

Thần Võ Bí Kíp

Khuyết Danh

Mục Lục

- Hồi 1 - Một Con Dao Đồ Chơi
- Hồi 2 - Khéo Nói Thoát Hang Cọp
- Hồi 3 - Hoa Ngôn Cầu Thoát Nạn
- Hồi 4 - Đầu Kiếm Tìm Đường Sống
- Hồi 5 - Mở Kho Báu Thần Võ
- Hồi 6 - Ra Tay Nghĩa Hiệp
- Hồi 7 - Truy Tìm Dấu Ấn Dật
- Hồi 8 - Đau Khổ Vì Tri Âm
- Hồi 9 - Liều Mạng Báo Tri Kỷ
- Hồi 10 - Từ Tâm Chống Ác Ý
- Hồi 11 - Hoa Đẹp Vào Hang Hồ
- Hồi 12 - Thủy Tận Nghi Vô Lộ
- Hồi 13 - Khuê Các Giữa Ong Bướm
- Hồi 14 - Phụng Non Xuất Tuyệt Học
- Hồi 15 - Ngụy Trá Trúng Gian Kế
- Hồi 16 - Biết Trong Núi Có Hồ
- Hồi 17 - Bằng Hữu Thành Kẻ Lạ
- Hồi 18 - Vì Bạn Liều Thân Chết
- Hồi 19 - Tranh Đoạt Bí Kíp
- Hồi 20 - Thần Y Trị Ác Bệnh
- Hồi 21 - Khổ Tâm Giữ Độc Vật
- Hồi 22 - Thuốc Độc Người Không Độc
- Hồi 23 - Tà Công Đổi Tâm Trí
- Hồi 24 - Ma Công Che Bản Tính
- Hồi 25 - Ma Giáo Lộ Âm Mưu
- Hồi 26 - An Bài Sinh Đột Biến
- Hồi 27 - Vật Đồi Sao Dời

Hồi 1 - Một Con Dao Đồ Chơi

Tiểu Hồ Tử đã trải qua cuộc đời ăn mày năm năm ròng, gã xem chừng chỉ ngoài mười tuổi, thân hình thấp bé quắt queo thảm hại, nên mới được gọi là Tiểu Hồ Tử.

Thực ra thì tuổi tác của Tiểu Hồ Tử đã hơn mười bốn, khoảng mười lăm hoặc mười sáu gì đó.

Tiểu Hồ Tử ốm yếu đến độ ai nhìn cũng đâm ra tội nghiệp thương hại, do đó gã chìa tay ra xin ít khi nào gặp trường hợp bị người ta chối từ.

Thu thập của Tiểu Hồ Tử một ngày thực ra cũng không đến nổi tẻ, song chưa bao giờ gã được ăn một bữa no nê.

Thì ra tất cả tiền bạc Tiểu Hồ Tử xin được đều phải về nộp cho sư phụ, mà sư phụ của gã lại đem hết số tiền mà gã đã phải cực khổ đi xin được ấy dùng vào việc ăn nhậu, đi điếm, cờ bạc. Vì vậy mà Tiểu Hồ Tử đành cam chịu cảnh bữa đói bữa no suốt năm ròng.

Sư phụ của Tiểu Hồ Tử có ba vị đồ đệ. Tiểu Hồ Tử bé nhất là em út. Trên còn có sư huynh và nhị sư huynh. Ngoài trừ phải kính trọng sư phụ, Tiểu Hồ Tử phải chiều chuộng vâng lời cả đại sư huynh lẫn nhị sư huynh, nếu không sẽ bị ăn đòn khi vắng mặt sư phụ.

Còn về sư phụ kia, ôi thôi khỏi phải nói đến, ngoài làm sư phụ ra, lão chẳng dạy cho Tiểu Hồ Tử chút bản lãnh gì cả.

Do đó, Tiểu Hồ Tử ngày hôm nay với Tiểu Hồ Tử năm năm về trước ngoại trừ tự học hỏi được thói giả dối gian xảo thì chẳng còn học được chút bản lĩnh nào.

Trời xui đất khiến vận khí hôm nay lại càng tồi tệ hơn, toàn gặp những tay keo kiệt. Đã gần trưa mà vẫn chưa có một đồng xu dính tay, Tiểu Hồ Tử vô cùng âu lo chán ngán chưa biết làm sao thoát qua được cái ải trưa nay.

Ô! Đằng kia đang có một đám đông vây quần.

Vụt ngẩng đầu lên, ánh mắt buồn bã của Tiểu Hồ Tử liền sáng rực, gã mừng rỡ.

Đây là một cơ hội rất tốt để kiếm tiền.

Té ra bên trong là bọn mãi vố.

Đám người vây quanh có thể nói toàn bộ đều tập trung vào một vị đại cô nương xinh đẹp tuyệt trần. Ngay tuổi nhỏ như Tiểu Hồ Tử mà còn ngây ngất đến nỗi quên cả gương mặt dữ dằn của sư phụ.

Lúc bấy giờ một lão già cùng với một thiếu niên đang biểu diễn quyền cước, nhưng mọi người hầu như chỉ thưởng thức một cách hững hờ.

Xong màn quyền cước, lão già và thiếu niên kia lẳng lẳng lui ra đứng

cạnh giá vũ khí. Vị đại cô nương liền nở một nụ cười, xoay mình chào bốn phía, cất giọng thánh thót: - Chư vị lão gia, đại thúc, đại ca, xin thưởng cho vài đồng đề...

Chỉ nghe một tiếng ào, không chờ nàng nói hết câu, những đồng tiền như mưa trút xuống bên cạnh nàng. Trong ấy thậm chí có cả những nén bạc lóng lánh.

Tiểu Hồ Tử đã từng gặp rất nhiều cuộc mãi võ, nếu không phải người ta uể oải ném cho vài đồng vụn hoặc người ta giải tán ngay từ lúc đầu thì cũng sau khi nói hết những lời dịu ngọt van xin cũng chỉ còn có vài đồng để trả tiền nhà trọ và tiền ăn quay ngày mà thôi.

Như trường hợp chỉ mới mở miệng kêu mấy tiếng “lão gia, đại thúc, đại ca” mà tiền bạc đã như trên trời rơi xuống thế này thì đây là lần đầu tiên mới thấy.

Ánh mắt của vị đại cô nương kia long lanh như sóng nước lướt nhìn khắp mọi người, vòng tay xá xá và luôn miệng cười như hoa nở cảm tạ không ngớt.

Lúc bấy giờ, Tiểu Hồ Tử cũng hớn hở ngồi xổm xuống nhặt lấy những đồng tiền vương vãi dưới đất từng nắm nhét vào túi mình.

Thoạt đầu gã có phần lo ngại sợ bị vị đại cô nương kia trông thấy. Nhưng khi gã liếc thấy nàng nhìn gã cười túm tít gã mới an tâm thở phào nhẹ nhõm.

Đám đông bịn rịn lục tục giải tán, Tiểu Hồ Tử ngốc nghếch đến nỗi không chịu chuồn sớm, đến khi gã sực nhớ đến bộ mặt của sư phụ, đã gần đến giờ phải trở về nộp tiền thì đám đông chỉ còn lại chừng hơn mười người.

Gã vừa định cất bước bỗng nghe vị đại cô nương kia cất tiếng gọi:

- Tiểu đệ đệ, xin hãy chậm bước.

Tiểu Hồ Tử không tin là vị đại cô nương cho gọi mình, cứ đi tiếp hai bước nữa, nào ngờ trước mặt bỗng hoa lên, vị đại cô nương đã xuất hiện ngay giữa đường đi.

Tiểu Hồ Tử ngượng ngịu, lắp bắp cất tiếng:

- Đại... đại cô... gọi Tiểu Hồ Tử này phải không?

Vị đại cô nương nhoẻn miệng cười:

- Tiểu đệ đệ, ta có một việc cần nhờ đệ đệ được chăng?

Tiểu Hồ Tử khi bị nàng gọi lại trong bụng hết sức lo lắng, cứ sợ bị nàng gây rắc rối. Lúc này nghe lời êm dịu vậy, gã liền vững dạ mạnh dạn nói: - Đại cô có việc gì xin cứ sai bảo, Tiểu Hồ Tử này bảo đảm không bao giờ làm lỡ việc.

Nói đoạn, gã vỗ mạnh lên bộ ngực gây trơ xương một cái “bốp” ra vẻ lời

nói của gã đáng giá ngàn vàng.

Vị đại cô nương cười vui vẻ:

- Vậy thì xin cảm phiền tiểu đệ đệ.

Nói đoạn, nàng đưa tay vào ngực áo.

Tiểu Hồ Tử từ bé đến nay chưa bao giờ được ai tín nhiệm, nay thấy vị đại cô nương xa lạ này bỗng nhiên lại dám tin tưởng ở mình bèn xúc động đến không thốt nên lời.

Vị đại cô nương thò tay vào áo trong lấy ra một con dao đồ chơi bằng đồng cỡ ngón tay cái và nói: - Chiều nay hoặc ngày mai, xin tiểu đệ hãy lưu tâm giùm ta với một hán tử trạc ngoài ba mươi tuổi, bịt mắt trái, đeo bọc hành lý màu vàng. Khi gặp người ấy, tiểu đệ đệ hãy trao con dao này cho y.

Tiểu Hồ Tử đón lấy con dao, đồng thời thấy tay trái vị đại cô nương loáng lên, một nén bạc lóng lánh đã nhét vào trong tay gã. Vị đại cô nương tiếp lời: - Đây là chút lễ mọn, xin đệ đệ chớ khách sáo.

Tiểu Hồ Tử ngẩn người, vị đại cô nương đã xoay mình bỏ đi. Tiểu Hồ Tử há miệng toan gọi chợt thấy nhị sư huynh Nhị Mao Tử đang vẫy tay gọi lia lịa.

Tiểu Hồ Tử thăm buông tiếng thở dài, hậm hực giậm chân một cái, lẩm bẩm:

- Rủi thật, lại bị y bắt gặp.

Gã không dám gọi vị đại cô nương kia nữa, đành chạy đến với nhị sư huynh.

Nhị sư huynh Nhị Mao tử chẳng nói chẳng rằng, kéo Tiểu Hồ Tử đến một con hẻm vắng, chìa tay ra nói: - Đưa đây!

Tiểu Hồ Tử liền thọc tay vào túi lấy ra một nắm tiền đồng. Chưa kịp đưa ra thì Nhị Mao Tử đã lắc đầu: - Ai thèm lấy tiền đồng của ngươi.

Tiểu Hồ Tử xịu mặt:

- Tại sao vậy?

- Lúc nãy vị tiểu thư kia đưa gì cho ngươi?

Tiểu Hồ Tử thoáng do dự, nhăn nhó chau mày lấy nén bạc ra song không đưa ngay cho Nhị Mao Tử mà chỉ cầm hươu hươu lên và nói: - Chính là cái này đây!

Nhị Mao Tử mắt sáng rỡ khi thấy nén bạc, hỏi dồn:

- Ngươi định sẽ tiêu xài như thế nào?

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Tiêu xài như thế nào? Tất nhiên là đem về nạp cho sư phụ rồi!

Nhị Mao Tử mỉm cười:

- Nếu ta không nhìn thấy thì sao?

Tiểu Hồ Tử tuy không phải là kẻ thật thà nhưng ở trước mặt sư phụ và sư huynh gã chưa bao giờ dám giở trò gian dối vì biết không thể nào qua mặt được, nên đành đáp: - Vẫn giao nạp cho sư phụ như thường.

Nhị Mao tử cười nụ:

- Dóc tổ, ai mà tin người.

Tiểu Hồ Tử tức tối:

- Không tin thì thôi!

Đoạn qua người định bước đi. Nhị Mao Tử vội níu tay gã quát lên:

- Người muốn ăn đòn phải không, dám không nghe lời ta ư?

Tiểu Hồ Tử đã hơi hiểu ý nhị sư huynh bèn cau mày nói:

- Tiểu đệ sợ sư phụ.....

Nhị Mao Tử ngắt lời:

- Ta không nói sư phụ biết thế nào được? Đi, chúng ta hãy đi tìm đại sư huynh trước đã.

Hai người tìm gặp đại sư huynh Đại Thuận Tử. Đại Thuận Tử nhận lấy nén bạc và hết sức dịu dàng vỗ vai Tiểu Hồ Tử: - Đi! Hãy đi giao tiền cho sư phụ rồi hãy đến gặp ta.

Nhị Mao Tử với Đại Thuận Tử vốn rất tâm đầu ý hợp nên y liền hiểu ý ngay. Tiểu Hồ Tử cũng rất lấy làm vui sướng, cảm thấy từ đây mình sẽ chẳng còn lẻ loi nữa, đã có sự quan tâm của đại sư huynh và nhị sư huynh rồi.

Nhị Mao Tử dẫn Tiểu Hồ Tử rời đại sư huynh đưa gã đến phía sau xí miếu Thành Hoàng, hỏi: - Tổng cộng người đếm được bao nhiêu tiền đồng?

- Tiểu đệ cũng chẳng rõ, còn cả ở đây này?

Tiểu Hồ Tử nói xong liền móc hết tiền đồng trong túi ra đưa cho Nhị Mao Tử xem:

- Nhiều quá, không nên đưa hết, hãy giữ lấy một phần.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Có được không?

- Người cứ nghe ta, không sao đâu! Số tiền giữ lại chúng ta có thể tiêu xài, và khi nào không xin được tiền thì cũng có để ứng phó với sư phụ.

Tiểu Hồ Tử kêu “ồ” một tiếng, lại học thêm được một món nghề nữa.

Bấy giờ, chỉ thấy Nhị Mao Tử móc trong túi áo ra mấy nắm tiền đồng đem dẫu vào phía một hòn đá. Tiểu Hồ Tử cũng bắt chước giữ lại hơn phân nửa, đoạn hai người mới dắt nhau đến gặp sư phụ.

Đây là lần đầu tiên hai người có số tiền nhiều như vậy nên sư phụ rất lấy làm vui lòng và thưởng cho mỗi người năm đồng.

Bình sinh Tiểu Hồ Tử đây là lần thứ nhất được sư phụ ban thưởng liền sung sướng cười hí hửng. Sau khi từ giã sư phụ, Nhị Mao Tử cười nói: - Tiểu Hồ Tử, ngươi thấy ta nói đúng không?

Tiểu Hồ Tử nhoẻn miệng cười:

- Nhị sư huynh, đệ hết sức bội phục.

Nhị Mao Tử có vẻ đắc ý:

- Vậy từ nay phải nghe lời đại sư huynh và ta đây nhé!

- Nhất định, nhất định rồi!

Nhị Mao Tử dẫn Tiểu Hồ Tử đi thẳng ra ngoài thành nhắm hướng một ngôi nhà hoang đi tới. Tiểu Hồ Tử biết đó là một ngôi nhà có quỷ hiện, bất giác rung mình nói: - Nhị sư huynh, đó chẳng phải là căn nhà quỷ ư? Tiểu hồ... ..

Nhị Mao Tử cười cười:

- Sợ gì? Cứ đi đi! Đại sư huynh đang chờ chúng ta đây!

Tiểu Hồ Tử theo Nhị Mao Tử đi vòng qua phía sau nhà, theo một chỗ tường sụp lở nhảy vào.

Chỉ thấy bên trong cỏ dại um tùm cao hơn cả đầu người, nhưng cũng có một lối mòn do chân người tạo nên.

Băng qua lối mòn là một gian nhà nhỏ, chỉ nghe tiếng của Đại Thuận Tử bên trong vọng ra: - Phải Nhị Mao Tử và Tiểu Hồ Tử đó không?

Nhị Mao Tử mau miệng nói:

- Đại sư huynh!

Đoạn chạy ngay vào gian nhà nhỏ, Tiểu Hồ Tử vốn cảm thấy rờn rợn, lúc này cũng dám ra bạo dạn bước theo Nhị Mao Tử vào nhà.

Vừa bước vào Tiểu Hồ Tử liền thấy ngay gương mặt tươi cười của Đại Thuận Tử, kế tiếp là thấy trên bàn bày ê hề nào là thịt gà, vịt, bò, tai heo, đậu hủ... v.v...

Tiểu Hồ Tử nuốt nước miếng kêu lên:

- Đại sư huynh!

Đại Thuận Tử cười:

- Ngồi xuống mau, bọn mình hôm nay phải vui say một bữa.

Vì không có lý nên họ đành uống bằng vò. Tiểu Hồ Tử tuy được ngửi mùi thơm của rượu mấy năm nay song thực sự được uống mới là lần đầu tiên nên hớn hờn ngay một ngụm lớn.

Vì uống quá nhanh và ngụm quá to nên đến lúc nhận ra rượu vào trong miệng chẳng khác nào như nuốt phải lưỡi dao hết sức khó chịu, gãi liên vôi vàng nhả ra nhưng không kịp nữa, rượu đã chảy vào cuống họng và lọt luôn

xuống bụng.

Tiểu Hồ Tử kêu to một tiếng, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Thấy vậy, Đại Thuận Tử và Nhị Mao Tử phá lên cười Đại Thuận Tử xé một đùi gà nhét vào tay Tiểu Hồ Tử cười nói: - Đừng sợ, ăn cái đùi gà này là xong ngay.

Tiểu Hồ Tử lúc này cảm thấy bụng nóng như thiêu đốt, tay chân luỳnh quỳnh vội cầm lấy cái đùi gà tọng ngay vào miệng.

Gã nuốt vội cái đùi gà, quả nhiên thấy dễ chịu hơn, bèn thở hắt ra một hơi dài cười gượng: - Té ra rượu khó uống như thế. Lạ quá, sao sư phụ lại thích thế nhỉ?

Đại Thuận Tử bật cười:

- Từ từ rồi người sẽ biết cái ngon của nó. Nào, uống thêm một hớp nữa đi.

Tiểu Hồ Tử không dám từ chối lời mời của sư huynh, đành đón lấy vò rượu chậm rãi uống từng hớp nhỏ rồi từ từ nuốt xuống bụng. Phen này quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Thế là, dũng khí của Tiểu Hồ Tử lại khôi phục.

Các sư huynh đệ cười nói vui vẻ. Tiểu Hồ Tử hoàn toàn quên mất sự hà hiếp của các vị sư huynh trước kia, cứ không ngớt luôn miệng gọi đại sư huynh và nhị sư huynh một cách thân thiết, trong bụng thầm nhủ, định sẽ không nhắc lại chuyện nén bạc nữa.

Tuy Tiểu Hồ Tử chưa bao giờ có được nén bạc to như vậy, song gã cũng chưa bao giờ được hưởng niềm vui sướng to tát trước mắt. Với gã lúc này có cảm giác thà không có nén bạc chứ không muốn từ bỏ niềm hưởng thụ sung sướng như thế này.

Đại Thuận Tử bỗng hỏi:

- Tiểu Hồ Tử, ta lấy làm lạ lòng, tại sao vị đại cô nương lại tặng cho người một nén bạc to như vậy nhỉ?

Tiểu Hồ Tử lúc này đã ngà say, cười đáp:

- Đại sư huynh, chẳng phải tự dung mà cho không bạc cho tiểu đệ đâu, mà phải làm một việc cho nàng ta đó!

Đại Thuận Tử cười hỏi tiếp:

- Thả nào! Nàng nhờ người làm việc gì vậy?

- Nàng dặn tiểu đệ chờ một người và giao con dao này cho y.

Tiểu Hồ Tử rút con dao ra đặt lên bàn để chứng tỏ lời nói của mình là sự thật.

Đại Thuận Tử cầm con dao lên ngắm nghía, bỗng vỗ đùi kêu lên:

- Hay lắm! Với con dao này chúng ta sẽ kiếm thêm mười lạng bạc nữa!

Nhị Mao Tử cười khoái trá:

- Vậy thì chúng ta lại có thêm một bữa no say nữa!

Đại Thuận Tử tiện tay vỗ mạnh vào vai Nhị Mao Tử mắng:

- Người thì chỉ biết ăn uống!

Rồi quay sang Tiểu Hồ Tử hỏi tiếp:

- Vị đại cô nương ấy còn cần dặn thêm gì khác nữa không?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Chẳng còn gì cả.

- Sau khi chúng ta tìm gặp người ấy cứ nói bịa là vị đại cô nương kia dặn người ấy trả cho chúng ta mười lạng bạc...

Chưa dứt lời, bỗng có một bàn tay từ phía sau vươn tới chớp lấy con dao. ba người đồng loạt quay cổ lại nhìn, chẳng rõ tự bao giờ, một người đang đứng im lìm sau lưng họ.

Ba người cùng giật nảy mình, sắc mặt lập tức trắng bệch hồn phi phách tán la lớn:

- Quỷ!

Tiếng kêu thoát ra khỏi miệng, họ chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn, không làm sao cất bước lên được, muốn chạy trốn cũng chẳng xong.

Người nọ nhoèn miệng cười:

- Đừng sợ, ta không phải là quỷ đâu!

Ba người cùng thở phào song vẫn còn run sợ, nhất thời không biết phải nói gì.

Người nọ xem xét con dao đồ chơi tí mĩ một lúc rồi hỏi:

- Ta ra giá hai mươi lạng bạc mua con dao này, các người có chịu bán không?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Không bán!

Gã trả lời như vậy chẳng qua là do phản ứng của trực giác, gã chỉ cảm thấy vị đại cô nương xinh đẹp kia quá tốt với gã nên gã không dám tán tận lương tâm.

Người nọ mỉm cười:

- Chê ít hả? Người muốn bán bao nhiêu?

Tiểu Hồ Tử đưa mắt nhìn Đại Thuận Tử, mạnh dạn đáp:

- Bao nhiêu cũng không bán!

Người nọ cười tiếp:

- Năm mươi lạng, thế nào?

Năm mươi lạng bạc quả là món tiền to tát đối với huynh đệ Tiểu Hồ Tử.

Gã mấp máy môi nhưng tiếng nói yếu ớt như lạc đi không ai nghe gã nói gì cả.

Không phải Tiểu Hồ Tử không nhớ đến đạo nghĩa giang hồ, thực ra thì số tiền năm mươi lạng bạc quá nhiều khiến gã quên bống lời giao phó của vị đại cô nương kia.

Hơn nữa với gã câu “lời hứa đáng ngàn vàng” chẳng có nghĩa lý gì sâu sắc, tất cả đều có thể mặc cả được.

Người nọ nhìn Tiểu Hồ Tử, hỏi tiếp:

- Theo ý người muốn bán bao nhiêu?

Tiểu Hồ Tử không dám tự quyết định, quay sang nhìn Đại Thuận Tử có ý nhờ y quyết định giùm.

Thật bất ngờ, Đại Thuận Tử lắc đầu:

- Không bán.

Người nọ kinh ngạc:

- Không bán? Vậy chứ các người giữ để làm gì?

Đại Thuận Tử hất hàm:

- Người đã bỏ ra được năm mươi lạng thì món vật này nhất định là rất đáng quý.

Bọn này đem trả lại cho người ta, ít ra cũng có thể được thưởng hai trăm lạng bạc.

Thì ra không phải không chịu bán mà là định đòi đến những hai trăm lạng bạc.

Có điều là ngón đòn bao này cu/a y cũng khá cao cường, khiến cho đối phương không tài nào mặc cả được nữa.

Người kia mắt lộ sát khí chột dụi đi, bật cười nói:

- Hai trăm lạng bạc thì hai trăm lạng... chẳng những ta cho người hai trăm lạng mà còn có thể giúp người kiếm thêm hai trăm lạng nữa, người có muốn chẳng.

Quả là vận may đã đến, sư huynh đệ ba người mừng rỡ gạt đầu lia lịa.

Chỉ thấy người kia cất lấy con dao đồ chơi, rồi lấy ra một nén vàng đặt lên bàn:

- Nén vàng này là mười lạng, một lạng vàng bằng hai mươi lạng bạc, mười lạng vàng tổng cộng bằng hai trăm lạng bạc, vậy là sòng phẳng...

Đoạn người kia lại móc trong túi áo ra một vật để lên bàn...

Mọi người trông thấy thấy đều đờ người. Đó chẳng phải là con dao đồ chơi giống hệt nhau ư?

Ba sư huynh đệ chăm chăm nhìn người nọ, chẳng rõ y định giờ trò gì?

Người nọ nhoẻn miệng cười:

- Đây là con dao đồ chơi giống hệt nhau, ta tặng cho các người, các người hãy cứ làm theo kế hoạch như đã định, chẳng phải có thêm hai trăm lạng bạc nữa ư?

Người ấy nói rất đúng, sư huynh đệ ba người mừng rỡ, theo thói quen cảm tạ và vòng tay xá lia lia.

Nhưng đến khi họ ngẩng đầu lên thì người nọ biến đi đâu mất rồi.

Nén vàng và con dao vẫn còn sờ sờ trên bàn, nhưng người nọ chẳng phải ma quỷ, ắt phải là kỳ nhân rồi.

Ba người tuy chưa từng gặp qua những việc to tát trên đời, nhưng cũng có nghe nói đến không ít những kỳ nhân dị sĩ võ công cao siêu nên ba người sau một hồi bàn luận, thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Đại Thuận Tử liền tạm gác việc ăn uống, vội đem nén vàng cất giấu vào một nơi đoạn lại bảo Tiểu Hồ Tử cất lấy con dao đồ chơi, căn dặn Tiểu Hồ Tử làm thế nào đưa dao và đòi tiền thưởng, xong xuôi ba người lại vui vẻ tiếp tục ăn uống.

Tiểu Hồ Tử từ xưa đến nay chưa bao giờ vui sướng như lúc này, giờ đây gã bỗng cảm thấy cuộc sống ăn xin quả là thú vị, do đó gã đã quên một gương mặt của sư phụ, và dưới sự cổ vũ của hai sư huynh, Tiểu Hồ Tử uống hết ly này lại đến ly khác.

Bữa ăn nhậu kết thúc ra sao, Tiểu Hồ Tử chẳng hề hai biết chút gì. Khi gã mở mắt ra chỉ thấy mình đang ngủ trong chiếc mền rách thường khi.

Tiểu Hồ Tử dụi mắt, quay nhìn bốn phía, những tưởng bữa ăn nhậu huy hoàng chỉ có trong mộng ảo.

Gã giật mình ngồi bật dậy kêu lên:

- Nhị sư huynh.

Nhị Mao Tử thò đầu vào:

- Khẽ mồm, sư phụ vừa mới ngủ đấy!

Tiểu Hồ Tử vừa nghe nói đến hai tiếng “sư phụ” liền sức nhớ đến gương mặt của sư phụ, bất giác rợn người hỏi: - Sư phụ tìm tiểu đệ ư?

Nhị Mao Tử cười tủm tỉm:

- Sư phụ còn say hơn cả người, đâu còn nghĩ đến việc đi tìm người nữa?

Tiểu Hồ Tử thảm cảm tạ trời đất, đáp:

- Bây giờ là lúc nào rồi hả?

Nhị Mao Tử mỉm cười:

- Bây giờ à? Lại thêm một ngày mới nữa rồi!

Tiểu Hồ Tử đưa tay sờ đầu, cười gượng:

- Tiểu đệ ngủ đến mức hồ đồ mất rồi!

Nhị Mao Tử kéo tay gã:

- Dậy mau lên, đại sư huynh sáng sớm đã ra đầu ngõ canh chờ giùm người rồi đó!

Tiểu Hồ Tử “ồ” một tiếng, lật đật bỏ dậy đi theo Nhị Mao Tử. Gã không có thói quen rửa mặt súc miệng, nói đi là đi liền, thật là tiện lợi.

Ra đến ngoài đường, phố xá hầy còn vắng tanh. May thay, người mà họ định tìm đang từ phía trước đi tới với dáng điệu hối hả.

Nhị Mao Tử vội chạy nhẹ Tiểu Hồ Tử. Tiểu Hồ Tử liền vọt tới cản người kia nói:

- Đại gia..

Người kia thoáng cau mày khoát tay gạt:

- Tiểu hóa tử chớ có quấy rầy!

Đoạn lách người vượt qua Tiểu Hồ Tử, thoáng chốc đã cách xa hơn một trượng.

Tiểu Hồ Tử vội lớn tiếng gọi với theo:

- Đại gia, có vị đại cô nương...

- Cái gì? Đại cô nương...

Tiểu Hồ Tử chỉ thấy mắt loa lên, người kia đã quay lại đứng ngay trước mặt, vươn tay chụp lấy gã nhắc bổng lên.

Tiểu Hồ Tử giãy giụa:

- Đại gia hãy buông tôi xuống, thông thả rồi tôi sẽ nói cho đại gia nghe.

Người kia kêu một tiếng “ồ” cười nói:

- Xin lỗi, người không bị đau chứ?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu, cười nhăn nhó:

- Không đau lắm.

- Xin lỗi nghe, tiểu đệ đệ, khi nãy người...

Tiểu Hồ Tử ngắt lời:

- Việc là thế này...

Tiểu Hồ Tử bèn thuật lại những lời do vị đại cô nương kia nhờ cậy.

Người kia lộ vẻ vui mừng gật đầu nói:

- Đúng rồi, ta chính là người mà vị đại cô nương kia đã nói... vật ấy đâu?

Tay phải Tiểu Hồ Tử nắm chặt túi áo:

- Vị đại cô nương ấy bảo, giao vật ấy cho đại gia, đại gia có thể thưởng cho hai trăm lạng bạc, có thật chăng?

Người kia thoáng giật mình:

- Nàng bảo ta thưởng người hai trăm lạng bạc.

Tiểu Hồ Tử hơi thất vọng:

“Có thể trong người y không có đủ hai trăm lạng bạc”.

Chưa nghĩ dứt, người kia bỗng cười nói:

- Được... được... được! Ta đưa người một nén vàng được chăng? Bạc thì...

Tiểu Hồ Tử toét miệng cười:

- Vàng là một đôi hai mươi...

Người kia bật cười:

- Tiểu huynh đệ tinh khôn lắm.

Một nén vàng nhét vào tay Tiểu Hồ Tử. Gã bèn lấy con dao đồ chơi đưa cho người kia. Người kia liếc thoáng qua, gật đầu và nói “Đa tạ”, đoạn quay phắt đi nhanh ra ngoài thành.

Tiểu Hồ Tử trên mình mang một nén vàng, bỗng cảm thấy bước chân vô cùng nhanh nhẹn, như một làn gió chạy nhanh đến hội họp Nhị Mao Tử. Kế đến, Đại Thuận Tử cũng có mặt. Sư huynh đệ ba người cùng nhìn nhau lòng vui mừng khôn xiết.

Mọi người nhìn nhau một hồi, bỗng bật cười ha hả khoái chí.

Ánh nắng từ góc nhà chiếu xuống, soi trên người bọn chúng, làm chúng ấm cả cơ thể và ấm cả tấm lòng, cảm thấy buổi sáng hôm nay tươi đẹp hơn bất cứ một buổi sáng nào khác.

Buổi chiều, sau khi đem số tiền đã giữ lại hôm qua nộp cho sư phụ, sư huynh đệ ba người lại tụ tập trong ngôi nhà hoang ọ.

Hôm nay, rượu và thức ăn lại càng nhiều hơn ngày hôm qua. Đang khi ăn uống Đại Thuận Tử lấy hết hai nén vàng ra chia mỗi nén ra làm ba phần, mỗi phần được hai nén nhỏ, giao cho ai nấy tự cất giữ lấy.

Tiểu Hồ Tử cất xong phần của mình, không bao lâu Nhị Mao Tử bỗng đề nghị đồ xí ngầu ăn tiền. Đại Thuận Tử tán thành trước tiên, Tiểu Hồ Tử cũng vui vẻ tham gia.

Thế là, vừa ăn uống vừa chơi quên cả thời gian.

Trong nhà đã đốt đèn, hứng thú bên người vẫn chưa giảm chút nào.

Có điều số hai nén vàng nhỏ Tiểu Hồ Tử được chia giờ chỉ còn lại nửa nén, nhưng Tiểu Hồ Tử được ăn uống và chơi đùa một cách khoan khoái, vàng không còn cần thiết mấy nữa.

Đang khi cả bọn đùa vui cao hứng quên cả trời đất, bỗng nhiên có một luồng gió lạnh u ám thổi vào khiến ngọn đèn xao động co rúm.

Ba người cả kinh rùng mình, không hẹn cùng thầm nhủ:

- Chẳng lẽ ma quỷ xuất hiện?

Nghĩ đến “ma”, ba người không một ai dám quay lại nhìn ra sau.

Ngọn đèn vụt bùng lên, lại sáng như trước. Ba người thu hết can đảm ngẩng lên, lập tức vã mồ hôi lạnh.

Ngay trước mặt họ hiện ra thêm một người.

Người ấy nhoẻn miệng cười:

- Đừng sợ! Ta đây!

Ba người định thần nhìn kỹ, thì ra chính là người đã biếu vàng cho họ, liền thăm thở phào rướn người đứng dậy.

Người kia không chờ họ mở miệng, lại cười tiếp:

- Hai trăm lạng bạc ấy các người có kiếm được không?

Dầu sao Đại Thuận Tử cũng là anh cả, đã khôi phục lại bình thường trước tiên cười giả lả: - Đa tạ đại gia, chúng tôi đã kiếm được ạ!

Người kia liếc nhìn rượu thịt trên bàn, cười nói:

- Nào! Nào! Chúng ta hãy cùng uống một ly!

Nói đoạn liền mở nắp bồ rượu ra, như để xem rượu còn hay không. Nhưng vì Tiểu Hồ Tử thấy bé nên gã trông thấy người kia khi mở nắp đã thừa cơ lén bỏ vào trong bồ một vật gì đó.

Tiểu Hồ Tử giật mình, không cần suy nghĩ lớn tiếng hỏi:

- Này, đại gia bỏ cái gì vào trong bồ rượu đó?

Người kia biến sắc mặt, quay lại nhìn Tiểu Hồ Tử cười hắc hắc:

- Thuốc độc!

- Ô!

Tiểu Hồ Tử thảng thốt thoái lui một bước.

Đại Thuận Tử hiển nhiên đã nhận ra thần sắc của người kia có vẻ không ổn nhưng vì có điều úy kỵ nên không muốn làm to chuyện bèn giả lả cười: - Đại gia chỉ khéo nói đùa đó thôi!

Nào ngờ người kia không xem họ ra gì, y buông tiếng cười khẩy:

- Lão tử đây nói thật đó, bọn người hãy rút ra uống đi!

Y vừa nói vừa quắc mắt ghê rợn. Đại Thuận Tử tắt ngay nụ cười, kinh ngạc đến chẳng thốt nên lời.

Không khí trong gian nhà hoang trở nên ngột ngạt, mắt ba người trở to đến mức muốn lòi ra ngoài.

Người kia lại cười u ám:

- Các người còn chưa chịu uống, chẳng lẽ muốn lão tử phải nhọc sức nữa hay sao?

Sự tình biến đổi nhanh chóng, hiển nhiên không còn xoay trở được nữa, Đại Thuận Tử đành đánh liều giở thói lưu manh, ưỡn ngực buông tiếng cười

khảy: - Hứ! Đừng xác láo, bộ ngươi tưởng rằng tiểu gia đây dễ hiếp đáp lắm sao?

Đoạn hất hàm quát:

- Bọn ta hãy nện cho tên chó má này một trận!

Nói là làm, Đại Thuận Tử xân tới, hữu quyền vung lên đám thẳng về phía người kia.

Đại Thuận Tử chẳng qua là một tiểu khiêu hóa, chỉ biết đánh đám xoàng, nào có luyện võ bao giờ. Chỉ thấy người kai tay phải đưa lên, năm ngón tay liền chộp ngay mạch môn của gã, tiện đà kéo Đại Thuận Tử xoay một vòng, cánh tay gã bị bẻ ngoặt ra sau, gã đau đớn rú lên, nước mắt chảy ròng ròng.

Nhị Mao Tử và Tiểu Hồ Tử thấy thế hoảng sợ thừ ra tại chỗ, đầu còn dám xông vào nữa.

Người kia giữ chặt Đại Thuận Tử, buông tiếng cười khảy và nói:

- Nhãi ranh như ngươi mà cũng dám múa may trước mặt lão tử...

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào cắt đứt lời nói của y. Y liền đẩy mạnh Đại Thuận Tử lao thẳng vào vách tường. Đại Thuận Tử tuy cố gượng lại nhưng không thể được. Chỉ nghe rầm một tiếng, người gã va mạnh vào vách.

Bấy giờ, người bên ngoài nghe trong nhà có tiếng động, liền lớn tiếng quát mắng:

- Hảo tiểu tử, các ngươi còn chạy trốn được ư?

Bóng người thấp thoáng xông vào là một lão tử. Vừa thấy người ấy, Nhị Mao Tử và Tiểu Hồ Tử liền mừng rỡ nhảy cẫng lên reo: - Sư phụ! Sư phụ đến thật đúng lúc, tên kia định giết chúng đồ nhi đây!

Sư phụ của bọn Tiểu Hồ Tử vừa vào cửa đã thấy trên bàn thịt rượu ê hề, liền nổi cơn thịnh nộ, chẳng cần hỏi rõ trắng đen, tay phải vung lên tát vào mặt Tiểu Hồ Tử khiến gã lộn nhào, đồng thời lớn tiếng mắng: - Bọn ngươi thật cả gan, hôm nay đã bị lão tử bắt gặp, các ngươi còn dám nói gì nữa?

Lúc bấy giờ y mới trông thấy kẻ lạ mặt, sau một hồi xem xét với giọng trách móc nói:

- Bằng hữu, bọn trẻ con khờ dại đã đắc tội với bằng hữu thì cứ báo cho tại hạ biết, bằng hữu làm vậy...

Người kia bật cười hót lời:

- Không có gì! Không có gì! Vừa rồi chúng tôi chỉ vì nhất thời lời lẽ không hợp nên mới sinh hiểu lầm. Nào! Nào! Lão ca đây hẳn là sư phụ của chúng, tiểu đệ xin kính lão ca một ly để tạ tội.

Nói xong, y rót một ly rượu đầy đưa cho sư phụ Tiểu Hồ Tử.

Sư phụ Tiểu Hồ Tử là một tay bom ngửi thấy mùi rượu thơm nồng liền ngửi ngay con giận, cười hề hề đáp: - Không dám! Không dám! Tại hạ cũng xin thay mặt bọn trẻ xin lỗi các hạ.

Đón lấy ly rượu nâng lên hướng về phía người kia, đoạn ngửa cổ đưa vào miệng.

Nhị Mao Tử mắt thấy sư phụ sẽ uống ly rượu độc lòng vô cùng lo lắng, miệng mấp máy nhưng chẳng hiểu sao lại không thốt lên lời.

Lúc ấy Tiểu Hồ Tử đang lồm cồm bò dậy thấy vậy cả kinh hét lên:

- Sư phụ! Đừng uống, trong rượu có độc!

Sư phụ chưa họ liền khựng lại giữa chừng, vừa định cất tiếng hỏi, chợt cảm thấy thân mình tê dại, đã bị người kia điểm khóa huyết đạo.

Người kia đã trót làm thì phải đến cùng, y giật phăng ly rượu trong tay sư phụ Tiểu Hồ Tử, tay trái bóp vào cổ đối phương bắt hé miệng ra, thế là cả ly rượu độc được trút vào họng.

Bấy giờ, Đại Thuận Tử bị va vào vách tá hỏa tam tinh, đâu còn biết đến sư phụ đang lâm nguy sống chết trong đường tơ kẽ tóc.

Còn Nhị Mao Tử lại càng sợ đến run lẩy bẩy, luýnh quýnh chẳng biết làm sao.

Chỉ có Tiểu Hồ Tử chẳng biết dừng khí từ đâu đến, hét to một tiếng:

- Người không được hại sư phụ chúng ta!

Gã tung người lên lao về phía người kia, vòng tay ôm chặt ngang lưng y.

Nhưng người kia chỉ khẽ uốn người hát chân phải một cái, Tiểu Hồ Tử văng bắn ra ngoài cửa, hồi lâu vẫn chưa bò dậy nổi.

Người kia ép sư phụ của Tiểu Hồ Tử uống xong ly rượu, tiếp theo lại cúi xuống chộp lấy Nhị Mao Tử trút bỏ rượu vào miệng gã.

Nhị Mao Tử sợ mất cả hồn vía, chẳng còn biết phản kháng nữa, ngoan ngoãn uống hết mấy hớp rượu độc.

Người kia cho Nhị Mao Tử uống xong lại chộp lấy Đại Thuận Tử. Đại Thuận Tử tuy giãy giụa dữ dội, nhưng người kia sức mạnh ghê gớm, Đại Thuận Tử cuối cùng cũng không thoát khỏi bị độc tửu làm cho thủng ruột.

Khi Tiểu Hồ Tử lồm cồm bò dậy được thì người kia cũng đang cầm bỏ rượu bước ra. Tiểu Hồ Tử thấy tình thế nguy cấp quá, vội cầm đầu bỏ chạy.

Người kia buông tiếng cười khan:

- Tiểu tử kia, ngươi nhắm chạy được không?

Nói rồi đuổi theo liền.

Đêm nay không có trăng, trời tối đen như mực, Tiểu Hồ Tử người nhỏ thó lạnh lợi, mau chóng biến mất vào trong bóng tối.

Người kia đuổi ra đến bên ngoài, khẽ chau mày chăm chú nghe tiếng gió để định vị, một chút liền nhận ra phương hướng của Tiểu Hồ Tử liền. Y lập tức tung người lên, phi thân vượt qua đầu Tiểu Hồ Tử, đoạn im lặng chờ Tiểu Hồ Tử dần xác đến nộp.

Tiểu Hồ Tử chui vào trong bụi cỏ cao quá đầu, không thấy người kia đuổi theo, những tưởng đắc kế, bèn nhẹ nhàng băng qua bụi cỏ, chui qua chỗ tường sụp lở.

Tiểu Hồ Tử vừa mới thềm thở phào, chợt ngẩng lên, chỉ thấy người kia cầm hồ rượu đứng trước mặt gã cách không đầy năm bước.

Tiểu Hồ Tử kinh hoàng rú lên, quay người cầm đầu bỏ chạy. Nhưng vừa chạy được ba bước, đã bị người kia vươn tay chụp lấy cổ áo sau lưng nhấc bổng lên.

Người kia quơ quơ bờ rượu trong tay, bật cười hăng hắc rồi nói:

- Tiểu tử! Há miệng ra!

Tiểu Hồ Tử ngọ nguậy đầu né tránh:

- Ta không uống!

Người kia một tay nhấc bổng Tiểu Hồ Tử, tay kia lại cầm bờ rượu, hai tay đều không rảnh, dù có giỏi đến mấy trong nhất thời cũng không sao trút được rượu độc vào trong miệng Tiểu Hồ Tử.

Người kia bỗng nghĩ ra một kế, thềm như:

“Sao ta lại không để tên tiểu tử này sống sót... thế này... thế này...” Y lặng lẽ gật đầu đoạn nghiêm giọng quát: - Người không uống cũng được, nhưng ngươi phải hứa với lão tử, từ nay hoàn toàn nghe theo lời lão tử. Lão tử bảo ngươi làm gì, ngươi phải làm nấy, bảo ngươi nói gì, ngươi phải nói nấy...

Tiểu Hồ Tử bấy giờ đã sợ vỡ mật liền gật đầu lia lịa:

- Tiểu nhân xin nghe lời đại gia hết thảy, miễn đại gia đừng bắt tiểu nhân uống rượu độc Người kia nhìn thẳng vào mắt Tiểu Hồ Tử, giọng nghiêm lạnh: - Ngươi hãy thề trước đã!

Tiểu Hồ Tử thề liền:

- Tiểu Hồ Tử này kể từ nay nếu không nghe theo lời lão gia khi ngủ sẽ bị chuột to cắn chết!

Tiểu Hồ Tử thân hình nhỏ bé, xem qua chỉ mới tám chín tuổi, lời thề như thế thật thích hợp với tuổi của nó, đồng thời cũng chứng tỏ gan nó chỉ bé như gan chuột.

Người kia bật cười buông tay ra. Tiểu Hồ Tử liền rơi ngay xuống đất chúi nhủi.

Tiểu Hồ Tử từ từ bò dậy. Người kia nghiêm mặt:

- Trở vào nhà ngay!

Tiểu Hồ Tử trở vào nhà, chỉ thấy sư phụ mình cùng hai vị sư huynh mắt mũi tai miệng đều rỉ máu nằm dưới đất chết cứng rồi.

Tiểu Hồ Tử trong lòng muốn khóc nhưng lại không dám, rụt rè nhìn trộm người kia, nào ngờ mắt người kia cũng đang hướng về phía gã. Hai luồng nhãn quang vừa chạm nhau, Tiểu Hồ Tử bất giác rùng mình. Bên tai lại nghe lời dặn nghiêm khắc của y: - Hãy nhớ lấy, từ nay người nếu không nghe lời lão tử, người cũng sẽ chết y như vậy.

Tiểu Hồ Tử vô cùng kinh sợ trước cái chết thê thảm của sư phụ và hai sư huynh, run rẩy nói: - Vâng, tiểu nhân xin nhớ.

Hồi 2 - Khéo Nói Thoát Hang Cọc

Người nọ mỉm cười hài lòng:

- Người nhớ thể là hay lắm, miễn người ngoan ngoãn nghe lời lão tử, không những có ăn có uống mà còn có bạc tiêu sài không hết. Đây, lạng bạc vụn này cho người tiêu vật trước.

Tiểu Hồ Tử cảm thấy bớt sợ hơn, rụt rè đón lấy nắm bạc vụn:

- Đại gia, để tiểu nhân đi kiếm mấy người đến đây chôn cất sư phụ và sư huynh được không?

Y lắc đầu:

- Không cần, chúng ta trở vào trong trấn trước rồi hãy tính.

Tiểu Hồ Tử không dám nói thêm một tiếng, đi theo người kia vào trong trấn. Trên đường, người kia sẵn tiện dặn dò Tiểu Hồ Tử những lời cần phải nói.

Vào đến trấn, người kia dẫn Tiểu Hồ Tử vào một khách sạn, gọi cửa một phòng và đẩy Tiểu Hồ Tử vào trong.

Tiểu Hồ Tử vào trong phòng, liền ngăn người, té ra vị khách trọ trong phòng này chính là vị đại cô nương xinh đẹp đã nhờ việc Tiểu Hồ Tử.

Vị cô nương xinh đẹp vốn đã rời khỏi nơi đây, không ngờ lại quay trở về.

Lúc này trên đường đi, người kia đã dạy Tiểu Hồ Tử một số lời nói, nhưng lại không cho biết người gặp chính là vị cô nương xinh đẹp này, giờ gặp nàng, Tiểu Hồ Tử liền cảm thấy hổ thẹn, ước gì đất có thể nứt ra để chui xuống.

Vị đại cô nương kia lúc này gặp Tiểu Hồ Tử chẳng có chút nụ cười, lạnh lùng nói:

- Tiểu Hồ Tử, ta xem ngươi cũng là người đàn ông, không ngờ tuổi nhỏ như ngươi mà trong bụng lại đầy xấu xa, ngươi không biết xấu hổ sao?

Tiểu Hồ Tử miệng như ngậm bồ hòn, cúi đầu không dám trả lời.

Người uy hiếp Tiểu Hồ Tử lúc này buông tiếng thở dài, đỡ lời:

- Ngọc muội, việc này Ngọc muội cũng không thể hoàn toàn trách Tiểu Hồ Tử được, thực ra Ngọc muội không nên kiếm gã, giờ đây làm hại lão thất không kể, bản thân Tiểu Hồ Tử lại càng thảm hơn, sư phụ, sư huynh đều đã gặp họa. sát thân, bị người ta giết chết hết rồi.

Vị cô nương kia mắt long lanh nhìn Tiểu Hồ Tử rồi di chuyển sang người kia, chau mày hỏi:

- Ngũ ca, Tiểu Hồ Tử đã gặp việc gì?

Y cười đáp:

- Ngọc muội, ngu ca tìm Tiểu Hồ Tử đến đây gặp Ngọc muội để chính

miệng gã nói cho Ngọc muội biết chẳng tốt hơn ư?

Vị cô nương dịu nét mặt:

- Tiểu Hồ Tử, có lẽ ta đã trách lầm người. Người đã gặp phải việc gì, hãy kể cho đại cô nương nghe xem!

Tiểu Hồ Tử liếc nhanh về phía người kia, chỉ thấy y nhếch môi cười nham hiểm, đôi mắt rất hung dữ nhìn mình. Tiểu Hồ Tử bất giác lạnh cả xương sống, vã mồ hôi lạnh, run giọng nói: - Việc là thế này...

Thế là Tiểu Hồ Tử thú thật hết mọi sự, chỉ đổi lại kẻ hung thủ thực sự trước mặt thành ra một công tử trẻ tuổi mặc áo dài màu lam.

Tiểu Hồ Tử nói xong, trên mặt ngọc của vị cô nương kia phủ một lớp sương lạnh không ngớt buông tiếng cười nhạt.

Tiểu Hồ Tử vừa dứt lời, người kia lại nói tiếp:

- Nếu không nhờ tiểu huynh đến kịp thì Tiểu Hồ Tử cũng đã gặp độc thủ của ác tặc kia rồi, đáng tiếc lẽ ra tiểu huynh không nên lên tiếng để cho tên ác tặc nghe động chuồn mất, không thì tiểu huynh quyết chẳng buông tha cho hắn.

Vị cô nương xinh đẹp buông tiếng cười nhạt:

- Ngũ ca, nếu quả thật động thủ ngũ ca có phải là đối thủ của người ta chăng?

Hứ! Chớ có khoác lác!

Người kia cười hề hề:

- Ngọc muội cứ xem thường ngũ ca này quá!

Vị cô nương xinh đẹp không đếm xỉa đến người kia, nắm tay Tiểu Hồ Tử và nói:

- Nào, đưa ta đi xem sư phụ, sư huynh của người đi!

Vị cô nương xinh đẹp dẫn Tiểu Hồ Tử đi trước, người kia theo sau, lòng không nén được muốn cất tiếng cười vang.

Ba người quay về đến ngôi nhà ma, vị cô nương xinh đẹp tỉ mỉ xem xét một lúc, đồng thời lấy ra một chiếc khăn tay nhúng vào trong bồ rượu, sau đó cất chiếc khăn và rời khỏi gian nhà, buông tiếng thở dài: - Tiểu Hồ Tử, ta đã làm hại người, cái chết của sư phụ và sư huynh người, ta chẳng thể làm ngơ được. Bây giờ ta xin hứa với người, nhất định sẽ tìm ra hung thủ để trả thù cho sư phụ và sư huynh người, chẳng hiểu người có tin được ta chăng?

Tiểu Hồ Tử thảm buông tiếng thở dài, nghĩ bụng:

“Hắn chính là ngũ ca của bà, chẳng lẽ mai này bà có thể giết được hắn để trả thù cho sư phụ và sư huynh ta ư?” Tiểu Hồ Tử chẳng chút hy vọng, buột miệng nói: - Đa tạ đại cô nương, Tiểu Hồ Tử này rất tin ở cô nương.

Tiếp đó, vị cô nương xinh đẹp quay sang nhìn người kia, nói:

- Ngủ ca, tiểu muội thấy việc của sư phụ, sư huynh Tiểu Hồ Tử bất tất gây thêm phiền phức cho địa phương, hãy đốt luôn gian nhà này, thế nào?

Người kia gật đầu:

- Ngọc muội nói rất phải, đốt đi là sạch sẽ nhất.

Nói đoạn, hai vai rung động, người đã bay bỗng lên không lao trở vào gian nhà ma.

Trong thoáng chốc, từ trong gian nhà ma bốc lên một ngọn lửa đỏ, không bao lâu đã nuốt chửng gian nhà.

Ba người trở vào trong trấn, Tiểu Hồ Tử do người kia dẫn dắt, trú kẻ bên phòng vị cô nương xinh đẹp.

Tiểu Hồ Tử tuy tuổi còn bé, song cũng trăn trở suốt cả đêm tâm sự, đến khi gã thiêm thiếp, người kia lại lôi gã dậy và nói: - Tiểu Hồ Tử, lão gia của bọn này đã đến, người nói năng phải cẩn thận, lão gia bọn này ghê gớm lắm, chỉ chừng mắt là người toi mạng ngay.

Tiểu Hồ Tử đã suy nghĩ cả đêm dài, nên hay không ngậm lên thú thật với vị cô nương xinh đẹp, song quyết định cuối cùng của gã là “không nên” vạn nhất vị cô nương xinh đẹp không tin lời gã, đòi đối chất với tên hung thủ sát nhân, bất luận kết quả ra sao thì tánh mạng gã cũng khó bảo toàn, gã quyết không thể hành động ngu xuẩn như vậy.

Giờ đây cộng thêm sự đe dọa của người kia, Tiểu Hồ Tử liền riu riu vâng lời ngay.

Người kia dẫn Tiểu Hồ Tử vào trong phòng của vị đại cô nương xinh đẹp, thì thấy lão gia mà người nói chính là lão già mái vôi, vì đã từng gặp qua nên Tiểu Hồ Tử liền cảm thấy nhẹ người.

Lão già cũng chẳng hỏi kỹ Tiểu Hồ Tử, chỉ vuốt đầu gã buông tiếng thở dài, đoạn lấy ra một miếng trúc bài trao cho Tiểu Hồ Tử và nói: - Tiểu Hồ Tử, lão phu vốn định đưa ngươi về trang, nhưng vì ngươi là người của Cái Bang, theo luật lệ của giang hồ có điều bất tiện. Còn như không đưa ngươi đi thì lại sợ tên ác tặc kia quay lại giết ngươi để diệt khẩu. Bây giờ lão phu đưa cho ngươi một tín vật, ngươi hãy vào trong thành tìm đà chủ trong bang các ngươi, y thấy tín vật của lão phu sẽ thu xếp cho ngươi đảng hoàng. Tương lai khi bản lãnh của ngươi thành tựu rồi hãy đến tìm lão phu.

Tiểu Hồ Tử ăn xin năm năm trời, có bao giờ biết gì về Cái Bang, do đó chẳng biết phải trả lời ra sao.

Sự im lặng của Tiểu Hồ Tử đối với lão già có nghĩa là “tuân lệnh”. Lão già gật gù quay sang người mà Tiểu Hồ Tử sợ hãi, khoát tay nói: - Lão ngô,

phiền người một chuyến, hãy đưa hắn vào trong thành.

Người kia cung kính:

- Thừa vâng.

Thế là Tiểu Hồ Tử rời khỏi cái thôn nhỏ dưới ánh mắt quan thiết của lão nhân và vị cô nương xinh đẹp để đến thành thị lớn ở ngoài xa trăm dặm.

Cửu Giang chính là cái thành thị mà Tiểu Hồ Tử giờ đây phải đến.

Sự rộng rãi của vị lão nhân thật ngoài dự liệu của tên sát nhân, y vốn định sau khi làm vừa lòng lão già và vị cô nương xinh đẹp sẽ trừ khử Tiểu Hồ Tử để tuyệt hậu hoạn.

Thế nhưng bây giờ đã có “Cô Trúc lệnh” của lão gia, nếu không đưa Tiểu Hồ Tử đến Cái Bang thì sau này bản thân y sẽ khó thoát tội chết.

Y thật chẳng muốn tí nào, do đó suốt dọc đường hết sức buồn bực, căm hận Tiểu Hồ Tử vô cùng mà lại bắt buộc phải đưa gã đến phân đà Cửu Giang của Cái Bang.

Tuy nhiên, y là người kín đáo sâu sắc, cho dù âm thầm căm ghét Tiểu Hồ Tử đến cực độ, song ngoài mặt vẫn vui vẻ, dùng lời ngon ngọt để gạ gẫm gã, để Tiểu Hồ Tử nghĩ lầm y đã ban ân huệ cho mình.

Tiểu Hồ Tử tuổi còn nhỏ, xưa nay sư phụ, sư huynh lại đối xử tàn tệ, cái bụng non nớt của gã chẳng còn phân biệt được thân với thù nữa nên đã tạm quên đi những hành vi hiểm độc của y, xử sự với nhau hết sức thân thiện.

Lộ trình hơn trăm dặm đường, người thường tối đa chỉ đi có hai hôm, nhưng họ lại đi đến những bốn ngày trời.

Trong bốn ngày đó, người kia đã dạy cho Tiểu Hồ Tử môn nội công thổ nạp và nhận Tiểu Hồ Tử làm đệ tử ký danh, song y không cho Tiểu Hồ Tử gọi bằng sư phụ mà chỉ bắt gọi là đại thúc.

Y họ Lý nên Tiểu Hồ Tử gọi y là Lý đại thúc.

Lý đại thúc sau khi đưa Tiểu Hồ Tử đến Cửu Giang, không đưa ngay gã đi đến phân đà Cửu Giang mà lại đưa Tiểu Hồ Tử đi ăn uống chơi bời khắp nơi suốt ngày, qua hôm sau mới đưa gã đến phân đà Cửu Giang ở làng Thập Lý.

Cái Bang Cửu Giang phân đà do Bạch Kiên là một người đàn ông hào phú, tuổi ngoài bốn mươi có tiếng tăm nhất trên giang hồ, vừa nghe Lý đại thúc đến từ Cửu Lãnh Đỗ gia trang, liền đích thân ra đón và mời Lý đại thúc cùng Tiểu Hồ Tử vào trong.

Chủ khách an vị, trà thơm dâng lên, Bạch Kiên ôm quyền thi lễ và hỏi:

- Xin hỏi huynh đệ thượng tánh danh, với Đỗ gia trang lão gia là...?

Lý đại thúc mỉm cười, đáp lễ:

- Tiểu đệ Lý Phi Bằng...

Quả là “người có tên, cây có bóng”, Lý Phi Bằng chưa nói dứt, Bạch Kiên đã cười vang ngắt lời: - Thì ra là Lý ngũ hiệp, tiểu đệ rất ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay tệ đà rất hân hạnh được Lý ngũ hiệp giá quang lâm, chẳng hay Lý ngũ hiệp có điều chi dạy bảo?

- Dạy bảo thì không dám, tiểu đệ được lệnh gia sư đến đây có việc cần nhờ đà chủ.

- Lý huynh khách sáo, xin cứ dặn bảo.

Lý Phi Bằng chỏ vào Tiểu Hổ Tử:

- Vị tiểu đệ Tiểu Hổ Tử này nguyên ở trại trấn Phô Độ, vì một việc phát sinh có quan hệ tới tệ trang, đến đòi lệnh sư huynh và sư phụ cùng gặp nạn thảm tử, gia sư động lòng thương xót nên đặc phái tiểu đệ đưa gã đến đây xin nhờ Bạch huynh chuân chấp và thu xếp giùm cho.

Ngưng một lát, y gạt đầu ra hiệu với Tiểu Hổ Tử và đáp:

- Tiểu Hổ Tử, hãy lấy “Cô trúc lệnh” của lão gia đã tặng đưa cho Bạch đà chủ.

Tiểu Hổ Tử đã được Lý Phi Bằng chỉ dạy cho phép ứng đối, liền ung dung lấy “Cô trúc lệnh” dâng hai tay cho Bạch Kiên.

Với danh tiếng của Cửu Lãnh Nam Bình Kiều Đỗ gia, lại do đích thân Lý ngũ hiệp đưa đến, dù việc lớn đến đâu chỉ cần một câu nói là đủ. Nay Đỗ lão gia lại tặng cho cậu bé này một cây “Cô trúc lệnh”, đủ thấy Đỗ lão gia rất là xem trọng Tiểu Hổ Tử, có ý trịnh trọng cậy nhờ.

Bạch Kiên đón lấy “Cô trúc lệnh” nghiêm mặt nói:

- Tiểu Hổ Tử, người ở lại trấn Phô Độ, trong gia đình còn có những ai nữa?

Tiểu Hổ Tử đáp:

- Không còn ai nữa hết, sau khi sư phụ và sư huynh qua đời, chỉ còn lại mỗi mình tiểu nhân thôi.

Bạch Kiên ánh mắt lóe lên, ngó kỹ Tiểu Hổ Tử giây lát rồi nói:

- Sư phụ của người ở trấn Phô Độ làm gì?

- Chẳng làm gì cả!

Bạch Kiên hơi ngần người:

- Chẳng làm gì cả ư?

Tiểu Hổ Tử thành thật:

- Sư phụ chúng tôi ngoài uống rượu và cờ bạc, cái gì cũng không chịu làm, tiền bạc do tiểu nhân và hai vị sư huynh xin được cung cấp cho sự tiêu dụng.

Bạch Kiên vỡ lẽ:

- Ô! Sư phụ của người tên là gì?

- Trong trấn Phổ Độ mọi người đều gọi sư phụ của tiểu nhân là Tam Cước Miêu, ngoài ra còn tên nào khác thì tiểu nhân không biết.

Bạch Kiên mỉm cười quay sang một tiểu hóa tử hầu cận, khoát tay nói:

- Hãy đi mời Triệu sư thúc đến đây.

Tiểu hóa tử nọ liền quay người đi, không lâu sau đi vào một hóa tử tuổi suýt soát Bạch Kiên, cười hỏi: - Đại ca, có việc gì vậy?

Bạch Kiên trước tiên giới thiệu người đó với Lý Phi Bằng, sau vài lời chào hỏi khách sáo, Bạch Kiên hỏi: - Đình Giai, người có biết một đệ tử tên là Tam Cước Miêu ở trấn Phổ Độ không?

Triệu Đình Giai không cần suy nghĩ, nói ngay:

- Tiểu đệ có biết người đó, nhưng không thể kể được là đệ tử của bọn bang.

Bạch Kiên chau mày:

- Tại sao vậy?

Triệu Đình Giai đáp:

- Tên Tam Cước Miêu này là một thằng ăn mày ở trấn Phổ Độ, nổi tiếng vô đức vô hạnh nhưng không chịu sự quản giáo của ai. Hắn thu đến ba đệ tử đi ăn xin thay cho hắn chứ hắn không thèm trực tiếp ăn xin nên bản bang không thể thu dụng hắn.

Bạch Kiên chỉ vào Tiểu Hồ Tử:

- Tên Tiểu Hồ Tử này là một trong các đồ đệ của hắn. Cử Lãnh Nam Bình Kiều Đỗ lão gia cản trọng giao thác thu nạp. Vì nể tình của Đỗ lão gia chúng ta không thể từ chối. Nhưng Tiểu Hồ Tử tuổi còn quá nhỏ, tuy có thể dạy dỗ nhưng theo người ta nên giao phó gã cho ai?

Triệu Đình Giai trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh là người có tính tình nhẫn nại, trước kia cũng đã từng nuôi dạy đệ tử. Đại ca nên chăng giao phó cho y?

Bạch Kiên gật đầu rạng rỡ:

- Được lắm! Người hãy mang Tiểu Hồ Tử giao phó cho y đi!

Quay sang Tiểu Hồ Tử, họ Bạch nói:

- Tiểu Hồ Tử, hôm nay chúng ta vì Đỗ gia thu nạp người, chỉ mong người cố học tập, mai kia hơn người. Bất quá, nếu như người là người không có liêm sỉ, mà theo mãi thói của sư phụ người hoành hành không kể gì đạo nghĩa thì người sẽ bị nghiêm trị. Ta hy vọng từ nay người cố tâm hối cải sửa mình, người hãy cố lên.

Tiểu Hồ Tử chỉ còn biết vâng dạ xin lãnh giáo, sau đó từ giả Bạch Kiên và Lý Phi Bằng đi theo Triệu Đình Giai.

Tứ nhân điền kê Thôi Phúc Sinh ở cách thành Cửu Giang mười dặm cai quản một khu vườn rau, dưới tay có bọn đệ tử Cái Bang chăm sóc vườn rau làm kế sinh nhai, không có ai phải đi ăn xin.

Tứ nhân điền kê Thôi Phúc Sinh khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, bình thường ít khi mở miệng và đối với Tiểu Hồ Tử cũng chẳng câu thúc gì lắm nên mặc dù Tiểu Hồ Tử đã ở đây hơn nửa tháng, nhưng cũng ít dịp gặp.

Tiểu Hồ Tử chỉ thân cận với hai đệ tử của Cái Bang vì hai tên này về tuổi tác cũng không lớn hơn y bao nhiêu, chỉ khoảng trên dưới hai mươi, suýt soát với tuổi của y nên cả ba rất tương đắc với nhau.

Hai tên đệ tử Cái Bang này một người lớn tên là Trương Thế Xương, Tiểu Hồ Tử gọi là Trương đại ca, người nhỏ hơn tên Hồ Tiêu, Tiểu Hồ Tử gọi là Hồ nhị ca, cả hai thực ra không phải là đệ tử của Tứ nhân điền kê Thôi Phúc Sinh nên chúng gọi Thôi Phúc Sinh là Thôi đại thúc, vì Tiểu Hồ Tử chưa làm lễ bái họ Thôi làm sư phụ nên cũng bắt chước gọi là Thôi đại thúc luôn.

Nếp sinh hoạt trong nhà Thôi đại thúc là suốt ngày dọn cỏ, gánh nước, bỏ củi.

Tiểu Hồ Tử đã quen với thói lười biếng ăn chơi chưa hề làm gì nặng nhọc, đột nhiên bị bắt làm toàn việc tay chân ấy y cảm thấy cực kỳ đau khổ chẳng thích hợp tí nào. Do đó khi Trương đại ca và Hồ nhị ca bận tối mắt tối mũi vì công việc thì Tiểu Hồ Tử lĩnh ra bên ngoài du hí.

Có một hôm, Thôi đại thúc đem theo Trương đại ca và Hồ nhị ca ra vườn cuốc đất, Tiểu Hồ Tử lại lén trốn một mình ra ngoài. Nơi đây tuy không thể so sánh với Cửu Giang thành được nhưng so với trấn Phổ Độ vẫn là trên trời dưới đất khác xa. Vì nơi đây cũng đủ các thú ăn chơi như Cửu Giang thành. Tiểu Hồ Tử đã được Lý Phi Bằng dẫn đi chơi bởi suốt một ngày ở Cửu Giang thành nên y cũng có chút kinh nghiệm ứng dụng vào chỗ ở mới này, huống gì Lý Phi Bằng cũng có ngầm cho y ít vàng bạc. Có tiền trong túi, Tiểu Hồ Tử khác nào cá được gặp nước, gan cùng mình, không có vật gì Tiểu Hồ Tử không dám ăn, không có thú vui nào không dám chơi.

Có tiền ắt có ma xui khiến, trong túi Tiểu Hồ Tử có tiền, nên chỉ rong chơi quanh vùng một lúc, y đã làm quen được với hai tên tiểu bằng hữu cùng chí hướng ăn chơi.

Vừa có bạn, vừa có tiền, đương nhiên Tiểu Hồ Tử chẳng khác làm vua tí nào.

Lén ra khỏi vườn, Tiểu Hồ Tử băng qua một con đường nhỏ quanh co, nhảy qua một rãnh nước, tức là đã vào trong phố phường. Vừa đến một ngõ hẻm bỗng một tên hài tử độ mười sáu, mười bảy tuổi xuất hiện gọi y: - Mau đến đây, Tiểu Hồ Tử. Chúng ta đợi ngươi gần một buổi trời ngươi mới tới.

Chúng ta định đi mất rồi.

Tiểu Hồ Tử nhìn thấy thiếu niên ấy, tinh thần liền phấn chấn cười hớn hở:

- Trường Phát ca, hôm nay có cuộc chơi gì vui chăng?

Thiếu niên ấy chưa kịp đáp trong hẻm lại đi ra thêm một thiếu niên nữa tươi cười tiếp lời:

- Bây giờ chưa thể cho ngươi biết trước được, đến lúc biết ngươi sẽ biết, mau đi thôi!

Nói xong nắm lấy tay Tiểu Hồ Tử kéo đi. Đó là hai tên tiểu bằng hữu mới của Tiểu Hồ Tử, thiếu niên cao hơn tên là Liêu Trường Phát, còn đứa nhỏ hơn là Lãn Cầu Tử.

Ba tên chúng vừa gặp nhau đã thân mật, chơi bời với nhau rất đắc ý. Cả ba đi vòng vèo một lúc đã đến bên bờ sông. Bên bờ nước đậu sẵn một chiếc thuyền có mũi. Lãn Cầu Tử dẫn luôn Tiểu Hồ Tử xuống thuyền.

Giữa khoang thuyền có đặt một chiếc bàn, trên bàn đã bày sẵn rượu thịt, xem ra khá thịnh soạn như có việc gì trọng yếu. Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên hỏi: - Chỗ này là của người ta, chúng mình đến đây làm gì?

Liêu Trường Phát mỉm cười:

- Người ta chính là chúng mình, chúng mình chính là người ta, do đó chúng ta mới lên thuyền chứ!

Tiểu Hồ Tử cũng cười:

- Các ngươi định bày trò chơi gì thế?

Lãn Cầu Tử đáp:

- Ta hỏi ngươi, ngươi biết chuyện Đào viên tam kết nghĩa hay không?

Y đáp:

- Đương nhiên biết, cái trong trong chuyện Tam Quốc ấy ai mà không biết.

- Thế ngươi có bằng lòng kết nghĩa đào viên với chúng ta không?

Tiểu Hồ Tử vừa nhảy vừa vỗ tay:

- Hay lắm, cái ấy ai mà không thích?

Lãn Cầu Tử chỉ vào mũi mình:

- Ta là tiểu huynh nhé!

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng mỉm cười:

- Ai cao hơn ai mà đòi làm tiểu huynh?

Lăn Cầu Tử cãi:

- Ta cao hơn người, đương nhiên ta phải là tiểu huynh.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Thế năm nay người bao nhiêu tuổi?

Lăn Cầu Tử ưỡn ngực:

- Ta mười lăm tuổi rồi, còn người bao nhiêu?

Tiểu Hồ Tử nghiêm mặt:

- Thế thì ta lớn hơn người, năm nay ta vừa chẵn mười sáu.

Thực sự Tiểu Hồ Tử chưa đến mười lăm tuổi, nhưng y không muốn làm em út nên nói là mười sáu tuổi. Lăn Cầu Tử xịu mặt: - Người mười sáu tuổi có trời mà tin chứ ta không tin.

- Ta nói thực, người không chịu tin ta biết làm sao bây giờ?

Liêu Trường Phát gắt:

- Chúng ta hãy lạy trời đất làm lễ “Vườn đào kết nghĩa” không được ai nói láo.

Xưa nay ngoài sư phụ Tam Cước Miêu ra, Tiểu Hồ Tử không dám nói láo còn với bất cứ ai khác y đều nói láo nói lếu đến thành quen tặc, nhưng nghe Liêu Trường Phát nói vậy, y cũng gật đầu: - Ta biết rồi.

Lăn Cầu Tử rất tức tối:

- Cũng được, ta làm lão tam cũng được.

Liêu Trường Phát trước đây cũng có được đi học vài năm biết chút ít chữ nghĩa nên tự viết tờ thẻ điền tên của mình trước rồi đến trên Tiểu Hồ Tử, nhưng đến khi viết đến tên y thì y tên là gì chính y cũng không biết rõ vì Tiểu Hồ Tử chỉ là một tên hiệu chứ đâu phải tên thật? Hình như Liêu Trường Phát cũng biết điều ấy nên gã cười giả lả: - Quên tên cũng chẳng sao, người cứ coi là họ Liêu như họ của ta, còn tên vẫn là Hồ Tử, có được không?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Không cần có chữ “Tử” nữa có được không?

Liêu Trường Phát gật đầu:

- Được, vậy tên người là Liêu Hồ, cũng hay đấy!

Xưa nay Tiểu Hồ Tử chẳng biết rõ mình tên là gì, ngày ra đời là ngày nào, hấn cứ tùy tiện nói đại một ngày để Liêu Trường Phát ghi vào tờ thẻ.

Xong cả ba bái lạy trời đất, sửa đổi cách xưng hô. Từ nay Liêu Trường Phát là đại ca, Tiểu Hồ Tử là nhị ca, Lăn Cầu Tử là tam đệ. Ba huynh đệ mời nhau, nâng chén rượu uống qua một lượt, bỗng Tiểu Hồ Tử “ôi chà” một tiếng: - Bao giờ thì cái thuyền này rời bến?

Liêu Trường Phát mỉm cười:

- Nó đã rời bến lâu rồi!

Tiểu Hồ Tử trợn mắt:

- Đại ca định đưa bọn đệ đi đâu đây?

Liêu Trường Phát đáp:

- Hoàng Cương.

- Hoàng Cương cách đây xa lắm, hôm nay có kịp trở về không?

- Đừng nói là hôm nay không kịp trở về, ngày mai cũng không kịp nữa là...

Tiểu Hồ Tử nôn nóng:

- Hôm nay không trở về làm sao được?

Lăn Cầu Tử xen vào:

- Nhị ca sợ cái gì, Thôi đại thúc không phải thân phụ của nhị ca, không về cũng đâu có sao.

Tiểu Hồ Tử từ bé đã đi ăn xin mưu sinh, bây giờ tuy đã gia nhập Cái Bang nhưng vẫn chưa có ấn tượng sâu đậm gì về Cái Bang và cũng chưa hẳn là đệ tử Cái Bang nên cũng chẳng tha thiết gì, y suy nghĩ một chút rồi đáp: - Ừ, không về thì không về, khi nào cần ăn cơm chắc có đại ca đây lo.

Liêu Trường Phát gật đầu:

- Ngươi nghĩ vậy là hay lắm. Chuyện cơm nước đã có ta lo đủ.

Tiểu Hồ Tử nhìn bờ nước đã xa mù tịt, lo lắng hỏi:

- Đại ca, chúng ta đi đến Hoàng Cương làm gì?

- Chuyện ấy là vì Lăn Cầu Tử.

- Lão tam đây có việc gì?

Liêu Trường Phát đáp:

- Gã không cẩn thận làm cháy nhà, phụ thân gã đòi giết chết gã.

Tiểu Hồ Tử càng lo:

- Đến Hoàng Cương rồi chúng ta sẽ làm sao?

Lăn Cầu Tử trấn an:

- Ông ngoại đệ ở tại Hoàng Cương, chúng ta sẽ tìm ông ngoại.

Liêu Trường Phát mỉm cười:

- Nhân vì chúng ta không biết đường đi đến Hoàng Cương nên phải bao cả chiếc thuyền này và cũng vì chúng ta chẳng có một xu dính túi nên mới nhớ tới ngươi đó.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Chỉ vì đệ có sẵn tiền chứ gì?

- Đương nhiên tiền trả thuyền là do ngươi bỏ ra, nhưng đến Hoàng Cương rồi mọi cuộc vui vẻ sẽ do chúng ta lo cho.

Tiểu Hồ Tử lừa tay vào túi lấy ra một nén bạc:

- Hiện tại chỉ còn một nén bạc nhỏ này thôi, không biết có đủ trả tiền thuyền hay không?

Liêu Trường Phát hỏi:

- Một nén này đổi được bao nhiêu lượng bạc?

- Mười lượng.

- Thế thì đủ, đủ lắm. Tiền thuyền chỉ tốn một lượng, thêm một lượng tiền cơm, chúng ta vẫn còn thừa đến tám lượng.

Tiểu Hồ Tử đặt nén bạc vào tay Liêu Trường Phát, chân thành nói:

- Đại ca là anh cả, hãy giữ lấy mà lo liệu.

Liêu Trường Phát nhận nén bạc đang định cất vào trong áo bỗng thấy thân thuyền rung lên, tên thuyền phu từ cuối thuyền bỗng bước vào khoang, vươn tay tới Liêu Trường Phát: - Đừng cất vội, bây giờ hãy trả tiền thuyền trước đã.

Liêu Trường Phát giật mình vừa quay lại vừa giận, hơi do dự một chút nắm chặt lấy nén bạc:

- Sau khi đến nơi trả không được ư?

Năm ngón tay vươn ra thành chỉ của thuyền phu bầu vào mạch môn Liêu Trường Phát đoạt lấy nén bạc, y cười nham hiểm.

- Đến Hoàng Cương rồi, ta sẽ trả lại các ngươi tám lượng.

Nói xong y không thèm lý hỏi gì đến ba người, xoay lưng đi ngược ra phía sau thuyền. Lãn Cầu Tử tái mặt: - Đại ca, xem ra cái thuyền này là thuyền ăn cướp mất rồi, sợ rằng ta không có hy vọng lấy lại được tám lượng ấy đâu.

Tiểu Hồ Tử cũng sợ:

- Y không trả lại tám lượng cũng chẳng sao, chỉ sợ tối nay y cho chúng ta ăn mỗi đứa một đao mới là oan.

Lãn Cầu Tử chưa hề biết chuyện đao kiếm là gì nghe đến câu “ăn một đao” sợ tái xanh mặt ú ớ: - Sao lại ăn đao? Ai ăn đao mới được chứ?

Liêu Trường Phát đưa tay bịt lấy mồm Lãn Cầu Tử quát nhỏ:

- Nói nhỏ chứ, người thật ngu lắm, ai ăn đao cũng không biết... Nói thực cho người biết, chỉ cần gã chủ thuyền quét một đao là chúng ta lọt xuống sông liền...

Lãn Cầu Tử sợ đến độ rú lên:

- Mẹ Ôi...

May mà Liêu Trường Phát đã bịt miệng hắn nên tiếng rú chỉ ú ớ trong cổ họng không thoát ra nổi. Liêu Trường Phát an ủi: - Chúng ta và gã không oán

không thù, gã muốn ăn luôn tám lượng bạc, chúng ta cũng chẳng cần, chắc gã không nỡ giết chúng ta.

Tiểu Hồ Tử buồn bã:

- Chỉ sợ gã lo đi tới Hoàng Cương thừa lại với ông ngoại Lãn Cầu Tử rồi việc tới tai quan nên gã phải giết người diệt khẩu, không nỡ giết cũng phải giết.

Liêu Trường Phát nghe Tiểu Hồ Tử nói cũng có lý, biến sắc mặt, thở dài:

- Thế ta biết làm sao bây giờ?

Tiểu Hồ Tử chợt lóe lên một ý nghĩ, y nói:

- Đề nghị ra một cách này, các huynh đệ xem có được hay không?

Lãn Cầu Tử thúc giục:

- Chỉ cần có cách nào thoát hiểm là được, nhị ca nói mau đi!

Tiểu Hồ Tử nói:

- Bây giờ chúng ta đừng tỏ ra có ý gì lạ, đợi đến khi nào gặp một thuyền khác đi qua chúng ta nhất tề kêu lên xin cứu, gã chủ thuyền đâu làm gì được chúng ta nữa?

Liêu Trường Phát gật đầu:

- Cách ấy kể ra cũng...

Nói đến đây, hần bỗng trầm ngâm, cuối cùng câu nói chuyển hướng:

- E rằng gã chủ thuyền đã sẵn đề phòng chèo thuyền xa hần những thuyền khác, cách ấy của chúng ta không thể thi hành được.

Tiểu Hồ Tử ngập ngừng:

- Nếu cách ấy không thi hành được, đệ còn nghĩ ra mấy cách khác nữa.

Lãn Cầu Tử sốt ruột:

- Còn cách nào nhị ca cứ nói quách ra, cứ áp úng mãi khiến người ta sốt cả người đây này.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Được, đệ còn có hai cách khác. Thứ nhất, bây giờ chúng ta nhảy đại xuống sông bơi vào bờ. Sáng ngày mai, dù gã có gan đến đâu cũng không dám đuổi theo chúng ta..

Lãn Cầu Tử chặn lại:

- Cách ấy không được, đệ không biết bơi.

- Còn cách thứ hai, chúng ta lén khoét lỗ dưới sàn thuyền để nước tràn vào, người ta nhìn thấy thuyền sắp chìm tự nhiên sẽ đến cứu chúng ta.

Lãn Cầu Tử vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Không được, cách này với cách trước đâu có gì khác?

- Rất khác, khi thuyền chìm các thuyền khác đương nhiên phải có nghĩa

vụ đến cứu, chúng ta nhân đó thoát thân.

Lăn Cầu Tử lo lắng:

- Thế lỡ người ta chưa đến kịp thuyền đã chìm mất thì sao?
- Thì chỉ còn cách cố bơi tới bờ là thoát.
- Nhưng đệ đã bảo đệ không biết bơi.
- Không biết bơi thì chỉ còn cách chìm theo thuyền xuống đáy sông.

Lăn Cầu Tử hốt hoảng hét lớn:

- Không được, mấy cách của nhị ca không thể thi hành được...

Giọng nói của y hốt hoảng buột ra khiến Liêu Trường Phát lại phải vội vàng bịt miệng y lại, nhưng tên chủ thuyền đã ló đầu vào khoang cười lạnh lùng một tiếng: - Không ngờ các ngươi lại gian ngoan đến thế, tiếc rằng lão tử đây đã nghe hết rồi, lão tử...

Lăn Cầu Tử hét lên:

- Ngươi không thể giết được chúng ta, chúng ta bằng lòng nghe lời ngươi, nếu ngươi không tin, chúng ta xin thề...

Tên chủ thuyền cười gằn:

- Lão tử làm việc gì là đã tính toán kỹ lưỡng không để lại hậu hoạn, cần gì các ngươi phải thề?

Hai chân Lăn Cầu Tử mềm nhũn quỳ phục xuống sàn thuyền van vãn:

- Đại gia, xin đại gia tha cho chúng tôi, tôi xin lạy đại gia.

Lăn Cầu Tử vì sợ hãi quá nên lạy liên tiếp mấy cái liền nhưng tên chủ thuyền vẫn lạnh như băng. Tiểu Hồ Tử chợt nghĩ ra một ý trong lúc quần bách, y liền kêu “ái chà” một tiếng: - Thuyền lão đại, tiểu nhân thấy lão đại tuy thủ đoạn độc ác nhưng vẫn còn hồ đồ lắm. Thần tài đến nơi mà chẳng biết gì cả!

Tên chủ thuyền hơi kinh ngạc:

- Thần tài đến ở chỗ nào?

- Thuyền lão đại chưa biết tam đệ của chúng tôi đây có ông ngoại ở Hoàng Cương là người giàu có thiên vạn nén vàng trong nhà ư? Tam đệ chúng tôi là cháu cưng nhất của ông ngoại ấy!

Tên chủ thuyền “a” lên một tiếng, mừng rỡ:

- Ngươi có ý nói tên tiểu tử này rất đáng giá?

Tên chủ thuyền ngần ngừ một chút rồi hất cằm ra hiệu cho Lăn Cầu Tử đứng lên, hấn khôn ngoan chuyển đề tài: - Tiểu tử, ngươi tên là gì?

- Cám ơn lão đại, tôi tên là Tiểu Hồ Tử... vị này là đại ca của chúng tôi tên là Liêu Trường Phát còn vị Lăn Cầu Tử kia là tam đệ.

Tiểu Hồ Tử đi ngay vào vấn đề chính:

- Lão đại cần bao nhiêu tiền nếu thả chúng tôi?

Tên thuyền chủ không đáp ngay, hắn giả vờ tính toán một chút rồi đáp:

- Năm ngàn lượng bạc chắc cũng không lấy gì là nhiều.

Tiểu Hồ Tử gật đầu liền:

- Không nhiều, được rồi từ bây giờ chúng ta coi nhau như bằng hữu, lão đại tên tuổi là gì?

Tên thuyền chủ cười hì hì:

- Ta họ Ô, các người cứ gọi ta là Ô lão đại cũng được.

- Ở Hoàng Cương, Ô lão đại có bạn bè gì không?

- Đương nhiên là có.

- Hay lắm, lão đại hãy cho chúng tôi địa chỉ nào tin cậy, chúng tôi sẽ giao số tiền cho lão đại ở nơi đó, không hề thiếu một xu.

Sau khi viết cho Tiểu Hồ Tử một địa chỉ tin cậy ở Hoàng Cương, tên chủ thuyền hí hửng nói:

- Ba vị cứ việc ở trong khoang uống rượu cho vui, để ta ra ngoài coi việc bề lái cho!

Hắn chuyển thân đi ra. Lúc ấy Lãn Cầu Tử mới thất sắc kêu lên:

- Nhị ca, ông ngoại của đệ đâu có.

Tiểu Hồ Tử vội vàng đưa tay bịt lấy miệng y không cho nói tiếp. Tiểu Hồ Tử khẽ nghiêng người ra cửa khoang, quả nhiên nhìn thấy tên chủ thuyền đã đi xuống tận đuôi thuyền đang xem xét bánh lái, bấy giờ y mới hạ giọng nói với Lãn Cầu Tử.

- Tam đệ, người ngu lắm, sau này ăn nói phải cẩn thận:

Lãn Cầu Tử ngu thật, y thì thảo:

- Nhị ca, ông ngoại đệ đòi nào chịu bỏ ra năm ngàn lượng bạc?

- Ai bảo ông ngoại người bỏ ra năm ngàn lượng bạc?

Lãn Cầu Tử trố mắt:

- Chứ không phải nhị ca mới nói như vậy với tên chủ thuyền ư?

Tiểu Hồ Tử cười nhẹ một tiếng:

- Ta hãy tạm lừa hắn lúc này để bảo toàn mạng sống, khi nào đến Hoàng Cương rồi sẽ tính.

Liêu Trường Phát vỗ vào vai Lãn Cầu Tử cười ha hả:

- Tam đệ, không có gì phải sợ, nếu không có kế ấy của nhị đệ e rằng bây giờ chúng ta chui vào bụng cá rồi. Thôi đây, chúng ta hãy cứ uống rượu cái đã...

Uống rượu, đó đúng là một ý hay. Không biết uống hết bao nhiêu rượu mà ba người cùng say mềm li bì nằm ngủ. Tiểu Hồ Tử là người đầu tiên tỉnh

lại và điều đầu tiên y phát hiện ra là ba người không còn nằm trên thuyền nữa mà nằm giữa một gian phòng.

Y cố trấn tĩnh giương mắt nhìn lên nóc nhà, chỉ thấy mạng nhện giăng chằng chịt và đóng đầy bụi bặm. Hiển nhiên gian phòng này lâu lắm không có ai lai vãng. Ba người bị vất nằm lỏng chỏng trên một đồng cỏ. Tiểu Hồ Tử lật mình dậy lay tỉnh Liêu Trường Phát và Lân Cầu Tử: - Mau tỉnh dậy, có lẽ đây là cơ hội tốt của chúng ta đây.

Liêu Trường Phát vẫn còn nửa tỉnh nửa mê:

- Chúng ta lên bờ từ lúc nào vậy?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Đệ cũng vừa tỉnh dậy thôi, chẳng hiểu gì hơn cả.

Lân Cầu Tử vội nói:

- Chúng ta mau trốn đi.

Y đứng lên định bước ra ngoài cửa, Tiểu Hồ Tử kéo tay y lại:

- Đừng vội, không khéo có người canh ngoài cửa đấy.

Tiểu Hồ Tử tiến sát đến cánh cửa cất giọng thật lớn:

- Bên ngoài có ai không?

“Gâu, gâu, gâu”, bên ngoài không có tiếng người, nhưng lại có mấy con chó dữ gác cửa. Tiểu Hồ Tử quay lại ra hiệu bằng mắt với Liêu Trường Phát và Lân Cầu Tử rồi thuận tay xô cánh cửa. Cánh cửa hoàn toàn không khóa theo tay y mở rộng ra. Bên ngoài bóng con chó vàng to lớn như con cạp chồm tới sủa ran “gâu gâu gâu”. Tiểu Hồ Tử chớp nhoáng khép chặt cửa lại, y chậm tay chút nữa là con chó đã ập vào được rồi!

Tiểu Hồ Tử sợ không còn một sắc máu trên mặt vì xưa nay khi đi khát thực ở Phở Độ trấn y đã bị chó cắn nhiều lần, y lạc cả giọng: - Ta không sợ trời, không sợ đất, nhưng rất sợ chó. Ai có gan xô cửa ra trước thử coi.

Lân Cầu Tử lắc đầu:

- Ta thà bị chết vì đao chém, còn hơn chết vì chó cắn.

Tiểu Hồ Tử giục:

- Đại ca ra trước đi!

Liêu Trường Phát đáp:

- Nếu ta chạy trước các ngươi sẽ làm sao? Chỉ sợ Ô lão đại tức thời giết chết các ngươi thôi.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Không sao đâu, đệ đối phó với hắn được, đại ca cứ ra trước đi.

Liêu Trường Phát đành thu hết can đảm bước tới cánh cửa định đưa tay đẩy ra, nhưng không cần y đẩy hai cánh cửa đã tự động mở rộng. Liêu

Trường Phát giật mình bắt giắc lùi lại ba bước. Rất may ngoài cửa không phải xuất hiện con chó dữ mà là một thiếu niên suýt soát tuổi ba người họ, nhưng sau lưng gã một bên tả, một bên hữu đều có một con chó vàng đang đứng quẫy đuôi.

Thiếu niên ấy đưa mắt nhìn vào trong gian nhà, mục quang dừng lại trên thân Tiểu Hồ Tử:

- Người có phải tên là Tiểu Hồ Tử không?

Tiểu Hồ Tử đáp liền:

- Không sai, ta là Tiểu Hồ Tử, có chuyện gì?

Thiếu niên ấy nói:

- Ô lão đại cần gặp người.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Ta không đi đâu. Có chuyện gì cứ đến đây mà nói.

- Người không chịu đi ta suýt chó tới cắn chết ngay bây giờ.

Vừa dứt lời gã hơi nghiêng người huýt sáo một tiếng. Tiếng huýt sáo vừa cất lên, hai con chó dữ tợn như hai con gấu nhe bộ răng trắng dã chồm tới.

Tiểu Hồ Tử sợ cuống cuống: - Được, ta đi, ta chịu đi!

Tên thiếu niên cười đều giả:

- Ta biết trước là người rất sợ chó.

Tiểu Hồ Tử đành miễn cưỡng bước đến sát bên thiếu niên:

- Người hãy giữ chúng lại đừng để chúng cắn ta!

Thiếu niên gật đầu:

- Người yên tâm, không có lệnh của ta, chúng không cắn người đâu.

Tiểu Hồ Tử vẫn không tin hẳn bước tới nửa bước đi trước mặt tên thiếu niên để rời gian phòng đầy bụi bặm nọ. Hai con chó rất khôn ngoan, một con ở lại canh gác bọn Liêu Trường Phát, còn một con theo sau lưng Tiểu Hồ Tử không rời một bước.

Thì ra gian phòng mà chúng vừa tỉnh dậy là một gian phòng cách biệt với tòa nhà chính khá xa. Phải đi xuyên qua một hàng cây rộng mới tới gian nhà chính. Có lẽ nơi đây là một trang viện ở nông thôn vì khá nhiều gian nhà nằm rải rác và chỗ nào cũng thấy dựng đầy dụng cụ làm nông.

Tiểu Hồ Tử được dẫn vào khách sảnh. Trong khách sảnh trừ Ô lão đại ra còn có hai người nữa. Khi dẫn y vào khách sảnh rồi, tên thiếu niên dắt chó quay ra liền. Tiểu Hồ Tử ôm quyền thi lễ trước mặt Ô lão đại: - Xin chào các vị.

Ô lão đại mỉm cười:

- Tiểu đệ, đến đây, đến đây, ta giới thiệu với hai vị bằng hữu...

Hơi dừng lời, hắt chỉ vào hán tử đầu đội khăn thân mặc một trường bào màu lam:

- Vị này là Ngô đại gia, chủ nhân của “Tứ hải tửu gia” ở Hoàng Cương quen rất nhiều người ở vùng này.

Ô lão đại chỉ tiếp vị phụ nhân độ trên bốn mươi tuổi:

- Còn vị này là Mạc đại tẩu cũng có tai mắt khắp nơi trong thành Hoàng Cương đó.

Hồi 3 - Hoa Ngôn Cầu Thoát Nạn

Tiểu Hồ Tử ra mắt Mạc đại tẩu. Sau đó không biết ba người bàn tán với nhau ra sao, Tiểu Hồ Tử được Mạc đại tẩu dẫn tới tư dinh của Lý Bạch Vạn vì không hiểu căn cứ vào đâu Ô lão đại một mực quả quyết ông ngoại của Lãn Cầu Tử chính là Lý Bạch Vạn trong thành Hoàng Cương. Tiểu Hồ Tử được Mạc đại tẩu đưa đi tắm rửa sạch sẽ thay đổi xiêm áo, y biến thành một công tử rất tuấn tú và theo Mạc đại tẩu đến trước cửa đại môn dinh thự Lý Bạch Vạn.

Mạc đại tẩu gặp một lão nhân béo tròn ngay trước cổng đại dinh, lão nhìn thấy Tiểu Hồ Tử liền xoa đầu y khen ngợi: - Hảo tiểu tử, trông tiểu tử này xinh đẹp uá, Mạc đại tẩu, đây là công tử con cái nhà ai thế?

Mạc đại tẩu mỉm cười:

- Nhị gia, nếu lão thích đứa bé này thì thật là phúc cho nó.

Câu trả lời của Mạc đại tẩu tựa hồ không đúng vào câu hỏi của lão nhị gia nhưng hình như hai người ngầm ra hiệu gì đó cho nhau bằng những dấu hiệu mà Tiểu Hồ Tử không hiểu rõ. Bỗng Mạc đại tẩu hỏi: - Nhị gia, trước đây vài ngày ta có nghe phu nhân nói cần tìm một người bạn cho tiểu công tử, có đúng không?

Lão béo tròn gật đầu:

- Đúng, té ra Mạc đại tẩu dẫn đứa bé này đến đây cho thất phu nhân đây ư? Đứa bé tên gì vậy?

Hình như đã có sắp đặt sẵn, Mạc đại tẩu đáp:

- Nó họ Chu tên là Thiên Cát, tiểu danh là Hồ Tử.

Lão nhị gia cười ha hả:

- Thì ra nó cũng họ Chu như ta, chi bằng hãy cho ta nhận làm con nuôi để dễ bề tiến cử với phu nhân.

Tiểu Hồ Tử là người rất cơ trí, tuy biết rõ mười mươi đây là sắp đặt của Mạc đại tẩu, y vẫn chân thành gọi to: - Dưỡng phụ, con xin bái tạ.

Chu nhị gia này là đệ đệ của vợ thứ bảy của Lý Bạch Vạn. Lý Bạch Vạn có tất cả chín người vợ sinh hạ tổng cộng mười tám người con gái, chỉ có duy nhất thất phu nhân (vợ thứ bảy) là sinh được một mụn con trai nên được họ Lý rất quý mến, do đó tuy là vợ thứ bảy nhưng thất phu nhân có quyền hạn lấn áp tất cả các phu nhân khác của Lý Bạch Vạn. Chu nhị gia nhân đó cũng được thêm vây cánh trở thành người tổng quản nắm hết quyền hành trong phủ nhà họ Lý.

Tòa nhà của thất phu nhân có lẽ là tòa nhà lớn nhất trong Lý phủ, Chu nhị gia dẫn Mạc đại tẩu và Tiểu Hồ Tử vào ra mắt thất phu nhân và công tử Xuân

Sinh. Từ đó Tiểu Hồ Tử được ở lại trong Lý phủ làm bạn cùng vui đùa với Xuân Sinh và vì y nhận lão làm dưỡng phụ nên y và Xuân Sinh coi như anh em họ. Tiểu Hồ Tử vốn là thằng nhỏ sinh nhai bằng cách đi ăn xin hơn năm năm nay nên kinh nghiệm đối phó với Xuân Sinh công tử chẳng có gì khó. Trong vòng hai tháng ở trong Lý phủ, y đã thu phục được cảm tình của Xuân Sinh công tử và toàn bộ ngoài trong Lý phủ. Đương nhiên cũng vì vậy mà sinh hoạt của Tiểu Hồ Tử cũng thập phần sung sướng.

Một ngày họ Tiểu Hồ Tử và Xuân Sinh công tử cùng mất tích.

Tin này chẳng những khiến Lý phủ hoảng hốt mà còn chấn động khắp thành Hoàng Cương. Lý Bạch Vạn treo giải thưởng một vạn lượng bạc cho bất cứ ai tìm ra hai đứa bé.

Cùng ngày hôm đó Mạc đại tẩu tìm đến Lý phủ than khóc vì không nghe tin gì của Tiểu Hồ Tử bỗng nghe gia nhân dẫn Tiểu Hồ Tử trở về. Thắt phu nhân vội đón Tiểu Hồ Tử: - Chúng ta không trách con đây, hãy nói mau cho ta biết, Xuân Sinh bây giờ đang ở đâu?

Tiểu Hồ Tử ngần ngừ đáp:

- Xuân Sinh huynh bi..... bị tặc nhân bắt mất rồi...

Mạc đại tẩu quát lớn:

- Nói nhảm, vì sao ngươi không bị tặc nhân bắt mà chỉ có một mình Xuân Sinh bị bắt?

Tiểu Hồ Tử sợ hãi:

- Con... con cũng bị chúng bắt nhưng sau đó chúng thả con về để gửi theo tờ giấy này...

Thắt phu nhân vội hỏi:

- Giấy viết gì? Mau đưa cho cô cô xem nào.

Tiểu Hồ Tử đưa ra một tờ giấy nhàu nát. Thắt phu nhân nhìn qua chỉ thấy viết một dòng chữ: “Chuộc mạng bằng ba mươi vạn lượng bạc, cần tiền hay cần mạng sống?

Hãy tùy tiện trả lời.”.

Thắt phu nhân thở dài:

- Hãy mời lão gia tới đây, chúng ta sẽ trả tiền cho chúng. Thực ra không cần ai đi mời, Lý Bạch Vạn cũng đã bước vào, Thắt phu nhân đưa tờ giấy cho Lý Bạch Vạn: - Chúng đòi tiền chuộc Xuân Sinh là ba mươi vạn lượng, hãy chuẩn bị tiền đi chuộc con chúng ta.

Lý Bạch Vạn cau mày:

- Đòi tới ba mươi vạn lượng cơ à?

Thắt phu nhân nhìn vẻ mặt tiếc rẻ của Lý Bạch Vạn liền nổi giận:

- Ông tiếc tiền khur khur giữ bên mình làm gì, nếu con chúng ta bị giết chết ai sẽ hưởng tiền bạc ấy?

Mạc đại tẩu bỗng hỏi:

- Chúng sai người về báo tin rồi làm sao người có cách trả lời chúng?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Chúng ta không cần tìm chúng, tự chúng sẽ sai người đến đây nhận câu trả lời...

Nói xong quay lại Lý Bạch Vạn:

- Lão gia, chúng chỉ yêu cầu lão giả trả lời một câu là có chuộc mạng con hay không?

Thất phu nhân vội vàng cướp lời:

- Chuộc, chuộc, chúng ta quyết định chuộc mạng.

Lý Bạch Vạn đương nhiên không biết sao hơn đành thở dài:

- Ba mươi vạn lượng bạc, được, ta bằng lòng chuộc mạng con!

Sự việc vừa quyết định xong, bên ngoài bỗng nhiên có một a hoàn chạy vào cấp báo:

- Lão gia, ngoài cửa có một cỗ xe ngựa vừa đến nói rằng chờ câu trả lời của Tiểu Hồ Tử, xin lão gia định đoạt.

Lý Bạch Vạn tức giận quát:

- Ác tặc lớn gan thật, dám đến đây chọc giận ta.

Tiểu Hồ Tử khóc thét lên:

- Không, không, con không ra đâu!

Mạc đại tẩu nộ khí xung thiên vỗ mạnh xuống bàn:

- Chúng ta cấp báo cho quan quân bắt giữ cỗ xe ấy lại.

Chu nhị gia vội nói:

- Không được, chúng ta báo quan làm sao giữ được mạng sống Xuân Sinh?

Thất phu nhân nói tiếp:

- Tính mạng Xuân Sinh là quan trọng hơn hết, đừng dụng gì đến chúng.

Dứt lời Thất phu nhân kéo tay Tiểu Hồ Tử cùng ra ngoài cửa. Bên ngoài trời đã tối hẳn nên không thấy rõ tên đại hán đánh xe ngựa sắc diện ra sao. Chỉ nghe hắn ra lệnh: - Đưa Tiểu Hồ Tử lên xe, còn tất cả chạy vào, trong vòng bảy ngày phải giao đủ số tiền ba mươi vạn lượng ở bên sông, nếu không cứ đến đó mà vót xác Xuân Sinh công tử.

Thất phu nhân hoảng sợ riu cả lưỡi:

- Vâng, vâng. Trong vòng bảy ngày chúng tôi xin giao ba mươi vạn lượng tại địa điểm ấy.

Chiếc xe quay một vòng lẩn bánh chạy luôn. Trong khoang xe đã có sẵn Mạc đại tẩu và Ngô đại gia. Cả hai cười ha hả: - Lần này công việc thành công phần lớn là nhờ Tiểu Hồ Tử, người sẽ được chia một phần xứng đáng...

Tiểu Hồ Tử vội hỏi:

- Xuân Sinh công tử ở đâu rồi?

Mạc đại tẩu đáp:

- Đang đợi ở cánh rừng trước mặt.

Cỗ xe chạy ước độ hơn hai giờ đến một vùng rất xa lạ liền dừng lại. Đã thấy ba người Liêu Trường Phát, Lãn Cầu Tử và Xuân Sinh chờ sẵn ở đấy. Nơi này chỉ là một sơn động nồng nặc mùi rêu phong âm mốc. Lý Xuân Sinh vừa nhìn thấy Tiểu Hồ Tử bước xuống xe liền reo to: - Tiểu Hồ Tử, cha ta đã giao tiền cho họ chưa?

Y gật đầu đáp:

- Rồi.

Lý Xuân Sinh vui mừng:

- Vậy ta về nhà được rồi chứ?

Vừa dứt lời bỗng một tiếng cười lạnh lùng nổi lên:

- Người đừng hòng trở về.

Tiểu Hồ Tử quay lại, chỉ thấy Ngô đại gia nhìn trừng trừng rất hiểm ác. Y kêu lên: - Ngô đại gia, chúng ta đã hứa với người ta khi nhận được tiền sẽ thả Xuân Sinh về rồi mà.

Ngô đại thúc cười rất nham hiểm:

- Để nó trở về Hoàng Cương chúng ta làm sao còn sống ở đó được nữa?

Tiểu Hồ Tử nói:

- Chúng ta đã có nhiều tiền, cần gì phải về Hoàng Cương nữa?

Y vừa nói câu ấy bỗng nghe Lý Xuân Sinh kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Hồ Tử, người...

Ngô đại gia không đợi Tiểu Hồ Tử đáp, liền cướp lời nói:

- Đúng đó, Tiểu Hồ Tử cùng với chúng ta là một bọn, sở dĩ y đến nhà họ Lý vì ở đó có rất nhiều tiền.

Câu nói của hắn khiến Lý Xuân Sinh không dám tin ở tai mình, y mở to mắt nhìn Tiểu Hồ Tử: - Lời ấy của hắn có phải là thật không?

Tiểu Hồ Tử không thể phủ nhận, ấp úng đáp:

- Xuân Sinh, xin tha thứ cho ta.

Lý Xuân Sinh kinh ngạc kêu to một tiếng, lùi lại một bước, chỉ tay vào mặt Tiểu Hồ Tử: - Té ra người là thứ mặt người dạ thú...

Ngô đại gia cười ha hả:

- Tiểu Hồ Tử, người thấy không, nếu chúng ta thả nó về, ngày sau làm sao ăn ngủ cho yên?

Ô lão đại từ trên xe nhảy xuống hét lớn:

- Lời của Ngô đại gia thật có lý. Chúng ta không thể thả nó về, để lão tử đưa nó đi gặp Diêm Vương cho yên tâm.

Thân pháp hắn vượt tới Lý Xuân Sinh, Tiểu Hồ Tử không ngờ bọn này lại quá ác độc, vừa lấy tiền lại vừa giết người ta, bất giác hồi hận trong lòng, không sợ hãi gì nữa quát lên một tiếng chặn đầu Ô lão đại: - Ô lão đại, các người không nên táng tận lương tâm như thế!

Ô lão đại quét một chưởng xô Tiểu Hồ Tử ngã lăn mấy vòng, cười hăng hắc:

- Lương tâm là cái quái gì, lương tâm đáng giá mấy đồng tiền. Họ Lý kia, người chó oán gì chúng ta độc ác...

Hắn giơ chưởng lên nhắm vào đầu Lý Xuân Sinh. Tiểu Hồ Tử hét lớn:

- Ô lão đại, đừng giết y..

Thân hình Tiểu Hồ Tử bắn tới lăn xả vào Ô lão đại. Ô lão đại không ngờ Tiểu Hồ Tử lại liều như thế, chưởng chưa phát y đã nhào tới, thân hình hắn né qua khiến Tiểu Hồ Tử vọt lướt qua người hắn. Trong khoảnh khắc ấy, Lý Xuân Sinh đã chạy tuốt vào trong rừng cây. Ô lão đại lạnh lẽo cười một tiếng dọa: - Tiểu tử, người nhắm có chạy thoát không?

Hắn cất bước đuổi theo, hữu chưởng vừa nhắc lên rít một tiếng nhắm sau lưng Lý Xuân Sinh đập tới. Thật là kỳ quái, đột nhiên thân hình Lý Xuân Sinh mất hẳn trọng tâm ngã chúi xuống đất chỉ trong gang tấc đã tránh được chưởng thế của Ô lão đại.

Ô lão đại đã xuất thủ hai lần mà chưa giết được Lý Xuân Sinh, lòng hắn lấy làm oán giận co thẳng chân định đá y một cái... Hắn vừa đỡ chân phải lên bỗng thấy như bị ai đánh vào một cái, bao nhiêu lực tiêu tan hết không thể đá tới được nữa. Hắn định thu chân lại nhưng chân hắn không tuân theo ý muốn của hắn. Hắn kinh hoảng kêu lên: - Nguy rồi, ta bị tên tiểu quỷ ám toán rồi...

Chưa hết câu, thân hình hắn đột nhiên bắn vọt lên văng ra xa hai trượng ngã vật xuống đất không nghe tiếng kêu gì nữa. Cùng lúc ấy trong rừng cây chỉ thấy bóng người lay động rồi xuất hiện hai người, một người kéo Lý Xuân Sinh từ dưới đất đỡ dậy, còn một người bước từng bước đến gần Ngô đại gia.

Ngô đại gia thấy tình hình không xong bèn quay sang nói với Mạc đại tâu:

- Mạc đại tâu, người hãy chặn bọn chúng để ta lấy xe ngựa chạy trước

nhé!

Hắn chuyển thân nhảy lên xe ngựa, chưa kịp giờ roi quất ngựa lên bỗng có cảm giác đau nhói, trước mắt bóng người lướt qua, roi ngựa đã bị cướp mất. Bên tai hắn chỉ nghe một tiếng quát: - Cút đi cho ta!

Hắn bị một luồng kinh lực đập tới, luồng kinh lực rất kỳ dị hất tung Ngô đại gia xuống khỏi xe lăn hai vòng mới gượng đứng dậy được. Hắn vừa đứng yên chung quanh đã xuất hiện bảy tám bóng người. Lúc ấy, Tiểu Hồ Tử cũng đã bò lên đưa mắt quan sát những người mới đến, thì ra trong bọn ấy có Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh của Cái Bang, y vui mừng kêu to: - Thôi đại thúc đến thật đúng lúc.

Thôi Phúc Sinh quát to:

- Ngươi là người nào?

Tiểu Hồ Tử vui mừng đáp:

- Thôi đại thúc, cháu là Tiểu Hồ Tử đây nè.

Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh vẫy tay:

- Chuẩn bị đưa tên này về phân đàn của ta!

Tiểu Hồ Tử chưa kịp nghe rõ câu nói của Thôi Phúc Sinh, trước mắt đã có bóng người lướt tới, chính là Trương Thế Xương. Tiểu Hồ Tử buột miệng kêu: - Trương đại ca ơi!

Trương Thế Xương nghiêm nét mặt:

- Tiểu Hồ Tử, ngươi đừng oán Trương đại ca nhé!

Chớp nhoáng hắn xuất chỉ điểm huyết Tiểu Hồ Tử, y chỉ thấy toàn thân cứng đờ không thể cử động được nữa và cũng không thể nói thành tiếng được. Trương Thế Xương vươn tay ôm Tiểu Hồ Tử đến bên cạnh Thôi Phúc Sinh. Lúc ấy Ngô đại gia và Mạc đại tẩu cũng đã bị môn hạ của Thôi Phúc Sinh xuất thủ chế ngự điểm huyết ngã xuống đất. Chỉ có Liêu Trường Phát và Lân Cầu Tử là không bị bắt và đang bị tra hỏi gì đó gần đó. Thôi Phúc Sinh dặn bọn đệ tử: - Các ngươi đem bọn Liêu Trường Phát giao cho quan quân ở Hoàng Cương, sau đó đem trở lại phân đàn, lão phu sẽ đem Tiểu Hồ Tử về phân đàn trước.

Nói rồi quay lại Trương Thế Xương:

- Thế Xương, chúng ta đi trước một bước.

Trương Thế Xương vác Tiểu Hồ Tử lên vai, Tiểu Hồ Tử chỉ thấy hốt nhiên hai thân ảnh phi vọt lên rồi vùng vục chạy như bay, y nằm trên vai Trương Thế Xương, chỉ nghe gió rít hai bên tai, hai hàng cây vùn vụt lùi lại phía sau chẳng khác nào đang cười trên lưng ngựa cực kỳ mau lẹ.

Trên đường đi Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh và Trương Thế Xương

không hề trao đổi với nhau một câu khiến Tiểu Hồ Tử không sao dự đoán được số phận của mình, rất tiếc y không thể nói năng nên không dò hỏi được gì hơn. Y tự nghĩ thầm: “Ôi! Nếu ta mở miệng nói được thì hay biết mấy. Bình thường Trương đại ca đối với ta rất tốt, nhất định huynh sẽ nói cho ta nghe..” Trong lúc y suy nghĩ thân hình y như lướt trên không trung.

Đột nhiên tốc độ phi hành của Trương Thế Xương chậm dần, cảnh vật chung quanh đã cho Tiểu Hồ Tử biết, y đã về tới khu vườn rau của Thôi Phúc Sinh. Ngay lúc ấy, Hồ Tiêu hấp tấp chạy đến bẩm báo: - Thôi đại thúc, phân đà chủ có dặn gọi đại thúc mang Tiểu Hồ Tử đến phân đà ngay.

Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh đón Tiểu Hồ Tử trên vai Trương Thế Xương rồi cũng vác trên vai chuyển thân nhắm hướng phân đà. Khi hai người đến phân đà trời cũng vừa sáng rõ. Thôi Phúc Sinh bỏ Tiểu Hồ Tử xuống dẫn vào trong đại sảnh. Tiểu Hồ Tử đưa mắt lăm lét nhìn chung quanh, chỉ hận mặt đất không có lỗ để chui xuống.

Lúc ấy trong sảnh, ngoài phân đà chủ Bạch Kiên và Triệu Đình Gia ra còn có hai vị khách, một chính là vị đại cô nương mỹ lệ mà y hằng mong ước. Thôi Phúc Sinh ôm quyền vái Bạch Kiên: - Thuộc hạ xin tham kiến phân đà chủ.

Bạch Kiên hơi nhún mình:

- Thôi huynh gian khổ quá. Đến đây ta giới thiệu huynh đệ với hai vị quý khách ở cửa Lãnh Nam Bình kiều vừa đến.

Hơi dừng lại một chút, họ Bạch chỉ vào một hán tử khoảng trên ba mươi tuổi, nói:

- Vị này là môn hạ của Đỗ lão gia, là Vương nhị hiệp đó.

Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh ôm quyền xá:

- Tại hạ Thôi Phúc Sinh, rất hân hạnh ra mắt.

Tiểu Hồ Tử nghe tên gã họ Vương ấy mới biết gã đi cùng với đại cô nương mỹ lệ kia. Vương nhị hiệp Vương Trạch Long đứng dậy: - Không dám, không dám.

Tiếp theo Bạch Kiên giới thiệu đến vị đại cô nương mỹ lệ.

- Vị Thiệu cô nương này nổi danh khắp thiên hạ chính là “Thiên hương ngọc phụng” mỹ lệ nhất đời...

Danh tiếng của “Thiên hương ngọc phụng” hiển nhiên còn hơn cả Vương nhị hiệp, nét mặt Thôi Phúc Sinh hân hoan hẳn lên, khẽ “a” một tiếng, ôm quyền kính cẩn: - Thì ra là Thiệu nữ hiệp, tại hạ không ăn mặc chỉnh tề, xin cam thất lễ.

Miệng Thiệu Vân Anh hơi mỉm cười, nhún người làm lễ:

- Thôi đại hiệp, xin đừng khách sáo.

Sau khi ra mắt Vương Trạch Long và Thiệu Vân Anh, Thôi Phúc Sinh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Triệu Đình Giai. Bạch Kiên quay sang Tiểu Hồ Tử: - Thôi huynh, còn tên Tiểu Hồ Tử này sai phạm những gì?

Thôi Phúc Sinh đáp:

- Y phạm tội trốn tới Hoàng Cương, âm mưu với bọn côn đồ cướp đoạt vàng bạc của người nên thuộc hạ tót y về đây để đà chủ định đoạt.

Bạch Kiên hơi chuyển thân sang một thiếu niên mặc áo hoa đứng cạnh gập đầu ra hiệu, thiếu niên liền bước đến sau lưng Tiểu Hồ Tử vỗ nhẹ một chưởng vào lưng y, y có cảm giác thân thể nhẹ hẫ đi, lưỡi cũng linh hoạt tức thì. Y định mở miệng nói liền thấy Bạch Kiên nghiêm mặt: - Tiểu Hồ Tử, ngươi còn nhớ lần trước ta dặn ngươi những gì không?

Lúc này Tiểu Hồ Tử then đỏ mặt tía tai chỉ biết cúi gằm mặt:

- Dạ nhớ.

Bạch Kiên nói:

- Vậy ngươi hãy nhắc lại cho tất cả cùng nghe.

Tiểu Hồ Tử len lén nhìn Thiệu Vân Anh, chỉ thấy sắc diện nàng buồn bã như thất vọng về y. Y ngấm ngấm thở dài nghĩ thầm: “Chắc cô nương ấy buồn vì ta lắm, lần trước ta đã làm lỡ chuyện của nàng, bây giờ lại xảy ra chuyện này, chắc nàng cho rằng ta chỉ là một tên không đáng tin nhiệm. Ôi, tạ..” Tiểu Hồ Tử tuy chỉ là một tên ăn xin nhưng căn bản y vẫn ngấm ngấm có ý thức phản kháng chống đối, ý thức ấy khiến y rất tự tôn, vừa thở dài xong y liền ưỡn ngực nói: - Lúc trước đà chủ nói:

“Trước đây chúng ta nể mặt Đỗ lão gia thu ngươi làm môn hạ, chỉ cần ngươi gắng sức cầu tiến, mai kia sẽ thành kẻ hơn người. Còn nếu ngươi không hối cải, cứ học theo thói hư hỏng của sư phụ ngươi chẳng lý gì đến đạo nghĩa tất sẽ bị hình phạt nghiêm khắc. Hy vọng ngươi cố sửa đổi tâm tính, gắng làm người tốt.” Trí nhớ y quả rất tốt, nhớ không sót một chữ. Bạch Kiên gập đầu: - Thế ngươi làm được không?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Thừa không.

- Vì sao ngươi không làm được?

Tiểu Hồ Tử cãi thầ trong bụng:

“Vì các người đâu có chịu dạy dỗ ta gì đâu.” Đương nhiên y chỉ dám cãi trong bụng như vậy chứ ngoài miệng y lại trả lời khác.

- Vì cháu không muốn làm một tên ăn mày nữa.

Bạch Kiên cười ha hả:

- Do đó người với âm mưu bày bạ với bọn Mạc đại tẩu làm chuyện đáng hổ thẹn kia chứ gì?

Tiểu Hồ Tử bị hấn cười thẹn quá hóa giận:

- Lão kia tiền nhiều đến độ không biết, chúng cháu chia của lão chút ít đâu có gì là quá đáng.

Mặt Bạch Kiên nghiêm hấn lại:

- Nói vậy, người ta gian khổ mới dành dụm được tài sản, các người khi không đòi chia phần, người có biết điều ấy đã phạm với giới luật của bản bang chăng?

Tiểu Hồ Tử cãi:

- Chẳng ai nói gì với cháu, làm sao cháu biết được?

Đột nhiên Vương nhị hiệp nộ đánh sắc mặt:

- Nói nhảm nói nhí, ta hỏi người, người có thừa nhận người bắt người đòi chuộc tiền không?

Tiểu Hồ Tử gân cổ:

- Ta không thừa nhận thì sao?

Vương nhị hiệp gằn giọng:

- Rồi cũng phải thừa nhận.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Thừa nhận hay không thừa nhận chẳng khác gì nhau, các người muốn làm gì thì làm.

Vương nhị hiệp quay mặt lại hướng Bạch Kiên, ôm quyền nói:

- Bạch đà chủ, y nói vậy là đã thừa nhận, ngu huynh muội không thể không tuân theo quy cũ giang hồ che chở cho y được. Tất cả xin giao phó cho quý bang xử xét y.

Bạch Kiên hơi nhún người trả lễ:

- Vương nhị hiệp nói quá lời, bản bang chưa chính thức nhận y vào bang, mọi hành vi của y chưa bị môn quy của bản bang ước thúc, nhưng chính vì chuyện này bản bang rất tiếc không thể thu nhận y làm đệ tử, đành phụ sự gởi gắm của Đồ lão gia. Xin nhờ nhị vị chuyển lời và xin lượng thứ.

Vương nhị hiệp nói:

- Sự thực là Tiểu Hồ Tử có phạm lỗi nên chúng tôi dám trách cứ quý bang, sau khi ngu huynh muội trở về Nam Bình kiều sẽ trình bày rõ ràng với gia sư, nhưng vì tên tiểu tử này tuổi còn quá trẻ, tuy có phạm lỗi nhưng là lần đầu, xin đà chủ tha thứ cho y một lần.

Bạch Kiên gật đầu:

- Vương nhị hiệp nói cũng phải...

Đà chủ quay lại phía Triệu Đình Giai:

- Đình Giai, người nghĩ xem nên xử trí tiểu tử ấy ra sao?

Triệu Đình Giai trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Đại ca đem y đến nơi xưởng mộc để y học nghề được không?

Bạch Kiên không gật đầu vội, quay sang hỏi Vương nhị hiệp và Thiệu Vân Anh:

- Xưởng mộc ở lẫn lộn với dân chúng quanh đây, học được nghề ấy cũng là điều tốt.

Chưa nói hết câu, Tiểu Hồ Tử đã xen vào:

- Cháu không học nghề mộc!

Bạch Kiên hỏi:

- Chứ người thích học cái gì?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Đó là chuyện của cháu, các người không cần phải lo, các người không dung nạp cháu, xin cứ để mặc cháu được không!

Bạch Kiên thở dài:

- Đó chỉ vì lòng tốt của Vương nhị hiệp đây.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Cháu biết thế, nhưng cháu đã có cách riêng của cháu.

Hốt nhiên Thiệu Vân Anh kêu “ái chà” một tiếng:

- Tiểu Hồ Tử, cách riêng của người là cách gì, nói cho ta nghe nào.

Tiểu Hồ Tử then đỏ mặt, đối với ai y có thể giận ghét nhưng đối với cô nương Thiệu Vân Anh này y không thể giận ghét, y nhẹ đáp: - Đại cô, cháu tự biết cách kiếm ăn mà.

Thiệu Vân Anh nói:

- Nhưng người không được làm bậy nữa chứ?

- Vâng, cháu không dám làm bậy nữa.

Thiệu Vân Anh quay sang Vương Trạch Long:

- Nhị ca, mỗi người có chí riêng, muội thấy cứ mặc cho y tự kiếm ăn.

Vương Trạch Long đáp:

- Y chẳng có nghề nghề gì cả, kiếm ăn bằng cách nào?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Cùng lắm cháu cứ đi ăn xin cũng được.

Bạch Kiên mỉm cười:

- Tiểu Hồ Tử, người làm khát cái ở quê hương người thì được, Cái Bang chúng ta không màng tới, nhưng nếu người muốn làm khát cái ở đây là phải theo quy cũ của bản bang đó.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Nói thế cháu không thể làm hành khất ở ngoài quê hương ư?

Bạch Kiên gật đầu:

- Chính là như vậy!

Tiểu Hồ Tử nhún vai:

- Vậy thì cháu làm hành khất ở nơi khác cũng được.

Thiệu Vân Anh khẽ cau đôi lông mày đẹp:

- Tiểu Hồ Tử, người đã nghĩ kỹ chưa? Nếu thật người không thích làm thợ mộc, chúng ta cũng còn cách khác nữa.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu quây quây:

- Đại cô, đa tạ mỹ ý của đại cô, cháu đã có định ý rồi.

Thiệu Vân Anh chuyển thân nhìn lướt qua Vương Trạch Long và Bạch Kiên:

- Nhị ca, tiểu muội nghĩ cứ để cho y tự ý rời khỏi đây cũng được.

Vương Trạch Long hỏi:

- Anh muội, như vậy chúng ta biết thừa lại với sự phụ ra sao?

Thiệu Vân Anh đáp:

- Điều ấy để tiểu muội phụ trách bẩm báo...

Hơi dừng lại, nàng quay sang Bạch Kiên:

- Bạch đại hiệp, quý bang có bằng lòng để cho Tiểu Hồ Tử ra đi?

Bạch Kiên đáp:

- Y có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Thiệu Vân Anh bước tới một bước cúi đầu bảo y:

- Tiểu Hồ Tử, ta sẽ tiễn người một đoạn đường nhé!

Nàng đưa Tiểu Hồ Tử ra khỏi phân đà Cái Bang. Y thi lễ với nàng định quay đi thì nàng gọi y lại: - Tiểu Hồ Tử, người hãy nói thật với đại cô, người đã có chủ ý gì? Bây giờ người chuẩn bị đi tới đâu?

Tiểu Hồ Tử nhìn ánh mắt nàng quan thiết với y, tự biết nếu không nói thật quả là đắc tội với nàng, liền cười ngượng ngập: - Đại cô, cháu không dám giấu đại, cháu định đến Hoàng Cương, vì ở đó cháu có một bà mẹ nuôi rất tốt, cháu tìm bà xem sao.

Thiệu Vân Anh gật đầu:

- Không biết mẹ nuôi của người là người nào nhưng người có ý ấy cũng hay, đại cô sẽ thành toàn cho người.

Nói xong đưa tay vào áo lấy ra hai nén mười lượng vàng đặt vào tay Tiểu Hồ Tử:

- Người đến Hoàng Cương sẽ có lúc phải dùng đến tiền, đại cô mang theo

có chút ít, người hãy cầm lấy đi.

Lú này cái mà Tiểu Hồ Tử cần nhất không phải là tiền nhưng y vẫn có thói quen chìa tay nhận lấy, và chẳng y cũng chẳng biết khách sáo là gì, thực thà cất luôn số vàng của Thiệu Vân Anh: - Đa tạ đại cô Thiệu Vân Anh thõ dài nè nhẹ:

- Tiểu Hồ Tử, Tiểu Hồ Tử, bất hạnh của người đều do ta ra cả, nhắc tới ta thật thẹn với người. Chúng ta sẽ chia tay ở đây, không biết người có ưng nghe một lời khuyên của ta?

- Đại cô, xin đừng nói như thế, đại ân đại đức của đại cô. Tiểu Hồ Tử này quyết không thể quên. Đại cô có gì muốn dạy bảo xin cứ nói mau.

Thiệu Vân Anh nói:

- Người ta sinh ra ở đời những chuyện vinh hoa phú quý bất quá chỉ như mây khói thoảng qua mà thôi không nên quá sức cầu tìm làm gì, do đó chúng ta làm người là phải lập chí làm chuyện ích lợi cho nhân quần để không phụ trời đã ban cho ta tài trí thông minh, và đối với phụ mẫu cũng không uổng công sinh thành...

Nàng lại thõ dài nè nhẹ, tiếp lời:

- Tiểu Hồ Tử, hiện nay tuổi người còn quá trẻ, làm điều gì cũng nên cố cầu tiến, đừng bỏ uổng thiên phú của người.

Lúc ấy Tiểu Hồ Tử chẳng hiểu ý nghĩa sâu sắc gì cả, nhưng rất cảm động vì thái độ thành khẩn của nàng cố nhớ kỹ từng lời nói nàng: - Đại cô, Tiểu Hồ Tử hứa vĩnh viễn nhớ lời dạy của đại cô.

Thiệu Vân Anh tươi nét mặt:

- Tiểu Hồ Tử, người nhớ lời của ta, phải nhất định làm cho được nhé.

- Cháu nhất định làm bằng được.

Thiệu Vân Anh hơi trầm tư một chút, bỗng nói:

Tiểu Hồ Tử, mau đi, đại cô sẽ mua tặng người vài vật để làm kỷ niệm.

Thiệu Vân Anh dẫn Tiểu Hồ Tử đến một cửa hàng kim khí, mua tặng y một miếng Ngân bài, một vòng xích nho nhỏ, cuối cùng, nàng rút chiếc ngọc thoa trên tóc xuống vận công lực viết mấy chữ trên miếng Ngân bài trao cho Tiểu Hồ Tử: - Tiểu Hồ Tử, người có biết đọc chữ không?

Y ngượng đỏ chín mặt:

- Cháu chẳng đọc được chữ nào.

Thiệu Vân Anh ái ngại vỗ vai y:

- Sau này người nhất định phải cố học chữ, học xong rồi người sẽ tự biết đại cô dặn người gì trong này nhé. Bây giờ để ta bảo nhờ Ngũ ca của ta đưa người đến Hoàng Cương nhé.

Nàng dẫn y đến đầu phố, quả nhiên đã thấy Lý Phi Bằng ngồi trên một chiếc xe ngựa chờ sẵn ở đó. Nàng dặn dò nhỏ nhỏ điều gì đó với Lý ngũ ca của nàng rồi đẩy y lên xe. Xe ra roi chạy liền. Đến Hoàng Cương, Tiểu Hồ Tử bảo với Lý Phi Bằng: - Lý đại thúc có thể đưa cháu đến nhà dưỡng mẫu của cháu không?

Lý Phi Bằng đáp:

- Dưỡng mẫu của ngươi khi bị nhốt trên nha đường nhà cửa đã bị tịch thu rồi còn đến làm gì?

- Thế còn bốn tỷ tỷ con của dưỡng mẫu có sao không?

- Họ đều được một người cứu thoát.

- Người nào thế?

Lý Phi Bằng miễn cưỡng đáp:

- Là bằng hữu của ta.

Tiểu Hồ Tử buột miệng:

- Thế cháu muốn gặp họ được không?

Lý Phi Bằng mỉm cười:

- Ta cũng đang định dẫn ngươi đến gặp họ đây.

Tiểu Hồ Tử nhoẻn miệng cười:

- Thế sao đại thúc chưa chịu nói ngay?

- Ngươi vội vàng hỏi tới hỏi lui, ta làm sao nói kịp?

Lý Phi Bằng này, ngoài thủ đoạn khá độc hiểm lúc ban đầu ra, sau đó đối với Tiểu Hồ Tử chẳng có điều gì đáng trách, dần dần Tiểu Hồ Tử chẳng còn chút gì oán hận hấn nữa. Và chẳng, khi xưa sư phụ Tam Cước Miêu đối với y cũng chẳng hay đẹp gì, ngoài sử dụng y vào việc đi xin tiền để phụng dưỡng cho lão, chẳng dạy cho y được một tí gì tốt đẹp nên dần dần y thấy Lý đại thúc đối với y còn tốt hơn nhiều. Lý Phi Bằng dẫn y đến cuối cùng một con hẻm, ở đó có một cánh cửa lớn, hấn xuống xe gõ liền bốn tiếng. Cánh cổng tự động mở ra, Lý Phi Bằng dẫn Tiểu Hồ Tử đi vào trong, băng qua một cái sân lớn đến một tòa đại sảnh, tòa đại sảnh này tuy không lớn bằng đại sảnh ở nhà Lý Bạch Vạn nhưng trần thiết không kém phần rực rỡ hoa lệ. Ngay cửa đại sảnh là một lão nhân tóc trắng phơ nghênh đón Lý Phi Bằng: - Lão nô xin tham kiến ngũ gia.

Lý Phi Bằng xua tay:

- Không cần đa lễ, viên ngoại của các ngươi về chưa?

Lão nhân đáp:

- Thừa chưa, nhưng có lẽ cũng sắp về. Xin mời ngũ gia vào.

Lý Phi Bằng tiến vào đại sảnh, lão nhân dâng liền trà thơm lên. Lý Phi

Bằng mỉm cười: - Phùng Hải, đây là Tiểu Hồ Tử, y đang muốn gặp bốn cô con gái của Mạc đại tâu lắm, người hãy dẫn y đi gặp họ đi!

Tiểu Hồ Tử vội vàng nhún thân làm lễ ra mắt lão nhân:

- Xin phiền lão nhân gia một chút.

Tiểu Hồ Tử đã từng ở trong nhà Lý Bạch Vạn hai tháng nên cũng học đòi được chút ít lễ mạo hoa dạng. Lão nhân mỉm cười: - Đừng khách sáo, hãy theo ta.

Tiểu Hồ Tử theo chân lão nhân ra khỏi đại sảnh, đi tới một tòa biệt viện, chỉ nghe lão nhân gọi một tiếng: - Bốn vị cô nương, các cô nhìn xem đây là ai?

Hồi 4 - Đầu Kiếm Tìm Đường Sống

Quả nhiên bốn vị cô nương từ trong viện chạy ào ra, Xuyên Xuyên là cô đi đầu reo lên một tiếng, nắm tay Tiểu Hồ Tử kéo vào trong nhà. Y nhìn thấy bốn cô chị nuôi trong lòng rất lấy làm cao hứng, lú lo quên bằng cả Lý đại thúc chờ y trong đại sảnh. Đột nhiên bên ngoài có tiếng của Mạc đại tẩu: - Tiểu Hồ Tử, ta về đây rồi.

Tiểu Hồ Tử lại thêm mừng rỡ chạy vọt ra cửa ôm lấy Mạc đại tẩu. Nên biết từ khi y có trí khôn đến nay chưa có ai đối xử tốt với y, y ở với Mạc đại tẩu tuy chỉ có một thời gian ngắn nhưng Mạc đại tẩu lo lắng cho y rất cẩn thận khiến y cảm thấy rất hạnh phúc và cũng nảy sinh hảo cảm với Mạc đại tẩu. Do đó khi còn ở phân đà Cái Bang Cửu Giang, y không thích làm bất cứ chuyện gì vì trong bụng chỉ nhớ mong đến Mạc đại tẩu. Tiểu Hồ Tử ôm lấy chân Mạc đại tẩu quan thiết hỏi: - Đại tẩu ơi, bọn chúng không làm gì khổ đại tẩu chứ?

Mạc đại tẩu cười buồn bã:

- Rơi vào tay chúng, còn gì gọi là không khổ...

- Đại tẩu có việc gì chúng ta hãy lên đường rồi nói, đừng để bọn chúng nghe thấy.

Tiểu Hồ Tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên cạnh Mạc đại tẩu còn có một trung niên ước độ hơn bốn mươi tuổi. Người ấy mặc một trường bào bằng vải thường nhưng dáng điệu có vẻ khác tục thế.

Mạc đại tẩu không giới thiệu người ấy là ai, bước thẳng vào cửa gọi lớn:

- Mấy con nha đầu hãy theo ta rời khỏi đây.

Xuyên Xuyên kêu lên:

- Mẹ, chúng ta chưa sửa soạn hành lý gì cả.

Trung niên nhân liền nói:

- Không cần sửa soạn, sau này ta sẽ sai người mang đến cho các ngươi.

Mạc đại tẩu vừa kéo Tiểu Hồ Tử đi ra vừa nói:

- Còn có gì đáng tiếc rẻ bằng mạng sống. Mau đi thôi!

Ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe, tất cả sáu người chui vào bên trong khoang xe buông rèm che xuống. Chiếc xe lăn bánh rời xa Hoàng Cương thành.

Rời xa thành Hoàng Cương rồi, Mạc đại tẩu mới thở phào:

- Tiểu Hồ Tử, làm sao ngươi tìm được chúng ta thế?

Vì vội vàng quá, Tiểu Hồ Tử quên khuấy mất Lý Phi Bằng, nghe lời hỏi ấy y chợt nhớ lại y không hề gọi qua Lý đại thúc một tiếng. Y “a” một tiếng: - Là do Lý ngũ thúc đưa con đến, thật hồ đồ, con quên mất không gọi đại thúc

đã bỏ đi rồi.

Mạc đại tẩu bảo:

- Thì ra là Lý ngũ hiệp dẫn người đến, lần này nếu không có hắn, đại tẩu thật không biết chạy đường nào cho thoát.

Y nhìn Mạc đại tẩu mơ hồ:

- Là Lý ngũ thúc cứu đại tẩu thoát ư?

- Trừ haán ra, còn có ai nữa! Hắn ai bài cho đại tẩu chạy thoát lần này chắc phải tốn đến cả mấy ngàn lượng vàng đó! Tiểu Hồ Tử, mai này người chớ quên cái ân ấy của người ta.

Y hỏi:

- Trước đây đại tẩu có quen biết với đại thúc không?

Mạc đại tẩu lắc đầu:

- Không quen biết gì cả. Cái ấy là do Diêu viên ngoại bảo cho ta biết.

Mạc đại tẩu “a” một tiếng:

- Chính là người mặc trường bào đó. Ta thật hồ đồ, quên cả giới thiệu cho người.

Tiểu Hồ Tử chặt lưỡi:

- Là thật, tại vì sao Lý đại thúc lại cứu đại tẩu nhỉ?

- Ấy chính vì con, ta nghe Diêu viên ngoại nói, hắn rất yêu thích con, do đó mới ra tay cứu chúng ta đó.

Tiểu Hồ Tử vẫn chưa hiểu gì cả, y cau mặt lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật, hắn...

Chiếc xe ngựa chạy mau như gió cuốn, một mạch đã rời xa hơn năm mươi dặm.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối, nhưng vì chung quanh không có thôn làng, cũng chẳng có khách điếm vào nên không thể dừng lại nghỉ ngơi được.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng người quát to:

- Dừng xe.

Tiếp đó tiếng ngựa hí vang, chiếc xe bị cưỡng lại. Liền đó chỉ nghe tiếng người đánh xe quát hỏi: - Các người là người nào, chặn xe chúng ta lại làm gì?

- Im miệng, xuống xe đi!

- Ồi chà!

Đó là tiếng kêu của tên đánh xe có lẽ đã bị người chặn xe kéo ngã xuống. Trong bóng đêm chỉ thấy vây chung quanh là bảy tám tên che mặt kín mít. Ngay cửa xe là một hán tử thân thể cao lớn vươn cánh tay đen đúa chộp vào trong khoang xe. Mạc đại tẩu hoành thân ra ngoài cửa quát to: - Các người

định làm gì?

Câu hỏi chưa dứt, xảo pháp của hán tử che mặt đã chớp tới đầu vai bà ta kéo giật về khiến Mạc đại tẩu rơi xuống xe. Hán tử ấy dùng sức rất mạnh, Mạc đại tẩu không ghìm lại nổi, “bộp” một tiếng ngã lăn xuống đất. Đường như hán tử chưa hả giận bước tới ngay chỗ Mạc đại tẩu ngã ấn một cước vào huyệt đạo trên lưng bà quát lớn: - Ngươi có phải là “Tảo bả tinh” Mạc đại tẩu hay không?

Mạc đại tẩu vội vàng đáp:

- Đúng, đúng, ta chính là Mạc đại tẩu, đại gia cần chuyện gì hãy cùng nhau thương lượng, xin đề ta đứng dậy cái đã.

Hán tử cười khanh khách nham hiểm:

- Ngươi muốn đứng dậy đâu có dễ dàng...

Lúc ấy trên xe bốn cô nương sợ đến sắc mặt nhợt nhạt ôm cứng lấy nhau, chỉ có Tiểu Hồ Tử là còn chút tỉnh táo, vừa nhìn thấy hán tử dùng cước đá không cho Mạc đại tẩu đứng dậy, y hét lên: - Buông đại tẩu ta ra!

Không biết dừng khí ở đây, miệng vừa quát người y đã vọt tới bên hán tử. Tên nọ không ngờ Tiểu Hồ Tử cả gan như thế liền bị y chụp trúng.

Tiểu Hồ Tử ôm cứng lấy chân hán tử cắn một cái tận lực vào đùi hắn. Sức của y tuy không mạnh nhưng cái cắn ấy bất ngờ khiến hắn đau đớn rú lên một tiếng giơ chân đá Tiểu Hồ Tử văng ra. Nhờ đó, sức chân đè trên lưng Mạc đại tẩu phải nhấc lên, bà ta kịp thời lăn một vòng ra xa hơn trượng đứng dậy được, nhưng lúc ấy Tiểu Hồ Tử đã bị hất ra xa không bò dậy nổi vì bị một cước của tên hán tử cơ hồ muốn ngất xỉu.

Mạc đại tẩu kêu lên một tiếng, nhảy đến gần Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Tiểu Hồ Tử, có sao không...

Mạc đại tẩu đối với Tiểu Hồ Tử dường như có tình mẫu tử, lúc ấy quên cả sự an nguy của bản thân chỉ lo cho y mà thôi. Tiểu Hồ Tử cố nhịn đau, tha thiết nhìn Mạc đại tẩu, bỗng y thấy sau lưng bà ánh đao lóe lên, một hán tử giơ cao đại đao chém tới...

Tiểu Hồ Tử hét to:

- Coi chừng đằng sau!

Tiếng hét của y tuy đã rất mau nhưng vẫn chậm hơn ánh đao, Mạc đại tẩu trong lúc thất thần không kịp chuẩn bị nghe tiếng đao vút sau lưng, không kịp né tránh.

Tiểu Hồ Tử vốn là đứa trẻ cực kỳ thông minh, gần đây lại có thêm nhiều kinh nghiệm, bản thân tuy không biết võ công nhưng trong cơn nguy cấp bỗng nảy mưu trí, lập tức trảm thân xuống kéo Mạc đại tẩu sát vào mình.

Mạc đại tẩu cùng toàn thân cúi xuống theo sức kéo của y. Nhờ thế lưỡi đao lướt qua chỉ chém phạt một miếng thịt trên vai Mạc đại tẩu.

Bà rú lên một tiếng đau đớn ngã cúi xuống bên thân Tiểu Hồ Tử, mắt trừng lên giận dữ: - Bọn bay sự thực muốn gì? Có oán thì báo oán, có thù thì báo thù, cũng nên nói cho minh bạch chứ cứ đánh lén thế sao phải là anh hùng hảo hán?

Tên hán tử vừa chém hụt Mạc đại tẩu, tui nghiêng lùi lại một bên. Tên thủ lĩnh bọn bịt mặt này hình như chính là tên đã kéo Mạc đại tẩu rơi xuống xe lúc ấy hốt nhiên cười khan: - Mạc đại tẩu, người nói cũng có lý. Được, lão tử sẽ nói cho người hiểu rõ để người nếu có thành quỷ cũng khỏi ân hận.

Mạc đại tẩu hỏi:

- Xin hỏi chúng ta có thù oán gì?

Hán tử lạnh lùng đáp:

- Không có.

Mạc đại tẩu hỏi tiếp:

- Không oán thù tại sao các người chặn đường đánh chúng ta?

Hán tử đáp:

- Có người xuất cho chúng ta một vạn lượng bạc mua mạng sống sáu người chúng bay, đó là lý do.

Mạc đại tẩu “a” một tiếng:

- Người ấy là ai?

- Mạc đại tẩu, điều ấy chúng ta không thể nói ra được.

- Chúng ta trước sau cũng bị các người giết chết, có nói cho ta biết tên người ấy nào hại gì?

Tên hán tử lắc đầu:

- Sự thực ta có muốn nói cũng chẳng biết người đó là ai.

Tiểu Hồ Tử xen vào:

- Không biết tên người xuất tiền thế mà các người cứ làm...

Hán tử cười ha hả:

- Cần gì phải biết tên ai, vì người ấy đã giao đủ số tiền rồi.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Ta không tin có kẻ nào đưa tiền ra mà lại tin hãn ở các người như thế?

Tên hán tử mỉm cười:

- Bởi vì chúng ta tín dụng.

Mạc đại tẩu cau mày, ánh mắt lóe lên:

- Các người đúng là bọn “Thất tinh bang”...

Tên hán tử có vẻ hơi rung động:

- Không ngờ Mạc đại tẩu lại biết nhiều đến thế.

Câu này rõ ràng đã xác nhận lai lịch của chúng. Mạc đại tẩu lóe chút hy vọng: - Thất gia của quý bang...

Tên hán tử vội ngắt lời:

- Chúng ta đã nhận tiền, dù người là mẹ của Thất gia chúng ta cũng không thể nương tay.

Mạc đại tẩu thở dài:

- Nếu vậy Mạc đại tẩu ta chỉ còn cách xin chịu chết...

Tên hán tử hơi ngập ngừng:

- Bất quá ta nể nang người có quen biết với Thất gia, ta cho người chọn cái chết êm ả nhất.

Mạc đại tẩu cười thê thảm:

- Chết thế nào mà chẳng là chết, bất quá trước khi chết ta muốn gặp bốn đứa con gái ta một lát không biết đại gia có nể tình ta với Thất gia mà ưng thuận cho không?

Hán tử hơi do dự một chút rồi vẫy tay cho đồng bọn:

- Gọi bốn đứa con gái trên xe xuống đây.

Một tên hán tử đến bên xe lôi bốn cô nương Xuyên Xuyên, Ân Ân, Lợi Lợi, Phi Phi xuống đây đến trước mặt Mạc đại tẩu. Bốn cô nương vốn đang sợ xanh mét cả mặt, chạy đến gần Mạc đại tẩu kêu thét lên ôm lấy Mạc đại tẩu. Mạc đại tẩu đưa mắt nhìn một lúc rồi lắc đầu nói: - Trời tối quá, ta nhìn không rõ.. đại gia, đại gia có thể giúp ta đánh lên chút lửa để ta nhìn mặt mấy đứa con ta trước khi chết không?

Hán tử cầm đầu lại vẫy tay:

- Đốt một ngọn đuôi lên!

Ánh lửa lóe sang rọi vào Mạc đại tẩu và bốn cô gái. Cả bốn cô nương vốn đều xinh đẹp, bây giờ đang đầy lệ hoen trên mặt lại càng đẹp nảo nùng khiến ai cũng tiếc thương. Hốt nhiên trong bọn bịt mắt, có một tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Mạc đại tẩu trong bụng đã hơi vui vì phát hiện ra một đường sống, bà ta dịu giọng: - Ân Ân và các con ơi, các con vì ta mà bị liên lụy, ta thật là đau khổ...

Âm thanh của bà ta rất thê thảm, chuyển qua hán tử:

- Đại gia, ta lớn tuổi rồi có chết cũng chẳng ân hận gì nhưng bốn con gái ta trẻ đại thế này mà chết cũng thật là đáng tiếc. Đại gia có thể gia ân tha cho bốn con ta sống sót theo hầu hạ đại gia được chăng?

Mặt hán tử lạnh như tiền không có một chút cảm giác nhưng trong bọn

bảy người đồng bọn của hắn đã quá nửa có phần xúc động. Mạc đại tẩu quay sang các con gái: - Ân Ân, bây giờ mạng sống các con chỉ trông mong vào các đại gia đây...

Cả bốn con gái nuôi của Mạc đại tẩu đều thông minh có thừa, vừa thấy sắc mặt của bà mẹ nuôi liền hiểu ngay dụng ý. Ân Ân là người đầu tiên cất giọng bi ai oán: - Đại gia, em nguyện phục thị đại gia suốt đời, cúi xin đại gia tha cho các em.

Thân hình nàng nhảy đến ôm cứng lấy chân hán tử cầm đầu van xin luôn miệng.

Tiếp theo, Lợi Lợi, Phi Phi, Xuyên Xuyên cũng bắt chước theo, mỗi cô ôm lấy chân một hán tử kêu khóc. Bốn tên hán tử bị Ôm cứng lúng túng đến luống cuống tay chân, ba tên còn lại của “Thất tinh bang” cũng không biết quyết định ra sao đành đứng ngẩn người. Mạc đại tẩu bồi thêm một câu: - Chỉ cần các đại gia tha mạng cho chúng, từ nay chẳng những chúng hoàn toàn thuộc về các đại gia mà chúng mang theo bao nhiêu vàng bạc trang sức đều là của các đại gia cả.

Vừa được một mỹ nhân đẹp như tiên, lại vừa được vàng bạc hỏi ai mà không xiêu dạ? Tên hán tử thủ lĩnh đang định cúi xuống đỡ Ân Ân dưới chân lên, bỗng hắn “hự” một tiếng trầm uất, thân hình hắn và Ân Ân đồng thời ngã gục xuống đất.

Bên cạnh hắn, ba hán tử đồng bọn và ba cô gái cũng đều liên tục ngã xuống.

Tiểu Hồ Tử kinh hoàng rú lên:

- Đại tẩu, họ làm sao thế?

Mạc đại tẩu hốt nhiên rú to “Nguy rồi”, không quản gì đến vết thương trên vai, bà ôm lấy Tiểu Hồ Tử lăn mấy vòng dưới đất. Mạc đại tẩu quả là nhanh nhạy, cùng lúc thân hình cuốn dưới đất chỉ nghe “phập” một tiếng, một mũi tên không biết do ai bắn tới cắm sâu ngay chỗ Tiểu Hồ Tử đứng, chỉ cần chậm một chút nữa, y và Mạc đại tẩu đã bị bắn trúng rồi. Do đó có thể biết tám người vừa ngã xuống vừa rồi đã bị trúng phi tiễn. Lúc ấy Mạc đại tẩu như đã biến thành một người khác, chỉ thấy bà lăn tròn rất mau dưới đất, chớp nhoáng đã lăn ra xa ngoài năm trượng. Trong tay bà vẫn ôm cứng lấy Tiểu Hồ Tử. Mạc đại tẩu lăn thêm mấy vòng nữa đến khi đầu bà chạm vào một chiếc giày vải mềm mới dừng lại...

Mạc đại tẩu chân động vội vươn thân dậy. Hốt nhiên chỉ nghe tiếng người quát một tiếng: - Không được động đây, đưa đứa bé cho ta!

Mạc đại tẩu cho rằng người này đến cứu mình nên phục thân xuống bắt

động.

Người đó đưa tay dần lấy Tiểu Hồ Tử, hai chân hần điểm xuống đất triển khai tuyệt kỹ khinh công “Bát bộ bân thiên” vọt thân phi luôn. Thân ảnh hần vừa vọt lên dĩ nhiên đã có mấy nhân ảnh khác chuyển động đuổi theo hần.

Mạc đại tẩu cứ phục thân dưới đất không hề biết bọn người nọ đã mất dạng rồi.

“Thất tinh bang” đã chết hết bốn tên, ba tên còn lại vội vã thu thập thi thể đồng bọn lên ngựa chạy luôn.

Qua gần một khắc thấy chung quanh quả không còn một tiếng động, Mạc đại tẩu mới từ từ ngồi dậy thở phào xem xét vết thương trên vai. Thương thế của bà quả không phải nhẹ. Bà nghiêng rặng chịu đau cảm giận nhổ một búng máu xuống đất chửi thề: “Hừ, Cửu Hoa nương ta hôm nay bị nhục thế này sẽ có ngày phải trả oán... để rồi các người sẽ biết thủ đoạn của Cửu Hoa nương tạ..” Bỗng có tiếng áo bay phàn phật từ trên không trung rơi xuống, Mạc đại tẩu biến sắc định cúi mình xuống đất, đồng thời tay đưa vào áo rút ám khí độc môn “Tiêu hồn châm” dự phòng sẵn, sau đó mới đưa mắt nhìn người mới đến. Thân hình người nọ vừa rơi xuống đất liền đứng vững, hình dạng rất giống Lý Phi Bằng.

Hai mắt Mạc đại tẩu đỏ ngầu:

- Ngũ gia, lòng dạ người thực là độc hiểm, người sai ta hành sự rồi lại ngậm theo ta hạ độc thủ.

Lý Phi Bằng ngạc nhiên:

- Cửu nương, người nói vậy là có ý gì?

Mạc đại tẩu oán hận:

- Có ý gì ư? Chẳng phải người hiểu rõ hơn ta nữa ư?

Mắt hần nhìn thấy vết thương trên vai Mạc đại tẩu, hần biến sắc:

- Người thụ thương rồi, đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Hồ Tử đâu?

Mạc đại tẩu hơi cau mày:

- Chẳng lẽ không phải người vừa cướp nó? Ngũ gia, Cửu Hoa nương ta đâu phải là ngu ngốc mà người định lừa ta?

Lý Phi Bằng vội xoa tay:

- Cửu nương, người chớ hiểu lầm, ta thực không biết chuyện gì cả, hãy nhớ kỹ xem đã xảy ra chuyện gì?

Mạc đại tẩu nhớ lại:

- Phải rồi, với võ công của hần, hần ám toán chúng ta rất dễ, việc gì phải mượn tay ai khác.

Lúc đó Lý Phi Bằng càng hỏi dồn:

- Cứu nương, sự thực đã xảy ra chuyện gì?

Mạc đại tẩu thở dài:

- Chúng ta vừa gặp bọn “Thất tinh bang”, có ai đó bỏ ra một vạn lượng bạc thuê chúng đuổi giết chúng ta.

Lý Phi Bằng hỏi:

- Chỉ có một mình ngươi chạy thoát ư?

Mạc đại tẩu đáp:

- Cả Tiểu Hồ Tử cũng được người khác cứu rồi.

- Kẻ cứu Tiểu Hồ Tử là người nào?

Mạc đại tẩu đáp:

- Ta không biết!

- Sao ngươi lại không biết?

- Sự việc phát sinh như thế này...

Mạc đại tẩu liền đem đầu đuôi câu chuyện ra kể cho Lý Phi Bằng nghe, Lý Phi Bằng trầm ngâm: - Ai lại bỏ ra một vạn lượng đổi lấy mạng các ngươi?

Mạc đại tẩu cau có:

- Nếu không phải là ngươi thì còn là ai?

Lý Phi Bằng cau mặt:

- Thực không phải là ta, ta chẳng có lý do nào giết các ngươi cả.

Mạc đại tẩu hỏi:

- Thế ta hỏi ngươi, vì sao ngươi muốn ta hãm hại Tiểu Hồ Tử?

Lý Phi Bằng mỉm cười:

- Ngươi làm rồi, thực ra ta đâu muốn ngươi hãm hại Tiểu Hồ Tử, bất quá ta chỉ mượn tay ngươi để thử thách y đó thôi...

- Thử thách ư?

- Ngươi không biết tên tiểu tử Tiểu Hồ Tử bẩm chất thông minh, tương lai sẽ có thành tựu lớn, Đỗ lão gia đề tâm muốn đào luyện y, nên mới có ý mài dũa ý chí của y và khảo tra tâm tính của y, do đó ta mới nhờ ngươi giúp ta thử thách. Bây giờ y mất rồi, ta biết làm sao?

Mạc đại tẩu nửa tin nửa ngờ, không biết quyết đoán ra sao, bà ta gạt phăng:

- Chuyện ấy để sau sẽ bàn, bây giờ ta phải tìm chỗ dưỡng thương cái đã.

Hãy nói tới Tiểu Hồ Tử bị người nọ đột nhiên hiện thân chớp lấy chẳng khác nào con quạ quắp gà con bay vụt lên, người nọ thân pháp rất mau, sau khi chuyển thân đổi phương hướng, hẩn nhẩn hướng núi chạy như bay tới.

Tới một vùng núi non trùng điệp, người nọ đặt y xuống đất, vỗ nhè nhẹ

lên đầu y: - Phải chăng người là Tiểu Hồ Tử?

Tiểu Hồ Tử đang hoang mang kinh sợ, y chỉ ngậy người gạt đầu một cái. Người nọ trầm ngâm như đang suy nghĩ gì lung lăm, đột nhiên hấn bảo: - Người hãy ở đây một lát, ta quay lại xem bà mẹ nuôi của người có chạy thoát chưa rồi sẽ về.

Tiểu Hồ Tử chưa kịp nói gì thân ảnh của hắn đã vọt lên mất dạng trong đám cây rừng rậm rạp. Y sợ hãi nghĩ thầm: “Bản lãnh tên này lợi hại như thế, nếu ta cứ ở với haán e có ngày bị hắn giết chết, chi bằng bây giờ nhân lúc không có hắn ở đây ta chạy trốn tìm đường về với đại tẩu ta là hơn”. Nghĩ là làm liền, Tiểu Hồ Tử không cần phân biệt đông tây nam bắc cứ nhắm mắt chạy càn, bây giờ y chỉ có một ý nghĩ càng bỏ xa nơi này càng tốt, do vậy y cứ nhắm rừng cây rậm nhất mà chạy.

Không biết chạy đã bao lâu và cũng chẳng biết đã đến nơi nào, chỉ biết hai chân đã mỏi rã rời cơ hồ không thể cất bước lên nổi. Tiểu Hồ Tử tìm một gốc cây lớn ngồi dựa lưng nghỉ mệt. Y nhắm mắt lại thở dốc, bất giác một mối ngủ thiếp đi tự lúc nào.

Y ngủ một giấc say sưa, đến khi giật mình tỉnh dậy trời đã sáng rõ. Lúc ấy y mới thấy trong bụng đói cào, y đứng dậy định đi tìm loại cây trái đại gì đó trong rừng ăn cho đỡ bụng. Y vừa đi chợt thoáng nghe bên mũi có mùi thơm phức của thịt nướng. Y ngửa đầu hít mấy cái rồi theo hướng có mùi thơm bước tới.

Đi được chừng mười mấy bước chợt thấy dưới một sơn nham có một bóng người đang ngồi trước một đám lửa chú ý nướng một con gà rừng. Tiểu Hồ Tử liếm mép thèm thuồng nuốt nước miếng. Y đã quen việc ăn xin, nên chẳng có chút ngại ngùng nào bước tới sau lưng người ấy nhẹ nhẹ ho một tiếng: - Lão gia ơi...

Người nọ tựa hồ đã biết có y tới bên mình và tựa như cũng đoán biết ý muốn của y nên y vừa cất tiếng, tay phải hấn vung lên quăng một miếng đùi gà vàng rộm. Tiểu Hồ Tử đón lấy đùi gà buột miệng: - Đa tạ.

Rồi đưa liền vào miệng nhai ngấu nghiến. Lúc ấy người kia cũng bắt đầu ăn miếng thịt gà đầu tiên, hai người thi nhau nhai, không ai nói với ai một tiếng. Tiểu Hồ Tử ăn xong đùi gà chớp nhoáng, lại nói thêm một tiếng: - Đa tạ.

Y chuyển thân định bỏ đi..

Hốt nhiên, người đó gọi một tiếng:

- Người chẳng thèm nói rõ lý do định bỏ đi ư?

Tiểu Hồ Tử xoay thân lại cũng vừa lúc người ấy cũng xoay thân, bốn mắt

chạm vào nhau. Tiểu Hồ Tử rú lên ôm lấy mặt co chân định chạy.

Đương nhiên vì diện mạo người nọ rất dễ sợ, cái đầu của hắn to như một cái thùng gỗ, không thấy môi hắn ở chỗ nào, chỉ lộ ra hai hàm răng trắng dã, cũng chẳng có mũi, chỉ có hai cái lỗ chia lên trời, cả đến hai tai cũng chẳng thấy, trừ hai con ngươi sáng quắc đảo qua đảo lại ở trên đầu. Không, có lẽ cũng chẳng giống đầu người bình thường chút nào.

Tiểu Hồ Tử cất chân định chạy nhưng chưa chạy được hai thước, tay người nọ đã chụp trúng áo y kéo trở lại. Người ấy nhấc y lên khỏi mặt đất, cất tiếng chửi: - Đồ tiểu quỷ, ngươi ăn hết của lão phu một đùi gà nướng mà chỉ nói hai tiếng “đa tạ” là đủ sao?

Tiểu Hồ Tử bị lão nhấc lơ lửng trên không, tay chân y dầy dựa loạn xạ:

- Lão bỏ ta xuống, ta sẽ trả tiền.

Người nọ cười quái dị:

- Ai thèm tiền của ngươi?

Tiểu Hồ Tử vùng vẫy:

- Lão không cần tiền chứ cần cái gì?

Người đó đáp:

- Ta chỉ cần ngươi làm xong cho ta một việc.

Tiểu Hồ Tử đáp gấp:

- Được, được, lão muốn làm việc gì ta cũng làm được hết, việc gì phải giận dữ thế?

Người nọ cười khanh khách:

- Thế là ngươi đồng ý rồi chứ?

Tiểu Hồ Tử không cần nghĩ ngợi:

- Đương nhiên đồng ý.

- Không được hỏi hận đây nhé?

- Lão yên tâm, ta quyết không hỏi hận.

Lúc ấy lão mới đặt Tiểu Hồ Tử xuống đất, tiếp đó lão rút trong áo ra một mặt nạ tự đeo lên đầu. Lão đeo mặt nạ xong, mặt đã dễ nhìn hơn nhiều. Tiểu Hồ Tử đã bớt sợ: - Xin hỏi tên của lão nhân?

Lão đáp:

- Không có tên tuổi gì cả.

- Thế thì gọi bằng gì?

Người nọ đáp:

- Ngươi cứ gọi ta là “Hận Hải Du Hồn” cũng được.

Tiểu Hồ Tử chưa bao giờ được đọc qua sách vở, căn bản chẳng hiểu “Hận Hải Du Hồn” có ý nghĩ gì, chỉ im lặng ghi nhớ bốn chữ “Hận Hải Du Hồn”

đến khi thật thuộc rồi gật đầu: - Hận Hải Du Hồn, lão có việc gì cần ta làm giúp, cứ nói mau đi!

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Người đi theo ta, khi nào đến nơi ta sẽ nói cho người biết.

Hận Hải Du Hồn bước tới trước, Tiểu Hồ Tử theo chân lão, hai người men theo sườn núi đi vòng một lúc. Đang đi bỗng lão hỏi: - Người tên là gì nhỉ?

Y đáp:

- Tiểu Hồ Tử!

- Người gan cũng lớn lắm đấy, dám một mình chui vào cánh rừng này.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Chứ cháu bị người ta đuổi giết biết làm sao được?

Hận Hải Du Hồn ngạc nhiên:

- Đuổi giết? Xem người bé tí thế này mà người nào không tha người được ư.. A, có lẽ người đó là kẻ thù của phụ mẫu người, phải đuổi giết người để trừ hết hậu hoạn, có phải không?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Cháu không có phụ mẫu, cháu chỉ là một đứa bé ăn mày.

Hận Hải Du Hồn quay lại trừng mắt nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Người là đệ tử Cái Bang ư?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Cái Bang đâu chịu thu nạp cháu, cháu chỉ là một tên ăn mày tự do thôi.

Hận Hải Du Hồn nhìn kỹ Tiểu Hồ Tử, cười ha hả:

- Tiểu quỷ, người lừa ta rồi.

Y hốt hoảng:

- Cháu nói toàn là thật, đâu dám lừa lão nhân.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Nhìn y phục người mặc thế này đâu phải là tên ăn mày.

Tiểu Hồ Tử cười đau khổ:

- Bộ quần áo này là do Mạc đại tẩu cho cháu mượn chứ đâu phải là của cháu.

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Nhìn bộ y phục đẹp đẽ này, tên đại tẩu nào đó ắt phải là người giàu có. Lại thật, một người giàu có sao lại nhận một tên ăn mày làm con nuôi?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu không đáp, y đem tất cả câu chuyện của y gắp gở kể lại cho Hận Hải Du Hồn nghe, nghe xong lão thở dài: - Không ngờ một đứa bé tí tuổi đầu như người mà đã gặp quá nhiều bất hạnh như thế.

Tiểu Hồ Tử cười gượng:

- Cái đó cũng chẳng sao, biết đâu trong gian khổ ấy cũng có chút thú vị thì sao?

Lão dẫn Tiểu Hồ Tử đến bên một vực sâu nhìn xuống chỉ thấy hơi tỏa mịt mù, không nhìn rõ đáy, đồng thời lại có một luồng khí lạnh buốt xương thổi cuốn lên. Tiểu Hồ Tử lạnh phát run lập cập vội lùi lại một bước. Đột nhiên Hận Hải Du Hồn thở dài: - Ta tiến ngóai xuống núi nhé!

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Không phải lão nhân định sai cháu làm việc gì ư?

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Ta nhìn người đáng thương quá, không nỡ sai người làm việc này.

Tiểu Hồ Tử chớp mắt:

- Cháu chẳng hiểu ý lão nhân định nói gì cả.

- Vì ta không muốn hại người.

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Thì ra lão nhân có ý hại cháu ư? Cháu và lão nhân đâu có oán thù gì vì sao vô duyên vô cớ lão nhân muốn hại cháu?

Hận Hải Du Hồn ngập ngừng:

- Nhưng bây giờ ta đổi ý rồi, không cần nhắc lại nữa, ta sẽ đưa tiến người xuống núi.

Tiểu Hồ Tử động tính hiếu kỳ liếc nhìn Hận Hải Du Hồn.

- Kể ra lão nhân cũng là người rất tốt. Cháu xin lão nhân hãy trả lời cháu, nếu như cháu tình nguyện làm giúp việc ấy cho lão nhân, lão nhân có bằng lòng không?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Đương nhiên ta bằng lòng chứ, người tự nguyện vậy ư?

- Cháu tự nguyện. Chuyện ấy có cần lắm không?

Hận Hải Du Hồn gật đầu vui mừng:

- Cần lắm lắm, thứ nhất, ta sẽ giàu có, thứ hai, võ công ta sẽ tiến bộ vượt bậc trở thành thiên hạ đệ nhất.

Tiểu Hồ Tử vừa nghe nói giàu có hai mắt liền sáng lên:

- Cái gì? Có thể trở thành giàu có ư?

- Người cũng thích giàu có à?

- Ai mà không thích giàu có.

- Nhưng ta không thích giàu có bằng trở thành người võ công đệ nhất thiên hạ.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Có lẽ khí vận của cháu đã đến rồi, nếu việc này thành công, cháu sẽ trở thành giàu có còn lão nhân trở thành thiên hạ đệ nhất võ công phải không?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Nhưng cơ hội thành công mong manh lắm, không phải dễ đâu!

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Gần đây khí vận của cháu rất tốt, lão nhân cứ sai cháu làm đi, cháu sẽ nhất nhất nghe lời lão nhân.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Ta còn có vấn đề này cần phải nghe người trả lời đã.

- Vấn đề gì?

- Người sự thực là bao nhiêu tuổi?

Tiểu Hồ Tử cau mặt:

- Nếu cháu nói cháu đã mười sáu tuổi, lão bá có tin không?

- Nhìn lời lẽ cử chỉ của người đứng là đứa bé mười lăm mười sáu tuổi, nhưng nhìn thân xác của người thì chỉ mới mười tuổi thôi.

Tiểu Hồ Tử thở dài:

- Không dám giấu lão bá, bốn năm trước đây cháu cao lớn hơn bây giờ nữa, nhưng vài năm nay không hiểu sao lớn không nổi nữa.

Hận Hải Du Hồn chỉ xuống đáy vực sâu:

- Dưới đáy vực này có một cái tiểu động...

Lão dừng lời một chút rồi tiếp:

- Chúng ta xuống đó trước rồi hãy nói.

Tiểu Hồ Tử sợ hãi:

- Có thể xuống được ư?

- Đương nhiên có thể xuống được, người nhìn đây.

Nói xong, lão cho tay vào bụng lôi ra một cuộn dây thừng lớn, lão cột một đầu rất cẩn thận vào gốc cây lớn sau đó bảo Tiểu Hồ Tử leo lên vai ôm lấy cổ lão, lão buông thân nắm sợi dây tụt xuống vực sâu. Tiểu Hồ Tử nằm phục xuống vai lão chỉ có cảm giác thân thể như rơi xuống bất tận, y sợ đến độ phải nhắm nghiền hai mắt.

Thân pháp Hận Hải Du Hồn lạ lùng kỳ dị. Tiểu Hồ Tử không biết rơi xuống bao lâu, hốt nhiên cả hai dừng lại, liền đó nghe tiếng Hận Hải Du Hồn:

- Tiểu Hồ Tử, đã đến rồi.

Tiểu Hồ Tử vội mở mắt, chỉ thấy bốn xung quanh mây khói mù mịt, dưới chân có cảm giác chạm vào toàn là rong rêu lạnh buốt trước một cửa động. Đó là một thạch động khác rộng, trong thạch động có khá nhiều các vật dụng hằng ngày cần dùng. Y kêu lên kinh ngạc: - Người nào mà ở trong cái

động lơ lửng giữa chừng vực sâu này?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Chính là ta.

Tiểu Hồ Tử đỏ mặt ngập ngừng:

- Té ra là lão bá.

Hận Hải Du Hồn đưa cho y một tấm bồ đoàn, còn tự lão cũng ngồi xuống một tấm bồ đoàn khác tiếp tục nói với y: - Xuống sâu thêm nữa sẽ gặp một sơn động khác, trong sơn động ấy cất giấu vô số ngọc ngà trân bảo. Ta sở dĩ trú ngụ ở đây là vì số ngọc ngà trân bảo ấy, nhưng ta đã uống năm mươi năm tâm huyết vẫn chưa có cách nào lấy được số trân bảo ngọc ngà no.....

Chưa nói dứt câu, Tiểu Hồ Tử đã lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao không lấy được? Có người canh giữ ư?

- Chẳng có ai canh giữ cả, nhưng sự sắp đặt còn hại hơn có người canh giữ rất nhiều, thứ nhất, chiếc chìa khóa để mở cửa kho tàng ấy không dễ lấy.

Tiểu Hồ Tử hỏi hớp:

- Chìa khóa cất ở đâu?

- Cất trong một cái động khí lạnh thấu xương và cửa động lại rất nhỏ hẹp, người bình thường không thể nào chui lọt vào được. Ta đã uống rất nhiều tâm cơ huấn luyện mấy con vượn nhỏ chui vào cửa động ấy để lấy chìa khóa cho ta, kết quả hoàn toàn thất bại.

- Tất cả các con vượn đều chết chằng?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Không chết, có hai con vẫn còn sống trở ra, nhưng chúng không tìm được chìa khóa.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Lần này tìm không được, sao không bắt chúng vào tìm lần thứ hai?

- Có đánh chết chúng cũng không dám vào lần nữa.

- Thế ra khi lão bá nhìn thấy cháu, lão bá đã nảy ra ý nhờ cháu vào động tìm chìa khóa, có phải không?

Hận Hải Du Hồn thật thà gật đầu:

- Ta nghĩ rằng mấy con vượn nhỏ thất bại vì không có trí khôn như người, khi gặp tình huống bất ngờ không thể ứng phó. Do đó sau khi nhìn thấy người, ta định uy hiếp người vào động cho ta.

Nói tới đó, lão lắc đầu:

- Ta nói thật với người, việc này không phải việc đùa, nhưng chúng ta có thể bỏ qua không nhắc tới nữa.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Nhưng còn số châu báu ấy mấy kiếp mới gặp được. Bây giờ có cơ hội, cháu đâu thể bỏ qua, lão bá cứ cho cháu thử xem.

Hận Hải Du Hồn bị Tiểu Hồ Tử van nài đành miễn cưỡng gật đầu:

- Nếu vậy chúng ta phải đến tận nơi quan sát, nếu người tin chắc có thể được, người cứ thử xem. Trái lại hãy bỏ qua việc ấy.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Được.

Hận Hải Du Hồn lại đặt Tiểu Hồ Tử lên vai đu theo sợi dây thừng xuống sâu thêm bốn năm mươi trượng nữa tới một tòa sơn động. Ở bên ngoài nhìn vào tòa sơn động này chẳng khác gì thạch động của Hận Hải Du Hồn trú ngụ. Điểm khác duy nhất là sơn động này lạnh buốt tới xương, khiến sắc mặt Tiểu Hồ Tử tái mét.

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Lạnh lắm không?

Tiểu Hồ Tử cố cưỡng nghiêng răng:

- Lạnh. Nhưng cháu chịu được.

Hồi 5 - Mở Kho Báu Thần Võ

Hận Hải Du Hồn bước tới một hòn đá hình vuông trước cửa động, song thử ôm hòn đá chuyển động mấy cái. Tiếp đó chỉ nghe vách núi chuyển động phát ra những tiếng rào rào rồi mở ra một cánh cửa. Bên trong cánh cửa lại là một gian thạch động.

Giang động đó khác hẳn bên ngoài vì bốn bên vách sáng rực như gương, tự nhiên chiếu rực ánh sáng mà không cần đến đèn đuốc vẫn nhìn thấy rõ ràng cảnh sắc. Rất tiếc trong động không có một vật gì ngoài một tấm bồ đoàn.

Tiểu Hồ Tử bước vào, y có cảm giác lạnh lẽo ghê người, lưỡi y cứng lại không nói được lên lời. Bỗng nhiên Hận Hải Du Hồn vươn tay chộp vào vai y. Tiểu Hồ Tử bỗng thấy chưởng tâm của lão nơi tiếp xúc với vai y toát ra một luồng khí âm áp khiến thân thể y rất dễ chịu. Tiểu Hồ Tử đưa mắt nhìn Hận Hải Du Hồn chỉ thấy vẻ mặt lão thần nhiên, chẳng có chút gì khác lạ. Y lạ lùng hỏi: - Lão bá không thấy lạnh ư?

Lão đáp:

- Thoạt đầu ta cũng lạnh nhưng qua thời gian luyện tập, bây giờ ta chẳng biết lạnh là gì.

Tiểu Hồ Tử mơ hồ chỉ “a” một tiếng, chuyên đề tài:

- Chiếc chìa khóa ấy đặt ở chỗ nào?

Hận Hải Du Hồn đưa tay lật tấm bồ đoàn lên, dưới ấy lộ ra một phiến đá, lại đẩy phiến đá qua, lộ ra một cửa động tròn. Cửa động vừa lộ ra, Tiểu Hồ Tử chỉ thấy một luồng khí lạnh hàn thấu xương cốt phủ lên mặt, toàn thân tê cứng, lạnh đến độ muốn chết giắc.

Hận Hải Du Hồn tức thì đẩy nắp phiến đá lại, Tiểu Hồ Tử phải hít mấy hơi run rẩy nói: - Chìa khóa ở trong cửa động nhỏ ấy?

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Chui vào trong cái cửa động nhỏ bé ấy, bên trong sẽ có một gian thạch thất, chìa khóa cất trong gian thạch thất đó.

- Lão bá đã vào trong ấy chưa?

Hận Hải Du Hồn cười khà:

- Ta mà vào được thì đã có chìa khóa rồi!

Tiểu Hồ Tử cau mày:

- Lão bá chưa vào tại sao biết trong đó có gian thạch thất?

Hận Hải Du Hồn “a” một tiếng chợt hiểu câu hỏi của y, dường như y chưa tin chắc trong ấy có chìa khóa. Lão nhân đáp: - Tuy ta chưa hề vào bên trong nhưng ta có một bản đồ bí mật nên mới tìm tới đây và mới biết rõ bên

trong có chìa khó.

Nói xong câu ấy, lão đưa tay vào áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Tiểu Hồ Tử. Y nhận lấy tờ giấy lật qua lật lại nhưng chỉ thấy dày đặc những chữ là chữ, y không biết nửa chữ làm sao mà đọc? Y đành cười gượng: - Cháu không biết đọc chữ.

Và trả luôn tờ giấy cho Hận Hải Du Hồn.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Gian thạch thất bên trong nằm ngay chỗ mạch âm phong lạnh lẽo, so với trên này không biết lạnh hơn mấy trăm lần, người bình thường có vào được cũng không thể còn sống mà trở ra, tất phải chết cồng ở trong ấy.

Tiểu Hồ Tử chận lời hỏi:

- Lão bá chẳng đã đưa mấy con vượn vào trong ấy rồi, chúng vẫn trở ra được chứ có chết cồng đâu?

- Vì trước khi cho chúng vào ta đã cho chúng uống một loại thuốc.

- Uống loại thuốc ấy, không sợ lạnh nữa sao?

- Mặc dù vẫn còn lạnh nhưng không đến nỗi chết liền lập tức.

Tiểu Hồ Tử đưa tay ra:

- Vậy lão bá hãy cho cháu uống thuốc ấy, cháu chui vào thử xem.

- Khoan đã...

Tiểu Hồ Tử nói:

- Không cần do dự nữa, cháu đã tự nguyện vì lão bá...

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Cứ từ từ, ta có cách an toàn hơn.

- Cách nào an toàn hơn?

- Trong quyển sách này có ghi chép loại “Cửu dương huyền công”, nếu người chịu khó tập luyện công phu này khi chui vào động sẽ không hề sợ lạnh nữa.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Tập luyện bao lâu thì xong?

- Ba năm.

Tiểu Hồ Tử kêu lên:

- Như vậy lâu quá.

- Thời gian tuy có lâu thật nhưng người chắc chắn còn sống để trở ra, còn mạo hiểm vào ngay bây giờ có thể chết ngay ở trong đó.

- Nhưng qua ba năm sau cháu sẽ lớn thành người lớn rồi, e rằng chui không lọt vào được cái cửa động này nữa.

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Điều ấy người khỏi lo, ta có thể khiến cho người trong vòng ba năm thân thể không thể lớn hơn được... Để ta kiểm tra lại chút nữa đã.

Đột nhiên hai tay lão vươn ra vỗ vào thân thể Tiểu Hồ Tử một hồi, lão vỗ đến độ toàn thân y đau đớn ngấm ngấm, chính lúc y chịu gần như không nổi nữa, Hận Hải Du Hồn vỗ vào huyết Bách hội của y một cái khiến y đau gần ngất xỉu.

Không biết qua bao nhiêu lâu Tiểu Hồ Tử mới tỉnh lại, người đã trở về chỗ thạch động nơi trú của Hận Hải Du Hồn. Tiểu Hồ Tử phiên thân ngồi lên nhìn thấy Hận Hải Du Hồn vẫn ở bên cạnh, y lạnh lùng hỏi: - Lão bá vừa làm gì cháu thế?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Ta xét xem thân thể người có thể phát triển được nữa hay không.

- Lão bá thấy sao?

- Từ khi người mới ra đời đã có người hạ thủ ngấm hại người, suốt đời thân thể người sẽ không phát triển được nữa...

Lão ngừng lại một chút, thở dài:

- Do đó mà xét, thân thể của người e rằng chẳng đơn giản chút nào. Ồ, tạm thời ta không nên nhắc đến việc ấy...

Lão chuyển giọng:

- Ta sẽ dạy người luyện “Cửu dương huyền công” trước.

Tiểu Hồ Tử quỳ gập gối xuống:

- Lão bá dạy cháu võ công, xin cho cháu gọi là sư phụ.

Tiểu Hồ Tử càng ở gần Hận Hải Du Hồn mới hiểu tuy diện mạo lão rất dễ sợ nhưng tính tình lão hiền lành phi thường, huống gì y sẽ còn gần gũi lão ít nhất là ba năm nữa, kể ra đó cũng là một cái ân lớn. Sau khi làm lễ bái sư, Hận Hải Du Hồn bắt đầu truyền thụ võ công cho Tiểu Hồ Tử. Thực là y có cơ duyên rất lớn mới bái được một kỳ nhân võ công đệ nhất võ lâm làm sư phụ.

Trong ba năm Tiểu Hồ Tử chuyên cần khổ luyện “Cửu dương huyền công” và cũng trong ba năm ấy y được Hận Hải Du Hồn dạy luôn đọc sách, viết chữ và cả những tuyệt kỹ của lão.

Ba năm thấm thoát như thoi đưa...

Thân thể của Tiểu Hồ Tử quả nhiên không hề lớn hơn chút nào nhưng về văn võ sự thành tựu của y lớn vượt bậc. Một hôm sau khi đã chuẩn bị kỹ lưỡng, họ trở lại tòa sơn động nằm phía dưới.

Di chuyển tám bò đoàn và mở phiến đá, Tiểu Hồ Tử hít một hơi dài chân khí, vận chuyển “Cửu dương huyền công”, thân hình thu gọn lại chui vào miệng động nhỏ bé, may nhờ Tiểu Hồ Tử đã đạt tới võ công thâm hậu nên

mới thu người lọt vào được chứ ba năm trước chưa chắc y đã chui lọt vào cửa động quá chật hẹp này.

Cũng nhờ vận chuyển “Cửu dương huyền công” y mới đề kháng được khí lạnh âm phong đáng sợ trong thạch động, thân pháp y như con cá trượt xuống lòng thạch động.

Trước mắt y là con đường thông đạo không dài không ngắn, tổng cộng chỉ khoảng năm, sáu mươi trượng chi đó. Sau khi vượt qua thông đạo, quả nhiên có một gian thạch thất.

Trong thạch thất có cả một cái hòn đá, trên mặt bàn quả nhiên có một chiếc chìa khóa, chỉ khác một điều chiếc chìa khóa ấy không phải đặt trên mặt bàn mà có ai đó đã dùng nội công thượng đỉnh ấn nó lún xuống mặt đá.

Điều này trong bản đồ bí mật của sư phụ y không ghi rõ nên rất dễ hiểu khi mấy con vượn vào tới đây không thể có cách nào lấy chìa khóa lên được, vì một con vượn thông thường làm sao có thể lấy được chìa khóa khi nó đã bị ấn sâu xuống mặt bàn đá?

Tiểu Hồ Tử một mặt vận thần công đập một chưởng xuống ngay chỗ chiếc chìa khóa đồng thời y quát to một tiếng: “lên”. Chưởng lực y rất mạnh nhưng chiếc chìa khóa vẫn nằm yên bất động. Tiểu Hồ Tử kinh ngạc, vận “Cửu dương huyền công” lên đến mười thành công lực tiếp tục đập xuống mặt bàn. Lần này y tin chắc chiếc chìa khóa sẽ bị bật lên.

Đúng như ý muốn, chiếc chìa khóa bật vào tay y nhưng đồng thời chiếc bàn cũng bị vỡ làm bốn năm mảnh đổ xuống đất. Tiểu Hồ Tử giật mình định nhảy lùi lại nhưng không kịp nữa, dưới gầm bàn vừa gãy đổ một luồng hắc khí xông lên vây bọc khắp người y.

Luồng hắc khí vừa vây bọc Tiểu Hồ Tử lập tức y như bị chìm xuống địa ngục bằng giá có cảm tưởng khí lạnh nhập vào xương cốt gần muốn đánh tan “Cửu dương huyền công” trong thân thể y. Tiểu Hồ Tử lạnh đến độ hầu như không thể cử động. Tuy vậy, cũng may y chưa mất hết tri giác, đương nhiên y phải vận hết toàn lực đẩy “Cửu dương huyền công” lên chống cự với khí lạnh. Lúc ấy trong thân thể của Tiểu Hồ Tử như có hai cực âm dương chống đối tranh đoạt với nhau dữ dội.

Tiểu Hồ Tử trong lúc thập tử nhất sinh cố nhịn thống khổ. Cuối cùng, thân y dần dần có một luồng khí nóng hình thành tỏa ra tứ chi bách huyết, khôi phục năng lực ban đầu. Tiểu Hồ Tử hít một hơi chân khí, có cảm tưởng công lực của mình đã tiến tới một cảnh giới khác.

Luồng hắc khí trong thạch thất phai nhạt dần rồi tan biến hẳn. Phục hồi nguyên trạng, Tiểu Hồ Tử huýt sáo một tiếng, thân hình lập tức phi ra khỏi

thạch thất, vượt qua thông đạo trở về chỗ Hận Hải Du Hồn đang đứng chờ. Hận Hải Du Hồn nhìn thấy Tiểu Hồ Tử quay về vui mừng hỏi: - Hồ nhi người gặp chuyện gì mà ở trong ấy lâu đến thế?

Tiểu Hồ Tử thuật lại tình hình trong thạch thất cho sư phụ nghe xong, sư phụ y mừng rỡ: - Hồ nhi, người biết không, khi trong thân thể người hai luồng khí âm dương tương tranh là người đã luyện “Cửu dương huyền công” đến cực điểm rồi đây.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Đồ nhi cũng có cảm giác như thế.

Hận Hải Du Hồn cười ha hả:

- Người có lấy được chiếc chìa khóa không?

Tiểu Hồ Tử lật bàn tay đưa chìa khóa cho sư phụ:

- Chìa khóa đây này, xin sư phụ thu dụng.

Hận Hải Du Hồn nhận chiếc chìa khóa trong bụng rất kích động, nhất thời lão nhắm nghiền hai mắt lại như nằm mơ. Thái độ của lão thực ra không có gì lạ, vì chiếc chìa khóa này mà lão phải giam thân ở nơi đây mấy chục năm trời, nay chìa khóa đã lọt vào tay, nhất định “Thần võ bảo tàng” sẽ thuộc về lão và Tiểu Hồ Tử, đồng thời lão cũng sẽ luyện được “Thần võ thần công” tái xuất giang hồ... Tiền đồ trước mắt không thiếu gì rực rỡ khiến lão rất hưng phấn. Hận Hải Du Hồn vui mừng như điên cuồng không ngờ giấc mộng nay đã thành sự thực.

Lão ngấm ngấm hít một hơi, trấn áp phần kích sau đó mới chậm chậm mở hai mắt nhìn chiếc chìa khóa. Chỉ thấy nó dài độ năm tấc, suốt thân đen bóng lấp lánh, dùng tay búng thử một cái, nó ngân lên một tiếng trong thanh rất vui tai. Chất liệu của nó không phải bằng kim loại, cũng chẳng phải gỗ hay đá, không biết đó là vật liệu gì.

Hận Hải Du Hồn thốt gọi:

- Hồ nhi, hãy đi theo sư phụ.

Lão chuyển thân bước ra ngoài động. Tiểu Hồ Tử cũng cao hứng không kém, y kêu lên hai tiếng “sư phụ” rồi gấp rút theo chân lão. Không ngờ sư phụ y lại dẫn y về thạch động nơi hai người hằng ngày trú ngụ. Tiểu Hồ Tử kinh ngạc: - Sư phụ, kho tàng nằm ở nơi nào?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Chính ở nơi đây.

Không giải thích gì nữa, lão nhân bắt đầu hành động. Lão dụng chưởng lên như đao vận dụng “Cửu dương huyền công” đập từng chưởng vào vách đá. Trong khoảnh khắc, vách đá đã bị lão chém vệt thành một cửa đá. Cửa đá

có hình tròn, Hận Hải Du Hồn ném chiếc chìa khóa vào trong ấy, chiếc chìa khóa rơi vào trong cửa đá không gây một tiếng hồi thanh như bên trong trống rỗng.

Tiểu Hồ Tử cau mày kinh ngạc:

- Sư phụ, chiếc chìa khóa rơi đâu mất trong ấy rồi?

Hận Hải Du Hồn rất bình thản:

- Trong ấy tự sẽ có chuyện xảo diệu, ngươi cứ đợi một chút.

Vừa dứt lời, hốt nhiên trong cửa động vọng ra tiếng chuyển nho nhỏ. Hận Hải Du Hồn vui vẻ gật đầu: - Đến lúc rồi đó!

Lập tức lão vận toàn công lực đập một chưởng vào cửa động quát to:

- Mở ra!

Kình lực chưởng vừa đập tới, cửa động liền mở to ra thêm. Liên tiếp những tiếng động “âm âm” phát ra, cửa động từ từ chuyển dời qua bên lộ ra một cánh cửa lớn. Hận Hải Du Hồn lập tức bước vào trong, Tiểu Hồ Tử bước theo sau. Bước vào cửa động liền thấy một thông đạo dài hơn hai trượng, cuối cùng lại có một cánh cửa đá nữa.

Thật là quái lạ, chiếc chìa khóa mà sư phụ y lúc nãy ném vào nằm sẵn trong ổ khóa của cánh cửa đá. Hận Hải Du Hồn xoay chìa khóa, cánh cửa theo tay mở ra liền.

Sau cánh cửa là một gian thạch thất.

Hận Hải Du Hồn bước vào trước, nhưng bỗng nhiên lão đứng ngậy người kinh ngạc, thân hình Tiểu Hồ Tử nhỏ bé đứng sau lưng sư phụ, thị tuyến bị lưng sư phụ che khuất không nhìn thấy bên trong có gì, y ngạc nhiên hỏi: - Sư phụ, có gì bất thường chăng?

Hận Hải Du Hồn buông thông:

- Ngươi hãy thử nhìn xem!

Tiểu Hồ Tử nghiêng thân bước lách tới vào trong thạch thất, y đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy thạch thất trống rỗng không có một vật gì, Tiểu Hồ Tử thất vọng nói rằng: - Sư phụ, phải chăng còn gian thạch thất nào khác?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Không có. Theo sư phụ biết chỉ có gian thạch thất duy nhất này mà thôi.

- Nhưng chẳng lẽ không có một chút châu báu nào ư?

Hận Hải Du Hồn buột miệng u oán:

- Có thể có kẻ nào mau tay hơn chúng ta nữa chăng?

Nói xong câu ấy lão thất vọng đến độ hai chân mềm nhũn phải ngồi xuống đất mới trấn tĩnh được. Tiểu Hồ Tử trầm ngâm một lúc, lắc đầu than: - Không thể có ai mau tay hơn được, vì nơi đặt chìa khóa không hề có dấu hiệu

có người động tới.

Hận Hải Du Hồn đưa đôi mắt thất thần nhìn quanh thạch thất:

- Nhưng sự thực là thế, trước mắt chúng ta rõ ràng không có một vật gì gọi là quý.

Tiểu Hồ Tử cố bám lấy hy vọng mong manh:

- Sư phụ, có lẽ Thần công lão tiên bối cố ý sắp đặt gian thạch thất này như vậy, chúng ta chớ sớm chán nản, hãy cố tìm thêm kỹ xem.

Hận Hải Du Hồn lạnh nhạt đáp:

- Người cứ tìm đi.

Nghe âm giọng của lão dường như đã tuyệt vọng. Tiểu Hồ Tử không nhụt chí, quan sát thật kỹ chung quanh thạch thất. Gian thạch thất này chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài chiếu vào nên cảnh vật đều mờ mờ không nhìn kỹ khó thấy hết toàn bộ.

Tiểu Hồ Tử vận dụng “Cửu dương huyền công” tập trung nhãn lực nhìn kỹ bên vách đá, quả là chỉ có vách đá chứ không có gì khác. Y ngửa đầu nhìn lên cũng chẳng nhận ra điều gì khác lạ. Tiểu Hồ Tử quay lại đối mặt với thông đạo ngoài cửa, y bỗng phát hiện ra, trên ngạch cửa có bụi đóng một lớp dày. Trong thạch thất kín đáo này làm gì có bụi đóng? Tiểu Hồ Tử giờ chường quét qua lớp bụi. Bụi rơi xuống lả tả để lộ ra mấy chữ viết. Y vui mừng kêu to: - Sư phụ nhìn xem, ở đây có chữ viết.

Tiểu Hồ Tử tung thân lên ngạch cửa dùng tay áo lau thật sạch bụi bám quanh dòng chữ ấy, chỉ thấy mấy chữ viết “Ngọc không ở trong này”. Hận Hải Du Hồn lẩm bẩm: “Ngọc không ở trong này... Ngọc không ở trong này...”. Lão lẩm bẩm luôn bốn năm lần như vậy bỗng nhiên bật lên cười ha hả: - Lão phu hiểu rồi. Hồ nhi, chúng ta ra ngoài đi.

Tiểu Hồ Tử rất mơ hồ nhưng đành theo sư phụ trở ra. Hận Hải Du Hồn nghiêm sắc mặt:

- Hồ nhi, có điều gì ra ngoài hãy nói, đừng làm rộn tới Thần võ lão tiên bối.

Tiểu Hồ Tử “vâng” một tiếng theo sư phụ quay ra. Hai người cùng ra bên ngoài, Hận Hải Du Hồn cười ha hả: - Hồ nhi, người có hiểu rõ dụng tâm của Thần võ lão tiên bối chưa?

Tuy Tiểu Hồ Tử là một đứa bé cực kỳ thông minh, nhưng chưa hề có kinh nghiệm đời nhất thời có thể giác ngộ, y mơ hồ: - Chưa, xin sư phụ chỉ giáo.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Thì ra Thần võ lão tiên bối chẳng hề để lại kho tàng châu báu nào cả. Tất cả chỉ có ở bản kinh này thôi.

Vừa nói vừa đưa tay vào trong áo rút ra cuốn sách mỏng “Cửu dương huyền công” giơ lên. Nội dung cuốn sách ấy rất đơn giản, trừ bài mở đầu ở trang nhất là nói tới tâm pháp luyện tập “Cửu dương huyền công” và ba chiêu thủ pháp kỳ tuyệt. Tất cả Tiểu Hồ Tử đã ghi nhớ rất kỹ trong thời gian tập luyện “Cửu dương huyền công”, chỉ có điều xưa nay họ chỉ chú ý tới “Kho châu ngọc” và cho rằng chỉ cần có “Cửu dương huyền công” là đã có bí quyết mở kho châu ngọc ấy nên không coi trọng ba chiêu thủ pháp. Và chẳng văn tự thuyết minh ba chiêu thủ pháp này rất mù mờ tối nghĩa nên họ không có thì giờ nghiên cứu, tạm gác nó qua một bên.

Lúc ấy Tiểu Hồ Tử vẫn còn mơ hồ, hỏi:

- Sư phụ, phải chăng sư phụ có ý nói toàn bộ tinh hoa võ học của Thần công lão tiên bối là ở ba chiêu thủ pháp nọ?

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Chính là như thế, nếu ta đoán không lầm “Cửu dương huyền công” chính là tên gọi khác của “Thần võ thần công” đệ nhất vô nhị thiên hạ của lão nhân gia, với ba chiêu thủ pháp chính là “Thần võ tuyệt thức”, uy chấn võ lâm của lão nhân gia.

Dừng lại một chút, lão nhân cảm khái thở dài:

- Sư phụ cũng quá hồ đồ, toàn tâm toàn ý đặt vào “Thần võ bảo tàng” của lão nhân gia nên rốt cuộc bỏ qua các thứ khác, thật là đáng cười!

Tiểu Hồ Tử chen vào:

- Đệ tử còn một điều chưa hiểu rõ, nếu cuốn sách này đã là tâm huyết tinh hoa một đời của Thần võ lão tiên bối tại sao lão tiên bối còn đặt ra câu chuyện kho tàng châu báu khiến người ta lầm lại phí uổng thời gian.

Hận Hải Du Hồn thở dài:

- Đó cũng là chỗ dụng tâm của Thần võ lão tiên bối đó.

- Đệ tử ngu muội, nhất thời chưa hiểu chỗ dụng tâm ấy ra sao?

- Khi sinh thời Thần võ lão tiên bối tuyệt không có truyền nhân, nhưng không nỡ mang theo tâm huyết cả đời xuống suối vàng nên mới lưu lại bản võ công bảo kíp này tặng người có cơ duyên. Nhưng tiên bối là người cẩn thận, lo lắng bảo kíp lọt vào tay kẻ xấu di họa cho giang hồ, do đó cố ý sắp đặt để thử thách những người kiên tâm nhẫn chí.

Đột nhiên Hận Hải Du Hồn chuyển giọng mỉm cười:

- Nếu thực sư phụ biết sớm điều này “Cửu dương huyền công” chính là Thần võ thần công của Thần võ lão tiên bối, sư phụ đã đem nó tái xuất giang hồ trả ân trả oán.

Nhưng mà, hiện nay sư phụ đã nguôi hết nhiệt tâm báo thù rồi.

- Vì sao vậy?

- Nguyên vì hai điều, thứ nhất sư phụ hiện nay tuổi tác đã cao, bao nhiêu oán hận trong người đã bị thời gian làm tắt hết, thứ hai dù sư phụ có luyện thành “Cửu dương huyền công” thực ra cũng không đủ bản lãnh tái xuất giang hồ trả hết oán cừu được.

Tiểu Hồ Tử xịu mắt lắc lắc đầu:

- Sư phụ nói như vậy càng khiến đệ tử thêm mơ hồ, sư phụ chẳng nói “Thần võ thần công” có uy lực không gì sánh kịp, tại sao bây giờ lại nói không đủ bản lãnh?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Ta nói chẳng có gì mâu thuẫn cả, đúng là ta nói uy lực của “Thần võ thần công” không gì sánh kịp nhưng phải có hỏa hầu thâm hậu mới hoàn toàn có công dụng mỹ mãn. Hỏa hầu khi xưa của ta còn kém lắm, do đó vĩnh viễn không thể viên thành.

- Đệ tử vẫn chưa hiểu rõ.

- Lý do rất đơn giản, nhân vì ta không thể chui vào trong gian thạch thất lấy chiếc chìa khóa, do đó thụ hưởng được khí cực âm đới đất để dung hòa với khí cực dương của “Cửu dương huyền công” cho nên không thể đạt đến cảnh giới cực cao như ngươi, vĩnh viễn ta chỉ đứng lại ở cảnh giới này, chỉ là biết phân bên ngoài của “Cửu dương huyền công” mà thôi.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Sư phụ nói như vậy là đệ tử vô hình trung đạt được cảnh giới cực cao.

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Chính là như thế, ngươi may mắn có điều kiện, chỉ cần nỗ lực dụng công sẽ có ngày viên thành mỹ mãn.

Tuy Tiểu Hồ Tử không phải là người trong giới võ lâm, nhưng trong vòng ba năm nay, mỗi lúc nghỉ ngơi nhàn hạ từ miệng Hận Hải Du Hồn cũng biết ít nhiều về sự tích kỳ lạ của võ lâm nên y nói với sư phụ: - Sư phụ, chúng ta có nên thử phá hết gian thạch thất này xem trong ấy có cái gì lợi hại hơn chăng?

Hận Hải Du Hồn nghiêm mặt:

- Không nên, thái độ như thế đối với Thần võ tiên bối là bất kính, ngươi nên biết chúng ta bây giờ thụ được tinh hoa võ học của Thần võ lão tiên bối, tuy không phải môn hạ của người nhưng cũng nên coi như giữ được đạo thống tinh thiên của người rồi, chúng ta phải tôn trọng di chí của người không nên vô lễ như thế.

Tiểu Hồ Tử then đỏ mặt, ân hận đáp:

- Vâng, đệ tử suy nghĩ thật lầm lỗi.

Âm thanh của Hận Hải Du Hồn bỗng trở nên hòa hoãn:

- Sau này người có hành tẩu giang hồ cũng nên ghi nhớ muốn người kính trọng mình trước hết phải tự kính mới được, không nên học thói xấu của sư phụ mà trở thành kẻ “Hận Hải Du Hồn” Từ khi Tiểu Hồ Tử gặp Hận Hải Du Hồn đến nay, chưa một lần y nghe sư phụ tự nói về thân thế lai lịch của lão nhân gia, chắc chắn lão nhân gia phải có điều khổ tâm bí ẩn lắm mới đến nỗi giấu giếm tên tuổi ẩn tích nơi hoang sơn cùng cốc này. Bây giờ nhân có cơ hội, y vội hỏi: - Sư phụ, đồ nhi theo học với sư phụ đã ba năm trời nhưng vẫn chưa biết gì về lão nhân gia, lão nhân gia có thể nào nói rõ thân thế người cho đồ nhi nghe để đồ nhi vĩnh viễn ghi nhớ ân đức?

Hận Hải Du Hồn cười ha hả:

- Hồ nhi, người đánh giá sư phụ quá cao đấy. Ta làm gì có ân đức? Ta mà nói thật chỉ sợ người khinh thường ta thêm thôi.

Tiểu Hồ Tử sợ hãi:

- Không, sư phụ từng dạy nhân dạy nghĩa cho đệ tử chắc chắn sư phụ phải có một thân thế tốt đẹp.

Hận Hải Du Hồn thở dài buồn bã:

- Không đâu, lai lịch của ta chẳng có chút gì tốt đẹp, tốt hơn là đừng nên nhắc tới nữa.

Tiểu Hồ Tử chính sắc, nghiêm trang nói:

- Con không dám thẹn vì lỗi của cha mẹ, học trò không được xét đến loài của sư phụ, ngôn hạnh của sư phụ hôm nay đệ tử học được rất nhiều, đối với sư phụ, đệ tử này trước sau như một không hề dám bất kính.

Hận Hải Du Hồn cố nén tiếng thở dài lần nữa:

- Người đã nói thế, lẽ nào ta còn giấu người được nữa.

- Đệ tử xin lắng nghe.

Hận Hải Du Hồn nhắm mắt như cố hồi tưởng lại dĩ vãng một lúc rồi nói:

- Trên trôn giang hồ ta là kẻ chẳng được ai ưa thích nên mọi người tặng cho ta một ngoại hiệu là “Quỉ diện nhân lang”, có ý nói diện mạo sư phụ xấu xí như ác quỷ còn lòng dạ tàn ác như sói lang, căn bản không còn là người nữa...

Dừng lại một chút, lão cười đau khổ, tiếp:

- Ngày đó sư phụ đối xử với mọi người cũng có chỗ lỗi lầm nhưng chẳng ai có được hoàn cảnh của ta, chúng cứ cho ta là một kẻ hung ác tàn bạo, là một người nguy hiểm của võ lâm, có ai biết ta cũng có điều khổ tâm không thể nói ra được.

Lão thở dài một tiếng nảo nuột, âm thanh trở nên thê lương:

- Ta vốn cũng có một gia đình đầm ấm, sau đó mới bị người ta cướp mất vợ con, con gái ta bị người sát hại, đến dung mạo ta cũng bị người hủy hoại. Ở trong tình cảnh ấy ta không hận thù sao được? Ngoài chuyện quyết lấy oán báo thù, ta còn biết làm gì?

Do đó, ta biến thành ác nhân đệ nhất trong thiên hạ và thành một kẻ ai ai cũng muốn tiêu diệt. Sự thật ta đâu phải là kẻ mất hết nhân tính?

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Vâng, sự phụ bản chất không phải là kẻ mất hết nhân tính, bọn người đối với sự phụ khắc nghiệt đến thế chắc cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Hận Hải Du Hồn đưa mắt lơ đãng nhìn y, tiếp tục nói:

- Sau đó ta gặp một cơ duyên đoạt được một bức địa đồ nên mới tìm tới đây.

Tương sau khi chiếm được kho tàng trân châu, luyện được Thần võ thần công sẽ tái xuất giang hồ trả thù báo oán... Tiếc rằng ông trời khiến người sớm già lão, lâu ngày lòng phai nhạt oán thù, ở nơi thanh tịnh lại càng thêm mình mãi tự kiểm xét lại mình, ta tự thấy lỗi lầm phần lớn do mình, ta hết muốn tái xuất giang hồ nữa.

Tiểu Hồ Tử kêu lên:

- Đó là nguyên cớ sự phụ tự xưng “Hận Hải Du Hồn” phải không?

Hận Hải Du Hồn gật đầu. Tiểu Hồ Tử hỏi tiếp:

- Thế tên thật của sự phụ là gì có thể nói cho đệ tử biết được không?

Bỗng nhiên Hận Hải Du Hồn trừng mắt:

- Người hỏi tên thật của ta làm chi?

- Đệ tử hưởng thân ân dạy dỗ của sự phụ chẳng lẽ không báo đền? Đệ tử mong rằng sau này khi đã xuất sơn sẽ tận lực vì sự phụ.

Hận Hải Du Hồn cười gượng, khẽ lắc đầu:

- Chuyện của ta không cần nói tới nữa, người tận lực vì ta làm gì... A..

Tâm niệm chuyện khác đều không nên nhắc tới, chỉ có một việc, xưa nay sự phụ nghi không ra, nếu như có dịp thuận tiện, mai này người hãy tra xét cho sự phụ.

Tiểu Hồ Tử nghiêng thân:

- Xin sự phụ cứ dặn bảo.

- Đó là chuyện một con trai một con gái của ta, tuy ta có nghe đồn chúng bị người giết hại nhưng ta vẫn chưa tin là sự thật, hy vọng người sẽ chứng thực cho ta, vì đó cũng là nỗi đau canh cánh trong đời ta.

Tiểu Hồ Tử hỏi rõ tên tuổi hai người con của Hận Hải Du Hồn rồi đoán

chắc:

- Nhất định đệ tử sẽ tìm cách báo tin cho lão nhân gia.

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Tình cờ cơ duyên đến thì hãy làm, nếu không thể tra xét được thì thôi, sư phụ không có gì trách con đâu.

Hốt nhiên Tiểu Hồ Tử nhớ đến một chuyện, y vội hỏi:

- Sư phụ, chẳng lẽ sư phụ không có ý xuất sơn nữa ư?

- Ta không có ý xuất sơn nữa.

- Sư phụ thấy đệ tử có đủ bản lĩnh xuất sơn chưa?

Hận Hải Du Hồn cười ôn hòa:

- Được, bây giờ chúng ta nên bàn về chuyện của con đi!

Tiểu Hồ Tử buồn bã:

- Đệ tử từ thuở bé đã phiêu bạt cô độc, lẻ loi một thân, đâu có gì đáng để bàn tới!

- Chẳng lẽ con không có ý muốn biết rõ thân thế của con ư?

Tiểu Hồ Tử cười ảm đạm:

- Thân thế của đồ nhi chỉ là một tờ giấy trắng, biết tra cứu ở nơi đâu?

Hận Hải Du Hồn nói:

- Ba năm trước, sư phụ đã nói với con một câu, con còn nhớ chứ?

Tiểu Hồ Tử cố nhớ một hồi lâu:

- Phải chăng là chuyện sư phụ nói thân thế con cứ thấp bé mãi mãi không lớn lên được vì có người ngậm gia hại chứ gì?

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Người không biết điều ấy với thân thế người có liên quan ư?

Tiểu Hồ Tử cau mặt thảm hại:

- Trong ký ức của đệ tử chẳng nhớ một tí gì, mờ mờ mịt mịt, biết tra cứu từ đâu?

- Chính từ bản thân con sẽ tra cứu ra.

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Xin sư phụ chỉ giáo.

- Cứ theo sư phụ biết, trong võ lâm hiện nay, người có thủ pháp đặc thù ức chế sự phát triển của thân thể người ta không phải có nhiều, do đó cứ trầm tư tra cứu tất sẽ ra ngay.

Mục quang Tiểu Hồ Tử chuyển động trong lòng lóe lên tia hy vọng, y vội hỏi:

- Sư phụ, những người nào có khả năng thi triển thủ pháp ấy, đệ tử sẽ đi tìm họ lập tức.

Hận Hải Du Hồn tự chỉ vào ngực mình:

- Sư phụ là một trong những người có khả năng ấy.

Tiểu Hồ Tử bật cười:

- Đương nhiên không kể sư phụ, ngoài ra còn những ai nữa?

Hận Hải Du Hồn đưa từng ngón tay ra đếm trước mặt y:

- Thái Hoàng Sơn Thiết Chi tiên sinh, Động Đình Chỉ Thủy phu nhân, Võ Đang Bất Tiết đạo sĩ, Cửu Lãnh Nam Bình Kiều Đồ Chiếm Nguyên, Quảng Tây Câu Lâu Sơn Âm Dương song ma, bang chủ Cái Bang Ngư Hóa Long. Trừ mấy người ấy ra, còn có ai nữa hay không thì sư phụ chưa hề nghe đến.

Tiểu Hồ Tử ghi nhớ những cái tên ấy.

- Đệ tử sẽ đi tìm sáu người ấy trước đã.

Y chợt nhớ đến một chuyện:

- Sư phụ có khả năng chữa trị được thương thế do người nào đó ngâm hạ độc thủ không?

Hận Hải Du Hồn mỉm cười:

- Thực ra với “Thần võ thần công” của con hiện nay cần gì đến sư phụ động thủ, con cũng có thể tự chữa trị được thương thế của con.

Tiểu Hồ Tử hân hoan:

- Vậy xin sư phụ hãy trị liệu cho con, giải thoát khỏi vết thương không cho con phát triển thân thể...

Hận Hải Du Hồn vẫn cười:

- Phương pháp trị liệu của sư phụ sẽ chỉ dạy cho con, nhưng theo ý sư phụ tốt hơn hết con cứ giữ thân thể ở trạng thái này sẽ dễ dàng cho con trong việc truy tìm thân thể.

- Con chưa hiểu hết ý của sư phụ.

- Có gì khó hiểu, con hãy nghĩ xem, khi xưa lúc người nào đó hạ thủ ngâm đả thương con, vì sao không giết chết con ngay để dứt hậu họa?

Không cần phải suy nghĩ lâu, Tiểu Hồ Tử reo lên:

- A.. có lẽ hắn ta chưa giết con vì nghĩ sẽ còn lợi dụng được sau này.

- Sư phụ cũng nghĩ như thế, hắn tính toán kỹ sẽ con phải cần tới con nên chưa giết chết ngay, vì vậy con nên để nguyên tình trạng thân thể như bây giờ để dẫn dụ hắn phải đi tìm con, hơn là con đi tìm hắn, phải thế không?

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Sư phụ nói đúng lắm, con sẽ vâng lời.

Nửa năm sau, Tiểu Hồ Tử một mình xuống núi. Y vẫn giống như hơn ba năm trước, vẫn chỉ là một đứa bé lưu lạc với thể xác gầy ốm xác xơ. Thân thể y chẳng có gì đổi khác nhưng trong nội tâm y đã không còn là Tiểu Hồ

Tử của ngày xưa nữa.

Xuống chân núi y mới hoang mang giữa ngã ba đường không biết nên đi về đâu.

Tiểu Hồ Tử vẫn là một đứa trẻ lạc loài không nhà, có lẽ y nhớ tới nhiều nhất là hai người huynh đệ mà y đã làm lễ “kết nghĩa vườn đào” năm nọ không biết họ còn ở lại cái làng “Thập Lý” hay vật đổi sao dời, họ đã lưu lạc đến chốn khác rồi?

Tiểu Hồ Tử cảm cúi đi về phía làng Thập Lý. Vào làng khi trời sắp trưa, chẳng ai để ý đến một đứa bé rách rưới như y nên y yên ổn bước vào một quán mì định ăn lót dạ. Chính khi bước vào cửa quán mì, Tiểu Hồ Tử trông thấy một thanh niên hán tử cao lớn nhưng nét mặt rất quen, y bất giác buột miệng: - Phải chăng huynh đài tên là Liêu Trường Phát chăng?

Tiểu Hồ Tử chợt nhớ lại năm xưa ở trấn Phổ Độ, y đã gặp Thiệu Vân Anh đại cô đôi xử rất tốt với y dù y chỉ là một tiểu tử hành khất tứ cố vô thân. Cánh tay nàng còn thân ái tặng cho một số tiền, nhờ số tiền ấy y hoang đàng phá phách, cuối cùng gặp hai huynh đệ lãnh tử là Lãn Cầu Tử và Liêu Trường Phát. Cũng vì ăn chơi hoang đàng nên y phạm lỗi lớn bị hai huynh đệ lãnh tử này dụ dỗ vướng vào cái án tống tiền nhà họ Lý ở trấn Hoàng Cương và gặp dưỡng mẫu là đệ tử và bốn tỷ tỷ chị nuôi.

Trong một trận vây đánh của bọn “Thất tinh bang” y may mắn được một kỳ nhân cứu thoát, sau đ truyền thụ võ công, sau bao năm y trở lại làng Thập Lý và hết sức cảm động khi gặp lại nghĩa huynh Liêu Trường Phát.

Hồi 6 - Ra Tay Nghĩa Hiệp

Thanh niên hán tử vừa ăn hết tô mì ngẩng đầu lên vội đáp:

- Đúng ta là Liêu Trường Phát.

Tiểu Hồ Tử cười tươi bước tới:

- Đại ca, chẳng lẽ không nhận ra đệ đây ư, đệ là Tiểu Hồ Tử đây mà.

Liêu Trường Phát mở tròn hai mắt không dám tin ngay:

- Người... người... thực là Tiểu Hồ Tử?

- Đương nhiên thực là Tiểu Hồ Tử.

Liêu Trường Phát ngờ vực:

- Sao người vẫn bé nhỏ thế này thôi ư?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Đệ không dám lớn vì sợ tốn tiền mua quần áo lắm!

Giọng điệu đùa bỡn chính là của Tiểu Hồ Tử, Liêu Trường Phát vẫn còn nửa tin nửa ngờ: - Nhị đệ, mấy năm nay người biệt tăm ở nơi đâu, ta với tam đệ cứ tưởng người chết mất rồi chứ.

Tiểu Hồ Tử bật cười:

- Chuyện còn dài lắm, tam đệ hiện ở đâu? Đệ thực nhớ nhị vị huynh đệ.....

Liêu Trường Phát quay sang gọi một nữ tử đứng sau bàn thu tiền:

- Liên Hoa, coi cửa hàng giúp ta một chút rồi dẹp hàng sớm về nhà sửa soạn rượu thịt, ta đi gọi Lãn Cầu Tử đây...

Hắn vừa dặn nữ tử có lẽ là vợ hắn vừa nhắc bóng Tiểu Hồ Tử lên:

- Nhị đệ, không ngờ người vẫn còn sống trở về. Người vẫn bé nhỏ như năm xưa, hay quá, chúng ta đi tìm Lãn Cầu Tử.

Tiểu Hồ Tử then đỏ mặt:

- Đại ca bỏ đệ xuống, có phải đại tẩu của đệ kia không?

Liêu Trường Phát “a” một tiếng đặt Tiểu Hồ Tử xuống vẫy tay gọi nữ tử:

- Liên Hoa, đến đây, đây là người ta thường nhắc với em, nhị đệ Tiểu Hồ Tử đây.

Tiểu Hồ Tử chấp tay xá Liên Hoa một cái, Liên Hoa do dự một chút rồi cũng thi lễ lại, nàng ta ngẩn mặt ra trong lúc Liêu Trường Phát kéo Tiểu Hồ Tử bước mau ra quán mì. Tiểu Hồ Tử rất nhớ Lãn Cầu Tử, hỏi dò: - Tam đệ hiện nay làm nghề gì để sống?

Liêu Trường Phát đáp:

- Nó khá hơn chúng ta nhiều, bây giờ đã là chủ nhân một cửa hàng khá khá.

Lãn Cầu Tử chỉ là một chủ nhân cửa hàng bán gạo. Cửa hàng chẳng lấy gì

làm lớn nhưng ở một nơi nhỏ bé như nơi này cũng có thể gọi là khá giả. Khi Tiểu Hồ Tử và Liêu Trường Phát đến nơi, hẵn đang cân gạo cho khách, Tiểu Hồ Tử và Liêu Trường Phát đến sát bên hẵn mà hẵn hình như chưa biết.

Sau khi cân gạo xong, tiễn khách ra ngoài, quay thân lại, hẵn mới mỉm cười với Liêu Trường Phát: - Đại ca, hôm nay đến có chuyện gì?

Tiểu Hồ Tử đứng sau lưng Liêu Trường Phát, tựa hồ Lãn Cầu Tử không chú ý đến, liền chen lời: - Người không nhận ra ta là ai đây sao?

Lãn Cầu Tử nhìn y không có gì ngạc nhiên chứng tỏ không hề nhận ra Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử cười cười:

- Nhị ca của người đây, Tiểu Hồ Tử.

Lãn Cầu Tử giật mình im lặng một lúc lâu rồi mới tiếp:

- Nhị ca, xin mời vào.

Liêu Trường Phát xua tay:

- Người dọn dẹp đi, đến nhà ta nói chuyện.

Lãn Cầu Tử bất bình:

- Cần gì đến nhà đại ca, nhà tiểu đệ không nói chuyện được ư?

Liêu Trường Phát giải thích:

- Vì ta đã dặn đại tâu người chuẩn bị rượu thịt rồi.

Tiểu Hồ Tử xen vào:

- Không giấu gì nhị vị, đệ bây giờ đang đói lắm, chỉ e đại tâu nhất thời chưa thể chuẩn bị xong rượu thịt được. Theo đệ thì chúng ta hãy tìm nơi tửu lâu thanh vắng nào đó rồi hãy nói chuyện được chăng?

Lãn Cầu Tử đáp:

- Chúng ta nên đến “Trường Xuân lâu” được không?

Nói xong hẵn vào tửu thu dọn tiền bạc, rồi cùng hai nghĩa huynh bước ra cười cười nói nói đưa nhau đến Trường Xuân lâu.

Trường Xuân lâu vốn có ba gian quán, giờ này đều đông đặc khách ăn, ba người vào ngồi ở cái bàn tận ngoài sân. Địa phương này là một thành trấn nhỏ, ai cũng biết mặt nhau, chỉ cần dặn mấy tiếng, rượu thịt đã được dọn lên.

Ba người uống cạn ba chén rượu, Tiểu Hồ Tử rót tiếp chén rượu nữa:

- Nhớ lại chuyện ngày xưa thật như nằm mơ, sau đó nhị vị huynh đệ làm sao?

Lãn Cầu Tử đáp:

- Lúc ấy vì chúng ta tuổi còn quá nhỏ nên không bị nha huyện giam giữ gì, chỉ đưa chúng ta về...

Liêu Trường Phát nói tiếp:

- Nhưng không vì vậy mà được an thân, chúng ta luôn luôn bị áp bức...

Lãn Cầu Tử chau mày:

- Nhị ca có khổ sở bị áp bức như chúng ta không?

Chưa dứt câu nói, hốt nhiên Tiểu Hồ Tử xua tay khẽ kêu lên:

- Chúng ta đợi một chút hãy nói tiếp. Xem kia, bên kia sắp xảy ra náo động.

Lãn Cầu Tử dừng lời nhìn theo hướng Tiểu Hồ Tử ra hiệu. Cách họ ba bàn, bàn tứ tư có một hán tử mặc áo xanh ngồi một mình, nhưng trên bàn có tới bốn chén rượu, một mình hắn uống cạn từng chén rượu. Do vì hán tử ấy ngồi quay lưng vào họ, nên không rõ diện mạo niên kỷ của hắn. Lãn Cầu Tử nói: - Bất quá hắn uống rượu giải buồn thôi, có chuyện gì náo động đâu?

Tiểu Hồ Tử ngằm đưa mắt sang hướng khác, nói:

- Đừng quay đầu lại, hãy liếc ngang về phía tả, phải chăng có hai tên một gậy một mập, nhị vị huynh đệ nhìn thấy chăng?

Liêu Trường Phát gật đầu:

- Nhìn thấy.

Lãn Cầu Tử nói tiếp:

- Ta nhận ra hai người ấy, chúng là hai võ sư hộ viện của Thái viên ngoại ngoài đại nha phía đông.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Hai vị võ sư ấy là người thế nào?

Lãn Cầu Tử đáp:

- Có thể nói là người tốt, thôi chúng ta ăn đi!

Tiểu Hồ Tử lại hỏi:

- Còn Thái viên ngoại ra sao?

- Thái viên ngoại cũng là người tốt, trong làng Thập Lý này ai cũng có cảm tình với lão. Có gì lạ không?

Tiểu Hồ Tử chỉ hán tử áo xanh:

- Không, nhưng tên áo xanh sắp gây sự với họ đó.

Lãn Cầu Tử ngạc nhiên:

- Vì sao nhị ca biết được?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Vì hắn đã ra dấu hiệu quy cũ võ lâm bằng mấy chén rượu, có nghĩa là không ai được xen vào chuyện của hắn.

Liêu Trường Phát có vẻ gấp vội:

- Có chuyện ấy thực ư?

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Đại ca làm gì gấp thế?

Liêu Trường Phát không đáp đứng bật dậy như sắp bước tới. Tiểu Hồ Tử hỏi nhẹ: - Đại ca định đi đâu?

Y vươn tay kéo Liêu Trường Phát lại. Liêu Trường Phát có cảm tưởng bàn tay Tiểu Hồ Tử phát ra một kinh lực kỳ dị, không thể nào động dậy được nữa, hần sực hiểu ra Tiểu Hồ Tử tuy vẫn nhỏ bé nhưng không phải là người bình thường nữa. Vì trong vòng bốn năm nay Liêu Trường Phát cũng gặp được kỳ ngộ, học hỏi được võ công và đang có nhiệm vụ cai quản vùng Thập Lý này. Liêu Trường Phát quay lại nhìn Tiểu Hồ Tử: - Nhị đệ, ta không thể để bọn chúng làm náo động ở nơi đây.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Đại ca có rõ lai lịch tên hán tử áo xanh kia không?

Liêu Trường Phát lắc đầu, Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Thế đại ca làm cách nào ngăn cản được bọn họ?

Liêu Trường Phát đáp:

- Người yên tâm, ta không cần phải xuất đầu lộ diện.

Tiểu Hồ Tử buông tay ra, khi Liêu Trường Phát định bước đi, Tiểu Hồ Tử lại đưa tay níu hần lại: - Không cần nữa, có người đến rồi.

Người mới đến chẳng phải là ai xa lạ, mà là đệ tử coi vườn rau của Cái Bang, Trương Thế Xương, Liêu Trường Phát bất bình: - Hần xuất hiện ở đây làm gì?

Tiểu Hồ Tử kéo Liêu Trường Phát ngồi xuống ghế rồi y tự xoay mình không cho Trương Thế Xương nhìn rõ mặt.

Trương Thế Xương đưa mắt nhìn quanh tìm ghế trống, cuối cùng hần nhìn thấy chỗ người áo xanh. Chỉ thấy hần hơi cau mặt rồi tiến lại gần hần tử đưa tay cầm lấy chén rượu đặt lên miệng tu ực một hơi. Động tác mau lẹ hoàn tất, Trương Thế Xương vẫn đứng yên không nói một lời. Hán tử áo xanh cười gằn một tiếng: - Người trẻ tuổi, khỏi cần làm phiền người chung quanh, hãy nói cho ta nghe tính danh, địa điểm.

Trương Thế Xương đáp rất đơn giản:

- Trương Thế Xương, vườn rau ở phía bắc.

Hán tử đứng lên, ôm quyền xá một cái:

- Tại hạ Đường Vĩnh Thắng, canh ba đêm nay nhất định sẽ đến xin được chỉ giáo.

Trương Thế Xương cũng ôm quyền:

- Xin chờ đại giá.

“Bộp” một tiếng, hán tử áo xanh quăng mấy đồng tiền lên mặt bàn bước

ra Trường Xuân lâu liền. Trương Thế Xương đưa mắt quét một vòng quanh, hiển nhiên hẳn không phát hiện ra Tiểu Hồ Tử, hẳn cũng chẳng chào hỏi hai võ sư nhà Thái viên ngoại, chuyển thân bước ra khỏi tử quán.

Đợi bóng hẳn đi khuất, Tiểu Hồ Tử mới bảo:

- Nơi đây không tiện nói chuyện, chúng ta về nhà Liêu đại ca đi!

Khi chia tay với hai nghĩa huynh nghĩa đệ, Tiểu Hồ Tử ẩn thân với người của Cái Bang. Từ khi y bị Cái Bang đuổi ra khỏi cửa, y vô cùng thù hận nhưng qua bốn năm học võ công với Hận Hải Du Hồn lòng thù hận ấy đã tiêu tan.

Tiểu Hồ Tử đã tạm trú ở khu vườn rau này nhiều ngày nên trong lòng cũng còn chút hoài niệm. Bốn năm vùn vụt trôi qua nhưng khu vườn vẫn không có thay đổi gì nhiều, các phòng ốc vẫn cũ kỹ, các rau cỏ trong vườn hình như vẫn xanh tươi như cũ, nào là rau cải đắng, rau cải ngọt, rau sắn, rau lang. Chỉ không biết người cai quản có còn là Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh nữa hay không? Tiểu Hồ Tử vừa suy nghĩ vừa đi xuyên qua vườn rau nhắm hướng gian phòng có ánh đèn sáng bước tới.

Đi gần tới gian phòng, y nghe bên trong loáng thoáng có tiếng nói chuyện. Thanh âm ấy nghe rất quen thuộc, chẳng những có Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh mà còn có cả Cửu Giang phân đà chủ Bạch Kiên nữa. Có thể thấy Cái Bang không dám khinh thường Đường Vĩnh Thắng.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười nhẹ, thân ảnh như một con chuột vừa chui xuống lại cất lên như con chim đến gần cửa phòng ẩn thân vào nơi kín đáo nhìn vào trong nhà.

Bên trong ngoài phân đà chủ Bạch Kiên và Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh, Trương Thế Xương và Hồ Tiêu ra còn có một người trẻ tuổi ước độ hai mươi lăm, hai mươi sáu là cùng. Niên kỷ người ấy còn trẻ nhưng lại thần nhiên ngồi ở vị trí quan trọng nhất, hiển nhiên đã được phân đà chủ Bạch Kiên và Thôi Phúc Sinh rất tôn kính.

Có lẽ họ cũng vào đây chưa lâu vì nghe Trương Thế Xương vừa thuật lại tình hình ở Trường Xuân lâu. Bạch Kiên nghe xong khẽ cau mày: - Thế Xương, khi bước vào cửa tử lâu ngươi nói ngươi có nghe một câu “truyền âm nhập mật” của người nào đó, theo ngươi người ấy là ai?

Trương Thế Xương cung kính:

- Dạ thưa... không biết, lúc ấy đệ tử đã quan sát kỹ khắp tử lâu, chỉ thấy toàn bộ là những người quen mặt ở vùng này, trừ Đường Vĩnh Thắng ra, không có ai lạ. A!

Trong ấy còn có một người, đệ tử không nhìn rõ mặt vì y chỉ độ tám, chín

tuổi nên đệ tử thấy không cần phải chú ý.

Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh nói:

- Có thể sử dụng truyền âm nhập mật cũng đương nhiên không thể là một đũa hài tử, cái ấy chẳng có gì quan hệ.

Bạch Kiên nói:

- Nơi này do chúng ta cai quản, thật là kỳ quái, người nào lại biết chuyện của chúng ta mà đem ra làm trò cười?

Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh nói:

- Cứ theo thuộc hạ thấy, có lẽ người đó ngấm dùng truyền âm nhập mật nói vào tai Thế Xương, vị tất đã biết rõ việc làm của chúng ta, có gì lại có ý xúi bẩy chúng ta xung đột với hai võ sư Tứ Xuyên Đường gia trang ở tại nhà Thái viên ngoại?

Tiểu Hồ Tử kêu thầm một tiếng nghĩ thầm:

“Thôi đại thúc ơi, cháu không hề có ý này, đại thúc đâu biết đệ tử của đại thúc có ý nào động chứ có liên quan gì đến cháu? A! Hai tên võ sư kia là Đường gia nổi tiếng ám khí ở Tứ Xuyên ư?”

Bạch Kiên hơi gật đầu:

- Thôi huynh, chính ta cũng lo nhất là điểm này.

Lời họ Bạch chưa nói xong bỗng nghe bên ngoài vọng vào tiếng gõ sang canh ba, họ Bạch chuyển qua nói với Trương Thế Xương: - Đường Vĩnh Thắng đến rồi đó, người hãy ra nói chuyện với hắn. Nên cẩn thận, đừng để người ta chế phục!

Trương Thế Xương cung thân:

- Đệ tử xin tuân lệnh!

Rồi chuyển thân bước ra, Tiểu Hồ Tử cũng rời gian nhà âm thầm theo chân Trương Thế Xương. Vị trí của y lúc ấy ở phía trước bên phải của Đường Vĩnh Thắng nên y nhìn rất rõ diện mạo của hắn. Thì ra niên kỷ Đường Vĩnh Thắng không trẻ như Tiểu Hồ Tử tưởng, ít nhất hắn cũng trên bốn mươi tuổi, với tuổi này chắc chắn hắn có địa vị không đến nỗi thấp kém trong Đường môn. Đương nhiên, đó là vì Tiểu Hồ Tử chưa lịch thiệp giang hồ, nếu y biết rõ hơn y sẽ hiểu trong Đường môn Đường Vĩnh Thắng chẳng những không thấp kém chút nào mà hắn còn là một nhân vật nổi tiếng phi thường.

Chính vì nghe Trương Thế Xương báo lại tên tuổi của Đường Vĩnh Thắng nên Bạch Kiên cũng bị chấn động.

Sau khi Trương Thế Xương và Đường Vĩnh Thắng đối diện, họ Trương ôm song quyền xá dài: - Đệ tử Cái Bang Trương Thế Xương xin bái kiến Đường đại hiệp.

Hiển nhiên Đường Vĩnh Thắng không ngờ Trương Thế Xương lại là đệ tử Cái Bang, vừa nghe dứt lời, hắt hơi ngạc nhiên, tiếp đó hắt cười ha hả: - Té ra là Trương thiếu hiệp là nhân vật mới của Cái Bang thảo nào chẳng trách được.

Trương Thế Xương nhíu mày không ngờ Đường Vĩnh Thắng chẳng có chút lễ mạo, họ Trương gượng cười: - Tệ bang dù có gan bằng trời cũng không dám xúc phạm tới Đường đại hiệp, chỉ vì lần này vạn bất đắc dĩ có chỗ mạo phạm, xin Đường đại hiệp mở lượng hải hà nghe văn bối thừa qua một lời.

Lời lẽ của hắn bây giờ tỏ ra rất khiêm cung. Đường Vĩnh Thắng là người xưa nay tự phụ về bản lãnh nhưng ngôn ngữ đối phương quá ôn hòa, hắn chưa tiện trở mặt liền đáp gọn lỏn: - Thiếu hiệp có lời gì xin cứ nói.

Trương Thế Xương cung thân thi lễ lần nữa:

- Chiêu quy cũ xưa nay của bản bang đối với quý môn vẫn có giao tình, lần này tiền bối đến làng Thập Lý này, tệ bang sẽ tận lực tương trợ, nhưng chỉ xin... chỉ vì...

Đường Vĩnh Thắng cười lạnh lẽo một tiếng, ngắt lời:

- Phải chăng vì tại hạ đến đất quý bang mà không báo trước nên mới xảy ra chuyện này?

Trương Thế Xương gượng cười:

- Không... tệ bang không hề có ý...

Không đợi Trương Thế Xương nói dứt, hắn lại bật cười một tiếng lạnh lẽo:

- Hoặc là vì ba tiếng “Đường Vĩnh Thắng” trên giang hồ chẳng có chút giá trị gì với quý bang?

- Ha ha, ha ha, Đường đại hiệp danh chấn thiên hạ, bất cứ ai đến đây cũng biết, tệ bang đâu dám vô lễ với Đường đại hiệp.

Cùng với tiếng cười là bóng nhân ảnh di động, chỉ nhìn thấy Bạch Kiên đi đầu lướt thân pháp từ ngoài khu vườn đi vào. Sau lưng Bạch Kiên là vị hán tử trẻ tuổi, sau người trẻ tuổi ấy là Tứ nhân điền kê Thôi Phúc Sinh. Bọn họ không đi từ hướng gian nhà đến mà lại vòng ra ngoài vườn rau rồi lại vòng ngược vào khiến người hiểu lầm là họ vừa mới tới. Thân hình Bạch Kiên vừa lướt tới, tay phải khẽ vẫy cho Trương Thế Xương lùi lại một bên.

Bạch Kiên ôm song quyền mỉm cười:

- Đường đại hiệp đại giá quang lâm, đệ nghe tin vội đến ngay, không kịp nghênh đón xin được thứ tội.

Tiểu Hồ Tử ẩn thân trong bụi rậm cười gằn một tiếng tự nghĩ:

“Có lẽ bọn chúng quen nhau từ trước, thế thì cuộc đùa này chàng còn gì đáng xem nữa.” Trong bụng y lấy làm thất vọng.

Đường Vĩnh Thắng cũng ôm quyền lạnh nhạt:

- Không dám, không dám!

Bạch Kiên nghiêng thân nhường cho hán tử trẻ tuổi bước lên:

- Phạm đường chủ, vị này là Tứ Xuyên Đường gia đến chính là Đường đại hiệp, chắc đường chủ chưa hề gặp mặt, xin để thuộc hạ giới thiệu...

Tên hán tử trẻ tuổi nọ cười nhẹ bước tới trước ôm quyền xá một cái:

- Tại hạ Phạm Trung Kiệt, nghe đại danh đã lâu như sấm sét bên tai, hôm nay vinh dự được thấy mặt thật là vạn hạnh.

Nét mặt lạnh lùng của Đường Vĩnh Thắng vẫn không có gì thay đổi, hắn chỉ hơi miễn cưỡng mỉm cười trả lễ: - Có lẽ Phạm đại hiệp là một trong Cái Bang tam kiệt, vạn hạnh, vạn hạnh.

Niên kỷ của Phạm Trung Kiệt tuy chưa cao nhưng hắn nổi tiếng như cồn trong giang hồ, Đường Vĩnh Thắng không thể không ngấm ngấm đề phòng. Sau một hồi lễ mạo khách sáo, Bạch Kiên nhân danh thân phận là phân đà chủ Cửu Giang nghiêm giọng hướng về Đường Vĩnh Thắng: - Xin mời Đường đại hiệp vào trong thưởng trà.

Đường Vĩnh Thắng một thân đến đây, trong lòng vốn sẵn úy kỵ đâu dám khinh thị vào nhà, hắn cười nho nhỏ lắc đầu: - Đa tạ thịnh ý, không cần. Tại hạ chỉ xin nghe một lời của Bạch đại hiệp liền lập tức rời khỏi đây.

Bạch Kiên mỉm cười:

- Mời Đường đại hiệp cứ hỏi.

Đường Vĩnh Thắng nghiêm mặt:

- Tại hạ vâng mệnh đến đây thi hành một nhiệm vụ, xin được quý bang nương tay.

Cái Bang tuy chỗ nào cũng có phân đà, nhưng vẫn không thể tác oai tác quái tự ý, câu nói của Đường Vĩnh Thắng tuy bên ngoài có vẻ giữ lễ mạo nhưng bên trong ngấm ý bất mãn. Bạch Kiên cười gượng: - Đường đại hiệp, sao lại nói thế...

Đường Vĩnh Thắng không đợi cho hết câu đã vội ôm quyền vái:

- Đa tạ có lời chấp nhận, sau này xin báo đáp.

Dứt lời, thân hình hơi xoay, song cước điểm xuống đất như con chim bay vọt lên.

Bạch Kiên vội vàng gọi theo:

- Đường đại hiệp, xin chậm một bước nghe tại hạ có lời...

Giữa khi Bạch Kiên gọi chỉ thấy thân hình Đường Vĩnh Thắng đang lơ

lửng trên không hốt nhiên dừng lại rơi xuống chỗ cũ. Bạch Kiên vui mừng: - Đường đại hiệp.

Thân pháp họ Bạch cùng lướt tới tức thì nhưng hãn chưa kịp ổn định cước bộ bỗng nghe Đường Vĩnh Thắng quát to dữ dội: - Hay cho tên tiểu nhân thô bỉ, ngươi dám thử thủ đoạn của lão tử đây ư?

Tay họ Đường vung ra, ba ánh hàn quang lấp lánh bay thẳng tới ngực Bạch Kiên.

Bạch Kiên không ngờ Đường Vĩnh Thắng xuất thủ tức giận cười lạnh một tiếng:

- Họ Đường kia, ngươi...

Tiếng “ngươi” vừa dứt, Bạch Kiên cảm thấy trước ngực nhói đau, tiếp đó hai mắt hoa lên ngã vật xuống đất bất tỉnh. Độc dược ám khí của Đường môn đã nổi tiếng thiên hạ, khoảng cách hai bên lại quá gần, Bạch Kiên không ngờ trong khi Đường Vĩnh Thắng dừng thân, tưởng đối phương sẽ đối đáp tiếp, không kịp phòng bị, nên thân thủ của hãn tuy cao nhưng vẫn bị ám khí bắn trúng. Thấy Bạch Kiên trúng ám toán, Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh cả giận rống lên một tiếng: - Họ Đường kia, ngươi thật là đồ vô sỉ, xem chừng đây!

Thân ảnh biến thành “Thương ưng phúc thố” chưởng xuất “Khai thi tịch địa” vận dụng công lực toàn thân đánh tới Đường Vĩnh Thắng.

Đường Vĩnh Thắng vừa dùng độc dược ám khí đánh ngã Bạch Kiên, hai vai rung động định phi thân lên bỗng bị chưởng lực Thôi Phúc Sinh đập tới. Chưởng phong rít lên mau như điện chớp khiến họ Đường không kịp né tránh, chỉ nghe “ùm” một tiếng lớn, thân thể Đường Vĩnh Thắng rơi liền xuống đất nằm im bất động.

Sự tình diễn biến ngoài sự liệu của mọi người và mau lẹ đến độ không ai kịp trở tay. Trong chớp mắt, bỗng nhiên sau một góc cây có bóng người lay động có lẽ đang định lén lút tẩu thoát. Tiểu Hồ Tử động tâm nghĩ thầm: “Tên này vì sao lén lút như thế? Chẳng lẽ chính hãn ngấm ngấm ra tay lúc này?” Vừa nghĩ ý ấy, Tiểu Hồ Tử nhớ ra lúc Đường Vĩnh Thắng phi thân lên, đột nhiên rơi lại xuống đất là có vấn đề. Thân ảnh Tiểu Hồ Tử lướt tới, y sợ tên kia thoát thân nên không kể gì tới lợi hại, quát to: - Ngươi định chạy đâu?

Bỗng một tiếng cười lạnh lưng phát ra từ sau lưng Tiểu Hồ Tử:

- Bằng hữu, chuyện không dính dáng gì đến bằng hữu, xin đừng nhúng tay.

Tiếp theo là một kinh lực quái lạ đè xuống lưng y. Tiểu Hồ Tử than thầm trong bụng, y đang bận tập trung vào cái bóng lén lén lút lút trước mặt quên

cả an nguy của bản thân, tình thế cấp bách, Tiểu Hồ Tử đành phải vận chân khí lật chưởng đánh ngược lại sau lưng, đồng thời thân hình hơi nghiêng tránh đòn chính diện của đối phương.

Chưởng lực của Tiểu Hồ Tử rơi vào khoảng không, trước mắt y nhân ảnh lay động.

Cái Bang Phạm Trung Kiệt đã hoành thân chặn đường y. Trong lúc cấp thời, Tiểu Hồ Tử chỉ vào sau thân cây hô lớn: - Sau lưng có người...

Phạm Trung Kiệt thấy Tiểu Hồ Tử chỉ là một đứa bé, bất giác hấn có vẻ kinh dị lắc đầu: - Tiểu đệ, xem ra thân thủ ngươi không kém.

Chưa nói hết câu, Trương Thế Xương đã từ sau chạy lên vừa nhìn thấy Tiểu Hồ Tử, bất giác hấn kêu lên một tiếng: - Té ra là người...

Vừa buột miệng, hấn cảm thấy lỗ lòi, liền lắc đầu như không dám tin ở mắt mình, vì hấn không thể tin trước mắt hấn là Tiểu Hồ Tử. Tiểu Hồ Tử không thể đến hôm nay mà vẫn bé nhỏ như thế, Tiểu Hồ Tử mỉm cười: - Trương đại ca không nhận làm người đâu. Ta chính là Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử nhìn hấn rất thành khẩn, như đợi hấn sẽ tạo cơ hội giải thích với Phạm Trung Kiệt. Trương Thế Xương biến sắc mặt: - Ai là Trương đại ca của ngươi, ngươi là thứ vong ân bội nghĩa...

Tiểu Hồ Tử vừa ngược vừa nổi máu tự tôn, nghiêm mặt:

- Trương đại ca, chúng ta xưa nay đối với nhau không có gì xấu, sao ngươi nở chửi ta như thế?

Trương Thế Xương cười lạnh lẽo không thèm lý tới Tiểu Hồ Tử, chuyển thân về phía Phạm Trung Kiệt cung thân: - Bốn năm trước nó là tên Tiểu Hồ Tử ở đây, có lẽ nó quay trở lại để báo thù báo oán gì đó.

Tiểu Hồ Tử nghe giọng hấn học của hấn, tức giận kêu lên:

- Trương đại ca, ngươi...

Phạm Trung Kiệt xua tay:

- Nếu có gì cần nói rõ ngươi hãy chịu trối tay trước đã.

Tiểu Hồ Tử nhìn về phía gốc cây, lúc ấy bóng người kia đã chạy mất lâu rồi, y tự nghĩ thầm: “Ta chẳng có chứng cứ gì cả, đâu có lý do nào để nói?” Tiểu Hồ Tử không muốn bị bắt giữ chút nào, liền ngấm ngấm hít một hơi chân khí ngưng tụ chân lực, hơi mỉm cười: - Trương đại ca, hãy cho ta nói vài lời được chăng?

Trương Thế Xương lạnh lùng:

- Ngươi có đưa tay ra chịu trối hay muốn ta động thủ?

Hiển nhiên hấn cự tuyệt thỉnh cầu của Tiểu Hồ Tử. Y tức giận, âm thanh đánh lại: - Trương đại ca, các ngươi như quả không cho ta có cơ hội giải

thích, thì mời động thủ.

Trương Thế Xương không xem Tiểu Hồ Tử vào đâu, hần cười gằn một tiếng:

- Người tưởng ta thích khách sáo với người lắm ư?

Vừa quét tay hần vừa vươn tới chụp vào đầu vai Tiểu Hồ Tử. Tiểu Hồ Tử vẫn đứng yên bất động, đợi năm ngón tay của Trương Thế Xương chạm vào áo y mới lập tức lật bàn tay chộp vào mạch môn cổ tay Trương Thế Xương. Tiểu Hồ Tử xuất thủ mau như gió cuốn khiến chẳng những Trương Thế Xương không kịp biến chiêu mà đến thủ pháp lật tay của y ra sao hần cũng không kịp nhìn rõ ràng, bỗng đã cảm giác mạch môn đau nhói vì bị Tiểu Hồ Tử chụp trúng.

Trương Thế Xương hoảng kinh nhưng hần chưa kịp tin nổi mình đã bị đối phương cầm giữ uyển mạch, hần thu hết sức mạnh kéo tay về nhưng khi tận lực kéo hần lại thêm một lần kinh dị nữa.

Chẳng những hần không thể kéo thoát khỏi tay Tiểu Hồ Tử mà còn tổn thất chân lực, tay hần mềm nhũn như không còn chút sức lực nào. Lúc ấy hần mới bất giác hiểu Tiểu Hồ Tử đã biến đổi thành một người khác. Hần đau đớn rú lên một tiếng “ôi”. Tiểu Hồ Tử buông năm ngón tay thả mạch môn của hần ra điềm nhiên nở nụ cười: - Trương đại ca, xin lỗi, vì các người không chịu cho ta cơ hội thanh minh, nên ta đành lỡ tay.

Nói xong, thân pháp đột nhiên bắn vọt lên bay thẳng ra phía ngoài khu vườn.

- Ô, người muốn thoát thân không dễ dàng đâu.

Phạm Trung Kiệt tung thân lên vươn tay chụp vào sau lưng y. Hai vai Tiểu Hồ Tử khẽ lắc lư nghiêng hần xuống đồng thời thân thể vọt lên cao năm thước tránh khỏi chiêu “Kim long thâm qua” của Phạm Trung Kiệt.

Xuất chiêu không trúng, Phạm Trung Kiệt vừa thu thế lại nhân ảnh của Tiểu Hồ Tử đang lơ lửng trên không liền thi triển chiêu thức “Tuyết nhan tinh hồng” vọt lên cao thêm năm thước nữa biến mất trong bóng đêm.

Phạm Trung Kiệt nằm mộng cũng không thể ngờ thân thủ của Tiểu Hồ Tử lại đạt đến độ xuất thần nhập hóa ấy, đành dừng lại vì biết không thể đuổi kịp y nữa. Hần lặng lẽ trở dài quay lại chỗ Đường Vĩnh Thắng bị thụ thương đang nằm dưới đất. Lúc ấy thân thể Đường Vĩnh Thắng đã bị Thôi Phúc Sinh lật lại dùng nội lực truyền nhập thể nội trợ giúp hần hồi tỉnh để tra hỏi hần lấy thuốc giải độc cho Bạch Kiên.

Chỉ một lúc sau, Đường Vĩnh Thắng tỉnh dậy khẽ kêu “ôi chà” hai tiếng, mở choàng hai mắt. Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh vội vàng tra hỏi: - Họ

Đường, người đã thương Bạch đã chủ chúng ta, hãy mau đưa thuốc giải ra, hôm nay chúng ta sẽ tha mạng cho.

Đường Vĩnh Thắng vừa mở mắt nhìn Thôi Phúc Sinh một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Thôi Phúc Sinh tức giận chụp lấy đầu vai Đường Vĩnh Thắng quát to:

- Họ Đường, người không đưa thuốc giải ra thì đừng trách chúng ta đối với người tàn nhẫn.

Đường Vĩnh Thắng mở mắt cười gằn:

- Chúng bay mà còn biết nhân đạo ư? Nếu biết nhân đạo các người nào đã dùng ám khí đánh lên ta.

Thôi Phúc Sinh nóng nảy:

- Nếu người không dùng ám khí đã thương người trước, ta nào cần xuất thủ.

Đường Vĩnh Thắng bĩu môi:

- Nếu các người không dùng ám khí đã thương ta trước, ta nào đã thương Bạch đã chủ các người làm gì?

Thôi Phúc Sinh hơi giật mình:

- Chúng ta nào có ai dùng ám khí đã thương người?

Hồi 7 - Truy Tìm Dấu Ấn Dật

Đường Vĩnh Thắng “ô” một tiếng:

- Sự thực rõ ràng còn đây, các người hãy giương mắt ra mà nhìn.

Nói xong hắn tự kéo áo lên rõ ràng lộ ra một mũi cương châm vẫn còn đâm tại lưng áo hắn. Hắn tự tay rút mũi cương châm ra quăng xuống đất gượng cười: - Chẳng lẽ mũi châm này do ta tự đâm vào thân ta ư? Hừ, nếu ta không bị thương trước, với võ công của người mà đã thương được ta ư?

Tứ nhân điền kê Thôi Phúc Sinh kinh dị không nói được một lời, nếu quả thật như Đường Vĩnh Thắng nói thì phần lỗi rõ ràng thuộc về Cái Bang bọn hắn rồi. Phạm Trung Kiệt lên tiếng rất đúng lúc: - Đường đại hiệp, mũi cương châm này không phải do đệ tử Cái Bang bắn ra.

Đường Vĩnh Thắng cười nhạt:

- Đương nhiên đời nào các người chịu thừa nhận.

Trương Thế Xương tiếp lời:

- Đúng là không do Cái Bang chúng ta bắn, người bắn cương châm lúc này đã bị chúng ta phát hiện, tiếc rằng y đã đào tẩu mất rồi.

Thôi Phúc Sinh gằn giọng:

- Là người nào?

Trương Thế Xương đáp:

- Tiểu Hồ Tử.

Thôi Phúc Sinh kinh ngạc biến sắc:

- Là y ư? Có lẽ nào?

Trương Thế Xương thâm hiểm:

- Đó chính là điều chúng ta không ngờ tới.

Đường Vĩnh Thắng hỏi:

- Tiểu Hồ Tử là ai?

Vẫn Trương Thế Xương đáp:

- Đó là một tên tiểu hài tử trước đây chúng ta thu dụng để coi vườn rau.

- Y đâu mất rồi?

- Chúng ta không giữ nổi y, để y đào tẩu mất rồi.

Đường Vĩnh Thắng cười gằn:

- Một đứa tiểu tốt mà không lưu giữ nổi, các người nói ta không thể tin.

Thôi Phúc Sinh cười gượng:

- Đường đại hiệp có tin hay không là tùy. Sau này tề bang nhất định sẽ làm minh bạch. Còn chuyện người bị đã thương, chúng ta thành thật xin lỗi. Bạch đà chủ bị người đã thương chúng ta nói thẳng, xin người cho chúng ta thuốc giải. Chuyện ngày hôm nay tạm thời bỏ qua, người đồng ý chứ!

Đương nhiên Đường Vĩnh Thắng không tin mấy lời hoa mỹ ấy, nhưng trong tình hình này, hắn đang lọt vào tay đối phương, không giao thuốc giải cũng chẳng được nào.

Hắn đành rút từ trong áo ra một lọ nhỏ dốc ngược đổ ra một viên thuốc đưa cho Thôi Phúc Sinh khẽ gật đầu: - Được, chuyện hôm nay chúng ta tạm chấm dứt, sau này mới tính.

Nói xong hắn giao thuốc, đứng dậy định đi về.

Tứ nhãn điền kê Thôi Phúc Sinh vội vàng đem thuốc giải cho Bạch Kiên. Uống xong, Bạch Kiên tỉnh dậy, tất cả kéo vào trong đại sảnh. Sau khi nghe kể mọi chuyện vừa xảy ra, Bạch Kiên lắc đầu than: - Thì ra tên Tiểu Hồ Tử cố ý lập mưu ly gián, hôm nay chúng ta không nên khinh thường để sống y.

Phạm Trung Kiệt nói:

- Theo ta thấy Tiểu Hồ Tử chỉ là một đứa bé không thể dám ra mặt chống đối Cái Bang. E rằng sau lưng y còn tiềm phục ai đó sai khiến chăng?

Bạch Kiên trầm ngâm:

- Nếu cho rằng có người tiềm phục sai khiến y thì chỉ có Cửu Hoa nương Mạc Quyên Quyên mà thôi. Mạc Quyên Quyên có lý do xúi bẩy Tiểu Hồ Tử chống đối Cái Bang chúng ta vì trước đây bà ta bắt con trai Lý Bạch Vạn đã bị Cái Bang phá vỡ mưu đồ bất chính của y thị.

Phạm Trung Kiệt hỏi:

- Người nắm vững hành tung Mạc Quyên Quyên chứ?

Bạch Kiên đáp:

- Không. Nghe nói y thị đã bị bọn “Thất tinh bang” truy sát, chẳng biết sống chết ra sao.

Phạm Trung Kiệt tuy niên kỷ chưa lớn nhưng tinh táo hơn người, không hổ thẹn là “Cái Bang tam kiệt”, hắn nhăn tít cặp lông mày: - Chúng ta cần phải tra cứu chuyện này cẩn thận. Còn chuyện liên quan đến Đường Vĩnh Thắng, chúng ta nên chịu nhún để đạt đại sự, ta sẽ đích thân đến thăm hỏi hắn và tìm hiểu cho minh bạch.

Bạch Kiên đáp:

- Vâng, thuộc hạ xin sửa soạn lập tức.

Nơi ở Đường Vĩnh Thắng đã được các đệ tử Cái Bang theo dõi nắm được nên Bạch Kiên và Phạm Trung Kiệt được các đệ tử dẫn thẳng đến nơi. Đường Vĩnh Thắng không trú ngụ trong tửu lâu khác điểm, hắn lấy thân phận thượng khách trú ngụ trong một ngôi chùa.

Gian phòng của Đường Vĩnh Thắng vẫn còn ánh đèn, rõ ràng từ khi từ vườn rau trở về hắn chưa an giấc. Bạch Kiên và Phạm Trung Kiệt không

muốn kinh động tới ai khác, cả hai khinh thân đến gần phòng họ Đường do Bạch Kiên dẫn đầu gõ vào cửa phòng nói: - Cái Bang Phạm Trung Kiệt và Bạch Kiên xin được yết kiến Đường đại hiệp.

Câu nói của hắn rất thành khẩn, ngữ khí lại rất khách sáo. Thế nhưng, trong phòng rõ ràng nghe tiếng hô hấp dồn một mà Đường Vĩnh Thắng không lên tiếng trả lời. Bạch Kiên cau mày quay lại nhìn Phạm Trung Kiệt, Phạm Trung Kiệt khẽ gật đầu ra hiệu. Bạch Kiên xô nhẹ cánh cửa, chỉ khép hờ nên mở ra ngay, gió thổi tạt vào khiến ngọn đèn giao động.

Dưới bóng sáng chập chờn chỉ thấy Đường Vĩnh Thắng đánh khoanh chân ngồi vận công điều tiết hơi thở. Bạch Kiên và Phạm Trung Kiệt chờ đợi chốc lát, thấy hắn đang vận công đến giai đoạn quan trọng, không tiện kinh động, hai người đưa mắt ra hiệu, nhẹ nhàng lui ra cửa khẽ khép cánh cửa lại cho Đường Vĩnh Thắng.

Đang lúc họ ra tới sân ngoài bỗng thấy một bóng hòa thượng lướt tới:

- Ban đêm nhị vị thí chủ đến chùa hèn làm chi?

Bạch Kiên thi lễ đáp:

- Tại hạ vì có việc cần đến bái yết Đường đại hiệp, không ngờ đại hiệp chính đang dụng công điều tức, không dám khinh động. Gặp sư phụ đây thật may, xin nhờ sư phụ chuyển lời tới Đường đại hiệp được chăng?

Vị hòa thượng ấy chấp tay:

- Nhị vị thí chủ cần dặn dò gì xin cứ nói lại, tiểu tăng sẽ chuyển báo cho Đường thí chủ.

Bạch Kiên nói:

- Nhờ sư phụ chuyển lời của Cái Bang Phạm Trung Kiệt và Cửu lãnh giang phân đà chủ Bạch Kiên đến vãn an và xin lỗi Đường đại hiệp.

Vị hòa thượng “à” một tiếng:

- Té ra là nhị vị đại hiệp Cái Bang, tiểu tăng thất kính.

Vừa nói vừa chấp tay cúi đầu thi lễ. Bạch Kiên và Phạm Trung Kiệt tạ từ hòa thượng trở về khu vườn rau, nhân vì suốt đêm mệt mỏi, Thôi Phúc Sinh đã sai chuẩn bị sẵn một mâm rượu tiêu khiển cho qua đêm. Bỗng nhiên một tên đệ tử Cái Bang thở hổn hển chạy vào bẩm báo: - Khỏi bẩm đà chủ, Đường Vĩnh Thắng đang ngủ tại Đại Giác tự vừa phát hiện hắn trộm một chưởng giữa ngực trong phòng của hắn.

Bạch Kiên rung rinh vì kinh dị, nhìn Phạm Trung Kiệt kêu lên:

- Nguy rồi, Đường Vĩnh Thắng bị thương khi chúng ta ra về, sự việc này mang lụy đến cả chúng ta..

Phạm Trung Kiệt cũng biến sắc cổ trăn trĩnh.

Hãy nói về Tiểu Hồ Tử không muốn xung đột với Cái Bang, dần cơn giận rồi khu vườn rau, y vẫn âm ức vì không tìm ra người ngầm ám toán Đường Vinh Thắng để làm bề mặt Cái Bang chơi. Vừa đi y vừa suy nghĩ, cuối cùng quyết định tìm tới Thái viên ngoại gia trang thăm dò xem động tĩnh ra sao, trước khi đến gia trang Thái viên ngoại, Tiểu Hồ Tử tìm một nơi yên tĩnh vận công điều kiết chân khí một lúc xong mới thay đổi xiêm y, hóa trang thành một đứa bé thôn dã nghèo khổ lén lút chui vào vườn sau nhà họ Thái.

Nhà họ Thái viên ngoại ở phía đông làng Thập Lý, tường nhà kề cận với đường dẫn tới làng Thập Lý, kế đó là một cánh đồng rộng lớn. Khu nhà của viên ngoại chiếm một diện tích bao la kẻ ăn người ở đông đúc, hiển nhiên là một khu nhà lớn bậc nhất ở làng Thập Lý này.

Khi Tiểu Hồ Tử tới nơi, đương nhiên y thi triển công phu vượt qua tường cao. Vào đến vườn sau y nằm dưới một gốc cây đánh một giấc ngủ say. Chờ đến khi bị đá một cái tỉnh dậy, y mơ hồ nhìn lên một hán tử hơn hai mươi đứng trước mặt, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ: - Đại thúc, cháu đâu có làm gì... đại thúc... hãy cho cháu ngủ thêm một chút.

Từ bé Tiểu Hồ Tử đã quen van nài xin xỏ mọi người, y vừa nói câu ấy rất đúng giọng điệu kêu van đáng thương của một đứa bé ăn xin khiến tên hán tử vừa đá y cũng có vẻ mũi lòng: - Ngươi không mau mở mắt ra mà xem nơi này là đâu mà lại vào đòi ngủ?

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc đưa mắt đảo đảo nhìn chung quanh:

- Cái này... cái này... cháu không biết là nơi đâu.

Tên hán tử quát to:

- Nói, làm sao ngươi vào đây được?

Tiểu Hồ Tử co người lại ấp úng:

- Cháu... cháu theo cái cửa nhỏ kia vào đây.

Sau gốc cây ấy quả là có một cánh cổng nhỏ, nhưng cánh cổng ấy không hề mở.

Tên hán tử đưa mắt nhìn thấy then cài vẫn còn ở đó, hần lắc đầu nghĩ thầm: “Dù tiểu tử này có lớn hơn cũng không có cách nào vượt qua tường được, cổng sau vẫn đóng, làm sao y vào được? Hà, phải rồi, chắc trong này có người nào vừa đi ra vừa lúc y lừa cơ chui vào đây.” - Hừ! Tiểu Đông! Ngươi gan thật, dám dẫn người ngoài vào vườn làm gì?

Đột nhiên theo tiếng nói một người khác xuất hiện, thân pháp người này vừa mau vừa lạ lùng, vừa cất bước đã đến gần trước mặt. Tên hán tử hoảng hốt hướng người thi lễ: - Ngô gia, tiểu tử này đâu phải do tiểu nhân dẫn vào, chính tiểu nhân phát hiện y đang nằm ngủ ở đây, tiểu nhân đang tra hỏi...

Người mới đến niên kỷ đã trên năm mươi, trong tay cầm một ống hút thuốc, vẻ mặt thâm trầm nghiêm trang, xem ra cũng có chút ít thân phận. Ngô gia “hừ” một tiếng: - Y dùng cách nào vào đây?

Tên Tiểu Đông đáp:

- Y nói theo cửa sau vào nhưng cửa sau vẫn đóng.

Ngô gia nói:

- Thế thì nhất định phải có người lén lút vừa ra bị y lén vào đúng lúc.

Tiểu Đông gật đầu:

- Tiểu nhân chính cũng nghĩ vậy.

- Ngươi có hỏi y là con cái nhà ai chưa?

- Dạ thưa chưa.

- Vậy ngươi hãy hỏi đi!

Tên Tiểu Đông quát:

- Nói mau, ngươi là con cái nhà ai? Ngươi tên họ là gì?

Tiểu Hồ Tử run run đáp:

- Cháu... cháu... không phải kẻ xấu, cháu đi qua đây đói bụng quá đến xin tí cơm nguội nhưng vì chẳng thấy ai cả, không dám kinh động, không ngờ ngủ thiếp đi lúc nào...

Tiểu Hồ Tử phát âm bằng thứ khẩu âm ở Phổ Độ trấn. Ngô gia vừa nghe qua biết liền y không phải người bản địa liền gật đầu: - Họ tên ngươi là gì? Ngươi bé tí xiu thế này chẳng lẽ không đi cùng người lớn?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Cháu họ Ngô, người ta đều gọi cháu là Tiểu Thố Tử, nhân vì phụ mẫu đều đã bệnh chết, trong nhà không còn một hột gạo, cháu đành phải bỏ đi.

Tiểu Hồ Tử nghe tên hẳn được gọi là Ngô gia, do đó bịa đại mình họ Ngô, đó là cách để lấy cảm tình người khác cùng họ. Quả nhiên, vị Ngô gia kia hòa hoãn hẳn: - Ngươi dự định đi đến đâu?

Tiểu Hồ Tử đáp liền:

- Cháu định đến Cửu Giang, cháu có một người anh họ bán đậu hủ ở Cửu Giang, cháu định tìm anh ấy.

Tiểu Đông hỏi:

- Anh họ ngươi ở Cửu Giang nhưng nhà ngụ tại nơi nào?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Không biết nữa, cháu nghĩ cứ tìm mãi chắc cũng ra.

Tiểu Đông bật cười:

- Ngươi biết Cửu Giang rộng lớn thế nào không, nếu ngươi không biết địa chỉ người anh họ kia, e rằng khó mà tìm ra hẳn.

Mục đích của Tiểu Hồ Tử chỉ muốn làm giảm bớt tình trạng căng thẳng, y giả vờ mờ to mắt kinh ngạc: - Cửu Giang lớn đến thế ư? So với làng này lớn hơn nhiều không?

Ngô gia cũng bật cười:

- Tiểu Đông, mang y đến nhà bếp cho y ăn một bữa rồi thả cho y đi!

Ngô gia chuyển thân đi sau khi dặn dò câu ấy, hốt nhiên Tiểu Đông kêu lên một tiếng: - Ngô gia, có thể nào giữ y lại làm một đứa sai việc vặt được không?

Ngô gia đáp:

- Như vậy sao được?

- Y không phải là dân bản địa... nhưng tiểu nhân nghe nói Hồ lão lão có dặn muốn tìm một người xa lạ làm kẻ sai vặt, vậy ta cứ giữ y lại cũng tốt đó.

Ngô gia hơi do dự, cuối cùng cũng gật đầu:

- Vậy ngươi hãy đem y tới cho Hồ lão lão xem thử rồi cứ theo lời dặn bảo của Hồ lão lão.

Tiểu Ngô gia xong, Tiểu Đông quay lại hỏi Tiểu Hồ Tử:

- Tiểu Thố Tử, ta xem ngươi chẳng cần đến Cửu Giang làm gì nữa, ngươi có thích ở lại đây làm việc không?

- Cháu rất thích, việc gì cháu cũng có thể làm được.

- Không biết chúng ta sẽ chỉ cho, chỉ cần ngươi thích là được.

Tiểu Đông vui vẻ dẫn Tiểu Hồ Tử vào nhà bếp ăn một bụng no rồi dẫn y tắm rửa sạch sẽ xong mới dẫn đi ra mắt Hồ lão lão. Đi xuyên qua nhiều dãy hành lang khúc khuỷu tiến vào mấy lớp cửa mới tới một gian phòng lớn, Tiểu Đông dặn: - Tiểu đệ cứ đi theo ta, gặp Hồ lão lão phải cung kính lắm đấy.

Giữa gian phòng ngồi chễm chệ một lão bà tóc trắng như tơ. Lão bà bà ấy mập mạp mặc một chiếc áo gấm màu tím ngồi trên một ghế bành có tiểu nha hoàn hầu bên cạnh. Lão bà đang hút một hơi thuốc dở dang. Tiểu Đông thi lễ rất kính cẩn: - Ngô gia tìm được một đứa bé xin lão lão chỉ thị có nên giữ y lại sai khiến chăng?

Hồ lão lão hít hết hơi thuốc, hai mắt mơ màng nhìn Tiểu Hồ Tử lướt qua, buông thông một câu: - Được, giữ y lại cũng được!

Thậm chí đến hỏi Tiểu Hồ Tử một câu lão bà bà cũng chẳng thèm. Từ đó Tiểu Hồ Tử lưu lại trong Thái phủ. Y là người rất lanh lợi cực kỳ khéo miệng, gặp ai cũng gọi là đại thúc, đại ca nên chẳng mấy chốc thu được cảm tình của hầu hết mọi người trong phủ. Chỉ chưa lần nào y có cơ hội vào trong nội thất. Còn ở các gian nhà ngoài tuyệt không có điều gì đáng khả nghi, có lẽ tất cả bí mật trong Thái phủ đều giấu ở trong nội thất.

Trong lòng rất nôn nóng tìm hiểu bí mật trong nội thất nhưng y cố nhẫn nại chờ đợi không dám vọng động.

Một ngày nọ mới sáng sớm bỗng có lệnh của Hồ lão lão gọi y vào. Đây là lần thứ hai y được vào gian phòng chỉ toàn phụ nữ. Gặp mặt Hồ lão lão, lão chỉ nói một câu: - Từ hôm nay, người sẽ làm việc trong nội viện.

Chỉ nói một câu ấy, Tiểu Hồ Tử đã được một nha hoàn tên Xảo Yến dẫn ra rồi lại dẫn vào một sảnh đường, chỉ thấy trong sảnh đường có sẵn hơn mười nha hoàn lớn nhỏ.

Xảo Yến giới thiệu y khắp một lượt rồi nói với mọi người:

- Y tên Tiểu Thổ Tử, từ nay tất cả mọi người đều sai y truyền báo nhé.

Trong bọn có một tiểu nha hoàn cười khúc khích:

- Kể cả đưa thư tình nữa ư?

Cả bọn cười nức nở. Xảo Yến lại dẫn Tiểu Hồ Tử đi coi khắp lượt nội viện để y biết đường đi nẻo về, vừa đi vừa dặn dò y các quy cũ trong Thái phủ, cuối cùng dẫn đến một cánh cửa vàng nhỏ bé, Xảo Yến đặc biệt trịnh trọng nói: - Cánh cửa này cấm tuyệt không ai được bước vào, người nhớ kỹ kéo chết oan mạng đó...

Tiểu Hồ Tử nghe nàng ta nói quá nghiêm trọng không dám được tính hiếu kỳ vươn đầu định nhìn vào, không ngờ vừa ló đầu vào chưa nhìn thấy gì bỗng nghe “Soạt” một tiếng, một ánh đao chớp nhoáng chém vụt xuống.

Tiểu Hồ Tử kinh dị kêu thê:

“Xong rồi, thế là lộ hết chân tướng”.

Vừa động nghĩ chưa kịp có hành động gì Xảo Yến đã kinh hô một tiếng:

- Cô nương xin hạ thủ lưu tình!

Đồng thời cùng với câu nói kéo giật y lại khiến y ngã lăn xuống đất, may mà đao chém không trúng. Tiểu Hồ Tử kêu lên “ái chà” thất thanh lồm cồm bò dậy. Trong chớp mắt chỉ thấy thân ảnh di động, xuất hiện một nữ nhân lông mày đen mắt to trợn trừng quát: - Nhớ đấy, lần sau còn làm thế, đầu người ắt để lại đây đó.

Xảo Yến cung thân kính cẩn nói:

- Vâng, y vốn là người mới đến chưa biết quy cũ, lần sau tuyệt không dám tái phạm.

Nữ nhân “hừ” một tiếng khép chặt cánh cửa màu vàng. Xảo Yến đỡ Tiểu Hồ Tử dậy, trách móc: - Người xem đó, chỉ cần sai một chút là chết rồi. Lần sau người lưu tâm cẩn thận nhé.

Tiểu Hồ Tử giả vờ thất kinh hồn vía:

- Chỉ Xảo Yến, nữ nhân ấy thật hung ác. Trong ấy sự thực là nơi ở của ai

vậy?

Xảo Yến đáp:

- Đó là biệt viện của viên ngoại phu nhân, không ai được vào một bước.

Y thuận miệng hỏi luôn:

- Chẳng lẽ viên ngoại cũng không được vào ư?

Ngay viên ngoại một tháng cũng chỉ được vào hai lần thôi.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Thảo nào đệ thấy viên ngoại cư trú bên ngoài hoài.

Xảo Yến giục:

- Thôi không nói chuyện ấy nữa, chúng ta rời chỗ này mau.

Thấm thoát Tiểu Hồ Tử đã ở trong Thái phủ mười ngày, mỗi ngày trừ việc truyền lệnh cho nơi này nơi nọ, đưa cái này đến phòng này, cái kia sang phòng nọ, y chẳng còn gì để làm nữa. Y cố giấu hành vi, không để lộ chân tướng, chờ đợi cơ hội.

Quả nhiên, trời không phụ người có lòng, cuối cùng y đã gặp một cơ hội. Hôm ấy Tiểu Hồ Tử đang mang thuốc hút vào cho Hồ lão lão, chợt thấy bên cạnh chỗ Hồ lão lão vẫn ngồi có một nữ nhân trẻ tuổi ngồi kế bên. Chuyện ấy không có gì lạ.

Điều lạ lùng là, vừa đối diện với nữ nhân ấy, cả hai đều ngây người kinh dị. Thì ra, nữ nhân ấy chính là tứ thư thư Xuyên Xuyên của y, Tiểu Hồ Tử đứng ngây người như gỗ, còn XUYẾN XUYẾN chỉ ngạc nhiên một chút đã lấy lại được bình tĩnh, chỉ y hỏi Hồ lão lão: - Lão lão, tiểu tử này vào đây làm bao giờ vậy?

Hồ lão lão dường như không biết gì, mỉm cười thản nhiên:

- Phu nhân, y là do Ngô gia tiến cử, tên Tiểu Thố Tử, đừng cho y còn quá nhỏ, y rất thông minh chăm việc đó!

Xuyến Xuyên khẽ gật đầu, Hồ lão lão nói tiếp:

- Tiểu Thố Tử, sao chưa bái kiến phu nhân đi?

Tiểu Hồ Tử giật mình tỉnh lại, ngập ngừng bước tới bái một bái dài:

- Tiểu Hồ Tử bái kiến phu nhân.

Tiểu Hồ Tử cố ý thăm dò Xuyên Xuyên nên giả vờ hàm hồ nói sai từ “Tiểu Thố Tử” thành “Tiểu Hồ Tử”, nếu như Xuyên Xuyên còn nhớ lại tình chị em với y tự sẽ hiểu, còn không, y vẫn có quyền không nhận mình là Tiểu Hồ Tử. Vì hiện này y vẫn nhỏ bé như bốn năm trước, Xuyên Xuyên không tài nào xác định y là Tiểu Hồ Tử được.

Xuyến Xuyên cười tươi rất đẹp, nâng Tiểu Hồ Tử lên:

- Ngươi rất giống một huynh đệ của ta, mau đứng lên!

Tiểu Hồ Tử ngậm thở phào một hơi mỉm cười:

- Tử thư, đệ chỉ sợ chị không nhận ra đệ.

Xuyến Xuyến cười:

- Vì sao ta không nhớ ngươi, ta vẫn thường nhắc ngươi với phu quân ta thôi.

Hồ lão lão mở tròn hai mắt:

- Phu nhân, y là huynh đệ của phu nhân ư?

Xuyến Xuyến gật đầu vui vẻ đáp:

- Đúng đó. Chúng ta thất lạc nhau đã quá bốn năm.

Hồ lão lão vội ngồi thẳng lên nắm lấy tay Tiểu Hồ Tử ấn xuống ghế:

- Cháu ngoan ơi, sao cháu không chịu nói cho sớm?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Cháu biết nói sao? Cháu đâu có ngờ chị Xuyến Xuyến lại ở đây.

Hồ lão lão ra lệnh:

- Dọn rượu lên, dọn rượu, cơ hội khó tìm, phu nhân lần này vui chứ?

Xuyến Xuyến gật đầu, Hồ lão lão thú vị cười tươi:

- Phu nhân, chị em phu nhân xin cứ tự nhiên hàn huyên, lão thân còn có chút chuyện xin phép được đi một lát.

Vừa cười Hồ lão lão vừa đi ra ngoài. Xuyến Xuyến nhìn Tiểu Hồ Tử thở dài hỏi: - Tiểu Hồ Tử, sao tiểu đệ cứ còn nhỏ mãi thế? Chút nữa ta nhận không ra rồi.

Tiểu Hồ Tử cũng cười:

- Thực tiểu đệ cũng không biết tại sao mình không lớn được.

Hốt nhiên Xuyến Xuyến “a” một tiếng:

- Đại tẩu của tiểu đệ ra sao rồi?

Tiểu Hồ Tử cau mày:

- Tiểu đệ không ở cùng đại tẩu nên chẳng biết gì tin tức của bà, chẳng lẽ thư thư cũng không biết sao?

Xuyến Xuyến lắc đầu:

- Ta cũng không biết.

- Thế còn ba vị thư thư kia đâu?

- Cũng không biết.

Y thở dài buồn bã:

- Xem ra chỉ sống sót lại thư thư và tiểu đệ mà thôi.

Xuyến Xuyến đỏ hoe hai mắt:

- E rằng chỉ còn sống sót hai người chúng ta thật sao... Sao tiểu đệ trốn thoát được bọn “Thất tinh bang” ngày đó?

- Rất may tiểu đệ gặp sư phụ cứu thoát.
Xuyến Xuyến long lanh ánh mắt:
- Sư phụ tiểu đệ là ai?
- Hận Hải Du Hồn!
Xuyến Xuyến cau cặp lông mày liễu:
- Cái gì là “Hận Hải Du Hồn”?
Tiểu Hồ Tử bật cười:
- Không biết thư thư có bao giờ nghe nói đến tên “Quỷ diện nhân lang” không?
Xuyến Xuyến “a” một tiếng:
- Có, tại sao hắn lại thành sư phụ tiểu đệ?
- Toàn là do tình cờ cả, sư phụ cần một người gánh nước nấu cơm, còn tiểu đệ không biết về đâu, bèn theo người vậy.
- Nghe nói hắn là người cực kỳ lợi hại, hắn đối với tiểu đệ ra sao?
- Sư phụ đối với tiểu đệ rất tốt, dạy cho tiểu đệ rất nhiều điều hay.
Xuyến Xuyến gật đầu:
- Được đấy, rõ ràng tiểu đệ bản lĩnh đã hơn xưa nhưng có ý giấu chưa để lộ, tiểu đệ có mục đích gì chẳng?
- Có thể nói có mà cũng có thể nói không.
- Đừng đùa nữa, hãy nói thực cho ta nghe với nào.
Tiểu Hồ Tử do dự, y không muốn nói ra quá sớm:
- Sự việc là thế này... Ua, tiểu đệ có hai người bạn kết nghĩa, thư thư có biết không?
- Đương nhiên có biết, một là tên chủ tiệm gạo và một là tên bán quán mì nhưng sự thật là tay chân của Cửu Giang, tổng đầu Hòa nhân kim ung Lã Chính Bản.
Tiểu Hồ Tử mỉm cười:
- Thư thư biết chúng đang chú ý theo dõi ai không?
Xuyến Xuyến cười nhẹ:
- Đương nhiên là chúng ta.
Dứt lời nàng chỉ mặt y:
- Hay là tiểu đệ cũng đã làm thủ hạ cho Hỏa nhãn kim ung?
- Không đâu.
- Tại sao tiểu đệ không làm thủ hạ cho hắn? Các bằng hữu tiểu đệ không nghi hoặc ư? Hay tiểu đệ vào đây vì mục đích ấy?
- Cũng không phải.
- Cái gì cũng không phải, thế nào mới là phải?

Tiểu Hồ Tử áp ứng:

- Chỉ vì hiếu kỳ... chỉ vì Liêu Trường Phát không chịu nói nguyên nhân chúng có ý theo dõi Thái gia trang, do đó tiểu đệ tò mò tự tìm hiểu...

- Thế bây giờ đã gặp thư thư, tiểu đệ định làm gì?

- Đương nhiên đệ sẽ rút lui, tình chị em chúng ta sâu nặng hơn với Liêu Trường Phát, tiểu đệ lẽ nào lại giúp hắn?

Xuyến Xuyến gật đầu:

- Đệ đệ, thư thư xin ghi nhận tình của đệ đệ..... Nhưng đệ đệ quay về không lấy làm tiếc ư? Hay đệ đệ cứ ở lại đây giúp thư thư một việc.

Tiểu Hồ Tử hỏi liền:

- Từ thư thư, thư thư sự thực ở đây làm gì?

Xuyến Xuyến cả cười:

- Thư thư chỉ ao ước trả thù cho thân mẫu và trở nên giàu có.

Y phản bác:

- Nếu chỉ có vậy, tại sao Thái gia trang lại có liên hệ tới Cái Bang?

Xuyến Xuyến nghiêm mặt:

- Điều ấy sau này tiểu đệ sẽ rõ. Bây giờ chỉ cần trả lời câu hỏi của thư thư: đệ đệ có đồng ý giúp thư thư không?

Âm thanh nàng bỗng trầm xuống, tha thiết:

- Đệ đệ bây giờ người thân của thư thư trên đời chỉ còn một mình đệ đệ, đệ đệ đừng làm thư thư thất vọng nhé...

- Thế còn phu quân của thư thư?

Xuyến Xuyến hơi biến sắc rồi lại ửng đỏ, sắc mặt nàng liên tục biến chuyển: - Điều ấy sau này đệ đệ sẽ rõ. Ta lặp lại:

bây giờ người thân của ta trên đời chỉ còn mình đệ đệ, thư thư sẽ chờ vài ngày để đệ đệ suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời cho thư thư rõ...

Vừa nói tới đó một nha hoàn bung rượu vào, cả hai không ai bảo ai cùng chấm dứt câu chuyện. Thực là một bước lên tới trời, từ một tên tiểu đồng sai vặt biến thành một tiểu gia gia nhưng cũng vì cuộc đối thoại ấy, suốt đêm Tiểu Hồ Tử không tài nào chợp mắt.

Ngày thứ hai, lấy thân phận làm phu nhân, Xuyến Xuyến tìm đến y trước. Tiểu Hồ Tử thấy hai mắt Xuyến Xuyến đỏ quàng, hiển nhiên nàng cũng không ngủ được đêm qua, do đó có thể biết nàng quả có suy nghĩ đến y.

Hồi 8 - Đau Khổ Vì Tri Âm

Tiểu Hồ Tử ngấm ngấm thở dài, làm ra vẻ quyết định tối hậu, câu thứ nhất khi y vừa mới gặp Xuyên Xuyên là: - Tứ thư thư, tiểu đệ đáp ứng yêu cầu của thư thư.

Xuyên Xuyên vui mừng đến gần rơi nước mắt. Tiểu Hồ Tử sau đó đến ở sau cánh cửa màu vàng.

Chưa vào trong, y cứ tưởng trong ấy có điều gì bí ẩn, vào rồi y mới biết chẳng có gì lạ. Trong ấy chỉ có vài chục cô nương xinh đẹp và bảy tám vị lão sư, mỗi người sở trường về một môn dạy cho các tiểu cô nương ấy các cách kiếm tiền mau giàu có.

Xuyên Xuyên là nhân vật cầm đầu của bọn cô nương ấy nên được gọi là đại thư, có lúc nàng cũng theo các cô nương học các cách kiếm tiền. Còn vị phu quân nàng là Thái viên ngoại hình như chỉ là vợ chồng bề ngoài che mắt thiên hạ. Thái viên ngoại giống như tổng quản ở đây thì đúng hơn. Chỉ vì họ cố ý tạo thành vẻ thần bí chứ chẳng có gì khác. Vì Tiểu Hồ Tử là huynh đệ của Xuyên Xuyên nên y được hết sức tự do ra vào.

Không biết các tiểu cô nương này mai kia ra đời sẽ làm gì ngoài cái nghề kỹ nữ dễ dàng kiếm tiền nhất?

Vì thân thể Tiểu Hồ Tử rất nhỏ bé, nên chẳng được giao trọng trách gì, chỉ làm kẻ bảo hộ Xuyên Xuyên mỗi khi nàng ra ngoài. Đương nhiên y cũng có ý định dần dần sẽ cảm hóa Xuyên Xuyên để nàng rời bỏ mộng kiếm tiền. Tiểu Hồ Tử bây giờ hoàn toàn khác với Tiểu Hồ Tử xưa kia, qua thời gian sống và học với Hận Hải Du Hồn, y đã có một lý tưởng và một hoài bão không thể cứ nhìn Xuyên Xuyên học các thủ đoạn kiếm tiền.

Tiểu Hồ Tử ở trong gian phòng cửa màu vàng ấy hai ngày, y hết cả hứng thú, liền rủ Xuyên Xuyên ra ngoài Thái phủ rong chơi.

Tiểu Hồ Tử vừa ra khỏi Thái phủ liền đi tìm Liêu Trường Phát, cũng may vừa lúc hắn dọn dẹp quán mì. Liêu Trường Phát nhìn thấy y liền vui ra mặt: - Nhị đệ, mấy hôm nay đi đâu mà chẳng thấy mặt mũi đâu cả?

Y thú thật:

- Đệ bạn dò xét nhà họ Thái.
- Có tìm được gì lạ không?
- Không tìm được gì nên mới đến gặp đại ca đây.

Liêu Trường Phát thúc giục:

- Hãy kể đầu đuôi cho ta nghe đi.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Khoan đã. Hãy tìm Lãn Cầu Tử rồi sẽ nói...

Bỗng nhiên có tiếng người xen vào:

- Hà tất, tại hạ mời nhị vị một chén rượu được không?

Hai người quay đầu lại, cách họ không xa là một hán tử mặt đen xạm.

Liêu Trường Phát dựng ngược lông mày:

- Bằng hữu...

Không đợi hắn nói hết câu, Tiểu Hồ Tử cười ha hả cướp lời:

- Đại ca, không uống thì thôi nhưng việc gì ta sợ không uống?

Liêu Trường Phát cau mặt, Tiểu Hồ Tử đã bước gần tới người lạ, Liêu Trường Phát không thể sao hơn đành bước theo.

Không ngờ người lạ xoay người bỏ đi, hắn rất quen thuộc với đường lối trong làng Thập Lý này vòng qua vòng lại một hồi đã đến một ngõ vắng, hắn nhảy qua một bức tường lọt vào bên trong. Liêu Trường Phát gọi nhỏ: - Nhị đệ, chiều số tên này cao cường đây...

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Sợ quái gì ta ít gặp cơ hội như thế này, cứ theo hắn đi!

Y vươn tay nắm lấy tay Liêu Trường Phát phi thân qua bức tường. Vừa rơi xuống Liêu Trường Phát đã hoảng hốt kêu: - Nhị đệ, hỏng rồi, đây là nhà của sư phụ ta.

Bên trong là một hoa viên nhỏ, giữa hoa viên có một cái đình hình bát giác, trước đình đứng sẵn bốn người, người đứng giữa có lẽ là Hỏa nhãn kim ung Lã Chính Bản, sư phụ của Liêu Trường Phát.

Liêu Trường Phát kéo Tiểu Hồ Tử đến trước mặt sư phụ thi lễ kính cẩn, sau đó giới thiệu với y: - Nhị đệ, đây là sư phụ của tiểu huynh.

Tiểu Hồ Tử đo lường Hỏa nhãn kim ung, chỉ thấy hắn có tướng ngũ đoản, tướng mạo rất bình thường, niên kỷ trên năm mươi, đầu đã hoe bạc nhưng vẻ mặt rất hòa ái.

Tiểu Hồ Tử thi lễ:

- Vãn bối Tiểu Hồ Tử xin ra mắt lão tiên bối.

Lã Chính Bản vốn biết thân tình Tiểu Hồ Tử tuy nhỏ bé nhưng tuổi không nhỏ không còn như một đứa bé, ôm quyền trả lễ: - Lão phu mời khách vô lễ, xin thiếu hiệp đừng trách.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Không dám, không dám, được lão tiên bối gọi tới, không biết có gì chỉ giáo?

Hỏa nhãn kim ung nghiêng thân:

- Mời thiếu hiệp vào trong sảnh an tọa để lão phu từ từ bẩm báo.

Tiểu Hồ Tử bước vào trong đình, bất giác phân chủ khách an tọa. Hỏa

nhân kim ung Lã Chính Bản mới giới thiệu y với ba người kia. Hán tử dẫn dụ y tới đây tên là Phương Hùng là người ở miền khác tới đây, thảo nào Liêu Trường Phát không quen mặt.

Ha người còn lại, một tên là Uông Thế Minh, một tên Vương Bộ Xuân, thân phận họ ra sao, Lã Chính Bản không đề cập đến và Tiểu Hồ Tử cũng không tiện hỏi.

Hàn huyền một lúc đợi kẻ mang trà lui ra, Lã Chính Bản mới hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp với tiểu đồ tình như chân tay, còn hơn cả chân tay, lão phu không cần phải khách sáo, hãy để cho lão phu gọi là hiền đệ.

Tiểu Hồ Tử cười nhẹ khiêm tốn đáp:

- Tiểu đệ tuổi còn trẻ không biết, nhất thiết xin chờ lão tiên bối chỉ giáo.

Lã Chính Bản không cười, nghiêm mặt:

- Hiền đệ, lão phu nghe tiểu đồ nói qua, hiền đệ muốn bàn luận với lão phu..

Lão dừng câu nói lại ngang chừng, hiển nhiên có ý nhường Tiểu Hồ Tử hỏi trước.

Tiểu Hồ Tử thừa biết mục đích gọi chuyện của Hỏa nhân kim ung, nhưng dù sao lão cũng là sư phụ của Liêu Trường Phát nên tuy biết dụng ý của lão, y vẫn thản nhiên: - Tiểu đệ rất cảm kích. Xin lão tiên bối cứ dạy tiểu đệ xin nghiêng tai.

Lão họ Lã không ngờ y trả lời rất văn hóa, liền đó Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Tiểu đệ lần trước đến tìm Liêu đại ca, vô ý phát hiện có rất nhiều người chú ý tới Thái viên ngoại, nhân đó sinh dạ hiếu kỳ, xin nhờ lão nhân gia chỉ giáo cho minh bạch.

Lã Chính Bản hơi cười:

- Sự thực cũng chẳng có chuyện gì. Vì lão phu coi việc cai quản ở làng Thập Lý này nên phải chú ý theo dõi tất cả mọi người để giữ yên khu vực. Lão phu phát hiện bọn Thái viên ngoại không phải là người hiền lương, đương nhiên phải cần chú ý đề phòng tai họa.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Kỳ quái là cả phân đà Cái Bang cũng rất chú ý tới Thái viên ngoại.

- Có lẽ bọn chúng có gì ân oán cũng chưa biết chừng. Nhưng lão phu xin báo cho hiền đệ biết: Cái Bang và chúng ta mỗi bên có đường hướng riêng biệt, tuyệt không can hệ.

Lão thở dài rồi tiếp:

- Bất quá chúng ta tuy có hoài nghi Thái viên ngoại chọn đất này mà ở tất có việc lạ nhưng khổ vì không rõ nội tình, lại không dám khinh thường kinh

động đến lão để khỏi “đả thảo kinh xà” (cắt cỏ làm sợ cả rắn) Lão chuyển giọng: - Gần đây hiền đệ có phát hiện chuyện gì không?

Tiểu Hồ Tử cả cười:

- Thì ra bao nhiêu hành vi của tiểu đệ, lão nhân gia đều biết cả.

Lã Chính Bản thản nhiên:

- Kể ra cũng khéo hợp, nếu hiền đệ không gặp được người của lão phu, chắc gì vào được cửa nhà Thái viên ngoại?

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Thì ra Tiểu Đông là người của lão nhân gia?

- Tiếc rằng hắn không có cách nào xâm nhập nội tâm, nên cũng chẳng biết gì nhiều.

Tiểu Hồ Tử tặc lưỡi:

- Lão tiên bối, lần này bao nhiêu tâm cơ của lão tiên bối tìm hiểu Thái viên ngoại chỉ e uổng phí hết thôi.

Lã Chính Bản giật mình:

- Hiền đệ phát hiện điều gì?

- Tiểu đệ tin chắc họ chẳng có điều gì đáng nghi ngờ cả.

Lã Chính Bản cau mày:

- Vậy là hiền đệ chưa biết gì rồi.

- Sự thực đích xác là như thế, tiểu đệ tin chắc họ không lừa dối tiểu đệ.

- Lấy gì làm tin?

- Vì người chủ nào trong ấy vốn là người quen biết cũ của tiểu đệ, sau khi gặp người này bao nhiêu hoài nghi hoàn toàn tan biến hết.

Người ngồi cạnh này giờ chưa hề khai khẩu là Uông Thế Minh đột nhiên hỏi:

- Xin hỏi thiếu hiệp, người chủ nào ấy là ai?

Tiểu Hồ Tử hơi do dự:

- Là một vị chi kết nghĩa của văn bối.

Vương Bộ Xuân cũng mở miệng:

- Nghĩa tử của thiếu hiệp phải chăng là một vị tiểu thư?

Hắn tả hình dáng “vị tiểu thư” mà hắn vừa nói tới, hắn tả rất cặn kẽ nhưng chẳng giống chút nào với tứ thư Xuyên Xuyên. Tiểu Hồ Tử lắc đầu: - Chắc chưa vị làm rồi, nghĩa tử của văn bối không phải như vậy.

Tuy ngoài miệng không thừa nhận nhưng trong bụng Tiểu Hồ Tử chân động nghĩ: “Chẳng lẽ tứ thư thư không nói thật với ta?” Uông Thế Minh và Vương Bộ Xuân đều lộ vẻ thất vọng đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại nhìn Lã Chính Bản chờ lão quyết định. Lã Chính Bản bảo: - Có lẽ Tiểu Hồ Tử không

nói dối các người đâu.

Tiểu Hồ Tử nói thêm để chữa thẹn cho hai người:

- Bất quá nghĩa tử của văn bồi tuy không giống như người nhị vị đã miêu tả, nhưng trong Thái phủ có nhiều người giống như thế hay chẳng, văn bồi chưa biết vì văn bồi chỉ mới gặp nghĩa tử có hai ba ngày nay, có nhiều người văn bồi chưa hề gặp mặt.

Lã Chính Bản hơi cúi đầu cười:

- Hiền đệ nói không sai, vị tiểu thư mà hai lão đệ ta vừa nói tới có thể chưa quay về, lão phu xin hiền đệ chú ý giùm chúng ta, nếu như vị tiểu thư ấy trở về hãy báo cho chúng ta biết được chẳng?

- Cái ấy lão tiên bồi yên tâm, nếu quả Thái phủ có người như thế, tiểu đệ nhất định báo cho lão tiên bồi biết.

Lã Chính Bản đáp:

- Đa tạ.

Rồi lớn tiếng gọi:

- Đem rượu đến đây!

Rượu thịt được dọn lên tức thì, trong tiệc Lã Chính Bản rất ân cần chuốc rượu y khiến y càng thêm bất an. Sau đó y chia tay về lại Thái phủ. Y trở vào phòng, đang nghĩ cách nào gặp Xuyên Xuyên, chợt đã nghe giọng nàng gọi cửa.

Tiểu Hồ Tử mở cửa mời Xuyên Xuyên vào, không đợi y hỏi, nàng đã cười trước: - Tiểu đệ, Hỏa nhãn kim ung đối với tiểu đệ thực là khách sáo đó!

Tiểu Hồ Tử hơi ngây người nhìn nàng, không nói nên lời. Xuyên Xuyên cười khanh khách: - Tiểu đệ, không ngờ tỷ tỷ lại biết cách phân thân phải không?

Tiểu Hồ Tử dần dần trấn định miễn cưỡng mỉm cười:

- Bội phục! Bội phục! Tai mắt của thư thư thật là linh thông.

Xuyên Xuyên hơi có vẻ tự đắc:

- Đó là nhờ mẫu thân dạy cho thư thư đó. Mẫu thân ngày xưa nói càng giao kết rộng rãi, càng khó thất bại.

Tiểu Hồ Tử “a, a, a” liền ba tiếng cười gượng:

- Tứ thư thư cái gì cũng biết hết, biết tất tiểu đệ khỏi phải kể nữa.

Xuyên Xuyên gật đầu:

- Đương nhiên không cần kể.

Tiểu Hồ Tử nghiêm mặt:

- Tứ thư thư, thì ra thư thư cũng biết mục đích của họ là gì ư?

- Nếu thư thư đáp là không biết, tiểu đệ có tin không?

Ý của nàng đương nhiên là thừa nhận. Tiểu Hồ Tử nói:

- Tiểu đệ tuy có gặp họ nhưng ý tứ họ rất hàm hồ, chẳng nói rõ đầu mối gì cả, không biết bây giờ tứ thư thứ có thể giải thích rõ cho tiểu đệ nghe chăng?

Xuyên Xuyên không cười nữa:

- Tiểu đệ, thư thư và tiểu đệ quan hệ khác nhau, tiểu đệ dù không nói, thư thư cũng không dám dám giấu, bất quá sau khi thư thư kể hết sự thực, tiểu đệ đừng cản ngăn thư thư nhé.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Tứ thư thư xem Tiểu Hồ Tử là loại người gì, tiểu đệ đâu dám ngăn cản thư thư.

Xuyên Xuyên nói:

- Tiểu đệ Oi, thư thư coi tiểu đệ như ruột thịt nên sau khi thư thư đem hết chân tướng thô lộ, hy vọng tiểu đệ đừng phụ tấm lòng chân thành của thư thư nhé.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tiểu đệ là loại người nào, tứ thư thư đã hiểu quá rõ, ngoài đại tẩu và chị ra, tiểu đệ còn ai là người thân ở trên đời. Thư thư ơi, tấm lòng của thư thư, tiểu đệ suốt đời ghi nhớ.

- Tiểu đệ như thế nào tất nhiên thư thư rất tin tưởng, nhưng tiểu đệ còn có một điểm khiến thư thư chưa được lấy làm yên tâm.

Tiểu Hồ Tử tha thiết:

- Thư thư không yên tâm vì điểm gì của tiểu đệ?

Xuyên Xuyên đáp:

- Vì dù sao tiểu đệ vẫn là huynh đệ của bọn Liêu Trường Phát, Lãn Cầu Tử nên thư thư vẫn chưa yên tâm.

Tiểu Hồ Tử cười khổ:

- Bằng hữu mỗi người một ý, chẳng lẽ thư thư không cho tiểu đệ có bằng hữu nữa sao?

- Đương nhiên thư thư không cấm đệ có bằng hữu, nhưng bọn chúng đang cố dụ hoặc đệ, làm sao thư thư an tâm được?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Thư thư đã nói như vậy tiểu đệ đâu còn gì để phân biện?

- Nhưng thư thư muốn đệ hứa với thư thư một lời.

- Hứa ra sao?

- Hứa tuyệt đối không được bán rẻ thư thư.

Tiểu Hồ Tử không hứa sao được? Ý gật đầu:

- Tứ thư thư vốn đã hiểu rõ dù có chết đệ cũng không phản bội thư thư.

Đệ xin lập lại: không bao giờ có chuyện ấy xảy ra.

Xuyến Xuyến cười tươi:

- Trước đây thư thư chưa hoàn toàn nói thật hết với đệ đệ, thư thư huấn luyện bọn tiểu cô nương vì hy vọng chúng sẽ thay thư thư kiếm tiền thật nhiều, chỉ có một điều thư thư chưa nói.. Nàng dừng lại ở đó và Tiểu Hồ Tử cũng mặc cho nàng tự do suy nghĩ cân nhắc lời nói. Sau tính một lúc lâu Xuyến Xuyến mới thở dài lẩm bẩm: - Thực ra dù ta không nói ra, sớm muộn gì cũng hiểu rõ, tại sao ta không tự nói rõ?

Mỉm cười, nàng đưa đôi mắt diễm lệ nhìn y:

- Điều tứ thư thư chưa nói với đệ đệ là về lai lịch của bọn tiểu cô nương ấy.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Lai lịch của các tiểu cô nương quan trọng đến thế ư?

- Đương nhiên rất quan trọng, vì hơn nữa bọn họ có thân thể rất lớn, thí dụ có một cô nương là thiên kim tiểu thư tại Hoàng Cương huyện, còn lại toàn là con gái nhà đại gia cả.

Tiểu Hồ Tử chợt hiểu ra nguyên nhân khiến Lã Chính Bản và Cái Bang tập trung chú ý đến động tĩnh trong Thái phủ. Y hít một hơi dài: - Điều ấy thật khônghay, vì sao thư thư gây ra việc ấy?

Xuyến Xuyến gằn giọng:

- Vì thư thư thù hận chúng giết chết mẫu thân và ba chị em của thư thư, do đó thư thư cần báo thù ấy, thư thư dụ hoặc chúng... Tiểu đệ, chẳng lẽ đệ đệ không hận oán chúng sao?

Tuy bị khích động, Tiểu Hồ Tử vẫn điềm nhiên:

- Tứ thư, đệ cho rằng hành động của thư thư là quá nóng nảy.

- Tiểu đệ sớm quên lòng tốt của mẫu thân đối với tiểu đệ thế sao?

- Không, tiểu đệ không quên mẫu thân thư thư.

- Thế sao tiểu đệ không tán thành chuyện thư thư báo thù cho mẫu thân?

Tiểu Hồ Tử than dài:

- Tiểu đệ đâu dám không tán thành, nhưng mà... tiểu đệ sợ rằng hậu quả việc làm của thư thư sẽ không như mong muốn.

Y vốn định sẽ dần dần cảm hóa Xuyến Xuyến nên không dám quá nặng lời với nàng. Nàng mỉm cười: - Tiểu đệ hãy yên tâm, thư thư đâu phải là người đại dột, thư thư dám kèm tởa chúng, tức là thư thư đã nắm chắc, chúng chẳng dám làm gì thư thư đâu. Tiểu đệ không thấy thư thư an nhiên ở đây mà chúng không làm gì được thư thư ư?

Có lẽ đây là trọng tâm vấn đề, Tiểu Hồ Tử nhận dịp nói liền:

- Tứ thư không nên tự thị quá, bây giờ người ta chưa động tới tứ thư có lẽ chỉ vì chưa tới lúc cần đó thôi.

Xuyến Xuyến cười nhạt:

- Chúng dám động tới ta là chúng tự chui đầu vào chỗ chết đó!

Không hiểu Xuyến Xuyến đã nắm được yếu điểm nào của chúng mà có thể tự tin đến thế? Tiểu Hồ Tử không ngờ cô nương “tứ thư” này vốn rất xinh đẹp hòa ái bỗng nhiên biến thành một người thủ đoạn đường ấy, y đưa mắt nhìn sững Xuyến Xuyến khiến nàng bất giác đỏ ửng hai má: - Tứ thư có gì lạ mà tiểu đệ nhìn tứ thư kỳ cục thế?

Tiểu Hồ Tử thở dài:

- Tứ thư, tiểu đệ thấy chị biến đổi quá nhiều.

Xuyến Xuyến giật mình:

- Tứ thư có gì biến đổi, biến đổi thành xấu xí hay biến đổi thành đẹp hơn?

Y mỉm cười:

- Tiểu đệ không nói cái ấy.

Diện sắc Xuyến Xuyến chuyển động:

- Tiểu đệ chửi khéo tứ thư đã biến thành ác độc đấy ư?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Tiểu đệ không dám nói thế. Không, tiểu đệ chỉ nói, tứ thư biến đổi đến độ cơ hồ tiểu đệ nhận không ra, bây giờ tứ thư đã biến thành một người cương cường, khí lực ấy khiến tiểu đệ thẹn không bằng.

Xuyến Xuyến đột nhiên thở dài:

- Tất cả chỉ vì tiểu đệ đấy.

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Vì tiểu đệ?

Y không tin tai mình đã thật nghe câu ấy. Hốt nhiên, hai khóe mắt Xuyến Xuyến ướm ngấm lệ, bi phẫn nói: - Trong lúc tiểu đệ thoát thân, tứ thư nghe nói đệ đã bị chúng giết mất rồi, cơ hồ ta đau đớn phát điên, sau đó ta thề sẽ báo thù cho đệ, ta sẽ đến Hoàng Cương báo thù đồng thời cũng sẽ trả oán hận với bọn Cái Bang và Thất tinh bang.

Thì ra nguyên nhân đúng là vì y, tâm ý của nàng khiến y rất cảm kích khê kêu lên một tiếng: - Tứ thư, nhưng bây giờ đệ đâu đã chết!

- Chính vì vậy, tiểu đệ bây giờ phải giúp ta.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Tứ thư..

Nàng cắt lời:

- Tiểu đệ, chẳng lẽ tiểu đệ nữ nhân tâm nhìn một mình tứ thư chết sao?

Nói xong, hốt nhiên nàng vươn tay ôm choàng lấy Tiểu Hồ Tử, đôi má hây hây như hoa đào của nàng áp chặt vào mặt y khóc nức lên. Bốn năm trước đây Tiểu Hồ Tử khi còn ở trong nhà Mạc đại tẩu, đã từng có lần đùa giỡn, cũng ôm lấy Xuyến Xuyến một cách rất thân mật, nhưng lúc ấy y chỉ biết là Xuyến Xuyến tốt đặc biệt với y, đặc biệt chiều cô tới y chứ không có cảm giác gì khác lạ. Nhưng bây giờ tình hình hoàn toàn đổi khác, y không phải là Tiểu Hồ Tử của bốn năm về trước nữa, trừ thân hình vẫn nhỏ bé, nhưng về sinh lý, tâm lý, y đã thành một thanh niên bình thường.

Khi Xuyến Xuyến áp má vào mặt y, Tiểu Hồ Tử cảm thấy nóng bừng toàn thân, không tự giác liền vòng tay ôm chặt lấy nàng. Trong lòng y vốn ngấm ngấm yêu thương Xuyến Xuyến từ lâu chứ không phải đến hôm nay, từ bốn năm trước khi thực sự còn là một đứa bé, y đã ưu ái với nàng, nhưng vì lúc ấy còn quá nhỏ, y không hiểu nổi tình cảm ấy. Bây giờ Xuyến Xuyến ôm lấy y, vô tình như đã mở cánh cửa tâm tình y khiến y cuồng nhiệt ôm chặt nàng khiến nàng ngẩn người ra một lát.

Khi nhìn ra y cũng tha thiết yêu nàng, Xuyến Xuyến nhẹ kêu lên một tiếng:

- Hồ đệ!

Hai cánh môi anh đào của nàng hé mở âu yếm đặt lên má y một nụ hôn. Tiểu Hồ Tử hưởng được thú vị ấy lần đầu trong đời, y hơi rùng mình tỉnh lại, nhẹ đẩy Xuyến Xuyến ra: - Tứ thư bây giờ đã có thân phận phu nhân...

Hai mắt ươn ướt của Xuyến Xuyến đầy vẻ ôn nhu, u oán nói:

- Thư thư chưa hề lấy chồng, thư thư vẫn đợi đệ đệ.

Câu nói này thực là kỳ quái, nhưng cũng khiến Tiểu Hồ Tử cảm động, hai tay y lại ôm chầm lấy Xuyến Xuyến vào lòng, ghé môi vào má nàng, đất trời bây giờ dường như chỉ còn có hai người mà thôi.

Sau một lúc đắm đuối, Tiểu Hồ Tử dần dần định thần lại. Y đẩy nhẹ Xuyến Xuyến ra, khẽ hỏi: - Tứ thư không ngại vì tiểu đệ nhỏ bé chứ?

Hai mắt si dại của Xuyến Xuyến mơ màng chưa tỉnh, hai má nàng đỏ bừng:

- Không, đệ đệ dù có nhỏ bé ta vẫn yêu... Huống gì, đệ đệ thực sự đâu còn nhỏ nữa.

Từ hai mắt nàng, y thấy rõ sự chân tình, y khẽ thở dài nghĩ bụng:

“Nàng vốn là người con gái rất khả ái, nếu được chân tình cảm hóa, chắc chắn sẽ tiêu trừ được ác niệm trong nàng, tại sao ta không lấy nàng làm vợ?” Nghĩ như vậy, y càng tin chỉ có chân tình mới cảm hóa được Xuyến Xuyến, y không thể nhìn nàng bước dần vào con đường tà ác đầy tai họa, và y cũng

không thể phụ rẫy chân tình của nàng. Tiểu Hồ Tử quyết định chủ ý: - Tứ thư ời, những lời nói hôm nay tứ thư không bao giờ hối hận chứ?

Hai mắt Xuyên Xuyên long lanh:

- Đệ đệ..... chắc chắn đệ đệ cần thư thư chứ?

Tiểu Hồ Tử rất nghiêm trang:

- Vâng, chẳng những đệ đệ cần thư thư mà đệ đệ còn muốn chính thức cưới thư thư làm vợ nữa!

Âm thanh của y nghiêm cẩn, chẳng khác gì một lời thề nguyện. Trong tình hình ấy đáng lẽ Xuyên Xuyên phải vui mừng mới đúng, không ngờ thái độ nàng biến đổi, chau mày ủ dột thở dài một tiếng.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Thư thư.. thư thư.. sao vậy? Sao thư thư không vui? Chẳng lẽ...

Xuyên Xuyên khẽ lắc đầu:

- Thư thư rất vui đó chứ, đệ đệ yêu ta đến vậy, ta chẳng bao giờ quên được đệ đệ.

Mặc dù miệng nàng nói rất vui nhưng mặt nàng lại cho biết ngược lại. Chẳng lẽ nàng đã thất thân với ai nên tự thẹn không dám nói thật? Tiểu Hồ Tử khẽ kêu tên nàng: - Xuyên Xuyên thư thư, đệ hiểu rõ lòng lắm, có lẽ...

Xuyên Xuyên vội vàng dùng tay chặn miệng y lại:

- Hồ đệ đừng nghĩ bậy. Thân thể của thư thư thủy chung vẫn trong sạch vì đệ đệ.

Gương mặt ngọc của nàng hốt nhiên ửng hồng thẹn thùng nói nhỏ:

- Chỉ cần đệ đệ muốn, thư thư sẽ hiến dâng liền để chứng minh sự trong trắng của thư thư.. Nhưng thực sự thư thư không thể làm vợ của đệ đệ được.

Tiểu Hồ Tử cười nhạt:

- Thư thư chắc vẫn ngại vì đệ đệ còn nhỏ?

Xuyên Xuyên đưa tay ôm Tiểu Hồ Tử lắc đầu liên tiếp:

- Hồ đệ không nên nghĩ vậy, ta tuyệt không bao giờ có ý ấy.

- Thế thì vì sao?

Ngập ngừng một lúc lâu Xuyên Xuyên mới đáp:

- Bởi vì thân của thư thư bây giờ không phải do mình quyết định mà được.

- Đệ không tin điều ấy.

Xuyên Xuyên gục đầu xuống vai y, đau khổ như van:

- Hồ đệ, Hồ đệ..... không bức bách thư thư phải nói ra chứ?... Điều này chẳng hay ho gì cho chúng ta đâu.

Y lạnh giọng:

- Tiểu đệ đã nói là không đổi, tiểu đệ sẽ cưới thư thư là cưới thư thư, do đó thư thư có khổ tâm gì, tiểu đệ tất phải biết rõ.

Xuyến Xuyến thấy y quá cương quyết không nói không được, bèn thở dài u oán: - Hồ đệ hãy nghĩ xem, muốn báo thù cho đệ đệ, với sức lực yếu đuối như ta phải làm sao? Hồ đệ Oi, ta phải nhờ sức của một người khác, lệ thuộc vào hắn để hắn giúp ta.

Tiểu Hồ Tử lạnh lùng:

- Và thư thư hẹn trả lại cho hắn cái gì?

Xuyến Xuyến nức nở:

- Ta hứa với hắn khi xong việc sẽ lấy hắn làm chồng.

Tiểu Hồ Tử trợn mắt:

- Thư thư đã hẹn lấy hắn sao còn đùa với tiểu đệ?

Xuyến Xuyến nắc lên một tiếng ôm chặt lấy Tiểu Hồ Tử:

- Ta có muốn lấy hắn thực đâu, chắc đến lúc nào đó ta phải cự tuyệt hắn, ta chỉ thích lấy một mình đệ đệ thôi.

Tiểu Hồ Tử mềm lòng rên lên:

- Tứ thư thư ơi...

Hai người lại ôm lấy nhau. Trong phòng không còn một tiếng động ngoài hơi thở hai người quện vào nhau. Đột nhiên Tiểu Hồ Tử nói: - Còn một chuyện này tiểu đệ quên chưa nói với thư thư.

- Chuyện gì vậy?

- Thân thể của tiểu đệ muốn tăng trưởng là tăng trưởng chứ không nhỏ bé mãi như thế này đâu.

Xuyến Xuyến long lanh hai mắt:

- Thực thế ư?

Mắt nàng rạng rỡ như hoa khiến y không thể dấu nàng:

- Đương nhiên là thật vì sư phụ tiểu đệ bảo sở dĩ nhỏ bé không thể tăng trưởng không phải vì bẩm sinh mà vì từ lúc bé đã bị người ngầm đả thương huyết đạo do đó không thể lớn được.

- Vết thương ấy có thể trị liệu được chứ?

Y đáp:

- Đã trị liệu rồi.

- Vậy sao đệ đệ vẫn còn nhỏ bé?

- Vì hiện nay tiểu đệ chưa muốn lớn cho nên không vận công để tăng trưởng?

Xuyến Xuyến nhìn kỹ y một lúc, trong mắt nàng tưởng tượng ra y là một thanh niên bình thường anh tuấn, nàng vui đến độ hớn hờ: - Vậy thì đừng đùa

nữa, hãy mau vận công tăng trưởng đi.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Không...

- Vì sao? Chẳng lẽ đệ đệ không muốn thành người bình thường?

- Tiểu đệ có lý do, tiểu đệ muốn lợi dụng thân thể nhỏ bé dẫn dụ người ám hại tiểu đệ phải xuất hiện đồng thời buộc hẳn phải nói ra thân thể của tiểu đệ.

Xuyến Xuyến “à” một tiếng:

- Thì ra lý do rất trọng đại, thư thư thật nông nổi. Hồ đệ, xin cứ yên tâm, việc của đệ đệ cũng là việc của thư thư, chúng ta tuy hai mà một, vì việc của đệ đệ, thư thư có phải tan xương nát thịt cũng quyết không từ... Chỉ tiếc rằng thân phận thư thư hiện nay ở trong tay người, thư thư lỡ cười lưng cọt, làm sao thoát được?

- Điều ấy không thành vấn đề, chỉ cần thư thư cho rằng chuyện của thư thư quan trọng hay chuyện của tiểu đệ quan trọng hơn?

- Đương nhiên chuyện của đệ đệ quan trọng hơn.

- Vậy thì chẳng có gì khó, tất cả nỗi khổ của thư thư chúng ta sẽ cùng nhau khắc phục.

Xuyến Xuyến ủ rũ:

- Người ấy võ công lợi hại, chỉ sợ chúng ta không chống nổi hẳn. Đệ đệ nên biết nếu đã kết thù oán với hẳn là khó thoát thân vì tay chân thủ hạ của hẳn đầy đầy mọi nơi, suốt đời đệ đệ sẽ không an ổn, đệ đệ hãy cứ mặc ta lo liệu với hẳn. Bắt đầu từ ngày mai nếu có cơ hội đệ đệ hãy thoát khỏi nơi này, thư thư sẽ thoát theo, còn nếu thư thư không thoát được, đành chịu nhận cái chết, ít nhất hẳn và tiểu đệ cũng không có gì thù oán.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu cương quyết:

- Tứ thư thư, tiểu đệ nói chúng ta đã là phu thê tất phải đồng cam cộng khổ, vả chẳng đệ đệ không chịu thư thư có tình ý với người khác.

Xuyến Xuyến ai oán:

- Hồ đệ, thư thư đối với hẳn chỉ là giả vờ thôi...

- Dù có giả đệ đệ cũng không chịu, nếu không đệ đệ sẽ ác đấu với hẳn một trận, dù có chết cũng cam.

Xuyến Xuyến kêu lên:

- Hồ đệ, việc gì phải làm thế?

Tiểu Hồ Tử nhận ra nàng đối với y tình sâu nghĩa nặng, y càng bức bách:

- Tứ thư thư, đệ nói là làm, chỉ cần thư thư nói một lời đệ xin tuân theo liền.

Xuyến Xuyến khóc nức lên hốt hoảng níu lấy y:

- Hồ đệ, Hồ đệ Oì, đệ muốn gì thư thư xin nghe được không?

Nàng đã hoàn toàn bị y mê hoặc tiêu tan hết ý chí. Tiểu Hồ Tử thấy nàng đã thuận phục liền ôm gọn lấy nàng nhấc lên đặt vào giường: - Thư thư ơi, chúng ta hãy thành thân với nhau nhé.

Xuyến Xuyến khẽ “ừ” một tiếng nhỏ trong cuống họng mềm lã trong tay Tiểu Hồ Tử.

Nửa đêm ấy, Xuyến Xuyến nhẹ nhàng ngồi dậy rời khỏi phòng của y. Tiểu Hồ Tử tỉnh dậy không thấy Xuyến Xuyến trên giường, chỉ thấy trên bàn đặt một tờ giấy viết hàng chữ: “Hồ đệ, thư thư đã suy nghĩ suốt đêm, thư thư không muốn liên lụy đến đệ đệ. Mọi chuyện ở đây, thư thư sẽ giải quyết cho đệ đệ, đệ đệ hãy thông báo cho Lã Chính Bản biết để đến đây xử lý. Xuyến tử đề.”

Hồi 9 - Liều Mạng Báo Tri Kỳ

Tiểu Hồ Tử trấn định lại nhìn quanh phòng rồi xuống giường mở rộng cửa, chỉ thấy chung quanh tĩnh lặng không thấy một bóng người. Y vội chạy đi tìm khắp nơi, không thấy Xuyên Xuyên đâu, đến mấy lão sư dạy các tuyệt kỹ cũng không thấy, thậm chí các tiểu cô nương đều còn ngủ say trong phòng riêng.

Ngoài ngoai thất chẳng hề thấy một bóng người, chỉ có một mình Tiểu Đông ngủ say trên giường có lẽ bị người điếm huyết đạo. Tiểu Hồ Tử giải khai huyết đạo cho hắn, Tiểu Đông mở mắt tỉnh dậy, ngơ ngơ ngác ngác: - Tiểu Thổ đệ, nghe nói đã có thân phận khác còn đến đây tìm ta ư?

Y nói thẳng luôn:

- Người có thể quay về báo với Lã Chính Bản hãy đến Thái phủ kết thúc sự việc.

Tiểu Đông giật mình thất sắc:

- Tiểu Thổ đệ nói cái gì?

Tiểu Hồ Tử nóng nảy nói rõ thân phận của hắn khiến hắn sợ đến hồn phi phách tán, chưa kịp hoàn hồn đã thấy thân pháp Tiểu Hồ Tử di động biến mất. Hắn cố nén sợ chạy ra ngoài mới biết đã xảy ra biến cố đột ngột, vội vàng chạy về nhà Hỏa nhãn kim ung Lã Chính Bản báo cáo.

Sau khi về Thái phủ, Tiểu Hồ Tử cảm cúi bước đi tùy tiện, trong lòng y vẫn lần lần hình ảnh ân ái với Xuyên Xuyên đêm qua, bây giờ y như rơi vào trong mây mù, không biết nàng đi đâu, làm gì? Trong lòng buồn bã y cứ đưa chân bước vô định.

Bất tri bất giác đã cách Thái phủ khá xa lạc vào một khu rừng cây rậm rạp. Bỗng nhiên, theo gió y nghe thấy những tiếng binh khí chạm nhau. Hai vai y lắc lư phi thân chớp nhoáng đến nơi vọng ra tiếng vũ khí, chớp mắt y đã phi thân xa hơn trăm trượng.

Xuyên qua khu rừng chỉ thấy ngoài một bãi đất trống có nhiều bóng người di động vây thành một vòng tròn, quang kiếm ánh từ vòng tròn ấy phát ra.

Tiểu Hồ Tử tiến tới gần, y nghe thêm nhiều tiếng hô hoán nổi lên, bốn tên đệ tử Cái Bang cầm đao xuất hiện đứng thành hình chữ bát chặn ngang đường đi của y.

Mắt y bắn ra hung quang vượt quá bốn tên ấy nhìn vào khoảng đất trống cạnh cánh rừng, Tứ nhãn diện kê Thôi Phúc Sinh và Tứ Xuyên Đường Vĩnh Thắng đang kịch liệt giao đấu. Phạm Trung Kiệt và Bạch Kiên cùng bảy tám tên khác đứng gần bên hỗ trợ Thôi Phúc Sinh. Bên kia cũng có bảy tám tên

khác mà Tiểu Hồ Tử chưa hề quen mặt, có lẽ là trợ thủ của Đường Vĩnh Thắng.

Tiểu Hồ Tử cho rằng nhất định bọn chúng vì chút hiểu lầm từ đêm hôm trước nên ước hẹn đến đây giao đấu. Y tự thấy y phải có bốn phân giải thích rõ cho bọn chúng, nên y cất bước đến thẳng nơi đang xảy ra giao đấu.

Nhưng bốn đệ tử Cái Bang chặn đường y, đương nhiên không cho y đi qua. Một tên quát to: - Tiểu tử kia, còn chưa quay về nữa ư?

Tiểu Hồ Tử không thèm đáp, thân hình thu nhỏ lại vượt qua chúng. Bốn tên ấy không ngờ chẳng những y không thèm nghe lời chúng mà còn vượt qua. Thân hình chúng di động đuổi theo, cả giận vươn liền tay chụp vào lưng Tiểu Hồ Tử.

Bọn chúng vì bận cầm đao ở tay phải và thấy Tiểu Hồ Tử chỉ là một đứa bé, không nỡ dùng đao chém y nên chỉ dùng tay trái chụp tới. Ha tên trong bọn bỗng “hự” lên hai tiếng trầm uất thân hình văng bật lên bắn ra xa hơn trượng. Còn lại hai tên đang kinh ngạc, Tiểu Hồ Tử đã vượt qua chỗ án ngữ của chúng. Bỗng nghe một tiếng quát: - Người nào thế? Dám gan...

Một bóng nhân ảnh phi vút tới. Người ấy nhìn thấy Tiểu Hồ Tử “ồ” một tiếng kinh ngạc: - Tiểu Hồ Tử, lại là ngươi!

Tiểu Hồ Tử cười đáp:

- Trương đại ca, ta cũng không ngờ nữa đây.

Trương Thế Xương đánh sắc mặt:

- Ngươi đến làm gì?

Tiểu Hồ Tử không muốn động thủ cùng Trương Thế Xương vì nếu y động thủ Trương Thế Xương tất nhiên không chết cũng trọng thương, y không muốn đả thương hấn nên đáp lớn: - Ta có lòng tốt báo cho các người một tin vui. Chẳng lẽ các người chưa biết ư?

Tiếng nói của hấn đã kinh động tới Phạm Trung Kiệt và Bạch Kiên. Phạm Trung Kiệt vui mừng nói: - Đề y tới đây.

Tiểu Hồ Tử nhìn Trương Thế Xương, cười ha hả:

- Trương đại ca, xin lỗi nhé, hãy nhường đường.

Trương Thế Xương giận xung thiên nhưng đành phải nhường đường cho Tiểu Hồ Tử đi qua. Tiểu Hồ Tử muốn dọa hấn chơi liền thi triển tuyệt thế thân pháp “Di hình lược ảnh” thân hình ẩn hiện đến liền trước mặt Phạm Trung Kiệt và Bạch Kiên. Phạm Trung Kiệt than thầm trong bụng: “Thân pháp siêu tuyệt, e rằng còn cao hơn cả ta nữa!” Thân pháp của Tiểu Hồ Tử khiến họ Phạm không vui, hấn miễn cưỡng mỉm cười: - Tiểu...

Hấn định gọi y là “Tiểu Hồ Tử” nhưng rồi chợt thấy không thỏa đáng

nhưng chưa biết nên gọi y bằng gì? Tiểu Hồ Tử cười: - Chẳng có gì quan hệ, cứ gọi ta là Tiểu Hồ Tử cũng được!

Phạm Trung Kiệt cười ngượng ngập:

- Hôm nay ngươi đến đây có việc gì?

Tiểu Hồ Tử thản nhiên chỉ hai người đang ác đấu:

- Trận đấu kia đúng lý không nên có, hãy bảo họ dừng tay đi rồi sẽ nói chuyện.

Phạm Trung Kiệt vẫn tin rằng Tiểu Hồ Tử là người ngầm ám toán Đường Vĩnh Thắng gây ra xung đột giữa Cái Bang và Tứ Xuyên Đường gia, bây giờ nhìn thấy Tiểu Hồ Tử tự xuất hiện, tuy chưa biết y đến làm gì nhưng hẳn định bắt y chứng minh Cái Bang của hắn không hề ám toán Đường Vĩnh Thắng, yêu cầu của Tiểu Hồ Tử chính đúng với ý muốn của Phạm Trung Kiệt, hắn không do dự hô lên một tiếng lớn: - Thôi đại thúc, xin tạm dừng tay, Tiểu Hồ Tử có thể chứng minh Cái Bang chúng ta vô tội.

Phạm Trung Kiệt niên kỷ tuy chưa cao nhưng là người lão luyện giang hồ, hắn gọi câu ấy gần như đã trói buộc Tiểu Hồ Tử. Tứ nhân diện kê Thôi Phúc Sinh vừa nghe liền thu chưởng thế, chấm dứt cuộc đấu. Do đối phương ngừng tay, Đường Vĩnh Thắng cũng không thể bức, dừng tay ngưng mắt nhìn Phạm Trung Kiệt. Phạm Trung Kiệt ôm quyền xá Đường Vĩnh Thắng: - Đường đại hiệp, như nay Tiểu Hồ Tử đã đến, đại hiệp có thể tự thân tra vấn y chuyện đêm hôm ấy ai là người ám toán đại hiệp?

Đường Vĩnh Thắng đưa mắt đo lường Tiểu Hồ Tử, cười lạnh lẽo:

- Ngươi nói là y ám toán lão phu, bất quá y chỉ là một đứa bé con, dù y có thừa nhận đi nữa lão phu cũng không thể tin được. Cái Bang các ngươi ra tay rồi không dám thừa nhận, thực là đáng thẹn.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền cười ha hả:

- Tại hạ Tiểu Hồ Tử tuyệt không phải là đệ tử Cái Bang và cũng chẳng nhận tội giùm người, xác nhận tại hạ không hề làm chuyện ám toán...

Đường Vĩnh Thắng ha hả cười lớn:

- Phạm Trung Kiệt, ngươi nghe rõ rồi chứ, vị thiếu hiệp đây rõ ràng xác nhận không hề ám toán lão phu..

Phạm Trung Kiệt biến sắc quát to:

- Tiểu Hồ Tử...

Tiểu Hồ Tử xua tay chặn lời:

- Không cần đánh lảng, nghe tại hạ nói đây...

Y hơi dừng lại quay về hướng Đường Vĩnh Thắng nói tiếp:

- Đường lão ca, người ám toán lão ca đêm ấy cũng chẳng phải là người

của Cái Bang.

Đường Vĩnh Thắng cả giận:

- Thế thì là ai?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Cái ấy vẫn bối không thể nói được, nhân vì đương lúc vẫn bối phát hiện ra người ám toán lão ca, đang định đuổi bắt liền bị Phạm đại hiệp hiểu lầm ra tay ngăn chặn vẫn bối nên tên ấy chạy thoát mất.

Đường Vĩnh Thắng đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Lời nói của ngươi thật khó tin, ngươi không cho rằng một đứa bé con như ngươi mà dám nói là đuổi bắt người ta ư?

Sắc mặt Tiểu Hồ Tử nghiêm lại:

- Lão tiền bối có ý cho rằng vẫn bối không đủ công lực đuổi bắt người khác?

- Chính thị.

- Nếu thực lão tiền bối có ý ấy, vẫn bối xin được chỉ giáo.

Đường Vĩnh Thắng không ngờ Tiểu Hồ Tử cả gan dám khiêu chiến với chính hắn, sau một chút ngạc nhiên, hắn mỉm cười: - Lão phu sẽ thử vài chiêu với ngươi để chứng minh, sau này sẽ có cơ hội khác gặp nhau.

Với thân phận của Đường Vĩnh Thắng, đương nhiên không nên động thủ với Tiểu Hồ Tử, hắn tìm lời khéo léo như vậy để nếu lỡ có xảy ra việc gì không ai trách hắn được. Tiểu Hồ Tử biết Đường Vĩnh Thắng không thích hạ thấp thân phận, y liền bức bách: - Thực ra chuyện giữa lão tiền bối và Cái Bang hoàn toàn chỉ là chuyện hiểu lầm, bây giờ rõ là chẳng phải họ là thủ phạm, ta nên bãi bỏ tranh chấp là hơn.

Đường Vĩnh Thắng lạnh lùng:

- Ngươi là đứa trẻ biết chuyện gì đúng sai?

Tiểu Hồ Tử cười nhạt:

- Lão tiền bối chớ hiềm vì niên kỷ vẫn bối, dù nhỏ tuổi nhưng vẫn bối biết nhiều hơn bất cứ ai ở đây... Thí dụ như, sở dĩ lão tiền bối từ Tứ Xuyên đến đây không chỉ vì một chuyện của lệnh ái của quý chương môn nhân...

Y chưa nói hết câu, Đường Vĩnh Thắng bật kêu “ồ” một tiếng ngắt lời như có ý không muốn y nói hết ra: - Hay lắm, ngươi biết vậy càng hay.

Tiểu Hồ Tử vẫn cười nhạt:

- Còn như nguyên nhân Cái Bang không muốn cho lão tiền bối kinh động đến nhà họ Thái là vì có liên quan đến một vị tiểu thụ..

Câu nói của y khiến cả bọn từ Đường Vĩnh Thắng đến Phạm Trung Kiệt, Bạch Kiên, Thôi Phúc Sinh đều đưa mắt nhìn nhau không nói nên lời. Sự

thực, Đường Vĩnh Thắng đến Thập Lý này là vì con gái của chương môn nhân hẳn bị Xuyên Xuyên dẫn dụ vào Thái phủ và con gái của bang chủ Cái Bang cũng bị Xuyên Xuyên dẫn dụ như vậy, bất quá thời cơ chưa kịp đến nên họ chưa dám đột nhập Thái phủ đó thôi.

Nên biết, Tứ Xuyên đường môn và Cái Bang đều là những môn phái hiển hách nhất trên giang hồ hiện thời thế mà con gái chương môn nhân bị bắt cóc hơn năm không có chút âm hao, vì danh dự bản môn chẳng ai dám nói ra miệng, cứ âm thầm sai người đi tìm cứu.

Tiểu Hồ Tử thấy cả bọn đứng ngẩn ra càng đùa dữ:

- Các vị Ở đây đánh đấm nhau đâu có biết rằng đêm hôm qua trong Thái phủ đã xảy ra đại biến, e rằng tất cả bọn tiểu thư đều bị huyện quan bắt hết rồi.

Phạm Trung Kiệt khích động:

- Người nói thật chẳng?

Tiểu Hồ Tử gật đầu chưa kịp đáp bỗng thấy một đệ tử trẻ tuổi Cái Bang hấp tấp chạy đến thở hổn hển: - Hỏa nhãn kim ung đã tàn phá hết Thái phủ rồi...

Phạm Trung Kiệt nhìn Tiểu Hồ Tử, thần sắc của hắn vừa kinh dị vừa mê hoảng, ngập ngừng muốn hỏi Tiểu Hồ Tử điều gì đó nhưng rồi vì trong lòng quá khích động không thể cất tiếng. Cuối cùng, hắn lắc nhẹ đầu ôm quyền hướng về Tiểu Hồ Tử không nói một lời, thân pháp đột ngột bắn vọt vào trong rừng mát mẻ. Thậm chí, Bạch Kiên cũng không hề nói một lời.

Phạm Trung Kiệt đã đi mất, Đường Vĩnh Thắng vội vội vàng vàng ôm quyền thi lễ với Tiểu Hồ Tử: - Tiểu huynh đệ, ngày sau xin gặp.

Hắn quay đầu lại, vẫy tay cho hai tên thủ hạ đi theo luôn. Lúc ấy Bạch Kiên mới chỉnh sắc ôm quyền vái vái y hai cái: - Tiểu Hồ Tử, đối với việc hiều làm đêm hôm trước, bản nhân xin đại diện tệ bang trân trọng tạ lỗi người.

Tiểu Hồ Tử vội vàng ôm quyền trả lễ:

- Tiền bối xin đừng nói thế, văn bối không dám nhận.

Trương Thế Xương xen vào:

- Đa tạ người bỏ qua. Đi, hôm nay chúng ta hãy về vườn rau uống với nhau vài chén rượu.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Tại hạ không muốn trở về làng Thập Lý nữa.

Trương Thế Xương ngạc nhiên:

- Người còn giận bọn ta ư?

- Không phải.

- Thế ngươi định làm gì?

Tiểu Hồ Tử gượng cười:

- Không định gì cả... xin hẹn chư vị dịp khác.

Vừa nói dứt lời thân y đã chuyển mau lẹ bắn vọt lên không. Cả bọn Bạch Kiên, Thôi Phúc Sinh, Trương Thế Xương còn đang ngạc nhiên y đã biến mất trong khu rừng rậm.

Thực ra trong lòng Tiểu Hồ Tử đang có điều đau khổ nhưng không tiện thổ lộ với bất cứ ai, hiện thời y chưa biết đi đâu, cũng chẳng có suy nghĩ gì, cứ nhắm mắt đi thẳng về hướng trước mặt.

Đột nhiên y hơi chân động dừng chân lại cất đầu nhìn lên, thì ra y đã đến trước cửa một quán trà nhỏ. Trong quán chạy ra một người gọi lớn: - Hồ thiếu hiệp, xin mời uống một chén trà.

Tiểu Hồ Tử nhìn gương mặt người ấy chẳng có chút gì quen biết, ngạc nhiên hỏi: - Sao các hạ lại biết tại hạ là Tiểu Hồ Tử?

Người đó cười nhỏ:

- Tất nhiên là có lý do, xin mời thiếu hiệp vào nghỉ chân một lát, tại hạ sẽ nói rõ cho nghe.

Tiểu Hồ Tử miễn cưỡng bước vào quán, trong quán có năm sáu cái bàn và trên mặt bàn của người sẵn bày ấm trà và hai cái chén, hiển nhiên là hẳn ngồi với một người nào đó. Người nào đó chẳng là ai xa lạ mà chính là con trai của Lý Bạch Vạn là Lý Xuân Sinh, bạn của y bốn năm trước. Lý Xuân Sinh nhìn thấy Tiểu Hồ Tử kinh ngạc: - A, không ngờ là Lý đại ca..

Lý Xuân Sinh hiện nay không còn là một đứa trẻ nữa, thân thể hẳn cao lớn như một thanh niên cường tráng. Xuân Sinh trách liền: - Tiểu Hồ Tử, đã mấy năm nay sao không thấy đến thăm nhà ta?

Tiểu Hồ Tử hơi thẹn vì chuyện cũ:

- Chỉ e nhị vị lão gia còn giận vì chuyện năm xưa nên chưa dám tới...

Lý Xuân Sinh ngắt lời:

- Chỉ nghĩ vậy, chuyện ấy ngươi vì miễn cưỡng bị người ép buộc có gì mà giận?

Ta đại diện cho phụ thân ta, chân thành mời ngươi tới nhà...

Chưa dứt hẳn lời ngoài cửa quán trà bước vào một đại cô nương tuổi khoảng trên dưới hai mươi, nàng gọi to: - Lý công tử.

Cùng với tiếng gọi nàng đã phi thân tới bàn mọi người. Lý Xuân Sinh như có ý không muốn gặp nàng ấy, vội vàng kéo tay Tiểu Hồ Tử: - Hồ huynh, chúng ta nghỉ ngơi lâu rồi, hãy lên đường thôi.

Đương nhiên Tiểu Hồ Tử không thể lưu lại nữa bèn bước theo chân Lý Xuân Sinh ra cửa. Bỗng nhiên nghe có tiếng vỗ xuống mặt bàn rồi giọng nữ nhân giận dữ: - Lý Xuân Sinh! Hãy đứng lại cho bản cô nương xem!

Lúc ấy Lý Xuân Sinh đã bước tới cửa gọi Tiểu Hồ Tử:

- Đừng lý gì đến cô nương họ Vạn ấy, chúng ta cứ đi!

Cước bộ nhanh thêm nhằm hướng đại lộ. Vạn cô nương thấy Lý Xuân Sinh giả không nghe tiếng nàng lộ vẻ tức giận động thân vụt tới chặn ngay đường đi, nàng chỉ vào mặt họ Lý, mắng: - Lý Xuân Sinh, ngươi có ta không, còn không nghe lời gọi của cô nương?

Theo tiếng nói đột nhiên thấy Lý Xuân Sinh ngã bật ra sau. May thay lúc ấy Tiểu Hồ Tử đang đi sau lưng hắn nên kịp đưa tay ra đỡ lấy người hắn. Ngay khi ấy y nhìn thấy bóng Vạn cô nương lướt ra xa mất dạng. Y chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, đành để mặc cho Vạn cô nương ra đi vì y còn bận săn sóc cho Lý Xuân Sinh, sau khi kiểm tra toàn thân Lý Xuân Sinh, Tiểu Hồ Tử không hề phát hiện ra vết thương nào.

Nhưng lúc ấy Lý Xuân Sinh đau đớn quằn quại như sắp hôn mê.

Tiểu Hồ Tử và tên người lạ kia – bây giờ y đã biết tên là Vương Đắc Phúc, bộ hạ của Lý Xuân Sinh - tận tình cứu chữa một lúc lâu Lý Xuân Sinh mới hồi tỉnh lại và chấm dứt đau đớn. Tiểu Hồ Tử kinh ngạc hỏi: - Lý đại ca vừa mới bị sao đó? Ta xét hết thân thể mà chẳng tìm thấy vết thương nào cả.

Lý Xuân Sinh nhăn nhó:

- Bụng ta đau lắm.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Bây giờ đã đỡ chưa?

- Đỡ nhiều rồi, chẳng còn cảm thấy đau gì nữa cả.

Hắn vừa nói vừa vỗ vào bụng biểu thị hoàn toàn khỏi hẳn. Tiểu Hồ Tử thở phào: - Vị Vạn cô nương kia là người thế nào? Xem ra nàng rất thích gặp Lý đại ca đó.

Lý Xuân Sinh lắc đầu:

- Ta cũng chẳng biết nàng ta là người thế nào mà cứ thấy ta là như ruồi thấy mật khiến ta rất sợ, ngươi đừng nghĩ tới nàng ta nữa...

Chưa dứt lời hắn lại ôm bụng cong người xuống:

- Ôi, lại đau bụng quá...

Mặt hắn lập tức vã mồ hôi. Rất may lần đau này chỉ trong phút chốc lại chấm dứt.

Vì Vạn cô nương đã đi nên Tiểu Hồ Tử đưa Lý Xuân Sinh trở lại quán trà nghỉ ngơi.

Vương Đắc Phúc nhờ mua ít rượu thịt uống giải khuây. Lợi dụng lúc tử húng Tiểu Hồ Tử lại hỏi đến chuyện Vạn cô nương nhưng Lý Xuân Sinh chỉ đáp một cách hàm hồ chẳng ra đầu đuôi gì cả.

Trong lúc tiệc rượu chia cạn bỗng có một hán tử ăn mặc như dân bản địa bước vào quán, ngó quanh một vòng rồi bước tới bàn Tiểu Hồ Tử nói: - Xin hỏi, vị nào là Lý công tử?

Lý Xuân Sinh gật đầu:

- Tại hạ chính là họ Lý, không hiểu...

Không đợi hắn nói hết câu, hán tử cắt lời:

- Tại hạ là người ở thôn gần đây vừa mới gặp một vị cô nương, nhờ tại hạ đem đến đây vật này đưa cho Lý công tử.

Hán tử chìa ra một phong thư, mở phong thư ra chỉ thấy trong ấy có một viên thuốc, Lý Xuân Sinh cau mặt: - Cô nương ấy có nói gì không?

Hán tử nọ đáp:

- Cô nương ấy nói:

Viên thuốc này có thể tạm thời giảm đau, nhưng nếu công tử muốn trị dứt hẳn, tốt nhất là tự thân tìm đến cô nương sẽ trị liệu cho.

Lý Xuân Sinh biến sắc:

- Nàng còn nói gì nữa?

Hán tử đáp:

- Không còn gì nữa cả.

Lý Xuân Sinh quay nhìn Vương Đắc Phúc, ra lệnh:

- Hãy đền ơn người ta một lạng bạc.

Vương Đắc Phúc rút liền bạc đưa cho hán tử, hán tử cảm tạ quay ra. Lý Xuân Sinh nhìn viên thuốc mặt cứ ngây ra.

Tiểu Hồ Tử kêu lên:

- Lý đại ca, ta đã nhìn ra lý do rồi.

- Lý do ra sao?

- Vạn cô nương có lẽ đã hạ thủ ngấm bả sâu độc vào người đại ca.

Lý Xuân Sinh trợn tròn hai mắt:

- Cái gì? Người nói nàng ta bả sâu độc vào người ta?

- Chắc chắn như thế.

Lý Xuân Sinh chửi đổng:

- Con nữ tặc này thật độc ác, tại sao lại đột nhiên bả sâu độc vào người ta?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Cái ấy đối với nàng ta chưa chắc là ác độc, mà là vì...

Lý Xuân Sinh kêu lên thất thanh:

- Bất kể nàng ta làm điều gì ta cũng không thể nhịn được. Hồ huynh đệ, người có cách nào giải độc không?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Các độc môn này chỉ ai làm mới giải được, đối với loại sâu độc này chẳng những chúng chỉ độc mà thôi, chúng còn có linh tính, người khác muốn giải trừ chúng quả rất khó, vả chăng cần gì ai giải vì tốt nhất là ta cứ theo lời nàng dặn mau đi tìm nàng...

Lý Xuân Sinh cương quyết lắc đầu:

- Không, ta thà chết chứ không chịu tìm nàng.

Vừa nói xong câu ấy hắn quặn mình rú lên “ôi chà” ôm lấy bụng, mới đầu hắn định cắn răng cố nhịn đau, nhưng lần này hoàn toàn khác với lần trước, càng lúc bụng hắn càng đau như bị hàng nghìn con sâu cắn xé lục phủ ngũ tạng. Không còn cách nào hơn, Lý Xuân Sinh đành uống viên thuốc Vạn cô nương vừa gởi tới. Viên thuốc hiệu nghiệm như thần, vừa nuốt nó vào bụng, Lý Xuân Sinh đã thấy hết đau. Tiểu Hồ Tử vội hỏi: - Lý đại ca, Vạn cô nương nhà ở nơi nào?

Lý Xuân Sinh trợn mắt:

- Người hỏi làm chi?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Tại hạ sẽ đi tìm nàng.

- Người tìm nàng làm chi?

Vương Đắc Phúc đứng bên cạnh mau miệng xen vào:

- Ta biết nhà nàng ở đâu...

Lý Xuân Sinh quát to:

- Ta chưa đồng ý, không ai được nói...

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Lý đại ca nghĩ vậy là không đúng - Cái gì không đúng, ta không bằng lòng đi tìm nàng ta là không bằng lòng.

- Lý đại ca, chuyện này tại hạ đã lỡ biết, không thể để đại ca quyết định được.

Xuân Sinh ngạc nhiên:

- Người định làm gì?

- Chẳng làm gì cả...

Tiếng “cả” vừa thoát khỏi miệng, tay phải y lật tới, chỉ lực bắn ra xuất thủ điểm vào “thụy huyết” (huyết ngữ) của Xuân Sinh, hắn nấc khan một tiếng mất liền tri giác.

Hồi 10 - Từ Tâm Chống Ác Ý

Vương Đắc Phúc cả sợ:

- Hồ thiếu hiệp làm gì đó?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tính tình của công tử này rất ương ngạnh, chỉ còn nước bắt hấn ngủ một giấc là yên.

Vương Đắc Phúc lắc đầu:

- Công tử chúng tôi là người rất tốt, chỉ vì quá được nuông chiều nên thật khó sai khiến.

Tiểu Hồ Tử đánh mặt:

- Cứu mạng người là cần kíp, bây giờ người hãy tìm ngựa ta đưa Lý công tử đi tìm Vạn cô nương mau.

Vương Đắc Phúc quay đi một lúc tìm được hai con ngựa quay về. Hai người đặt Lý Xuân Sinh nằm ngang lên lưng một con ngựa do Tiểu Hồ Tử cưỡi rồi cùng ra rồi.

Hai ngày sau đã đến gần vùng Hoàng Cương, người vào trấn tạm thời tìm một khách điểm trú chân qua đêm. Đợi Lý Xuân Sinh đã ngủ say, Tiểu Hồ Tử lén gọi Vương Đắc Phúc rồi thi triển thượng thừa khinh công rồi bỏ khách điểm nhắm nhà Vạn cô nương phi thân đến.

Thân pháp Tiểu Hồ Tử vừa mau vừa kỳ lạ, không quá một giờ đã đến gần nhà Vạn cô nương. Cứ theo Lý Xuân Sinh cho biết, trong nhà Vạn cô nương chỉ có năm người. Trừ Vạn cô nương là người trẻ tuổi nhất còn có hai đôi nam nữ lão nhân phu phụ.

Đôi phu phụ thứ nhất là phụ mẫu của Vạn cô nương và đôi phu phụ thứ hai là hai vợ chồng lão bộc của họ tên là Thiết công và Thiết bà.

Tiểu Hồ Tử không dám có chút khinh thường vì y đã nghe Lý Xuân Sinh nói trước đây hấn bị ngằm đánh trúng một ám khí của nhà họ Vạn này rất lợi hại, đó là “Nê bò tát”. Y muốn thám thính trước xem trong nhà họ Vạn có chuẩn bị gì không để tiện ngày mai dẫn Lý Xuân Sinh đến. Y đến đây thực đúng lúc vì trong nhà vẫn còn nhiều ánh đèn sáng chứng tỏ họ chưa đi ngủ.

Tiểu Hồ Tử ngằm hít một hơi chân khí, thi triển cực điểm công phu khinh công, không phát ra một tiếng động tiếp cận gian nhà. Dưới ánh đèn sáng có bốn lão nhân nam nữ đang ngồi im lặng, không thấy Vạn cô nương có mặt. Ngồi trước là phu phụ Vạn lão hơi nhắm mắt dường như đang trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó. Ngồi sau là Thiết công và Thiết bà mở to hai mắt chuyên qua chuyển lại chứng tỏ đang có gì rất lo lắng.

Đợi rất lâu mới nghe Thiết công sốt ruột kêu lên một tiếng:

- Chủ nhân hãy nói câu gì đi chứ. Có cần lão nô phải đi bắt tên họ Lý về đây chăng?

Vạn lão mở mắt trước, lão ngẫm ra hiệu gì đó với Thiết bà, chỉ thấy Thiết công, Thiết bà đứng bật dậy phi thân chớp mắt đã biến mất.

Tiểu Hồ Tử giật mình khi nghe Vạn lão tiên sinh lớn tiếng cười:

- Bằng hữu, nếu đã đến tề xá sao chưa xuất hiện để lão phu làm trọn vai trò chủ nhà?

Tiểu Hồ Tử vốn ản thân rất cẩn thận, không ngờ không thoát khỏi tai mắt của Vạn lão tiên sinh, y đang định hiện thân ra. Hốt nhiên lại có người lên tiếng trước y, cười ha hả đáp: - Vạn lão ca, thì ra nhiều năm nay lão ca ản danh nhưng thực thì không ản chút nào, công lực đã đến xuất thần nhập hóa, tiểu đệ Cổ Tam Đạt xin cầu kiến.

Tiểu Hồ Tử vội vàng ản thân kín hơn, càng thêm đề cao cảnh giác. Lúc ấy chỉ thấy Vạn lão tiên sinh cười khanh khách bước ra đón khách. Mục quang Tiểu Hồ Tử chuyển động, trước mắt y đã có thêm một lão nhân mặc áo màu tía rộng rãi, ôm quyền thi lễ với Vạn lão tiên sinh.

Vạn lão tiên sinh mời khách vào khách sảnh đã có sẵn Vạn lão thái thái đang châm trà tiếp khách, chỉ có hai vợ chồng Thiết công Thiết bà chưa thấy trở về. Vạn lão thái thái hình như không ưa gì lão họ Cổ này nên châm trà xong, lão bà đứng lùi về một bên không hề nói một câu mời khách.

Cổ Tam Đạt sau khi uống một chén trà, không đợi Vạn lão hỏi nguyên nhân, lão cười khô khốc:

- Vạn lão ca, tiểu đệ nếu vô sự không dám đến quấy rầy, được lệnh đại ca đến đây cầu xin một chuyện, mong được lão ca chấp thuận.

Vạn lão tiên sinh cau mặt:

- Cổ huynh biết rõ lão phu thời xuất giang hồ đã lâu chưa hề rời Hoàng Cương này nửa bước...

Cổ Tam Đạt cười ha hả ngắt lời:

- Vạn lão ca hiểu lầm tiểu đệ rồi, tiểu đệ đâu dám đến mời lão ca xuất sơn?

Vạn lão tiên sinh ngăn người:

- Quả là lão phu có hiểu vậy, thế Cổ huynh đến yêu cầu điều gì?

Cổ Tam Đạt rất tự tin:

- Tiểu đệ đến chỉ xin lão ca gạt đầu một cái là xong.

- Cổ huynh, có việc gì xin cứ nói thẳng.

- Về chuyện này kể ra cũng khá quan trọng... không biết lão ca còn nhớ đứa cháu tiểu đệ là Cổ Kiếm Thu không?

Vạn lão tiên sinh nhật nhẻo đáp:

- Nhớ. Nghe nói y cũng đang nổi tiếng giang hồ.

Cổ Tam Đạt cười lớn:

- Y có chút thanh danh hảo đâu ra gì mà lão ca quá lời. Bất quá y là người có chí cầu tiến, may lắm sau này mới thành danh. Ha ha, nói đùa vậy thôi, xin trở về chuyện chính, hôm nay tiểu đệ đến đây là muốn cầu hôn cho xá điệt theo lệnh đại ca của tiểu đệ, xá điệt vốn để ý từ lâu đến lệnh ái Ngọc Sương cô nương, mong được lão ca ưng thuận...

Lão chưa nói hết câu, Vạn lão thái thái đã biến sắc, cười lạnh lùng một tiếng, gằn giọng:

- Không cần nói nữa, ta xin nói ngay, ta không bằng lòng.

Cổ Tam Đạt cười khanh khách:

- Lão đại tẩu, xin đừng vội nói như thế, tiểu đệ còn chưa nói hết lời.

Vạn thái thái “hừ” một tiếng:

- Người nói gì cũng mặc, ta đã bảo không bằng lòng là không bằng lòng.

Cổ Tam Đạt nói:

- Chỉ có một điểm này đại tẩu cũng nên biết...

Giọng nói của lão bỗng sắc lại:

- Chỉ vì, hiện nay gạo đã nấu thành cơm, nếu đại tẩu không bằng lòng e rằng càng thêm nát.

Vạn lão thái thái tính tình nóng nảy hơn chồng rất nhiều, chỉ nghe lão bà quát lớn một tiếng:

- Hay lắm, thì ra các người cướp mất Ngọc Sương chúng ta rồi. Hôm nay người sẽ ném thử thế nào là chương lục “Linh phi tam vấn” của lão bà.

Song chương lão bà giờ lên liền chực nhắm đánh tới Cổ Tam Đạt. Cổ Tam Đạt vẫn cười, tay chỉ vào mặt lão bà: - Tiểu đệ tự nhận không tiếp nổi chương lục “Linh phi song vấn” của đại tẩu, đại tẩu nếu thật muốn giết chết tiểu đệ, xin cam tâm chịu chết.

Vạn lão tiên sinh đưa tay ngăn lại:

- Mẫu thân Ngọc Sương, đừng làm thế với Cổ lão tam.

Vạn thái thái giận đỏ bừng mặt:

- Họ Cổ, chuyện này coi như chấm dứt...

Cổ Tam Đạt gượng cười:

- Lão đại tẩu quá nóng. Sự thực Ngọc Sương và Kiếm Thu rất thân cận nhau và rất đẹp đôi, có lấy nhau cũng chẳng có gì là miễn cưỡng, nếu đại tẩu nhìn thấy chúng thân thiết với nhau, e rằng đại tẩu không bằng lòng cũng không được.

Vạn thái thái bữu môi:

- Nói láo! Người đừng hy vọng bất cứ điều gì có thể chiếm được Ngọc Sương của chúng ta.

Cổ Tam Đạt mỉm cười:

- Tin hay không tùy đại tâu, hôm nay tiểu đệ đến đây mời nhị vị lão tiên bồi đến tề xá nhìn tận mắt, xong rồi chúng ta có thể bàn lại.

Vạn thái thái nóng nảy định chồm tới nhưng Vạn lão tiên sinh đã chặn lại:

- Lão bà, con gái của chúng ta chưa biết ra sao, chúng ta hãy tìm gặp con rồi sẽ quyết định.

Cổ Tam Đạt hớn hờ:

- Lão ca ca gật đầu rồi chứ?

Vạn lão tiên sinh đáp:

- Không. Cổ huynh hãy về báo với lão đại, trong vòng ba ngày chúng ta sẽ đến quý bảo hỏi lão đại vài câu cho rõ rồi sẽ có quyết định sau.

Cổ Tam Đạt gật đầu:

- Lão ca nói phải lắm, tiểu đệ xin cáo từ.

Song quyền đưa lên xá một cái nhẹ, miệng cười ha hả, lão phi thân vọt ra cửa biển mất. Cổ Tam Đạt vừa khuất bóng, Vạn thái thái đã kêu to: - Ta tức chết mất.

Diện sắc Vạn lão tiên sinh trầm trọng:

- Đương nhiên Sương nhi không bằng lòng ten Cổ Kiếm Thu kia, nhưng rất có thể bây giờ Sương nhi đang bị chúng cầm giữ, lão bà bà, mau thu thập hành trang chúng ta cấp tốc đến nhà Cổ Tam Đạt cứu con gái.

Vạn lão thái thái “a” một tiếng:

- Vâng, mau lấy ngựa đi!

Lão bà chuyển thân vào trong liền. Cửa ngoài xoẹt xoẹt hai tiếng, Thiết công, Thiết bà đã rơi thân bước ra. Vạn lão tiên sinh vẫy tay: - Mau chuẩn bị, chúng ta lập tức đến Cổ gai cứu người.

Tiểu Hồ Tử nghe Vạn cô nương đang xảy ra chuyện bất ngờ, toàn gia họ Vạn đang sửa soạn lên đường trong lòng rất lo lắng. Nên hay không nên hiện thân nói rõ mục đích xin họ cho thuốc giải? Hay là cứ ngầm theo họ đến Cổ gia cứu Vạn cô nương rồi sẽ đề cập đến chuyện thuốc giải? Chỉ cần lỡ sai một chút là thiệt mạng Lý Xuân Sinh, điều này y không muốn chút nào.

Tiểu Hồ Tử phân vân một lúc, cuối cùng quyết định hiện thân cầu xin Vạn lão tiên sinh và tùy cơ có thể trợ lực cho lão tiên sinh truy tìm con gái. Y đã quyết nên cố ý ây ra tiếng động nho nhỏ làm kinh động Vạn lão tiên sinh rồi bước liền ra.

Vạn lão tiên sinh vừa ngạc nhiên đã thấy nhân ảnh di động trước mắt, một tiểu hài tử bước vào, lão ngạc nhiên: - Ngươi là người nào?

Tiểu Hồ Tử trong thân thể nhỏ bé nhưng cử chỉ ngôn hành chẳng khác gì người lớn, y ôm quyền thi lễ: - Vãn bối Tiểu Hồ Tử, xin ra mắt lão tiên bối.

Vạn lão tiên sinh đánh sắc mặt:

- Ngươi là người của Cổ gia bảo?

- Chủ nhân, tiểu tử này, lão nô đã nhận ra, y là đồng bạn của Lý Xuân Sinh.

Thiết công vừa đến đã đáp thay Tiểu Hồ Tử như thế. Diện sắc Vạn lão tiên sinh hơi hòa hoãn:

- Thiếu hiệp, xin nói thẳng lý do đến đây.

Tiểu Hồ Tử biết hiện nay lão đang nóng ruột, không có thời gian nói quanh co nên đáp liền:

- Bằng hữu chí thân của vãn bối là Lý Xuân Sinh trúng sâu độc của lệnh ái, vãn bối đến xin lão tiên bối gia ân ban cho thuốc giải.

Vạn lão tiên sinh cau mày:

- Thiếu hiệp chắc nhìn sai rồi, tiểu nữ tuyệt không biết sử dụng sâu độc.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Lệnh ái không biết sử dụng sâu độc?

Vạn lão tiên sinh nghiêm mặt:

- Không biết.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng, chính lời nói của Vạn lão tiên sinh khiến y khỏi nghi.

Thiết công đang đứng bên cạnh mỉm cười:

- Chủ nhân, tuy tiểu thư không biết sử dụng sâu độc, nhưng lão nô có nghe tiểu thư nói hình như Lý công tử vô ý đã bị trúng “Vấn tâm châm” của Thiết bà tử...

Sắc mặt Vạn lão tiên sinh trầm xuống:

- Ta đã có lần nói không cho các người nữ xuất “Vấn tâm châm”, sao các ngươi không vâng lời ta?

Thiết công đau khổ:

- Việc xảy ra rồi nô tài mới biết, xin chủ nhân tha cho lần đầu.

Vạn lão tiên sinh nhìn sắc mặt thành khẩn của Thiết công, lão đã biết ai là người phạm lỗi, do đó không cần truy vấn nữa, lão “hừ một tiếng: - Mau bảo lão bà của ngươi đi đến trị liệu vết thương “Vấn tâm châm” cho người ta.

Thiết công ứng thanh “Dạ” một tiếng nhưng vẫn đứng yên. Vạn lão tiên sinh quát lớn:

- Mau bảo lão bà người đi mau đi!

Thiết công ngập ngừng:

- Vết thương “vấn tâm châm” không phải chỉ trong ngày chữa khỏi được, theo lão nô thấy hãy dặn Lý công tử đợi ít ngày đợi chúng ta quay về rồi sẽ trị thương cho hẳn được không?

Vạn lão tiên sinh đáp:

- Nếu chúng ta không về được thì sao? Chẳng lẽ để lý công tử chết hay sao?

Thiết công không dám nói gì nữa, chuyển thân đi ra gọi Thiết bà vào. Thiết bà phản đối:

- Chủ nhân, bây giờ chúng ta đâu có thì giờ cứu tiểu tử ấy nữa, sau khi cứu tiểu thư về xong, ta hãy cứu hẳn cũng được.

Vạn lão tiên sinh chỉ ra ngoài:

- Mau đi mau!

Thiết bà thấy Vạn lão tiên sinh thực sự có ý giận liền trừng mắt nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Tiểu tử, chỉ vì người làm lỡ việc cứu tiểu thư chúng ta, coi chừng ta giết cả lũ bây đó!

Vừa nói, lão bà vừa vươn tay chụp lấy vai Tiểu Hồ Tử xách ra ngoài. Tiểu Hồ Tử khẽ cười thầm mặc lão xách đi không thêm phản kháng. Sau khi ra tới cửa ngoài, Tiểu Hồ Tử mới ngậm vận chân lực lên vai bắn ra chân động năm đầu ngón tay lão bà đau nhói lên đánh bụng y ra, y liền rơi xuống đất. Y nói ngay: - Vãn bối xin dẫn đường cho lão tiên bối.

Y vượt lên trước mặt Thiết bà, thân hình cất lên biến thành một luồng khí vọt tới trước. Thiết bà khinh thường chửi thầm trong bụng “Tiểu quý, để xem người có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đòi đi trước lão bà!”.

Cước bộ tăng mau đuổi theo Tiểu Hồ Tử, lão bà cho rằng chỉ chốc lát là đuổi kịp Tiểu Hồ Tử nhưng không ngờ tận lực phi hành đến chân núi mà vẫn không đuổi kịp y.

Trước mặt lạ thay, Tiểu Hồ Tử vẫn còn cách xa bà ta mấy trượng. Cũng may, khi đến chân núi, cước bộ Tiểu Hồ Tử hình như chậm lại. Lúc ấy Thiết bà mới thu hết sức vọt đến ngập ngừng nói: - Thiếu hiệp, công phu khinh công thật tuyệt diệu!

Tiểu Hồ Tử cười nhạt!

Thiết bà hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp đã có công lực ấy chắc phải xuất thân từ một cao thủ chân truyền, không biết tôn sư thiếu hiệp là kỳ nhân võ lâm nào?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Gia sư là “Hận Hải Du Hồn”!

Thiết bà giật mình:

- Hận Hải Du Hồn ư?

Hiển nhiên lão chưa hề nghe đến cái tên này. Lão bà dò hỏi:

- Năm nay niên kỷ thiếu hiệp bao nhiêu:

- Mười tám tuổi.

Thiết bà hỏi lại:

- Mười tám tuổi?

Chưa kịp trả lời, hai người đã đến trước cửa khách điếm, Tiểu Hồ Tử bảo:

- Lão tiền bối, bất tất chúng ta phải kinh động tới các khách nhân, chúng ta hãy vượt tường mà vào.

Thiết bà đuổi theo y suốt dọc đường, trong bụng đã sẵn tâm phục y, đương nhiên lão bà gật đầu:

- Thiếu hiệp nói phải lắm.

Thân hình Tiểu Hồ Tử cất vọt lên vượt qua bức tường rồi phiêu thân rơi xuống trước cửa phòng Lý Xuân Sinh. Đột nhiên y nhìn thấy một thi thể nằm trong một bụi cỏ quát hỏi: - Là người nào đó?

Thanh âm ấy là của Vương Đắc Phúc, cùng lúc thân ảnh Thiết bà rơi xuống.

Vương Đắc Phúc cung tay:

- Mời lão tiền bối vào phòng.

Ba người cấp thời đẩy cửa bước vào. Lý Xuân Sinh vẫn còn ngủ say, lay hấn một lúc hấn mới tỉnh cơn mê. Lão Thiết bà rút từ trong người ra một viên đá bóng loáng lăn qua lăn lại trên bụng Lý Xuân Sinh rồi đánh mạnh một chưởng vào ngay huyệt “Phúc kết” của hấn. Qua độ hơn một khắc, Thiết bà thở phào: - Tốt lắm rồi!

Rồi thu cất viên đá, quay sang Tiểu Hồ Tử:

- Thiếu hiệp có thể đến Cổ gia bảo chứng kiến vụ xung đột không?

Từ khi lão thấy Tiểu Hồ Tử trở khinh công tuyệt cao, tất nhiên võ công không thể nào kém nên mới hỏi thế, hy vọng sẽ được y tương trợ. Còn Tiểu Hồ Tử có ý tìm hiểu việc của Vạn gia trang nên nói ngay: - Vãn bối sẽ đi cùng tiền bối!

Thiết bà chỉ nói “Đi” một tiếng, đôi vai lay động phi thân vọt ra cửa. Tiểu Hồ Tử vội hỏi:

- Còn Lý Xuân Sinh thì sao?

Từ ngoài vọng vào câu trả lời của Thiết bà:

- Bảo hẩn đến Hoàng Sơn chờ ta!

Tất cả người trong phòng đều nghe rất rõ câu ấy. Tiểu Hồ Tử khinh thân vọt luôn ra ngoài theo chân Thiết bà. Tiểu Hồ Tử triển khai toàn thân công lực phi hành như gió cuốn, y gọi to: - Lão tiên bối, Cổ gia bảo ở chốn nào?

Thiết bà đáp:

- Cổ gia bảo khét tiếng trên giang hồ, ngươi là người hành tẩu giang hồ sao lại không biết?

Thân hình Tiểu Hồ Tử vượt lên song song với Thiết bà:

- Văn bối xuất đạo chưa bao lâu nên biết rất ít tình hình trong giang hồ.

Thiết bà nói:

- Cổ gia bảo danh chấn giang hồ đâu phải chỉ mới một hai năm nay, chẳng lẽ sư phụ ngươi không hề nhắc đến?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Gia sư không thích đề cập tới chuyện giang hồ, cả đến hành tung của gia sư văn bối chưa hề được nghe nhắc tới.

Thiết bà khẽ “hừ” một tiếng:

- Ngay cả “Hà Hán song tinh” sư phụ ngươi cũng không nhắc tới ư?

Không đợi y trả lời, lão bà tiếp luôn:

- Đó là hai phu thê chủ nhân của chúng ta đây.

Thực ra Tiểu Hồ Tử cũng có nghe sư phụ y nhắc tới “Hà Hán song tinh” rồi nhưng y giả vờ lắc đầu: - Văn bối thật tình là kẻ thô lậu, chưa hề nghe qua tôn hiệu của Vạn lão tiên bối.

Thiết bà cười nhẹ:

- Sư phụ ngươi thật là một quái nhân, để ngươi bôn tẩu giang hồ mà chẳng chịu khai nhãn cho người gì cả.

Tiểu Hồ Tử cười gượng:

- Vâng, sau này xin nhờ lão tiên bối chỉ giáo cho. Lão tiên bối, hiện nay văn bối còn có một thắc mắc, xin được chỉ giáo.

Thiết bà cười ha hả:

- Thắc mắc điều gì? Ngươi cứ nói đi?

- Chuyện Lý đại ca bị trúng châm độc có phải là do Vạn cô nương?

Thiết bà rất thản nhiên:

- Điều là do ta cả chứ không có liên hệ gì đến Vạn tiểu thư. Sở dĩ ta làm vậy vì có lần họ Lý ấy phạm vào điều cấm kỵ của “Huyền nữ môn” chúng ta. Vạn tiểu thư sợ ta trừng phạt hẩn nên cố ý kết giao với hẩn để ngầm bảo vệ hẩn đấy!

Thì ra Vạn cô nương là ân nhân của Lý Xuân Sinh hơn là kẻ thù, chợt y

nghe Thiết bà chuyển câu chuyện: - Cổ gia bảo tất cả có ba huynh đệ, lão đại Cổ Nhất Quán, lão nhị Cổ Nhị Thông, lão tam Cổ Tam Đạt, bình thời chúng nói nói cười cười giả nhân giả nghĩa kết giao tứ xứ, thực ra trong bụng rất hiểm độc...

Chưa dứt câu hốt nhiên có tiếng người la to:

- Lão bà tử, đừng nói lảm nhảm mãi thế.

Tiếng đến là người đến, thì ra là Thiết công ở bên đường đi tới. Thiết bà trừng mắt:

- Sao ông lại ở đây?

Thiết công đáp:

- Chủ nhân dặn ta ở đây đợi bà... ủa, sao bà lại dẫn thiếu hiệp này tới đây làm chi?

Thiết bà trừng mắt:

- Có gì mà không được, Hồ thiếu hiệp không phải là người ngoài, thiếu hiệp là bằng hữu rất thân với Lý công tử đó.

Thiết công đáp:

- Cho dù là bằng hữu của Lý công tử, chúng ta cũng không nên làm liên lụy tới.

Chủ nhân ra lệnh, chuyện của chúng ta cấm không được kinh động người khác.

Tiểu Hồ Tử nghe lời lão như có ý không muốn cho y tới Cổ gia bảo liên nghĩ bụng:

“Cần gì ai dẫn đường, ta không tới một mình được ư?”.

Nghĩ vậy, y liền lớn tiếng:

- Lão tiên bối, vãn bối xin quay về.

Thiết công vội vàng nói:

- Hồ thiếu hiệp, đây là ý của chủ nhân, mai này xong việc ta sẽ đến tạ tội cùng thiếu hiệp.

Lão chỉ nói câu ấy rồi lập tức kéo tay Thiết bà gia tăng cước bộ, phi hành đi liền.

Tiểu Hồ Tử ngồi xuống một tảng đá ven đường điều công vận khí chờ cho hai lão nhân đi khuất mới tiếp tục lên đường. Đang khi y đứng dậy bỗng nhiên xa xa thấp thoáng vọng lại tiếng bánh xe ngựa chạy lộc cộc, trong chốc lát một chiếc xe ngựa đã tới nơi.

Đồng thời ngay lúc ấy một bóng người xuất hiện chặn xe ngựa lại:

- Lão Lại, mau dừng xe không được chạy nữa.

Chiếc xe dừng lại thật gấp, người trên xe hỏi:

- Vương Thất, có chuyện gì đó?

Vương Thất đáp:

- Bọn Vạn lão vừa đi qua đây, các người hãy tránh xa đừng để gặp mặt Vạn lão.

Đi đường hãy cẩn thận, để ta đi thám thính trước hễ có động tĩnh gì ta sẽ báo cho.

Vương Thất chuyển thân bò đi, tên được gọi là lão Lại đánh xe ngựa qua bên đường nhảy xuống rút ống thuốc hút ra, dựa vào một tảng đá say sưa hút thuốc.

Tiểu Hồ Tử động tâm:

“Tại sao chúng lại cố kỵ Vạn lão tiên bối? Hay là chúng có âm mưu nguy kếp gì sắp thi hành ám hại Vạn lão tiên bối?” Tâm ý chuyển động, thân y nhẹ như một con linh miêu bò tới sát bên chiếc xe. Lúc ấy lão đánh xe đang say sưa hút thuốc, không để ý đến gì chung quanh.

Đó là chiếc xe ngựa phổ thông như mọi xe ngựa chở hàng hoá, trên xe chở linh tinh đủ thứ gia dụng như bàn ghế, nồi niêu soong chảo và mấy bao vải to. Xem ra giống như ai đó dọn nhà, chẳng có gì đáng hoài nghi. Tiểu Hồ Tử cau mày do dự, hốt nhiên y đưa tay sờ vào một túi vải... Y nhìn thấy túi vải có gì là lạ nên đưa tay sờ thử. Y kinh ngạc suýt kêu lên thành tiếng.

- Người nào đó?

Tiếng gió vụt tới, ống thuốc như chiếc chùy cơn xuất chiêu “Thái sơn áp đỉnh” đánh xuống đầu y. Tiểu Hồ Tử lập tức di động thân hình, hia vai khê động, thân hình lập tức ra xa hơn trượng. Lão Lại lúc ấy nhìn thấy y chỉ là một đứa trẻ con, nên ống hút trong tay thu lại, kinh ngạc nói: - Tiểu quý, người lén lén lút lút định làm gì đó?

Tiểu Hồ Tử nhìn chung quanh vắng lặng chính thích hợp với sự tốc chiến tốc thắng, y nói thẳng:

- Nói mau, người bị nhốt trong túi vải trên xe là ai?

Lão Lại biến sắc:

- Tiểu quý, sao lại tìm đến đây chịu chết, lão phu chỉ còn cách siêu độ cho người!

Cán thuốc trong tay lão vũ lộng điểm tới Tiểu Hồ Tử. Y cười lạnh một tiếng, tay áo bay phất triển khai “Không thủ nhập bạch nhận”, công phu giao đầu của lão Lại.

Bề ngoài lão Lại tuy chỉ là một lão đánh xe, nhưng kỳ thực lão có vị trí khá quan trọng trong Cổ gia bảo, vừa thấy Tiểu Hồ Tử không biết trời cao đất dày là gì nghiêm nhiên dám dùng tay không giao chiến với lão, lòng lão cả

giận “hừ” khan một tiếng, xoay chuyển cán ống thuốc rất hiểm ác như muốn giết chết Tiểu Hồ Tử ngay lập tức.

Không ngờ, Tiểu Hồ Tử người nhỏ gan không nhỏ, cánh tay lật qua lật lại chớp nhoáng chụp trúng ống hút thuốc của lão. Lão lại quát to một tiếng, ấn chân lực đè xuống.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, ống hút thuốc gãy làm hai mà thân hình Tiểu Hồ Tử không hề động mảy may. Tâm thần lão Lại chấn động cấp tốc lui lại hơn trượng kinh hoàng hỏi: - Ngươi là người nào thế?

Kể bản lãnh hạng, chỉ cần một chiêu nhỏ là đã biết đối thủ ra sao, lão dụi mắt tình hình này nếu xảy ra ở một đối thủ khác lão Lại cũng chẳng có gì quá ngạc nhiên nhưng lại xảy ra ở một đứa trẻ chưa đến mười tuổi thì lại khác hẳn. Với một đứa bé nhỏ này, nghiêm nhiên chỉ có một chiêu đã phá hủy võ khí “Nhất là hương” thành danh giang hồ, đối phương ắt không phải tầm thường như lão tưởng.

Tiểu Hồ Tử cười lạnh một tiếng:

- Bảo cho ngươi biết, xem thân chủ của ngươi có lẽ xưa nay là người đã làm nhiều việc tàn ác lắm rồi, hôm nay ta có giết chết ngươi, hẳn cũng không có gì quá đáng.

Tay Tiểu Hồ Tử sẵn cầm nửa ống thuốc gãy, phóng liên tới nhắm ngay ngực lão Lại. Lão Lại động sát cơ. Không đợi cho lão ổn định thân pháp, Tiểu Hồ Tử lại búng ra liền một viên đá, viên đá búng ra sau nhưng tới trước, trúng vào đầu ống thuốc đang bay, khiến cho ống thuốc xoay ngang, chuyển đổi phương hướng, đánh vào lưng lão Lại.

Lão thất kinh định chuyển thân tránh nữa, nhưng đã không kịp, chỉ nghe lão rú một tiếng, bị chính ống thuốc của mình đập trúng, ngã chúi xuống đất co giật vài cái chết liền tức thì.

Tiểu Hồ Tử nhìn xác lão khê thở dài và bảo:

“Từ nay ta không để lộ hành tung, nếu cứ phải giết người không nên.” Y quay vào khoang xe mở dây cái túi vải ra, trong đó chính là Vạn cô nương, không ngờ nàng chưa được dẫn tới Cổ gia bảo. Chẳng những nàng đã bị điểm huyết mà tay chân đều bị trói chặt. Tiểu Hồ Tử giải khai huyết đạo Vạn cô nương và cởi trói cho nàng. Thể chất nàng hình như rất suy kiệt, vừa mở mắt nhìn Tiểu Hồ Tử liền nhắm lại đến thái độ kinh ngạc cũng không biểu lộ. Tiểu Hồ Tử kinh ngạc: - Vạn cô nương thấy thân thể ra sao?

Y lật tay ấn vào huyết mạch nàng rồi đẩy nội lực trong người sang người nàng.

Nhận được y trợ giúp nội lực, Vạn Ngọc Sương dần dần khôi phục tinh

thần cười gượng:

- Ta chẳng làm sao cả, chỉ vì quá đói đói thôi.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Để tại hạ đến xe tìm thử xem có cái gì ăn được không?

Trong xe không có gì ăn nhưng ngay chỗ ngồi đánh xe của lão Lại còn sót lại một cái bánh bao lớn và vô số thịt gà, thịt vịt. Tiểu Hồ Tử cả mừng đưa cả cho Ngọc Sương: - Vạn cô nung hầy từ từ mà ăn, tại hạ còn cần làm việc này...

Vạn Ngọc Sương hỏi:

- Người định đi đâu?

- Tại hạ không đi xa đâu, chỉ cần chôn cất thi thể cho lão Lại để không còn dấu vết.

Y bỏ đi tìm một chỗ đất bằng phẳng chôn cất tử thi cho lão Lại. Qua gần nửa giờ, Vạn Ngọc Sương đã ăn xong mới đứng dậy nghiêng thân trước mặt Tiểu Hồ Tử: - Thiếu hiệp, xin đa tạ.

Tiểu Hồ Tử tránh thân:

- Cô nung xin đừng đa lễ. Tiểu Hồ Tử ta không dám nhận.

Vạn Ngọc Sương ngập ngừng:

- Thiếu hiệp, còn Lý công tử đâu rồi? Y khỏe mạnh chứ?

- Y đã hoàn toàn khỏe mạnh, bây giờ có lẽ đã đến Hoàng Sơn phủ rồi.

Vạn Ngọc Sương kinh ngạc:

- Sao y lại đến Hoàng Sơn làm gì?

Tiểu Hồ Tử liền đem hết mọi chuyện kể cho Ngọc Sương nghe, y vừa kể hết bỗng từ xa vọng đến tiếng gọi khẩn thiết: - Lão Lại, người ở đâu?

Tiểu Hồ Tử quay đầu lại, bắt gặp dáng Vương Thất đang thấp thoáng, nhưng rồi im bật.

Tiểu Hồ Tử khẽ nói:

- Vạn cô nung...

Vạn Ngọc Sương cắt lời:

- Việc gì cứ gọi ta là cô nung, sao không gọi là Ngọc tử cho thân mật?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Ngọc tử, tại sao Ngọc tử đến nỗi rơi vào tay người?

Vạn Ngọc Sương cau đôi lông mày có vẻ giận dữ đáp:

- Ta bị trúng quỷ kế của tên Cổ Kiếm Thu nên mới bị bắt, lần sau còn gặp tên họ Cổ ấy quyết không tha cho hắn.

Nhưng “quỷ kế” như thế nào, nàng không nói rõ, Tiểu Hồ Tử cũng không tiện hỏi kỹ vì biết nàng chẳng có hứng thú gì nhắc lại chuyện ấy.

Tiểu Hồ Tử cười nhẹ:

- Chúng ta có thể mau đến Cổ gia bảo tiếp ứng cho lệnh tôn.

Hốt nhiên Ngọc Sương xua tay:

- Chậm chút đã, ta còn phải lo liệu trước một việc.

- Ngọc tử muốn nói tới việc gì?

Ngọc Sương hỏi:

- Ta hỏi ngươi, nếu ngươi là người của Cổ gia bảo, khi phát hiện ra không có ta và chẳng có xe ngựa đâu, ngươi sẽ làm sao?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Đương nhiên phải tra xét cho minh bạch, hay là ta sẽ giấu chiếc xe đi cho chúng mất thời giờ tìm kiếm, ta sẽ nhân cơ hội đột nhập Cổ gia bảo?

Vạn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi có cho rằng chúng sẽ tìm đến Hoàng Sơn không?

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Hoàng Sơn cách đây không xa, rất có thể chúng sẽ tìm đến Hoàng Sơn.

Ngọc Sương tiếp:

- Ngươi vừa nói Lý đại ca đến Hoàng Sơn phải không? Nếu người của Cổ gia bảo cũng đến Hoàng Sơn ắt sẽ gặp nhau.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Ngọc tử nói rất đúng.

- Do đó, chúng ta không đồng đến Cổ gia bảo, chúng ta có thể chia làm hai, một người đến Hoàng Sơn bảo vệ Lý đại ca, Hồ đệ, ta nghĩ Hồ đệ nên về Hoàng Sơn tốt hơn.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Đệ không rành địa hình ở Hoàng Sơn. Ngọc tử hãy quay về Hoàng Sơn bảo vệ Lý đại ca, đệ sẽ tới Cổ gia bảo xem sao. Chúng ta sẽ gặp nhau ở Hoàng Sơn khi ở Cổ gia bảo trở về.

Y hơi nhắc quyền thi lễ, thân hình hần vọt lên thắp thoảng chuyển thân vài cái đã xa ngoài mười trượng. Vạn Ngọc Sương nhìn theo thân ảnh của y, nhè nhẹ lắc đầu rồi chuyển thân quay về hướng Hoàng Sơn. Sau khi chia tay cùng Vạn Ngọc Sương, nhân vì ngoại mạo của Tiểu Hồ Tử là một đứa trẻ con chưa hề có tên tuổi trên chốn giang hồ do đó chẳng có ai thèm quan tâm gì đến y.

Dọc đường đi, chỉ thấy người của Cổ gia bảo xuất hiện lai vãng rất đông, nhưng chẳng có ai chú ý đến y. Khi Tiểu Hồ Tử tìm đến Cổ gia bảo chỉ thấy hai cánh cổng đóng chặt mỗi lần có người ra vào xong là liền khép cửa. Y nghĩ muốn hỗn nhập vào trong không phải là chuyện dễ dàng.

Tiểu Hồ Tử ẩn thân gần đó nghĩ mãi chưa có cách vào bỗng thấy cánh cổng mở rộng, từ bên trong đi ra một đám người. Trong đám người ấy có hai vợ chồng Vạn lão tiên sinh và vợ chồng Thiết công mặt mũi rất tươi cười, họ đi ra cửa dừng lại ôm quyền thi lễ như từ giã rồi lên lưng ngựa do Cổ gia bảo chuẩn bị sẵn ra roi lên đường. Xem ra bao nhiêu tranh chấp đã được hòa giải, nhìn thấy tình hình ấy Tiểu Hồ Tử rất vui, tự thấy không cần phải đột nhập Cổ gia bảo nữa mà phóng thẳng về Hoàng Sơn. Cổ gia bảo không xa Hoàng Sơn là mấy, chỉ mất một ngày đường, y đã về đến Hoàng Sơn.

Khi về gần đến nhà họ Vạn, tự nhiên trong lòng Tiểu Hồ Tử có cảm giác bất an, cảm giác khiến y tăng thêm cước bộ tìm đến Vạn gia. Mấy gian nhà họ Vạn bây giờ chỉ còn lại một đồng tro tàn khói còn bay lên nghi ngút. Tiểu Hồ Tử nhìn qua đồng tro tàn phát hiện ra nhiều vết máu và dấu tích trận ác đấu nhưng hoàn toàn không thấy xác chết của bất cứ ai. Ít ra Lý Xuân Sinh cũng chưa chết ở đây... Bỗng nhiên y nghe trong đám cỏ với vọng ra tiếng rên rỉ, Tiểu Hồ Tử tức thì tìm đến nơi. Trong đám cỏ ấy quả nhiên có một người đang dãy dụa, ngực áo của hắn rách nát lộ ra một vết dao khá sâu nhuộm đầy máu. Toàn thân hắn cũng nhuộm máu, hiển nhiên hắn bị ra máu quá nhiều nên bất tỉnh đến bây giờ mới hồi tỉnh. Lúc ấy chỉ thấy hắn cố bò dậy nhưng có lẽ vết thương quá nặng chỉ gượng dậy hắn lại ngã xuống.

Tiểu Hồ Tử nhảy đến nâng hắn dậy, nhìn rõ mặt bất giác kêu lên:

- Vương đại thúc!

Tức thì chỉ pháp bắn ra điểm vào bảy đại huyệt cầm máu cho hắn rồi ấn chưởng tâm vào huyệt sau lưng hắn truyền chân khí từ chưởng qua thân thể họ Vương giúp hắn phục hồi sức lực. Vương Đắc Phúc được Tiểu Hồ Tử tiếp truyền chân khí dần dần hồi sức, hắn vừa nhìn rõ là Tiểu Hồ Tử thì gượng cười: - Lý công tử đã theo hướng tây trốn xuống núi rồi, đừng lo gì cho ta, ngươi hãy đi theo giúp Lý công tử đi.

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Thời gian đã lâu quá sợ đuổi theo sẽ không kịp, để tại hạ chạy chữa cho Vương đại thúc.

Y rút ra viên thuốc cho Vương Đắc Phúc uống sau đó giúp bôi Kim sáng dược lên vết thương rồi xé áo băng bó vết thương cho hắn. Băng bó xong, y không ngại hao phí tinh lực dùng nội lực trị thương cho hắn. Nhờ có Tiểu Hồ Tử tận lực, Vương Đắc Phúc thoát chết. Tiểu Hồ Tử hỏi hắn: - Vạn cô nương đã về đây chưa?

- Về rồi, đối xử với Lý công tử rất tốt.

Y lại hỏi:

- Vạn lão tiên sinh và phu phụ Thiết công về đây từ lúc nào? Với võ công của toàn gia như thế mà sao đến nỗi thảm bại?

Vương Đắc Phúc lắc đầu:

- Vạn lão tiên sinh hoàn toàn chưa về.

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Sao? Họ chưa về ư? Thật là la..... Chuyện này xảy ra lúc nào?

- Đang lúc ăn cơm trưa... Bây giờ là giờ nào?

- Chắc mới khoảng giờ Thân.

Vừa buột miệng, y liền hạ giọng:

- Đừng nói nữa, có người tới.

Dứt tiếng đã nghe thấy tiếng áo bay phấp phất lướt qua không rơi thân xuống ngay khoảng đất trống ngay cửa nhà họ Vạn. Tiểu Hồ Tử ở rất gần nên nhìn thấy thân thể người ấy khoác một cái trường bào màu lam. Tuy chỉ nhìn thấy lưng hắn nhưng y có cảm giác rất quen, y cau mày nghĩ thầm có lẽ nào lại là Lý Phi Bằng ở Nam Bình Kiều Đỗ lão gia, không hiểu hắn đến đây làm gì?

Lý Phi Bằng ngần ngại trước mấy nếp nhà hoang tàn chỉ còn là đồng tro tàn. Sau một lúc lục lọi tìm kiếm gì đó trong đồng tro, hắn thở dài bỏ đi. Tiểu Hồ Tử lắc đầu nhìn Vương Đắc Phúc hỏi: - Vương đại thúc, ở đây không tiện dưỡng thương, đại thúc nhìn kia, bên kia còn một gian nhà nhỏ chưa cháy, để cháu đưa đại thúc đến đó nghỉ ngơi nhé.

Tiểu Hồ Tử dìu Vương Đắc Phúc đến trước gian nhà nhỏ ấy nhìn vào, bất giác bật cười vì đó chỉ là một gian chuồng heo, bên trong vẫn còn một con heo nái và bầy heo con.

Rất may chuồng heo này cũng khá rộng, trừ chỗ nằm của bầy heo, miễn cưỡng cũng có thể bố trí chỗ nằm nghỉ cho Vương Đắc Phúc được, dù là chuồng heo đi nữa vẫn vẫn hơn nằm ngoài trời rất nhiều. Tiểu Hồ Tử kiếm một ít cỏ khô trải một lớp trên đất cho sạch sẽ rồi đặt Vương Đắc Phúc nằm xuống, đang chuẩn bị ra ngoài tìm cái gì cho hắn ăn đỡ dạ hốt nhiên nghe có tiếng chân người bước tới.

Tiểu Hồ Tử cứ tưởng Lý Phi Bằng trở về, trong bụng quyết tâm xuất hiện, nên bước ra ngay nhưng vừa lúc ấy một cánh tay to như cánh quạt chụp xuống vai, y chú mục nhìn kỹ thì ra đó là một đại hán thân hình cao lớn mặt đen như lọ chảo, tay vừa chụp trảo tới vừa quát: - Tiểu tử, người dám giỡn gan đốt cháy nhà người lại còn ở lại nơi đây, lão phu làm sao tha ngươi được.

Nghe khẩu khí của hắn quả không giống người Cổ gia bảo, Tiểu Hồ Tử động thân tránh trảo của hắn, xua tay: - Bằng hữu, xin đừng hiểu lầm, chúng

ta là khách của nhà Vạn lão tiên bối đây.

- Nói vậy, Vạn gia có bao nhiêu khách ta đều biết rõ, đâu có bao giờ biết tiểu quỷ mi!

Hắn không tin nên thủ pháp liền biến đổi, hay tay liên tiếp xuất trào chụp tới.

Tiểu Hồ Tử bị bức bách, không còn biết giải thích làm sao, đành động thủ với hắn.

Không ngờ bản lãnh của hán tử cũng khá cao, hắn đánh liền một lúc mười hai thế trào khiến Tiểu Hồ Tử phải thi triển tuyệt kỹ mới tránh được. Y thở dài: - Bằng hữu, nếu các hạ không biết phải trái, đừng trách ta vô lễ.

Dứt lời, thân pháp liền tiến, không thối lui nữa mà khinh thân tiến tới, tay trái lật lên chớp nhoáng gõ vào mạch môn hắn, tiếp theo tay phải xuất chiêu điểm ngón tay cái tới.

Chiêu thế của Tiểu Hồ Tử nhanh như điện chớp, hán tử nọ chỉ thấy trước mặt nhàn ảnh hoa lên, mạch môn tay trái hắn đã bị nắm trúng, trong bụng vô cùng sợ hãi, chưa kịp phản ứng, tay phải đối phương đã điểm tới. Trong lúc nguy cấp, hốt nhiên hán tử hét lớn lên: - Mẹ Oi cứu con mau! Tiểu tử này lợi hại quá.

Tiểu Hồ Tử cười bật lên, thì ra đây là hai mẹ con, y hơi chậm tay, hốt nhiên một luồng kinh lực kỳ lạ mạnh mẽ đè ép xuống, đồng thời một tiếng già lão hét lạnh: - Buông tay!

Tiểu Hồ Tử vốn không có ý đả thương hán tử, nghe tiếng quát liền đẩy tay ra, đồng thời vai y lệnh nghiêng qua tránh kinh lực đối phương, y di hình hoán vị, hốt nhiên lui ra một bên quay đầu nhìn lại.

Lão già vừa đến xuất chiêu đầu tiên không trúng chưa đánh vội tiếp, vì lão chỉ bức bách Tiểu Hồ Tử buông thả hán tử là đủ. Người đó là một lão bà tóc trắng phơ phơ thần thái rất nghiêm trọng. Tiểu Hồ Tử nghĩ rằng hai mẹ con này có quan hệ với Vạn gia nên vội ôm quyền: - Lão tiên bối, xin nghe văn bối giải thích được không?

Lão thái bà lạnh lẽo đáp:

- Người nói đi!

- Xin hỏi lão tiên bối và Vạn tiên bối có phải là bằng hữu không?

- Không phải bằng hữu việc gì xen vào việc này?

- Nếu lão tiên bối là bằng hữu của Vạn lão tiên bối, bắt tất chúng ta phải đánh nhau làm gì vì văn bối cũng là bằng hữu của Vạn gia..

Lão thái bà ấy không thêm lý gì đến lời y, lão hô:

- Không, đỡ chiêu!

Song thủ vươn liền mười ngón tay cong lại như móc câu móc tới ngực Tiểu Hồ Tử... Chỉ thấy một thân ảnh xẹt tới như điện chớp rít lên úp chụp lấy Tiểu Hồ Tử như một mạng lưới chụp lấy y. Từ khi Tiểu Hồ Tử hạ sơn đến nay tuy có động thủ với người vài lần, lần nều cũng đều thắng lợi nhưng lần này bị chiêu thể lão bà uy hiếp đến thể này là lần đầu tiên, y hoảng sợ không dám sơ hốt, miệng kêu lên: - Lão tiên bối đã không cho vãn bối trình bày, vãn bối xin chịu vô lễ.

Song thủ y hoành lên biến thành chiêu “Đồng tử bái quan âm” chặn đứng thể công của lão thái bà. Thần sắc lão thái bà hơi biến động, tiếp đó lại tấn công mạnh hơn. Tiểu Hồ Tử nhân vì biết lão thái bà này không phải là người của Cổ gia bảo, bây giờ tuy còn chút hiểu lầm, nhưng một ngày nào đó cuối cùng sẽ minh bạch nên y vẫn giữ lễ độ, y xuất chiêu “Đồng tử bái quan âm” là để biểu thị sự tôn kính, bây giờ chiêu thức y biến đổi, từ chiêu “Đồng tử bái quan âm” y biến hóa thành chiêu “Vạn bái nhất thọ” song chưởng một trên một dưới đánh tới những phần yếu bại của đối phương.

Thân hình Tiểu Hồ Tử thấp bé, chiêu thể xuất ra trong công có thủ, hoàn toàn chiếm được thượng phong, trong chớp nhoáng y đã đánh hơn mười chiêu dồn lão thái bà phải liên tiếp lùi lại.

Lão thái bà là nhân vật thuộc vào đệ nhất hạng võ lâm, tuy lùi nhưng bà không hề bán loạn nhưng trước chiêu thể biến ảo của Tiểu Hồ Tử, lão cũng đã có hơi hoang mang: “Nếu đánh thêm lâu nữa không hại được tên tiểu tử này còn gì mặt mũi với giới giang hồ nữa?” Nên biết vị lão thái bà này không phải nhân vật tầm thường trong giang hồ, lão xưng hiệu là “Tam huyền thủ” Ngô lão lão xưa nay rất tự cao tự mãn về bản lãnh của mình. Tâm niệm chuyển động, Ngô lão lão lại khích động bởi lòng hiếu thắng, hai lần triển động ánh mắt lóe lên dữ dội quát to: - Hài tiểu tử, ngươi đã đỡ được thêm một chiêu nữa của ta, từ nay suốt đời ta không thêm hạ sơn nữa.

Thủ pháp lão đột nhiên biến đổi phiêu phưởng bất định, lúc mau lúc chậm khiến đối phương mắt hoa trí loạn không biết lão đến từ đâu và chuyển thân đến đâu.

Lập tức Tiểu Hồ Tử bị luống cuống, ứng tiếp đã giảm phần linh diệu, y phải liên tiếp thối lui năm bước, trong lòng tức giận, ngậm hít một hơi chân khí ngưng tụ mười thành hỏa hầu. Ngay lúc ấy hốt nhiên nghe hán tử lúc nãy kêu lên một tiếng nói: - Mẹ, Vương Đắc Phúc ở đây này.

Có lẽ hán tử vừa phát giác ra Vương Đắc Phúc ở trong chuồng heo nên mới kinh ngạc kêu lên như thế. Ngô lão lão tuy hiếp Tiểu Hồ Tử liên tiếp lùi lại đã lấy làm thỏa mãn bao nhiêu khí giận tiêu tan gần hết lập tức thu thể quát

nói: - Tiểu tử, đừng chạy trốn, lão bà ta đi xem xét bằng hữu một chút rồi sẽ quay lại đánh tiếp với ngươi.

Thân hình lão bà chuyển động, không thèm lý hội đến Tiểu Hồ Tử, quay vào phía chuồng heo. Tiểu Hồ Tử thở phào, lắc đầu tự nói: - Công phu cao quá nhưng thật là ích kỷ chẳng biết gì đến phải trái.

Tức thì y cũng bước theo vào chuồng heo.

Lúc ấy tên hán tử đã cõng Vương Đắc Phúc lên lưng định bước ra ngoài, Ngô lão lão quay lại nhìn thấy Tiểu Hồ Tử, lão liền mắng: - Tiểu quỷ, sao ngươi cứ đi theo...

Tiểu Hồ Tử đang định giải thích thì Vương Đắc Phúc đã lên tiếng:

- Lão tiên bối, y là người của chúng ta đó.

Lúc ấy Ngô lão mới ngăn người:

- Người của chúng ta? Tại sao không chịu nói sớm?

Sự thực, vừa mới gặp họ đã có thành kiến với y, chưa kịp phân biện gì đã vội ra tay giao đầu đầu có kịp nghe y nói gì. Tiểu Hồ Tử đành cười gượng: - Xin lão tiên bối tha thứ.

Ngô lão lão quay sang nói với Vương Đắc Phúc:

- Lý công tử và Vạn tiểu thư hiện đang ở nhà ta, hãy đến đó mà dưỡng thương. Tệ xá ở trong khu trúc lâm đường xá ra khó đi, hãy cẩn thận theo sau chúng ta.

Xuyên qua rừng trúc, trước mặt mọi người đã hiện ra một gian nhà dựng toàn bằng thân cây trúc, trước cửa nhà đã thấy Vạn Ngọc Sương chạy ra nghênh đón: - Hồ đệ, sao chỉ có một mình đệ trở về, cha mẹ ta đâu?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Đệ cũng đang lấy làm la.... E rằng đã xảy ra vấn đề gì?

Ngô lão lão quát mắng:

- Có chuyện gì vào nhà hãy nói, Ngọc Sương, sao cô nương không chịu nói sớm có vị tiểu bằng hữu này, chút nữa chúng ta đã xảy ra lầm lỡ...

Ngọc Sương vừa nhường cho Tiểu Hồ Tử bước vào nhà vừa mỉm cười:

- Ai ngờ y lại quay về sớm đến thế?

Vào trong nhà, Tiểu Hồ Tử mắt nhìn chung quanh, không thấy Lý Xuân Sinh đâu, y cau mày hỏi:

- Lý đại ca đâu?

Vạn Ngọc Sương đáp:

- Công tử bị một vết thương nhẹ vừa mới ngủ yên, đừng kinh động công tử.

Nàng vừa dứt tiếng, không ngờ trong gian phòng đã vọng ra tiếng Lý

Xuân Sinh:

- Tiểu Hồ Tử, ta không sao đâu.

Tiếp đó Lý Xuân Sinh từ phòng trong bước ra, Ngọc Sương hơi trừng mắt nhìn:

- Tại sao chàng không chịu ngủ cho yên?

Lý Xuân Sinh mỉm cười:

- Trong tình hình này, em bảo ta ngủ sao được?

Nghe hai người đối đáp đã rõ hai người đã hết giận oán nhau.

Tiểu Hồ Tử cười ha hả:

- Lý đại ca đáng lẽ phải cảm ơn đệ đó.

Lý Xuân Sinh hơi đỏ mặt quát:

- Bỏ chuyện đó đi, ngươi mau kể chuyện ngươi vào Cổ gia bảo cho mọi người nghe.

Tiểu Hồ Tử nhún vai:

- Nói ra sợ bị cười chứ đệ hoàn toàn không vào Cổ gia bảo nửa bước...

Vạn Ngọc Sương kinh ngạc:

- Sao? Đệ không đến Cổ gia bảo ư?

Câu hỏi của nàng lộ vẻ thất vọng. Tiểu Hồ Tử đáp:

- Ngọc tỷ, không phải đệ không dám vào Cổ gia bảo, nhưng vì khi đệ vừa tới trước cổng Cổ gia bảo đã gặp bọn Vạn lão tiên bối từ trong đi ra, do đó đệ không cần thiết phải vào đó nữa.

Vạn Ngọc Sương hỏi:

- Họ ra đi đâu?

- Nhân vì tiểu đệ không muốn gặp họ, và họ lại cỡi ngựa làm sao tiểu đệ có thể đuổi theo kịp, vả chăng tiểu đệ cứ nghĩ họ sẽ quay trở về đây nên không cần đi theo nữa... không ngờ, họ đi đâu đến nay tiểu đệ cũng không thể biết.

Vạn Ngọc Sương lắc đầu:

- Họ đâu còn có chuyện gì khác. Gia phụ từ lâu đã thôi xuất giang hồ, không hề dính tới chuyện giang hồ nữa.

Đột nhiên Ngô lão lão xen vào:

- Ngươi có nhìn lầm người không đấy?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Vẫn bối nhớ kỹ diện mạo họ, làm sao nhìn lầm được?

Ngô lão lão nói:

- Đây có lẽ là âm mưu của Cổ gia bảo, chúng giả tiền đưa họ về rồi sai thuộc hạ mai phục giữa đường tập kích để nhằm...

Nói đến đây lão phát giác điều đó không thể xảy ra, vì với võ công của Vạn lão tiên sinh và Thiết công không có thuộc hạ nào của Cổ gia bảo có thể đánh lén được, do đó lão không nói tiếp nữa. Tiểu Hồ Tử lại nghĩ khác, y hỏi: - Nếu Cổ gia bảo muốn tiêu diệt họ, tại sao chúng không giết ngay trong thành mà cần thả ra rồi mới tập kích?

Ngô lão lão đáp:

- Lý do rất đơn giản, vì Cổ gia bảo sợ tiếng người chê trách và chẳng nếu chúng giết Vạn lão tiên sinh trong nhà chúng, chuyện ấy nếu truyền ra giang hồ, chúng sẽ bị chỉ trích, huống gì, bằng hữu của Vạn lão rất đông, tương lai có thể liên hợp trả thù cho lão, làm sao chúng chống nổi?

Tiểu Hồ Tử động tâm:

- Chẳng lẽ bọn chúng...

Tiếng y hốt nhiên ngưng nửa chừng, nhìn Vạn Ngọc Sương một cái không nói tiếp nữa. Vạn Ngọc Sương tiếp hỏi: - Hồ đệ muốn nói gì?

Tiểu Hồ Tử ngập ngừng:

- Đây chỉ là một ý nghĩ kỳ quái không nói cũng được.

Ngô lão lão nói:

- Người còn nhỏ tuổi đừng bắt chước cái giọng áp a áp úng ấy, chẳng hay ho đâu.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Ngọc tỷ tỷ, đệ xin hỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ có quen biết ai có hình dạng như thế này không?

Tiếp đó, y mô tả cặn kẽ hình dáng diện mạo của người áo lam cho nàng nghe. Y chỉ mượn câu chuyện ấy để chuyển đề tài vì không muốn nói rõ ý nghĩ vừa lóe lên của mình và cũng vì y nhận thấy tên áo lam ấy có gì khả nghi, Vạn Ngọc Sương cau mày suy nghĩ: - Có chuyện gì quan hệ với hần?

- Chẳng quan hệ gì, đệ chỉ hỏi Ngọc tỷ tỷ biết hay không biết người ấy, hần là người thế nào?

Vạn Ngọc Sương mỉm cười:

- Đương nhiên là biết. Haán là con của lão bá ta tên Chu Thông Lương. Niên kỷ của hần mới hơn ta chút ít, nhưng thanh danh trên giang hồ là một đại hiệp...

Tiểu Hồ Tử lại hỏi:

- Hần có thường về nhà thăm Ngọc tỷ không?

- Đã ba bốn năm nay hần không về đây.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Hần mới đến đây. Đệ không dám kinh động hần, bây giờ nghĩ lại, có lẽ

hắn đã nghe được tin tức gì, nếu chúng ta tìm được hắn quả là rất tốt.

Thực ra y không nói thật ý nghĩ của mình, nhưng nghe cũng rất có lý khiến ai cũng tưởng thật. Vạn Ngọc Sương cau mày: - Hắn như con ngựa hoang, nay đây mai đó, biết đâu mà tìm?

Tiểu Hồ Tử trầm ngâm:

- Hắn mới rời khỏi đây không lâu, có lẽ chưa đi xa, để đệ đuổi theo hắn xem sao.

Nói xong lập tức đứng lên định đi ra cửa, Vạn Ngọc Sương ngăn:

- Trời tối lắm, để ngà mai đi cũng chưa muộn.

- Không được, ngày mai e rằng càng khó tìm hắn...

Ngừng lại một chút, y dặn:

- Không biết đệ về sớm hay muộn, nhưng Lý đại ca và Ngọc tỷ ở lại, không nên vọng động nhé.

Lý Xuân Sinh vội nói:

- Hồ đệ, nếu có đi hãy nhớ gửi tin về.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền lên xá rồi tung thân ra ngoài cửa biến mất vào trong bóng đêm. Ngô lão lão mỉm cười: - Cậu bé này võ công cao cường mà cũng rất đáng yêu.

Tiểu Hồ Tử phi hành suốt đêm. Sự thật y không phải đuổi theo Chu Thông Lương, mà là tìm đến lại Cổ gia bảo. Y biết sự việc đã khởi đầu từ Cổ gia bảo, chỉ có tìm đến đây mới mong có đáp án nên mượn cơ nói đến hán tử áo lam làm cách rời nhà Ngô lão lão và Vạn cô nương.

Lần này đến gần Cổ gia bảo, Tiểu Hồ Tử phát hiện tình hình ở đây đã khác, cổng bảo mở rộng người đi ra đi vào không có gì khăn trương, y ngấm ngấm quan sát hồi lâu, nhất thời không nghĩ ra cách đột nhập.

Mới đầu y định giả thành một tên hành khất xin vào nhưng nếu giả làm hành khất ắt sẽ bị ngờ là đệ tử Cái Bang vào dò thám, thì khác gì tự mang đề đến hang cọp.

Tiểu Hồ Tử suy đi nghĩ lại vẫn chưa tìm ra cách đột nhập.

Thời gian qua như chớp mắt, vừa đang là ban ngày dần dần trời đã tối hẳn, cánh cổng Cổ gia bảo đóng “ầm” một tiếng chấm dứt suy nghĩ của Tiểu Hồ Tử. Y nhìn lên dãy tường hình bán nguyệt, nói thầm: - Không có cách nào vào thì ta vượt tường vào vậy.

- Vượt tường vào không được đâu!

Hốt nhiên có ai đó nói câu ấy sau lưng y, y giật mình quay lại, cách y không xa có một người đứng sừng sững. Người ấy mặt áo bào lam nhìn y cười khinh mạn. Tiểu Hồ Tử buột miệng: - Chu Thông Lương, công phu

khinh thân thật cao minh!

Trong lòng y vừa kinh ngạc vừa bội phục. Chu Thông Lương cười nhẹ đi đến gần y:

- Người là Tiểu Hồ Tử phải chăng?

Tiểu Hồ Tử bái hấn một bái:

- Ân công, Tiểu Hồ Tử...

Chu Thông Lương đưa tay đỡ lấy Tiểu Hồ Tử:

- Tiểu đệ đệ, bây giờ người đã là người võ lâm, không nên quá câu thúc theo thói tục. Mau đứng lên đi!

Chu Thông Lương cười tươi:

- Tiểu đệ, ta xem người bình thường rất hoạt bát, sao nhất thời lại thành người chậm chạp thế?

Tiểu Hồ Tử đáp ứng:

- Tiểu đệ đâu dám phóng túng trước mặt ân công?

Chu Thông Lương cười ha hả:

- Cái gì là ân công với không ân công? Nếu cứ như người nói, người đã cứu sư muội của ta, ta cũng phải gọi người là ân công ư?

Tiểu Hồ Tử đáp ứng:

- Cái ấy... cái ấy đâu giống nhau.

Chu Thông Lương nói:

- Không cần phân biệt, ta chỉ lớn hơn người chút ít, cứ gọi ta là đại ca được rồi!

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Người ta thường nói chịu ân phải nhớ báo, đệ đâu dám quên. Chu đại ca.

Chu Thông Lương gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, chúng ta hãy nói vào việc chính.

Hắn dẫn Tiểu Hồ Tử đến một nơi khá kín đáo, hai người ngồi xuống mặt cỏ, hắn nói:

- Tiểu Hồ Tử, người chẳng muốn gặp ta đó ư? Sao lại một thân chạy đến đây?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Kỳ thực là đệ lừa Ngọc tỷ thôi, đệ sợ nàng đòi đi theo nên bịa ra câu chuyện...

A, Chu đại ca, sao đại ca biết, sau đó đại ca có gặp họ ư?

- Không, ta cũng sợ bị hỏi han lời thôi, nên đâu dám gặp họ.

Hồi 11 - Hoa Đẹp Vào Hang Hổ

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Chu đại ca có tin tức gì của Vạn lão tiên bối không?

- Không, sự thực lão tiên bối xảy ra việc gì ta cũng không biết rõ tất cả đầu đuôi.

Nhân đó Tiểu Hồ Tử bèn đem tất cả mọi chuyện có liên quan đến Vạn lão tiên sinh kể cho Chu Thông Lương nghe, tiếp đó y bảo: - Tiểu đệ rõ ràng nhìn thấy tận mắt Vạn lão tiên bối đã chia tay ở ngoài cổng Cổ gia bảo, thế mà bây giờ không biết tông tích của lão tiên bối đâu, đại ca có thấy kỳ quái không?

- Thế đệ suy nghĩ ra sao về chuyện thất tung ấy?

- Theo ý kiến thô thiển của đệ, chuyện thất tung của Vạn lão tiên bối có hai khả năng:

Một là khi rời khỏi Cổ gia bảo lão tiên bối đã gặp điều bất thường, hai là lão tiên bối chưa hề ra khỏi Cổ gia bảo, tất cả quang cảnh mà đệ nhìn thấy chỉ là vở kịch do Cổ gia bảo trình diễn.

Chu Thông Lương vỗ đùi tán thành:

- Ta đồng ý với ý kiến thứ hai của đệ, chắc chắn Vạn lão tiên bối vẫn còn ở trong Cổ gia bảo... bất quá nếu như vậy thì lành ít dữ nhiều.

Tiểu Hồ Tử hỏi liền:

- Chu đại ca lúc nãy có nói không thể vượt tường vào là có ý gì?

- Vì trên tường ấy chúng đã bố trí nhiều loại ám khí, chẳng những rất dễ bị thọ thương mà còn kinh động bọn chúng. Chi bằng theo ta thấy đệ cứ hỗn nhập vào trong thành, nhân vì đệ chỉ là một đứa trẻ chưa có tên tuổi gì trong giang hồ, ta tin rằng không có ai chú ý... vả chăng, trong vùng này ta có khá nhiều bằng hữu... Ta sẽ sắp đặt cho đệ, đệ cứ vào đó trước, sau đó ta sẽ tìm cách thừa cơ vào sau.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Vâng, xin tùy đại ca sắp đặt.

Ngay sau đó Chu Thông Lương dẫn Tiểu Hồ Tử đến nhà một người bằng hữu.

Sáng hôm sau, người bằng hữu này đem năm trăm lạng vàng mua chuộc lấy tên gác cổng Cổ gia bảo cho y vào với lý do để xin ăn trong ấy.

Trong Cổ gia bảo canh phòng rất nghiêm mật, tất cả gian nhà trong ấy đều cửa đóng then gài không dễ gì vào được. Đợi đến đêm thứ hai khi mọi người đã say giấc Tiểu Hồ Tử mới thi triển thuật phi hành đi khắp nơi trong bảo, y phát hiện ba nơi khả nghi, đó là thạch lao, một tòa biệt viện và nơi nghĩa trang.

Ba nơi khả nghi này đều được canh phòng cẩn mật, nếu muốn đột nhập không phải là chuyện dễ dàng gì, vì đó, Tiểu Hồ Tử không dám sơ suất vọng động. Đang lúc y chưa biết làm sao để báo tin cho Chu Thông Lương biết, bỗng y nhìn thấy Chu Thông Lương và một số vị công tử hoa dạng xuất hiện trước cổng Cổ gia bảo, lúc ấy Chu Thông Lương đã thay một bộ quần áo rất sang trọng ra dáng là một công tử hào hoa khác thường. Khi Chu Thông Lương và vị công tử nọ vừa mới bước tới cổng, bỗng nhiên có một giọng nữ nhân gọi thánh thót: - Chu đại ca, hôm nay có trận gió nào thổi đại ca đến đây vậy?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười nghĩ thầm:

“Vị tiểu thư này hình như có cảm tình sâu đậm với Chu đại ca lắm..”. Ba vị huynh đệ họ Cổ thì lão nhị và lão tam không hề có một đứa con nào, chỉ có lão đại là đông đủ nhất, có một con trai và ba con gái, con trai là Cổ Kiếm Thu chính là công tử hào hoa đang đi cạnh Chu Thông Lương, còn ba cô con gái thì đại tiểu thư Cổ Kiếm Lan đã xuất giá theo chồng, tam tiểu thư Cổ Kiếm Hàm năm nay mười tám tuổi và tứ tiểu thư Cổ Kiếm Thanh năm nay còn quá nhỏ, mới mười một tuổi.

Tiểu Hồ Tử nghĩ không sai chút nào, vị tam tiểu thư Cổ Kiếm Hàm này rất có cảm tình với Chu Thông Lương. Chu Thông Lương cười thân thiết: - Ta đến nay vẫn chưa quên thứ rượu “Ngọc lộ tử uy” để say người của tiểu thư..

Mặt của Cổ Kiếm Hàm rục rờ như hoa nở:

- Đa tạ chàng còn nhớ “Ngọc lộ tử uy” của tiểu muội...

Cổ Kiếm Thu vội vàng chặn lời:

- Tam muội, đừng nghe đại ca đây nói dối, đại ca đâu có ý định đến đây, không may bị ta bắt được giữa đường, không thể thoát thân nên cố ý giả vờ nói vậy để mua lòng em đấy thôi.

Chu Thông Lương thản nhiên hỏi:

- Em tin lời nhị ca của em hay tin lời ta?

Cổ Kiếm Hàm lắc đầu rất nhí nhảnh:

- Cả hai người nói đều không thể tin được.

Cả bọn cười ha hả, Chu Thông Lương bị hai huynh muội mỗi người cặp một bên đưa vào trong Cổ gia bảo. Khi Chu Thông Lương đi qua mặt, Tiểu Hồ Tử cố ý đưa mắt ra hiệu cho hắn nhưng hình như hắn chẳng thèm chú ý gì tới, không biết vì thực chẳng nhìn thấy Tiểu Hồ Tử hay còn có dụng ý gì khác.

Sau đó Chu Thông Lương được Cổ Kiếm Thu dẫn đến “Thần phong các”

chiêu đãi rất nồng hậu. Tiệc tan, Cổ Kiếm Thu nói: - Chu huynh, tiểu đệ có một việc cần phải bẩm báo với gia phụ, xin huynh cứ ở đây với xá muội, tiểu đệ sẽ trở về bồi tiếp Chu huynh.

Chu Thông Lương chận lại:

- Đệ cũng đang muốn ra mắt vãn an lệnh tôn, để ta cùng đi với đệ.

Cổ Kiếm Thu lắc đầu:

- Không cần, huynh là khách của anh em đệ cần gì phiền đến thế? Xin cứ ở lại đây vui chơi...

Chu Thông Lương tỏ ra bất an:

- Như vậy e rằng quá thất lễ.

Cổ Kiếm Hàm cười dịu dàng:

- Đại ca đã đến nơi này còn khách sáo làm gì, nhị ca có việc của nhị ca, ta cứ vui chơi là việc của ta, mỗi người một ý thích chẳng vui hơn sao?

Chu Thông Lương cười lớn:

- Tam cô nương, ấy là cô nương nói, mai kia lệnh tôn trách tội, cô nương có chịu giùm ta không?

Cổ Kiếm Hàm gật đầu:

- Đương nhiên, nhất định tiểu muội sẽ hoàn toàn chịu...

Hốt nhiên nàng ngừng lại mặt hơi ửng đỏ:

- Nhưng còn mẹ của tiểu muội ở đây, đại ca cũng nên chào hỏi người một câu.

Chu Thông Lương đáp:

- Đúng đó, ta phải nên gặp lệnh đường của nàng.

Cổ Kiếm Hàm mỉm cười:

- Nói đi là nên đi liền, chúng ta đi gặp mẹ thôi!

Tay nàng kéo Chu Thông Lương đứng dậy đi về hướng nội đường.

Chu Thông Lương làm khách của Cổ gia bảo lần này không phải là lần đầu tiên, nhưng được vào nội đường thì đây là lần đầu, trong lòng không khỏi hồi hộp. Hiện nay, thực ra hẳn chẳng có một chút tình cảm nào với vị tam tiểu thư họ Cổ này, chẳng qua vì chuyện của Vạn lão tiên bồi nên bắt buộc phải vào Cổ gia bảo, nếu không có chuyện Vạn gia, hẳn thường né tránh cô nương này cũng kịp, đời nào tự dẫn thân vào đây?

Trong tòa nội điện trang trí rất tiết xảo, Chu Thông Lương được ra mắt Cổ phu nhân, khi còn trẻ phu nhân này chính là người được gọi là “Tổ thủ kim hoa” Địch Diễm Thu. Xem ra Địch Diễm Thu mới khoảng ngoài bốn mươi tiếp đón Chu Thông Lương rất ôn hòa, bà nói: - Lão thân đây có nghe Hàm nhi nhắc đến nhân phẩm và võ công của Chu thiếu hiệp, hôm nay được

gặp, quả là danh bất hư truyền, Thu nhi, Hàm nhi được kết bạn với thiếu hiệp, lão thân lấy làm hoan hỉ.

Chu Thông Lương cười khiêm nhượng:

- Lão tiên bối quá khen, văn bối đã nghe từ lâu tiếng tăm của tiên bối và hai lệnh lang, lệnh ái đây.

Địch Diễm Thu mỉm cười dịu giọng:

- Hai lão thái gia, lão phu nhân ở nhà vẫn an khang chứ?

Chu Thông Lương lắc đầu thở dài:

- Văn bối bạc phước từ thuở bé, gia mẫu đã qua đời, sau này chỉ có một mình gia phụ nuôi nấng thành người, gia phụ lại quá nuông chiều văn bối do đó văn bối chỉ học được chút ít bì phu, chưa thành trò trông gi, chỉ làm trò cười cho lão tiên bối.

Địch Diễm Thu cười khanh khách:

- Thiếu hiệp quá khách sáo, cứ như tên tuổi của thiếu hiệp trên giang hồ, hiện nay e rằng Thu nhi, Hàm nhi còn lâu mới bằng được.

Nói xong bà thở dài cười gượng:

- Thu nhi đã lớn rồi, nó lại là nam tử, nó có chí hướng của nó, lão thân không nói đến làm gì, còn Hàm nhi chỉ là một đứa trẻ con, được lão thân đây nuông chiều quá lắm nên tính tình cứ còn như đứa trẻ con, thường thường hay phạm lỗi với người khác, khiến lão thân chẳng yên tâm chút nào.

Bà lại hơi dừng lại ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Thông Lương, khẽ gật đầu mỉm cười:

- Nghe nói nó rất kính phục thiếu hiệp, sau này mong thiếu hiệp lưu tâm chiếu cố đến nó.

Một già một trẻ nói chuyện xem ra vừa khách sáo vừa ăn ý khiến Cổ Kiếm Hàm đứng bên cạnh chẳng biết làm gì, nhân thấy mẹ nhắc tới nàng, nàng mới dám xen vào: - Mẹ, mẹ nói vậy con không chịu đâu. Chu đại ca đâu phải đến đây để nghe mẹ nói xấu về con?

Phu nhân “a” một tiếng, lắc đầu thở dài:

- Cái con tiểu nha đầu này, thế mà biết làm sao cho người nữa?

Xem ra giọng nói như có vẻ than oan, nhưng thực ra trong lòng rất yêu chiều con, Cổ Kiếm Hàm vùng vằng: - Mẹ chỉ nói oan cho con...

Sau đó Chu Thông Lương được dẫn đi diện kiến Cổ Nhất Quán, chủ nhân Cổ gia bảo này, đồng thời gặp cả Võ Đang Bất Tiên đạo nhân cũng đang có mặt trong Cổ gia bảo, cuối cùng hắn cũng chẳng biết gì nhiều về cái bảo bí mật này...

oo Chu Thông Lương trở về tìm gặp Tiểu Hồ Tử, Tiểu Hồ Tử vội vàng

đem điều nghi ngờ ba địa điểm trong Cổ gia bảo hỏi Chu Thông Lương, Chu Thông Lương cho biết: - Ba địa phương mà đệ nói tới, có hai nơi ta biết rất rõ, một là nghĩa trang là nơi chôn chôn cất phần mộ tổ tiên của họ Cổ, vì nơi đài tể trong nghĩa trang có cất một vật vô lâm rất quý là “Ngu công đỉnh” nên chúng mới canh phòng cẩn mật như thế. Còn tòa biệt viện ta chưa hề đến bao giờ nhưng cũng nghe Cổ cô nương nói qua, đó là nơi ở của một vị lão bà điên cuồng không ai dám đến sợ phạm tới lão bà điên ấy.

Tiểu Hồ Tử cau mày:

- Lão bà ấy là ai? Sao Cổ Nhất Quán lại dung chứa?

- Cứ theo lời Cổ cô nương, đó là sư mẫu của họ, nên Cổ Nhất Quán đành miễn cưỡng dung chứa.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Vậy chỉ còn chỗ thạch lao, bây giờ chúng ta đến đó thám thính có nên không?

Chu Thông Lương lắc đầu:

- Không nên, làm vậy càng bị nghi thêm, để sáng mai ta sẽ có cách tìm đến hay hơn...

Bất chợt hắc bảo:

- Giờ đã tối rồi, đệ nên về đi đừng để người ta sinh nghi càng thêm khó khăn cho ta.

Tiểu Hồ Tử nghe lời vọt thân ra ngoài, về lại chỗ ẩn thân của mình. Chu Thông Lương vội vã lên giường trùm chăn định ngủ... Bỗng nhiên trong lòng chấn động vì hắc phát giác đầu giường đã có người, thân pháp khinh công của người lạ rất cao mình cơ hồ không hề phát ra một tiếng động. Chu Thông Lương nhắm mắt bất động giả vờ ngủ để xem động tĩnh, đồng thời nghĩ cách đối phó. Hốt nhiên, người ấy nói nhẹ: - Chu đại hiệp, xin đừng giả ngủ nữa.

Người ta đã nói huých toẹt là hắc giả ngủ, Chu Thông Lương đành xô chăn ngồi dậy mỉm cười, thì ra đó là Diệp Nhã Tuệ cô nương được Cổ Kiếm Thu mời đến làm khách nhân khi Chu Thông Lương đang ra mắt nhị vị phu phụ Cổ Nhất Quán, hắc cười: - Diệp cô nương có gì chỉ giáo?

Diệp Nhã Tuệ chuyển thân lại:

- Lúc nãy Chu đại hiệp nói chuyện với một tên hài tử, tiểu muội đều có nghe hết cả.

Nàng nói thẳng chứ không hề quanh co, khiến Chu Thông Lương phải nghiêm mặt:

- Tại hạ nhất thời sơ hốt, đa tạ được cô nương bảo hộ.

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Trước mặt đại hiệp tiểu muội bất nhất phải dài dòng, tiểu muội có việc cần mới tìm đến đây chứ đâu chỉ làm khách nhân bình thường của Cổ gia bảo? Thật ra tiểu muội biết có lẽ đại hiệp đã phát hiện nhiều điều trong Cổ gia bảo?

Không ngờ nàng lại hỏi thẳng vấn đề, Chu Thông Lương đỏ mặt đáp:

- Không. Tại hạ thực chẳng ngờ cô nương cũng vào đây thám thính.

Diệp Nhã Tuệ thẳng thắn gật đầu:

- Tiểu muội đến Cổ gia bảo là do người ủy thác, Cổ gia bảo không hề biết động cơ ấy đâu nên không hề nghi ngờ tiểu muội, tiểu muội có ý tương trợ với Chu huynh, không hiểu Chu huynh có bằng lòng không?

Nhân vì Diệp Nhã Tuệ đã rình nghe được cuộc đàm thoại của họ Chu với Tiểu Hồ Tử nên thấy không cần phải quanh co nữa.

Chu Thông Lương hỏi:

- Ta giúp gì được cho cô nương?

Diệp Nhã Tuệ gật đầu:

- Giúp được chứ, chúng ta cùng mục đích, tại sao lại không hợp tác để dễ hơn.

- Ý cô nương ra sao?

- Mỗi bên đều có chỗ mạnh chỗ yếu. Trong việc này. Chu huynh sẽ có nhiều ưu điểm hơn tiểu muội nhưng tiểu muội lại có thể giúp Chu huynh tiến hành công việc thuận tiện hơn.. - Ý cô nương thì ra là...

- Cùng hợp tác với nhau, ý tiểu muội chỉ có vậy thôi, không biết Chu huynh có tin tiểu muội không?

Chu Thông Lương mỉm cười:

- Đã là người của Chỉ Thủy sơn trang, nào tại hạ không tin?

Diệp Nhã Tuệ đưa ra bàn tay trắng muốt:

- Thế thì chúng ta hãy hứa một lời...

Chu Thông Lương vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc ấy:

- Hay lắm, chúng ta xin hứa một lời.

Hứa xong, Chu Thông Lương hỏi:

- Cô nương cần tại hạ làm gì, xin cứ nói.

- Tiểu muội chỉ cần biết dung mạo của một người.

- Dung mạo của một người, nhưng là ai mới được chứ?

- Là dung mạo của lão bà điên được gọi là sư mẫu ở trong biệt viện Cổ gia bảo ấy mà.

- Cô nương nói tới lão bà điên ấy ư?

- Chính là dung mạo của bà ta.

Chu Thông Lương cau mặt:

- Tại hạ đâu có biết dung mạo bà ta?

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Chu huynh không biết, nhưng Cổ cô nương biết.

Chu Thông Lương đùa:

- Nếu ta hỏi Cổ cô nương, sao bằng cô nương hỏi Cổ Kiếm Thu?

Diệp Nhã Tuệ vẫn cười:

- Cổ Kiếm Thu không phải là Cổ cô nương, có việc Cổ cô nương biết mà chưa chắc Cổ Kiếm Thu đã biết, cũng có việc Cổ Kiếm Thu biết mà chưa chắc Cổ cô nương biết. Lý do đó là như vậy. Chu huynh minh bạch chưa?

Chu Thông Lương lắc đầu:

- Tại hạ bội phục cô nương lắm đấy. Xưa nay cô nương chưa hề đến Cổ gia bảo, sao cô nương thông thạo thế?

- Tiểu muội đã được một cao nhân chỉ giáo nên có phần cũng biết kha khá, nhưng có phần không biết bằng Chu huynh. Kế hoạch của tiểu muội là các hạ nàngta sẽ tiếp cận tới đa anh em họ Cổ để lợi dụng biết càng nhiều tình hình trong Cổ gia bảo càng tốt. Xin Chu huynh giúp tiểu muội như vậy là đủ, tiểu muội xin cáo từ.

Dứt lời, nàng vọt thân ra cửa liền, chứng tỏ là người rất quyết đoán. Cũng trong đêm ấy trở về chỗ ngủ của mình, Tiểu Hồ Tử phát giác ra có người đã lục soát đồ đạc y từ bao giờ. Thực ra đồ đạc ấy chẳng có gì ngoài vài bộ quần áo và ít khăn màn bình thường nhưng cũng khiến y ngỡ người một lúc. Đột nhiên bên tai y có tiếng dùng “Truyền âm nhập mật” nói nhỏ: - Tiểu đệ chớ hoảng sợ, hãy theo thư thư đến đây.

Theo âm thanh sau lưng y thổi tới một luồng gió lạnh. Tiểu Hồ Tử nghiêng thân, một bóng nhân ảnh vụt qua, chưa kịp nhìn rõ mặt, người ấy đã vọt ra cửa sổ, phi thân đi.

Thân ảnh ấy là ai?

Hết vấn đề này lại đến vấn đề khác, Tiểu Hồ Tử vội vàng phi thân vọt luôn ra cửa sổ đuổi theo đồng thời cùng dùng truyền âm thần công hỏi: - Người là người nào?

Người ấy bật cười:

- Người không cần hỏi, người muốn biết ta là ai cứ đi theo ta ắt sẽ biết.

- Đi thì đi, ta nào có sợ.

Lúc ấy trước mắt y chỉ thấy xa xa có thân ảnh lay động như một luồng sáng khi ảo khi mờ, y ngưng thần nhìn theo thì ra người ấy đưa cánh tay nhỏ nhỏ vẫy tới.

Tiểu Hồ Tử vốn có khinh công siêu tuyệt, y hít một hơi chân khí, song cước điểm xuống đất thân hình vọt lên phi hành đuổi theo. Nhân ảnh kia cũng vọt đi mất chẳng kém gì y. Hai người một trước một sau, Tiểu Hồ Tử theo chân người lạ vượt qua nhiều gian đình viện, cuối cùng đến một hồng lâu trang trí ngoài cửa rất đẹp, người lạ xuyên qua cửa sổ lướt thân vào trong phòng.

Tiểu Hồ Tử nghiêng rằng nghĩ thầm:

“Bất kể ngươi tới đâu, ta mà sợ không còn là Tiểu Hồ Tử nữa.”. Y vận thân công lên hộ thân, đặt chưởng ngang ngực thân hình vọt theo cửa sổ vào luôn.

Đây là một gian phòng bố trí rất tinh mỹ, trong phòng đã thấp sẵn một ngọn đèn lưu ly. Người dẫn dụ y đến đang đứng xoay lưng lại y, y ôm quyền cất tiếng: - Tiền bối dẫn tại hạ đến đây có gì chỉ giáo?

Người ấy nói:

- Hãy báo cho ta biết danh tánh thực của ngươi.

- Tại hạ là Tiểu Hồ Tử.

Thân hình người ấy hơi chấn động:

- Ba chữ “Tiểu Hồ Tử” đâu phải phải là danh tánh được. Ta có quen biết một người tên Tiểu Hồ Tử, nếu ngươi lại xưng là Tiểu Hồ Tử thì ta hỏi ngươi, ngươi có một nghĩa mẫu và bốn nghĩa tử phải không?

Tiểu Hồ Tử cũng chấn động:

“Chẳng lẽ đây là một trong các tử tử của ta?” Y đáp:

- Chính vậy.

- Ngươi có thể nói tên những người ấy?

- Nghĩa mẫu ta họ Mạc, bốn vị tử tử là Nhân Nhân, Phi Phi, Lợi Lợi, Xuyên Xuyên...

Y vừa dứt tiếng người nọ bỗng kêu lên một tiếng, cấp tốc xoay mình lại:

- Quả nhiên ngươi là Hồ đệ đệ của ta rồi.

Thân hình vừa quay lại vừa dang rộng tay ôm lấy Tiểu Hồ Tử. Nhưng, người này quay mình rất mau, dừng lại cũng rất mau, chớp nhoáng thân hình sống lại kinh ngạc: - Ngươi thực là Tiểu Hồ Tử ư?

Khi người ấy vừa chuyển thân lại, Tiểu Hồ Tử đã nhận ra là nhị thư Phi Phi, y sững sốt kêu: - Phi thư thư, tiểu đệ chính thực là Tiểu Hồ Tử.

Phi Phi kinh ngạc:

- Đã mấy năm rồi sao ngươi vẫn nhỏ bé y như cũ thế?

Tiểu Hồ Tử cười khò:

- Tiểu đệ có chút ần tình phải giữ nguyên thân hình bé nhỏ như cũ.

Phi Phi lại hỏi:

- Nguyên người không biết võ công, sao hôm nay lại có thân thủ cao minh như thế?

- Tiểu đệ may gặp kỳ ngộ, được một vị kỳ nhân võ lâm... còn thư thư.. chẳng phải thư thư nguyên cũng không biết võ công mà nay cũng đã khác rồi sao?

Phi Phi lợt lạt sắc mặt thở dài nảo nuốt:

- Nói vậy người chính là Hồ đệ đệ của ta ư?

Nàng và y ôm chầm lấy nhau. Lau lấm y mới nhẹ nhàng đẩy Phi Phi ra:

- Phi thư thư, thư thư ở trong một phòng hoa lệ thế này ắt phải có thân phận địa vị gì đó trong Cổ gia bảo chứ?

Phi Phi tái mặt, thê thảm đáp:

- Hồ đệ, ta với người lâu lắm mới gặp, trong phòng có gì hay từ từ hỏi lần, người hỏi gấp quá thế?

- Tiểu đệ hỏi có gì sai không mà Phi thư thư trách cứ?

Phi Phi thở dài thườn thượt:

- Người không hỏi, tự nhiên ta cũng phải nói, người cho rằng công phu của ta do đâu mà có?

Đương nhiên Tiểu Hồ Tử không biết, cứ ngây ra nhìn Phi Phi, nàng thê thiết như sắp khóc:

- Hồ đệ Oí, ta không sợ người cười ta đâu, công phu của ta, kể cả cái phòng hoa lệ này đều do ta lấy thân thể đổi lấy đấy.

Tiểu Hồ Tử hoàn toàn thông cảm nỗi đau khổ của nàng, y cũng thở dài:

- Phi thư thư không nên đau đớn quá, trong hôn nhân nếu chẳng may không gặp được người vừa ý ta cũng có thể từ từ tìm cách giảm bớt... phu quân của thư thư là vị bảo chủ nào?

Phi Phi nấc lên:

- Cái gì bảo chủ? Thư thư chỉ là một công cụ để họ tiếp khách thế thôi.

Tiểu Hồ Tử ghen lời, y không biết dùng lời gì an ủi vị thư thư tội nghiệp này nữa.

Phi Phi thấy thần sắc trầm trọng của y vội gượng cười:

- Hồ đệ, không có gì quan trọng, ta đã nhẫn nhục trộm sống, mục đích là sẽ luyện thành võ công trả mối oán thù. Nay hoàng thiên không phụ người khổ công, ta đã trộm học khá nhiều tuyệt học võ lâm. Ngày nào đó cho ta được thấy lại mặt trời. Hồ đệ, chị em chúng ta sẽ liên thủ với nhau làm đại sự chấn động võ lâm được đấy!

Tiểu Hồ Tử cười miễn cưỡng:

- Vâng, thư thư, chúng ta sẽ làm được đại sự.

Phi Phi nói:

- Thư thư đã kết giao được không ít nhân vật võ lâm cao thủ, mai đây họ có thể giúp chúng ta. Hiện nay chúng ta chỉ cần có kế hoạch chiếm đoạt Cổ gia bảo này để lập cước, tương lai nhất định sẽ độc chiếm võ lâm giang hồ.

Tiểu Hồ Tử giật mình vì dã tâm và cuồng vọng của nàng. Y hơi cau mặt:

- Phi thư thư có giấc mộng quá lớn, thư thư định làm gì?

- Người chẳng nói chúng ta sẽ làm đại sự đó sao? Đó là kế hoạch của chúng ta, tương lai sẽ vùng vẫy giang hồ bá chủ võ lâm cũng được thôi chứ có gì lạ?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Tiểu đệ không có mộng bá chủ võ lâm, đệ chỉ hy vọng tận hết tâm lực cứu người bất hạnh giúp kẻ thế cô diệt trừ hết bọn tà ác giang hồ đem an bình lại cho mọi người là đạt được tâm nguyện rồi.

Phi Phi gật đầu:

- Phải, ta cũng có ý ấy. Bất quá, ta chỉ là mưu phúc lợi cho cả nhà ta mà muốn vậy ắt phải có lực lượng, muốn có lực lượng cần phải có quyền lực. Khi có quyền lực lớn rồi mới có thể trừ bạo ác kiến lập hòa bình được. Hồ đệ, từ khi ta thoát chết đến giờ lập tức có ý nguyện phải đạt được quyền lực, sau khi đến Cổ gia bảo rồi ta nỗ lực vì mục đích ấy. Hồ đệ, ta với người tuy không phải chị em ruột, nhưng tình cảm của chúng ta còn hơn ruột thịt, hôm nay chúng ta trùng phùng, ngoại nhất định phải giúp ta đạt được mục đích ấy, sau này chúng ta sẽ tìm hết nghĩa mẫu và tỷ muội của ta về vui hưởng giàu sang phú quý và không uổng những năm tháng nhần nhục đau khổ của ta.

Nàng nói liền một mạch như trong lòng chứa đã lâu ngày, chứng tỏ dã tâm nung nấu đã kỹ, không thể dễ gì thay đổi trong một sớm một chiều, y không tiện tranh cãi cùng nàng, nhân nàng nhắc tới nghĩa mẫu và các tỷ muội, y liền tiếp hỏi: - Vâng, nhớ lại tai họa bốn năm về trước, nay chỉ còn tứ thư và nhị thư là còn bình an vô sự không biết nghĩa mẫu, đại thư và tam thư ra sao? Thư thư biết họ ở chốn nào không?

Phi Phi đáp:

- Không, chẳng có tin tức của ai cả. Ta chỉ biết còn lại một mình ta thoát chết, thế ra người có gặp tứ muội nữa u? Tứ muội an khang chứ?

Tiểu Hồ Tử không dám kể thật chuyện của y và Xuyên Xuyên, chỉ tùy tiện đáp:

- Tứ thư vẫn an khang, tiếc rằng đệ chỉ gặp tứ thư trong chốc lát rồi liền chia tay..

Nhị thư thư vì có gì đến được Cổ gia bảo?

- Hôm ấy, ta đã bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Cứ theo Cổ lão tam kể lại là chính lão cứu ta, thoát đầu ta cho rằng mang ơn lão, ai ngờ lão chỉ lừa bịp tình cảm ta, lão đem ta về Cổ gia bảo, không thèm lấy ta mà lại cưỡng bức ta phải tiếp khách hết người này đến người kia nhục nhã đến giờ. Vì vậy ta cho rằng chẳng phải lão cứu ta, ta không tin lão cứu ta nữa.

Tiểu Hồ Tử than thở:

- Cổ lão tam là người tàn ác... Nhị thư thư ở Cổ gia bảo đã lâu, tình hình trong bảo các thư thư biết rất rõ. Nhị thư thư biết Vạn lão tiên sinh hiện ở đâu không?

Phi Phi đáp liền:

- Họ vẫn ở trong Cổ gia bảo.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Có lần chính mắt tiểu đệ nhìn thấy họ rời khỏi đây rồi, lẽ nào vẫn còn ở Cổ gia bảo?

- Những điều người nhìn thấy hoàn toàn là do Cổ gia bảo ngụy trang ra cả chứ không phải thật.

Tiểu Hồ Tử cười gượng:

- Tiểu đệ cũng có ngờ đến việc này vì không còn thấy tung tích họ đâu nữa... Nhị thư thư biết họ hiện ở đâu không?

Phi Phi mỉm cười:

- Người hãy đoán thử xem.

Tiểu Hồ Tử hơi trầm ngâm:

- Phải chăng ở trong tòa biệt viện có dãy tường đen?

- Không phải?

- Hay là trong khu nghĩa địa?

- Cũng không phải.

Tiểu Hồ Tử cau mày:

- Chẳng lẽ họ bị nhốt trong thạch lao?

- Đương nhiên không phải bị nhốt trong thạch lao.

Y đành lắc đầu:

- Ngoài mấy chỗ ấy, tiểu đệ không thể đoán được nơi nào khác.

Phi Phi nhún vai:

- Chẳng những người không đoán được chỗ bí mật nhất trong cái bảo này mà bất cứ ai trong Cổ gia bảo đều không thể nghĩ ra. Dưới nền thư phòng của Cổ đại bảo chủ có một gian ám thất, họ bị nhốt ở trong gian ám thất đó.

Y hoài nghi:

- Đúng thật chẳng? Sao tiểu đệ thấy sự canh gác ở đó rất lơ lửng?
- Canh gác lơ lửng thế nhưng người muốn đột nhập vào đó cứu người khó chẳng khác nào như tìm đường lên trời đó.

- Tại sao khó đến thế?
- Thứ nhất là cửa vào ở chỗ nào rất khó biết, thứ hai, dù có tìm được cửa cũng khó mở, thứ ba có vào được rồi cũng khó vượt qua sự hiểm trở của nhiều cơ quan trùng điệp, thứ tư cuối cùng người có vượt qua mọi trở ngại ấy cũng chỉ là công không...

Tiểu Hồ Tử mỉm cười chặn lời:

- Không cần nói tiếp nữa, tiểu đệ cho rằng dù khó đến đâu cũng không qua được nhị thư thư nếu nhị thư thu muốn vào đó.

Phi Phi nghiêm mặt:

- Hồ đệ, người làm rồi, nhị thư không hiểu rõ đường đi nước bước dưới cái ám thất đó đâu, làm gì giúp được người.

- Thế ai là người hiểu rõ nhất?

Phi Phi đáp:

- Không phải lão nhị và lão tam. Chỉ có duy nhất lão đại là người hiểu rõ nhất...

- Như vậy muốn cứu Vạn lão tiên sinh, trước hết phải chế phục được Cổ lão đại.

- E rằng chỉ có cách đó là hay nhất.

- Nhị thư thư có cách nào chế phục Cổ lão đại không?

Phi Phi nhún vai:

- Cổ lão đại là một quái nhân, chẳng những hình đã quái dị mà tâm tính cũng rất quái dị, ta không có cách nào chế phục lão được, trừ cách giết chết lão...

Tiểu Hồ Tử vội ngắt lời:

- Không nên giết chết lão vì nếu lão chết chắc Vạn lão tiên sinh cũng bị chôn sống luôn dưới cái ám thất kia..

Y chợt nhớ đến một chuyện vội “a” một tiếng:

- Nhị thư thư còn có một việc xin thư thư chỉ giáo.

- Việc gì người tự nhiên lại khách sáo thế? Việc gì người cứ nói đi.

- Nghe nói trong biệt viện tường đen có một lão bà điên là sư mẫu của Cổ lão đại, điều ấy có đúng không?

- Sư mẫu nào? Hoàn toàn là nói bậy.

- Nhị thư thư đã gặp lão bà ấy lần nào chưa?

- Gặp rồi... đó là cách đây hai năm, lão bà vượt ra khỏi biệt viện, toàn bộ

Cổ gia bảo tốn rất nhiều công sức mới chế phục được lão bà.

Tiểu Hồ Tử hỏi liền:

- Thư thư đã gặp lão bà, diện mục lão bà ra sao?

Phi Phi đáp:

- Cái đó không biết được, vì lão bà lúc nào cũng đeo một mặt nạ không thể nhìn được mặt thật bà ta.

- Sao, lão bà lúc nào cũng đeo mặt nạ ư?

- Lúc nào cũng đeo, kể cả khi ngủ, bởi vậy không dễ gì nhìn được mặt thật bà ta.

- Thư thư nói lão bà không phải là sư mẫu của Cổ lão đại, thế bà ta là cái gì?

- Chẳng là cái gì cả.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Thật là quái quỷ, thế Cổ gia bảo nuôi lão bà ấy làm chi?

Phi Phi cười nhạt:

- Chẳng có gì kỳ quái, vì chúng có mưu toan lợi dụng lão bà.

- Chúng mưu toan điều gì?

- Hồ đệ, cái ấy chẳng liên quan gì đến việc cứu phu thê họ Vạn.

Tiểu Hồ Tử đã biết tính tình của Phi Phi, y không tiện hỏi tiếp nữa, liền cười ha hả:

- Thư thư không nói thì thôi, thư thư cũng biết tính của tiểu đệ rồi, tiểu đệ về đây.

Hai vai y rung động, thân ảnh bay vọt ra cửa. Trong lòng rất kích động, vội tìm tới gian phòng của Chu Thông Lương. Đến sát cửa sổ gian phòng Chu Thông Lương, Tiểu Hồ Tử vận khí ngưng thần nghe ngóng trong phòng có tiếng thở nhẹ nhẹ biểu hiện Chu Thông Lương vẫn có ở trong, y nhẹ mở cửa chớp nhoáng lên vào vừa bật kêu lên “Chu đại ca”. Bỗng nhiên có tiếng cười, rồi tiếp lời: - Chu đại ca của ngươi không có ở đây.

Tiểu Hồ Tử giật mình quát:

- Là người nào?

Nội lực đề lên chuẩn bị tùy thời ứng biến.

- Đừng sợ, là nhị thư thư đây.

Nhân ảnh chớp qua, Phi Phi từ trên giường vọt tới. Tiểu Hồ Tử lắc đầu cười đau khổ:

- Nhị thư thư đến đây làm gì?

Phi Phi cười tươi:

- Chẳng làm gì cả, chỉ vì không yên tâm sợ người nói bậy nói bạ.

Tiểu Hồ Tử cười gượng:

- Thư thư cứ coi đệ như đứa trẻ con.

Phi Phi nghiêm nét mặt:

- Ngươi và tên họ Chu có quan hệ, sao lúc này không nói cho ta biết!

- Chu đại ca là hiền đệ của Vạn lão tiên sinh, tiểu đệ đến đây vì việc của Vạn lão tiên sinh chứ chẳng có quan hệ gì cả, đệ nghĩ rằng thư thư biết điều ấy rồi nên không nói tới... Họ Chu đâu rồi?

Phi Phi lắc đầu:

- Ta đâu biết, ta chỉ đến trước ngươi một chút.

Tiểu Hồ Tử vội nói:

- Đi, chúng ta đi tìm hắn đồng thời tiểu đệ sẽ giới thiệu thư thư với hắn để tránh làm lỡ mai này...

Phi Phi lắc đầu:

- Ta không cần gặp hắn. Ở Cổ gia bảo này, trừ ngươi ra, thân phận của ta, ta không muốn cho người nào khác biết.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Như vậy cũng phải, vậy tiểu đệ đi tìm hắn đây.

- Hãy nhắc với hắn, nếu quả thật hắn không yêu Kiếm Hàm thì đừng nên lợi dụng nàng ta, hãy rời Cổ gia bảo càng sớm càng tốt, đừng để làm lỡ người khác và làm lỡ cả mình.

Tiểu Hồ Tử không ngờ Phi Phi lại nói ra lời ấy, lòng y chấn động tự nghĩ:

“Đúng đó. Lấy tiền đồ của Chu đại ca mà xét, thực không nên gán gũ Cổ Kiếm Hàm...” Trong lúc nghĩ ngợi, y chợt nghe tiếng Phi Phi vọng tới: - Người của Cổ gia bảo không phải là một lũ ngốc đâu. Hắn không thể nào lừa dối hết được, trái lại coi chừng người ta đã giăng bẫy sẵn đợi hắn tự mang thân vào đó!

Tiểu Hồ Tử càng nghe càng sợ, liên tiếp gật đầu:

- Nhị thư thư nói đúng lắm, tiểu đệ sẽ báo cho hắn biết ngay.

Chuyển thân y vọt ra song cửa sổ biến mất. Y đoán Chu Thông Lương có thể đến hai nơi:

Một là phòng của Cổ Kiếm Hàm, hai là có thể hắn mạo hiểm đến biệt viện có bức tường sơn đen.

Vừa phi hành vừa suy nghĩ, Tiểu Hồ Tử đã đến gần biệt viện ấy.

Y đoán không sai chút nào. Lúc ấy Chu Thông Lương đang ẩn thân trong một góc kín rất gần biệt viện đợi cơ hội đột nhập.

Tiểu Hồ Tử khinh thân nhẹ nhàng đến sau lưng Chu Thông Lương. Hắn đồng thời xoay thân lại, Tiểu Hồ Tử kêu nhỏ nhỏ: - Chu đại ca, đệ là Tiểu Hồ

Tử đây.

Chu Thông Lương cũng nhỏ giọng:

- Người không nên đến đây làm chi.
- Đệ không phải đến để mạo hiểm đâu.

Chu Thông Lương ngạc nhiên:

- Thế người đến làm gì?
- Đệ có một việc cần báo với đại ca.
- Có việc gì đợi khi ta về hãy nói.
- Tại sao vậy?
- Vì ta đã lỡ có hẹn với Cổ cô nương hôm nay nàng tạo cơ hội cho ta vào tòa biệt viện này.

Tiểu Hồ Tử vội nói:

- Không cần mạo hiểm, bao nhiêu tin tức đại ca cần tiểu đệ hiện nay biết cả rồi, vả chăng, dù đại ca có vào đó cũng không thể biết được mặt thật của lão bà điên đâu.

Chu Thông Lương nhướng mày:

- Thực vậy ư?
- Cứ theo tin tiểu đệ được biết, suốt đời lão bà ấy đều đeo mặt nạ, cả khi ngủ cũng vậy, thử hỏi đại ca có cách nào nhìn được mặt thật bà ta?

Chu Thông Lương trầm ngâm:

- Nhưng ta đã lỡ ước định với Cổ cô nương.

Tiểu Hồ Tử gạt đi:

- Cứ coi như đại ca xảy ra chuyện bất ngờ không thể đúng hẹn.

Chu Thông Lương nghiêm mặt:

- Hồ đệ, ta là người cính trực, thà chết chứ không thêm nói láo.
- Đại ca chưa hiểu rõ ý đệ, đó là đối với những người đứng đắn ta mới nên giữ lời, còn với các người họ Cổ này có gì gọi là trái nghĩa mà phải giữ?
- Người nói thế cũng có phần đúng, nhưng ta không nên đối xử như thế với Cổ cô nương vì nàng đã lấy hết chân tâm chân ý giúp đỡ ta..

Tiểu Hồ Tử chưa kịp nói gì hốt nhiên nghe phía trước có ba tiếng búng tay. Chu Thông Lương xua tay: - Thời cơ đã đến, ta đi đây, có gì khi về sẽ nói.

Vừa nói y vừa gấp rút bắn theo, khi y đến chân tường đen. Tiểu Hồ Tử vội kêu:

- Chu đại ca, đệ sẽ đi theo đại ca.

Thân hình y gấp rút bắn theo, khi y đến chân tường, chỉ thấy dưới chân tường có một cửa động. Chu Thông Lương đã thu thân chui vào cửa động ấy.

Tiểu Hồ Tử ngằm hít một hơi chân khí tăng thêm cước bộ chui luôn theo, y vừa chui vào đã nghe sau lưng tiếng cửa tự động đóng lại.

Lúc ấy trước mặt y Chu Thông Lương hơi dừng lại quay đầu than trách:

- Tiểu Hồ Tử, ngươi theo ta làm gì, vạn nhất xảy ra điều gì chẳng lẽ chết cả hai sao?

Tiểu Hồ Tử ngập ngừng nói:

- Hay là đại ca cứ vào, tiểu đệ đứng đây canh phòng.

Hốt nhiên, một thanh âm già lão cất lên:

- Đã đến đây sao không cùng vào cho rồi?

Đã bị người ta phát hiện, muốn quay lại cũng không thể được nữa, Chu Thông Lương kéo tay Tiểu Hồ Tử, hai người một trước một sau cùng bước tới. Dưới chân họ là một đường thông đạo nhỏ hẹp chỉ dung chứa được một người đi, nếu có ai ở nơi này mai phục ám toán thì chỉ còn nước bỏ mạng ở đây chớ hòng sống sót.

May thay, đó không phải là sự thật, họ bình an đi qua hết đường thông đạo lớn tới một gian phòng tối đen không nhìn thấy bất cứ vật gì. Đợi một chút, trước mặt bỗng ánh lên ánh đèn, Chu Thông Lương dẫn Tiểu Hồ Tử vượt qua gian phòng ấy. Qua gian phòng ấy là đến một phòng ngủ có đặt hai chiếc ghế và một cái giường, trên giường ngồi im lặng khoanh chân một lão thái bà đưa hai mắt nhìn họ. Chu Thông Lương đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Hồ Tử đừng lý gì đến lão thái bà đi thẳng qua phòng ngủ, lão thái bà cũng chẳng lý hội gì đến họ. Qua phòng ngủ ấy lại đến một gian phòng khác. Cổ Kiếm Hàm đang đợi họ trong phòng này. Khi nhìn thấy Tiểu Hồ Tử, Cổ Kiếm Hàm cau mày oán trách: - Chu đại ca sao lại dẫn y đến đây!

Chu Thông Lương vội đáp:

- Cổ cô nương, tình cờ ta gặp y..

Chưa dứt lời bỗng nghe bên cạnh phòng vọng lại tiếng hỏi của Cổ phu nhân.

- Hàm nhi, Chu thiếu hiệp đến đây ư, mời họ vào đây.

Chu Thông Lương kinh ngạc:

- Ủa, lệnh đường cũng đến đây ư?

Cổ Kiếm Hàm mỉm cười:

- Không có gia mẫu, tiểu muội đâu dám để đại ca vào đây, đi qua gặp mẫu thân.

Nói xong liền dẫn Chu Thông Lương và Tiểu Hồ Tử qua bên một gian tiểu sảnh đường. Trung sảnh đường ngoài Cổ phu nhân “Tổ thủ kim hoa” Định Diễm Thu còn có tả hữu hai bên hai lão bà ngồi im. Định vào đây do

thám nhưng xem tình hình như thế này là đã hỏng rồi. Chu Thông Lương cau mày mặt lộ sắc giận đưa mắt nhìn Cổ Kiếm Hàm, nàng cúi mặt tránh né ánh mắt của Chu Thông Lương.

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu kêu một tiếng, nói:

- Hiền điệt, cháu chớ trách Hàm nhi, không có lệnh của ta, không ai được vào đây. Đồng thời, cháu hãy yên tâm, lão thân không hề có ý hãm hại cháu đâu...

Mục quang bà di chuyển tới Tiểu Hồ Tử:

- Người phải là Tiểu Hồ Tử không?

Tiểu Hồ Tử ưỡn ngực ôm quyền thi lễ:

- Vâng, vãn bối là Tiểu Hồ Tử, xin ra mắt phu nhân.

Cổ phu nhân mỉm cười:

- Gần đây sư phụ người có khỏe không?

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Phu nhân biết sư phụ của vãn bối ư?

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu cười lớn:

- Lão thân xem bản lãnh bất phàm của thiếu hiệp tin chắc thiếu hiệp đã được “Quỷ diện nhân lang” chân truyền võ công. Lão thân không nhìn lầm chứ?

Tiểu Hồ Tử đưa mắt kinh dị nhìn Cổ phu nhân, tự nghĩ:

“Lão bà tử này thật không dễ đối phó, e rằng bản lãnh còn lợi hại hơn cả ba lão bảo chủ ở đây nữa, ta nên cẩn thận.” Mỉm cười, y nghiêng thân: - Thần lực nhãn quang của phu nhân thật rộng lớn, vãn bối không dám đến, gia sư gần đây đã đổi tên không còn gọi là “Quỷ diện nhân lang” nữa.

Mặt Cổ phu nhân hơi động:

- Thế lão bây giờ tên là gì?

- Lão nhân gia hiện nay có tự hiệu “Hận Hải Du Hồn” Cổ phu nhân “a” một tiếng không hỏi tiếp chuyện ấy mà lại ra lệnh: - Nhị vị, mời ngồi.

Chu Thông Lương và Tiểu Hồ Tử cảm tạ ngồi xuống song song bên nhau. Cổ Kiếm Hàm chuyên thân đến đứng sau Cổ phu nhân. Cổ phu nhân giới thiệu: - Hai vị lão đại tỷ này cùng với vị lão tỷ tỷ phòng ngoài kia xưng hiệu là “Phong lăng tam lão”, vị này là Thái lão, vị này là Hồng lão, còn vị kia là Niên lão.

Chu Thông Lương hơi chân động, ra hiệu cho Tiểu Hồ Tử đứng dậy làm lễ ra mắt nhị vị lão bà. Hai lão bà im lặng gật đầu, tỏ ra không cần quan tâm đến hậu bối. Tiểu Hồ Tử bất mãn tự nghĩ: “Thật là phách lối, nếu gặp cơ hội ta sẽ cho các người biết thế nào là “Thần võ thần công” mới được!” Chu

Thông Lương cơ hồ đoán được ý nghĩ của y vội ngằm đưa tay kéo y như ra hiệu cho y cố nhẫn nại.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu cười nhẹ:

- Hiền điệt, Thái, Hồng nhị lão vừa là thầy vừa là bạn của lão thân đây, tuy bề ngoài có vẻ lãnh đạm, hiền điệt và thiếu hiệp xin vì ta mà nguyên lượng.

Chu Thông Lương đáp liền:

- Không dám, không dám.

- Hiền điệt, hiện nay ở đây có đông đủ, lão thân muốn cháu trả lời một câu của lão thân, không biết cháu có bằng lòng không?

Chu Thông Lương ủ dột nghiêng rằng:

- Bá mẫu cần hỏi gì, tiểu điệt xin chân thành hồi đáp.

- Trước hết ta hỏi cháu, cháu vào tậ bảo phải chăng còn có mục đích gì khác?

Ánh mắt bà nghiêm nghị, hỏi liền thẳng vào vấn đề chính, nếu Chu Thông Lương lỡ lời phủ nhận thì thật là chẳng thông minh chút nào và còn tỏ ra thiếu quang minh chính đại. Chu Thông Lương khẽ mỉm cười: - Trước mặt bá mẫu tiểu điệt không dám nói dối, thực sự tiểu điệt đến đây vì việc của tậ sư thúc, dù có thể chỉ là hiểu lầm cũng xin Cổ bá mẫu giải thích cho rõ ràng.

Cổ phu nhân cao giọng lạnh lạnh:

- Người tin hay không tin Cổ bá phụ.

Hồi 12 - Thủy Tận Nghi Vô Lộ

Chu Thông Lương gật đầu:

- Lời của Cổ bá phụ rất có lý, sao tiểu điệt dám không tin?

Bỗng nhiên Tiểu Hồ Tử tiếp lời:

- Vẫn bồi chưa tin hẳn được!

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu vẫn tươi cười:

- Tại sao thiếu hiệp chưa tin phu quân ta?

Tiểu Hồ Tử giương lông mày, mặc cho Chu Thông Lương nháy nhó, y ngang nhiên đáp:

- Vì lời của Cổ bảo chủ quá toàn mật, chẳng có sơ hở chút nào chứng tỏ Cổ bảo chủ đã có sắp đặt sẵn...

Cổ phu nhân thản nhiên gật đầu:

- Xem ra ý nghĩ của thiếu hiệp cũng giống hệt sự phụ của thiếu hiệp.

Không thừa nhận, cũng không phủ nhận, hốt nhiên Cổ phu nhân trả lời như vậy khiến Tiểu Hồ Tử thêm phần hoang mang, không biết vị phu nhân này có quan hệ gì đến sự phụ y mà lại hiểu rành rẽ đến như thế?

Chính lúc y đang hoang mang, Cổ phu nhân chuyển câu hỏi lại Chu Thông Lương:

- Hiền điệt, đây là câu hỏi cuối cùng, hết sức quan trọng, cháu hãy trả lời cho thành thực: cháu đối với Kiếm Hàm của chúng ta có thành ý hay không?

Chu Thông Lương đưa mắt nhìn Cổ Kiếm Hàm, chỉ thấy nàng đưa mắt đăm đăm nhìn hẳn, bốn mắt nhìn nhau, Chu Thông Lương cảm thấy khó nói, mặt hẳn ửng đỏ, trù trù rất lâu mới nhẹ nhàng thở dài: - Bá mẫu, tiểu điệt lấy làm thẹn không trả lời được.

Hắn nói câu ấy đúng là nói từ lương tâm vì hắn không thể lừa dối nàng.

Dự liệu Cổ phu nhân và Cổ Kiếm Hàm nghe xong câu ấy sẽ phạt ý, hoặc ít ra cũng phản đối nhưng không ngờ Cổ phu nhân vẫn bình tĩnh như thường, bà khẽ gật đầu: - Cháu thật là thành thật.

Lời nói hơi dừng lại, sau đó bà hỏi tiếp:

- Nhưng nguyên nhân tại vì sao vậy? Vì Hàm nhi hay vì thân thể cha mẹ của nó?

Chu Thông Lương ld:

- Không, Hàm muội là một cô nương rất tốt.

- Vậy thì là vì bối cảnh gia đình của nó chăng?

Bà dám nói ra câu này đủ biết là rất hiểu rõ chính mình, khiến Chu Thông Lương lại càng khó xử. Bối cảnh gia đình của Cổ gia quả là bất hảo, nhưng Chu Thông Lương không thể nói thẳng điều đó, nếu nói ra thật chẳng hóa ra

là bài bác gia đình Cổ phu nhân và phụ rầy tấm chân tình của Cổ cô nương hay sao? Vương Trạch Long nói: - Vấn đề là tại tiểu diệt chứ không phải bất cứ lý do gì khác.

Hắn quả là người thông minh đã tránh trả lời vào chính diện, nhưng Cổ phu nhân chưa chịu buông tha, bà cười nhẹ: - Tự thân hiền diệt có vấn đề gì?

Chu Thông Lương đáp:

- Vì tiểu diệt lỗ tu học một loại thần công không thể nào lập gia đình được.

Cổ phu nhân chau mày:

- Đó không phải là lý do để thoái thác đó chứ?

Chu Thông Lương chính sắc:

- Tất cả lời tiểu diệt đều là nói thật, nếu bá mẫu không tin, tiểu diệt có thể chứng minh ngay bây giờ để bá mẫu mình xét.

Cổ phu nhân hơi trầm tư một chút, rồi bảo:

- Hiền diệt, không phải là ta không tin ngươi, nhưng ta muốn biết thực sự ngươi đã học loại thần công nào mà đến nỗi như vậy?

Chu Thông Lương nói:

- Bá mẫu đã nói đến như thế, tiểu diệt làm sao dám dấu được nữa...

Cổ phu nhân gật đầu:

- Hiền diệt quả là một thiếu niên minh mẫn, tương lai nhất định sẽ còn nhiều hứa hẹn...

Vừa nói câu ấy bà vừa chuyển đề tài, quay lại nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Sư phụ thiếu hiệp khi xưa còn minh mẫn hơn cả Chu đại ca của người đây, chính vì vậy mà bị người ta gọi là “Quý diện nhân lang” đó.

Tiếp đó, dường như bà có thở dài như thương tiếc. Tiểu Hồ Tử động tâm tự suy nghĩ:

“Cổ phu nhân này sao lại quen biết rành rẽ với sư phụ ta như thế? Chẳng lẽ giữa họ còn có quan hệ gì khác?” Cổ phu nhân nói với Tiểu Hồ Tử một câu khiến y phải suy nghĩ xong lại chuyển hỏi Chu Thông Lương: - Hiền diệt cần gì bảo Kiếm Hàm lấy giùm cho.

Chu Thông Lương đáp:

- Không cần gì cả, trên bàn có chén trà này là được rồi.

Nói xong, hắn đưa hữu chưởng đặt nhẹ nhàng lên miệng chén trà, sau đó hai mắt nhắm nghiền lại vận công một lúc rồi thu chưởng về, nghiêng thân nói: - Xin trình chút vọng đại mời bá mẫu xem qua!

Cổ Kiếm Hàm vượt thân tới cầm chén trà vừa rồi đưa lên trước bàn của Cổ phu nhân. Cổ phu nhân nhìn vào lòng chén trà, chỉ thấy lòng chén đã nhắm

như chùi không còn một giọt nước, dưới đáy chén vẫn còn đọng lại chừng mười lá trà và vài xác trà chưa tan hẳn.

Cổ phu nhân hơi chau mày cầm chén trà nhẹ nhàng đưa qua Thái lão bà ngồi bên cạnh, sắc mặt Thái lão bà khẽ động, đưa tay nhúm lấy hai ba lá trà trong đáy chén đặt lên lòng tay thổi nhẹ một cái, chỉ thấy hai ba lá trà tức thì hóa thành bột phấn bay toả theo gió. Cổ Kiếm Hàm không nhịn được buột miệng hỏi: - Thái bà, cái đó là công phu gì vậy sao lại biến lá trà thành bột phấn được?

Thái lão quay đầu nhìn Chu Thông Lương nhè nhẹ gật đầu:

- Thiếu hiệp luyện công phu phải chăng là “Nhất sát thuần dương công”?

Chu Thông Lương nghiêng mình đáp:

- Chính là “Nhất sát thuần dương công”.

Thái lão nói tiếp:

- Lão nghe nói “Nhất sát thuần dương công” này luyện đến mười thành hỏa hầu thì cách nước có thể đốt cháy mà không hề làm hao tổn nước, nhìn thiếu hiệp vận công mà trong chén cạn không như vậy là công lực chưa đủ, hỏa hầu còn kém lắm.

Chu Thông Lương đáp:

- Vẫn mới luyện công phu này có ba năm do đó công lực chưa đủ, hỏa hầu còn kém.

Thái lão gật đầu:

- Nghe nói sau khi luyện thành “Nhất sát thuần dương công”, ước chừng sau mười năm mới có thể đạt đến thành công phải không?

Cổ Kiếm Hàm kêu lên:

- Đừng nói mười năm, có hai mươi năm cháu cũng có thể chờ được...

Cổ phu nhân kêu một tiếng chặn lại:

- Hàm nhi, đừng xen vào chuyện người lớn...

Bà bỗng chuyển lời hỏi sang Chu Thông Lương:

- Hiền điệt đã luyện “Nhất sát thuần dương công” nhưng chưa lâu, ta nghĩ rằng hẳn không phải là không có nguyên nhân.

Cổ phu nhân là người cực thông minh, chỉ một câu hỏi đã chạm tới thương tâm của Chu Thông Lương, hắn than: - Chuyện cũ không nên nhắc lại, xin lão bá chờ hỏi.

Cổ Kiếm Hàm lo lắng:

- Chu đại ca, ai đã thương bại đến đại ca? Tiểu muội xin thay đại ca báo hận.

Cổ phu nhân quát một tiếng nhỏ:

- Hàm nhi, không nên làm Chu đại ca thương tâm.

Cổ Kiếm Hàm rung rung nước mắt:

- Mẹ, xin mẹ cho con chờ Chu đại ca mười năm nhé!

Cổ phu nhân thở dài nảo nuốt:

- Hiền điệt...

Chính đang định nói bỗng bên phòng cạnh vách vọng tới một tiếng ai thê thảm, cắt đứt lời nói của Cổ phu nhân.

Mặt Cổ phu nhân biến sắc:

- Lão bà làm sao vậy?

Thái lão vội nói:

- Gần đây tình trạng lão bà khác thường, không biết vì nguyên nhân gì, ta đi tới thử xem.

Vừa dứt tiếng, người đã đứng bật lên, thân hình vọt ra khỏi phòng. Không khí trong phòng bỗng tự nhiên căng thẳng, cuộc nói chuyện đương nhiên phải tạm ngưng.

Mọi người đều im lặng lắng nghe động tĩnh từ phòng bên cạnh.

Đột nhiên có tiếng Thái lão quát to từ bên ấy:

- Nguy lắm rồi, lão bà điên đã nổi cơn...

Hồng lão nói gấp:

- Ta đi xem thử.

Thân hình chớp lên phi thân vọt ra. Tiểu Hồ Tử định động thân theo sau nhưng bị Chu Thông Lương lấy mắt ngăn lại. Tất cả hành động ấy Cổ phu nhân đều nhìn thấy nhưng bà bị con gái là Cổ Kiếm Hàm đứng sau lưng xô vào vai có ý giục mẫu thân dẫn mọi người qua xem. Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu là người rất yêu con gái, thoát đầu hơi chau mày nhưng sau đó lại gạt đầu miễn cưỡng đứng dậy buông lời: - Tất cả chúng ta hãy qua bên ấy xem sao.

Bà ra khỏi phòng, sát vách bên kia là gian phòng của lão bà điên, gian phòng ấy khác hẳn với mấy gian phòng khác, nhìn qua đã biết là thiết kế rất đặc biệt, chung quanh tường xây bằng loại đá cứng và dày hơn hẳn các bức tường khác. Cửa phòng được gắn một cánh cửa bằng những song sắt lớn bằng cổ tay trẻ con.

Tất cả dừng lại trước những song sắt ấy nhìn vào. Lúc ấy Thái bà và Hồng bà đều đã vào trong phòng mỗi người đều cầm một đoạn côn màu đỏ đứng cạnh hai bên một lão bà tóc trắng như cước. Trong phòng ấy rất sạch sẽ, áo quần của lão thái bà điên cũng rất sạch sẽ, lúc ấy bà lão đang ngồi trên một chiếc ghế hai tay đặt trên hai đầu ghế đưa mắt trùng trùng nhìn Thái bà và

Hồng bà lúc nào cùng tác thể như sắp nhảy đến. Hiển nhiên lão thái bà diện hình như có phần sợ sệt hai đoản côn đỏ trong tay hai lão bà kia. Tiểu Hồ Tử đặc biệt chú ý tới diện mục lão thái bà diện, thì thấy nét mặt tro tro như gỗ đương nhiên là vì có đeo mặt nạ, nhưng cái mặt nạ ấy chế tác rất tinh xảo dán chặt vào mặt rất khó phân biệt.

Thân thể Tiểu Hồ Tử nhỏ bé nên y có thể thò cả đầu vào những song sắt để nhìn cho kỹ. Lúc ấy hai mắt lão bà diện như bắn ra tia hung quang nhìn vào mặt Tiểu Hồ Tử, y nhìn thấy ánh mắt ấy rất lạ lùng, vừa như phẫn nộ, vừa như nóng nảy, vừa như muốn nói điều gì lại, vừa như mê hoảng, tóm lại trong lòng Tiểu Hồ Tử phát hoảng sợ. Không ngờ thân hình lão bà diện nhảy vọt tới hai cánh tay cùng quét tới Thái bà và Hồng bà.

Hiển nhiên Thái Hồng nhị lão bị bất ngờ không kịp trả đòn, đành nghiêng thân tránh, thân pháp lão bà diện vừa mau lẹ vừa kỳ lạ phát xuất như tên bắn tới phía Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử kinh hoảng vội rút đầu ra tránh được thế chụp của lão bà diện ấy. Lão bà diện không chụp trúng Tiểu Hồ Tử, mười ngón tay như móc câu chộp vào những song sắt quát to rung song sắt rít lên từng tiếng khiến cả căn phòng như rung động, bụi bám trên trần rơi xuống mù mịt.

Ngay lúc đó, Thái Hồng nhị lão bà nhảy đến sau lưng lão thái bà diện, cả hai giơ đoản côn đỏ điểm tới hai vai lão bà diện. Lão bà diện bị đoản côn đỏ điểm trúng, rùng mình liên mấy cái càng lay động chân song sắt dữ dội hơn như cố tìm cách thoát ra.

Hai đoản côn đỏ điểm trúng mà chẳng làm ngã lão bà diện, Thái Hồng nhị lão bà liền cùng quát to điểm liên tiếp ba bốn đường côn nữa, nhưng lão bà diện vẫn không ngừng gầm rú vừa lay chuyển song sắt.

Thái Hồng nhị lão lộ vẻ kinh ngạc, giơ cao hai đoản côn vừa lúc Cổ phu nhân hốt nhiên xua tay ra lệnh: - Đủ rồi, cứ để từ từ lão bà cũng sẽ ngã thôi!

Thái Hồng nhị lão lập tức thu hồi đoản côn nhưng vẫn thủ thế đứng bên cạnh lão bà diện chuẩn bị tùy thời xuất thủ. Lão bà diện rung cửa thêm một chập nữa, quả nhiên khí lực đã cạn kiệt từ từ dừng lại, tiếp đó thân hình cong lên ngã vật xuống đất kêu lên mấy tiếng đứt quãng...

Tiểu Hồ Tử cố lắng nghe, hình như tiếng rên của lão chính là kêu tên y: Tiểu...

Hồ... Tử... Tiểu... Hồ... Tử..." Càng nghe y càng thấy giống tên mình, y liền vận dụng truyền âm thần công nói vào tai Chu Thông Lương: - Chu đại ca, đại ca hãy nghe kỹ tiếng kêu của lão thái bà diện, phải là tên của tiểu đệ không?

Chu Thông Lương ngưng thần cố nghe những âm thanh tiếng kêu của lão bà, đang ngắt quãng, nhỏ dần rồi hoàn toàn mất hẳn. Có lẽ lão bà đã chìm sâu vào giấc ngủ dài.

Thái Hồng nhị lão khiêng lão bà vát lên trên giường rồi lùi ra ngoài. Tiểu Hồ Tử không thể nhìn được, buột lời: - Lão tiên bối, thế này là thế nào, sao bỗng nhiên lão thái bà lại ngủ say như thế?

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu thở dài:

- Lão thái bà điên này rất lợi hại, khi nổi cơn điên không chế phục được, không biết làm sao hơn ta phải đặc chế một loại kỳ dược đủ để khống chế.

Chầm chậm dừng câu, không đợi Tiểu Hồ Tử hỏi thêm, bà tiếp:

-... Hai cây đoản còn màu đỏ bên trong có ngâm chứa loại kỳ dược ấy, chuôi còn có một cái nút bấm, khi điểm trúng lão, chỉ cần bấm nút là loại kỳ dược ấy sẽ bắn vào người lão bà buộc lão bà phải ngủ say.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Nhưng mỗi lần như vậy lão bà ngủ say trong bao lâu?

- Hôm nay vì tình hình đặc biệt, nhị lão đã điểm tới bảy cơn, có lẽ phải trong hai ngày nữa lão thái bà mới tỉnh dậy.

Chu Thông Lương thấy cơ hội đã đến, lấy hết dũng khí thưa:

- Bá mẫu, nhân cơ hội này bá mẫu có thể cho cháu nhìn bộ mặt thật của lão thái bà điên ấy được không?

Cổ phu nhân khẽ cười:

- Đương nhiên có thể.

Liền đó quay về hướng Thái Hồng nhị lão gật đầu liền mấy cái.

Thái Hồng nhị lão đưa tay mở cửa song sắt.

Thân thể Tiểu Hồ Tử nhỏ bé nên mau lẹ, y vượt thân đến cạnh giường của lão thái bà rất mau, y vươn tay định lột mặt nạ trên đầu lão thái bà, nhưng y bỗng sững người trờng mắt đứng tại chỗ. Thì ra, chiếc mặt nạ được chế tác đặc biệt phi thường, chẳng khác nào mặt người thật vì đã ăn sâu vào da không có một vết rách, dù nhìn thật gần cũng không thể biết đó là mặt nạ.

Chu Thông Lương nhìn thấy sắc mặt tuyệt vọng của Tiểu Hồ Tử, liền hỏi:

- Tiểu Hồ Tử, làm sao vậy?

Tiểu Hồ Tử thở dài:

- Chiếc mặt nạ này không gỡ xuống được.

Chu Thông Lương không tin:

- Tại sao không gỡ được?

Nói xong, hắn vươn tay chụp vào cổ lão bà định kéo xuống...

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu lắc đầu:

- Mặt nạ ấy thực không gỡ được đâu. Nếu gỡ được, chúng ta đã gỡ xuống từ lâu rồi.

Tiểu Hồ Tử động tâm:

- Chúng ta dùng dao tước ra có được không?

Cổ phu nhân đáp:

- Dùng dao cũng vô dụng, vì mặt nạ ấy đã lớn lên theo tuổi của lão thái bà, không có cách nào tách ra được... Không tin các người cứ nhìn nơi cổ lão bà có một vết bị dao tước ra đó...

Tiểu Hồ Tử hơi nhấc đầu lão bà lên, quả nhiên đúng như lời Cổ phu nhân, bất giác y dựng lông mày tròn mắt: - Thực là thủ đoạn hiểm độc.

Cổ phu nhân vẫn bình thản:

- Rất tiếc là lão thái bà không chịu nói ai là người có dã tâm hại lão thái bà.

Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên:

- Chính tiền bối phu nhân cũng không biết ư?

- Khi chúng ta tìm được lão thái bà thì lão đã có tình trạng như hiện này, và đã điên điên khùng khùng rồi, sự thực là ai hại lão, chỉ có thể trời mới biết.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Vẫn bối nghe nói, bà lão là sư mẫu của đại bảo chủ có phải không?

- Điều ấy kể ra rất khó nói, có thể đúng mà cũng có thể không đúng.

- Lão tiền bối, xin đừng đùa với văn bối.

Cổ phu nhân nghiêm m.ặt:

- Ta nói đều là lời thực, vì căn bản thân phận của lão thái bà rất khó minh chứng, đương nhiên lão vẫn có khả năng là sư mẫu phu quân ta vì lão vẫn thường gọi “Tiểu Hồ Tử”...

Tiểu Hồ Tử ngây mặt ra cười, thì ra lúc này lão thái bà gọi “Tiểu Hồ Tử”, chứ không phải “Tiểu Hồ Tử”... Chu Thông Lương hỏi tiếp: - Bá mẫu, còn có lý do nào khác nữa không?

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu có vẻ suy nghĩ rất lung, một lúc lâu bà nói tiếp, không biết có phải trả lời trực tiếp câu hỏi ấy hay không: - Hiền đệ và con gái ta coi như không có lương duyên phu phụ.... nhưng ta có yêu cầu này mong hiền đệ đáp ứng giúp ta, hiền đệ hãy mang Hàm nhi ra khỏi Cổ gia bảo để nó được yên ổn...

Cổ Kiếm Hàm kêu lên:

- Không, con và Chu đại ca đã không có duyên phận, con không chịu lấy ai cả, con sẽ ở vậy suốt đời.

Cổ phu nhân lắc đầu mắg:

- Con nha đầu ngu ngốc này, mi nói vậy e rằng quá sớm đấy...

Bà chuyển lại về Chu Thông Lương:

- Hiền điệt có hứa giúp ta điều ấy không?

Chu Thông Lương chau mày:

- Bá mẫu, tiểu điệt chưa hiểu ý bá mẫu, Hàm muội ở bên cạnh bá mẫu không tốt hơn là đưa đi nơi khác sao?

- Người thực cho rằng nó ở lại Cổ gia bảo là an toàn hơn à? Không, ai cũng có thể thấy trước với hành vi của Cổ gia tam huynh đệ, sớm muộn gì Cổ gia bảo sẽ gặp đại họa nhà tan cửa nát.

Không ngờ Cổ phu nhân lại có dũng cảm nói lên điều đó. Trong hoàn cảnh như bà hiện nay không dễ gì nhìn xa thấy rộng như thế. Bất giác Chu Thông Lương đưa mắt nhìn Tiểu Hồ Tử, hai người cùng gật đầu, trong lòng thầm khâm phục Cổ phu nhân, Tiểu Hồ Tử đoạt lời: - Lão tiên bối như đã có viễn nhãn ấy, sao không sớm khuyên cái Cổ đại bảo chủ?

C phu nhân Dịch Diễm Thu thở dài:

- Ta khuyên cáo phu quân ta đã hai mươi năm nay, nếu phu quân chịu nghe ta đã không càng lúc càng sa lầy như hôm nay.

Chu Thông Lương nói:

- Nếu đã như vậy sao bá mẫu lại còn ở trong vũng bùn này, vì sao không tự dẫn Hàm muội rời khỏi đây?

Cổ phu nhân cười khò:

- Hiền điệt, người đừng làm, kỳ thực ta cũng đâu phải người tốt lành gì, không ở lại Cổ gia bảo ta biết dung thân vào đâu? Huống gì năm xưa ta kết oán đầy khắp giang hồ, ở lại đây may ra ta còn giữ được chút thân tàn, rời khỏi Cổ gia bảo là ta tự vào chỗ chết, người có đồng ý chiếu cố tới Hàm nhi chăng?

Chu Thông Lương thấy đây là một việc quan trọng nên không khỏi do dự. Tiểu Hồ Tử nhận thấy Cổ phu nhân đã tha thiết phó thác, đây là một việc nghĩa không thể từ nan, y không đợi Chu Thông Lương quyết định liền tự vỗ ngực nói: - Lão tiên bối đã tin cậy chúng ta như thế, vẫn bối xin thay mặt cho Chu đại ca chấp nhận...

Chu Thông Lương vội vàng xua tay chặn lời:

- Hồ đệ, từ từ đã.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Người tự nhận nhưng người có biết Cổ cô nương có chịu hay không?

Cổ Kiếm Hàm định cất tiếng bỗng nghe “Truyền âm nhập mật” của mẹ nói vào tai:

“Con đừng từ chối, cứ nghe lời mẹ, kiên nhẫn ắt sẽ chiếm được y thôi!”.
Cổ phu nhân quay đầu giả vờ hỏi Cổ Kiếm Hàm: - Hàm nhi, mẹ nói vậy, ý con ra sao?

Cổ Kiếm Hàm u oán thở dài:

- Nữ nhi chỉ xin nghe theo lời mẹ.

Cổ phu nhân truy hỏi Chu Thông Lương:

- Hiền đệ, bây giờ là tùy ý hiền đệ đó.

Chu Thông Lương bị bức bách không biết sao hơn đành đáp:

- Tiểu đệ được ân bá mẫu và Hàm muội tin cậy, xin tuân lệnh.

Cổ phu nhân nghiêm mặt nhìn con gái:

- Hàm nhi, từ hôm nay Chu ca ca là người thân thuộc của con, từ nay con phải tuyệt đối nghe lời ca ca.

Cổ Kiếm Hàm cúi đầu đáp “Vâng” một tiếng. Cổ phu nhân mỉm cười xoay qua Tiểu Hồ Tử: - Hồ thiếu hiệp, lúc này thiếu hiệp đã vỡ ngực tự nhận, vậy là thiếu hiệp đối với Hàm tỷ tỷ cũng có phần trách nhiệm đó.

Tiểu Hồ Tử gương mày đáp:

- Xin lão tiền bối yên tâm, Tiểu Hồ Tử đã nói là giữ lời, mai đây ví dụ cho Chu đại ca có phụ bạc lệnh ái, vẫn bối cũng sẽ can thiệp, nhưng còn một điều... vẫn bối không chịu làm đệ đệ, phải làm ca ca vẫn bối mới chịu nhận trách nhiệm.

Cổ phu nhân mỉm cười:

- Thiếu hiệp năm nay bao nhiêu tuổi?

Tiểu Hồ Tử cười đáp:

- Vừa đủ mười chín tuổi rưỡi.

Cổ phu nhân cười ha hả:

- Thiếu hiệp thực mười chín tuổi rưỡi ư?

Tiểu Hồ Tử chỉ Chu Thông Lương nghiêm giọng:

- Bốn năm trước khi Chu đại ca cứu sống vẫn bối một lần, lúc đó vẫn bối đã mười lăm tuổi hơn, điều đó Chu đại ca có thể chứng minh.

Chu Thông Lương mỉm cười:

- Ta chỉ có thể chứng minh bốn năm trước người cũng chỉ nhỏ thế này còn thực người bao nhiêu tuổi, ta làm sao biết rõ?

Tiểu Hồ Tử phản đối:

- Chu đại ca, đại ca như vậy không phải là bạn tốt nữa rồi, rõ ràng đại ca biết chắc tiểu đệ đã hơn mười chín tuổi, sao lại nói ngược thế?

Chu Thông Lương cười ha hả:

- Được, được, thì cứ coi như người mười chín tuổi rưỡi cũng được.

Lúc ấy Tiểu Hồ Tử mới cười hề hả:

- Cổ cô nương, vậy thì cô nương cũng phải gọi ta một tiếng Hồ đại ca.

Cổ Kiếm Hàm chu môi nhỏ giọng:

- Ta không chịu gọi ngươi là đại ca đâu.

Cổ phu nhân can thiệp:

- Hàm nhi, năm nay con chưa tới mười chín, theo đó con phải gọi Hồ thiếu hiệp là đại ca mới đúng.

Cổ Kiếm Hàm lắc đầu:

- Không, y chỉ lớn hơn con một chút, sao đáng gọi là đại ca?

- Hàm nhi, ta cho rằng con rất ngốc, làm tử tử sao bằng làm muội muội, làm tử tử con phải lo cho y, còn làm muội muội y sẽ phải lo cho con không thích hơn ư?

Cổ Kiếm Hàm “a” một tiếng, quay sang Tiểu Hồ Tử vui vẻ:

- Hồ đại ca, đã làm ca ca phải ra về ca ca mới được đấy nhé.

Lúc ấy Tiểu Hồ Tử chỉ thích làm ca ca, còn tương lai ra sao y không cần biết, y khoái chí cười ha hả: - Nhất định, nhất định, mau sau nhất định ta sẽ có vẻ ca ca!

Mọi người đang cười cười nói nói bỗng Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu thở dài một tiếng nảo nuốt khiến mọi người ngừng cười, chỉ nghe Cổ phu nhân nói: - Ta rất cảm kích các ngươi đáp ứng chiếu cố cho Hàm nhi, ta đã chuẩn bị sẵn một món quà nho nhỏ, hy vọng các ngươi không chối từ tấm lòng thành của ta.

Đưa tay vào áo, phu nhân lấy ra một bao màu đỏ trao cho Chu Thông Lương.

Đúng là một lễ vật đã được chuẩn bị sẵn khiến Chu Thông Lương không thể không nhận. Chu Thông Lương cũng là một kỳ sĩ giang hồ không bị câu thúc bởi lễ thường, hắn đưa tay thẳng thẳng nhận lấy: - Đa tạ bá mẫu.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu mỉm cười:

- Không cần đa lễ... ngươi hãy mở ra nhìn xem để có điểm gì không rõ ràng, ta sẽ giải thích ngay bây giờ.

Chu Thông Lương mở bao màu đỏ ấy, rút ra một tờ giấy, chỉ thấy trên mặt giấy viết mấy chữ: “Trong chân tượng tôn thần ở Tây Hồ linh ẩn tự”. Chu Thông Lương trầm ngâm trong lúc Cổ phu nhân tự tiếp: - Tờ giấy này ta lấy từ trong thân lão thái bà điên đã lâu và đó cũng là nguyên nhân chúng ta phải nuôi lão thái bà ấy nhiều năm nay.

Chu Thông Lương buột miệng:

- Tờ giấy này hắn phải là một vật rất trân quý?

Cổ phu nhân gật đầu:

- Có người nói đây là một phần trong bản đồ để tìm “Thần võ bảo khố”, điều ấy đúng tới mức độ nào, ta không dám khẳng định.

Tiểu Hồ Tử nghe nói đến bản đồ tìm các vật châu báu trong Thần võ bảo khố, không thể nhịn được, bất giác “ôi chà” một tiếng: - Cái gọi là “Thần võ bảo khố”...

Y vốn định nói:

“Cái gọi là Thần võ bảo khố chỉ bịp thôi!”, nhưng định bật lời sực nhớ câu ấy không nên nói ra liền im bật không nói tiếp nữa. Đương nhiên Cổ phu nhân không biết Tiểu Hồ Tử hiểu rõ Thần võ bảo khố hơn ai hết, bà vẫn thần nhiên giải thích: - Đoạt được châu báu trong Thần võ bảo khố ắt sẽ thành kẻ giàu nhất thiếu hiệp, và võ công cũng là độc bá võ lâm. Phu quân ta là người thiếu đức không thể được hưởng, do đó ta tặng cho các người, hy vọng các người dùng vào điều thiện.

Bất kể “Thần võ bảo khố” có thực hay không, chỉ cần tấm lòng thành thực của Cổ phu nhân đủ khiến cả hai cảm kích, do đó Tiểu Hồ Tử không dám lộ vẻ khinh miệt, Tiểu Hồ Tử đã biết “Thần võ bảo khố” bị người khác đoạt mất rồi, nhưng Chu Thông Lương vẫn chưa biết điều ấy, hẳn cảm động đến đỏ ửng mặt: - Bá mẫu ân thưởng lớn đến thế, tiểu đệ thực không biết sao báo đáp...

Bỗng nhiên Cổ phu nhân bảo:

- Câu viết trên tờ giấy ấy các người nhớ kỹ lấy là đủ rồi, không nên giữ, lại khiến người khác sinh nghi.

Chu Thông Lương ứng thanh “Vâng” một tiếng, hai tay chập lại nghiền nát giấy thành bột bỏ vào trong chén trà. Cổ phu nhân quay sang Hồng lão: - Hồng nhị kỳ đã chuẩn bị các hành lý xong chưa?

Hồng lão khẽ gật đầu chuyển thân đi ra ngoài, sau một lát đã quay lại với hai túi hành lý, không nói một lời đặt trước mặt Cổ phu nhân. Cổ Kiếm Hàm thất sắc: - Mẹ, hành lý định mang cho ai đây?

Cổ phu nhân gượng cười đau khổ:

- Ta sẽ đưa tiền các người rời khỏi nơi đây.

Cổ Kiếm Hàm chấn động:

- Mẹ bảo các con rời nơi đây ngay bây giờ ư?

Cổ phu nhân thở dài:

- Hải tử, trên đời này bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn, đi bây giờ hoặc mai kia đâu có gì khác nhau, trái lại bây giờ các con không chịu thoát thân sợ rằng khó có dịp đó.

Cổ Kiếm Hàm ủ dột:

- Không, nữ nhi không muốn rời mẹ ngay lúc này.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu xúc động:

- Mẹ chỉ còn hy vọng ở một mình con, con không nghe lời mẹ thì mẹ sống còn ý nghĩa gì nữa?

Cổ Kiếm Hàm nắc lên:

- Con xin ở lại với mẹ vài ngày nữa rồi sẽ đi không được sao?

Cổ phu nhân ảm đạm nhưng cương quyết lắc đầu:

- Không được, thân phụ con đã muốn đến đây khá nhiều bằng hữu, đêm nay con không đi ngày mai muốn đi cũng trễ mất. Tình thế ngày mai khác hẳn, sẽ rất khó khăn cho chúng ta. Thôi, hãy nghe lời mẹ, đi thôi!

Tiểu Hồ Tử vội nói:

- Lão tiên bối, vẫn bối chưa thể đi được, vẫn bối đến đây chỉ vì mục đích cứu Vạn lão tiên bối thoát hiểm. Vạn lão tiên bối...

Cổ phu nhân nhẹ nhàng cắt lời:

- Chuyện Vạn đại hiệp thoát hiểm, tự ta đã có chủ trương, không cần phiền tới thiếu hiệp... còn thiếu hiệp chưa muốn đi cùng Chu tiểu diệt ra khỏi Cổ gia bảo cũng không sao vì trừ ta ra chẳng ai để ý gì đến thiếu hiệp, và chẳng với thân phận thấp hèn như thiếu hiệp bây giờ, mai kia sẽ còn có cơ hội rời khỏi đây.

Sau đó Cổ phu nhân dẫn tất cả theo đường bí đạo ra khỏi tòa biệt viện. Ra khỏi biệt viện, Cổ phu nhân nói với Tiểu Hồ Tử: - Đến đây là hết liên quan tới thiếu hiệp rồi, thiếu hiệp hãy quay về đi!

Tiểu Hồ Tử nhìn Chu Thông Lương và Cổ Kiếm Hàm, ôm quyền xá:

- Tiểu đệ xin tạm biệt.

Chuyển người, y ẩn thân vào trong bóng đêm. Tiểu Hồ Tử không an tâm đi ngay, y lén theo chân ba người tiếp tục đi tới hướng đại môn.

Hồi 13 - Khuê Các Giữa Ong Bướm

Cổ phu nhân đi trước, Chu Thông Lương đi ở giữa, còn cổ kiếm Hàn đi sau cùng, phu nhân vốn rất quen thuộc đường lối ở đây nên dẫn hai người đi đến tận chân tường thành vẫn chưa bị ai phát hiện.

Đến tận dưới chân tường thành mới có một hán tử từ bóng đêm xuất hiện kính cẩn:

- Tiểu nhân xin ra mắt phu nhân.

Cổ phu nhân khẽ vẫy tay:

- Không cần đa lễ, tất cả đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Hán tử nghiêng thân:

- Xong hết rồi!

Cổ phu nhân ra lệnh:

- Đem hai người này ra khỏi bảo.

Hán tử chuyển thân thi lễ với Cổ Kiếm Hàm:

- Xin tiểu thư theo tiểu nhân vượt tường.

Thân hình hán tử nghiêng bay vọt lên tới tận trên đầu tường thành. Xem công lực của hán tử rõ ràng không kém cõi. Cổ Kiếm Hàm nhường cho Chu Thông Lương vọt thân lên trước rồi mới tới nàng.

Tiểu Hồ Tử nhìn cả ba lên tới đầu tường, chưa thấy họ cử động gì nhưng chỉ trong khoảnh khắc, hán tử đã rơi thân trở lại, nghiêng thân trước mặt Cổ phu nhân: - Họ đã an toàn ra khỏi bảo rồi!

Cổ phu nhân gật đầu buông một tiếng “được” liền chuyển thân đi luôn. Tiểu Hồ Tử thực không biết bằng cách nào Chu Thông Lương và Cổ Kiếm Hàm có thể ra khỏi Cổ gia bảo, bất giác y buột miệng tự nói một mình: - Quái lạ, họ ra bằng cách nào thế?

- Chẳng có gì quái lạ cả, vì trên tường ấy có một cửa ngầm!

Đột nhiên một âm thanh nhỏ vo ve như tiếng muỗi truyền nhập vào tai y. Tiểu Hồ Tử giật mình quét mắt nhìn quanh.

- Hồ đệ, có gì đâu sợ hãi, là nhị tử đây mà.

Tiểu Hồ Tử thở phào, đồng thời cũng nhận ra chỗ Phi Phi ẩn thân, y vọt thân lại.

Phi Phi hỏi ngay:

- Hồ đệ, thì ra ngươi và phu nhân có quan hệ, vì sao lại giấu ta?

- Nhị thư xin đừng trách oan, tiểu đệ vừa mới gặp phu nhân xong.

Phi Phi hỏi:

- Người cùng ra khỏi tường thành Cổ gia bảo là ai?

Tiểu Hồ Tử ngập ngừng:

- Không dám giấu thư thư, người ấy là Chu Thông Lương.
- Là hửn ư? Hửn, người liên hệ với Cổ phu nhân cũng là một điều lợi cho chúng ta.

Nàng chỉ nói câu ấy rồi “hửn” tiếp một tiếng chuyển thân phi hành đi liền. Tiểu Hồ Tử cũng không muốn gọi nàng lại, y trở về phòng của mình. Lúc ấy đã canh ba, nghĩ đến chuyện không biết Cổ phu nhân làm cách nào cứu Vạn lão tiên sinh, y trắng trọc mãi không ngủ được.

Y đang nằm chập chờn bỗng nhiên có nhiều tiếng hô hỗn loạn:

- Cháy! Cháy! Cháy! Nhà kho cháy rồi...

Tiểu Hồ Tử bật người dậy. Có lẽ đây là cách Cổ phu nhân cứu các người trong nhà Vạn lão tiên sinh, y đưa mắt nhìn ra ngoài song cửa sổ phía trái, một vầng lửa đỏ sáng rực góc trời, sức lửa vừa phát mà đã quá lớn. Tiểu Hồ Tử không bỏ qua cơ hội này, nhân lúc mọi người đang hỗn loạn cứu hỏa, y chạy đến phía thư phòng của Cổ đại bảo chủ. Đối với y nhà khó có cháy thì y cũng chẳng quan tâm gì tới, điều y quan tâm nhất là có đúng như lời Cổ phu nhân sẽ cứu thoát Vạn lão tiên sinh hay không?

Tiểu Hồ Tử đi đến gần khu thư phòng của Cổ đại bảo chủ, mới biết nơi này hết sức yên tĩnh không có dấu hiệu bị ảnh hưởng vì biến động ngoài kia. Bỗng nhiên, y nghe tiếng tà áo bay phấp phất, quay đầu nhìn thì ra người phi hành đến lại là Phi Phi.

Y đang định ẩn thân tránh mặt nàng thì đã nghe tiếng nàng truyền vọng tới:

- Tiểu Hồ Tử, ra đây, ta đã nhìn thấy ngươi rồi.

Tiểu Hồ Tử nép liền vào một chỗ khuất. Phi Phi gọi mấy tiếng nữa y vẫn bất động không trả lời, y nghe nàng hậm hực nói nhỏ: - Tiểu Hồ Tử, ngươi không chịu xuất hiện, ta sẽ phá âm mưu của ngươi và Cổ phu nhân cho coi.

Nguy thật, nàng “nhị thư thư” nói tắt dám làm, như vậy sẽ làm lỡ chuyện lớn của Cổ phu nhân. Không biết sao hơn, Tiểu Hồ Tử đành kêu to “Nhị thư thư”, thân hình đã vọt đến trước mặt nàng. Phi Phi mỉm cười: - Ngươi đã bị ta nắm chuôi mắt rồi!

Tiểu Hồ Tử sợ lưu lại nơi này ảnh hưởng tới việc hành sự của Cổ phu nhân nên vừa chuyển thân chạy vừa hỏi lại: - Tiểu đệ có chuôi gì mà thư thư nắm được?

Không ngờ vừa dứt lời chưa bước được quá ba bước bỗng cánh cửa thư phòng Cổ đại bảo chủ vang lên “Bình” một tiếng bật tung ra, bốn nhân ảnh từ trong ấy bay vọt ra ngoài.

Phi Phi trợn tròn hai mắt gần muốn rú lên, lúc ấy Tiểu Hồ Tử không thể

để nàng kinh động bốn bóng người ấy liền chớp nhoáng xuất thủ điểm vào “á huyết” của nàng vừa nhỏ tiếng nói: - Nhị thư thư nếu cứ quấy nhiễu đừng trách tiểu đệ không nhẹ tay với thư thư đó.

Bốn nhân ảnh ấy quả nhiên là bốn người nhà họ Vạn, phu phụ Vạn lão tiên sinh và phu phụ Thiết công, Thiết bà. Động tác của họ cực kỳ mau lẹ rời xa thư phòng. Tiểu Hồ Tử cũng động thân kéo Phi Phi chạy theo sau, chuẩn bị khi cần thiết sẽ xuất thủ tương trợ. Phi Phi đã bị điểm á huyết không thể nào cất tiếng, đành im lặng theo chân Tiểu Hồ Tử.

Cổ phu nhân không hề ra mặt, nhưng rõ ràng Vạn lão tiên sinh đã được Cổ phu nhân ngầm chỉ điểm nên trên đường chạy tránh được tất cả chướng ngại đến thẳng cổng ngoài Cổ gia bảo mà không hề bị ai phát hiện. Họ đến gần cửa đại môn nhưng chưa vượt ra ngoài ngay mà lại ẩn thân gần đó chờ đợi cơ hội. Lúc ấy ngọn lửa nơi nhà kho càng lúc càng to, nhà kho là nơi chứa các tài vật trong bảo nên kinh động đại loạn toàn bộ người trong bảo, anh em tam huynh đệ Cổ lão đều bị thu hút vào việc chữa cháy, cánh cổng chỉ còn lại độ mười tên gác. Lúc ấy Tiểu Hồ Tử mới giải huyết cho Phi Phi. Nàng hít một hơi dài, nói nhỏ: - Hồ đệ, người thật là lợi hại, bọn người kia muốn ra khỏi cổng e rằng không phải dễ dàng lắm đâu.

Tiểu Hồ Tử đáp hàm hồ:

- Sao không được, thư thư cứ nhìn xem...

Chưa hết câu, bên ngoài cổng bảo bỗng có người đến gõ cửa, qua một lúc tra vấn, trục quay của cánh cổng khởi động, cánh cổng từ từ được kéo lên...

Ngay lúc ấy, chỉ thấy bốn nhân ảnh như bốn mũi tên bắn vọt ra. Sự việc xảy ra hết sức mau lẹ đột ngột, khi tên giữ cửa phát hiện được đã không kịp đóng cổng, vì hai cánh cổng dày rất nặng hoàn toàn do trục xoay điều khiển chứ không dễ dàng đóng tùy tiện. Do đó, bọn giữ cửa chỉ còn nước lập tức rút binh khí định ngăn cản Vạn lão tiên sinh.

Không ngờ bọn Vạn lão tiên sinh xuất thủ rất lợi hại, trong lúc muốn thoát thân họ xuất toàn lực công phu đột phá vòng vây. Bốn người của Vạn lão tiên sinh cũng là cao thủ võ lâm nên khi toàn lực đột phá, đừng nói đến mấy tên giữ cửa này, dù có Cổ gia huynh đệ Ở đây cũng không thể cản ngăn được họ. Chỉ nghe liên tiếp những tiếng rú thê thảm, Vạn lão tiên sinh và các bạn đồng hành đã vượt ra cổng, cùng lúc tên gọi cổng lúc nãy cũng không vào trong bảo mà theo bốn người đi luôn, có lẽ hẳn chính là người đến phối hợp tiếp ứng Vạn lão tiên sinh.

Từ lúc nhà kho phát hỏa đến lúc các người Vạn lão tiên sinh thoát khỏi Cổ gia bảo chỉ trong khoảnh khắc, kế hoạch khít khao không sai một chút nào

khiến Tiểu Hồ Tử rất khâm phục Cổ phu nhân. Tiểu Hồ Tử khẽ giục Phi Phi:
- Nhị thư thư ơi, chúng ta cũng nên rời khỏi chốn này đi.

Phi Phi chau mày nhìn y:

- Hồ đệ, ta có chuyện muốn nói với ngươi...

Hốt nhiên y kêu gấp:

- Nhị thư thư, đi mau, có người ngầm theo dõi chúng ta.

Thân hình y vọt tới. Phi Phi chưa kịp phản ứng từ trên không đã rơi xuống một người đứng ngay trước mặt nàng. Người ấy cất giọng lạnh lẽo: - Như Ý, thì ra cô nương lén làm loạn đây ư?

Té ra đó là tam bảo chủ Cổ Tam Đạt tức giận đến tái mét cả sắc mặt. Phi Phi quả là có bản lĩnh, trong lúc hoảng loạn nàng trấn định liền được ngay và khóc nức lên được, nước mắt nàng trào ra như bị Oan ức cực điểm. Nàng nghẹn ngào không nói được lên lời cứ nức nở khóc mãi. Cổ Tam Đạt dường như cũng bị nàng nao núng, chau mày: - Cô nương bị bắt quả tang, chẳng lẽ còn oan uổng nổi gì?

Lúc ấy Phi Phi mới than vãn:

- Tam gia bắt được gì? Xin cứ nói minh bạch, nhà kho bốc cháy, tiểu nữ đến coi không được nữa ư?

Cổ Tam Đạt hàm hồ:

- Ta hỏi cô nương, vừa rồi ai ở đây chạy mất đó?

Phi Phi lắc đầu:

- Ai biết hẳn là người nào, tiểu nữ đang coi lửa cháy hốt nhiên hẳn đến bảo tam gia đang tìm tiểu nữ, dẫn tiểu nữ đến đây rồi hẳn bỏ đi.. chắc là hẳn lửa tiểu nữ nên vừa thấy tam gia đã vội bỏ chạy. Tam gia, tiểu nữ cũng chẳng thiết sống nữa đâu, tam gia nếu muốn cứ giết chết tiểu nữ đi!

Nói xong nàng lại khóc nức nở khiến Cổ Tam Đạt xiêu lòng, lão hạ giọng:

- Được rồi, coi như ta nói oan cho cô nương, cô nương hãy mau về.

Dứt lời lão bước nhanh về phía cổng lớn. Từ phía ấy vọng lại tiếng gầm của lão:

- Chúng bay thật là đồ toi com, mười đứa giữ cửa mà không ngăn được bốn tên đốt nhà, còn để chúng bay sống làm gì nữa. Ta giết hết là xong!

Tiếp đó là những tiếng rú thê thảm, rõ ràng những tên giữ cửa đã bị Cổ Tam Đạt giết sạch. Tiểu Hồ Tử chứng kiến cảnh tượng rừng rợn ấy, bất giác buông ra tiếng thở dài.

- Hồ đệ, ngươi thở dài chuyện chi?

Không ngờ Phi Phi lại đến gần y từ lúc nào. Tiểu Hồ Tử đáp:

- Với bản lãnh mấy tên giữ cửa ấy làm sao ngăn chặn được Vạn lão tiên sinh. Lão tam chủ xử sự tàn khốc như thế thật chẳng biết đạo lý làm gì nữa.

Phi Phi mỉm cười:

- Huynh đệ Oi, người chưa biết đấy, đó mới thật là đạo lý.

Tiểu Hồ Tử trừng mắt:

- Đạo lý cái gì? Tiểu đệ xin nghe thư thư chỉ giáo.

Phi Phi đáp:

- Sát nhân diệt khẩu, chuyện bọn Vạn Tùng Linh rơi vào tay Cổ gia bảo là một chuyện cần phải giữ bí mật, bây giờ lại bị mười tên gác cổng để thoát, thì còn giữ bí mật gì được nữa? Do đó, chỉ còn cách giết người diệt khẩu là đúng.

- Nhưng giết người của mình mà không giết được Vạn lão tiên bối thì còn gì là bí mật?

Phi Phi lắc đầu:

- Cũng có lợi chứ, thí dụ như Vạn Tùng Linh có kêu gọi bằng hữu kéo đến đây báo thù, bọn chúng có thể không thừa nhận, cứ chối phăng, lời nói vô bằng biết lấy ai làm chứng, đúng sai lẫn lộn... đó là chưa nói còn nhiều điều có lợi khác nữa.

- Cách ấy chỉ là cách đê tiện nhất mà thôi.

Tiểu Hồ Tử buông một câu nhục mạ, rồi ngẩng đầu lên, y thấy phương đông đã có ánh hồng le lói, y thất thanh kêu: - A! Trời sáng rồi!

Phi Phi cũng giật mình:

- Đúng rồi, ta cũng phải đi, sau này sẽ còn gặp lại...

Chưa dứt lời nàng đã cất thân biến mất. Tiểu Hồ Tử bức bối quay trở về phòng.

Trong phòng chỉ có y là người trở về sớm nhất, y lật chăn mền ra định chui vào ngủ bỗng bên ngoài nhân ảnh vụt qua rồi nhẹ nhàng chui vào phòng y.

Tiểu Hồ Tử lăn vào góc giường giả vờ nhắm mắt. Người ấy đứng ngay trên đầu giường y cười nhẹ một tiếng: - Hồ thiếu hiệp, ta xem thiếu hiệp mới về sao đã ngủ mau thế?

Tiểu Hồ Tử miễn cưỡng ngồi dậy:

- Thì ra Diệp cô nương có điều gì chỉ giáo?

Diệp Nhã Tuệ vội nói:

- Chu đại ca có thể xảy ra điều bất thường. Hy vọng tối nay ta được gặp thiếu hiệp để bàn định.

- Được, gặp nhau ở đâu?

- Canh ba đêm nay, thiếu hiệp hãy đến phòng ta.

Tuy ngoại diện Tiểu Hồ Tử chỉ là một đứa bé nhưng y thực sự là một thanh niên cho nên y có phần do dự: - Đến phòng của cô nương ư?

Diệp Nhã Tuệ không hiểu ý của y nên hỏi lại:

- Thiếu hiệp không biết phòng ta ở đâu à?

Y đáp:

- Biết chứ...

- Ta đợi thiếu hiệp.

Thân hình vọt ra vội vàng rồi đi liền. Qua một đêm náo loạn, sáng ra Cổ gia bảo rất bận rộn, Tiểu Hồ Tử trái lại, chẳng thém quan tâm tới chuyện của chúng. Sáng sớm hôm đó, quả đúng như lời Cổ phu nhân, có rất nhiều bằng hữu giang hồ tìm đến, biến Cổ gia bảo thành một nơi ồn ào đông đúc.

Sau khi Vạn lão tiên bối đã thoát thân khỏi nơi đây, Tiểu Hồ Tử tự cảm thấy y không nhất thiết cần lưu lại Cổ gia bảo nữa, nhưng tình hình thay đổi ở nơi này lại hấp dẫn y ở lại xem sự thể ra sao.

Canh ba đêm ấy, Tiểu Hồ Tử tìm đến phòng riêng Diệp Nhã Tuệ. Trong phòng tuyệt không có một ánh đèn, may mà y và Diệp Nhã Tuệ đều không phải là bình thường, có hay không có đèn họ đều có thể vận dụng nhãn lực nhìn rõ mọi vật. Diệp Nhã Tuệ cười nhẹ: - Chúng ta cũng nên cẩn thận, hãy dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau có lẽ tốt hơn.

Nàng kéo Tiểu Hồ Tử ngồi lên giường song song với nàng:

- Nếu có người vào bất chợt, thiếu hiệp hãy ẩn thân vào trong giường, đừng kinh động, tất cả hãy để ta ứng phó.

Tiểu Hồ Tử nóng mặt:

- Chúng ta nói chuyện đâu có phát ra âm thanh mà sợ người vào bất chợt?

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Vì Cổ Kiếm Thu rất thường đến đây, do đó ta e rằng... A, Chu đại ca có nói với thiếu hiệp về ta lần nào chưa?

- Chu đại ca không nói lời nào, tại hạ mới đến đây?

- Theo thiếu hiệp, Chu đại ca hiện đi tới đâu?

Tiểu Hồ Tử hỏi lại:

- Đêm hôm qua xảy ra chuyện gì, cô nương có biết không?

- À! Chuyện nhà kho phát cháy ấy ư?

- Không, chuyện tất cả phu phụ Vạn lão tiên bối đã đào thoát, chẳng lẽ chuyện lớn như thế mà cô nương không biết?

Diệp Nhã Tuệ thẳng thốt:

- Thực sự ta không biết, họ đào thoát bằng cách nào?

- Câu hỏi ấy có liên quan đến sự thất tung của Chu đại ca.
- Thì ra Chu đại ca cùng âm mưu đào tẩu với bọn họ ư? Thật là đồ dối trá, thế mà hắn hứa sẽ làm cho ta một chuyện, chưa xong đã bỏ chạy.
- Cô nương khoan hãy trách, Chu đại ca không quên lời hứa với cô nương đâu.

Diệp Nhã Tuệ cười ra vui vẻ:

- Hắn giao lại cho thiếu hiệp làm ư?
- Vâng, Chu đại ca giao lại cho ta, nhưng cứ theo lời Chu đại ca, cô nương phải có điều kiện...
- Điều kiện gì thiếu hiệp cứ nói đi.

Tiểu Hồ Tử và Chu Thông Lương trước đây vốn nghi ngờ Diệp Nhã Tuệ không phải là người của Chỉ Thủy sơn trang ở Động Đình, nhưng bây giờ y đã hết cả mối nghi ấy, y mỉm cười: - Gọi là điều kiện có lẽ cũng chưa đúng. Ta chỉ cần cô nương cho biết vì sao cô nương lại cần biết mặt thật của lão bà điên kia làm chi?

Diệp Nhã Tuệ nghiêm mặt:

- Thiếu hiệp có biết bà lão đối với ta quan trọng đến thế nào chẳng?
- Làm sao tại hạ biết được nếu cô nương không nói?
- Gia sư ta ngờ lão bà là gia mẫu, do đó mới sai ta đến đây tra cứu thực hư.

Diệp Nhã Tuệ là môn hạ của Chỉ Thủy phu nhân ở Chỉ Thủy sơn trang, té ra lại vì việc hiếu đễ hy sinh tìm đến Cổ gia bảo này, như vậy không cần nói cũng đủ biết nàng là người đáng khâm phục. Nhưng những lời của nàng có đáng tin hay không? Diệp Nhã Tuệ u oán thở dài: - Ta cũng dư biết, ta là một cô nương mà đơn thân vào Cổ gia bảo ắt bị những chính nhân quân tử khinh bỉ, nhưng vì chuyện của mẫu thân ta không quản gì điều đó, nếu như lão bà quả thật là mẫu thân của ta, ta sẽ cứu thoát lão bà dù cho phải thất thân với Cổ Kiếm Thu ta cũng cam tâm.

Từ bé Tiểu Hồ Tử là một đứa bé không cha không mẹ, bản thân y hiểu rõ đau khổ của sự thiếu thốn tình mẫu tử, nghe lời ấy y rất cảm động: - Diệp tỷ tỷ, té ra tỷ tỷ rất có hiếu, tiểu đệ lỡ thất kính...

Diệp Nhã Tuệ thở dài:

- Tâm lý của ta hiện giờ cực kỳ mâu thuẫn, vừa hy vọng lão bà chính là gia mẫu, lại vừa cảm thấy sợ sệt...
- Cô nương đừng sợ, chỉ cần tìm biết lão bà chính là gia mẫu lệnh đường, tiểu đệ nhất định sẽ giúp cô nương cứu thoát. Nhưng vấn đề thân phận của lão bà đến nay quả là khó quyết định.

Nhã Tuệ đáp:

- Hẳn nhiên người già lão thì dung mạo cũng có biến đổi ít nhiều, nếu ta được mắt nhìn lão bà ấy, ta vẫn có thể nhận ra.. Ta có đem theo đây một bức họa chân dung lão bà, chúng ta thử nhìn xem có gì giống không?

Nàng rút trong áo ra một mảnh lụa, trên mặt vẽ một chân dung lão bà. Nhân ánh trăng xuyên qua cửa sổ, Tiểu Hồ Tử xem xét bức họa ấy chỉ thấy đó là lão bà có nét mặt từ bi hòa ái rất sinh động, y buột miệng: - Xin lỗi cô nương, ta chẳng thấy điểm nào giống cả... hoặc là vì lão bà suốt đời lớn lên với cái mặt nạ nên ta không thể xác định được mặt thật?

- Thiếu hiệp có thể tìm cách cho ta nhìn tận mặt lão bà được không?

- Được, được, tiểu đệ xin cố gắng.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền xá Diệp Nhã Tuệ:

- Chúng ta đã định, tiểu đệ xin đi tìm cách dẫn tỷ tỷ gặp lão bà.

Nói xong không đợi nàng nói gì, thân hình y vọt ra của biến mất. Diệp Nhã Tuệ u oán thở dài... Bỗng nhiên có nhiều tiếng chân vọng đến dừng lại trước cửa phòng nàng, tiếp đó là tiếng gõ cửa: - Diệp cô nương, mau mở cửa ra.

Diệp Nhã Tuệ nghe không phải là âm thanh của Cổ Kiếm Thu mà là âm thanh đàn bà, nàng cứ mặc một lúc lâu rồi mới uể oải hỏi: - Ai ở ngoài đó, đang nửa đêm...

Tếng người ngoài gấp rút:

- Diệp Nhã Tuệ cô nương, xin lỗi tiểu phụ là Vương đại nương, phụng mệnh của thiếu bảo chủ đến thương lượng với cô nương một việc, xin cô nương mau mở cửa để tiểu phụ bẩm báo.

Diệp Nhã Tuệ rất cẩn thận, nàng vò đầu cho tóc rối loạn rồi mới ra mở cửa.

Vương đại nương dẫn theo một cô nương giới thiệu là họ Hồ, bước vào, luôn miệng xuýt xoa:

- Xin lỗi, thành thật xin lỗi, hôm nay khách đến quá đông khiến cô nương phiền nhiễu, thành thật xin lỗi...

Diệp Nhã Tuệ chau mày ngắt lời:

- Vương đại nương, không nên khách sáo, có việc gì xin nói mau đi!

Vương đại nương cười hì hì:

- Diệp cô nương, sự việc là thế này, hôm nay khách đến trong Cổ gia bảo quá nhiều, chúng tôi chuẩn bị bao nhiêu phòng cũng không đủ, do vậy sơ sót khiến cô nương này không có chỗ ngủ tạm, thiếu bảo chủ vận định thân đến đây thương lượng với cô nương, xin cô nương cho cô nương đây ngủ tạm

một đêm nhưng vì đang bận tiếp khách nên nhờ tiểu phụ đến chuyện cho cô nương ý ấy, mong cô nương ưng thuận, ngày mai...

Mụ nói quần quanh chẳng biết bao giờ mới xong, Diệp Nhã Tuệ mỉm cười ngắt lời:

- Biết rồi, mời Vương đại nương quay về, cứ để Hồ cô nương ở đây...

Vương đại nương cảm tạ đi ra. Trong phòng vốn không có đèn đuốc gì cả, Diệp Nhã Tuệ thắp một mồi lửa bùi nhùi, ánh sáng chiếu vào mặt Hồ cô nương, Hồ cô nương cúi gằm mặt xuống.

Diệp Nhã Tuệ bước đến giường sắp xếp lại chăn mền rồi quay lại bảo:

- Hồ cô nương hãy lên giường ngủ trước đi.

Hồ cô nương chẳng nói năng gì chỉ cười chúm chím không một chút khách sáo, trút bỏ áo ngoài leo lên giường nằm. Hành động Hồ cô nương lúc lên giường chẳng có chút gì nhẹ nhàng khiến Diệp Nhã Tuệ chau mày, tự nhiên nàng sinh ra chán ghét cô nương họ Hồ này. Nàng vốn quen ngủ một mình, lúc này thêm cảm giác chán ghét nên hoàn toàn không thấy buồn ngủ, thuận tay nàng lấy một cuốn sách ngồi bên bàn bắt đầu đọc.

Hồ cô nương một mình nằm trên giường vì không thấy Diệp Nhã Tuệ có ý đi ngủ liền gọi:

- Diệp cô nương cũng đi ngủ thôi chứ!

Diệp Nhã Tuệ lắc đầu:

- Cô nương ngủ đi, ta đã ngủ một giấc đủ rồi.

- Diệp cô nương, phải chăng cô nương không thích ta làm phiền cô nương?

- Ở nơi này ta và cô nương đều là khách có gì là phiền với không phiền?

- Tuy vậy nhưng người đến trước, kẻ đến sau vẫn khác, cô nương không ngủ làm sao tiểu muội an tâm ngủ được?

Diệp Nhã Tuệ nghe nàng nói cũng có lý, vả chăng Diệp Nhã Tuệ là người ôn hòa, nàng bèn miễn cưỡng đáp: - Cô nương đã nói đến thế thì ta cũng xin nghe.

Bỏ sách xuống nàng thổi nhẹ ánh đèn tiến lại bên giường. Vừa bước đến giường, Hồ cô nương đã vén mùng giùm nàng, nàng ghé thân nằm xuống. Chỉ trong phút chốc đã nghe tiếng ngáy của Hồ cô nương trong khi Diệp Nhã Tuệ không tài nào chợp mắt.

Đột nhiên Hồ cô nương xoay thân lại choàng tay ôm quanh lấy ngực nàng. Diệp Nhã Tuệ tưởng rằng đó là cử động trong cơn mê ngủ nên không quan tâm, chỉ nhẹ nhàng gỡ tay ra. Qua một lúc nữa, tay của Hồ cô nương lại đặt vào ngực nàng. Diệp Nhã Tuệ lại xích thân ra. Lại qua một lúc, trong lúc

mê ngủ cô họ Hồ kêu lên: - Ta là ca ca đây.

Hai tay nàng ta vươn ra ôm chặt lấy Diệp Nhã Tuệ xoay người nàng mạnh vào, đồng thời cái miệng dính đầy máu của cô nàng cắn vào môi nàng. Trong lúc xuất thủ bất ý, Diệp Nhã Tuệ bị Hồ cô nương ôm cứng, đang muốn giãy giụa thoát thân mới biết hai cánh tay Hồ cô nương mạnh vô cùng như hai gọng kềm siết chặt lấy, Diệp Nhã Tuệ hét to: - Hồ cô nương mau buông ra, người điên rồi ư?

Mặt nàng nghiêng qua tránh đôi môi đầy máu của Hồ cô nương. Hồ cô nương cắn không trúng môi của Diệp Nhã Tuệ bèn chúi đầu vào cổ nàng.

- Muội muội ơi, muội muội giết ta đi, muội muội cứu ta đi!

Thanh âm câu ấy đã biến khác, thì ra đó là Cổ Kiếm Thu cải trang. Trong lúc bấn loạn, Diệp Nhã Tuệ quát lớn: - Cổ đại ca, đừng dọa ta sợ.

Tiếp đó nàng không giãy giụa nữa, ôm lấy Cổ Kiếm Thu vào lòng. Thái độ ấy khiến Cổ Kiếm Thu hoan hỉ cắn nhẹ vào cổ nàng: - Em... em...

Đột nhiên Diệp Nhã Tuệ cắn một cái thật mạnh vào vai hắn:

- Đồ ngốc, người sao mà ngốc đến thế?

Cổ Kiếm Thu giật nảy người rồi cười ha ha:

- Vâng, vâng, ta đúng là một thằng ngốc...

Hắn đau điếng vô ý buông lỏng bàn tay. Diệp Nhã Tuệ được buông lỏng, hai tay nàng vỗ vào phần cuối xương sống hắn một cái. Cổ Kiếm Thu rung người lên biến sắc mặt: - Em...

Hắn cứng đờ không cử động được nữa, đưa đôi mắt căm hờn nhìn nàng. Có lẽ chuông của nàng vừa đập vào huyết “Vũ khao” của hắn. Xuất chiêu liền đắc thủ, Diệp Nhã Tuệ phi thân xuống giường, chỉ vào mặt Cổ Kiếm Thu cười gằn: - Họ Cổ, người hãy nói ta nên làm gì người?

Cổ Kiếm Thu then quá hóa giận gầm gừ:

- Tốt nhất là nên giải khai huyết đạo rồi thả ta cùng vui một lúc, sau đó may ra ta sẽ tha mạng cho người, để người rời khỏi nơi đây, còn không, ta sẽ giết chết người đó.

Diệp Nhã Tuệ cả cười:

- Lúc bình thường, bản cô nương còn sợ người chút ít, nhưng bây giờ trong Cổ gia bảo đông đủ bằng hữu, chẳng lẽ bản cô nương còn sợ người?

Cổ Kiếm Thu biến sắc:

- Người định làm gì ta?

Diệp Nhã Tuệ vẫn cười:

- Trong Cổ gia bảo này, bản cô nương đương nhiên không dám làm gì... nhưng nếu ta đưa chuyện này công khai ra người còn mặt mũi nào nhìn các

bằng hữu giang hồ?

- Người dám làm thế?
- Làm hay không cứ chờ đó xem.

Tiếp đó đột nhiên nàng kêu to:

- Các người vào đây xem...

Cổ Kiếm Thu vội nói:

- Diệp cô nương, chúng ta hãy thương lượng tốt hơn, cô nương không nên gọi ai vào đây được không?

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Người còn biết thẹn à? Người ta mà nhìn thấy bộ mặt cải trang của ngươi, ngày sau trên giang hồ lại thêm một chuyện cười...

Cổ Kiếm Thu thở dài:

- Được rồi, lần này ta chịu nhịn, cô nương muốn gì cứ nói thẳng?

Bên ngoài bỗng có tiếng hỏi của Vương đại nương:

- Diệp cô nương, có chuyện gì đó?

Diệp Nhã Tuệ đưa mắt ra ý cho Cổ Kiếm Thu, nàng gật đầu mấy cái, Cổ Kiếm Thu nói:

- Không có gì cả. Người đi đi.

Đợi tiếng chân Vương đại nương đi ra, Diệp Nhã Tuệ mới nghiêm mặt:

- Cứ theo hành vi của ngươi, ta chỉ muốn đập cho ngươi một chưởng, nhưng bản cô nương dung tình cho ngươi nghĩ ra cách tự xử, chỉ cần ngươi làm sao coi cho được, bản cô nương sẽ thả ngươi liền.

- Phải chăng cô nương cần ta hứa từ nay tuyệt không được đến quấy nhiễu cô nương nữa?

- Cũng được, nhưng có gì bảo chứng?

- Ta xin thề độc.

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Lời thề của Cổ gia các người chỉ có trẻ con ba tuổi mới tin được. Ta không tin.

Cổ Kiếm Thu nhăn nhó:

- Hay ta viết giấy bảo chứng, giấy trắng mực đen, cô nương tin được chứ?

- Cách ấy cũng được, nhưng cần phải có người làm chứng.

- Việc này do Vương đại nương sắp xếp, Vương đại nương có thể là người chứng.

Diệp Nhã Tuệ lắc đầu:

- Vương đại nương là cái quái gì đủ làm chứng?

- Diệp cô nương đừng coi thường Vương đại nương, khi xưa mẹ ta là

người tên tuổi trên giang hồ đấy.

- Khi xưa mục ta nổi tiếng giang hồ, nhưng bây giờ chỉ là thủ hạ của Cổ gia bảo, có giá trị gì?

- Thế ta cho gọi tam thúc đến đây được chứ?

- Không được, tam thúc người có khác gì chính người.

- Thế hay là nhị thúc?

- Nhị thúc người cũng không được, lão chỉ à tên đại bịp bợm.

- Thế thì lấy ai bây giờ?

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Nếu có lệnh tôn lệnh đường làm chứng thì hay lắm, đáng để cho ta tin người, tuy lệnh tôn chẳng tốt đẹp gì nhưng cũng còn khá hơn tam thúc, nhị thúc người. Ít nhất lão cũng còn biết mắc cỡ, lão có thể tin được là người chứng tốt.

- Không được, điều ấy không thể được.

- Thế thì ta đành giết người.

Chưởng nàng giơ lên định đập xuống thiên linh cái hắc, Cổ Kiếm Thu vội vàng kêu lên:

- Cô nương xin đừng hạ thủ, chúng ta vẫn có thể thương lượng.

- Ta chỉ cần người viết mấy chữ cam đoan nhưng người không có ý thành thật, tìm người chứng, ta đâu có thời gian giằng co với người.

Cổ Kiếm Thu reo lên:

- Có rồi, có một vị khách rất có thanh vọng mới đến Cổ gia bảo cũng là người có quan hệ với Chỉ Thủy sơn trang, ta mời người ấy làm chứng được chứ?

- Người ấy là ai?

- Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình.

Diệp Nhã Tuệ kêu lên kinh ngạc:

- Ủa, lão ta đến Cổ gia bảo từ bao giờ?

Cổ Kiếm Thu mỉm cười:

- Diệp cô nương, xin đừng coi thường Cổ gia bảo chúng ta, chúng ta còn mời được rất nhiều bằng hữu tên tuổi khác đến đây.

Diệp Nhã Tuệ do dự:

- Được, người hãy cho gọi lão họ Đỗ đến đây.

Cổ Kiếm Thu gọi to:

- Vương đại nương.

Vương đại nương đã cất tiếng hỏi từ ngoài cửa:

- Thiếu bảo chủ có gì cần dạy bảo?

- Người đi mời Thất bộ lã ba Đổ lão tiên bói đến đây.

Vương đại nương ngập ngừng:

- Giờ này, chỉ sợ lão đã ngủ mất rồi.

Cổ Kiếm Thu quát:

- Ngủ cũng gọi lão dậy.

Vương đại nương sợ hãi “Vâng” một tiếng đi liền. Diệp Nhã Tuệ quăng ra trước mặt Cổ Kiếm Thu bút mực và tờ giấy: - Trong khi chờ đợi người hãy viết tờ cam đoan cho ta.

Cổ Kiếm Thu đau khổ cầm lấy quản bút vạch ba chữ “Cổ Kiếm Thu” rồi dừng lại, ba chữ ấy nguệch ngoạc không ra chữ đủ biết hắn chẳng chịu học hành gì, Diệp Nhã Tuệ quát giục: - Viết đi, hay còn đợi bản cô nương dạy cho viết chữ nữa ư?

Cổ Kiếm Thu ừ ừ ừ:

- Diệp cô nương, đừng cười ta viết thư thế nào xin cô nương đọc cho biết.

Diệp Nhã Tuệ rất giận tên tiểu tử họ Cổ này nhưng cũng bật cười:

- Ai ai cũng tưởng người văn võ toàn tài, không ngờ chỉ viết nổi ba chữ tên mình mà thôi.

Cổ Kiếm Thu đỏ mặt:

- Ta biết khá nhiều chữ đấy nhưng chưa hề viết qua tờ cam đoan kiểu này bao giờ.

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Kẻ có hạnh kiểm như người thì học viết tờ cam đoan đáng lẽ phải là việc quan trọng trước tiên mới phải...

Nàng nghiêm mặt tức thì:

- Nghe cho kỹ đây:

kẻ viết tờ cam đoan này là Cổ Kiếm Thu..

Theo lời Diệp Nhã Tuệ đọc, Cổ Kiếm Thu viết xong tờ cam đoan, hắn thở phào vừa lúc Vương đại nương dẫn Thất bộ lã ba Đổ Nhất Bình đến. Vương đại nương vừa nhìn qua tình hình biết liền không hay, định quay ra liền bị Cổ Kiếm Thu quát gọi: - Vương đại nương, người định náo động cho tất cả người trong bảo đều biết đó hả?

Vương đại nương giật mình quay lại:

- Thuộc hạ không dám.

Thất bộ lã ba Đổ Nhất Bình đã xấp xỉ sáu mươi tuổi, công phu tu luyện cao cường, vừa bước vào phòng chỉ nhìn Diệp Nhã Tuệ khẽ gật đầu mỉm cười, không hề lên tiếng. Cổ Kiếm Thu thì lễ với Đổ Nhất Bình, hắn cười giọng đau khổ: - Văn bói vô tình phạm tội với Diệp cô nương, bị cô nương

điểm huyết xin tiền bồi mở lượng dung tha.

Đỗ Nhất Bình mỉm cười:

- Không dám, không dám, không biết thiếu bảo chủ cần lão phu làm việc gì?

Cổ Kiếm Thu ngượng ngập:

- Vãn bối đã được ân cô nương tha thứ nhưng phải viết một thư cam đoan mời lão tiền bối làm nhân chứng cho.

Đỗ Nhất Bình nhìn lướt qua tờ cam đoan mới viết ráo mực cười nhẹ:

- Được, được, ta chứng nhân cũng được.

Vừa nói vừa cầm bút viết liền tên mình dưới tờ giấy.

Cổ Kiếm Thu quay sang Diệp Nhã Tuệ:

- Cô nương, bây giờ có thể giải huyết cho ta được chưa?

Diệp Nhã Tuệ quét mắt qua Vương đại nương:

- Vương đại nương, chuyện này bắt đầu do bà, bà hãy ghi tên bà vào tờ giấy ấy đi.

Wương đại nương xua tay:

- Ta không biết viết chữ đâu.

Diệp Nhã Tuệ quắc mắt:

- Không biết viết chữ thì ấn dấu ngón tay lên cũng được.

Wương đại nương vẫn lắc đầu liên bị Cổ Kiếm Thu lạnh lẽo quát:

- Hãy làm theo lời Diệp cô nương.

Wương đại nương đành ghi lên tờ giấy cam đoan một chữ “Thập” rồi ấn ngón tay lên. Diệp Nhã Tuệ đưa tay thu lấy tờ giấy cam đoan cất đi rồi vươn tay giải khai huyết đạo cho Cổ Kiếm Thu. Hắn “hự” lên một tiếng rồi kéo tay Vương đại nương bước ra một mạch không quay lại.

Thất bộ lẳng ba Đỗ Nhất Bình chau mày:

- Diệp cô nương có việc gì cần đến nơi này?

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười:

- Vì sao lão tiền bối cũng đến đây?

- Ta bị sư phụ cô nương sai đến tiếp ứng cô nương... công việc của cô nương ra sao rồi?

Diệp Nhã Tuệ thở dài:

- Chẳng thuận lợi chút nào, có lẽ lần này ta phải tay trắng trở về thôi.

Nói xong, nàng đem tình hình kể tỉ mỉ cho Thất bộ lẳng ba Đỗ Nhất Bình nghe.

Đỗ Nhất Bình an ủi:

- Chưa sao, cứ từ từ cũng được. Lời thường nói “trời không phụ ai có khổ

tâm”, cô nương hiểu thảo như thế tất nhiên có trời phù hộ....

Chợt lão “a” một tiếng:

- Gần đây sư phụ cô nương nghe được một tin dặn lão phu nói lại cho cô nương biết.

- Tin gì vậy?

- Có thể cô nương còn một người huynh đệ đang lưu lạc trên đời.

Diệp Nhã Tuệ kinh ngạc:

- Mẹ vẫn bồi chỉ sinh hạ một mình vẫn bồi, làm gì có ai là huynh đệ?

Đỗ Nhất Bình đáp:

- Cứ theo tin gần đây mà sư phụ cô nương nghe được, trước khi mẹ cô nương bị người bắt đi đã hoài một bào thai, và đó có thể đã sinh hạ sau đó rồi.

- Thế có nghe người huynh đệ đó tên là gì không?

- Cái ấy sư phụ cô nương không cho biết.

- Đến tên là gì cũng không biết, thì ta biết tìm ở đâu?

- Tuy nhất thời sư phụ cô nương cho tìm được tên người huynh đệ của cô nương, nhưng lại có một đầu mối nên mới nhờ lão phu nói cho cô nương biết. Chuyện liên quan đến Cổ gia bảo, nếu thuận tiện thì làm, không thì thôi, chớ mạo hiểm làm gì. Nếu cần hãy rời khỏi đây đi tìm người huynh đệ ấy trước. Xem tình hình vừa rồi, cô nương không nên ở đây làm gì nữa, sáng mai ta hãy rời khỏi đây thôi.

Diệp Nhã Tuệ chau mày không biết quyết định ra sao. Đỗ Nhất Bình hỏi:

- Cô nương còn có việc gì chưa giải quyết ổn thỏa, hãy nói cho lão phu biết xem lão phu có giúp được phần nào chăng?

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Văn bồi vừa mới tìm thấy một cách giải quyết, có ý muốn tận mắt nhìn thấy mặt lão bà điên, bây giờ nếu bỏ đi quả là rất tiếc, nguyên nhân mà văn bồi ép Cổ Kiếm Thu phải viết tờ cam đoan cũng là vì đó.

- Cô nương tìm ra cách nào?

- Đó là nhờ một tiểu huynh đệ của Vạn Tùng Linh lão tiên bồi, y từng nhìn thấy tận mắt lão bà mà vn ngỡ là thân mẫu, y cũng đã chấp thuận tìm cách cho văn bồi vào nhìn lão bà một lần.

Đỗ Nhất Bình buột miệng:

- Y có đáng tin không?

Tiếng lão vừa dứt, ngoài cửa bỗng vọng vào mấy tiếng gõ. Đỗ Nhất Bình đưa mắt nhìn Diệp Nhã Tuệ, nàng khẽ gật đầu nhỏ giọng: - Có lẽ y trở về đây!

Liền đó nàng ho một tiếng nhỏ. Cánh cửa mở ra, Tiểu Hồ Tử bước vào.
Diệp Nhã Tuệ cười tươi:

- Tiểu huynh đệ, đến đây, ta sẽ giới thiệu với một vị.....

Tiểu Hồ Tử không đợi Diệp Nhã Tuệ nói xong đã đi đến “Thất bộ lãng ba” Đỗ Nhất Bình thì lễ:

- Vãn bối xin ra mắt Đồ lão tiên bối.

Đỗ Nhất Bình kinh ngạc:

- Người biết lão phu ư?

Tiểu Hồ Tử cười khúc khích:

- Vãn bối tâm phục đã lâu nhưng mới biết vì nghe qua song cửa sổ kia.

Đỗ Nhất Bình cả cười:

- Người đến lâu lắm rồi phải không?

- Cũng không lâu lắm, khi vãn bối vừa đến bên song cửa là lúc Cổ Kiếm Thu vẫn còn ở trong phòng.

Diệp Nhã Tuệ đỏ mặt mắng:

- Người thật bậy, vì sao không chịu hiện thân sớm?

Tiểu Hồ Tử cười hi hí:

- Diệp tỷ tỷ ứng phó đã thừa đủ rồi, việc gì tiểu đệ phải ra mặt.

Hốt nhiên Đỗ Nhất Bình nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồ Tử:

- Thiếu hiệp họ tên là gì?

Gương mặt đang tươi vui của Tiểu Hồ Tử tối sầm, y cười gượng:

- Vãn bối chẳng có họ tên gì cả.

Đỗ Nhất Bình kinh ngạc:

- Vì sao thiếu hiệp lại không có tên họ?

Tiểu Hồ Tử thở dài ảo não:

- Từ bé vãn bối đã là một đứa trẻ mồ côi, từ khi hiểu biết đến nay chỉ biết một mình sư phụ, sư phụ chỉ gọi vãn bối là Tiểu Hồ Tử, vãn bối cũng chỉ biết tên mình là Tiểu Hồ Tử ngoài ra chẳng biết gì nữa cả.

Đỗ Nhất Bình lắc đầu thở dài lâm bầm:

- Không thể được, chuyện ấy tuyệt đối không thể được.

Diệp Nhã Tuệ sáng rực đôi mắt hỏi:

- Lão tiên bối nói chuyện gì không thể được?

Đỗ Nhất Bình đánh trống lảng:

- Không có gì cả.

Diệp Nhã Tuệ mỉm cười không truy hỏi, chuyển sang Tiểu Hồ Tử:

- Tiểu huynh đệ, người trở về phải chăng vì có tin tức gì tốt đẹp báo cho ta biết?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Chẳng có gì tốt đẹp, gần đây không ai trông thấy bà lão đâu nữa.

“Lão bà” mà y nói hiển nhiên là chỉ lão bà điên, đương nhiên Diệp Nhã Tuệ biết điều ấy. Nàng giật mình: - Tại sao vậy? Phải chăng đã xảy ra việc gì?

- Sự việc không biết ra sao, chắc chắn bệnh điên của lão bà lại tái phát, lần này bệnh càng trầm trọng, chẳng những không chịu cho người ngoài gặp mà tất cả những người chăm sóc lão bà hằng ngày cũng không được gặp, hễ lão bà thấy mặt ai là làm loạn lên liền.

Diệp Nhã Tuệ thở ra:

- Chúng ta ngầm theo dõi lão bà, được hay chẳng?

Tiểu Hồ Tử lắc đầu:

- Không được, Diệp tử tử chưa thấy lão nổi cơn bao giờ nên không biết. Thật rất khó tưởng tượng, tốt nhất là đừng làm lão kích động.

Trong bụng Diệp Nhã Tuệ không yên chút nào, nàng quay lại Đỗ Nhất Bình:

- Lão tiên bối, theo ý...

Thất bộ lẳng ba Đỗ Nhất Bình thản nhiên:

- Chúng ta cứ theo việc luận việc, cô nương cố lén nhìn lão bà một cái cũng chẳng ích lợi gì, nếu lão bà ấy thật là lệnh đường thì điều ấy càng làm nặng bệnh tình của lão bà chứ chẳng hay gì. Theo lão phu thấy, làm việc không nên miễn cưỡng.

Chúng ta hiện tại nên bỏ ý định gặp lão bà trở về báii kiến sư phụ cô nương đợi lệnh là tốt nhất.

Diệp Nhã Tuệ miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng, vậy chúng ta hãy về Động Đình trước đã.

Tiểu Hồ Tử vội nói:

- Diệp tử tử, tiểu đệ rất muốn báii kiến lệnh sư, không biết có được theo cùng tử tử hay không?

Diệp Nhã Tuệ vui vẻ:

- Đương nhiên là được, nhưng đệ gặp gia phụ có chuyện gì không?

- Lý do gặp lệnh sư xin tử tử cho tiểu đệ tạm thời chưa nói vội, xin tử tử thông cảm.

- Không nói cũng được, chỉ cần người đừng làm phiền sư phụ ta là được.

- Điều đó vạn lần tiểu đệ không dám.

Bỗng Đỗ Nhất Bình hỏi:

- Thiếu hiệp định tìm Chỉ Thủy phu nhân làm chi? Thiếu hiệp có thể nói

cho lão phu biết trước được chăng? Chỉ Thủy phu nhân và lão phu là bằng hữu thâm giao, may ra lão phu đóng góp được chút ý kiến gì với thiếu hiệp chăng?

Tiểu Hồ Tử cung kính:

- Dám hỏi lão tiền bối có biết công phu “Hàn linh chi” của Chỉ Thủy phu nhân chăng?

Đỗ Nhất Bình gật đầu:

- Lão phu biết rõ, điều ấy đâu có gì bí mật vì Chỉ Thủy phu nhân nhờ tuyệt học “Hàn linh chi” mà nổi tiếng trên đời.

Tiểu Hồ Tử hỏi tiếp:

- Dám hỏi lão tiền bối câu nữa, Chỉ Thủy phu nhân đã sử dụng “Hàn Linh chi” với những ai?

Đỗ Nhất Bình run người:

- Cái ấy... không phải chỉ mình lão phu không thể nói mà ngay bản thân Chỉ Thủy phu nhân chưa chắc đã nhớ hết cả được.

Lão chuyển hỏi:

- Thiếu hiệp hỏi những điều ấy làm chi? Phải chăng thiếu hiệp có thân hiệu nào bị thương bởi “Hàn linh chi”?

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Có thể nói như thế cũng không sai.

- Thiếu hiệp định tìm phu nhân rửa thù tuyết hận ư?

- Vãn bối không có ý dám rửa thù tuyết hận, chỉ muốn hỏi cho ra lẽ vậy thôi.

- Nói về tính tình của phu nhân, chỉ sợ phu nhân không chịu trả lời câu hỏi của thiếu hiệp.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Vì sao vậy?

- Không vì sao cả, tính tình của phu nhân đã làm gì quyết không chịu giải thích.

Tiểu Hồ Tử cười khẩy:

- Tính tình như vậy sao lại xưng được là “Chỉ Thủy phu nhân”?

Diệp Nhã Tuệ thở dài:

- Tính tình của gia sư nguyên vốn không phải như vậy chỉ mới thay đổi không thông tình lý như thế từ mười mấy năm nay đây thôi.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Tiểu đệ vốn cũng có thể tìm lệnh sư bất cứ lúc nào, nhưng lần này nhân có Diệp tỷ tỷ hướng dẫn, may tránh được các hiểu lầm của lệnh sư. Bây giờ

tiểu đệ nếu không tìm lệnh sư tương lai tất cũng phải tìm.

Đỗ Nhất Bình trầm tư một lúc rồi nói:

- Nếu thiếu hiệp nhất định đến Chỉ Thủy sơn trang, lão phu xin đưa đường một chuyến.

- Như vậy sợ có trở ngại cho việc chính của lão tiên bối chăng?

- Việc chính của lão phu là tiếp ứng cho Nhã Tuệ, nếu Nhã Tuệ không lưu lại Cổ gia bảo nữa, lão phu còn ở lại đây làm gì?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Vậy thì xin phiền lão tiên bối.

Nói xong, ôm quyền thi lễ, cáo từ ra đi.

Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình dẫn Diệp Nhã Tuệ từ biệt Cổ gia bảo vội vã lên đường đi thẳng đến Đình Tứ Kiều, lúc ấy hai người mới thở phào nhẹ nhõm coi như đã thoát khỏi phạm vi thế lực của Cổ gia bảo rồi, Diệp Nhã Tuệ vui vẻ: - Lão tiên bối, chúng ta hãy lưu lại nghỉ ngơi ở đây hai ngày đợi Tiểu Hồ Tử cùng đến.

Đỗ Nhất Bình gật đầu:

- Lão phu chính cũng có ý ấy, chúng ta hãy ngụ tại Cát An khách điểm, lão phu có quen biết với chủ nhân ở đó có thể thuê một phòng hạng cao nhất để cô nương nghỉ ngơi hai ngày.

Cát An khách điểm nằm ngay chỗ hai con đường lớn giao nhau ngoài cửa treo một lá tửu bài cân bằng chữ vàng nhuận. Đỗ Nhất Bình nói nói đứng ra thì có quen khắp mặt các người trong khách điểm nên được dẫn lên hai gian phòng này gần như nằm độc lập với khách điểm, giữa hai phòng còn có một tiểu khách sảnh rất trang nhã.

Đỗ Nhất Bình sau khi vào phòng liền trao một tín vật cho tên tửu bảo Ngô Thất dận:

- Người hãy treo tín vật này nơi dễ nhìn thấy nhất, nếu có ai hỏi, người hãy dẫn đến gặp ta.

Ngô Thất nhận lấy tín vật, gật đầu:

- Tiểu nhân hiểu rồi.

Hắn vái một vái rút lui. Khi hai người vừa tắm rửa xong đã có khách tìm tới tự giới thiệu:

- Tiểu đệ Trang Thanh xin bái hầu Đỗ lão gia.

Trang Thanh là chủ nhân của Cát An khách điểm, năm nay cũng đã ngoài năm mươi tuổi. Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình cười ha hả, từ trong phòng đi ra luôn miệng đáp: - Không dám, không dám.

Rồi quay lại gọi:

- Nhã Tuệ, Trang lão tiên bối đến đây, mau ra đây.

Diệp Nhã Tuệ ra khỏi phòng thi lễ với Trang Thanh:

- Vãn bối xin ra mắt Trang lão tiên bối.

Trang Thanh thi lễ lại, mỉm cười:

- Xin cô nương miễn khách sáo.

Đỗ Nhất Bình giới thiệu:

- Diệp cô nương đây là tam đệ tử của Chỉ Thủy phu nhân...

Trang Thanh vui vẻ mời:

- Tiểu đệ nghe tin báo có Đỗ lão ca đến nên có sắp sẵn một tiệc nhỏ tẩy trần, xin được mời Đỗ lão ca và Diệp cô nương đây thưởng lãm.

Theo chân Trang Thanh, Đỗ Nhất Bình và Diệp Nhã Tuệ vòng về phía biệt phòng của lão. Trang Thanh sống độc thân ở trong hai gian phòng và một tiểu sảnh. Thức ăn tuy có phần nhả đạm nhưng rượu thì là loại cực ngon. Diệp Nhã Tuệ tuy không biết uống rượu mà nghe mùi thơm ngát của loại rượu này cũng phải nếm một chút.

Họ vừa uống qua tuần rượu đầu bỗng có tiếng cười sáng khoái tiến vào tiểu sảnh:

- Mùi rượu thơm quá, thật là lão phu hôm nay gặp may rồi.

Một lão nhân vừa lùn vừa mập, mặt mũi đỏ gay cười ha hả bước vào. Không hẹn mà Trang Thanh và Đỗ Nhất Bình cùng đứng dậy. Diệp Nhã Tuệ không dám thất lễ cũng vội đứng lên theo. Trang Thanh cười hớn hở: - Hân hạnh, hân hạnh, ngọn gió nào đưa Ngô đại hiệp đến đúng lúc đang vui thế?

Lão nhân lùn mập cười đáp:

- Lão Ngô ta là con sâu rượu, ngửi thấy mùi rượu quý Quý châu này làm sao không cỡi gió đến cho mau được?

Trang Thanh vừa kéo ghế mời khách vừa nói với Diệp Nhã Tuệ:

- Diệp cô nương, vị tiên bối này là một người danh chấn giang hồ “Toàn phong đao” Ngô Thừa Phong.

Diệp Nhã Tuệ nghiêng thân kính cẩn:

- Thì ra là Ngô lão tiên bối, vãn bối ngưỡng vọng uy danh đã lâu, hôm nay mới hân hạnh được gặp ngài, mong có dịp được lão tiên bối chỉ giáo cho.

“Toàn phong đao” Ngô Thừa Phong đưa mắt đo lường Diệp Nhã Tuệ, mỉm cười:

- Cô nương quốc sắc thiên hương, lời lẽ gắm vóc, không biết là môn hạ của cao nhân nào thế?

Diệp Nhã Tuệ cung kính thưa:

- ăn bối họ Diệp là đệ tử của Chỉ Thủy sơn trang ở Quân Sơn.

Toàn phong đao cả cười:

- Thì ra cô nương là cao đồ của danh môn, thảo nào phong tư khác hẳn thường nhân, khiến tên tiểu tử trong Cổ gia bảo điên đảo hồn thể.

Trước đây Diệp Nhã Tuệ đã từng nghe tiếng lão Ngô Thừa Phong này không phải người xấu trong giang hồ, do đó nàng vẫn giữ một niềm cung kính, lúc này nghe lão nhắc tới tên Cổ Kiếm Thu, bất giác nàng khẽ cau mày liễu nghĩ thầm: “Lạ thật! Làm sao lão cũng biết chuyện trong Cổ gia bảo?”. Tâm niệm chuyển động, nàng nghiêm mặt nhưng cố nhin không nói câu nói. Nhìn nàng cúi đầu nghiêm mặt, Ngô Thừa Phong lại tưởng lầm nàng e thẹn vì chuyện trai gái, nên cười ha hả nói tiếp: - Lão phu thật may mắn đến vừa lúc gặp cô nương...

Ngữ khí của Diệp Nhã Tuệ đã mất hết vẻ thân thiện, nàng cắt lời:

- Gặp văn bối để làm chi?

Ngô Thừa Phong hoàn toàn không nhận ra ngữ khí đổi khác của nàng, lão vẫn cười ha hả:

- Cổ thiếu bảo chủ sai người mang theo một lễ vật, khẩn thiết nhờ lão phu chuyển cho cô nương...

Lão đưa tay vào áo lấy ra một cái hộp vuông vắn nho nhỏ đưa cho Diệp Nhã Tuệ, vừa nói:

- Mời cô nương nhận lấy.

Diệp Nhã Tuệ không thèm nhìn cái hộp, lạnh lẽo nói:

- Lão tiên bối hãy giữ lấy mà dùng.

Ngô Thừa Phong kinh ngạc:

- Cô nương, hộp này là của Cổ thiếu bảo chủ tặng cho cô nương, làm sao lão phu dám giữ lấy dùng?

Hai mắt Diệp Nhã Tuệ long lanh nhìn Ngô Thừa Phong:

- Ngô lão tiên bối, văn bối có một câu hỏi này xin được lão tiên bối hồi đáp.

Ngô Thừa Phong bây giờ mới nhận ra thần sắc khác thường của Diệp Nhã Tuệ, lão hơi giật mình:

- Diệp cô nương...

Diệp Nhã Tuệ “hừ” một tiếng nhỏ:

- Ngô lão tiên bối, văn bối xin cả gan hỏi lão tiên bối một câu, giao tình của lão tiên bối và Cổ gia bảo chắc là sâu nặng lắm thì phải?

Ngô Thừa Phong ngẩn người:

- Điều ấy có quan hệ gì?

Diệp Nhã Tuệ cười nhạt:

- Nếu quả lão tiên bói có giao tình sâu đậm với Cổ gia, văn bói xin mạn phép khuyên một lời, tốt nhất lão tiên bói nên cắt đứt quan hệ với bọn ô trọc đó vẫn còn kịp.

Ngũ khí nàng nghiêm khắc khiến Ngô Thừa Phong không lấy gì làm thú vị, bất giác then quá thành giận cười khanh khách: - Cô nương, xin cô nương hãy nghĩ cho lão phu một chút, lão phu nhận lời ủy thác của người đâu lẽ lại không làm cho tròn? Cái lễ vật này xin cô nương hãy thu nhận lấy.

Diệp Nhã Tuệ vẫn lạnh lùng:

- Nói vậy là lão tiên bói nhất định buột văn bói phải nhận ư?

Ngô Thừa Phong nghiêm mặt:

- Nhất định, lão phu đã nhận lời ủy thác, cô nương nhất định phải nhận.

Sự việc bỗng nhiên thành căng thẳng, Trang Thanh ho khan một tiếng:

- Ngô lão, Diệp cô nương...

Lão chưa kịp lên tiếng đã bị Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình cắt lời:

- Trang lão đệ, câu chuyện này tốt nhất là ta cứ để cho Diệp cô nương quyết định.

Trang Thanh nói với Đỗ Nhất Bình:

- Đỗ lão ca, câu chuyện ấy đầu đuôi ra sao, lão ca có thể cho tiểu đệ biết được chăng?

Đỗ Nhất Bình đáp:

- Trang lão đệ hãy khoan, nghe Diệp cô nương quyết định đã, chút nữa ta sẽ kể cho nghe.

Tiếp đó, lão quay lại Ngô Thừa Phong:

- Ngô huynh, nếu Diệp cô nương không nhận lễ vật này, huynh sẽ làm thế nào?

Ngô Thừa Phong đành giọng:

- Ấy là Diệp cô nương không nể mặt lão phu chút nào, đương nhiên lão phu không chịu nổi sỉ nhục ấy.

Đỗ Nhất Bình mỉm cười:

- Tiểu đệ xin hỏi Ngô huynh, huynh có biết nội tình giữa Diệp cô nương và Cổ Kiếm Thu ra sao chăng?

Ngô Thừa Phong đáp:

- Tiểu đệ nhận rằng không hiểu rõ nội tình, chỉ biết Cổ thiếu bảo chủ có lòng ưu ái tặng lễ vật cho Diệp cô nương, căn cứ vào lòng ưu ái của Cổ thiếu bảo chủ và thanh danh của tiểu đệ, nếu Diệp cô nương chối từ thì xét về “lý” e rằng cô nương đã sai.

Đỗ Nhất Bình lại hỏi:

- Ngô huynh cho rằng Diệp cô nương không có quyền không muốn nhận lễ vật của Cổ Kiếm Thu sao?

- Đương nhiên Diệp cô nương có quyền không nhận lễ vật của Cổ thiếu bảo chủ, nhưng dù sao cũng nên nể mặt tiểu đệ một chút, cứ thu nhận lễ vật trước rồi sau đó trả lại cho Cổ thiếu bảo chủ, điều ấy lại không còn quan hệ với tiểu đệ nữa.

Đỗ Nhất Bình cười khẩy:

- Ngô huynh làm vậy e rằng quá nhiệt tâm với Cổ gia chăng?

Ngô Thừa Phong cười gượng:

- Nhận lời ủy thác của người, là phải làm tròn, tiểu đệ không còn cách nào khác, Đỗ lão ca cũng là bằng hữu hay chỉ xem cho tiểu đệ cách nào hay hơn?

- Việc này lão phu chỉ dám...

Diệp Nhã Tuệ chận lời:

- Đỗ lão tiên bối đã biết quy cũ của gia sư, xin lão tiên bối tốt nhất là đừng nói tiếp.

Đỗ Nhất Bình cười xòa:

- Vâng, vâng, lão phu không nói nữa là đúng.

Ngô Thừa Phong đã nổi nóng cười gằn:

- Diệp cô nương là người thông minh, hy vọng cô nương tránh chuyện rượu mừng không uống lại đòi uống rượu phạt.

Diệp Nhã Tuệ thản nhiên:

- Lão tiên bối nói như vậy có ép người thái quá không?

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được, nhưng lão phu chỉ biết làm tròn lời ủy thác của Cổ công tử. Mong cô nương đừng làm khó dễ.

Diệp Nhã Tuệ lại hỏi:

- Nếu văn bối nhất quyết từ chối không chịu nhận thì sao?

Không khí im lặng bao trùm kaháp quán, không ai nói với ai một lời nào. Đột nhiên Ngô Thừa Phong cười lớn: - Lão phu khuyên cô nương hãy cẩn thận lời nói. Nếu bây giờ cô nương muốn thay đổi chủ ý vẫn còn kịp, cô nương nên suy nghĩ cho kỹ kéo hồi hận đấy.

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Văn bối đã suy nghĩ rất kỹ, lão tiên bối đã có ý định trước khi đến đây, điều ấy quá rõ ràng cần gì lão tiên bối phải xảo ngôn làm chi cho mệt.

Ngô Thừa Phong cười ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, được, chúng ta cứ theo quy cũ giang hồ, lấy thắng bại định đúng sai, nếu lão phu không phải là đối thủ của cô nương, xin lập tức ra đi không dám nói một tiếng nào nữa.

Diệp Nhã Tuệ nghiêm mặt:

- Nếu vẫn bối thua thì đừng nói lễ vật của Cổ Kiếm Thu có là một bao độc dược, vẫn bối cũng xin vui vẻ nhận.

Ngô Thừa Phong quay sang Đỗ Nhất Bình và Trang Thanh ôm quyền:

- Tiểu đệ xin nhị vị làm chứng cho.

Trang Thanh đưa tay:

- Khoan để tiểu đệ nói vài câu đã.

Ngô Thừa Phong:

- Trang huynh có gì chỉ giáo, tiểu đệ xin nghiêng tai nghe.

- Ngô huynh, bằng thân phận địa vị của huynh trong võ lâm, đối phó với hậu sinh văn bối sao coi cho được mới nên...

Ngô Thừa Phong đáp:

- Tiểu đệ sao lại không biết cách đối phó với hậu sinh văn bối đâu dám để mất thân phận, nhưng rất tiếc Diệp cô nương cậy ý tuyệt học của Chỉ Thủy sơn trang không coi tiểu đệ vào đâu. Tiểu đệ đâu còn mặt mũi nào đành miễn cưỡng phải ra tay.

Trang Thanh gật đầu:

- Người có mặt mũi cũng như cạp có long, người trong võ lâm như chúng ta đâu có thể roi máu có thể chảy, thể diện chẳng khác nào sinh mệnh. Ngô huynh nói rất có lý, nhưng nói đi phải nói lại, Ngô huynh giữ thể diện, Diệp cô nương không biết giữ thể diện hay sao?

Ngô Thừa Phong nói:

- Cổ nhiên Diệp cô nương cũng có thể diện, nhưng dù sao cũng là hậu sinh văn bối, dù có ủy thác gì cũng không nên thất kính xúc phạm tới danh dự lão tiên bối như tiểu đệ đây.

Trang Thanh cười lớn một tiếng:

- Ngô huynh, cao luận, cao luận, bắt quá...

Xem ra lão có điều gì định nói nhưng lập tức đã bị Đỗ Nhất Bình cướp lời:

- Trang lão đệ, môn hạ Chỉ Thủy sơn trang có một quy cũ, e rằng lão đệ vẫn chưa biết.

- Quy cũ gì thế?

- Chuyện của môn hạ Chỉ Thủy sơn trang xưa nay không thích người khác hỏi tới, nhất là chưa có sự đồng ý của họ mà xen vào là phạm vào đại cấm kỵ đối với họ, lão đệ nên nhớ cho kỹ.

Trang Thanh chau mày:

- Nhưng e Diệp cô nương...

Đỗ Nhất Bình cười ha hả cướp lời:

- Trang lão đệ, Diệp cô nương đã từng một thân xâm nhập Cổ gia bảo, nếu không có chút nhân tài tuyệt học làm sao dám làm nên chuyện?

Trang Thanh định nói gì đó nhưng bị Đỗ Nhất Bình nháy mắt mấy cái, lão đành cười nói:

- Đỗ lão ca đã nói như thế, tiểu đệ xin tự thủ bàng quan vậy.

Hồi 14 - Phụng Non Xuất Tuyệt Học

Diệp Nhã Tuệ dùng hai tay cởi dây đai đeo bên lưng buông ra thành hai sợi dây vải, mỗi đầu có treo hai cái chuông nhỏ bằng vàng. Hai tay nàng hơi rung động nhẹ, hai cái chuông phát ra liên tục những tiếng “đình đang đình đang” rất vui tai.

Tiếng chuông đình đang liên tục khiến Ngô Thừa Phong chân động trừng mắt:

- Lệnh sư cũng truyền thụ “Tú đài kim linh” cho cô nương ư?

Diệp Nhã Tuệ cười nhẹ:

- Văn bối chỉ mới học được “Tú đài kim linh” xưa nay chưa hề chính thức sử dụng, nếu có chỗ nào non yếu mong được lão tiên bối chỉ giáo thêm.

Toàn phong đao giơ đơn chương lên:

- Lão phu sẽ dùng chương thay đao, lãnh giáo tuyệt học “Tú đài kim linh” của cô nương.

Đối với Diệp Nhã Tuệ, dù sao Ngô Thừa Phong cũng là thân phận tiên bối, hấn dùng tay không đối phó là chỗ thông minh lém lỉnh của lão, nếu có thắng cũng không mang tiếng cậy lớn hiếp bé, mà lỡ có thua cũng có cớ để giấu nhục. Huống gì, công phu chương lực của lão đã thành danh giang hồ chẳng kém gì “Toàn phong đao”. Nếu dùng song chương mà không thắng được đối phương thì dù có rút “Toàn phong đao” ra cũng chẳng thắng nào. Diệp Nhã Tuệ ngưng thần: - Mời!

Ngô Thừa Phong tiếp liền:

- Xin mời cô nương trước.

Diệp Nhã Tuệ không thêm khách sáo nữa, miệng buột một câu:

- Văn bối tuân lệnh.

Eo nàng nghiêng qua thân hơi lướt tới, tay hữu bật dây vải ra, cái chuông nhỏ kêu “đang” một tiếng đập vút tới. Ngô Thừa Phong dựng chương như đao, vai phải khẽ động xuất chương lực nghênh tiếp. Diệp Nhã Tuệ áp tay hữu xuống “Tú đài kim linh” trầm xuống tránh thế chương rồi mau như sấm sét dây vải quét hai tiếng “đình đang” quán vào chân Ngô Thừa Phong.

Ngô Thừa Phong cúi đầu nhìn kinh hãi, hai chân điểm mạnh, thân hình vọt lên tiếp theo lão cuốn người trên không đánh một chương xuống vai nàng cực kỳ lợi hại.

Không ngờ thân pháp Diệp Nhã Tuệ cực kỳ tinh xảo, nàng hít chân khí vào đan điền, thân hình gãy gập xuống để chương lực đối phương đánh vào khoảng không. Sợi dây vải trong tay nàng uyển chuyển như con rắn tự có linh tính không vì sự biến hóa thân hình của nàng mà lạc hướng, vẫn đập tới mục

tiêu.

Thân hình Ngô Thừa Phong chưa rơi xuống đất đột nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng gió đập kích đến, hai cái chuông liên tiếp reo “đinh đang” đã gần tới sau ót.

Trong lúc nguy cấp, thân hình lão cúi vọt xuống, xuất chiêu “Tĩnh trầm nguyệt lạc”, lướt đi trên đất.

Diệp Nhã Tuệ xuất thủ ba chiêu dồn Ngô Thừa Phong vào thế hạ phong rất lúng túng nhưng nàng không lợi dụng tình thế truy kích lão. Hai chân Ngô Thừa Phong vừa chạm đất, lão chuyển mạnh thân lại, sắc mặt vừa đỏ vừa trắng, vừa then vừa giận, bật cười ha hả: - Cao đồ Chi Thủy quả nhiên khác với người thường. Diệp cô nương, hãy xem thủ toàn phong thập bát trảm của lão phu đây.

Vừa dứt lời, thân hình lão cuốn vọt lên mang theo luồng gió, thân ảnh như đao chớp nhoáng cuốn đến nơi Diệp Nhã Tuệ. Lúc này Ngô Thừa Phong đã sử xuất công lực toàn thân, kinh lực mạnh mẽ kinh người đến nỗi Trang Thanh đứng ngoài nhìn thất sắc: - Đồ lão ca, Diệp cô nương có tiếp nổi chiêu này không?

Đỗ Nhất Bình mỉm cười an nhiên:

- Công lực Ngô lão thâm hậu đương nhiên Diệp cô nương không phải là đối thủ nhưng mỗi bên đều có sở trường, sở đoản. Chi Thủy sơn trang trứ danh giang hồ không phải là không có lý do.

Đang nói chợt nghe Diệp Nhã Tuệ quát lên một tiếng thánh thót huỳnh động “Tú đài kim linh” trong tay như điện chớp quán quanh chưởng lực của Ngô Thừa Phong, hóa gia/i phân tán kinh lực ra chung quanh không để bị áp chế.

Thân hình Ngô Thừa Phong mau như gió cuốn, chiêu thức dày đặc không có chỗ nào sơ hở không hổ danh là “Toàn phong đao”. Hai người giao đấu với nhau chớp mắt đã trên bốn mươi chiêu.

Bỗng nhiên, “Tú đài kim linh” trong tay Diệp Nhã Tuệ biến đổi linh diệu, phát huy trong khoảnh khắc tấn công liên tục hơn ba mươi chiêu nữa. Ba mươi chiêu này của nàng biến hóa nguy dị mau lẹ vô cùng, cái chuông kêu đinh đang liên tục nhắm đánh vào các mạch môn yếu huyệt của Ngô Thừa Phong bức bách lão phải đổi công làm thủ, lùi lại không dám tấn công nữa.

Đang kịch chiến bỗng ra hai tiếng lạnh lùng quát to, hai thân ảnh đang quán lấy nhau đột nhiên phân ra. Chỉ thấy “Toàn phong đao” Ngô Thừa Phong tay trái ôm chặt cổ tay phải trùng trùng nhìn Diệp Nhã Tuệ. Còn sắc mặt Diệp Nhã Tuệ cũng nhợt nhạt, khẽ nghiêng thân: - Đa tạ tiền bối nương

tay.

Trang Thanh cười ha hả:

- Hay!

Tiếng “hay” của lão càng khiến Ngô Thừa Phong bẽ mặt, lão hận oán nhún thân vọt lên bay ra ngoài sân trường. Trang Thanh cười lớn: - Thực là sóng sau đè sóng trước. Sướng thật, sướng thật, Đồ lão ca, chúng ta phải uống mừng thắng lợi hôm nay của Diệp cô nương.

Diệp Nhã Tuệ tuy thắng được Ngô Thừa Phong nhưng nàng cảm thấy rất mệt mỏi, sau khi Ngô Thừa Phong đi rồi, nàng không nhịn được nữa mồ hôi tuôn ra đầm ướt áo.

Vừa lúc ấy Trang Thanh bỗng quát to:

- Là người nào đó?

Dứt lời thân ảnh lão bắn vọt lên trên đầu tường. Trang Thanh phát thân cực mau, lời vừa buông ra khỏi miệng người đã đến trên đầu tường, nhưng lão phát thân đã mau, trở về còn mau hơn. Chỉ thấy lão khễ điểm hai chân xuống đầu tường liền ho một tiếng trầm uất xuất thế “Lão viên trụ chi” lộn ngược trở lại dưới sân.

Thân hình Trang Thanh vừa rơi xuống bỗng một thân ảnh khác như bóng theo hình rơi xuống trong sân. Hiện nhiên khi Trang Thanh vừa vọt lên đầu tường đã bị trúng một đòn, lão cười lạnh một tiếng, tay phải đánh ra hướng đầu vai người mới đến bổ xuống.

Diệp Nhã Tuệ vừa nhận ra nhân ảnh đó là Tiểu Hồ Tử vội kêu lên:

- Trang lão tiên bối, hạ thủ lưu tình, vị đó là bằng hữu...

Kỳ thực Diệp Nhã Tuệ không kêu Trang Thanh cũng không chụp trúng Tiểu Hồ Tử vì vai y chỉ lắc nhẹ đã tránh được thế trào chụp của Trang Thanh, dù đó là chiêu “Ứng vương thám thảo” rất lợi hại.

Tiểu Hồ Tử vừa hạ thân xuống đã nhận ra đó là Diệp Nhã Tuệ, y ôm quyền hướng về Trang Thanh thi lễ: - Thất lễ, thất lễ, không biết là không có tội, cầu mong lão tiên bối dung thứ.

Trang Thanh cười lớn:

- Đã lâu lão phu không xuất thủ, không ngờ chẳng có công hiệu gì, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy. Xem ra lão phu chết già ở cái khách điểm này cũng là vừa.

Diệp Nhã Tuệ nắm lấy tay Tiểu Hồ Tử:

- Vị này là Trang lão tiên bối, chủ nhân của Cát An khách điểm.

Tiểu Hồ Tử lại ôm quyền thi lễ:

- Vãn bối Tiểu Hồ Tử xin ra mắt lão tiên bối.

Diệp Nhã Tuệ nói tiếp:

- Tiểu Hồ Tử là tiểu huynh đệ của văn bối trong Cổ gia bảo, văn bối ở đây là có ý đợi y đây.

Trang Thanh vừa mới giao thủ sơ qua với Tiểu Hồ Tử đã ngầm bị thất thố, thấy y niên kỷ còn quá trẻ lại có công lực như thế, trong lòng rất lấy làm cảm khái lộ ra vẻ băn khoăn. Nên biết, trong chốn giang hồ, Trang Thanh không phải là loại vô danh, người ta thường gọi “Thiệt thảo ung vương” chính là lão, nhưng hiện nay, lão ẩn thân không để lộ thân thế cho người ngoài biết.

Đừng nói người ngoài không biết Trang Thanh chính là “Thiệt thảo ung vương” mà ngay cả Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình giao tình với lão đã mấy năm cũng chỉ biết lão là nhân vật võ lâm thôi chứ không biết lai lịch chân chính của lão.

Diệp Nhã Tuệ gặp Tiểu Hồ Tử nàng rất cao hứng hỏi:

- Hồ huynh đệ sao bây giờ mới đến. Chúng ta cứ tưởng huynh đệ không cách nào trốn thoát khỏi Cổ gia bảo rồi chứ?

Tiểu Hồ Tử cười đáp:

- Diệp đại tỷ cho rằng tiểu đệ đến chậm kỳ thực đại tỷ cũng mới đến đây chứ có lâu la gì?

Diệp Nhã Tuệ nói:

- Tuy chưa lâu nhưng cũng đã nửa ngày, chúng ta đến đây lúc chiều, bây giờ cũng đã gần đầu canh rồi còn gì?

Mắt Tiểu Hồ Tử quét một vòng:

- Vừa rồi có người mang đến lễ vật cho đại tỷ phải không?

Diệp Nhã Tuệ giật mình:

- Sao Hồ huynh đệ biết được?

Y thần nhiên:

- Và Diệp đại tỷ không nhận lễ vật ấy. Theo ý đệ, đại tỷ nên nhận lễ vật tốt hơn.

- Tại sao nên nhận?

- Có nhiều lý do:

Thứ nhất, đại tỷ còn giữ chút cảm tình với Cổ Kiếm Thu vì sau này còn phải quay lại Cổ gia bảo...

Diệp Nhã Tuệ “hừ” một tiếng nhỏ:

- Ta còn quay lại Cổ gia bảo làm gì nữa?

Tiểu Hồ Tử cười:

- Trước khi tiểu đệ rời Cổ gia bảo đã lưu tâm đến chuyện của đại tỷ và thu

được một tin, cứ theo nguồn tin này thì vị lão thái thái điền kia rất có thể đúng là lệnh đường rồi.

Diệp Nhã Tuệ chấn động toàn thân:

- Thực thế ư?

- Tiểu đệ không dám nói chắc mười phần, nhưng ít nhất từ trong thân lão bà đã tìm được dấu tích của lệnh đường.

Diệp Nhã Tuệ ân hận:

- Nếu thế thì ta đáng chết lắm, ta ăn năn vì không thể tìm gặp...

Diệp Nhã Tuệ chỉ lo nói chuyện với Tiểu Hổ Tử quên cả mời y vào nhà. Lúc ấy Đỗ Nhất Bình mới đến gần tiếp lời: - Hổ thiếu hiệp, tin tức ấy có đáng tin cậy không?

Tiểu Hổ Tử thi lễ ra mắt Đỗ Nhất Bình:

- Văn bối thất lễ, chỉ lo với Diệp đại tỷ, quên cả ra mắt lão tiên bối.

Bấy giờ tất cả mới kéo vào trong nhà, phân ngôi chủ khách an vị. Đỗ Nhất Bình cười khan một tiếng hỏi lại: - Hổ thiếu hiệp, chuyện thiếu hiệp vừa nói là rất trọng yếu nhưng có tin cậy được không?

Tiểu Hổ Tử đáp:

- Tin văn bối nghe được có thể nói rất đáng tin cậy.

Diệp Nhã Tuệ nhìn Diệp Nhã Tuệ:

- Như vậy chúng ta phải về Quân Sơn ngay đêm nay để thỉnh thị quyết định của gia sư.

Diệp Nhã Tuệ gật đầu:

- Tất nhiên đối với văn bối thì càng mau càng tốt...

Quay lại Tiểu Hổ Tử, nàng hỏi:

- Hổ huynh đệ đi đường có mệt lắm không, có cần nghỉ ngơi không?

Tiểu Hổ Tử mỉm cười:

- Diệp đại tỷ hãy mau lên đường tiểu đệ xin đi theo đại tỷ.

Diệp Nhã Tuệ vui vẻ:

- Hay lắm, chúng ta lập tức lên đường.

Trang Thanh vội nói:

- Diệp cô nương cần gì quá vội, hãy uống hết cuộc rượu này rồi hãy lên đường cũng kịp.

Diệp Nhã Tuệ nghiêng thân:

- Xin đa tạ, văn bối nghe được tin gia mẫu ăn cũng hết thấy ngon, thịnh tình của tiên bối xin tâm lãnh, ngày sau sẽ có dịp khác phiên đến tiên bối.

Trang Thanh thở dài:

- Như vậy lão phu không dám ép uống quá, lão phu có một câu hỏi xin cô

nương chỉ giáo.

Diệp Nhã Tuệ trầm ngâm rồi gật đầu:

- Lão tiên bối cứ hỏi vặn bối xin nghiêng tai.
- Dám hỏi cô nương phải chăng tên của lệnh tôn chỉ có một chữ “Thái”?

Diệp Nhã Tuệ kinh ngạc:

- Làm sao tiên bối biết?
- Lão phu nguyên không biết Diệp Thái huynh là lệnh tôn, mới đây nghe quý vị đàm thoại mới đoán ra như thế.

Đỗ Nhất Bình mỉm cười:

- Nói vậy Trang lão đệ và Diệp Thái huynh là lão bằng hữu?

Trang Thanh đáp:

- Hai mươi năm trước đây, chúng đệ thường thường vẫn gặp nhau.

Đỗ Nhất Bình cau mày:

- Bằng hữu của Diệp Thái huynh lão phu biết gần hết nhưng sao chưa gặp Trang lão đệ lần nào ở Chỉ Thủy sơn trang? Xin hỏi lão đệ, xưa kia tên gọi là gì?

Trang Thanh lắc đầu:

- Hiện bây giờ chưa thể nói được.
- Vì sao?
- Đương nhiên trong ấy có lý do của nó, tiểu đệ vì chút riêng tư xin được phép nói ra vội. Chỉ nhờ lão ca về tới Chỉ Thủy sơn trang chuyển một lời của tiểu đệ đến Chỉ Thủy phu nhân là đủ. Lời ấy thế này: món nợ của phu nhân với họ Trang nên thanh toán cho xong.

Đỗ Nhất Bình kinh ngạc trợn mắt:

- Lão đệ đòi thanh toán món nợ gì, sao không tự tìm gặp phu nhân?
- Phu nhân không sai kiệu lớn đến đón tiểu đệ, tuyệt đối tiểu đệ quyết không bước tới Chỉ Thủy sơn trang nửa bước.

Câu nói của lão rất nghiêm trọng chứ không hề có chút đùa cợt, khiến Đỗ Nhất Bình hơi động tâm: - Lão đệ chỉ nhấn một câu ấy thôi ư?

- Vâng, chỉ cần một câu ấy.
- Sự thực lão đệ là ai để ta bằm lại với phu nhân?
- Không cần, nghe câu ấy phu nhân sẽ tự biết liền.

Đỗ Nhất Bình cười nhạt:

- Được, nhất định ta sẽ chuyển lời.

Trang Thanh ôm quyền:

- Đa tạ lão ca.

Hiển nhiên Đỗ Nhất Bình không lấy làm thú vị vì thái độ của Trang

Thanh, lão đứng dậy gọi Tiểu Hồ Tử và Diệp Nhã Tuệ: - Hai người về phòng sửa soạn hành lý, ta lập tức lên đường.

Vừa nói lão vừa đi ra tiểu sảnh. Tiểu Hồ Tử và Diệp Nhã Tuệ cáo từ Trang Thanh rồi cũng chuyển thân. Trang Thanh gọi với theo: - Đồ lão ca, tiểu đệ sẽ sai chuẩn bị sẵn ba con tuần mã cho chư vị lên đường.

Suốt đêm ấy ngựa phi như bay, chẳng mấy chốc đã đến một nơi rất nổi tiếng là Nhạc Dương lâu. Từ Nhạc Dương Lâu họ xuống thuyền xuôi theo sông đến Chỉ Thủy sơn trang ở núi Quân Sơn.

Chỉ Thủy Sơn trang ở Quân Sơn danh động giang hồ kỳ thực chỉ là mấy gian phòng ốc rất bình thường, xem ra rất ít phong vị giang hồ. Khi họ vào đại sảnh, Chỉ Thủy phu nhân đã có mặt ở đó đợi họ. Cứ theo tiếng đồn thì Chỉ Thủy phu nhân đã ngoài ngũ tuần nhưng xem nhan sắc phong thái giống như đàn bà bốn mươi, không có phong cách gì đặc biệt nhưng cũng đủ khiến người kính trọng.

Sau khi hàn huyên cùng Đỗ Nhất Bình một lúc, ánh mắt phu nhân chuyển sang Tiểu Hồ Tử, bà hơi cười, hỏi: - Người phải chăng là Tiểu Hồ Tử? Nghe nói khi còn ở Cổ gia bảo thiếu hiệp có quan tâm giúp đỡ đồ nhi Nhã Tuệ, lão thân có lời cảm tạ.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền thi lễ:

- Không dám, vãn bối xin vãn an lão tiên bối.

Chỉ Thủy phu nhân nghiêng mình trả lễ, xua tay:

- Mời ngồi!

Thị nữ dâng trà, Diệp Nhã Tuệ đến bên cạnh Chỉ Thủy phu nhân ghé tai nói mấy câu, sắc mặt phu nhân biến đổi, hai mắt nhìn kỹ Tiểu Hồ Tử. Diệp Nhã Tuệ nói xong, Chỉ Thủy phu nhân hơi mỉm cười, sắc mặt mới khôi phục bình thường.

Diệp Nhã Tuệ quay về bên cạnh Tiểu Hồ Tử, nói nhỏ:

- Hồ huynh đệ, ta vừa cho gia sư biết tin tức của gia mẫu, gia sư hôm nay rất cao hứng, huynh đệ cần hỏi gì cứ hỏi cho hết, đừng lo gì cả.

Tiểu Hồ Tử đã chuẩn bị sẵn liền đứng dậy thi lễ một lần nữa:

- Tên tuổi của lão tiên bối chấn động đại giang nam bắc, võ lâm đồng đạo vô cùng kính ngưỡng, vãn bối khâm phục đã lâu, chỉ vì vô duyên không được bái yết, lần này được ân của Diệp đại tỷ dẫn đến ra mắt lão tiên bối là vạn hạnh suốt đời.

Chỉ Thủy phu nhân phi thường cao hứng tự gạt đầu liên tiếp nhìn y với đôi mắt đặc biệt cảm tình, hơi cười, Chỉ Thủy phu nhân tiếp lời: - Thiếu hiệp quá khách sáo, lão thân lấy làm thẹn không dám nhận.

Đột nhiên Tiểu Hồ Tử chuyển giọng:

- Ngoài ra văn bối có một việc muốn nhờ lão tiên bối chỉ giáo.

Chỉ Thủy phu nhân vui vẻ:

- Việc ra sao? Thiếu hiệp cứ nói.

- Văn bối từng nghe lời đồn trên giang hồ là lão tiên bối có độc môn kỳ công “Hàn linh chi” khi vận dụng điểm vào huyết đạo ai có thể làm ngưng sự phát triển thân thể của người ấy, không biết lời đồn ấy có xác thực hay không?

Chỉ Thủy phu nhân hơi cúi đầu:

- Không sai, ta có khả năng ấy, bắt quá xưa nay ta chưa hề sử dụng với bất cứ người nào. Quái lạ thật, sao giang hồ lại biết?

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Xưa nay lão tiên bối chưa hề sử dụng thủ pháp ấy với bất cứ ai?

- Xưa nay chưa hề sử dụng.

Tiểu Hồ Tử khẩn thiết hỏi:

- Cũng chưa hề sử dụng thủ pháp này nơi bất cứ đứa trẻ con nào ư?

Chỉ Thủy phu nhân biến sắc, hai mắt lộ ánh giận nhìn Tiểu Hồ Tử, hốt nhiên, bà thở nhẹ cổ ghì con giận dữ hòa hoãn nói: - Đối với người lớn ta còn chưa hề sử dụng thủ pháp ấy, lẽ nào lại sử dụng với trẻ con, thiếu hiệp hãy tin ta nói thật.

Trong lúc hỏi, Tiểu Hồ Tử chú ý tới phản ứng của phu nhân, rõ ràng phu nhân nói chân thật, do đó không có lý do nghi ngờ bà nữa. Y tin bà không phải là người đã hạ độc thủ với mình nên nói: - Văn bối tuyệt đối tin lời lão tiên bối, xin đa tạ chỉ giáo.

Chỉ Thủy phu nhân cười tươi:

- Thiếu hiệp là người thành khẩn nên ta không có ý coi thường... Nếu thiếu hiệp không còn gì để hỏi, không biết thiếu hiệp có vui lòng giải đáp cho ta một vấn đề không?

- Được lão tiên bối hỏi tới là vinh hạnh, văn bối rất vui lòng bẩm báo.

Chỉ Thủy phu nhân nhìn Diệp Nhã Tuệ một cái rồi hỏi:

- Nghe nói thiếu hiệp có lý do đáng tin chứng minh được lão bà điên trong Cổ gia bảo là mẫu thân của Diệp Nhã Tuệ, hoặc biết mẫu thân của đồ nhi ta đang ở nơi đâu, xin thiếu hiệp kể thật rõ được chăng?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Nói đến chuyện lão thái thái thì trước tiên văn bối xin hỏi lão tiên bối một chuyện.

- Chuyện gì nào?

Chỉ Thủy phu nhân tiếp lời hỏi, Tiểu Hồ Tử đáp:

- Xin hỏi giữa lão tiên bối và Diệp đại tỷ, ngoài quan hệ sư phụ và đệ tử còn có quan hệ gì khác nữa không?

Thần sắc Chỉ Thủy phu nhân đột nhiên âm đạm thờ dài:

- Không giấu thiếu hiệp, mẹ của Nhã Tuệ là muội tử của ta, xá muội ta sinh hạ Nhã Tuệ xong liền đem nó giao cho ta nuôi nấng vì muốn nó thoát khỏi một đại kiếp nạn.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Xin hỏi tiếp, tai họa của lệnh muội phải chăng vì nguyên cớ người có được “Thần võ bảo khố”?

Chỉ Thủy phu nhân ngạc nhiên:

- Sao thiếu hiệp biết? Chuyện này trên giang hồ rất ít người biết.

Bà trả lời như vậy chẳng khác nào đã tự thừa nhận. Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Điều đó nguyên chỉ do văn bối đoán, được lão tiên bối thừa nhận văn bối có thể xác định vị lão bà điên kia chính là lệnh muội.

Chỉ Thủy phu nhân mê hoảng:

- Hồ thiếu hiệp, xin nói cho tường.

- Cứ theo văn bối điều tra ở Cổ gia bảo, vị lão thái thái điên kia vì bảo vệ bí mật của “Thần võ bảo khố” nên mới bị Cổ gia bảo giam giữ hy vọng đoạt được bí mật ấy.

Chỉ Thủy phu nhân “ồ” một tiếng thảm thiết:

- Đáng thương cho muội tử ta, nói như vậy đúng là muội tử ta rồi.

Diệp Nhã Tuệ bật khóc:

- Sư phụ hãy nghĩ cách nào cứu mẫu thân con.

Chỉ Thủy phu nhân buồn bã:

- Hài tử, sư phụ cũng đau khổ khác gì con đâu, chưa cứu được muội tử ngày nào là ta bất an ngày đó.

Thất bộ lãng ba Đồ Nhất Bình thờ dài xen vào:

- Hồ thiếu hiệp, lão phu xin hỏi, bí mật ấy Cổ gia bảo đoạt được chưa?

Tiểu Hồ Tử ngập ngừng đáp:

- Điều ấy văn bối không được biết.

Diệp Nhã Tuệ cố ngăn tiếng khóc đáp lời:

- Theo văn bối suy đoán, Cổ gia bảo quyết chưa đoạt được bí mật của kho tàng ấy.

Đồ Nhất Bình hỏi:

- Vì đâu cô nương quyết thế?

- Vì căn cứ vào thủ đoạn độc ác của Cổ gia bảo mà suy luận, nếu chúng đoạt được bí mật rồi đâu có để gia mẫu sống làm gì nữa, chúng sẽ giết người diệt khẩu liền.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Đại tỷ nói đúng lắm, nếu Cổ gia bảo đoạt được bí đồ, tuyệt đối sẽ không để bá mẫu sống sót nữa đâu.

Chỉ Thủy phu nhân thở than:

- Với lực lượng của chúng ta hiện nay, nếu muốn đến Cổ gia bảo cứu người thật là không dễ chút nào. Hồ thiếu hiệp có lẽ là rõ tình hình trong Cổ gia bảo, theo thiếu hiệp, chúng ta nên tiến hành ra sao mới cứu được xá muội?

Điều này quả không phải là chuyện đơn giản và không thể nôn nóng vọng động được, Tiểu Hồ Tử không dám khinh thị vội đáp. Y trầm tư một lúc mới nói: - Chuyện này nên suy tính thật kỹ rồi mới hành động, vẫn bồi trong nhất thời chưa thể nghĩ ra kế sách hay.

Chỉ Thủy phu nhân tư lự suy nghĩ thêm:

“Xem ra tên tiểu tử này niên kỷ còn nhỏ mà đã lão luyện cẩn thận, trong tương lai y lớn lên tất sẽ có thành tựu phi thường, chúng ta rất nên kết giao với y mới được.” Vì ý nghĩ đó, Chỉ Thủy phu nhân đối đãi với Tiểu Hồ Tử chẳng khác gì người thân, bà gật đầu: - Thiếu hiệp trẻ tuổi mà đã lão luyện suy tính chu đáo, sở kiến rộng rãi, tất cả chúng ta hãy cùng suy tính nghĩ ra một kế sách an toàn nhất, như vậy ta xin có lời mời thiếu hiệp hãy ở lại Chỉ Thủy sơn trang vài ngày.

Tiểu Hồ Tử được mời hân hoan đứng dậy thi lễ:

- Lão tiên bối đã có lệnh văn bồi nào dám không tuân, chỉ xin lão tiên bối chớ nên khách sáo cứ coi văn bồi như người nhà để được tự do phần nào...

Diệp Nhã Tuệ xen vào:

- Sư phụ, con và Hồ huynh đệ đã coi nhau như chị em, xin sư phụ cũng đừng quá khách sáo...

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Con nha đầu này biết cái gì, người ta trọng nhau ở chỗ tài năng. Hồ thiếu hiệp được tài trí thiên phú khiến người tôn kính, người dám xưng tỷ đệ với thiếu hiệp mà không biết tự lượng là gì, sau này không được vô lễ như thế.

Tiểu Hồ Tử vội vàng:

- Không, lão tiên bối đề cao văn bồi quá như thế, kỳ thực văn bồi học ít chẳng có sở trường gì, lần này tuy có biết chút ít chuyện của lệnh muội

nhưng toàn là do cơ duyên...

Chỉ Thủy phu nhân chặn lời:

- Hồ thiếu hiệp, như thiếu hiệp nói nếu không có tài năng hơn người với niên kỷ của thiếu hiệp làm sao chu toàn được các việc trong Cổ gia bảo, ta đâu phải người đuôi mắt mà nhận không ra?

- Bất kể ra sao xin lão tiên bối cho vãn bối miễn các sự câu thúc để được tự tôn tự tại ở đây.

Đỗ Nhất Bình cười ha ha:

- Phu nhân xưa nay là người hòa hoãn, nhưng về điểm này có lẽ phu nhân không nhận ra, bất kể Hồ thiếu hiệp là người thế nào cũng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi, người trẻ tuổi chỉ thích làm bạn với người trẻ tuổi, nếu bị câu thúc quá thì y buồn đến chết đó.

Chỉ Thủy phu nhân đỏ mặt cả cười:

- Được, được, được, các người cậy thế đông người nhiều, các người thích cái gì thì cứ làm cái ấy.

Diệp Nhã Tuệ vui mừng nhảy lên:

- Thế thì đồ nhi vẫn được gọi y là tỷ đệ chứ?

- Con đã nghe Đỗ lão tiên bối nói như thế, sư phụ chẳng lẽ không chịu mà cản ư?

Con hãy mau đi chuẩn bị tiệc rượu nhỏ đãi Hồ thiếu hiệp chứ?

Diệp Nhã Tuệ “a” một tiếng, chạy như bay ra ngoài. Đỗ Nhất Bình nhìn Tiểu Hồ Tử một cái, hỏi: - Bây giờ lão phu xin hỏi thiếu hiệp, thiếu hiệp vừa hỏi chuyện “Hàn linh chỉ” nguyên nhân là vì đâu?

Chuyện này, Đỗ Nhất Bình đã nghe Tiểu Hồ Tử hỏi một lần khi còn ở Cổ gia bảo, lúc ấy câu trả lời của y rất mơ hồ, nhưng lão vẫn chưa quên lại hỏi trở lại.

Bây giờ Tiểu Hồ Tử đã tin Chỉ Thủy phu nhân không phải là người ngầm hại y nên không cần giấu diếm nữa: - Không giấu lão tiên bối, kẻ mà tiên bối nói bị “Hàn linh chỉ” ngầm hại chính là vãn bối, khi vãn bối còn nhỏ dại đã bị người ngầm hạ độc thủ đả thương kinh mạch chính do đó thân thể không thể lớn được.

Đỗ Nhất Bình lạ lùng:

- Thiếu hiệp năm nay bao nhiêu tuổi?

- Tuổi vãn bối đại khái trên dưới hai mươi.

- Trên dưới hai mươi nhưng chính xác là bao nhiêu?

Tiểu Hồ Tử đáp ứng:

- Thân thể vãn bối rất mơ hồ, phụ mẫu là ai, quê quán ở đâu đều không

thể xét ra được, do đó thực tại tuổi vẫn bồi bao nhiêu, cũng không thể nói chắc.

Đỗ Nhất Bình khẽ gật đầu, hốt nhiên lão dùng “Truyền âm nhập mật” nói với Chỉ Thủy phu nhân: “Phu nhân, nhìn xem tiểu tử này giống ai không?” Chỉ Thủy phu nhân mê hoặc thâm kêu “a, y giống ai nhỉ?”. Bà ngưng nhãn mục, hiểu ra thâm ý của Đỗ Nhất Bình, nhưng vẫn lắc đầu: “Cũng có phần hơi giống Diệp Thái, nhưng tính theo thời gian đứa hài tử ấy chỉ mới khoảng mười chính tuổi so với y nhỏ hơn nhiều, ta nghĩ cũng khó có chuyện đó.” Đỗ Nhất Bình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi khẽ gật đầu.

Chính đúng lúc đó Diệp Nhã Tuệ quay trở lại:

- Sư phụ, đại sư tỷ và nhị sư tỷ cùng gọi kìa, mau lên đi!

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Người chẳng bao giờ bằng hai sư tỷ của người được cả.

Diệp Nhã Tuệ nhí nhảnh:

- Sư phụ, tình hình hôm nay khác hẳn, Hồ huynh đệ mới đến đây lần đầu, con phải bồi tiếp huynh đệ chứ.

Chỉ Thủy phu nhân quắc mắt:

- Cái gì người cũng nại lý do cho được.

Câu ấy giống như câu mắng nhưng hàm chứa lòng sùng ái đặc biệt của bà đối với nàng, đột nhiên Diệp Nhã Tuệ nhớ ra một chuyện liền “a” một tiếng nói với Đỗ Nhất Bình: - Đỗ lão tiên bối, còn nhớ câu nói nhờ chuyển tới gia sư của Trang tiên bối không?

Không đợi Đỗ Nhất Bình trả lời, Chỉ Thủy phu nhân giật mình:

- Trang tiên bối nói sao?

Đỗ Nhất Bình vội đáp:

- Sự việc như thế này...

Liền đó đem lời của Trang Thanh báo lại đầu đuôi với Chỉ Thủy phu nhân, nghe xong diện sắc bà trắng mét, trong hai khóe mắt hình như đã ngân ngấn lệ..... Diệp Nhã Tuệ kêu một tiếng: - Sư phụ làm sao thế?

Hai vai Chỉ Thủy phu nhân rung động, nhưng bà miễn cưỡng đáp:

- Không sao cả...

Dù bà có phủ nhận vẫn không che đậy được vẻ thất sắc, tất cả mọi người không ai dám truy vấn bà. Chỉ có một mình Diệp Nhã Tuệ vẫn chưa chịu: - Trang tiên bối ấy là ai? Hình như có hiềm oán gì với gia sư?

Hốt nhiên Chỉ Thủy phu nhân thở dài:

- Chuyện của lão, để sau này ta sẽ từ từ kể cho con nghe.

Có ý muốn đánh trống lảng, phu nhân tươi cười chuyển qua hỏi Tiểu Hồ

Tử:

- Hồ thiếu hiệp, ta còn quên chưa hỏi lệnh sư là vị kỳ nhân võ lâm nào?

Tiểu Hồ Tử cung kính đáp:

- Gia sư có tự hiệu là “Hận Hải Du Hồn” Chỉ Thủy phu nhân mơ hồ quay hỏi Đỗ Nhất Bình:

- Đỗ huynh có biết đó là ai không?

Đỗ Nhất Bình lắc đầu:

- Xưa nay chưa hề nghe qua.

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu lẩm bẩm:

- Đó nhất định phải là một vị cao nhân tiền bối tuyệt khác đời.

Tiểu Hồ Tử tự cười thầm một mình không nói vì y đã nghe sư phụ nói về Chỉ Thủy phu nhân này có nhiều thành kiến lắm lần với sư phụ y nên y không muốn nói rõ hơn.

Hai cô nương mỹ miều như hoa bước vào khách sảnh, quét mắt nhìn Tiểu Hồ Tử một cái rồi mới nhất tề thi lễ với Đỗ Nhất Bình, cuối cùng, nghiêng thân trước Chỉ Thủy phu nhân: - Tử yến đã sẵn, xin kính sư phụ mời khách.

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu đứng lên, chỉ hai cô nương ấy nói với Tiểu Hồ Tử:

- Hồ thiếu hiệp, đây là hai sư tỷ của Diệp Nhã Tuệ tên là Nhan Nhã Tịnh và Trang Nhã Nghi.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền thi lễ:

- Tiểu đệ Tiểu Hồ Tử xin ra mắt hai tỷ.

Nhan Nhã Tịnh và Trang Nhã nghi cùng cười hàm tiếu trả lễ:

- Hồ huynh đệ, chúng tôi vui mừng hết sức được biết huynh đệ.

Chỉ Thủy phu nhân buông một tiếng “Mời” rồi dẫn tất cả chuyển sang một tiểu đình bát giác rất trang nhã. Tiểu đình này kiến trúc trên một đỉnh đá dựa vào vách núi nhìn xuống sông, cảnh tượng trước tiểu đình bát giác một màu xanh biếc của cỏ cây và nước non, chim chóc bao quát cả vùng hồ Động Đình.

Lúc ấy chính là lúc mặt trời vừa xuống phía tây, ánh tịch dương phản chiếu lên bầu trời một rắng đỏ như dát bằng vàng, trời và đất tiếp nhau khiến người thấy trong lòng khoáng đạt bao nhiêu buồn lo đều quên hết... Nơi đây không phải là nơi quan đến những chuyện ân oán thế tục, mà nên tận tình hưởng thụ mỹ cảnh trước mặt, cùng nhau hân hoan nâng chén rượu. Họ vui bất giác đã đến nửa đêm tất cả mới thôi tiệc, mỗi người tự về phòng ấy.

Tiểu Hồ Tử trở về phòng mình ngồi vận công điều khí một lúc, trời chưa kịp sáng y đã thấy tiêu tan mọi mệt mỏi trong người, tinh thần rất sung mãn.

Nhớ lại câu Chỉ Thủy yêu cầu mình tìm cách cứu thoát mẫu thân của Diệp Nhã Tuệ, y chìm đắm trong suy tư cố tìm một phương cách tốt nhất. Đột nhiên, tâm thần chấn động mạnh, khi phát hiện có người đứng ngay ở ngoài biệt phòng, kỳ quái là người ấy không bước tới và cũng không chịu bỏ đi khiến y cảm thấy rất bất an.

Một lúc sau người ấy như cố hạ quyết tâm, gõ nhẹ vào cửa phòng mấy tiếng. Tiểu Hồ Tử mở cửa, thì ra là Thất bộ lãng ba Đỗ Nhất Bình. Lúc ấy vào khoảng qua canh tư chưa đến canh năm, Đỗ Nhất Bình tự biết không phải là lúc quấy nhiễu Tiểu Hồ Tử nên không đợi y hỏi, lão ta tự cười ái ngại: - Lão phu không thể ngủ được, do đó muốn đến nói chuyện với thiếu hiệp, quả có làm phiền...

Hồi 15 - Ngụy Trá Trúng Gian Ké

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Lão tiên bối đến thật đúng lúc, văn bối đang nghĩ tìm cách tiên cứu Diệp lão thái thái đây.

Đỗ Nhất Bình lắc đầu:

- Hiện tại lão phu chưa muỗ nói đến chuyện Diệp lão thái thái vội.

- Không can gì, lão tiên bối thích nói chuyện chi, văn bối cũng xin nghe.

Tiểu Hồ Tử sớm nhận ra Đỗ Nhất Bình có ý lạ gì đó đối với y vì đó trong bụng y chẳng có gì ngạc nhiên, y cười nhạt: - Văn bối có gì đáng nói, xin mời.

Y khêu ngọn đèn cho cháy sáng hơn. Đỗ Nhất Bình ho khan một tiếng:

- Thiếu hiệp, trước tiên xin thiếu hiệp tha cho tội mạo muội của lão phu, thực ra lão phu định chưa nên nói lúc này chỉ vì là một người trực tính, trong lòng nghĩ điều gì nếu không nói ra lão phu cảm thấy rất khó chịu.

- Văn bối cũng có tính như lão tiên bối, lão tiên bối muốn nói điều gì xin cứ nói thẳng.

Đỗ Nhất Bình gật đầu mỉm cười:

- Lão phu biết thiếu hiệp là người thông minh, vì vậy lão phu xin được nói ra những điều trong lòng lão phu suy nghĩ.

Lão dừng lời lại để Tiểu Hồ Tử lắng nghe, một lúc sau Đỗ Nhất Bình mới nghiêm nét mặt:

- Hồ thiếu hiệp, khi gặp thiếu hiệp lần đầu, lão phu đã nhận ra ngôn hạnh hành vi của thiếu hiệp cực giống một lão bằng hữu, do đó lão phu không ngạo mạo phạm thiếu hiệp, muốn khẩn thiết hỏi thiếu hiệp vài điều có liên quan.

Tiểu Hồ Tử rất hưng phấn:

- Văn bối rất giống một bằng hữu của lão tiên bối à? Bằng hữu ấy là ai? Xin lão tiên bối cho biết, văn bối sẽ lập tức đi tìm.

- Thiếu hiệp chớ gấp, đêm nay hai chúng ta sẽ nói chuyện cho minh bạch, trước tiên xin thiếu hiệp hãy cho biết thân thế chân thực của thiếu hiệp cái đã.

Tiểu Hồ Tử thở dài:

- Văn bối đã nói qua rồi, tất cả đều là chân thực, nếu như trong ấy có điểm nào không thực thì cũng chỉ vì bản thân văn bối không hay biết đó thôi.

Đỗ Nhất Bình hỏi:

- Thiếu hiệp hãy cố nhớ xem nơi đầu tiên nhất của thiếu hiệp là nơi nào?

- Trong ký ức của văn bối chỉ có một nơi, đó là bốn năm trước đây văn bối rời bỏ Phổ Độ trấn.

- Thế khi đó thiếu hiệp ở cùng với ai tại đó?
- Khi đó văn bối chỉ là một đứa ăn mày bé nhỏ ở với sư phụ và hai vị sư huynh, sau đó tất cả đều bị thảm sát, văn bối bị miễn cưỡng đành rời Phở Độ trấn.

Đỗ Nhất Bình hỏi vợ:

- Sư phụ thiếu hiệp không nói gì về tên tuổi quê quán thiếu hiệp ư?
- Không hề.
- Thiếu hiệp nói “không hề” là do thiếu hiệp không hỏi hay là vì y không chịu nói?
- Văn bối có hỏi nhưng sư phụ không nói, bây giờ nhớ lại mới hiểu chắc hẳn sư phụ biết phần nào nhưng tiếc thay tất cả đều đã chết hết rồi.
- Sư phụ thiếu hiệp là người ở địa phương nào?
- Sư phụ là người ở Phở Độ trấn.
- Thế thì nhất định y phải có thân thích, bằng hữu ở Phở Độ trấn chứ?

Tiểu Hồ Tử đau khổ:

- Sư phụ có thân thích hay không văn bối không biết, nhưng bằng hữu thì có khá nhiều, có điều chỉ toàn là loại bạn rượu thịt cả thôi.
- Lão phu cho rằng trong đám bằng hữu ấy, thế nào cũng có người biết lai lịch thân thế thiếu hiệp, thiếu hiệp có nên trở về Phở Độ tra cứu một lần xem sao không?
- Sở kiến của lão tiên bối rất đúng, rất tiếc văn bối chưa có lần nào có dịp quay lại đó để tra cứu.

Đỗ Nhất Bình chuyển chuyện:

- Từ khi rời bỏ Phở Độ Trấn, thiếu hiệp gặp những sự việc gì, có thể cho lão phu biết được chăng?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Xuất thân của văn bối tuy chẳng có gì nhưng cũng sớm biết hồi hận cố gắng sửa đổi, lão tiên bối muốn biết những lúc thời trẻ của văn bối, văn bối xin kể lại như tấm gương để mình cố tự tu dưỡng thêm nữa.

Đỗ Nhất Bình gật đầu:

- Thiếu hiệp có quan niệm ấy đúng là người quang minh chính đại, lão phu tuyệt không dám có ý khinh thị.

Rồi đó Tiểu Hồ Tử kể giản lược các sự việc y đã trải qua trong những năm gần đây cho Đỗ Nhất Bình nghe, y chỉ giấu vài chi tiết như có liên quan đến Lý Phi Bằng và việc y có được Thần võ tuyệt học và việc liên quan đến liên hệ giữa y và Xuyên Xuyên. Khi kể đến chuyện xảy ra trong Cái Bang, Đỗ Nhất Bình tức giận gầm gừ: - Thằng tiểu tử Bạch Kiên sao lại vô lý không

phân trắng đen coi thiếu hiệp như giặc, việc này tuy thiếu hiệp không để bụng nhưng lão phu có dịp sẽ hỏi tội nó.

Tiểu Hồ Tử hồn nhiên:

- Thực ra chuyện đuổi văn bối ra khỏi Cái Bang cũng không phải do lỗi của Bạch đà chủ, vả chăng nếu không có chuyện ấy đến bây giờ chắc chắn văn bối vẫn chỉ là một tên đệ tử Cái Bang tầm thường chứ đâu có cơ duyên gặp gia sư, luyện thành võ công, do đó nói cho thật văn bối phải cảm tạ Bạch đà chủ nữ là khác.

- Được, thiếu hiệp nói vậy lão phu cũng miễn cưỡng tha cho nó một lần.

Tiểu Hồ Tử vội hỏi:

- Chuyện của văn bối đã nói xong, xin hỏi lão tiên bối về chính đề theo lão tiên bối thấy văn bối giống ai?

- Lão phu thấy thiếu hiệp rất giống phụ thân Diệp Nhã Tuệ là Diệp Thái.

Tiểu Hồ Tử “Ồ” một tiếng, lắc đầu:

- Không thể nào như thế, khi văn bối vừa gặp Chỉ Thủy phu nhân, văn bối đã quan sát kỹ lưỡng thần thái phu nhân, văn bối chẳng hề có cảm giác gì.

- Ấy là thiếu hiệp chưa biết giao tình giữa Chỉ Thủy phu nhân và Diệp Thái đó, riêng ta hiểu rất rõ vì chúng ta ở chung với nhau hằng sáu bảy năm trời.

Tiểu Hồ Tử trầm tư:

- Lão tiên bối có chân dung nào của Diệp lão tiên bối cho văn bối nhìn thử một chút được không?

Đỗ Nhất Bình thở dài:

- Rất tiếc không có.

- Không biết trong nhà Chỉ Thủy phu nhân đây có không?

- Hôm qua lão phu có hỏi qua phu nhân, bà cũng không có... chuyện này khi bàn qua với bà, phu nhân cũng cho rằng không có khả năng, vì tính về tuổi tác con trai của Diệp Thái chỉ độ mười tám tuổi còn thiếu hiệp đã hai mươi.

Hơi dừng lời, lão hít một hơi, tiếp tục:

- Nhưng ta lại có một ý nghĩ hoài nghi tuổi thực của thiếu hiệp:

- Văn bối tuy không biết chính xác ngày sinh tháng đẻ của mình, nhưng cứ theo vị sư phụ thứ nhất suy đoán cho biết, văn bối chính là đã tới hai mươi tuổi.

- Lời sư phụ ấy của thiếu hiệp chưa chắc lấy gì chuẩn xác.

Tiểu Hồ Tử chau mày:

- Xin lão tiên bối cho biết sự tích của vị Diệp lão tiên bối kia.

Đỗ Nhất Bình ho khan một tiếng, hắng giọng:

- Công lực của Diệp Thái hơn hẳn lão phu, là người rất hào sảng nhiệt tình, lão vì quá nhiệt tình nên tự chuốc vào mình không ít phiền toái. Khi người kết hôn với Hoàng Tú Hoa vì xung đột quan niệm với nhà họ Hoàng nên hai người dần nhau bỏ nhà đi du ngoạn sơn thủy chẳng chịu định cư lâu ở nơi nào. Sau đó, để đưa con đầu là Nhã Tuê.....

Ngoài cửa bỗng có tiếng la:

- Các người nói gì đến Nhã Tuê ta đó?

Diệp Nhã Tuê hơn hớn như trẻ con xô cửa bước vào. Hai người đưa mắt nhìn song cửa sổ, hình như trời ngoài kia cũng sắp sáng.

Đỗ Nhất Bình cau có:

- Cô nương làm gì đến sớm thế?

Diệp Nhã Tuê cấp thiết:

- Đêm qua sao không thấy gia sư đâu cả.

Đỗ Nhất Bình và Tiểu Hồ Tử cùng kêu một lúc:

- Cái gì? Không thấy lệnh sư?

Diệp Nhã Tuê đáp:

- Gia sư có thói sáng nào cùng uống một chén trà sen bằng đường. Sớm nay nhị sư tỷ đưa trà bằng đường đến thì không thấy gia sư đâu nữa.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Không để lại một lời nào ư?

- Không, không để lại một chữ.

- Tra xét khắp nơi chưa? Còn chiếc thuyền có thấy còn không?

- Tra xét khắp rồi, thuyền thì ở bến, xào cũng có và không có ai nhìn thấy gia sư rời bến.

Tiểu Hồ Tử quay nhìn Đỗ Nhất Bình:

- Lão tiên bối, theo cao kiến, phải rằng đã xảy ra chuyện gì cho Chỉ Thủy phu nhân?

Đỗ Nhất Bình trầm tư:

- Theo ý kiến lão phu, nếu không phải là tự nguyện không thể nào âm thầm biến mất như thế. Lão phu cho rằng chẳng có điều gì xảy ra cho phu nhân.

Diệp Nhã Tuê nói:

- Trong nhà còn có khác, vì sao lão nhân gia bỏ đi không nói một tiếng.

Đỗ Nhất Bình nói:

- Hoặc có lẽ ý ra đi này là nhất thời, phu nhân không để lại lời nào chẳng?

- Gia sư lại ra đi bằng gì? Thuyền vẫn còn ở bến đủ mà.

- Không phải chỉ có thuyền của chúng ta mới vượt Động Đình hồ được, bên ngoài cũng có thể có thuyền khác.

Tiểu Hồ Tử động tâm “a” lên một tiếng:

- Văn bối chợt nhớ đến một người, lão tiên bối nghĩ xem, có phải vị Trang tiên bối kia mang thuyền đến đón Chỉ Thủy phu nhân đi không?

Đỗ Nhất Bình nghiêng đầu:

- Vì sao thiếu hiệp liên tưởng đến Trang Thanh?

- Chẳng biết tại sao, văn bối chỉ linh cảm thế thôi!

Đỗ Nhất Bình lắc đầu chắc lưỡi liên tục:

- Lạ thật, lão phu nghĩ mãi không ra sự thực họ Trang là ai?

- Lão tiên bối nghĩ xem lão có phải là “thiết trảo ung vương” không?

Đỗ Nhất Bình lắc đầu:

- “Thiết trảo ung vương” Trang Thọ Thanh đã ngoài sáu mươi tuổi, lớn hơn Trang Thanh rất nhiều, đâu có lẽ là lão?

- Lão tiên bối, chúng ta cứ tạm coi Trang Thanh không phải là “Thiết trảo ung vương”, văn bối xin thỉnh giáo lão tiên bối, trước đây Chỉ Thủy phu nhân có ân oán gì với “Thiết trảo ung vương” không?

Đỗ Nhất Bình suy nghĩ một chút, rồi đáp:

- Họ vốn là bằng hữu rất tốt của nhau, sau này không biết vì chuyện gì xung đột rồi hành tung “Thiết trảo ung vương” cũng mất dấu trên giang hồ.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Họ xung đột với nhau từ khi nào?

Đỗ Nhất Bình nhìn Tiểu Hồ Tử cười:

- Thiếu hiệp hỏi chuyện ấy làm chi?

- Văn bối tự có lý do.

- Có lẽ xảy ra sau khi có việc của phụ mẫu Diệp Nhã Tuệ nhưng ngày giờ chính xác lão phu không nhớ.

Hốt nhiên Tiểu Hồ Tử bảo:

- Lão tiên bối, chúng ta hãy đến Đỉnh Tứ Kiều thử xem.

- Thiếu hiệp cho rằng phu nhân đến đó tìm Trang Thanh ư!

- Văn bối không dám chắc chắn, nhưng vì nơi đây đến Đỉnh Tứ Kiều cũng chẳng xa gì có đến cũng không lấy gì làm khó.

Diệp Nhã Tuệ tán thành:

- Để ta đi chuẩn bị thuyền cho.

Nói xong nàng chuyển thân đi liền. Đỗ Nhất Bình mê hoặc nhìn y:

- Thiếu hiệp đang nghĩ gì?

- Văn bối không nói được, nếu lão tiên bối không có gì phải sửa soạn,

chúng ta hãy ra bến ngay bây giờ.

- Đi thôi, ta đâu có gì cần sửa soạn?

Khi hai người ra tới bến, Diệp Nhã Tuệ đã chuẩn bị thuyền xong xuôi.

Thuyền đến Nhạc Dương đã có người của Chỉ Thủy sơn trang chuẩn bị sẵn ngựa, tất cả ra rôi thẳng đến Cát An khách điếm ở Đình Tứ Kiều, lão tửu Ngô Thất nghênh đón Đỗ Nhất Bình: - Đỗ lão gia, chủ nhân của chúng tôi không có ở đây.

Đỗ Nhất Bình hoảng hốt nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Lão ta đi đâu rồi?

Ngô Thất đáp:

- Không biết, nhưng chủ nhân có để lại một phong thư giao cho Đỗ lão gia.

Đỗ Nhất Bình vẫy tay:

- Mau mang ra đây.

Ngô Thất nghiêng thân:

- Chủ nhân còn dặn giữ cho Đỗ lão gia gian phòng. Xin mời!

- Người cứ đem thư lại rồi chúng ta đi vào.

Sau khi vào phòng rồi Ngô Thất mới dâng thư của chủ nhân. Cnb đọc qua một lượt rồi chau mày búng ngón tay nói với Tiểu Hồ Tử.

- Thiếu hiệp đoán thật đúng, lão chính là “Thiệt trào ung vương” Trang Thọ Thanh, sao thiếu hiệp nhìn ra được vậy?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Lão tiên bối có nhớ lão đã từng tán công văn bối một chiêu không?

- Lão phu nhớ là lão từng tán công thiếu hiệp một trào, nhưng vì lão quay lưng lại nên lão phu không nhìn rõ thủ pháp ra sao?

- Lão sử dụng chiêu “Ứng vương thám trào” đó!

Đỗ Nhất Bình bật cười:

- Nguyên nhân là thế. Thảo nào thiếu hiệp nhận ngay lão là “Thiệt trào ung vương” Trang Thọ Thanh...

Lão chưa dứt lời bỗng mơ hồ nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Chiêu “Ứng vương thám trào” của lão rất lâu mới xuất hiện giang hồ, làm sao thiếu hiệp vừa thấy đã nhận ra?

Tiểu Hồ Tử cười đáp:

- Bởi vì gia sư rất quen thuộc về chiêu ấy... Lão tiên bối, trong thư viết những gì?

Đỗ Nhất Bình vừa trao thư cho Tiểu Hồ Tử vừa nói:

- Hư hư huyền huyền, chẳng có nói nhiều, thiếu hiệp xem đi!

Tiểu Hồ Tử đón lấy tờ thư, chỉ thấy viết mấy chữ:

“Nhất Bình lão đệ, nhà gianh một mái xin ở lại cho bớt giận và chờ ít ngày”, dưới thư không ghi tên ai chỉ ký một chữ Hán. Tiểu Hồ Tử bật cười: - Thế thì chúng ta chỉ còn uống rượu chờ đợi vậy.

Ngô Thất đem rượu đến, Tiểu Hồ Tử kính cẩn mời Đỗ Nhất Bình một chén:

- Lão tiên bối, chúng ta mượn rượu của người nói chuyện Diệp lão tiên bối tiếp cho vẫn bối được nghe.

- Chúng ta nói tới chỗ nào rồi?

- Tới chỗ sinh hạ Diệp Nhã Tuê.....

Đỗ Nhất Bình “à” một tiếng, nói:

- Nhân vì họ không có chỗ định cư nên sau khi sinh hạ họ bèn giao Nhã Tuê cho Chỉ Thủy phu nhân nuôi dưỡng, còn hai người vẫn lấy bốn biển làm nhà sống bằng cách hành hiệp trượng nghĩa ngao du sơn thủy.

Tiểu Hồ Tử nghĩ thầm:

“Làm cha mẹ sao lại có lý chỉ có nghĩ tới thú vui bản thân mà đem con giao cho người khác nuôi dưỡng? E rằng lúc đó họ đã lần được đầu mối của Thần võ bảo khố, nên mượn cớ ngao du sơn thủy để ngấm ngấm tìm Thần võ bảo khố mà thôi.” Tuy bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng y vẫn hỏi: - Sau đó ra sao?

- Hai ba năm sau, nghe nói khi đi qua “Ngũ Cơ sơn” phu phụ họ bị một bọn che mặt vây tấn công. Diệp Thái chết tại đương trường, còn Hoàng Tú Hoa nhờ chồng che chở thoát chạy được khỏi vòng vây, nhưng từ đó tuy Tú Hoa chưa chết nhưng cũng chẳng còn tông tích gì nữa.

Lão thử dài thườn thượt:

- Rồi đến tận mấy năm gần đây lão phu mới được Chỉ Thủy phu nhân cho biết cái chết của họ nguyên nhân là vì họ tìm được bản đồ của “Thần võ bảo khố”.

Tiểu Hồ Tử cũng cảm khái thử dài:

- Đoạn sau của đời họ quả là bi thảm nhưng tiếc là chẳng có giá trị gì...

Đỗ Nhất Bình phản bác:

- Bi thảm thì quả là bi thảm, nhưng nói tới giá trị, lão phu lại có ý khác.. Bất quá việc làm gì cũng có thành công và thất bại, do đó chẳng có gì đáng gọi giá trị hay không giá trị, chỉ có may và rủi mà thôi.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Lão tiên bối đâu biết rằng cái bản đồ bí mật mà họ tưởng rằng đoạt được kia đâu có phải là thật, thế mà phải đổi lấy mạng người, phải chăng là vô giá

tri?

Đỗ Nhất Bình giật mình:

- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu cho rằng bản đồ ấy là giả?
- Vì cái “Thần võ bảo khố” đã bị người khác lấy mất rồi.

Đỗ Nhất Bình chân động:

- Cái gì? “Thần võ bảo khố” ấy đã bị người đoạt mất, thế chủ nhân là ai?

Có thể hắn là người sát hại Diệp Thái lắm chứ?

Tiểu Hồ Tử nghĩ thầm:

“Phải rồi, khi xưa sư phụ rất có thể làm chuyện ấy...”

Không, có lẽ không phải sư phụ, vì nếu sư phụ đoạt được bản đồ từ tay Hoàng Tú Hoa sao Hoàng Tú Hoa còn nhớ mãi không quên chỗ cất bản đồ...” Trong lúc suy nghĩ, bất giác y quên cả trả lời câu hỏi của Đỗ Nhất Bình.

- Hồ thiếu hiệp, người ấy là ai? Mau mau nói cho lão phu biết, chúng ta sẽ làm minh bạch câu chuyện.

Đương nhiên Tiểu Hồ Tử không thể nói ra tình hình thực, y bật cười:

- Người đó thực sự là ai vẫn bối cũng không rõ, việc ấy vẫn bối cần phải hỏi sư phụ đã.

- Nơi ẩn tu của lệnh sư có xa đây lắm không?

- Không xa lắm, chỉ độ một ngàn dặm thôi.

- Thiết trao ung vương Trang Thộ Thanh bao giờ trở về thật khó biết được, thiếu hiệp sao không lợi dụng thời gian này về núi hỏi thăm sư phụ, nếu hỏi được ai là hung thủ tất cả vấn đề sẽ minh bạch ngay.

Y hân hoan đáp:

- Vâng, vẫn bối sẽ về núi ngay.

Dứt lời y đứng dậy liền phi thân vọt ra cửa. Trên đường phi hành tâm tư y rối bời, nếu vạn nhất sư phụ đúng là hung thủ giết chết Diệp Thái, và nếu chính y lại là con của Diệp Thái, y sẽ phải làm gì cho đúng?

Vấn đề ấy khiến Tiểu Hồ Tử khổ sở suốt trên đường, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được một giải pháp nào khả dĩ. Trong tâm trạng hoang mang đau khổ ấy, Tiểu Hồ Tử tìm về chốn cũ gặp sư phụ.

Khẩu kiến sư phụ xong, sau khi được sư phụ hỏi về tình hình từ khi y xuống núi, Tiểu Hồ Tử ấp úng mãi mới nói được hai tiếng: - Đệ tử... đệ tử...

Y chỉ nói được có thế rồi không biết trả lời ra sao. Hận Hải Du Hồn cười nhẹ nhàng khích lệ:

- Người không quản ngàn dặm về đây, chắc hẳn phải có chuyện trọng yếu.

Không sao, có gì cứ nói, dù nói sai ta cũng không trách gì người đâu. Sư phụ bây giờ không còn oán thù ai, an nhiên tự tại, con cứ nói đi!

Tiểu Hồ Tử thu hết can đảm:

- Đệ tử muốn biết bản Thân võ bí kíp là do sư phụ lấy được từ tay người nào?

Hận Hải Du Hồn ha hả cười lớn:

- Người hoài nghi sư phụ lấy từ tay Diệp Thái có phải không?
- Đệ tử không dám.
- Nếu cứ đúng sự thật cùng có thể nói ta lấy bí kíp ấy từ tay Diệp Thái cũng được.

Tiểu Hồ Tử biến sắc:

- Thế phụ họ cũng chết dưới tay sư phụ sao?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Không, sư phụ hoàn toàn không giết vợ chồng họ.

Tiểu Hồ Tử thở phào nhẹ nhõm:

- Thế sư phụ đoạt được bí kíp bằng cách nào?
- Sự việc là như thế này, khi ấy sư phụ đến Linh Ẩn ở Tây Hồ vì có ước hẹn với Pháp Duyên đại sư, tình cờ phát hiện Diệp Thái lẻn vào Linh Ẩn tự giấu cái vật đó dưới chân bức tượng Thiên Tôn, lúc ấy sư phụ bèn ẩn thân không động đến y, đợi y bỏ đi sư phụ mới đến đó tìm kiếm liền phát hiện một bản đồ bí mật, sau đó căn cứ theo bản đồ, sư phụ tìm được bí kíp.

Tiểu Hồ Tử hỏi:

- Lúc ấy sư phụ không định trả lại cho họ Diệp ư?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Lúc ấy sư phụ còn là người tham, làm gì trả lại cho người? Nếu là bây giờ ta cũng đem trả cho họ Diệp chứ không lấy cất giữ làm của riêng. Vả chăng, đó cũng là ý trời, lúc ấy ta mà trả lại cho Diệp Thái có lẽ đã hại chết họ rồi.

Tiểu Hồ Tử mơ hồ:

- Câu ấy có gì đồ nhi chưa minh bạch.

- Người hãy nghĩ xem, lúc ấy nếu sư phụ trả bản đồ cho Diệp Thái tất phải luôn đem theo người, sau khi y bị đánh lén ở Ngũ Cổ Sơn, bí đồ tất cũng bị người đoạt mất, người đó đã đoạt được bí đồ lẽ nào còn để cho Hoàng Tú Hoa sống sót để lưu lại hậu hoạn, tất phải nhờ cớ tận gốc, giết chết luôn Hoàng Tú Hoa.

Tiểu Hồ Tử gật đầu than:

- Sự việc hoặc chính như sư phụ đã nói, bất quá đồ nhi vẫn thấy có nợ với

họ.

Hận Hải Du Hồn khẽ cười:

- Người có cảm giác ấy, sư phụ rất lấy làm mừng, người dự định sao bây giờ. Sư phụ vui vẻ thành toàn tâm ý cho người.

- Như quả sư phụ không giận đệ tử giúp cho Diệp gia, sau đó giúp họ cứu thoát Hoàng lão tiên bối khỏi Cổ gia bảo.

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Được, sư phụ sẽ giao Thần võ bí kíp của họ cho người, người hãy trả lại cho nhà họ Diệp.

Lão vừa nói vừa rút Thần võ bí kíp đưa cho Tiểu Hồ Tử. Y thu cất rồi hỏi tiếp:

- Sư phụ, nghe nói khi Hoàng Tú Hoa và Diệp Thái chia tay đã sẵn thụ thai, sau đó sinh hạ một hài tử, không biết sư phụ có biết rõ chuyện ấy?

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Không, không một chút nào. Sau khi sư phụ được bí đồ chỉ sợ người khác biết được, đến hẹn với Pháp Duyên đại sư cũng bỏ qua, liền lẫn tránh rồi xa chỗ đông người đi tìm bí kíp. Do đó, chuyện Diệp phu phụ bị sát hại, sư phụ không biết rõ.

Lần về núi này, Tiểu Hồ Tử đã biết chắc sư phụ không phải là hung thủ giết Diệp Thái, niềm riêng được giải tỏa, y bái biệt sư phụ quay về Cát An khách điểm ở Đình Tứ Kiều. Đến nơi y chỉ thấy còn một mình “Thất bộ lãng ba” Đỗ Nhất Bình ở đó. Đỗ Nhất Bình tiếp Tiểu Hồ Tử, câu đầu tiên lão hỏi là: - Lần đi này kết quả ra sao?

- Cứ kết quả do văn bối tra cứu, sư phụ và kẻ sát hại Diệp lão tiên bối chẳng có quan hệ gì cả: Đỗ Nhất Bình cười lạnh lẽo:

- Sao lại không quan hệ? Hắn đã tìm bí đồ từ đâu?

Tiểu Hồ Tử trầm tư một chút, biết rằng trước mặt chưa phải là cơ hội nói hết sự thực, tâm ý liền chuyển, y đáp: - Có lẽ Thần võ lão tiên bối đem bảo vật của người cất dấu ở nhiều nơi khác nhau nên sư phụ chỉ là một trong những người may mắn đoạt được, đương nhiên không quan hệ tới Diệp lão tiên bối.

Đỗ Nhất Bình nghe y nói cũng có phần hữu lý nên không truy vấn. Tiểu Hồ Tử vội hỏi:

- Có tin tức gì của Chỉ Thủy phu nhân và Trang lão tiên bối chưa?

- Chỉ Thủy phu nhân đã về sơn trang, chỉ không có tin gì của Trang lão, thiếu hiệp quay về thật đúng lúc, chúng ta cần trở lại Chỉ Thủy sơn trang đi thôi.

Tiểu Hồ Tử và Đỗ Nhất Bình trở về Chỉ Thủy sơn trang gặp lại Chỉ Thủy phu nhân, thần sắc của phu nhân vẫn bình thường, tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện bỗng biến mất mấy ngày khiến Tiểu Hồ Tử và Đỗ Nhất Bình cũng không tiện hỏi.

Khi Đỗ Nhất Bình đề cập đến chuyện cứu Hoàng Tú Hoa, thực tâm mấy hôm nay Tiểu Hồ Tử hoàn toàn không lưu tâm gì đến chuyện đó nên cũng chẳng có ý kiến gì hay, đồng thời Chỉ Thủy phu nhân cũng chẳng lấy gì làm tha thiết với chuyện ấy, do đó chẳng đạt được kết quả gì khá, nhưng khi Đỗ Nhất Bình kể đến chuyện Tiểu Hồ Tử quay về núi gặp sư phụ, Chỉ Thủy phu nhân mới cười nhạt: - Hồ thiếu hiệp nói không sai, Thần võ lão tiên bối đem bảo vật cất giấu ở ít nhất là ba điểm, do đó tất có ba người lấy được trong ba trường hợp khác nhau.

Bao nhiêu nghi ngờ của Đỗ Nhất Bình bị câu ấy đánh tan hết còn Tiểu Hồ Tử lấy làm kỳ quái vì chính y bịa ra câu nói ấy sao Chỉ Thủy phu nhân lại nói giống đến thế?

Chẳng lẽ sự thật “Thần võ bảo khố” dấu ở ba nơi? Tiểu Hồ Tử đưa mắt nhìn Chỉ Thủy phu nhân thì phu nhân nghiêng đầu tránh ánh mắt của y.

Sau khi hàn huyên một hồi, tự ai về phòng nấy. Tiểu Hồ Tử suy nghĩ lan man, chỉ thấy không cần thiết lưu lại Chỉ Thủy sơn trang nữa làm gì, y chỉ đợi cơ hội đêm “Thần võ bí kíp” gởi trao lại cho Diệp Nhã Tuệ xong rồi sẽ quyết tâm từ giã Chỉ Thủy sơn trang.

Tiểu Hồ Tử ở trong phòng điều tức vận công xong liền giở văn phòng tứ bảo, chuẩn bị viết một phong thư cho Diệp Nhã Tuệ vừa lúc nàng xô cửa bước vào cười rất bí mật: - Hồ huynh đệ, gia sư có lời mời huynh đệ đến.

Tiểu Hồ Tử thấy thần sắc nàng khác thường, bất giác buột hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Nhã Tuệ cười úp mở:

- Huynh đệ cứ đến gặp gia sư là biết liền.

Chỉ Thủy phu nhân tiếp kiến Tiểu Hồ Tử trong mật thất luyện công của bà, thậm chí bà còn đuổi Diệp Nhã Tuệ khỏi phòng rồi mới nói: - Thiếu hiệp gặp gỡ Đỗ lão gia đã lâu ngày có hiểu lão là người thế nào không?

Thường có câu không nên soi xét đúng sai sau lưng người khác. Chỉ Thủy phu nhân là người tu dưỡng thâm hậu sao lại có ý dò xét như thế? Tiểu Hồ Tử bất đắc dĩ mới đáp: - Lão tiên bối ấy là người rất tốt, đạo đức, nhiệt thành, thật là một nhân vật hiệp nghĩa.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế còn ta, thiếu hiệp tấy ta là người thế nào?

Y nghe câu hỏi này càng thêm do dự không biết nói sao vừa lúc Chỉ Thủy phu nhân lại cất tiếng: - Ta mời thiếu hiệp đến đây hàn huyên vắng mặt người có lẽ trong lòng thiếu hiệp lấy làm bất mãn?

Không ngờ bị phu nhân nói rõ tim đen, Tiểu Hồ Tử đỏ mặt, không dám suy nghĩ, vội đáp:

- Vãn bối tưởng lão tiên bối đã nói ắt có duyên cớ, không biết lão tiên bối có gì chỉ giáo?

Chỉ Thủy phu nhân cười ha hả:

- Hài tử, người quả nhiên rất thông minh, chuyển niệm ý rất mau, nghiêm nhiên đoán trúng tâm ý của ta.

Tiểu Hồ Tử không biết đáp sao, chỉ im lặng đứng cười.

Hốt nhiên Chỉ Thủy phu nhân thở dài:

- Thiếu hiệp, không phải ta luận đúng sai sau lưng người, nhưng tấm gương gương hồ hiềm ác khiến ta không tin nổi lão bằng hữu họ Đỗ kia.

Tiểu Hồ Tử kinh hãi:

- Lão tiên bối không tin ở Đỗ tiên bối ư?

Chỉ Thủy phu nhân đáp:

- Đỗ Nhất Bình là một bằng hữu phi thường đáng tin, nhưng còn người đó thì quả là không đáng tin.

Tiểu Hồ Tử chấn động:

- Chứ chẳng lẽ đó không phải Đỗ tiên bối thật?

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu:

- Lão giả trang quả thật mười phần giống cả mười, cơ hồ đã lừa được ta rồi nếu không có sự tinh nhạy của “Thiết trao ung vương” chúng ta đã bị lão đẩy vào hiểm họa rồi.

Trước đây Tiểu Hồ Tử đã có kinh nghiệm về việc người giả trang Vạn Tùng Linh nhưng nghe Chỉ Thủy phu nhân nói y vẫn nghi hoặc gật đầu: - Cơ trí của phu nhân khiến vãn bối bội phục.

- Thiếu hiệp có tin chắc lời ta không?

- Phu nhân là cao nhân nhã danh lẽ nào vãn bối không tin? Vãn bối nghe lão Đỗ kể chuyện ngày xưa của phu nhân tất phu nhân đã sẵn tâm cơ, phu nhân định đối phó với lão ra sao?

- Điểm nào lão giả cũng giống cả nhưng lại để lộ sơ hở, Đỗ Nhất Bình vốn hiểu rất rõ Trang Thanh và Trang Thọ Thanh, nhưng lão lại nói không biết, thiếu hiệp có thấy đáng buồn cười không? Hiện tại ta chưa cần đối phó với lão vì sau khi đối phó lão sẽ có nhiều chuyện rất khó cho ta, do đó ta muốn lưu thiếu hiệp ở đây một thời gian không biết thiếu hiệp có ưng giúp

ta?

Tiểu Hồ Tử lúc này mới thực bội phục Chỉ Thủy phu nhân, y nghiêm cẩn:

- Sở kiến lão tiên bối rất đúng, văn bối xin nghe dạy bảo.

- Không dám dạy bảo, việc này cần có thiếu hiệp tương trợ, mong thiếu hiệp phiên chút.

- Lão tiên bối quá khách sáo, cần văn bối làm gì xin cứ nói.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Thiếp hiệp có nhận ra là lão Đồ Nhất Bình này rất hy vọng ta nhận thiếu hiệp làm cháu, ta định tương kế tựu kế nhận thiếu hiệp làm cháu, chỉ vì như vậy sợ miễn cưỡng thiếu hiệp.

Tiểu Hồ Tử chưa nhận hay không mà hỏi lại:

- Trong bụng lão tiên bối phải chăng có cần nghĩ văn bối có khả năng là lệnh diệt?

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu:

- Phải, nhưng khả năng ấy bây giờ rất mỏng manh.

- Văn bối từ nhỏ đã gặp hung hiểm, đến thân thể chưa rõ ràng, cứ theo lời Đồ Nhất Bình thì hình như diện mạo văn bối rất giống lệnh thân Diệt lão tiên bối, văn bối cũng có hơi động tâm, xin lão tiên bối cao kiến giải thích cho khỏi chỗ ngờ.

- Mấy hôm nay ta đi là chính để điều tra sự việc ấy. Xá muội ta chính xác là có sinh hạ một con trai vì phải trốn chạy kẻ thù truy đuổi nên từng mai danh ẩn tích ba năm trời, nhưng sau đó vẫn bị phát hiện, kết quả đứa hài nhi ấy bị giết chết ngay trước mặt xá muội ta, vì đó xá muội ta phát điên cuồng. Xá diệt ta đã chết, đương nhiên không thể là thiếu hiệp nữa rồi.

Tiểu Hồ Tử thất vọng thở dài:

- Nói vậy quả nhiên văn bối không thể là lệnh diệt... nhưng nếu lão tiên bối vui lòng nhận văn bối làm cháu, văn bối xin thừa lệnh.

Chỉ Thủy phu nhân than:

- Thiếu hiệp không ngại ủy khuất vì ta khiến ta rất cảm kích, ta rất vui được nhận thiếu hiệp là diệt nhi tử...

Lời tuy không hết ý nhưng đã quá rõ ràng, Tiểu Hồ Tử nhận ra chân tình ấy của Chỉ Thủy phu nhân, y lại là người rất tình cảm liền hết do dự bái lạy một cái: - Hồ nhi khấu kiến lão nhân gia.

Nhất thời y không biết phải gọi phu nhân là gì do đó chỉ dám gọi Chỉ Thủy phu nhân là “lão nhân gia”. Chỉ Thủy phu nhân đỡ y dậy: - Hài tử thật ngoan ngoãn, từ nay cứ gọi ta là “A di” cũng được.

Tiếp đó hốt nhiên phu nhân gọi vọng ra ngoài:

- Nhã Tuệ, mang cho sư phụ thanh bảo kiếm vào đây.

Diệp Nhã Tuệ ở bên ngoài ứng thanh “Xin vâng” hai tay bưng một thanh bảo kiếm chỉ dài độ tám chín tấc dâng lên cười khanh khách tiến vào. Chỉ Thủy phu nhân đón lấy thanh bảo kiếm vuốt nhẹ một cái trao cho Tiểu Hồ Tử: - Hồ Tử, bảo kiếm này nguyên là của mẹ Nhã Tuệ tìm được trong một nơi thâm sơn giao cho A di cất giữ, kiếm thân rất ngắn chính hợp với cháu sử dụng, do đó ta chuyển cho cháu coi như lễ vật đầu tiên.

Tiểu Hồ Tử cảm tạ Chỉ Thủy phu nhân nhận lấy bảo kiếm, vỏ kiếm chế tác thập phần cổ nhã rất thích hợp với cán kiếm. Nguyên kiếm đã có một chút thương tổn chưa sửa chữa để giữ bản sắc vốn có của nó, chuôi kiếm có gắn bảy viên bảo thạch màu đỏ phân bố thành hình bắc đẩu thất tinh lóe ánh sáng.

Tiểu Hồ Tử kêu “a” một tiếng nhủ:

- Thất tinh hải kiếm.

Y nhẹ rút thân kiếm ra, một luồng hơi lạnh toát bắn lên tới mặt khiến y kinh hoảng. Thuận thế y rút hẳn kiếm, chỉ nghe một tiếng “soẹt” ngân vang luồng ánh sáng chói mắt chiếu ra toàn phòng. Tiểu Hồ Tử cao hứng kêu một tiếng: - Hảo kiếm!

Rồi dặt kiếm vào vỏ cười với Chỉ Thủy phu nhân:

- A di, thanh kiếm này là vật trân báu, Hồ nhi được ân thưởng thật lấy làm tự thẹn...

Chỉ Thủy phu nhân xua tay cắt lời:

- Tiểu hài tử, khỏi nói nữa... đừng... làm như người ngoài...

Tiểu Hồ Tử nghiêng thân:

- Vâng, tiểu đệ ghi xương khắc cốt.

Chỉ Thủy phu nhân quay sang Diệp Nhã Tuệ:

- Nhã Tuệ, con có chuẩn bị gì cho huynh đệ con không?

Diệp Nhã Tuệ cười khanh khách:

- Hồ đệ, tỷ tỷ chẳng có gì quý tặng đệ, xin đừng cười nha.

Cho tay vào áo lấy ra một con cóc nhỏ nhỏ bằng bích ngọc xanh biếc đưa cho Tiểu Hồ Tử.

Y nhìn qua chỉ thấy màu bích ngọc long lanh, lạ nhất là hai con mắt đỏ như lửa ẩn hiện như ráng màu trời chói mắt, y tự nghĩ thầm: - Đây có lẽ là vật giang hồ đồn là “Huyết chu thiềm thừ” để giải bách độc chăng?

Y vội nói:

- Lễ vật của tỷ tỷ quá quý, tiểu đệ không dám nhận.

Diệp Nhã Tuệ hiển nhiên chưa biết rõ giá trị của “Huyết chu thiềm thừ”, nàng cho đó chỉ là vật dụng để vui chơi nên cứ nài ép y phải nhận, đang khi

nàng cầm “Huyết chu thiềm thừ” đưa ra, Chỉ Thủy phu nhân nhìn thấy liền nói: - Nhã Tuệ, đưa đây cho sư phụ xem Diệp Nhã Tuệ cúi đầu thẹn thùng đưa “Huyết chu thiềm thừ” cho Chỉ Thủy phu nhân, mục quang phu nhân ngưng tụ hỏi liền: - Con lấy cái này ở đâu?

Diệp Nhã Tuệ sợ hãi lâm lét đưa mắt nhìn Chỉ Thủy phu nhân, chỉ thấy gương mặt phu nhân lộ vẻ giận dữ nàng càng sợ run lên ú ớ đáp: - Tuệ nhi khi ở Cửa Giang mua trong một cửa hàng tạp hóa cũ, Tuệ nhi nhận thấy nó tiểu xảo xinh xắn nên thích thú đem theo bên người.

Về giận trên mặt biến mất, Chỉ Thủy phu nhân lắc đầu than một tiếng rồi cổ giọng cười:

- Con bé này thật có mắt không nguoi, được một thứ chí bảo võ lâm mà mù mờ chẳng biết gì chẳng lẽ làm át mặt Chỉ Thủy sơn trang thế ư?

Diệp Nhã Tuệ vừa sợ vừa mừng kêu to:

- A! Con biết rồi, cái này là “Huyết chu thiềm thừ” chứ gì?

Chỉ Thủy phu nhân bật cười:

- Bây giờ con mới biết chứ trước đây cũng như một con ngốc thôi!

Diệp Nhã Tuệ nói ngập ngừng:

- Sư phụ, làm sao biết được khi con ngốc nó... nó tới mù mịt biết đây là gì, bây giờ mới nhận ra được là “Huyết chu thiềm thừ” Chỉ Thủy phu nhân nói: - Cái gì con cũng không thể coi thường được.

Phu nhân cầm “Huyết chu thiềm thừ” đưa cho Tiểu Hồ Tử:

- Lễ vật này quả là có quý nhưng cháu cứ nhận đi mai sau nhớ chăm sóc cho đệ tử ta là được.

Tiểu Hồ Tử vẫn do dự chưa dám đưa tay lấy, Diệp Nhã Tuệ đã dằng lấy ấn vào tay y, cười nói:

- Hồ đệ, trước đây tỷ tỷ rất coi thường nó, nay đệ không nhận quyết không được.

Nếu không, coi như Hồ đệ không nhận ta là tỷ tỷ nữa rồi...

Tiểu Hồ Tử thấy không thể chối từ đành phải nhận lấy “Huyết chu thiềm thừ”.

Khi y bỏ “Huyết chu thiềm thừ” vào áo chạm phải “Thần võ bí kíp”, trong lòng chuyển động tự nghĩ: “Đây là cơ hội giao lại bí kíp cho nàng”. Tâm niệm đã định liền rút “Thần võ bí kíp” dâng hai tay lên Diệp Nhã Tuệ mỉm cười: - Tỷ tỷ, cuốn sách võ công này nguyên là của tỷ tỷ, tiểu đệ phụng lệnh sư phụ trả lại cho cố chủ, tỷ tỷ nhất định phải nhận lấy.

“Thần võ bí kíp” rất cũ kỹ vẻ ngoài thô lậu chẳng có gì trang nhã, Diệp Nhã Tuệ cầm lấy lật mấy trang bất giác gương cặp lông mày liễu kêu lên: -

Ồ... cái gì, cái này là “Thần võ bí kíp” à..

Nàng kinh ngạc đến độ không nói ra lời, một lúc sau mới cất hỏi nhỏ:

- Hồ đệ, tại sao “Thần võ bí kíp” lại lọt vào tay đệ?

Tiểu Hồ Tử hít một hơi từ từ nói:

- Sự việc là như thế này...

Liên đó đem chuyện Hận Hải Du Hồn nhất nhất thuật lại. Kể xong y thở dài than:

- Gia sư hối hận vì lòng tham ngày xưa đã lấy trộm bí đồ của lệnh tôn nên đặc lệnh sai tiểu đệ mang phụng hoàn và biểu lộ chút lòng ăn năn mong được tử ty khoan dung tất tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Nghe chuyện xong Diệp Nhã Tuệ vui vẻ cười tươi:

- Người cùng một dòng, lòng cùng một lý, trong tình hình này ngày ấy nếu không phải thánh hiền đều phải làm như lệnh sư, nay lệnh sư đã mang sách này ban cho tử ty đủ thấy lệnh sư tâm địa quang minh đức hạnh sáng láng, tử ty xin lành tình cảm tạ lệnh sư.

Nói xong liền đưa “Thần võ bí kíp” cho Chỉ Thủy phu nhân:

- Ân dưỡng dục của sư phụ, con chưa có gì báo đáp, đây là chút lòng thành của đệ tử, xin sư phụ vui nhận.

Diệp Nhã Tuệ nhận bí kíp rồi lập tức trao lại cho Chỉ Thủy phu nhân chứng tỏ nàng hoàn toàn không còn oán hận gì Hận Hải Du Hồn và cũng đã tha thứ cho lỗi lầm của y ngày xưa, lúc ấy Tiểu Hồ Tử mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ Thủy phu nhân tiếp nhận bí kíp nhẹ nhẹ khẽ cười nói: - Thần võ thần công tuy xưng là thiên hạ vô địch, rất tiếc chỉ là một loại công phu thuần dương, đối với nữ nhân như chúng ta thể chất không hợp rất khó luyện thành, do đó chẳng có chỗ nào đặc dụng...

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- A di, dù không có chỗ dùng cũng giữ để mai kia trao cho hài nhi của Diệp tử ty cũng được.

Diệp Nhã Tuệ then đến thét lên:

- Hồ đệ, người...

Chỉ Thủy phu nhân “hừ” một tiếng quát:

- Nhã Tuệ.

Diệp Nhã Tuệ im lời không dám nói tiếp nhưng vẫn trừng mắt nhìn Tiểu Hồ Tử.

Chỉ Thủy phu nhân cười bật một tiếng:

- Sự việc tương lai để tương lai hãy nói. Hiện tại, sư phụ sẽ bảo quản giùm cho con.

Tiểu Hồ Tử vội nói:

- A di, tuy “Thần võ bí kíp” không thích hợp cho nữ nhân luyện tập nhưng trong bí kíp có ba chiêu kỳ ảo phi phàm là tâm huyết cả đời của Thần Võ lão tiên bối, lão nhân gia và tỷ tỷ rất nên tập luyện.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Người luyện qua chưa?

Y đáp:

- Đã luyện qua.

- Khi nào rảnh rang người hãy dạy lại cho tỷ tỷ người cũng được.

Quay sang Diệp Nhã Tuệ, phu nhân ra lệnh:

- Nhã Tuệ, con hãy đi báo tin với tất cả, sư phụ đã chứng minh Tiểu Hồ Tử là huynh đệ của con, hôm nay hãy bày tiệc lớn để toàn sơn trang ăn mừng.

Tiểu Hồ Tử vội đứng dậy:

- A di, tiểu đệ đến đây đã lâu, e rằng Đỗ Nhất Bình khởi nghi, xin cho tiểu đệ ra ngoài.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Cháu ra ngoài vẫn chưa ổn thỏa, không bằng chúng ta chuyển đến tiểu hoa sảnh rồi mời lão đến có lẽ hợp tình hợp lý hơn.

Hai người ra ngoài tiểu sảnh riêng của Chỉ Thủy phu nhân, sai người đi mời Đỗ Nhất Bình đến. Đỗ Nhất Bình có nằm mộng cũng không ngờ Chỉ Thủy phu nhân đã biết rõ mặt thật lão, vừa đến cổng hoa viên đã cất tiếng cười ha hả: - Cung hỉ, chúc mừng, quả nhiên chư vị đã nhận là dì cháu với nhau! Phu nhân, mắt lão phu vẫn còn rất sáng, nhận ra lệnh diệt liền, quả nhiên không sai.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Luận về công lao Đỗ huynh là hạng nhất, xin mời Đỗ huynh hai chén rượu.

Đỗ Nhất Bình cười ha ha:

- Được, được, được, hôm nay lão phu xin say mới thôi.

Quả nhiên Đỗ Nhất Bình say, cuối cùng phải có người khiêng lão về. Hiện giờ Tiểu Hồ Tử đã danh chính ngôn thuận là đệ đệ, do đó, được tự do đi khắp các phòng ốc trong Chỉ Thủy sơn trang.

Trở lại phòng của mình xong, nhớ lại mấy năm lưu lạc trùng trùng tao ngộ kinh lịch, bất giác không tránh được cảm khái tự nhiên thấy mệt mỏi, nhớ đến thân thể của mình y buồn bã thê lương.

Canh ba đã qua, Tiểu Hồ Tử vẫn ngơ ngẩn như ngây ngồi trên giường chẳng chút gì buồn ngủ. Bỗng nhiên, bên tai mơ hồ vọng đến những tiếng áo

bay phần phật từ ngoài phòng lướt qua, tâm thần động mạnh nghĩ thầm: “Giờ này tất cả đều đã ngủ say, chẳng lẽ lại có người ngoài xâm nhập?” Nên biết Chỉ Thủy sơn trang hoàn toàn khác với Cổ gia bảo, bình thường sinh hoạt ở đây chẳng khác gì thôn cư tầm thường, chẳng ai có bụng hại người cũng chẳng ai có ý đề phòng, do đó không hề có bố trí canh gác gì cả.

Nếu có ai muốn xâm nhập Chỉ Thủy sơn trang chẳng cần là võ lâm cao thủ cũng chẳng mấy khó khăn. Tiểu Hồ Tử vừa động tâm, thân hình liền bay vụt ra cửa sổ, chỉ thấy hai bóng nhân ảnh lướt trên mái nhà đối diện.

Hồi 16 - Biết Trong Núi Có Hồ

Thân hình Tiểu Hồ Tử cất vọt lên trên mái ngói, hai bóng nhân ảnh đã phi thân vượt qua tường vây ra ngoài trang viện. Y nổi tính tò mò muốn biết hai bóng người này có ý định gì liền bung thân lên vượt luôn tường vây, chỉ khoảnh khắc đã đuổi gần kịp hai bóng ấy.

Nhưng rồi y lại chưa biết bắt kịp chúng nên chậm bước lại, ngấm theo dõi xem chúng có âm mưu gì. Hai bóng đen vẫn lén lút phi thân đến một nơi đã định, qua một lúc đã chạy đến một nơi hoang vu rậm rạp, chúng liền chui vào một bụi rậm biến mất.

Tiểu Hồ Tử chạy đến gần, chỉ thấy khoảng đất rậm cỏ gai rộng ước độ hơn hai ba chục mẫu, từ ngoài nhìn vào khắp nơi chỉ có cỏ gia mộc rậm, chàng thấy bức bách chúng lộ diện cũng không phải là khó, nhưng Tiểu Hồ Tử không muốn làm vì y còn có dự định khác. Y chưa muốn kinh động chúng vội để tìm cho ra lý do chúng lén lút đến đây làm gì? Y tìm một nơi kín đáo gần đó ẩn thân đợi chúng xuất hiện, ai ngờ đợi đến trời đã sáng hửng mà vẫn chưa thấy hai bóng đen nọ xuất đầu lộ diện, y đành miễn cưỡng bỏ về, không nói với bất cứ ai về chuyện ấy, y tính toán thầm: “Tối nay ta ra đó thật sớm xem bọn bay còn ẩn thân mãi được không?” Trời vừa hoàng hôn, Tiểu Hồ Tử một mình đến gọi Diệp Nhã Tuệ: - Tuệ tử tử, đi. Đệ dẫn tử tử đón bắt kẻ gian.

Diệp Nhã Tuệ rất tin y nên theo Tiểu Hồ Tử đến nơi hoang dã tối hôm qua, lúc ấy y mới đem tình hình kể cho nàng nghe. Nàng kinh ngạc bảo: - Huynh đệ, cứ như huynh đệ nói, bọn ấy chui vào liền biến mất, có lẽ chúng đã có kế hoạch lâu dài rồi chứ không phải ngày một ngày hai, coi chừng chúng ta lọt vào bẫy của chúng.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Đợi một chút khi chúng xuất hiện, tử tử cứ theo dõi chúng nhưng không nên cho chúng biết, sau khi biết ý đồ chúng rồi ta sẽ tính.

- Còn huynh đệ thì sao?

- Tiểu đệ thừa cơ xâm nhập vào sào huyệt chúng tra xét.

Diệp Nhã Tuệ gật đầu đồng ý, lẳng lặng ẩn thân vào nơi kín đáo gần đó. Không lâu, bỗng nghe trong bụi rậm phát ra một tiếng “xoạt xoạt”, Tiểu Hồ Tử nhìn Nhã Tuệ cười ra ý, mỗi người tự chuẩn bị.

Bụi rậm tự nhiên xao động, hai bóng đen bắn vọt ra phi thân lên một cành cây cao gần đó đưa mắt đảo dáo dác quan sát chung quanh một lúc rồi mới hạ thân xuống nhằm hướng Chỉ Thủy sơn trang phi hành. Hai bóng đen ấy rất cẩn thận, thảo nào không bị ai phát hiện. Diệp Nhã Tuệ không dám đến quá gần cứ theo chân chúng từ xa.

Lần này Tiểu Hồ Tử đã nhìn được quá rõ nơi chúng phát xuất, chúng vừa đi khỏi, y không còn cầm kỵ gì nữa, thân hìn bốc lên rơi đúng vào chỗ chúng vừa bỏ đi.

Người vừa rơi vào bụi rậm y liền nhìn thấy trong đám cỏ cây chẳng chịt có một cánh cửa bí mật lúc ấy đang mở rộng, dưới cánh cửa có lẽ là một động đào dưới đất khá rộng vì có bày cả giường ngủ và các dụng cụ nấu ăn, có thể nói cái động này chẳng khác gì một căn nhà nhỏ, thảo nào đêm qua chúng vào trong ấy liền biến mất.

Trong động thấp thoáng có ánh đèn nhỏ đủ để Tiểu Hồ Tử quan sát rõ ràng cảnh vật, hoàn toàn không có gì gọi là khả nghi, trong một góc động chỉ có lớp tro than chưa cháy hết, chúng tỏ vẫn có người ở. Tiểu Hồ Tử sưu tra một lúc không phát hiện được điều gì lạ, đang định quay ra đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió động, y xông thân chớp nhoáng, ngoài cửa động đã nhảy hoành vào một bóng người, bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy ánh mắt người ấy sáng như điện, nhìn qua nhận ra liền người này bản lĩnh mười phần tinh thâm. Hắn cười lạnh một tiếng: - Người là người nào? Sao lại vào trong này? Còn hai người kia đâu?

Hắn hỏi liền ba câu khiến Tiểu Hồ Tử tức thì hiểu rõ thân phận hắn. Hiên nhiên hắn đuổi theo tên kia nên tìm đến đây do đó không biết Tiểu Hồ Tử là ai. Tiểu Hồ Tử đã định sẵn mỉm cười hòa hoãn: - Ta là Tiểu Hồ Tử từ Nhạc Dương mới đến. Các hạ tên gì hỏi hai người đó có chuyện gì?

Tên ấy chau mày lắm bầm:

- Thật chẳng ra sao cả, không biết chúng giao thiệp với tên tiểu hài tử này làm gì?

Tiểu Hồ Tử tiếp lời:

- Phải chăng các hạ thấy ta chỉ là một đứa bé? Hừ, các hạ đâu biết gần đây ta giúp cho họ được rất nhiều đó.

Ánh mắt hắn lưu chuyển:

- Chúng đi đâu rồi?

- Vì sao ta phải nói cho các hạ biết?

- Hãy mau tìm chúng về đây, ta có chuyện muốn nói với chúng.

- Các hạ là người nào hãy nói cho ta rõ.

Hắn cười gian xảo:

- Người biết làm gì?

Vừa nói hắn vừa rút ra một thẻ bài hình tam giác vung vẩy trước mắt Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử trầm ngâm:

- Ta có thể dẫn các hạ đi tìm chúng chứ không chịu để các hạ Ở đây chờ.
Hắn thấy Tiểu Hồ Tử có vẻ sợ trách nhiệm nên gật đầu:

- Được, chúng ta đi thôi.

Thân hình cất vọt lên lập tức ra khỏi cửa động, Tiểu Hồ Tử cũng ra theo. Hắn vừa rơi thân xuống đất, có ý muốn dừng lại đợi y, chỉ nghe Tiểu Hồ Tử nói mau: - Để ta dẫn đường, xin mời.

Hắn định quay lại mắt đã hoa lên và thân ảnh Tiểu Hồ Tử đã vượt tới trước xa hai ba trượng. Hắn đành bước theo y, đi một đoạn đường biết không phải tới Chỉ Thủy sơn trang, bất giác hắn kinh ngạc hỏi: - Sao thế? Chúng không phải ở Chỉ Thủy sơn trang sao?

- Đương nhiên không ở Chỉ Thủy sơn trang.

Hắn đang định hỏi thêm, bỗng thân hình Tiểu Hồ Tử mau thêm vượt qua hắn bốn năm trượng, hắn chỉ còn biết cố chạy theo.

Quân Sơn không phải chỉ có một Chỉ Thủy sơn trang, ngoài Chỉ Thủy sơn trang còn có rất nhiều đất trống. Bảy giờ Tiểu Hồ Tử dụng xuất bảy thành công lực phi hành, tay áo bay phấp phật cước độ cực mau khiến hắn càng kinh ngạc vì hắn đã cố hết sức mà vẫn không theo kịp.

Hai người một trước một sau phi hành trong khoảnh khắc đã đến một nơi thanh vắng, Tiểu Hồ Tử chậm dần cước bộ, người ấy vội chạy lên theo nói: - Tiểu huynh đệ, sao đến nơi xa thế này?

Thân hình Tiểu Hồ Tử dừng hẳn lại:

- Đến rồi!

Người ấy đưa mắt nhìn chung quanh, bốn bề hoang sơ tịch mịch, hắn chau mày:

- Chúng đến nơi vắng vẻ hieu quanh này làm gì?

Tiểu Hồ Tử đáp thản nhiên:

- Chẳng làm gì cả.

Hắn hơi giật mình:

- Huynh đệ nói vậy là có ý gì?

- Vì chúng đâu có mặt ở nơi đây.

- Thế huynh đệ dẫn ta đến đây làm chi?

- Để thu xác người.

- Thu xác ta ư? Tiểu huynh đệ, đừng đùa chứ, người nào làm kinh động đến người của Chỉ Thủy sơn trang khó mà thoát chết đây.

Tiểu Hồ Tử đùa bỡn như mèo vờn chuột:

- Có việc này ta e các hạ chưa biết.

- Việc gì?

Tiểu Hồ Tử nghiêm mặt chỉ vào ngực mình:

- Tại hạ tuy bé nhỏ thế này nhưng chính là người của Chỉ Thủy sơn trang đây.

Người ấy chân động cơ hồ muốn bật kêu lên nhưng chợt lóe lên một ý nghĩ, cho rằng Tiểu Hồ Tử chỉ là một đứa bé, bất giác hần nở một nụ cười: - Người thật là một chú tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày là gì, đáng sống lại không muốn, định đi tìm cái chết hả?

Tiểu Hồ Tử quát một tiếng nhỏ:

- Tại hạ nói thế để cạ lời. Mời tiếp chiêu.

Tay tả y đánh một chưởng liền vào ngực hần, đồng thời tay phải vòng lại sau rút “Thất tinh kiếm” do Chỉ Thủy phu nhân trao tặng. Y đã lập tức tốc chiến tốc thắng nên xuất thủ sử dụng cực kỳ mau lẹ, chưởng lực toát ra kinh hồn vượt ra ngoài dự liệu của đối phương. Hần hoảng hốt giờ song chưởng lên đỡ, hai luồng kinh lực chạm nhau hần liền bị đẩy lùi lại một bước.

Chưởng đầu tiên đã bị hạ phong, hần kinh sợ lui thêm bước nữa cùng lúc Tiểu Hồ Tử không buông tha phi thân vọt tới bảo kiếm điểm vọt theo. Trong lúc cấp thời người ấy không biết làm sao đành cuộn thân lăn dưới đất tránh kiếm thế Tiểu Hồ Tử.

Ai ngờ động tác của Tiểu Hồ Tử mau không thể tả, đối phương vừa lăn người tránh kiếm chưa kịp đứng dậy, thân hình Tiểu Hồ Tử chớp mắt đã đến gần bên, đầu mũi kiếm dí sát vào yết hầu hần, y quát to: - Đứng im!

Mũi kiếm lạnh như băng tuyết thấm vào cổ hần, hần chấn động toàn thân, lập tức cứng đờ người không dám cử động gì nữa. Tiểu Hồ Tử vươn tay trái điểm vào ba huyệt đạo của hần rồi tay phải thu kiếm, mỉm cười: - Bằng hữu, nếu muốn biết sự thực hãy đợi gặp Chỉ Thủy phu nhân, tốt nhất là người nên nói thực, nếu không ta sẽ không tha.

Người ấy biến sắc mặt thở dài nảo nuốt nhắm nghiền hai mắt không dám nói một tiếng. Tiểu Hồ Tử khiêng hần lên vai quay về Chỉ Thủy sơn trang. Thân hình của y vốn đã nhỏ bé lại vác thêm một người trên vai, từ xa nhìn lại chẳng khác gì trái cầu tròn lăn trên đường đi.

Về đến Chỉ Thủy sơn trang, trong sơn trang vẫn chưa có ai hay biết, đồng thời cũng chẳng thấy Diệp Nhã Tuệ đâu, có lẽ chẳng có gì lạ xảy ra ở sơn trang nên Tiểu Hồ Tử đến thẳng nội thất của Chỉ Thủy phu nhân, đang đi bỗng y nghe tiếng quát lạnh lạnh: - Đứng lại!

Ánh chớp lóe lên, tiếp liền nhị tỷ Trang Nhã Nghi xuất hiện, Tiểu Hồ Tử nói:

- Nhị tỷ, đệ là Hồ Tử đây.

Khi nhìn thấy Tiểu Hồ Tử, Trang Nhã nghi vội thu kiếm mỉm cười:

- Thì ra là ngươi, trên lưng vác ai đó?

- Tiểu đệ chưa hỏi tên hã là gì.

Trang Nhã Nghi tránh đường:

- Mau bỏ hã xuống đi. Ta dẫn đệ vào mời gia sư ra đây.

Tiểu Hồ Tử bước vào đại sảnh mới bỏ người nọ xuống đất. Chỉ Thủy phu nhân vừa kịp lúc đi ra hỏi: - Hồ Tử, xảy ra chuyện gì?

Tiểu Hồ Tử đem tình hình vừa rồi bẩm báo cho Chỉ Thủy phu nhân, sắc mặt bà hơi biến, bật kêu “a” một tiếng: - Có việc này vì ta quá sơ hốt đấy thôi.

Bà chau mày bảo Trang Nhã Nghi:

- Đem tên ấy đến đây.

Trang Nhã Nghi xách người ấy lên như xách một cái bì thịt, vừa chạm vào ánh mắt Chỉ Thủy phu nhân, hã liền gượng gạo nói: - Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn.

Tiếp đó hã cúi gầm mặt xuống, Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc kêu:

- Ra là ngươi, Hồ nhi, mau giải khai huyết đạo cho hã.

Tiểu Hồ Tử vâng lời vươn tay giải ba huyết đạo cho hã, hã vẫn cúi gầm mặt, đột nhiên bên mép hã ứa ra mấy giọt máu đen.. Tiểu Hồ Tử nhảy vội tới: - Nguy rồi, hã tự cắn lưỡi chết rồi!

Chỉ Thủy phu nhân thở dài:

- Lòng người thật không thể nào ngờ biết được, dung mạo hã trung hậu là thế mà cũng chẳng phải là người tốt.

Tiểu Hồ Tử vội hỏi:

- Trên giang hồ hã cũng có tên tuổi chẳng?

Chỉ Thủy phu nhân đáp:

- Tuy niên kỷ hã chưa tới ngũ tuần nhưng là nhân vật rất nổi tiếng suốt một dãy phía Nam Trường Giang, được người gọi là “Nghinh diện tam tinh” Chu Ngũ chính là hã. Trong giang hồ hã vẫn được coi là tay sở trường tuyệt kỹ, thiếu hiệp vì sao bắt được hã?

Tiểu Hồ Tử nói:

- Như vậy tiểu đệ diệt hoàn toàn nhờ may mắn, có lẽ nhất thời hã quá khinh địch nên khi bị tiểu đệ diệt toàn lực tấn công chẳng may bị thua tiểu đệ.

Chỉ Thủy phu nhân kinh sợ thán:

“Tên tiểu tử này còn trẻ như thế mà đã có bản lĩnh hạ được Nghinh diện tam tinh, tương lai còn tiến xa hơn nữa!” Lúc ấy Trang Nhã Nghi hoảng hốt kêu lên: - Sư phụ, chúng ta xử trí làm sao với cái xác chết này?

Chỉ Thủy phu nhân đáp:

- Hãy dặn gia nhân sửa soạn cho hẩn một cỗ quan tài rồi chôn cất.

Tiểu Hồ Tử tiếp lời:

- Không cần nhờ ai chôn hẩn, nếu để người ngoài biết chuyện này e không tiện.

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu:

- Nhã Nghi, hay con đem xác hẩn vất xuống hồ cũng được.

Trang Nhã Nghi hơi cúi đầu tỏ ý ngần ngại, Tiểu Hồ Tử đoạt lời:

- Vất xuống hồ cũng không nên, xin hãy để cho tiểu điệt mang chôn hẩn ở nơi kín đáo.

Nói xong y cúi xuống xóc cái xác “Nghinh diện tam tinh” Chu Ngũ lên vai, quay đầu đi liền. Y tìm đến một nơi rất vắng vẻ dùng Thất tinh kiếm đào một cái hố quăng xác Chu Ngũ xuống. Đang sắp lấp đất bỗng y động tâm nhớ lại trong người Chu Ngũ còn có tìn bài bỏ đi rất đáng tiếc, biết đâu tương lai chẳng có lúc hữu dụng, y liền nhảy xuống hố đất lục trong xác Chu Ngũ, tay y chạm vào hai vật, ngoài cái thẻ bài hình tam giác còn có một phong thư, y cất hết vào trong túi sau đó mới lấp đất chôn Chu Ngũ.

Khi y về đến hậu đường của Chỉ Thủy phu nhân đã thấy có mặt Diệp Nhã Tuệ Ở đó. Tiểu Hồ Tử hỏi: - Tuệ tỷ đuổi theo hai tên kia kết quả ra sao?

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Hai tên ấy rất kỳ quái, chỉ đến nhà bếp một lúc rồi lại quay về, chẳng thấy trong tay chúng có cầm vật gì ăn được, sau khi theo bọn chúng quay về, ngẫm theo dõi chúng nửa ngày xem ra chúng vẫn chưa có ý gì lạ nên ta về đây. Hồ đệ đi tận đâu khiến ta rất lo cho đệ!

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Chuyện của đệ từ từ sẽ nói, tỷ thấy chúng vào nhà bếp làm những gì?

- Hai đứa bọn chúng, một đứa vào trong, một đứa canh ngoài, ta không có cách nào đến gần được.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Hồ nhi, phải chăng cháu hoài nghi chúng lén hạ độc?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Trừ chuyện đó ra, chúng đâu có lý do nào đến nhà bếp?

- Có lẽ trong nhà bếp có ai câu kết với chúng chẳng?

Diệp Nhã Tuệ lo sợ:

- Sư phụ, có thể chúng có ý định hạ độc thật, lão nhân gia mỗi ngày đều có thói quen uống “Băng đường liên tử” từ sáng sớm, chẳng phải bắt đầu nấu từ đầu canh đêm trước đó ư?

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Cứ như con nói thì chúng ần nấp gần đây chẳng phải mới ngày một ngày hai, thế sao mỗi ngày ta đều uống “Băng đường liên tử” mà chưa trúng độc?

Tiểu Hồ Tử vội vàng bảo:

- Tuệ tử, mau, chúng ta hãy đi lấy nước băng đường liên tử của phu nhân lại đây tra xét xem sao mới biết được.

Diệp Nhã Tuệ gạt đi:

- Một mình ta đi lấy được rồi, cần gì cả đệ cùng đi?

Dứt lời nàng phi thân ra ngoài, chốc lát nàng đã đem nguyên cả ấm nước trở lại.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Ai di có vật gì thử được xem nước này có độc hay không?

Chỉ Thủy phu nhân đưa tay rút chiếc thoa ngọc gài trên mái tóc nhúng vào trong ấm “Băng đường liên tử” rồi cười bảo: - Cháu nhìn xem phải chăng...

Hai tiếng “phải chăng” vừa thoát ra khỏi miệng, không cần nói tiếp nữa, vì lúc ấy mặt bà biến sắc lộ vẻ vừa giận vừa lo. Chiếc thoa ngọc của phu nhân không đổi màu thành đen hoàn toàn nhưng hơi biến thành xám, điều đó biểu thị chất độc không lấy gì làm nặng lắm nhưng vẫn là có độc. Phu nhân vẫy tay bảo Diệp Nhã Tuệ: - Nhã Tuệ, mau đi gọi Tiền má lại đây cho ta.

Tiểu Hồ Tử can:

- A di, mắng trách Tiền má chẳng có lợi gì đâu, chi bằng ta cứ im lặng điều tra.

Chỉ Thủy phu nhân thở dài gạt đầu:

- Nhã Tuệ, con hãy lẳng lẳng mang ấm nước trả về chỗ cũ.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Chúng sử dụng loại độc được cực nhẹ hiển nhiên là có ý đồ để chất độc ngấm từ từ vào người A di. A di hãy kiểm tra thử coi có cảm giác gì không?

Chỉ Thủy phu nhân tuy là đàn bà nhưng chẳng kém gì trượng phu, sự thực bày ra trước mắt khiến bà tâm phục Tiểu Hồ Tử, bà lại thở dài một tiếng nữa, theo lời y vận công lực kiểm tra thân thể. Kiểm tra một lúc, phu nhân thở phào: - Hoàn hảo, toàn thân ta không thấy có gì lạ.

Tiểu Hồ Tử nói:

- Có lẽ chúng hạ độc thủ chưa lâu nên A di trúng độc chưa nặng, nhưng phải ngừa hậu hoạn không nên xem thường. A di rất nên thử qua “Huyết chu thiêm thù” cho chắc.

Hai tay y nâng liền lên. Chỉ Thủy phu nhân tiếp lấy “Huyết chu thiềm thừ”, bất giác lắc đầu mỉm cười: - Hải tử, người thật là lo lắng thái quá.

Phu nhân vén tay áo trái lên, đầu ngón cái tay phải vạch một đường trên vai trái cho máu rỉ ra rồi đặt con “Huyết chu thiềm thừ” lên vết máu ấy, con “Huyết chu thiềm thừ” hút chặt lấy vết thương không rơi xuống. Chỉ Thủy phu nhân biến sắc: - Thế là chất độc gì ta nhận không ra. Nếu không có “Huyết chu thiềm thừ”, lần này ta nguy mất rồi.

Nên biết con “Huyết chu thiềm thừ” bằng ngọc này nếu không có độc không bao giờ dính chặt vào da thịt như vậy vì nó dính vào vết thương một lúc là hút hết chất độc rồi mới tự động rơi xuống. Chỉ Thủy phu nhân thấy nó hít vào da mình rất chặt đủ biết chất độc ngấm trong bản thân bà không phải là nhẹ.

Diệp Nhã Tuệ nóng mặt:

- Loại độc được này của chúng đúng là một thủ đoạn hạ lưu và cực ác độc, và khó có thể đề phòng. Hổ đệ, bây giờ ta có thể yên tâm tiêu diệt chúng được rồi.

Tiểu Hổ Tử gật đầu:

- Diệp tỷ nói phải lắm, nhưng có một hậu quả cũng đáng cho ta suy xét.
- Hậu quả ra sao?
- Âm mưu quỷ mị của chúng là vô cùng thâm độc, ngay bây giờ ta tiêu diệt chúng chỉ khiến chúng thêm phần cảnh giác và nghĩ ra thêm âm mưu thâm độc hơn, lúc ấy chúng ta càng khó đối phó. Chi bằng ta cứ ngấm theo dõi để chúng không biết đề phòng.

Chỉ Thủy phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cách ấy tuyệt hay, nếu chúng ta thu phục được hai tên ấy có thể ta không bị chúng hại mà còn dùng được chúng. Hay lắm.

Tiểu Hổ Tử gật đầu:

- Lão nhân gia A di nói phải lắm, tiểu đệ sẽ tìm thương lượng với chúng.
Y định quay trở ra bỗng sực nhớ, “a” lên tiếng:
- Tiểu đệ lúc nãy có lấy được của “Nghinh diện tam tinh” Chu Ngũ một phong mật thư quên chưa đưa cho lão nhân gia xem qua.

Y bèn dâng thư lên Chỉ Thủy phu nhân, bà mở ra đọc lướt nhưng trong thư không hề có một chữ, chỉ có chín cái lá cây khô khiến phu nhân không thể đoán ra ý tứ. Chỉ Thủy phu nhân lắc đầu: - Điều này chỉ còn cách hỏi hai tên kia may ra mới biết.

Phu nhân trao trả lại phong thư ấy cho Tiểu Hổ Tử. Y động tâm nghĩ ra một kế liên bất tiếng:

- Tiểu diệt có cách rồi.

Y chuyển thân đi liền. Diệp Nhã Tuệ không yên tâm đề y mạo hiểm một mình liền gọi:

- Hồ đệ, đợi một chút, cho ta theo với.

Nàng quay đầu nhìn sư phụ chỉ thấy Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười gật đầu, Diệp Nhã Tuệ vội động thân bắn vọt theo Tiểu Hồ Tử. Hai người quay trở lại khu đất hoang vu rậm rạp đầu cỏ gia, Tiểu Hồ Tử dặn: - Tuệ tỷ hãy ở ngoài này đợi đệ, đệ vào thăm dò trước thử xem.

Diệp Nhã Tuệ ân cần:

- Được, đệ cẩn thận.

Thân hình Tiểu Hồ Tử vọt lên cao, nhẹ nhàng rơi xuống trước cửa động quát to:

- Mở cửa ra.

Tiểu Hồ Tử hoàn toàn không biết chúng có ám hiệu đặc biệt gì không, y cứ quát thẳng, vả chăng y tin chúng chẳng có ám hiệu gì đặc biệt. Tiếng Tiểu Hồ Tử vừa quát dứt cánh cửa mở rộng. Y hít một hơi chân khí, đề công hộ thân rồi phi thân vào động.

Vừa lọt thân vào y liền nhìn thấy hai tên đứng trước mặt trên tay đều có cầm ống “Tý ngộ muộn tâm kế” là một loại ám khí rất độc hại, thảo nào không có ai dám vào đây. Tiểu Hồ Tử khinh mạn quét mắt nhìn hai đối thủ. Cả hai đều bịt mặt nên không thể biết được niên kỷ diện mạo nhưng chỉ nhìn trong ánh mắt chúng cũng đủ biết chúng đang hết sức kinh ngạc. Tiểu Hồ Tử hơi gật đầu mỉm cười: - Nhị vị không ngờ là tại hạ phải không?

Cả hai dè dặt gật đầu, hiển nhiên là đã bị y nói đúng tâm lý. Tiểu Hồ Tử xòe bàn tay để lộ tín bài của “Nghinh diện tam tinh” Chu Ngũ: - Nhị vị hãy xem cẩn thận để hiểu rõ thân thế tại hạ.

Hai tên ấy vừa nhìn thấy tín bài liền dặt ống “Tý ngộ muộn tâm kế” vào lưng, do đó có thể biết thân phận cả hai không khác gì mấy với Chu Ngũ.

Từ bé Tiểu Hồ Tử đã ăn xin gặp đủ mọi hạng người nên chỉ cần nhìn ánh mắt y đã nhận ra phần nào ý nghĩ kẻ đối diện, y liền ôm quyền tươi cười: - Bằng hữu, xin khỏi cần khách sáo.

Thuận tay y rút luôn phong thư đưa cho một tên. Chúng nhận thư tức thì mở ra nhìn thấy chín cái lá khô liền nhẹ hẫng người, một tên mời Tiểu Hồ Tử ngồi còn một tên vội vàng rót trà.

Chín chiếc lá này thực ra chúng phải nhận được từ chiều hôm qua, bây giờ tuy có hơi muộn một chút nhưng chúng vẫn chưa dám nghi ngờ. Tuy vậy, chúng vẫn chưa chịu bỏ khăn che mặt xuống. Hai bên đều ngăm thăm dò ý tứ

của nhau nên đều trầm ngâm không ai lên tiếng.

Hốt nhiên Tiểu Hồ Tử khẽ mỉm cười:

- Hai vị Ở nơi động này thật là khổ sở, không biết nhị vị có cần tại hạ đây giúp gì chăng?

Một tên hỏi vặn:

- Trước tiên, thiếu hiệp hãy trả lời cho tại hạ một vấn đề.

- Xin mời hỏi.

Tên ấy hỏi liền:

- Có thật thiếu hiệp là công tử của Diệp đại hiệp không?

Tiểu Hồ Tử bật cười:

- Nhị vị cứ nghĩ kỹ thử xem, không lẽ trên đời này còn ai khác?

Tên kia hí hửng:

- Thế thì hay lắm. Vả chẳng nếu không đời nào sơn chủ yên tâm phái công tử đến đây?

Tên đầu tiên lại hỏi:

- Khi công tử tới đây sơn chủ có chỉ thị gì thêm không?

Mục quang Tiểu Hồ Tử quét ngang mặt hai tên, thay vì trả lời, y hỏi lại:

- Xin hỏi tên họ của nhị vị.

Tên đầu đáp:

- Tại hạ Lý Thất.

Tên kia đáp:

- Tại hạ Kỷ Thường.

Tiểu Hồ Tử giả vờ “a” một tiếng:

- Thì ra là nhị vị tiền bối, tại hạ xin thất kính.

Lý Thất và Kỷ Thường lai lịch ra sao, sự thực Tiểu Hồ Tử không rõ, nhưng y vẫn cứ ra vẻ nghe tên chúng đã lâu khiến Lý Thất gượng cười: - Không dám, tại hạ lấy làm then lắm.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Trước khi tại hạ đến đây, sơn chủ dặn đi dặn lại, nếu có gặp chuyện gì khó khăn cứ việc thỉnh giáo nhị vị. Lúc ấy sơn chủ chưa chịu nói rõ nhị vị là ai, hôm nay mới biết là nhị vị tiền bối. Sau này còn nhiều dịp phải nhờ cậy đến cao kiến của nhị vị.

Kỷ Thường nóng nảy ho khan một tiếng:

- Thiếu hiệp quá khách sáo, hai người chúng tôi chỉ biết tuân lệnh thi hành...

Tiểu Hồ Tử thăm dò bằng cách ngắt lời:

- Sơn chủ có dặn tại hạ, nếu nhị vị không có cảm hứng làm việc ở Chỉ

Thủy sơn trang có thể xin thay đổi công việc.

Kỷ Thường vội cười:

- Như vậy hay lắm, điều thứ nhất tại hạ không muốn ở mãi trong cái động ẩm thấp này...

Lý Thất chặn lời đồng bọn:

- Lão đại, không nên... lão điên rồi ư?

Kỷ Thường vội ngừng lời mặt biến sắc cổ căi:

- Sợ cái gì, đó là tự ý của sơn chủ chứ có phải do chúng ta không tuân lệnh đâu?

Lý Thất trừng mắt với Kỷ Thường một cái rồi quay sang cười với Tiểu Hồ Tử:

- Hồ thiếu hiệp, Kỷ lão đại nói năng vụng về, xin thiếu hiệp đừng chấp. Có thiếu hiệp đến đây cầm đầu chúng tại hạ huynh đệ thực là đã quá sở cầu đâu dám có ý gì khác?

Tiểu Hồ Tử giả vờ thành khẩn:

- Lý tiên bối đừng hiểu lầm ý tại hạ, tại hạ không dám dùng ngôn ngữ thăm dò nhị vị, sự thực sơn chủ có dặn nếu như nhị vị không thích ở đây nữa thì đây là cơ hội tốt, tại hạ nhất định sẽ cố sức giúp đỡ nhị vị được như ý.

Lý Thất ngập ngừng:

- Sơn chủ thực không trách phiền chứ?

Tiểu Hồ Tử cười:

- Nhị vị tử hoi xem nhị vị có làm gì sai không liền tự biết.

Lý Thất thở phào:

- Huynh đệ tại hạ sau khi đến đây tự cho là đã rất ư cẩn thận, tuyệt không có điểm nào thất thổ sơ hở.

- Như vậy thì được.

Lý Thất nói:

- Nếu thiếu hiệp nói tốt thêm cho chút ít nữa huynh đệ tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Điều ấy nhất định rồi, cần gì phải nói?

Kỷ Thường xen vào:

- Hồ thiếu hiệp, tại hạ còn có điều kiện chưa rõ không biết có nên hỏi hay không?

- Xin tiên bối cứ hỏi.

Kỷ Thường hỏi:

- Thiếu hiệp và chúng tại hạ nguyên chưa có giao tình gì tại sao thiếu hiệp

lại tự nguyện giúp đỡ huynh đệ tại hạ?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Tại hạ không dám nói dối, nhân vì tại hạ với nhị vị cùng một hoàn cảnh nên giúp nhị vị cũng là tự giúp mình đó thôi.

Lý Thất cúi đầu:

- Cảm tạ thiếu hiệp chân thành, ngu huynh đệ rất yên tâm.

Kỷ Thường cũng cười:

- Tiếc rằng trước đây chúng ta không biết nhau, thiếu hiệp quả rất đáng là bằng hữu thâm giao.

Tiểu Hồ Tử cười:

- Từ nay chúng ta là bằng hữu thâm giao không đủ vui sao?

Kỷ Thường vẫn còn áy náy:

- Thiếu hiệp còn trẻ tuổi mà được giao trọng trách chắc là được trợ lực đặc biệt của sơn chủ không hiểu thiếu hiệp có vui lòng dẫn huynh đệ tại hạ diện kiến sơn chủ một lần được chăng?

Tiểu Hồ Tử cười gật đầu:

- Đương nhiên có thể, sơn chủ chính đang ở sơn trang, nếu nhị vị không ngại, chúng ta sẽ đến bái kiến.

Lý Thất vui mừng:

- Như thế hay lắm, xin phiền thiếu hiệp.

Tiểu Hồ Tử đứng dậy chỉ nói một câu ngắn:

- Tại hạ dẫn đường cho nhị vị.

Hai vai lay động đã ra khỏi động. Y vừa ra khỏi cửa động, đầu tiên liền ngầm ra hiệu cho Diệp Nhã Tuệ.

Khi dẫn hai tên ấy đến trước Chỉ Thủy sơn trang, Lý Thất liền cảm thấy sự việc bất ổn, hắn do dự dừng chân kêu lên: - Thiếu hiệp...

Chưa biết hắn định nói câu gì, Tiểu Hồ Tử đã cười ngắt lời:

- Nhị vị hãy nhỏ tiếng một chút, đừng kinh động đến Chỉ Thủy phu nhân.

Lý Thất thở phào không hỏi tiếp vì câu nói ấy của Tiểu Hồ Tử đã chứng tỏ người mà chúng sẽ được gặp không phải là Chỉ Thủy phu nhân. Với chúng, chỉ cần không phải Chỉ Thủy phu nhân, bất cứ ai cũng có thể là người đồng bọn với chúng.

Trong trang viện tối mịt, Lý Thất và Kỷ Thường rón rén theo sau lưng Tiểu Hồ Tử đi qua phía dãy phòng bên tả. Vừa lúc ấy có ánh lửa bật loé sáng lên. Chỉ Thủy phu nhân xuất hiện nhìn chúng gật đầu mỉm cười: - Thì ra là “Vân Mộng song kiệt” giá lâm, lão thân không nghênh tiếp kịp thật là thất kính.

Lý Thất và Kỷ Thường biến sắc mặt, chúng nghe Tiểu Hồ Tử cất tiếng:

- Phu nhân tuyệt không có ác ý, xin mời nhị vị ngồi xuống thương lượng.

Lý Thất, Kỷ Thường nhìn hai bên tả hữu lại thấy có đủ cả ba nữ đệ tử của Chỉ Thủy phu nhân mỗi người đứng một góc, với bản lãnh của “Vân Mộng song kiệt” nếu muốn phá vòng vây thoát thân là chuyện tuyệt khó.

Lý Thất tự biết mình đã vào thế yếu liền tươi cười ôm quyền:

- Ngu huynh đệ xin ra mắt phu nhân.

Lý Thất, Kỷ Thường trong bụng lo âu ngồi xuống. Chỉ Thủy phu nhân vẫy tay:

- Dâng trà.

Trà do đệ tử Trang Nhã Nghi thân hành đem tới chứ không phải thị nữ nha hoàn nào, chứng tỏ lễ mạo rất chu đáo. Lý Thất, Kỷ Thường vốn đang lo âu lại càng thêm bất an, hai người đưa mắt nhìn nhau không biết nên mở lời ra sao. Chỉ Thủy phu nhân cười hàm tiếu: - Lão thân mời chư vị tới đây bằng cách này thực là bất kính, mong chư vị dung thứ cho.

Kỷ Thường cười gượng gạo:

- Phu nhân, lần này huynh đệ chúng tôi như người bị vấp ngã đã bị phu nhân phát hiện ra hành tung, tùy tiện phu nhân tha hay giết, nhưng xin nể mặt cùng là nhân vật võ lâm cho huynh đệ chúng tôi được dịp...

Chỉ Thủy phu nhân nghiêng mình nói:

- Kỷ đại hiệp hiểu lầm ý của lão thân rồi...

Lý Thất chặn lời:

- Ý của phu nhân là...

Chỉ Thủy phu nhân cười nhỏ:

- Ý của lão thân chính như Kỷ đại hiệp vừa nói, chúng ta đều là nhân vật võ lâm hãy thương lượng cho ổn đáng, nhân đó mới dám mời nhị vị đến nói chuyện chân thành.

Lý Thất lắc đầu:

- Chúng tôi đâu có gì đáng bàn luận?

Chỉ Thủy ngạc nhiên:

- Nhị vị quyết cự tuyệt lão thân ư? Nhị vị chưa tin là lão thân rất chân thành?

Lý Thất miễn cưỡng:

- Không phải như vậy.

- Không phải thì là sao?

Kỷ Thường xen lời:

- Nhân vì bất kể phu nhân bàn luận chuyện gì, chúng tôi đều không có

quyền tự chủ, như làm sao thương lượng?

Rồi hấn trừng mắt nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Phu nhân không tin, cứ hỏi xá điệt đây thì biết.

Tiểu Hồ Tử gật đầu đáp:

- Tuy nói như vậy nhưng chúng ta vẫn có nhiều việc có thể thương lượng với nhau được. Ví dụ như về nhị vị đây chúng ta có thể để nhị vị tự do về bẩm báo lại với sơn chủ. Sơn chủ của nhị vị hiểu rõ hơn tại hạ, tại hạ bất tất phải nói thêm.

Có lẽ y đã nói trúng tâm sự của chúng nên chúng cúi đầu không nói được một lời.

Chỉ Thủy phu nhân tiếp:

- Nói cho thật, lão thân hiện nay không muốn chống đối lại sơn chủ nhị vị do đó mới mời nhị vị đến thương lượng kế sách nào cho vẹn toàn, còn nếu nhị vị có khó khăn gì, lão thân xin hứa sẽ tận tâm giúp đỡ, mong nhị vị yên tâm.

Kỷ Thường làm bầm:

- Sự khó khăn của huynh đệ chúng tôi, chỉ e phu nhân giúp không được.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Nhị vị không bị ràng buộc gì làm sao sơn chủ không chế được nhị vị, hoặc là sơn chủ đã ngầm hạ độc trong thân thể nhị vị? Nhị vị hãy nhìn cái này có thể giúp nhị vị được gì không?

Vừa nói, phu nhân vừa rút con “Huyết chu thiềm thừ” đặt lên bàn. Hai mắt Lý Thát vừa nhìn thấy con cóc ngọc ấy liền nói: - Phu nhân có cho phép huynh đệ chúng tôi thử qua công năng của nó?

Chỉ Thủy phu nhân gật đầu:

- Có gì mà không được! Hồ nhi hãy giúp nhị vị đại hiệp thử xem.

Tiểu Hồ Tử cầm lấy con “Huyết chu thiềm thừ” theo cách của phu nhân, giải độc cho hai tên “Vân Mộng song kiệt”. Sau một lúc Lý Thát, Kỷ Thường thở phào quay về Chỉ Thủy phu nhân và Tiểu Hồ Tử ôm quyền xá dài: - Đa tạ cao nghĩa của nhị vị, phu nhân có dặn bảo gì xin cứ nói, huynh đệ chúng tôi xin nghe lệnh.

Chỉ Thủy phu nhân nhìn Tiểu Hồ Tử:

- Hồ nhi, con và Lý đại hiệp hãy thương lượng được rồi.

Sau đó Tiểu Hồ Tử theo kế hoạch bàn với Lý Thát, Kỷ Thường xong xuôi, hai bên đều vui vẻ, y ra lệnh cho hai tên ấy đi về. Sự xử lý của y được Chỉ Thủy phu nhân rất tán thưởng, bà cười hỏi y: - Hồ nhi, về chuyện cứu mẫu thân của Tuệ nhi, con có nghĩ ra cách nào không?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tiểu diệt nghĩ ra một cách nhưng không biết có nên thi hành hay không?
- Cách nào, con cứ nói cho ta nghe.

Tiểu Hồ Tử ghé vào tai phu nhân nói một hồi, chỉ thấy phu nhân rất vui:

- Hay, hay lắm. Cứ làm như vậy.

Ngày hôm sau Tiểu Hồ Tử rời Chỉ Thủy sơn trang, quay trở lại Cổ gia bảo. Vì xảy ra chuyện của “Thất bộ lăng ba” Đỗ Nhất Bình nên sự quay lại Cổ gia bảo lần này thêm phần mạo hiểm. Nhưng cứ theo y suy đoán, cái vị Thất bộ lăng ba này tuy có vấn đề nhưng không thể là đồng đảng của Cổ gia bảo. Nếu lão không phải là đồng đảng của Cổ gia bảo tất lão không cần bán rẻ Tiểu Hồ Tử cho Cổ gia bảo, nói ngược lại, nếu lão là đồng đảng của Cổ gia bảo ắt đã thông tư hết tin tức cho Cổ gia bảo biết rồi. Tiểu Hồ Tử cũng nghĩ tới chuyện Cổ gia bảo có thể tương kế tựu kế, tạm thời buông lỏng y, đợi cơ hội lớn hơn sẽ hạ thủ với y, do đó y vẫn còn đủ thời gian thông dong hành động, đợi khi nào Cổ gia bảo phát giác lúc ấy sẽ tùy tình hình mà ứng phó.

Tâm lý Tiểu Hồ Tử đã sẵn chuẩn bị lại thêm y có võ công cao cường, do đó y đã biết rõ trong rừng là có cạm bẫy nhưng vẫn hiên ngang tiến vào rừng.

Tiểu Hồ Tử mới xa cách Cổ gia bảo một thời gian ngắn, Cổ gia bảo đã có thay đổi lớn, đại trà “nginh tân quán” lúc nào cũng mở rộng cửa chẳng khác gì nhà Mạnh thường quân khi xưa để cung dưỡng vô số thực khách anh hùng bốn phương nhưng trong vùng kiểm soát của Cổ gia bảo, sự căng phòng cũng tăng phần nghiêm mật.

Tiểu Hồ Tử sợ bị lộ tông tích, y ở lì trong phòng suốt hai ngày quan sát động tĩnh.

Ngày thứ ba, Phi Phi tự động tìm tới. Tiểu Hồ Tử nửa thật tình nửa thăm dò hỏi nàng:

- Nhị thư thư, đệ quay lại đây chúng có nghi ngờ gì đệ không?

Phi Phi trả lời bí mật:

- Cái ấy rất khó nói... nhưng đã có ta che chở, đệ còn sợ gì?
- E rằng thư thư không che chở mãi được, chỉ cần có người phát hiện đệ không có mặt trong phòng này thư thư biết chứng minh với chúng ra sao?

Phi Phi mỉm cười:

- Ta đã có cách thể thân cho đệ, đệ còn sợ gì?

Dứt lời, nàng gọi nhỏ một tiếng, ngoài phòng có một tiểu hài tử cũng cỡ tuổi như Tiểu Hồ Tử bước vào. Phục trang của nó cũng rất giống y. Tiểu Hồ Tử cảm khái lắc đầu trong lúc Phi Phi kéo tay y: - Đi mau, có thằng bé thay thế đệ nằm trên giường, đệ còn gì không yên tâm nữa?

- Thư thư chuẩn bị chu đáo quá, đêm nay có chuyện gì không?
- Để cứ đi ắt biết.

Không đợi y hỏi thêm, nàng kéo tay y ra ngoài liền. Tiểu Hồ Tử được nàng dẫn khỏi phòng ngủ đi đến một nơi kín đáo, nàng mới đưa ra hai bộ y phục, nàng tự mặc vào bộ áo màu tím còn bộ áo màu đỏ nàng đưa cho y. Thay đổi y phục xong, Phi Phi còn đưa thêm hai mũ đội che hắt mặt, sau đó dẫn y đến một chỗ khác. Tiểu Hồ Tử nổi tính hiếu kỳ cứ đi theo sau nàng không buồn hỏi một tiếng. Cổ gia bảo canh phòng nghiêm mật là vậy mà Phi Phi dẫn y đi đã lâu vẫn chưa bị ai ngăn cản gì cả.

Cuối cùng họ đến bên cạnh một gốc cây to, dưới gốc cây có một tảng đá khá lớn.

Phi Phi đẩy tảng đá ấy qua để lộ ra một cửa động, nàng bảo:

- Hồ đệ vào đi!

Tiểu Hồ Tử tin chắc Phi Phi không bao giờ có ý hãm hại y nên y chẳng chút do dự rơi thân xuống cửa động. Mắt y tối sầm lại vì tảng đá trên đầu trở lại vị trí cũ đồng thời với lúc Phi Phi rơi thân xuống theo y.

Tiểu Hồ Tử không nhìn được tò mò hỏi:

- Nhị thư thư có chủ ý gì? Hãy nói cho tiểu đệ nghe với.

Phi Phi vừa nói:

- Người sao cứ hỏi mãi...

Vừa đưa tay đánh một ánh lửa, theo đó mới đáp:

- Ra khỏi bảo.

Dứt lời nàng phi thân vùn vụt trên con đường thông đạo không lấy gì làm dài lắm, ước độ chỉ bốn năm mươi trượng là cùng. Cửa ra của đường thông đạo là một ngôi cổ mộ, ra khỏi ngôi mộ đã thấy bức tường dài của Cổ gia bảo đen chúi nằm ở sau lưng xa đến hai, ba mươi trượng. Cái đường bí mật này, hình như Cổ phu nhân cũng không hề hay biết, Tiểu Hồ Tử không khỏi thảm phục Phi Phi.

Ra khỏi cổ mộ rồi, Phi Phi mỉm cười hỏi:

- Ta xin tiểu đệ bảo vệ bí mật ấy cho ta, đệ có bằng lòng không?

Tiểu Hồ Tử cười gượng:

- Người đã bị thư thư kéo ra đây, đệ không bằng lòng sao được. Bảo vệ bí mật gì?

Phi Phi vừa cất bước vừa đáp:

- Bảo vệ cho ta.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Thư thư định đi đâu đây?

- Đi tìm một người.

- Là ai?

- Vừa có thể là bằng hữu, vừa có thể là oan gia.

Tiểu Hồ Tử “ồ” một tiếng không truy hỏi ngay vì y biết thế nào nàng cũng nói tiếp.

Quả nhiên, mới đi hai ba bước Phi Phi liền bảo:

- Chúng ta đi gặp người này rất trọng yếu, sau khi nói chuyện hợp với hần xong chúng ta mới mở mày mở mặt được.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Còn không hợp thì sao?

- Chúng ta bắt buộc phải hợp với hần để trừ tuyệt hậu hoạn.

Tuy trong lòng Tiểu Hồ Tử không đồng ý với cách xử sự của Phi Phi chút nào, nhưng y cũng biết Phi Phi có nỗi đau khổ riêng, y không nỡ bỏ mặt cho nàng tử sinh không đoái hoài tới, y thở dài thầm trong lòng mau bước theo nàng.

Hai người phi hành hơn mười dặm, Phi Phi thấy Tiểu Hồ Tử vẫn bám sát theo, nàng bèn chậm cước độ, quay lại thân thiết: - Hồ đệ, ta với đệ tuy không phải là chị em ruột nhưng tình cảm của chúng ta khác gì chị em ruột, lúc nào tỷ tỷ có lỗi lầm một chút, đệ đừng lấy làm giận tỷ tỷ nhé.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Thưa thưa ời, đệ đâu dám giận gì thưa thưa, nhưng xin nói cho rõ bây giờ thưa thưa định làm gì đó?

Phi Phi ngẩng cao đầu chỉ tới cái thổ địa miếu nằm không xa đó:

- Đến rồi, không có thời gian nói nữa.

Thân hình nàng nhất nhô mấy cái đã lướt đến trước cửa miếu thổ địa. Cái miếu thổ địa này rất nhỏ, không thể dung chứa nổi bất cứ ai ngồi trong đó, nhưng phía sau miếu lại có một tảng đá phẳng rất lớn nằm dưới một tàng cây rậm rạp cổ thụ.

Phi Phi quét mắt quan sát chung quanh rồi bảo:

- Huynh đệ, chúng ta ngồi xuống đây nghỉ một lát đợi người.

Tiểu Hồ Tử ngửa mặt nhìn lên tàng cây rậm mỉm cười:

- Bằng hữu, mời xuống!

Trong đám cảnh lá rậm rạp phát ra một chuỗi cười lớn, rồi từ trên không rơi xuống một người, người ấy mặc áo bào rộng đầu đội chiếc khăn sụp xuống mặt, ôm quyền xá dài: - Nhị vị, thật cao minh.

Phi Phi hơi đỏ hồng hai má, lạnh giọng nói:

- Có mang theo cái gì không?

Người ấy vỗ vào lưng áo hỏi lại:

- Còn cô nương?

Phi Phi gật đầu:

- Không thiếu chút nào đâu.

Nàng đưa tay vào áo rút ra một cái hộp gấm. Người ấy bảo:

- Xin cô nương mở hộp cho tại hạ nhìn một chút.

Phi Phi ấn vào cái nút cạnh hộp, cái nắp bật lên. Khi nắp hộp mở ra, chỉ thấy ánh sáng chói lọi rực lên màu hồng đỏ của hai hạt ngọc châu.

Mục quang người ấy chăm chú nhìn vào hạt ngọc châu, gật đầu:

- Hay lắm! Đúng là viên ngọc quý!

Tiếp đó liền vươn tay chụp lấy. Phi Phi co tay thu hồi cái hộp gấm cất vào trong áo:

- Chậm đã.

Người ấy kinh ngạc lạc giọng hỏi:

- Cô nương có ý gì?

Hồi 17 - Bằng Hữu Thành Kê Lạ

Phi Phi gần giọng:

- Vật của người cũng phải đưa ra.

Người ấy nói:

- Chúng ta tiền trao cháo múc chưa được ư?

Phi Phi cười gần:

- Lỡ người đưa hàng giả cho ta thì sao?

Người ấy cười xòa:

- Hiệu của lão tử làm ăn uy tín làm gì có hàng giả?

Phi Phi nói:

- Có câu nói “tri nhân tri diện bất tri tâm” (biết người là biết mặt thôi chứ không thể biết được lòng dạ) huống gì, đến mặt thật của người ta còn chưa biết được.

Người ấy đáp:

- Chúng ta đã có quy định không cần thấy mặt nhau.

- Không thấy mặt khả dĩ cũng được, nhưng người phải chứng minh hàng người là hàng thật.

Người ấy mỉm cười:

- Cô nương bảo tại hạ phải chứng minh làm sao?

- Chuyện ấy là của người.

Người ấy lắc đầu:

- Tại hạ không có cách chứng minh.

Phi Phi nói:

- Người như vậy là không công bình, giá trị của hai hạt ngọc châu này là hai mươi vạn lạng bạc, chẳng lẽ chỉ mang đổi được câu “không có cách chứng minh” thôi ư?

- Nếu cô nương không tin tưởng coi như chuyện mua bán của chúng ta không thành, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời, ôm quyền định chuyển thân, Phi Phi quát lớn:

- Đứng lại.

Người ấy giận dữ, cười nhạt một tiếng:

- Bằng hữu, mua bán đã không thành, cô nương còn lưu tại hạ làm gì?

Thấy người ấy nổi giận, Phi Phi mềm dẻo hòa hoãn:

- Bằng hữu, mua bán không thành thì thôi, nhưng giữa chúng ta còn có một vấn đề nhỏ cần giải quyết.

- Vấn đề gì?

- Đúng là vừa rồi người đã nhìn thấy hai hạt ngọc châu của ta chẳng?

- Đúng, tại hạ có nhìn thấy.

Phi Phi mỉm cười:

- Loại ngọc châu này trong thiên hạ ít người có, người được nhìn thấy nó, chẳng khó gì tra xét ra thân phận của ta. Nay chuyện mua bán không thành, người bỏ đi, đối với ta chuyện ấy khiến ta không thể ăn ngon ngủ yên được.

- Thế ý của cô nương là?

Phi Phi đáp:

- Không thể không mua bán cho xong.

- Nhưng tại hạ không có cách chứng minh.

Phi Phi cười gằn:

- Người cứ nghĩ kỹ đi, thế nào cũng có cách chứng minh.

Tiểu Hồ Tử thấy hai người giằng co nói qua đáp lại, tuy vẫn chưa biết người kia định trao đổi cái gì nhưng y hoàn toàn đã rõ Phi Phi chỉ có muốn cướp đoạt của người vật gì đó. Người ấy lóe mắt lên nhìn Tiểu Hồ Tử: - Nếu như cô nương nhất định cần chứng minh, chỉ còn cách dùng vị tiểu huynh đệ này thí nghiệm.

Phi Phi lắc đầu:

- Người coi y là người gì mà để người thí nghiệm?

Tiểu Hồ Tử xen lời:

- Không sao, tiểu đệ xin tự nguyện.

Phi Phi quát:

- Người không biết gì chớ xen vào.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Thế thư thư phải nói cho tiểu đệ rõ chuyện gì.

Phi Phi ngần ngừ một chút rồi nói:

- Hắn có một loại thuốc uống vào có thể khiến người ta điên cuồng, chúng ta thảo luận mua bán loại dược vật ấy.

Thì ra người ấy cũng chẳng phải tốt đẹp gì, Tiểu Hồ Tử bèn lui một bước không thềm nói tới chuyện hai người nữa. Người ấy bảo: - Tại đây chúng ta chỉ có ba người, vị tiểu huynh đệ này không chịu thí nghiệm chẳng lẽ tại hạ chịu thí nghiệm sao?

Phi Phi gằn giọng:

- Nếu người không nghĩ ra cách nào khác, chắc chỉ còn cách chính người phải tự thí nghiệm.

Người ấy ha hả cười lớn:

- Bằng hữu, cô nương chưa biết gì bản liệu sao? Nếu bản liệu không có khả năng tự vệ, làm sao làm nghề buôn bán này được? Cô nương thật chẳng

biết tự lượng sức chút nào.

Phi Phi lãnh đạm:

- Không phải mãnh long sao dám quá giang? Ta dám nói ra lời ấy tất đã có thủ đoạn buộc ngươi phải nghe lệnh.

Người ấy bật cười khì một tiếng:

- Cô nương có thủ đoạn gì, cô nương cứ ra tay, tại hạ cáo từ.

Vừa dứt lời, thân hình liền chuyển động không thềm nhìn Phi Phi nửa mắt, cất bước đi liền. Phi Phi quát lớn: - Ngươi đi được sao?

Chưởng thế đánh ra theo sau lưng người ấy, chưởng đến nửa chừng biến thành trảo chụp xuống vai hắn. Người ấy hơi nghiêng vai tránh trảo rồi xoay ngược thủ pháp tát vào mặt Phi Phi với vẻ rất khinh thường.

Phi Phi cười lạnh:

- Ngươi thực muốn chết rồi!

Đầu nàng hơi nghiêng qua chiêu thế, không biến cứ vụt tới vai hắn. Chiêu thế nghiêng đầu của nàng rất xảo diệu, thảo nào nàng không kiêu ngạo không coi đôi phương ra gì, có lẽ nàng còn nhiều kỳ chiêu diệu thế khác nữa.

Không ngờ, bàn tay nàng vừa chụp trúng đầu vai người kia định kéo về đột nhiên nàng buông tay rút lại miệng kinh dị ú ớ kêu lên: - Ngươi... ngươi...

Thân hình nàng liền tiếp thối lui bốn, năm bước, tiếp theo thân ngã nghiêng ngã luôn xuống đất. Thì ra, khi tay nàng vừa chụp trúng vai đối phương có thể nói chiêu đầu đã khắc chế được địch thủ, nàng không ngờ năm ngón tay vừa chạm vào vai hắn lập tức trong vai hắn bắn ra vô số mũi kim đâm vào chưởng tâm nàng đau đến tận xương thủy phải vội buông tay thối lui.

Khi nàng vừa kêu lên kinh dị lui lại phát giác liền người ấy tát tới một cái rõ ràng có ý khinh thị nàng nên chỉ tát nàng một bạt tai, và trong lúc nàng hoang mang vô ý hắn đã tung ra một loại độc phân không có sắc không có mùi. Chất độc của phân cực kỳ mau lẹ thâm nhập vào người nàng, hai đầu gối nàng tức thì mềm nhũn ngã xuống, đang từ thắng hóa thành bại.

Thân thể nàng tuy đã hết mọi sức lực nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, nhưng như vậy nàng càng kinh hoàng, định mở miệng nhưng không thể nào nói nên lời. Người ấy quay thân lại chỉ vào mặt nàng: - Cứ theo hành vi của cô nương đáng lẽ ta phải giết cô nương đoạt ngọc châu đi rồi, chỉ vì bản liệu có nguyên tắc không thềm lấy của bất nghĩa nên chỉ cho cô nương bài học suốt đời bị tê liệt toàn thân.

Người ấy nói xong nhìn Tiểu Hồ Tử một cái rồi chuyển thân. Đột nhiên

trước mặt hắn, thân pháp Tiểu Hồ Tử vụt tới chặn đường. Hắn quát: - Tránh ra.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Người có bảnh lãnh gì hãy cho tại hạ xem thử.

Người ấy gầm lên:

- Người tự tìm cái chết, ta sẽ hoàn thành cho.

Dứt lời nạp khí vào đan điền đánh chuông ra. Chỉ nghe hắn hự lên một tiếng u uất bị chuông lực của Tiểu Hồ Tử chấn động lùi lại liên tiếp gần đến bên thân Phi Phi, miệng thổ máu tươi. Nguyên vì Tiểu Hồ Tử thấy hắn xuất thủ đã chế phục Phi Phi nên đã kịp ngưng tụ bảy thành nội lực đỡ chuông, chỉ một chiêu đã đủ thương hắn.

Sự thất bại của hắn cũng bất ngờ như sự thất bại của Phi Phi. Tiểu Hồ Tử vừa đánh một chuông đã đánh thối lui đối phương chính y cũng ngạc nhiên không kém vì đây là lần đầu tiên y trực tiếp đối chuông, không ngờ lại thắng mau lẹ đến thế.

Người ấy miễn cưỡng đứng vững thân hình bật kêu “a” một tiếng rồi huyết lên một tiếng sáo miệng. Tiểu Hồ Tử động tâm, phi thân tới chớp nhoáng vươn tay điểm vào huyết đạo buột hắn phải im miệng nửa chừng, y quát to: - Bằng hữu, người hãy nghe lệnh ta.

Người ấy không thể huyết sáo được nữa nghĩa là không còn cách ra hiệu cho đồng đảng cứu viện, bất giác kinh sợ tái mặt: - Người... người... định làm gì?

Tiểu Hồ Tử nói:

- Bằng hữu của tại hạ đã trúng độc của người phải không? Mau đưa thuốc giải ra đây.

Người ấy gật đầu:

- Không sai, cô nương đã trúng độc của tại hạ, nhưng trong người tại hạ rất tiếc không mang theo thuốc giải.

- Ta không tin.

- Người không tin ta cũng chẳng biết làm cách nào.

Tiểu Hồ Tử quát:

- Để ta tìm xem.

Dứt lời tay y đã vươn ra lục soát khắp người hắn.

Đột nhiên, Tiểu Hồ Tử giật bắn người rút tay về thẳng thốt kêu lên:

- Thì ra người là nữ nhân.

Tiểu Hồ Tử vừa rút tay tâm niệm liền chuyển động kéo cái khăn che mặt của người ấy xuống. Cái khăn vừa tuột xuống cũng là lúc Tiểu Hồ Tử phát ra

tiếng kêu kinh hoàng: - Người... người... không phải là đại tể Nhân Nhân đó ư?

Đúng nàng ta là Nhân Nhân. Nhân Nhân kinh ngạc:

- Người...

Tiểu Hồ Tử đưa tay tự tháo khăn che mặt mình:

- Ta là Tiểu Hồ Tử!

Nhân Nhân “a” một tiếng:

- Cô nương kia..

Tiểu Hồ Tử tiếp:

-... Là nhị tể Phi Phi đó!

Vừa nói y vừa vội đưa tay giải huyết đạo cho Nhân Nhân. Nhân Nhân chạy đến bên thân Phi Phi miệng bật kêu: - Nhị muội, nhị muội!

Rồi đỡ Phi Phi dậy rút ra một viên dược hoàn đẩy vào miệng Phi Phi. Qua một lát, Phi Phi cất tiếng gọi: - Đại tể, sao lại là đại tể?

Tiểu Hồ Tử đứng cạnh đáp:

- Đại tể, sao âm thanh của đại tể không giống nữ nhân chút nào?

Phi Phi định bò dậy nhưng khi chống tay nàng thấy toàn thân vẫn chưa có chút sức lực, vội vàng kêu lên: - Đại tể, sao chân tay em chưa động dậy được?

Nhân Nhân đau khổ than:

- Nhị muội, đại tể xin lỗi em.

Tiểu Hồ Tử kêu:

- Điều là chị em có gì xin lỗi không xin lỗi, mau cho nhị tể uống thuốc giải mau.

Nhân Nhân đáp:

- Trong thân ta thực không có thuốc giải.

Phi Phi vội nói:

- Vậy đại tể hãy về lấy đi.

- Trong nhất thời cấp bách, ta có về cũng chẳng lấy được.

Phi Phi kêu to một tiếng:

- Sao đại tể độc ác thế?

- Nhị muội hiểu lầm đại tể rồi. Em đâu biết được, bất quá đại tể chỉ là người nghe theo lệnh làm thôi, thuốc giải ta không có quyền giữ, nếu muốn có thuốc giải ta phải nghĩ ra cách khác.

- Vậy đại tể hãy mau nghĩ ra cách nào đó đi.

Nhân Nhân lắc đầu:

- Cái ấy đâu phải dễ dàng thế, khó khăn lắm mới lấy được.

Phi Phi kêu lên:

- Thế em biết làm sao?

Nhân Nhân đáp:

- Chỉ có một cách duy nhất là em cứ quay về để từ từ đại tỷ sẽ nghĩ ra cách lấy được thuốc giải.

Phi Phi gần muốn bật khóc:

- Làm sao được, chẳng lẽ em về với thân thể thế này ư?

- Thực chẳng còn cách nào nữa. Nhị muội, em đành chịu thế thôi vậy.

Tiểu Hồ Tử xen vào:

- Nhị tỷ, kỳ thực nhị tỷ về với thân thể thế này cũng chẳng sao, nhị tỷ cứ nói đột nhiên bị trúng gió trên đường cũng được rồi.

Phi Phi trừng mắt:

- Người biết cái gì, ta còn rất nhiều việc không thể không có ta tự lo liệu.

- Tiểu đệ làm thay cho nhị tỷ không được ư?

Phi Phi chưa kịp trả lời, xa xa đã vọng lại nhiều tiếng hú, Nhân Nhân biến sắc mặt: - Không xong, ta phải chạy đây. Nhị muội, mau đưa hai hạt ngọc châu cho ta, ta quay về phục mệnh.

Phi Phi vẫn hỏi:

- Thuốc của đại tỷ thì sao?

- Đương nhiên ta sẽ đưa cho.

Hai người vội vàng hốt hoảng trao đổi dược vật, Nhân Nhân quay sang Tiểu Hồ Tử nói: - Tiểu đệ mau đưa nhị tỷ muội ta về, sau mười ngày cùng giờ này chúng ta ở đây bàn tính.

Nói xong Phi Phi vọt lên nhanh như sao xẹt mất dạng.

Tiểu Hồ Tử thay y phục cho Phi Phi, dẫn nàng về, rồi mới trở lại nơi ngủ của mình vừa lúc trời hừng sáng. Một ngày nữa trôi qua mau chóng, trời vừa chiều tên hài tử hôm qua thế thân cho Tiểu Hồ Tử đột nhiên chạy vào nhỏ giọng nói: - Thiếu hiệp ơi, phu nhân mời thiếu hiệp đến gặp.

Tiểu Hồ Tử đến phòng Phi Phi đã thấy có hai người ở đó. Tiểu Hồ Tử nhận ra hai người này, người ngồi bên tả ước chừng bốn mươi bên mép có để một hàng ria chính là phó tổng quản Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong của Cổ gia bảo. Còn bên nữa là một vị đại nương cũng đã trên bốn mươi lại là người âm mưu với Cổ Kiếm Thu hãm hại Diệp Nhã Tuệ tên Vương đại nương.

Hai người vừa thấy Tiểu Hồ Tử bước vào nét mặt liền thay đổi, riêng Phi Phi vẫn tươi cười: - Đây là tiểu đệ của ta thất lạc đã lâu, nhị vị không có gì phải sợ.

Lãnh diện kiểm khách Hoa Tín Phong và Vương đại nương đồng thời “ủa” một tiếng cùng đứng dậy quay lại hành lễ tương kiến với Tiểu Hồ Tử: - Thì ra thiếu hiệp là tiểu đệ của phu nhân, chúng tôi xin thất lễ.

Tiểu Hồ Tử ôm quyền trả lễ:

- Không dám, mời nhị vị cứ ngồi.

Vương đại nương nhường ghế cho Tiểu Hồ Tử:

- Thiếu hiệp xin mời ngồi chỗ này.

Tiểu Hồ Tử nhếch mép:

- Đại nương...

Vương đại nương kéo một chiếc ghế khác:

- Thiếu hiệp cứ ngồi đó nói chuyện với phu nhân, ta ngồi đây được rồi.

Phi Phi khẽ mỉm cười:

- Đại nương có thành tâm kính trọng tiểu đệ, tiểu đệ cứ ngồi xuống đi.

Tiểu Hồ Tử cảm tạ Vương đại nương, ngồi xuống. Phi Phi chuyển động hai mắt quét qua mặt Hoa Tín Phong và Vương đại nương: - Nhị vị thấy tiểu đệ ta như thế nào?

Hai người đồng thanh:

- Lệnh đệ thông minh linh mẫn phú bẩm hơn người, thực là hiếm có, tương lai tiền đồ nhất định không thể biết trước.

Phi Phi mỉm cười:

- Đa tạ nhị vị quá khen, chỉ vì ta với y ly biệt quá lâu, y thực sự ra sao, ta không dám yên tâm. Nhị vị có thể nào thay ta thử xem y có chân tài thực học gì hay không để tương lai có thể sai khiến trong tổ chức của ta.

Tiểu Hồ Tử nhìn qua mọi người, đã đoán được một phần âm mưu của Phi Phi, nên im lặng không nói gì. Gần đây sau khi trải qua thời gian học tập với Hận Hải Du Hồn tâm tính đã cải thiện nên cách xử sự có một chuẩn tắc nhất định. Tuy y biết gần hết và không đồng ý với cách xử sự của Phi Phi nhưng y vẫn cảm kích vì tình của Phi Phi dành cho mình, y không muốn phá rối việc làm của nàng.

Vương đại nương cười khanh khách:

- Phu nhân quá lời, với bản lãnh của lệnh đệ đâu ai dám coi thường. Cứ cho lệnh đệ làm chức đường chủ, cần gì phải thử nữa?

Phi Phi cười đáp:

- Như vậy không được, trong tổ chức của chúng ta tùy tài năng sử dụng cho đúng trách nhiệm, tất cả phải tuân theo lệnh của tổ chức, chính ta cũng không có quyền nâng đỡ người thân, do đó nhất định phải thử tài y, hôm nay ta mời nhị vị đến đây là thử y để sau này nhị vị không trách cứ gì ta được.

Lãnh diện kiểm khách Hoa Tín Phong mỉm cười:

- Phu nhân quá nặng lời, chúng tôi xin cung kính không bằng tuân lệnh.

Phi Phi tiếp lời:

- Nhị vị cứ thử tài xá đệ, xin nhớ khỏi phải nương tay.

Vương đại nương hỏi:

- Phu nhân chúng ta ấn chúng ra sao?

Phi Phi trầm tư một chút rồi đáp:

- Chúng ta sẽ ấn chúng công lực và thủ pháp.

- Như vậy hay lắm, xin phu nhân nói rõ hơn.

Phi Phi đáp:

- Ý của ta là khi đấu thủ pháp tất cả đều không vận nội công kinh lực, chỉ cần xuất chiêu thức thủ pháp biểu lộ tài năng. Khi thử nội công cũng không đấu trực tiếp mà chỉ cần mượn vật biểu lộ nội lực hỏa hầu, nhị vị thấy có thỏa đáng không?

Vương đại nương gật đầu:

- Cực hay, như vậy lỡ có thất thủ cũng không bị thụ thương. Đến đây, tiểu đệ, lão tỷ tỷ sẽ bồi tiếp tiểu đệ trước.

Đại nương bước ra giữa phòng vẫy Tiểu Hồ Tử đến. Tiểu Hồ Tử mỉm cười bước lại trước mặt Vương đại nương: - Có chút tài mọn, xin đại nương chỉ giáo.

Vương đại nương cười tự mãn:

- Lão đại tỷ chẳng có bản lĩnh gì chỉ có một môn phi hoa chỉ, miễn cưỡng cũng đủ đối phó với đời, ta sẽ dùng “Phi hoa chỉ” ấn chúng ba mươi sáu chiêu với tiểu đệ.

Bà ta rất tự mãn nên nói luôn tên sở trường của mình ra. Tiểu Hồ Tử ôm quyền: - Mời.

Vương đại nương đáp:

- Tiểu đệ cứ tấn công trước đi.

Y khẽ mỉm cười:

- Xin thất lễ.

Thân hình chuyển động đánh chuông tới. Đây là chiêu thức nghiêng vai, Vương đại nương vừa nhìn thức ấy không dám sơ hốt vì thấy Tiểu Hồ Tử xuất thủ khác thường khiến bà ta cả kinh, miệng quát to: - Chiêu “Bát vân biến nhật” quả là lợi hại.

Tay tả liền vươn ra thi triển chiêu “Phân hoa phát liễu” thủ chuông đảo lộn, tìm chỗ sơ hở tấn công vào uyển mạch. Thế chiêu của Vương đại nương mau lẹ phi thường và lóe lên đã đến, chỉ thấy mục quang Tiểu Hồ Tử sáng

lên vì kinh ngạc, cổ tay phải y cuốn lại hoá thành chỉ biến ra thức “Kim ty triển uyển” lật lại chụp vào cổ tay Vương đại nương.

Vương đại nương cả kinh lập tức thi triển hủ pháp “Phi hoa chỉ” đã khiến y thị nổi tiếng giang hồ. Tiểu Hồ Tử thân nhiên mỉm cười, y không thi triển chiêu pháp nữa mà sử xuất cầm nã thủ chỉ pháp giao đầu cùng y thị.

Hai người cùng chụp vào cổ tay nhau, thân ảnh vừa tách ra, mỗi người đều tự tìm hội tận lực công phu. Trong khoảnh khắc, Vương đại nương đã thi triển hết ba mươi sáu chiêu “Phi hoa chỉ” mà vẫn không chiếm được một chút tiện nghi nào. Vương đại nương đành lui lại nói: - Tiểu đệ đệ, thân thủ đệ đệ quá lợi hại, lão tử tử không phải là đối thủ của đệ đệ, không cần đánh nữa.

Nói xong lời ấy, y thị thở hắt ra, mồ hôi vã ra như tắm.

Tiểu Hồ Tử thân thái vẫn an nhàn như chưa hề động thủ qua. Vương đại nương chuyển mắt sang Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong: - Hoa huynh, hiện tại đến phiên huynh đó.

Hoa Tín Phong nói:

- Đánh liền như thế chẳng hóa ra là xa luân chiến sao?

Vương đại nương mỉm cười:

- Chẳng lẽ huynh không thấy Tiểu Hồ Tử chưa hề xuất lực, cần gì phải nghỉ ngơi?

Đương nhiên Hoa Tín Phong cũng nhận ra bản lĩnh phi phàm của Tiểu Hồ Tử, tự nghĩ nếu mình có thắng được y cũng chẳng hay gì, còn nếu không thắng thì chẳng là bị Phi Phi khinh thường lắm sao? Họ Hoa chuyển niệm hướng Phi Phi mỉm cười: - Phu nhân, tiểu đệ đệ bản lĩnh đã cao, trong tổ chức của chúng ta tất phải có địa vị cao, cần gì thử nữa. Xin cho ta xem nội công là đủ.

Phi Phi gạt đầu:

- Tiểu đệ, ngươi luyện công lực ra sao?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Thuần dương công lực.

Hoa Tín Phong nói:

- Thuần dương công lực, có thể luyện được cách vật truyền nhiệt mới gọi là tới nơi tới chốn, không biết tiểu đệ đây...

Tiểu Hồ Tử mỉm cười chận lời:

- Vậy chúng ta hãy thử “Cách vật truyền nhiệt” đi!

Hoa Tín Phong hơi giật mình:

- Ngươi đã luyện ới “Cách vật truyền nhiệt” ư?

- ta chỉ muốn thử xem chứ luyện tới đâu ta cũng không biết.

Vương đại nương cười:

- Trong này không có người ngoài, thử thì thử chứ có ngại gì. Được rồi, để ta giúp cho.

Nói xong Vương đại nương quay ra ngoài khoảnh khắc sau khiêng vào một bồn nước lớn đựng nước đầy tới lưng, đặt lên bàn: - Tiểu đệ đệ, dùng bồn nước này thử được không?

Tiểu Hồ Tử cười nhẹ:

- Tiểu đệ xin thử, bồn nào cũng chẳng quan hệ..... Hoa đại ca hãy cho biết nên thử ra sao?

Tiểu Hồ Tử đã là huynh đệ của Phi Phi nên chẳng cần khách sáo, tự xét bồi phận họ gọi y là tiểu đệ đệ, y cũng chẳng tiếc gì gọi họ là đại ca, tỷ tỷ. Hoa Tín Phong nói: - Bất kể dùng vật gì chạm vào bồn nước, chỉ cần cách bồn hai tấc trở lên ngưng tụ nội lực truyền vào trong bồn khiến nước trong bồn nóng lên là đệ đã thành công.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng tỉnh ngộ:

- Thì ra như thế, tiểu đệ hiểu rồi.

Y liếc mắt nhìn thấy sau lưng có song cửa sổ có treo một tấm màn lụa, y chỉ tấm lụa ấy: - Tiểu đệ dùng tấm lụa kia có được không?

Phi Phi kinh ngạc:

- Đệ dùng tấm lụa? Không phải không được, nhưng chỉ là sao đệ lại dùng cái vật cực khó truyền công như thế?

Tiểu Hồ Tử bật cười:

- Cứ để đệ thử xem nào có gì ngại.

Vương đại nương không thắng được Tiểu Hồ Tử rất hy vọng Tiểu Hồ Tử biểu diễn thần lực đến độ kinh người như vậy mới có thể tự an ủi mình có thua cũng là chuyện đương nhiên. Đại nương tức thì tiếp lời: - Được, lão đại tỷ sẽ lấy tấm lụa ấy cho ngươi.

Tấm màn hạ xuống, chiều dài độ hơn một trượng, Tiểu Hồ Tử cầm lấy tấm màn gấp lại thành sợi dây lười lại hơn trượng, tay bật ra, dải lụa như con rắn rơi đúng vào miệng bồn nước.

Khẽ mỉm cười, Tiểu Hồ Tử nói:

- Tiểu đệ chỉ là kẻ sơ học chưa luyện được bao nhiêu, xin chư vị đừng cười.

Y đảo mắt nhìn ba người, hai mắt hơi nhắm lại ngẫm vận chân khí truyền vào sợi dây lụa. Mới đầu, y chỉ dùng bảy thành chân lực, cách xa hơn trượng, bảy thành chân lực vượt qua sợi lụa khi đến bồn nước không còn chút sức nào có thể nhập vào nước. Y khẽ chau mày nghĩ bụng: “Sự việc xem tưởng là

dễ nhưng thực không đơn giản”. Tiếp đó, y hít một hơi chan khí vận mười thành chân lực từ từ truyền nhập sợi dây.

Y vừa đề tụ nội công đến mười thành tức thì xảy ra công hiệu, chỉ thấy mặt nước lạnh trong bồn nước tức thì sôi sùng sục bốc khói lên nghi ngút, trong phút chốc cả bồn nóng hực lên.

Tiểu Hồ Tử cười nhè nhẹ:

- Xin tự làm trò đùa.

Tay phải nhẹ nhàng chấn động, thu hồi sợi dây lụa. Sau khi thu hồi dây lụa, y không nghe các người có mặt khen thưởng một câu nào, bèn đưa mắt nhìn lên tức thì bật cười. Thì ra lúc ấy họ bị cách vật truyền công của y chấn nhiếp đến độ trưng mắt ngây người ra nhìn. Tiểu Hồ Tử ngưng công thở ra mỉm cười: - Công lực tiểu đệ chưa thuần...

Vương đại nương khôi phục thần trí kêu lớn:

- Người thật siêu tuyệt. Tiểu đệ đệ, người luyện làm sao được thế?

Hoa Tín Phong nghiêm mặt:

- Huynh đệ, công lực của huynh đệ trong khắp thiên hạ chẳng có mấy ai bằng, đại ca ta quả là khâm phục.

Hắn ôm quyền lại thi lễ với y. Tiểu Hồ Tử trả lễ mỉm cười:

- Các vị quá đề cao tiểu đệ rồi.

Từ khi Phi Phi thụ thương bị bán thân bất toại, hôm nay gọi Tiểu Hồ Tử đến đây nguyên chỉ giới thiệu y với Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong và Vương đại nương, nhận biết sau đó cầu Tiểu Hồ Tử bảo hộ cho quyền lực của nàng, không ngờ y lại cao cường quá cả tưởng tượng của nàng, nàng cao hứng đến độ bật thành tiếng khóc, phải cố gượng cười: - Huynh đệ, thật khó tưởng tượng chính là tiểu đệ.

Quay đầu lại nàng nhìn Hoa Tín Phong và Vương đại nương:

- Các người nên cho huynh đệ ta giữ vị trí nào?

Vương đại nương cười đáp:

- Vị trí nào cũng xứng đáng, với công lực của y có thể làm thủ lĩnh của tất cả chúng ta.

Hoa Tín Phong tiếp lời:

- Lệnh đệ công lực hơn người, trước mắt trong bảo này có thể nói không ai đáng so sánh, phu nhân dựa vào Thái sơn cũng không bằng dựa vào y. Như kỳ tài tuyệt hậu của tiểu đệ đây không nên lấy nhiệm vụ tầm thường trói buộc để tránh sự chú ý của mọi người ắt bị người ghen ghét.

Phi Phi cười tươi:

- Ta hiểu rồi. Chuyện hôm nay của xá đệ xin nhị vị đừng nói ra cho ai

biết.

Ngưng lại một chút nàng đôi giọng:

- Hôm nay làm phiên nhị vị như vậy là đủ rồi.

Hoa Tín Phong và Vương đại nương hiểu ý liền xin cáo từ.

Tiểu Hồ Tử đợi họ ra khuất, y hỏi Phi Phi:

- Nhị tỷ bày ra cái trò này để làm gì?

Phi Phi nhè nhẹ thở dài đáp:

- Bảo hộ thành quả đã đạt được của ta. Bọn chúng đã biết ta là kẻ bán thân bất toại, ta không gọi tiểu đệ đến đây thì ai còn nghe lời ta nữa?

- Hai người ấy có vị trí thế nào trong các thủ hạ của nhị tỷ?

- Là hai tả hữu phó thủ nhưng ta xưng hô với chúng là huynh đệ tỷ muội cho thêm thân mật... Tiểu đệ thấy chúng ra sao?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Nhị tỷ cẩn thận đó, chưa chắc chúng đã một lòng một dạ với nhị tỷ đâu.

Phi Phi mỉm cười:

- Có tiểu đệ ở bên ta, chẳng lẽ ta không đối phó được với chúng?

Tiểu Hồ Tử cười thương hại:

- Đối phó, đối phó, chỉ vì...

Phi Phi chận lời:

- Đối phó là đối phó, không chỉ vì gì cả!

- Nhị tỷ, có một việc này, tiểu đệ cần nhắc nhị tỷ.

- Việc gì?

- “Thất bộ lãng ba” Đỗ Nhất Bình có phải là thủ hạ của nhị tỷ?

- Không phải.

Vừa trả lời hai tiếng “không phải” đột nhiên Phi Phi hỏi:

- Hồ đệ đã nhận thân thích với Chỉ Thủy sơn trang rồi còn quay lại Cổ gia bảo làm gì?

- Lạ thật, nhị tỷ biết chuyện đệ nhận thân thích ở Chỉ Thủy sơn trang sao lại không biết nguyên nhân đệ quay lại đây?

- Thực sự ta không biết, nếu đệ sợ tỷ tỷ làm hỏng việc thì đừng nói cũng được, tỷ tỷ không trách móc gì đâu.

Tuy Tiểu Hồ Tử không tán thành các việc làm của Phi Phi nhưng đối với nàng y vẫn có thâm tình hữu ái không muốn trở thành đối nghịch với nàng, huống gì y vẫn có hy vọng từ từ dẫn nàng về nẻo chính, vì đó, y muốn lấy lòng tin của nàng, y quyết định mỉm cười nói: - Chuyện này đệ không thể nói với bất cứ ai, nhưng lại không thể giấu nhị tỷ.

Phi Phi âu yếm hỏi:

- Hồ đệ, xin cảm tạ em tín nhiệm chị.
- Không giấu tý tý, đệ quay về đây là vì lão thái thái điên kia đây.

Mắt Phi Phi sưng lại:

- Lão bà điên đối với đệ quan trọng thế ư?

Tiểu Hồ Tử nghiêm trang đáp:

- Vì rất có khả năng đó chính là mẫu thân của đệ.

Phi Phi rùng mình:

- Đệ nói thật đó ư?
- Cứ theo rất nhiều dấu hiệu, khả năng ấy là tám chín phần đúng.

Phi Phi “a” một tiếng:

- Nếu có chuyện này sao Cổ lão thái thái lại bảo bà điên là sư mẫu của bà ta?

- Đó chỉ là thủ đoạn che giấu mọi người thôi.

Phi Phi kêu lên:

- Nhưng bà ta làm vậy để làm gì chứ?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Nhị tỷ đã chẳng khoa trương với đệ là tất cả mọi chuyện trong Cổ gia bảo nhị tỷ đều rõ như lòng bàn tay đó ư? Tại làm sao chuyện tối quan trọng như thế này nhị tỷ lại không biết?

Phi Phi ngượng ngùng đáp:

- Đương nhiên cũng có chuyện ta khó biết chứ.

Tiểu Hồ Tử nghiêm giọng:

- Đệ báo thực cho nhị tỷ biết. Nhân vì chúng định truy ra “Thần võ bảo khố” hiện ở đâu nên mới miễn cưỡng tôn lão bà điên là sư mẫu và cung dưỡng lão bà đến hôm nay.

Phi Phi trầm tư một chút rồi gật đầu:

- Tiểu đệ có cách nào cứu lão bà không?
- Tiểu đệ suy nghĩ đã lâu, chắc chỉ có cách phóng hỏa Cổ gia bảo rồi nhân cơ hội rối loạn tiểu đệ tìm cách đột nhập mật thất cứu người, nhị tỷ thấy có nên chăng?
- Cách ấy sẽ để lại nhiều hậu hoạn, không nên thực hành.
- Theo nhị tỷ ta phải làm gì?
- Chuyện này rất nghiêm trọng cần cẩn thận kéo suốt đời ăn năn, ngu tỷ nhất thời chưa thể nói được.

Nàng nói rất thành thực đủ thấy lòng nàng chí thành với Tiểu Hồ Tử. Y từ biệt Phi Phi trở về. Lại qua một ngày nữa hôm sau Tiểu Hồ Tử xin yết kiến Cổ phu nhân Địch Diễm Thu. Y thành thật thuật lại chuyện y đã đến “Chỉ

Thủy sơn trang” với Cổ phu nhân rồi nói: - Theo văn bối biết vị lão bà điên cuồng kia chính là gia mẫu do đó văn bối có ý muốn xin lão tiên bối ra tay cứu trợ, không biết ý lão tiên bối ra sao?

Cổ phu nhân đợi y nói xong, trầm tư một lúc rồi gật đầu:

- Không sai, lão chính là mẫu thân của ngươi. Ta với lệnh đường vốn là có giao tình thân thiết, lệnh đường vừa đến đây ta đã nhận ra ngay do đó ta cũng hằng ngậm dung hộ lão ta.

Tiểu Hồ Tử nghiêng thân:

- Đa tạ Ôn đức dung hộ của lão tiên bối, suốt đời văn bối không dám quên.

- Đó là phận sự của ta, cần gì cảm ơn. Hãy ngồi xuống, chúng ta hãy bàn tiếp chuyện của lệnh đường.

Tiểu Hồ Tử ngồi xuống:

- Lão tiên bối có gì xin chỉ giáo?

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu mỉm cười:

- Nói đến giao tình của ta với lệnh đường, ngươi phải gọi ta bằng “A di” mới phải đạo.

Tiểu Hồ Tử gọi liền ba tiếng “Dịch a di “ khiến phu nhân rất cao hứng:

- Hải tử, nói về lệnh đường, theo sở kiến của ta nên để người ở lại đây là an toàn hơn cả, không nên đem người đi nơi khác... vì vấn đề của lệnh đường hiện nay không phải là cần ở đâu mà quan trọng nhất là làm sao điều trị được bệnh cho người.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Tiểu diệt định cứu thân mẫu xong rồi sẽ tìm thầy chữa trị cho người.

- Ngươi chắc tìm được ai chữa trị không?

- Thưa, chưa tìm được.

Dịch Diễm Thu nói:

- Thực ra bệnh tình của người cũng chẳng phải khó trị.....

Bà chưa nói hết câu y đã nôn nóng cắt lời:

- A di có biện pháp nào chẳng?

Hồi 18 - Vì Bạn Liều Thân Chết

Địch Diễm Thu gật đầu:

- Có - Thế sao A di không chữa bệnh cho gia mẫu?
- Trước đây ta chẳng nói rồi ư. Người chỉ ở trong Cổ gia bảo này mới thực là an toàn.
- Điều ấy không cần thiết bằng phải tìm ra người có khả năng trị bệnh cho gia mẫu ngay bây giờ.
- Ta có biết một người có khả năng ấy, rất tiếc người sống ở xa và rất khó mời tới đây.

Tiểu Hồ Tử bị khích động:

- Là người nào? Ở tận nơi đâu? Tiểu diệt xin tự đi mời.

Địch Diễm Thu lắc đầu:

- Người có đi cũng không mời được người.
- Thế ai mới mời được? Xin nói với tiêu đệ, tiêu đệ sẽ tìm ngay.
- Người mời được chính là ta đây. Có hai cách khả dĩ mời được người chữa bệnh này, một là ta tự đến cầu xin...
- Còn thứ hai?

Cổ phu nhân thở nhiên:

- Cách thứ hai là dùng thủ cấp của ta ắt mời được người.

Tiểu Hồ Tử biến sắc kinh ngạc không nói nên lời. Y không phải thẳng ngực, đương nhiên hiểu ra Cổ phu nhân và người trị bệnh kia có quan hệ bất bình thường và cũng có thể có mối oán thù sâu như trời biển. Nói khác đi, người ấy muốn Cổ phu nhân phải chết rồi mới chịu ra tay cứu tỉnh Hoàng Tú Hoa. Tình hình như vậy Tiểu Hồ Tử biết làm sao? Y đành cáo từ Cổ phu nhân quay về, tâm thần bất định, hai ba ngày sau chưa lấy lại được an ổn.

Qua hai ngày sau, Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong đem Tiểu Hồ Tử đến làm thị vệ cho hán, do đó y có thể tự do ra vào Cổ gia bảo chỉ trừ nội viện. Đã định ước trong mười ngày với Nhân Nhân để lấy thuốc giải cho Phi Phi, Tiểu Hồ Tử một mình đến chỗ miếu thổ địa chờ Nhân Nhân. Y ngửa mặt nhìn mặt trăng đã nghiêng về hướng tây, cứ theo thời gian ước định, Nhân Nhân đã tới quá trễ.

Tiểu Hồ Tử phi thân lên cao ẩn mình vào tàng cây lá rậm rạp. Từ xa xa xuất hiện bốn nhân ảnh đang phi hành như bay lại phía miếu thổ địa. Bọn chúng dừng lại lục soát một hồi, đương nhiên chúng để ý đến cả gốc cây đại thụ nơi y ẩn thân nhưng vì thân hình y nhỏ bé, khinh công của y lại cực cao nên bọn chúng không thể tìm ra.

Bốn tên ấy lục lợi một lúc rồi bỏ đi, cứ tình hình này có lẽ đã có chuyện

gì bất thường xảy ra cho Nhân Nhân rồi chẳng? Chính lúc Tiểu Hồ Tử đang bận tâm lo lắng trước mặt bãi đất rộng bỗng xuất hiện một bóng người lão đảo đi tới. Tiểu Hồ Tử động tâm thân rơi xuống gần người ấy. Thân ảnh y rất mau lẹ, chớp mắt y đã nhận ra bóng người lão đảo ấy chính là đại tỷ Nhân Nhân. Đồng thời y cũng nhìn rõ máu ướm đầm áo của nàng cho biết nàng đã bị trọng thương. Tiểu Hồ Tử đạ kinh kêu lên: - Đại tỷ làm sao thế?

Nhân Nhân vừa trông thấy y liền loạng choạng cố chạy đến nhưng vì quá cố sức nàng ngã vật xuống đất. Tiểu Hồ Tử vội chạy đến đỡ Nhân Nhân, nàng gần như sắp sửa hôn mê. Thì ra vì có hẹn với y nên dù bị trọng thương Nhân Nhân cũng cố gắng tìm đến. Bây giờ không đủ sức chịu đựng liền ngã xuống hôn mê.

Tiểu Hồ Tử kêu mấy tiếng “Đại tỷ, đại tỷ” vẫn không nghe nàng hồi đáp liền cầm lấy mạch của nàng, mạch nàng chỉ còn thoi thóp như sắp đứt. Tiểu Hồ Tử vội kêu lên một tiếng: - Đại tỷ hãy cố trấn định, tiểu đệ sẽ dùng nội công giúp đại tỷ.

Y đặt tả chưởng lên huyệt mệnh môn nàng truyền nội công qua thân nàng. Ước độ qua gần một khắc, đột nhiên Nhân Nhân từ từ thở một hơi chậm chậm mở mắt yếu ớt nói: - Hồ đệ, cuối cùng đại tỷ đã tỉnh dậy rồi...

Y vội bảo:

- Đại tỷ đừng vội nói hãy điều tức một lúc cho khỏe hẳn đã.

Nhân Nhân chau mày:

- Đại tỷ không sống được lâu đâu, cứ để cho ta nói trước kéo muộn.

- Đại tỷ đừng nói gở, đại tỷ không thể chết được.

Nhân Nhân gượng cười nhợt nhạt:

- Ai mà không muốn sống chứ nhưng đâu phải sống lúc nào cũng được đâu...

- Yên tâm, thương thế của đại tỷ không đến nỗi nào, tiểu đệ có thể chữa trị được.

- Ta cũng biết thương thế không đến nỗi nào, nhưng ngoài trúng thương ra ta còn bị trúng độc, hai cái ấy cùng lúc làm sao ta sống nổi?

Tiểu Hồ Tử cương quyết:

- Trúng độc cũng không sợ, tiểu đệ còn có...

Y nhớ đến “Huyết chu thiềm thừ” của Diệp Nhã Tuệ cho y, nhưng sau khi Chỉ Thủy phu nhân sử dụng nhân xảy ra nhiều chuyện rối loạn, phu nhân quên cả trao lại cho y, y cũng không nhớ hỏi vì đó chưa nói hết câu liền ngừng lại. Nhân Nhân vẫn lắc đầu: - Không cần đâu. Ta trúng độc không có ai giải được.

Tiểu Hồ Tử cố gắng trấn an:

- Đại tỷ hãy cố bình tâm, tiểu đệ sẽ mang đại tỷ đến Chỉ Thủy sơn trang ắt chữa được thôi.

Nói xong y công Nhân Nhân lên vai, Nhân Nhân gượng cười:

- Đừng vọng tưởng ta dù có cố đến Chỉ Thủy sơn trang cũng chẳng sống thêm được bao lâu, bây giờ ta còn sống thêm được trong khoảnh khắc có thể nói hết câu chuyện với tiểu đệ.

Từ đây đến Chỉ Thủy sơn trang đường xa hơn ngàn dặm, dù có mọc thêm hai cánh cũng không thể mau chóng đến nơi được, Tiểu Hồ Tử đành thở dài đặt Nhân Nhân xuống: - Đại tỷ đừng lo, chúng ta sẽ tìm cách khác.

Nhân Nhân nói:

- Đệ muốn tìm cách nào cũng hãy nghe ta nói xong cái đã...

Đưa tay vào áo nàng rút ra hai cái lọ nhỏ, một lọ màu trắng và một lọ màu xanh đưa cho Tiểu Hồ Tử nói tiếp: - Lọ màu xanh là thuốc giải cho nhị muội, lọ màu trắng cũng là một loại thuốc giải rất có ích cho đệ nên ta thuận tay mang theo đây.

Tiểu Hồ Tử nhận lấy hai lọ thuốc ấy:

- Lọ trắng này đã là thuốc giải, với đại tỷ chắc cũng hữu dụng...

Nhân Nhân cắt lời:

- Chẳng hữu dụng gì, ta đã uống hết nửa lọ rồi.

Tiểu Hồ Tử thở dài, đành cất hai lọ thuốc:

- Đại tỷ hãy cho tiểu đệ biết, bọn chúng là những ai, vạn nhất nếu đại tỷ chẳng may tiểu đệ sẽ quyết báo thù.

Nhân Nhân gượng cười thê thảm:

- Chuyện của ta không cần đệ lo, riêng chuyện của nghĩa mẫu và tam muội người hãy cố giúp họ hay hơn.

Tiểu Hồ Tử đâu biết rằng nàng không muốn y báo thù cho mình chỉ vì sợ y không thể thắng được kẻ thù mang thêm tai họa vào mình do đó nàng không muốn nhắc đến chuyện của nàng. Quả nhiên y gấp hỏi: - Họ ở đâu, mau nói đi!

Nhân Nhân đáp:

- Nghĩa mẫu ở Cửu Lãnh Nam Bình Kiều nhà họ Đỗ, buộc phải cải tên là Đường nương, còn tam muội rơi vào tay Thất tinh bang. Đệ và nhị muội hãy tìm cách cứu tam muội, tam muội cũng biết nơi lưu lạc của tứ muội, tìm được tứ muội rồi hãy tìm nghĩa mẫu. Nghĩa mẫu tuy cũng khổ nhưng vẫn còn an toàn nên không cần phải lo trước.

Tiểu Hồ Tử ngần ngại:

- Đại tỷ, tiểu đệ cũng đã gặp tứ tỷ rồi.

Nhân Nhân hưng phấn:

- Em ta ở đâu? Mau mau nói đi.

- Sau đó chúng em lại bị phân tán bây giờ không biết nàng đi đâu nữa.

- Em ta rất thích đệ sao lại phân tán?

Tiểu Hồ Tử cười khò:

- Chúng em vốn đã thành hôn với nhau, không ngờ nàng bỏ đi..

Tiểu Hồ Tử thấy cảnh ngộ của Nhân Nhân lặn độn long đong, không dám thuật lại kỹ càng cảnh ngộ của Xuyên Xuyên để tránh cho nàng thêm đau khổ nên chỉ nói lược qua. Nhân Nhân trừng hai mắt: - Đệ làm vậy là không phải, đệ đã thành hôn với Xuyên Xuyên, đệ phải yêu thương che chở cho nàng mới đúng, sao lại để nàng đi đâu không biết. Hãy cố tìm nàng về ngay.

Tiểu Hồ Tử rất đau khổ:

- Vâng, dù thế nào tiểu đệ cũng sẽ cố tìm nàng.

Hốt nhiên sắc mặt Nhân Nhân tối sầm lại, hiển nhiên chất độc đã ngấm vào ngũ tạng không còn cách gì cứu được nữa, nhưng tinh thần nàng vẫn còn rất minh mẫn.

- Nhị muội ta làm cái gì và ở tại đâu?

- Nhị tỷ rơi vào Cổ gia bảo, tiểu đệ vì có việc đến Cổ gia bảo tình cờ gặp nhị tỷ.

Nhân Nhân kêu lên kinh ngạc:

- Nó ở trong Cổ gia bảo ư? Cổ gia bảo là nơi nguy hiểm, đệ hãy khuyên nó mau rời xa đi.

- Đại tỷ biết Cổ gia bảo ít nhiều?

Nhân Nhân nói:

- Hình như Cổ gia bảo có quan hệ với “Thất tinh bang”, ta vô tình có nghe biết thật hay giả chưa biết.

Tiểu Hồ Tử chấn động hỏi:

- Đại tỷ nghe được ở đâu?

Nhân Nhân đang định đáp bỗng nhiên sắc diện nhăn nhoe kêu “ôi” một tiếng phun ra bùm máu đen, tiếp đó nhũn thên lạc đi, thân thể hơi lay động co giật, Thấy tình hình không hay, Tiểu Hồ Tử đưa tay đặt lên huyệt mạch môn của nàng kêu to: - Đại tỷ, đại tỷ... đại tỷ ơi.

Không còn hy vọng nữa, trong khoảnh khắc toàn thân nàng bất động. Tiểu Hồ Tử ứa nước mắt rút tay về quỳ xuống lạy Nhân Nhân một lạy: - Đại tỷ, đại tỷ ôi...

Y còn biết nói gì bây giờ? Tiểu Hồ Tử tự bỗng xác Nhân Nhân lên quay

lại nơi gốc cây đại thụ sau thỏ địa miếu đào một lỗ chôn nàng, chôn nàng xong mặt trời cũng vừa lên, lại một ngày mới bắt đầu.

Vì y một mình lẻ ra ngoài, lúc này trời không còn tối nên không tiện trở về, do đó thuận chân đi đến một cái chợ để chuẩn bị tìm cái gì ăn đỡ đói bụng.

Cách mộ Nhân Nhân đến mười lăm dặm có một chợ gọi là “Thạch bài” tuy không lấy gì làm lớn nhưng cũng khá náo nhiệt. Tiểu Hồ Tử chọn một tiệm hàng ăn nhỏ gọi một chén rượu và thức ăn rồi từ từ ngồi ăn uống. Chăm sóc gian hàng ăn này là một lão thái bà và một chú bé, đem thức ăn lên nấu khá ngon. Nhưng thực là kỳ lạ, trong tiệm trông không chỉ có mình Tiểu Hồ Tử là người khách duy nhất.

Cứ theo các món nấu ngon thế này đáng lẽ sự buôn bán phải sầm uất mới phải, lạ thật vì sao người ta không thích vào ăn ở đây? Nhân lúc nhàn nhã vô sự, y hiểu kỳ đưa mắt chung quanh. Nhưng bất luận suy đoán thế nào y cũng không tìm ra lý do của sự vắng vẻ đáng kinh ngạc thế này. Vị trí phạm điểm này rất tốt, thức ăn ngon, giá tiền xem ra không đắt, bát đĩa sạch sẽ, hai người tiếp khách một già một trẻ luôn luôn tươi cười đón khách rất đáng mến, có thể nói đủ hết mọi điều kiện để có đông khách.

Chính lúc Tiểu Hồ Tử đang trầm tư bỗng nghe sau lưng có tiếng chân người di động đến, khi đến sau lưng y người đó giơ tay lên trong lúc Tiểu Hồ Tử vẫn như không biết gì cúi đầu ăn. Tên ấy quát to: - Tên tiểu tử mù này, ngươi không nghe lời lão tử ta đây ư?

Tay hắn lập tức chụp xuống vai Tiểu Hồ Tử. Lúc ấy đầu đĩa của y đang gấp một cái đầu cá, y không thềm quay đầu lại đưa luôn cái đầu cá ra hứng lấy tay chụp đối phương. Tên ấy chụp mạnh trúng đầu cá, kêu lên thất thanh một tiếng buồng thông tay.

Chiếc xương đầu cá đâm thẳng vào đồng tâm khiến hắn đau thốn phải buột miệng rú lên.

Tiểu Hồ Tử quay đầu lại nhìn, đó là một hán tử hơn ba mươi tuổi mặt mũi rất hung hãn. Tiểu Hồ Tử hơi gật gật đầu mỉm cười. Hán tử trừng mắt nhìn y quát to: - Tiểu tử, ngươi sao chưa chịu cúi đi.

Tiếng quát của hắn dữ dội nhưng không đợi Tiểu Hồ Tử trả lời, hắn xoay lưng bỏ chạy ra khỏi cửa phạm điểm.

Lúc ấy lão thái bà và đứa bé coi quán cũng chạy đến, nét mặt thái bà hoảng hốt:

- Xin mời tiểu gia chạy mau, bọn chúng sắp kéo lại đó.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Không hề gì, ta không sợ chúng nó nhưng sự thực chuyện này ra sao?

Lão thái bà ấy đáp:

- Bọn này gây gỗ đâu cần lý do gì, ai biết chúng gây ra chuyện gì.

Tiểu Hồ Tử tiếc rẻ:

- Ta xem ra việc buôn bán của lão bà hôm nay ế ẩm quá, nguyên nhân tại sao vậy?

- Hôm qua chúng tôi buôn bán rất đắt, hôm nay đột nhiên quý... chẳng có ai chịu vào quán, chúng tôi đang lầy làm lạ.

Thực ra lão bà định nói “Quý ma gì chẳng chịu vào quán” nhưng chưa kịp nói ra vội vàng cải lời. Nói xong lão bà gãi đầu gãi tai. Đứa bé đứng bên cạnh hốt nhiên “a” một tiếng: - Cô cô ơi, cô cô xem có phải vì Thái Nga tử không?

Lão thái bà quát nhỏ:

- Đừng nói bậy, đó là hai chuyện khác nhau sao lại nhập làm một?

Tiểu Hồ Tử xen lời:

- Thái Nga cô nương phải chăng là lệnh tôn? nàng xảy ra chuyện gì?

Lão thái bà thở dài:

- Không giấu gì thiếu hiệp, lão nhân đây chỉ có hai đứa cháu một nữ một nam, cháu gái tên gọi Thái Nga là chị của thằng Tiểu Cầu Tử này đây.

Vừa nói lão vừa chỉ vào chú bé đứng cạnh, có lẽ nó tên là Tiểu Cầu Tử. Con cái nông dân toàn là đặt những tên nhũ danh như “Cầu Tử”, “Thuận Tử”, “Mao Tử” v.v...

Tiểu Hồ Tử nhìn Tiểu Cầu Tử mỉm cười. Tiểu Cầu Tử tiếp lời:

- Cô cô, nhất định là vì chuyện hôm qua rồi.

Lão bà ấy trầm tư sa sầm mặt xuống, không quát mắng Tiểu Cầu Tử nữa, bà nói:

- Hôm qua Hoa đại nương tới đây làm mai cho con Thái Nga cu/a chúng ta, lão bà không bằng lòng kệ lão bà, đâu có sao?

Tiểu Hồ Tử kêu lên:

- Đó là một việc đáng vui, tại sao lão bà lại không bằng lòng?

Lão thái bà cười nhạt:

- Chúng ta không dám với cao.

- Hừ! Nếu lão không bằng lòng cuộc hôn nhân này, lão đừng hòng làm ăn ở đây nữa!

Một tên hán tử trên bốn mươi vừa bước vào vừa quát to như thế. Sau lưng hán tử có tên hán tử vừa bị xương cá đâm thủng bàn tay, ngoài ra còn có hai tên hán tử khác.

Lão thái bà nhìn thấy bốn hán tử ấy sắc mặt tái nhợt, nghiêng thân hành lễ

gọi một tiếng:

- Mã đại gia..

Mã đại gia “hừ” một tiếng cười lạnh lùng:

- Gan lão bà thật lớn, dám ngan nhiên mời cả cao thủ tới đây, nó đâu?

Mắt hắn quét qua Tiểu Hồ Tử nhưng khinh thường không coi y vào đâu.

Tiểu Hồ Tử cười nhẹ:

- Chính là tại hạ đây.

Mã đại gia gần như không tin, hơi ngây người:

- Là người?

Tên bị thương xen vào:

- Không sai, chính là tiểu tử ấy đây.

Mã đại gia cười ha ha:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi ra tay..

Mã đại gia chưa dứt bỗng hắn giật mình nhìn kỹ mặt Tiểu Hồ Tử, tiếp đó “a” một tiếng:

- Người... người... không phải là vị tiểu gia ở Cổ gia bảo đấy ư?

Thực ra y chỉ là tiểu thị vệ cho phó tổng quản Hoa Tín Phong trong Cổ gia bảo nhưng Mã đại gia gọi bừa hắn là tiểu gia khiến Tiểu Hồ Tử ngạc nhiên chưa biết trả lời ra sao. Mã đại gia cũng không cần y trả lời, lập tức cười lớn: - Thực là cùng người với nhau mà đòi giết nhau, có điều đắc tội với tiểu gia, xin rộng lòng dung thứ.

Hắn ôm hai quyền hướng Tiểu Hồ Tử, hành lễ. Tiểu Hồ Tử thấy hắn chỉ là loại cáo mượn oai hùm liền cười lạnh lẽo: - Tại hạ vụng về không biết Mã đại gia.

Mã đại gia cười toe toét:

- Tiểu gia có chỗ chưa biết, anh rể tại hạ là Bành Tứ Gia, không biết có thân với tiểu gia không?

Đích xác là trong Cổ gia bảo có một người tên Bành Tứ, thân phận cũng chẳng khác gì Tiểu Hồ Tử, y là tiểu thị vệ thì Bành Tứ dù có lớn tuổi hơn cũng chỉ là tiểu thị vệ mà thôi. Tiểu Hồ Tử lạnh giọng: - Người quen biết với Bành Tứ thì có sao?

Mã đại gia lắp bắp:

- Không, không sao cả. Tại hạ chỉ muốn nói rõ tất cả chúng ta đều là người nhà, xin tiểu gia chớ hiểu lầm.

Dứt lời hắn quay lại quát tên hán tử đang bị thương:

- Đồ mù, sao chưa cúi đầu nhận tội với thiếu gia?

Tên ấy không dám nói một tiếng bái lạy Tiểu Hồ Tử một bái. Đối với loại

người này y không thèm khách sáo, nhận một bái của hấn xong, Tiểu Hồ Tử quay sang tên họ Mã: - Mã gia, lời thường có câu “Thế tử bất ngật va liên thảo, hảo hán bất nhiều cô quả nhân” (Thỏ không ăn cỏ gần hang thỏ, hảo hán không quấy nhiễu người cô thế) các người có hiểu ý gì không?

Tên Mã đại gia đỏ ửng mặt ấp úng đáp:

- Trước mặt tiểu gia xin đừng gọi Mã gia, cứ gọi tại hạ là Mã Lục là được... Tiểu gia trách cũng đúng... bất quá... bất quá...

Tiểu Hồ Tử cười nhạt:

- Bất quá cái gì?

- Người cần cưới Thái Nga cô nương không phải là tại hạ mà là Bành Tứ gia.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Bành Tứ là cái gì, người biết chúng đối với tiểu gia ra sao không?

Khi Mã Lục theo chân Bành Tứ vào Cổ gia bảo có nhìn thấy Tiểu Hồ Tử, bây giờ nghe y quát mắng, y không biết y là ai nhưng vẫn hoảng hốt cúi đầu:

- Vâng, vâng. Tiểu nhân vô tri mạo phạm xin tiểu gia thứ tội.

Hắn chỉ cần Tiểu Hồ Tử thứ tội không dám hỏi đến quan hệ ra sao giữa y và các người trong quán này. Tiểu Hồ Tử nghiêm mặt: - Được, việc này ta không trách các người, thế còn Bành Tứ đâu?

- Bành Tứ gia đã quay về rồi, tiểu nhân xin đi mời Bành Tứ lại đây.

Tiểu Hồ Tử “hừ” một tiếng:

- Được, ta ở đây chờ các người.

Mã Lục xá dài kéo đồng bọn rút lui. Hắn đi rồi, Tiểu Hồ Tử quay lại nhưng không thấy lão thái bà và đứa nhỏ đâu nữa. Tiểu Hồ Tử lắc đầu nghĩ: “Xem ra họ cũng sợ ta nữa.” Y bước liền vào gian nhà bên trong, vừa vào y đã nhìn thấy lão thái bà, Tiểu Cầu Tử và thêm một cô nương xinh đẹp độ mười bảy mười tám tuổi ôm chặt lấy nhau.

Tiểu Hồ Tử thấy họ quá sợ hãi liền mỉm cười:

- Lão thái, không cần sợ, ta không là người cùng bọn với Bành Tứ khinh nhờn lão thái đâu. Hãy yên tâm.

Lão thái bà nhìn Tiểu Hồ Tử chưa dám tin ngay, còn tên Tiểu Cầu Tử tuổi tuy còn nhỏ tính tình đơn thuần hơn nghe lời liền vui mừng: - Công tử không nói dối đấy chứ?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Vì sao ta lại nói dối? Nếu ta không giúp các người, các người biết làm sao?

Lão thái bà lúc ấy mới thấy lời y cũng có lý liền đẩy cháu gái ra nói:

- Công tử, đây là cháu gái Thái Nga của lão công tử xem, ba chúng ta biết làm sao? Nếu công tử biết Bành Tứ, xin công tử giúp cầu xin Bành Tứ tha cho cháu.

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Chuyện của các người đã có ý định, khi nào cần giúp sẽ giúp, bất quá không biết các người có đồng ý rời khỏi cái “Thạch bài” này không?

Lão thái gật đầu:

- Chúng tôi đã có ý rời khỏi nơi đây đã lâu, chỉ tiếc vì không tiền nào biết đi đâu.

Nhờ công tử...

Lần ấy Tiểu Hồ Tử đã xuất một số tiền khá khá giúp ba bà cháu thái bà rời bỏ Thạch bài tìm nơi khác yên ổn để sinh sống.

oo Tiểu Hồ Tử quay về Cổ gia bảo đúng lúc đại bảo chủ dẫn đầu lão nhị lão, lão tam ra đại môn nghênh tiếp một lão nhân tóc bạc như cước. Vì anh em họ Cổ đối xử kính trọng với lão nhân này cũng đủ biết lão là nhân vật hết sức trọng yếu. Không biết lão là nhân vật nào nhưng chỉ nhìn qua nhãn thần đủ biết là cao thủ võ lâm. Đang lúc Tiểu Hồ Tử thắc mắc bỗng đụng đầu ngay Bành Tứ. Tiểu Hồ Tử hỏi liền: - Lão nhân vừa đến là nhân vật nào vậy?

Bành Tứ mỉm cười:

- Ngươi mà không biết lão nữa ư?

- Vì sao ta nhất định phải biết lão?

Bành Tứ đáp:

- Lão là một nhân vật giang hồ đại danh鼎鼎 Ngân đầu tẩu Chu Cát Nguyên đó.

Tiểu Hồ Tử “a” một tiếng:

- Thì ra là lão ấy.

Bành Tứ vừa chuyển thân đi, Tiểu Hồ Tử mới bước bốn năm bước liền gặp ngay phó tổng quản Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong. Tiểu Hồ Tử vui mừng: - Hoa đại ca, vị lão nhân vừa đến phải chăng là Ngân đầu tẩu Chu Cát Nguyên?

Hoa Tín Phong gật đầu, y liền tiếp lời:

- Đệ muốn được theo hầu Chu lão hiệp có được chăng?

Hoa Tín Phong ôn hòa:

- Tiểu đệ, đừng tự chuốc lấy phiền toái.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười đầy ý nghĩa:

- Tiểu đệ sẽ làm cho Cổ lão đại thêm một kẻ thù không tốt ư?

- Họ vốn là bằng hữu rất thân đó.

- Xin cứ để tiểu đệ đến kết thân với lão, biết đâu ngày sau sẽ có chỗ dùng tới.

Hoa Tín Phong mỉm cười:

- Người nói cũng hay, nhưng với thân phận người hiện nay nếu phải tới hầu cận lão chỉ e bị Cổ lão tam nghi ngờ. Vả chăng ta biết sắp có vài nhân vật lợi hại hơn sửa soạn đến đây nay mai nữa.

- Những nhân vật ấy là ai?

- Quảng Tây Câu Lô Sơn Âm Dương song ma.

- Chúng đối với Cổ lão đại quan hệ ra sao?

Hoa Tín Phong ngần ngại:

- Chúng quan hệ với nhau rất thân bí, người ngoài không thể biết được.

Chia tay với Hoa Tín Phong, màn trời đã vào đêm, anh em họ Cổ đang mở yến tiệc tiếp đãi Chu Cát Nguyên.

Sau dạ yến, Ngân đầu tẩu Chu Cát Nguyên trở về ứng tân quán đóng cửa phòng, uống một viên thuốc sau đó bắt đầu điều tức. Tiểu Hồ Tử đứng bên ngoài chỉ thấy lão điều tức một lúc rồi thu công lực lại, mục quang chuyển động hướng về phía Tiểu Hồ Tử ẩn thân khẽ mỉm cười: - Phiền ở đó lâu quá, xin mời vào đi!

Tiểu Hồ Tử đẩy cửa bước vào nghiêng thân thi lễ:

- Vãn bối Tiểu Hồ Tử tham kiến lão tiền bối.

Ngân đầu tẩu Chu Cát Nguyên không ngờ người vào chỉ là một đứa trẻ, cứ theo lão trong lúc điều tức phát hiện ra đối phương phải là một người có công lực phi thường, thâm hậu, nhân vậy hơi kinh ngạc miễn cưỡng thốt lên “À.. à” hai tiếng cố che đậy kinh ngạc mỉm cười: - Thì ra là Hồ thiếu hiệp xin đừng đa lễ.

Đồng thời, hai tay ôm quyền trả lễ Tiểu Hồ Tử. Y nhìn qua hiệu liên lão nhân này chưa biết mình là ai liền nói: - Vãn bối với lệnh lang Thông Lương đại ca giao tình sâu đậm, Thông Lương đại ca có lưu lại tín vật này mời lão tiền bối xem qua.

Tiếp đó đưa tín vật của Chu Thông Lương ra hai tay dâng lên Chu Cát Nguyên.

Thì ra Chu Thông Lương đã nhờ Võ Đang Bất Tiết đạo nhân đưa tín vật mời phụ thân đến đây. Chu Cát Nguyên nhìn thấy tín vật của con trai bao nhiêu nghi ngờ liền tiêu, lão mỉm cười: - Thiếu hiệp đến thật đúng lúc, lão phu đang khổ vì không biết hỏi ai, con trai của lão phu ra sao?

- Thông Lương đại ca rất tốt, đại ca đã cứu Vãn lão tiền bối thoát thân khỏi nơi đây.

Chu Cát Nguyên lắc đầu:

- Người trẻ tuổi hành động thường ít chịu suy xét, cần gì phải đưa tín vật cho lão phu?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Lão tiên bối có điểm chưa rõ, khi Thông Lương đại ca nhờ người gửi tín vật đến là đã rất khó khăn, sau nhờ có Cổ phu nhân giúp sức mới cứu được Vạn lão tiên bối.

Chu Cát Nguyên cau mày:

- Cổ phu nhân tại sao lại chịu giúp các người? Hoặc có âm mưu ngụy kế gì chăng?

- Không có khả năng là âm mưu ngụy kế vì phu nhân đã đưa con gái giao thác cho Thông Lương đại ca.

Chu Cát Nguyên biến sắc:

- Cái gì? Chu Thông Lương sao không biết khinh trọng như thế?

- Lão tiên bối có điểm chưa rõ, hành động của Chu đại ca đối với đại cục quả thật là trọng nghĩa can đảm hiếm có.

Tiếp đó liền đem tình hình trước sau kể ại cho lão nghe rồi yêu cầu lão không nên ở lại trong Cổ gia bảo. Chu Cát Nguyên cười hỏi: - Chắc có lẽ thiếu hiệp phát hiện Cổ gia bảo có âm mưu gì đối với lão?

- Thực sự Cổ lão đại không dám trực tiếp ra mặt chống đối lão tiên bối, nhưng chúng vẫn có thể mượn đao giết người, như vậy làm sao lão tiên bối biết?

- Thiếu hiệp có nghe tin gì bất lợi cho ta, hãy nói cho ta biết.

Tiểu Hồ Tử thần nhiên đáp:

- Nghe nói Cổ gia bảo đã chuẩn bị mời Âm Dương song ma đến đối phó với lão tiên bối đó...

Y chưa nói hết Chu Cát Nguyên cả cười ngắt lời:

- Bọn chúng đến đây càng tốt, lão phu sẽ có dịp kết thúc ân oán, từ nay sẽ không bận tâm đến chúng nữa.

Tiểu Hồ Tử nhìn Chu Cát Nguyên có vẻ chờ nghe lão nói thêm về lai lịch của Âm Dương song ma, không ngờ Chu Cát Nguyên vô tình chẳng đề cập gì tới, lão lại cười lại nói: - Đa tạ thiếu hiệp báo cho lão phu biết tin tức của Âm Dương song ma, chúng chẳng có gì đáng sợ, hiện nay điều lão phu tha thiết nhất là được gặp Cổ phu nhân, không biết thiếu hiệp có giúp được không?

Tiểu Hồ Tử nghĩ rằng Chu Cát Nguyên là phụ thân của Chu Thông Lương, chắc hẳn Cổ phu nhân sẽ rất vui khi được tương kiến với lão, do đó y gật đầu: - Lão tiên bối muốn gặp phu nhân rất dễ, để vãn bối sắp xếp cho.

Nói xong, ôm quyền thi lễ cáo từ đi thẳng đến nội viện của Cổ phu nhân.

Hiện tại y đã thuộc đường đi nước bước trong Cổ gia bảo như chỉ bàn tay, thêm với công lực tuyệt cao y vào nội viện như vào chỗ không người thông tin mau lẹ với một nha hoàn tâm phúc của Cổ phu nhân. Hiện nhiên, Cổ phu nhân cũng rất vui được gặp Chu Cát Nguyên, lập tức nha hoàn bẩm tin lại ước định canh ba, Tiểu Hồ Tử sẽ dẫn Chu Cát Nguyên đến biệt viện giam giữ Diệp phu nhân để tương kiến.

Tiểu Hồ Tử quay về hồi báo lại Chu Cát Nguyên, đợi đến canh ba liền dẫn lão tiên bối theo ám đạo nội nhập tòa biệt viện có dây tường đen. Vào trong biệt viện, tình hình chẳng khác gì so với lần đầu y vào đây, cuối cùng ba người gặp nhau trong một gian phòng đã có Cổ phu nhân ngồi chờ sẵn. Hiện tại, Tiểu Hồ Tử được Cổ phu nhân coi như người nhà, y tươi cười giới thiệu: - Lão tiên bối, vì đây là Cổ phu nhân.

Đang quay lại định giới thiệu tên Chu Cát Nguyên bỗng nhiên mặt Cổ phu nhân biến sắc rất kỳ dị. Tiểu Hồ Tử ngây ra chưa biết phản ứng ra sao. Tiếp đó chỉ nghe Cổ phu nhân cười lạnh một tiếng quát lớn: - Người là người nào, vì sao dám mạo danh Chu đại hiệp đến đây lừa dối lão thân?

Tiểu Hồ Tử kinh hoảng:

- Lão... lão thì ra là giả ư?

Tức thời vội đề chân khí chuẩn bị đề phòng động thủ. Chu Cát Nguyên kia thấy Cổ phu nhân phát hiện ra sự giả mạo liền bật tiếng cười ha hả: - Phu nhân, nhãn lực thật lợi hại.

Thanh âm rất quen thuộc khiến mọi người đều không ngờ, sau đó lão đưa tay kéo cái mặt nạ da người dán trên đầu xuống, mọi người trừng mắt nhìn ngây người, độn ra không thốt nên lời.

Thì ra lão chính là Cổ gia bảo đại chủ Cổ Nhất Quán.

Cổ phu nhân diện sắc ngay ra rồi miễn cưỡng nói một câu:

- Bảo chủ thực là người lòng dạ thâm trầm.

Cổ Nhất Quán khẽ mỉm cười:

- Nhưng so với phu nhân còn kém xa lắm. Lão phu có phải dùng đến tâm cơ, chẳng qua là chỉ để tự bảo vệ bản thân mình, còn phu nhân...

Cổ phu nhân “Tố thủ kim hoa” Dịch Diễm Thu thở dài ngắt lời:

- Với lão chủ có lẽ ta cũng có lỗi với bảo chủ, nhưng ở vị trí ta là hoàn toàn vì hảo ý, tận hết sức mình để tiêu trừ tai mắt cho bảo chủ, không biết bảo chủ có tin không?

Cổ Nhất Quán cười ha hả ngồi xuống ghé:

- Tin chứ, tin lắm chứ, lời của phu nhân lão phu cực tin.

Miệng lão nói rất tin nhưng thái độ biểu hiện chẳng có gì là tin cả. Cổ phu nhân chỉ nghiêng răng không thèm biện bác. Cổ Nhất Quán chuyển đầu nhìn Tiểu Hồ Tử, mỉm cười: - Diệp thiếu hiệp, lão phu thật là thất lễ mong thiếu hiệp dung thứ.

Tiểu Hồ Tử thấy Cổ Nhất Quán buồn vui không biểu lộ trên nét mặt khiến không ai đoán được lòng dạ, vì đó cũng không dám vọng động, y chỉ cười đáp lại: - Bảo chủ khéo nói, văn bối đến quý bảo đây chưa từng làm lễ cầu kiến chỉ mong được bảo chủ thứ tội.

Cổ Nhất Quán nhún vai:

- Không sao, không sao, thiếu hiệp hành sự vì lòng hiếu thảo làm gì có tội.

Tiểu Hồ Tử kinh ngạc:

- Nói như thế vị lão thái thái điền kia chính là gia mẫu ư?

Cổ Nhất Quán đáp:

- Không sai, lão chính là lệnh đường.

- Đa tạ lão tiên bối cho biết sự thật.

- Lão phu với lệnh tôn vốn là bằng hữu của nhau, bây giờ phải giam giữ lệnh đường là vì có ý muốn bảo vệ cho người. Bây giờ mọi việc đã rõ ràng, thiếu hiệp có quyền dẫn lệnh đường về và dung thứ cho tấm lòng thành của lão phu.

Tiểu Hồ Tử hoang mang không hiểu lời nói của lão thật hay giả liền lên đưa mắt nhìn Cổ phu nhân, hy vọng được phu nhân ngầm ra hiệu. Cổ phu nhân nhẹ lắc đầu: - Bảo chủ, Diệp thiếu hiệp còn quá trẻ, bảo chủ có ý định gì xin cứ nói thẳng ra.

Cổ Nhất Quán mỉm cười:

- Phu nhân sao lại nói như thế, chẳng lẽ phu nhân không tin thành ý của lão phu ư?

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu cười buồn bã:

- Ta không tin bảo chủ đã lâu chứ có phải mới hôm nay đâu?

Cổ Nhất Quán nói:

- Phu nhân, chúng ta là vợ chồng hơn hai mươi năm nay, không ngờ phu nhân lại hiểu lầm lão phu đến thế.

Từ khi Cổ Nhất Quán xuất hiện đến đây, nhất thời tâm trạng Cổ phu nhân rất hoảng loạn, bây giờ mới từ từ trấn định lại được, phu nhân cười lạnh lẽo: - Hiểu lầm bảo chủ, nếu ta tin bảo chủ chẳng khác nào ta tự đánh lừa ta.

Cổ Nhất Quán nghiêm mặt chuyển qua Tiểu Hồ Tử:

- Diệp thiếu hiệp, lời của lão phu xưa nay một là một, hai là hai, bây giờ

thiếu hiệp có thể dẫn lệnh đường ra đi, cứ xem lời lão phu có đáng tin hay không.

Tiểu Hồ Tử nghe Cổ Nhất Quán nói như chém đinh chặt sắt, bất giác nhìn qua hướng Cổ phu nhân. Lúc ấy chỉ thấy nét mặt Cổ phu nhân mê hoảng, hiển nhiên cũng đã bị mê hoặc mơ hồ vì thái độ của Cổ Nhất Quán. Tiểu Hồ Tử nghĩ thầm: “Không biết lão có âm mưu ngụy kế gì nhưng ta cứ thử xem sao.” Dù y là người thông minh cũng không khỏi suy tính thiệt hơn.

Có lẽ thực Cổ Nhất Quán đã tính toán trước cộng thêm sự tự phụ về công lực nên lão mới dám đề nghị liều lĩnh đến thế. Tiểu Hồ Tử dự tính tương kế tựu kế cứ cứu Diệp phu nhân ra khỏi chốn này rồi mọi việc sẽ tùy tình hình đối phó, y suy nghĩ nên cứ im lặng không biết đáp sao.

Cổ Nhất Quán nhìn Phong Lăng tam lão khẽ vẩy tay:

- Các người dẫn Diệp phu nhân đến đây để Diệp thiếu hiệp dẫn người ra đi.

Phong Lăng tam lão nhìn Cổ phu nhân, Cổ phu nhân gật đầu. Phong Lăng tam lão nhất tề nghiêng thân rút ra khỏi ngoài phòng. Cổ Nhất Quán mỉm cười đứng dậy nói với Tiểu Hồ Tử: - Diệp thiếu hiệp hôm nay không dẫn lệnh đường ra đi, ngày mai nếu thiếu hiệp muốn chỉ e lão phu cũng không giúp gì được. Lão phu nói vậy là lão tận lòng tận tình, tùy thiếu hiệp lựa chọn, lão phu không cần nói nhiều nữa.

Vừa dứt lời hai vai lão rung mạnh thân hình vọt ra, nhân ảnh biến mất. Thân ảnh Cổ Nhất Quán biến mất rất lâu sau Tiểu Hồ Tử và Cổ phu nhân mới như tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau, ai nấy đều gương gao. Tiểu Hồ Tử thở dài một tiếng: - Xem ra mọi việc đều nằm trong sự điều động của lão. Bá mẫu, ta làm sao bây giờ?

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu nhăn tít cặp lông mày:

- Ta không tin lão để người tự do rời khỏi nơi đây, có lẽ lão để người ra khỏi Cổ gia bảo ắt sẽ có phục kích ngoài bảo chăng?

- Bá mẫu suy đoán có lẽ đúng, cháu cũng tin nhất định lão làm như vậy, nhưng mọi chuyện bây giờ cũng như tên đặt lên cung rồi không thể không bắn. Cháu không muốn dẫn gia mẫu về cũng không được.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Người nói cũng phải, bây giờ là thế tên đã lên cung không thể không bắn, cho dù trước mặt là núi đao sông máu chúng ta cùng buộc phải mạo hiểm. Đi thì đi, lão thân sẽ cùng đi với người.

Tiểu Hồ Tử giật mình:

- Bá mẫu, điều ấy hà tất?

- Việc đến như nay, lão thân còn ở trong Cổ gia bảo được nữa sao?
- Theo tình hình lúc này cơ hồ bảo chủ chưa nở tuyệt tình với bá mẫu, bá mẫu vẫn có thể nhẫn nại ít lâu...

Cổ phu nhân lắc đầu:

- Người không biết, lão là người ngoài miệng tươi cười lòng chứa gươm dao, khi miệng lão nói lời khách sáo với người cũng là khi trong bụng lão định giết người đó, lão thân còn có việc cần làm đâu chịu nhục chịu chết ở đây... Cháu khỏi cần nói nữa, lão thân ta đã quyết định rời khỏi nơi này rồi.

Lúc ấy Phong Lăng tam lão cũng đã quay vào bẩm báo:

- Phu nhân, tất cả đều đã chuẩn bị xong, xin phu nhân định đoạt.

Cổ phu nhân đáp:

- Lão thân đã quyết định hộ tống Diệp phu nhân ra khỏi Cổ gia bảo, ba người có đồng ý không?

Hồng lão mỉm cười:

- Phu nhân rời khỏi bảo chúng tôi còn ở lại làm chi? Đương nhiên sinh tử có nhau.

Cổ phu nhân gật đầu:

- Mời Diệp phu nhân ra, chúng ta lập tức lên đường.

Phong Lăng tam lão chuyển thân đi ra, Tiểu Hồ Tử bắn khoăn:

- Như vậy liên lụy tới bá mẫu, tiểu điệt trong lòng lấy làm...
Cổ phu nhân cắt lời:

- Nói nhiều vô ích, hãy phân chấn tinh thần lên ra khỏi nơi đây mau.

Vừa nói xong Hồng lão đã công Diệp phu nhân đến, Thái lão, Niên lão đều cầm binh khí hộ vệ hai bên tả hữu.

Cổ phu nhân phẩy tay:

- Hiền điệt hãy đi trước mở đường, lão thân đoạn hậu, ra khỏi bảo xong ta cứ thế mà lên đường.

Tiểu Hồ Tử ứng thanh “Dạ” một tiếng mở rộng cửa viện phi thân tới trước. Đoàn người ra tới cổng lớn được Cổ lão đại dẫn cả bọn quần hùng đến đưa tiễn rất ân cần, chúng còn bày một tiệc rượu nhỏ tiễn chân, nhưng không có dấu hiệu gì ngăn cản hay có âm mưu hãm hại.

Đoàn người rời Cổ gia bảo đã đến hôm thứ hai, đầu canh đêm hôm ấy đi qua một vùng núi non hiểm trở hai bên là vực sâu cốc thẳm, cực kỳ nguy hiểm. Cổ phu nhân chau mày dặn: - Địa thế ở đây nguy hiểm, hãy cẩn thận.

Chưa dứt câu bỗng nghe một chuỗi cười ha hả rất lớn từ khối sơn nhám phát ra, tiếp đó nhân ảnh di động, trước sau tả hữu hiện ra hai ba chục bóng người vây chặt lấy họ vào giữa.

Tiếng cười chấm dứt, một bóng người phi thân tới trước rơi xuống trước mặt họ.

Tất cả đưa mắt nhìn, thì ra là chính Cổ đại bảo chủ. Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu ưỡn ngực bước tới tiếp đón Cổ bảo chủ, phu nhân mỉm cười mắng:
- Quả nhiên là lật lọng, đồ chó đến đây làm gì?

Lúc này Cổ Nhất Quán đã hết còn phong thái như ở trong Cổ gia bảo, ào hung dữ quát:

- Con tiện tỳ này dám phá hoại đại sự của lão phu, đêm nay lão phu không thể tha được!

Song thủ lão hợp lại đánh chưởng tới Cổ phu nhân. Kinh lực ngầm chứa rất dữ dội đánh thẳng tới ngực Dịch Diễm Thu, quyết trong chưởng lực đầu tiên đẩy Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu vào chỗ chết.

Cổ phu nhân nghiêng rằng đang định giờ song chưởng lên nghênh tiếp, bỗng bóng Tiểu Hồ Tử xẹt lướt tới đứng giữa chưởng thế trước mặt Cổ phu nhân, song chưởng giờ lên tiếp chưởng Cổ Nhất Quán. Hai chưởng lực đụng nhau, Tiểu Hồ Tử vẫn đứng vững như núi, cước bộ không hề di động, còn Cổ đại chủ Cổ Nhất Quán thân hình bất giác ngửa về sau chân đứng không vững, liền tiếp lùi lại sau ba bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Cổ Nhất Quán biến sắc: - Hảo tiểu tử, lão phu quả có xem thường ngươi!

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Vì vậy coi như hôm nay bao nhiêu tâm cơ của ngươi mất sạch.

Cổ Nhất Quán lạnh lẽo:

- Đợi đấy, ngươi dám tiếp ba chưởng nữa của lão phu không?

Tiểu Hồ Tử ngang nhiên đáp:

- Có gì không dám?

Cổ Nhất Quán “hừ” một tiếng, thân hình hơi cúi xuống, hai tay nắm vào nhau như quyền đặt trước ngực hít dài một hơi chân khí, bỗng thấy một luồng sắc đỏ hiện lên mặt lão, tiếp đó sắc đỏ chuyển sang trắng, trắng đã không còn một chút sắc nào, lúc ấy giữa hai chân mày hiện ra một đường đỏ, hai mắt lão mở trừng trừng đầy sát khí.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu nhìn tình hình ấy cực kỳ kinh sợ kêu lên:

- Ngươi... ngươi... ngấm ngấm học xong “Sưu hồn huyết chưởng”!

Cổ Nhất Quán cười gian xảo:

- Tiện tỳ, ngươi không ngờ chứ gì?

Cổ phu nhân dùng truyền âm nhập mật cảnh giác Tiểu Hồ Tử:

- “Sưu hồn huyết chưởng” là một môn công phu rất âm độc, sau khi luyện thành chẳng những đánh trúng người không cứu được, mà tất cả không khí

quanh chương khí phát ra đều nhiễm độc nếu không cẩn thận hít phải ít nhiều liền trúng độc, người cẩn thận đấy!

Tiểu Hồ Tử đáp to:

- Tiểu diệt hiệu rồi. Xin bá mẫu lùi ra bảo hộ gia mẫu.

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu nhảy lui ra sau hơn hai trượng ra hiệu cho Phong Lăng tam lão dẫn Diệp phu nhân ẩn thân vào sau lưng một phiến đá.

Bọn Cổ gia bảo do Cổ Nhất Quán kéo tới đây tổng cộng có ba mươi sáu tên đều được bí mật luyện Thiên Cang Sát Thủ, ngày thường không hề để lộ, hôm nay được lệnh của Cổ đại bảo chủ nghiêm cấm không được để cho năm người Tiểu Hồ Tử chạy thoát.

Năm người bên Tiểu Hồ Tử tuy mỗi người đều là cao thủ nếu lấy một chọi một có thể nói ba mươi sáu Thiên Cang Sát Thủ này không ai là địch thủ của họ, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, huống gì chúng đông gấp bội, nếu nhất thời hỗn chiến tất nhiên nhiều phải thắng ít là lẽ thường.

Nơi đây một mặt dựa vào núi, trên núi còn có một khối nham thạch dựng đứng đột ngột giống như bức màn phủ xuống đầu họ, bên phải là góc đại thọ, bên trái là một đường vách núi, trước mặt cũng có một khối thạch nham rất thuận lợi cho việc công và thủ.

Cổ Nhất Quán nhìn Cổ phu nhân ẩn thân kín đáo, lão gầm gừ mấy tiếng lạnh lùng nhưng chưa hạ lệnh cho thủ hạ vây công. Hiên nhiên mục tiêu chính của lão là Tiểu Hồ Tử. Lão ngưng tụ chân lực, hốt nhiên thu dần sát khí, cất tiếng: - Tiểu tử, người nên biết lợi hại “Sưu hồn huyết chương” của lão phu. Nếu người tự lượng không đối phó nổi hãy đem “Thần võ bí kíp” đưa ra, lão phu hứa thả người đi liền.

Tiểu Hồ Tử hoảng nhiên đại ngộ:

“Chắc lão Thất bộ lãng ba Đồ Nhất Bình cũng do lão này phái tới, lão tặc thật lợi hại... Hừ!”. Y tức giận cả người: - Không sai. Tại hạ có được “Thần võ bí kíp” thử xem “Sưu hồn huyết chương” có công lực bằng nó không?

Cổ Nhất Quán gầm lên:

- Người là tên tiểu tử chưa thấy quan tài chưa sợ.

- Đối với loại lừa đảo như lão, ta chỉ có thể hủy diệt “Thần võ bí kíp” chứ không thể đưa cho lão.

Cổ Nhất Quán nổi giận trở lại, gầm lên:

- Tiểu tử, người tự tìm cái chết đó.

Thân hình bắn vọt tới sát trước mặt Tiểu Hồ Tử, chương đập tới liền. Một mùi cay chua theo chương lực quyen tới người Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử không dám chậm trễ, lập tức bế môn mọi hô hấp vận “Thần

võ thần công” lên nghinh tiếp chương của lão. Hai chương chạm nhau, Cổ Nhất Quán có cảm giác chẳng khác gì chạm phải một phiến đồng nóng rực, lão vội vàng thu chương kinh hoàng kêu lên: - Người luyện được “Thần võ thần công” rồi!

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Chỉ là sơ học mới luyện, sợ đại bảo chủ cười thôi!

Cổ Nhất Quán là người rất cơ trí, chương lực vừa tiếp xúc phát hiện đúng là “Thần võ thần công” xong lão không dám đổi chương nữa, lùi lại bảo toàn chân khí, nghe câu nói khách sáo của Tiểu Hồ Tử, lão cười thầm nghĩ bụng: “Thần võ thần công tuy xưng là thiên hạ vô địch nhưng phải tu luyện lâu năm, hỏa hầu đạt tới mười thành mới phát huy được hết sức mạnh. Tiểu tử này mới tí tuổi đầu, dù có luyện được ngay từ trong bụng mẹ bất quá nhiều lắm cũng chỉ độ mười năm công phu, huống gì, y mới luyện gần đây đâu có gì đáng sợ?” Lão nghĩ như vậy càng thêm dũng khí quát to một tiếng múa chương tiến lên. Lần này lão tấn công sẵn chuẩn bị hiểm độc sử xuất công lực toàn thân. Tiểu Hồ Tử sợ ý nên chỉ đề xuất bảy thành công lực bị chương lực lão chấn động phải lui liền ba bước.

Thấy y lùi lại ba bước nhưng chỉ là bị cường lực lão đẩy lùi chứ hoàn toàn không bị thương tích gì, y chỉ hơi điều tức hoàn toàn khỏe mạnh, ngửa đầu nhìn Cổ Nhất Quán, lão tuy không bị động gì thân hình, nhưng sắc mặt đã trắng dã mồ hôi vã ra ướt mặt hiển nhiên không có gì đáng mừng.

Cổ phu nhân quát một tiếng lướt thân tới chỉ pháp điểm tới uyển mạch của Cổ Nhất Quán. Tiểu Hồ Tử hoành thân cản người Cổ phu nhân.

- Bá mẫu, lão đang điều tức, không nên thừa cơ lão đang nguy.

Cổ phu nhân vội nói:

- Bây giờ nên chế phục lão bắt làm con tin...

Chưa dứt lời, Cổ Nhất Quán đã động thân lui lại phát lệnh:

- Bắt tên!

Một loạt mưa tên từ bốn phương tám hướng bắn tới, hơn mười mũi tên nhất tề bắn tới, một nhóm đoạn hậu cho Cổ Nhất Quán, một nhóm bắn ngay vào Cổ phu nhân và Tiểu Hồ Tử.

Tiểu Hồ Tử không đeo theo bảo kiếm bên mình bèn vươn tay nhỏ một gốc cây bên cạnh múa lên như gió lộng tạo thành một tấm màn che chở cho thân mình và Cổ phu nhân lui lại về phía Phong Lăng tam lão ẩn thân cùng mẫu thân.

Mưa tên như điên cuồng đuổi theo sau lưng y nhưng bị y quét rơi hết không hề có mũi tên nào đụng tới người Tiểu Hồ Tử và Cổ phu nhân. Sau khi

họ trở về nơi ẩn thân, loạt tên thứ hai lại bắn tới như mưa. Tiểu Hồ Tử định múa gộc cây đánh bật thì Cổ phu nhân kêu lên: - Bất tất phí sức, hãy để Thái, Niên nhị lão đối phó cho.

Chưa hết câu, Thái, Niên nhị lão đã phi thân tới căng ra tấm lưới “Kim ty tế võng” đan bằng những sợi tơ vàng óng mỏng manh chắn các mũi tên bay lại. Hàng loạt tên trúng vào sợi lưới tơ rơi xuống rào rào chẳng mấy chốc dưới đất đã chất thành một đồng mũi tên. Cái lưới “Kim ty tế võng” này giăng trong đêm tối nên bọn thủ hạ của Cổ Nhất Quán không nhìn thấy, chúng bắn dữ dội một lúc, không nghe thấy một tiếng rên vì trúng thương nào bèn từ từ ngừng bắn.

Hai bên im lặng một lúc, bỗng bên kia có tiếng Cổ Nhất Quán cất lên:

- Tiểu tử, chúng ta có nên thương lượng không?

Tiểu Hồ Tử đáp vọng tới:

- Chúng ta có gì cần thương lượng?

Cổ Nhất Quán dụ giọng:

- Nếu lão phu trị bệnh điên cuồng được cho lệnh đường thì sao?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Nếu lão trị được bệnh cho gia mẫu, lão đã trị lâu rồi, đợi gì đến ngày hôm nay?

- Bệnh của lệnh đường rất dễ chữa, chỉ khó là tìm được các dược liệu, gần đây lão phu đã kiếm đủ dược liệu, người có cần lão phu giao cấp cho không?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Cám ơn, tại hạ xưa nay không chơi với cọp.

Cổ Nhất Quán tức giận:

- Người chẳng biết phải trái gì cả, người tưởng lão phu không có cách nào giết người ư?

Tiểu Hồ Tử cả cười:

- Người có cách sao không áp dụng đi?

- Vì lão phu chưa muốn giết chết các người ở đây đó thôi.

- Nếu giết chúng ta thì mưu đồ đoạt “Thần võ bí kíp” coi như hồng bét do đó chẳng còn cách nào nữa cả...

Tiếp đó y cười ha hả:

- Nếu như người không cần đoạt “Thần võ bí kíp” của ta, ta có thể đề xuất một cách là cứ phóng hỏa đốt cháy núi này, chúng ta tất khó mà chạy.

Hồi 19 - Tranh Đoạt Bí Kíp

Y vừa nói dứt câu ấy, Thái lão kinh sợ nói:

- Hồ thiếu hiệp, sao lại lộ cho chúng biết ý ấy?

- Cách ấy không phải chúng không nghĩ ra, vẫn bởi cố ý nói ra để thử tâm ý chúng đó.

Cổ Nhất Quán quát lên:

- Lão phu không cần dùng lửa thiêu đốt các người vẫn có thể bắt được các người.

Các người có chịu nổi đói khát đến chết không?

Niên lão nghe câu ấy giật mình:

- Chúng ta chỉ còn cách đột vây chạy thoát.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Chúng vẫn còn nhiều cung nỏ tuy lợi hại nhưng tên mang theo chắc chỉ có giới hạn. Theo vẫn bởi ta tìm cách cho chúng bắn hết tên thì đâu còn gì sợ nữa?

Cổ phu nhân mỉm cười:

- Ý hay lắm, để ta thực hiện cho!

Nói xong vươn tay chặt gãy một cành cây có gạc chĩa ra làm ba rồi tháo dải quần thân cây lại, phu nhân vung tay cho cành cây bó đầy vải bay vụt ra. Từ xa xa nhìn lại cành cây chẳng khác gì một bóng người phi thân vọt trong đêm tìm cách đào thoát.

Cành cây vừa bay ra một loạt loạn tiễn bắn tới tấp. Cành cây lay động rơi xuống đất, Cổ phu nhân cố ý rú lên “ôi chà” một tiếng, tiếp đó thu hồi cành cây rồi lại phóng ra hướng khác.

Cành cây vừa động lại có một loạt tiễn bắn tới. Cứ như thế ba bốn lần đổi phương đã lãng phí khá nhiều tên đem theo. Đến lần thứ năm phu nhân phóng cành cây không còn thấy mũi tên nào bắn tới nữa. Hồng lão bật cười: - Hết rồi, chúng ta ra thôi.

Tiểu Hồ Tử xua tay:

- Xin đừng mạo hiểm, để vẫn bởi thử xem đã.

Cổ phu nhân chau mày:

- Người định đơn thân xuất chiến ư?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Người đông không đáng sợ nhưng không nên đến gần bọn chúng, hôm nay vẫn bởi xin đại khai sát giới để quý vị an toàn...

Tiếng y chưa dứt thân hình đã bắn vọt lên cao. Thân ảnh Tiểu Hồ Tử lay động lướt tới từ trên không, bọn thủ hạ của Cổ Nhất Quán tưởng vẫn là người

giả như cành cây lúc này, nên không ai bắt tên. Đến lúc thấy thân hình Tiểu Hồ Tử gần đến bọn chúng muốn phát tên cũng đã muộn.

Chỉ nghe một tiếng hú như vọng từ trên trời chụp xuống, thân hình Tiểu Hồ Tử lao vút xuống một luồng kinh lực ghê hồn đập xuống, tức thời có hai ba tiếng rú thê thảm liên tục phát ra. Thân hình Tiểu Hồ Tử rơi xuống đất liền đó những tiếng rú lên thê thảm tiếp tục vang lên.

Trong chốc lát ba mươi sáu tên thiên cang sát thủ do Cổ Nhất Quán dẫn đến đây đã bị Tiểu Hồ Tử tiêu diệt hơn nữa.

Nên biết, khi Tiểu Hồ Tử chưa cất tiếng hú y đã ngầm xác định vị trí của bọn chúng nên khi xuất thủ dễ như lấy đồ trong túi liền tiếp đánh trúng. Lần xuất thủ này của y đúng là như hành vân lưu thủy, chớp nhoáng đã giết hơn hai mươi tên khiến những tên còn lại kinh hoàng chen nhau bỏ chạy.

Tiểu Hồ Tử không thềm đuổi theo, y phóng lại chỗ đứng của Cổ Nhất Quán, nhưng không còn hình dáng của lão ở đâu nữa, lão đã biến mất từ bao giờ.

Tiểu Hồ Tử cất thân hình lên cao nhìn khắp hướng, nhưng chỉ thấy một đám người đang chạy, y đuổi theo nhận mặt từng tên nhưng vẫn không thấy Cổ Nhất Quán đâu.

Chỉ còn bốn năm tên, Tiểu Hồ Tử để mặc cho chúng chạy thoát, y lắc đầu quay về chỗ Cổ phu nhân ẩn thân, toàn thân y đã đầm máu như một người băng máu.

Cổ phu nhân nhìn thấy y lại kinh thất sắc:

- Hồ Tử, ngươi có sao không?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Không sao cả, vẫn bồi rất khỏe.

- Thế còn máu trên thân?

- Vẫn bồi không muốn giết hết, nên tự bồi máu vào thân.

- Ngươi giết tất cả bao nhiêu tên.

- Tổng cộng có lẽ không dưới hai mươi tên.

Cổ phu nhân lại hỏi:

- Cô lão đại đâu?

- Không biết lão ẩn thân đâu không thấy lộ diện, có lẽ đã thoát chạy rồi.

Cổ phu nhân bất giác thở một tiếng cảm khái rồi dặn dò tam lão lập tức lên đường. Tiểu Hồ Tử nói không sai, Cổ Nhất Quán sau khi đối chưởng với y nên đã sợ hãi bỏ chạy nhân lúc hỗn loạn. Lão quay về Cổ gia bảo sau khi đã bị Tiểu Hồ Tử dùng “Thần võ thần công” chấn thương nội phủ, miễn cưỡng lắm lão mới chạy về tới Cổ gia bảo phát tín bài ra lệnh cho toàn bộ cao thủ

trong Cổ gia bảo đuổi theo đoàn người Tiểu Hồ Tử và Cổ phu nhân.

Nhưng sự việc chậm mất hai ngày, đoàn Tiểu Hồ Tử đã vượt qua đoạn đường gần đó đến Tam Tương là thuộc phạm vi thế lực của Chỉ Thủy phu nhân. Lão chui vào bí thất ra lệnh gọi lão nhị và lão tam đến.

Thật là kỳ quái, có lẽ lão đang gặp vận xui không gặp bất cứ điều gì thuận lợi, lệnh phát đưa ra, lão đợi đến nửa buổi mà vẫn không thấy lão nhị lão tam đến tương kiến.

Lão tức giận đứng bật lên chính đang định đi ra khỏi bí thất để tự đi tìm lão nhị và lão tam, bỗng ngoài cửa sổ có tiếng động. Cổ Nhất Quán rống lên một tiếng: - Ai đến?

Cửa phòng mở ra, người chưa vào trong một mùi hương thơm ngào ngạt đã xông tới mũi Cổ Nhất Quán khiến lão giật mình đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy một mỹ nhân thiên kiều bá mỵ uyển chuyển bước vào. Cổ Nhất Quán nhận ra đó là đoá hoa khô mà lão hằng ưa thích là Phi Phi, sắc mặt lão ngạc nhiên: - Cô nương đến làm chi?

Phi Phi bình tĩnh nghiêng thân làm lễ ra mắt thánh thót nói:

- Tiện thiếp đến nói chuyện với bảo chủ.

Cổ Nhất Quán gù một tiếng giận dữ:

- Ai bảo cô nương đến nói chuyện với ta? Đi ra, mau gọi nhị bảo chủ, tam bảo chủ đến đây.

Phi Phi vẫn an nhiên uyển chuyển:

- Họ không đến được, do đó bất đắc dĩ tiện thiếp phải mạo muội đến thay.

Cổ Nhất Quán “hừ” một tiếng:

- Vì sao họ không đến được?

Giương mặt đẹp của Phi Phi ứng đỏ:

- Họ đều ngã bệnh cả.

Cổ Nhất Quán giật nảy người:

- Bệnh à? Bệnh ra sao?

Cổ Nhất Quán chửi to một tiếng:

- Đồ chó... còn thiếu bảo chủ đâu?

Sắc mặt Phi Phi hiện lên vẻ then thùng, nhỏ giọng ú ớ đáp:

- Y.. y.. y không dám đến gặp lão nhân gia.

Cổ Nhất Quán không phải một tên ngu, lúc ấy đã nhận ra tình hình khác lạ, nhưng lão là người gian hoạt vừa thấy tình hình khác lạ liền ngậm hít một hơi dài cố dần lửa giận dần dần trầm tĩnh biến giận làm vui, ngữ khí lập tức ôn hòa: - Vì sao y không dám gặp lão phu?

Phi Phi đáp:

- Vì y chưa kịp bẩm báo lão nhân gia hai hôm trước đã cưới một người con gái rồi.

Cổ Nhất Quán chửi thầm trong bụng:

- Hảo tiểu tử, lão gia ở bên ngoài đánh đông dẹp bắc cho y, y lại ở nhà đi tìm con gái.

Miễn cưỡng cô nở nụ cười, Cổ Nhất Quán cố ý nói:

- Nhưng đó cũng là chuyện mừng, có gì mà không dám đến gặp lão phu?

- Vì y sợ người con gái mà y cưới lão nhân gia không lấy làm thích.

Cổ Nhất Quán ngưng mắt nhìn Phi Phi không nói gì, vì trong bụng lão đã hiểu rõ chính đóa hoa đẹp trước mặt lão là tân giai nhân của Cổ Kiếm Thu nhưng sao không thấy nàng mặc áo đại hồng cát nhạt trên thân như mọi cô dâu mới khác.

Cổ Nhất Quán nghĩ tới việc Phi Phi đã trở thành con dâu của lão, lão chẳng lấy làm thú vị, điều ấy không cần nói, thiếu gì người mà Cổ Kiếm Thu không lấy vì sao lại lấy một người đã qua tay lão dùng rồi và chỉ là công cụ của lão Nàng này mà thành thiếu bảo chủ phu nhân của Cổ gia bảo sao không khả làm trò cười cho thiên hạ?

Cổ Nhất Quán không nói gì nhưng sắc mặt đã biến thành trắng nhợt, một lần đỏ hiện lên giữa hai chân mày lão lộ rõ hung quang sát khí.

Phi Phi kinh hoảng kêu lên:

- Lão nhân gia đừng nổi giận, nổi giận sẽ thương tổn đến thân thể đó.

Cổ Nhất Quán chân kinh chặn khí liền thoát ra, lão không dám vận công đề khí nữa. Phi Phi lúc ấy mới cười tươi như hoa: - Lão nhân gia không nổi giận nữa chứ? Nếu lão nhân gia không giận, tiện thiếp mới dám trình tình.

Cổ Nhất Quán thở dài thườn thượt:

- Y lấy ai làm vợ?

Đột nhiên Phi Phi phục quỳ xuống trước mặt lão bái lạy ba cái:

- Con dâu là tiện thiếp bái kiến lão nhân gia.

Từ khi xuất thế đến nay, Cổ Nhất Quán chưa hề gặp cảnh éo le như thế này, lão xưa nay muốn gì được nấy không ngờ hôm nay rơi vào mưu kế của con tiện nữ này. Suốt thân lão rung động như trúng hàng ngàn mũi tên, đối mặt với nữ nhân hiểm độc này dờ khóc dờ cười không biết nói ra sao.

Phi Phi bái lạy xong đứng dậy cung kính:

- Bẩm lão nhân gia, dâu con còn mấy việc muốn chờ lão nhân gia quyết định.

Cổ Nhất Quán lừ mắt nhìn Phi Phi:

- Có việc gì, nói mau!

Phi Phi đáp:

- Cổ Kiếm Thu và con chuẩn bị trong vòng nửa tháng nữa sẽ giúp lão nhân gia, nhị thúc và tam thúc tổ chức một đại lễ rửa tay lui khỏi võ lâm cho các vị quý ần giang hồ, xin kính mời lão nhân gia chấp nhận.

Cổ Nhất Quán không ừ không hừ hỏi tiếp:

- Còn gì nữa?

- Kiếm Thu và con vì lòng hiếu kính lão nhân gia, đặc biệt tìm một nơi thâm sơn giai cảnh kiến trúc nên một tòa biệt viện kính thỉnh lão nhân gia thu nhận.

Âm thanh Cổ Nhất Quán đã hơi run:

- Còn gì nữa?

- Tôi hậu xin lão nhân gia thân bút viết hạ lệnh đem “Thất tinh bang” giao cho con trai quản coi như chút lễ vật bắt đầu tình cha con.

Cổ Nhất Quán giật mình:

- Cái gì Thất tinh bang? Lão phu không biết chuyện này ra sao?

Phi Phi mỉm cười yếu điệu:

- Lão nhân gia không biết cũng chẳng sao, chỉ cần lão nhân gia cứ viết lệnh như thế là đủ.

Phi Phi quả thực ác độc gian xảo, chẳng cần lão nói nhiều, chỉ cần buộc theo ý của nàng khiến Cổ Nhất Quán không thừa nhận không được. Đúng vậy, nếu Phi Phi không nói ra không ai biết bọn sát nhân “Thất tinh bang” do Long đầu lão đại ca cầm đầu cũng chính là Cổ đại bảo chủ Cổ gia bảo Cổ Nhất Quán.

Cổ Nhất Quán tức giận nghẹn họng, lâu lắm lão mới bật lên tiếng cười thâm:

- Phi Phi, hôm nay lão phu mới biết mặt thật của ngươi.

Phi Phi mỉm cười:

- Chỉ có hơi muộn một chút.

- Lão phu biết ngươi muộn một chút nhưng ngươi phát động âm mưu cũng có sớm một chút đấy.

Phi Phi lắc đầu:

- Không sớm một chút nào, hiện tại chính là đúng lúc. Nếu con phát động muộn một chút lão nhân gia sẽ không còn cơ hội báo thù.

Cổ Nhất Quán kinh ngạc:

- Ngươi cho ta cơ hội báo thù?

Phi Phi gật đầu:

- Xưa nay con hành sự không bao giờ giết tận hết, do đó con đã hạ độc

trong thân lão nhân gia không hề quá nặng. Dù lão nhân gia không tìm được thuốc giải đi nữa, trong vòng ba năm vẫn có thể tự hành vận công hóa giải, sau đó, con cho lão nhân gia thêm ba năm nữa để khôi phục hỏa hầu công lực, rồi sẽ để thời gian ba năm tiếp để lão nhân gia có cơ hội báo thù. Lúc ấy lão nhân gia bất quá mới hơn bảy mươi tuổi vẫn còn khả năng báo thù, còn nếu con phát động muộn, tuổi lão nhân gia đã quá già đâu còn cơ hội báo thù nữa?

Cổ Nhất Quán uất ức cười ha hả:

- Con thật là con dâu hiếu thuận. Tiếc thay, lão phu đều không lấy gì làm thích mấy thứ đó.

Phi Phi vẫn thản nhiên:

- Rượu kính không uống lại đòi uống rượu phạt, đó là việc của lão nhân gia. Còn long con đến đó là tận tâm lực rồi đó.

Cổ Nhất Quán trừng mắt:

- Thôi đừng nói nữa, lão phuta tin sinh mạng của người vẫn nằm trong tay lão phu.

Phi Phi bật cười:

- Có khả năng ấy ư?

Hốt nhiên nét mặt nàng đột biến thành trắng nhợt nhưng giữa khoảng hai cặp lông mày hiện lên một đường đỏ bầm như máu. Cổ Nhất Quán thất sắc kêu to: - Người cũng biết “Sưu hồn huyết chương” nữa ư?

Phi Phi cười dịu dàng:

- Con những muốn làm người kế nghiệp “Thất tinh bang”, tự nhiên phải luyện “Sưu hồn huyết chương”. Lão nhân gia định nói sao?

Cổ Nhất Quán rống lên:

- Thôi đi đi, ta đành nghe theo lời người tất cả.

Phi Phi cười diễm lệ làm lễ chúc phúc:

- Con vẫn biết lão nhân gia là người tối thông minh trong thiên hạ, đa tạ lão nhân gia.

Cổ Nhất Quán thở dài nảo nuốt:

- Phi Phi, lão phu thật bội phục người đó.

- Nếun gia chưa phục con, con còn có mấy chiêu sát thủ nữa chưa bao giờ sử dụng đấy.

Dù bụng Cổ Nhất Quán có muốn không phục cũng không được, lão rất hiểu lẽ tiến thoái nên lập tức cười ha hả: - Phi Phi, quả nhiên con tài trí phi thường. Thất tinh bang mà có con cầm đầu nhất định mai sau sẽ giàu có, uy chấn tứ phương. Có người kế thừa như con cũng không uống tâm huyết của

lão phu.

Phi Phi cười hàm tiếu:

- Nhất định con sẽ không làm cho lão nhân gia thất vọng... xin mời lão nhân gia ra đại sảnh uống rượu vui với chúng con...

Mắt Cổ Nhất Quán hoa lên, nước mắt lão muốn trào ra vì uất ức, nhưng chân lão vẫn bước theo Phi Phi ra ngoài.

oo Đoàn người Tiểu Hồ Tử đã về đến Chỉ Thủy sơn trang.

Cổ phu nhân Địch Diễm Thu và Chỉ Thủy phu nhân vốn là người quen biết cũ nên gặp nhau hết sức hân hoan. Phong Lăng tam lão chăm sóc cho Hoàng Tú Hoa, Hoàng Tú Hoa gặp Chỉ Thủy phu nhân và Diệp Nhã Tuệ chẳng có phản ứng gì thân tình, riêng Tiểu Hồ Tử mỗi lần Hoàng Tú Hoa thấy mặt y là bà lại lên cơn điên kinh động cả ngày vì vậy Tiểu Hồ Tử cố hết sức tránh mặt bà, đợi khi bà khỏi hẳn bệnh sẽ xin gặp sau.

Mới thoáng chốc mà cả bọn họ đã về đến Chỉ Thủy sơn trang tám chín ngày rồi, hốt nhiên một ngày họ nhận được thiệp mời ở Cổ gia bảo gọi đến. Hai người được mới ghi tên trên thiệp là Chỉ Thủy phu nhân và Tiểu Hồ Tử nhưng không mời Cổ phu nhân Địch Diễm Thu. Lý do mời khách: tham dự lễ rửa tay gác kiếm cáo biệt võ lâm của Cổ Nhất Quán. Hai người ký tên mời là Cổ Kiếm Thu và Lạc Phi Phi.

Cái thiệp mời này có nhiều điều nghi hoặc, tại sao Cổ Kiếm Thu lại đứng ngang tên ký với Lạc Phi Phi? Điều đó khiến chính Tiểu Hồ Tử cũng lấy làm hồ đồ chưa hiểu.

Thiệp mời khiến cả Chỉ Thủy sơn trang chấn động, mọi người hội họp lại bàn định.

Đầu tiên là nghi vấn của Chỉ Thủy phu nhân:

- Cái vị Lạc Phi Phi này là nhân vật nào mà xưa nay tiểu muội chưa hề nghe tên?

Phu nhân tự xưng là tiểu muội vì đối tượng là Cổ phu nhân Địch Diễm Thu. Tuy Địch Diễm Thu đã rời khỏi Cổ gia bảo nhưng tình hình trong bảo, ở đây bà là người am tường hơn cả nên đương nhiên bà có bốn phận phải trả lời: - Nói đến Lạc Phi Phi, tiểu muội thật thẹn không dám hé răng..... Dừng lại một chút, bà thở dài lắc đầu: - Lão Cổ bảo chủ muốn lung lạc nhân tâm nên tìm kiếm mua chuộc được mười hai nữ nhân giang hồ vô sỉ để sẵn trong Cổ gia bảo luân phiên nhau sử dụng. Lạc Phi Phi là một trong số đó.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Thì ra là loại gái ấy, thế lệnh lang sao lại đứng tên chung với nó?

Tiểu Hồ Tử đáp thay Địch Diễm Thu:

- Đối với cô nương Lạc Phi Phi này tiểu diệt cũng có phần biết chút ít...

Chưa nói hết câu Diệp Nhã Tuệ đứng cạnh đã dậy nảy:

- Hồ đệ, sao đệ lại giao thiệp với loại gái như thế?

Tiểu Hồ Tử gương cười:

- Thử thử, không đâu thử thử, tiểu đệ gọi cô nương ấy là nhị tỷ nữa đó.

- Sao? Nó là nhị tỷ của đệ à?

- Nói thật ra nàng ta cũng chỉ là một kẻ đáng thương...

Rồi đó, y đem chuyện đời Phi Phi mà y biết kể lại cho mọi người nghe, hết câu chuyện mọi người sinh ra thương cảm cho số phận nàng. Chỉ Thủy phụ nhân gật đầu: - Kể ra cũng không nên trách cứ gì cô nương ấy. Nhưng trong cái lễ nói “Rửa tay gác kiếm cáo biệt võ lâm” này của Cổ Nhất Quán, chắc hẳn là âm mưu của Lạc Phi Phi.

Địch Diễm Thu động tâm:

- Nói vậy Cổ gia bảo đã bị con nha đầu kia không chế rồi ư?

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Chính là như vậy...

Chỉ Thủy phụ nhân ngắt lời:

- Con nha đầu ấy lợi hại là điều quá rõ, nhưng chuyện trước mắt chúng ta quyết định ra sao đối với cái thiệp mời này đây?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tiểu diệt không thể không đến phó hội.

Chỉ Thủy phụ nhân nói:

- Còn lão thân chẳng muốn tham gia việc náo nhiệt ấy chút nào...

Diệp Nhã Tuệ xen vào:

- Sự phụ nếu không muốn, xin cho con đi thay cũng được...

- E rằng con chưa đủ...

Nàng ngắt lời ngay:

- Có Hồ đệ cùng đi, đệ tử còn sợ ai?

Sau đó, đúng như ngày mời, Tiểu Hồ Tử và Diệp Nhã Tuệ đến Cổ gia bảo. Cổ gia bảo vẫn là Cổ gia bảo, chẳng có gì thay đổi chỉ trừ việc Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong bây giờ không còn là phó tổng quản nữa mà là chính tổng quản và Vương đại nương thăng lên chức Nội vụ tổng quản.

Tiểu Hồ Tử và Diệp Nhã Tuệ được đưa vào nội viện nơi ngày xưa Cổ phu nhân Địch Diễm Thu ở. Vừa bước vào nội viện, bỗng nghe có tiếng người hô lớn: - Lạc cô nương nghinh tiếp Diệp đại hiệp.

Tiếp đó là một hàng thiếu nữ trẻ tuổi đeo kim đao bày hàng hai bên rồi Vương đại nương đỡ Phi Phi bước ra, đầu Phi Phi đội chiếc mũ vàng, thân

phủ cảm bào màu hạnh đào, nét mặt hết sức tự mãn. Tiểu Hồ Tử bước lên một bước, ôm quyền thi lễ: - Nhị tử rời gót ngọc tới đón đệ quả là sủng ái, tiểu đệ đâu dám nhận.

Phi Phi mỉm cười:

- Tỷ tỷ không có đệ sao có quyền thế hôm nay. Lý là phải vậy, huynh đệ không nên khách sáo, mời vào trong.

Tiểu Hồ Tử quay lại nói với Nhã Tuệ:

- Tuệ tỷ, phu nhân đây là nhị tử của đệ trong lúc hoạn nạn.

Diệp Nhã Tuệ nghiêng thân thi lễ:

- Tiểu muội Nhã Tuệ xin ra mắt nhị tử.

Phi Phi hàm tiếu trả lễ:

- Muội tử, chúng ta là người một nhà, không nên khách sáo, hãy vào trong nói chuyện.

Vào bên trong mới thấy sự trầm thiết khác hẳn xưa, quả là phá lệ đường hoàng.

Chẳng khác gì hoàng cung nội viện. Sau khi an tọa xuống dùng trà thơm xong, Vương đại nương xin cáo từ. Tiểu Hồ Tử nhìn quanh nội sảnh không còn người ngoài mới cả cười: - Nhị tử, bây giờ đã mãn ý rồi thì phải?

Phi Phi cùng cười:

- Ấy là mới bắt đầu thôi, tương lai, tỷ đệ chúng ta còn lập nên sự nghiệp lớn lao hơn nhiều.

Y lắc đầu:

- Tiểu đệ chắc không có diễm phúc ấy, xin được miễn.

Phi Phi khè chau mày khẩn thiết:

- Đệ đã đến đây, tỷ tỷ đâu còn ai là thân nhân, tương lai không hưởng giàu sang với đệ thì còn ý nghĩa gì?

Tiểu Hồ Tử không muốn làm nàng mất hứng thú trong lúc này nên nói qua chuyện khác:

- Nhị tử, trong lòng tiểu đệ còn có một việc, hôm nay muốn hỏi nhị tử cho minh bạch.

Phi Phi ngạc nhiên:

- Nghe khẩu khí của đệ dường như việc này rất quan trọng.

- Vâng, việc này đối với nhị tử và đệ vô cùng quan trọng.

- Việc gì, đệ hãy nói mau đi.

Y nghiêm giọng:

- Nhị tử, phải chăng thật là họ Lạc?

Phi Phi mỉm cười:

- Đương nhiên họ Lạc, chẳng lẽ họ Lạc là không hay ư?
- Tên thực của nhị tử vốn có thực phải là Phi Phi không?

Phi Phi kinh ngạc:

- Hồ đệ vì sao bỗng nhiên lại muốn điều tra thân thế của ta?
- Đương nhiên có lý do.
- Hồ đệ, có thể nói lý do ấy trước được không?
- Tạm thời chưa nên.

Phi Phi cười tươi:

- Nhị tử vốn đâu phải là nhị tử, gặp cảnh ngộ là phải buộc vậy thôi...

Đương nhiên nhị tử rất tin đệ, bất quá nói về thân thế của nhị tử thì là một chuyện đại hồi tiếc, do đó nhị tử không muốn nhắc tới.

Tiểu Hồ Tử cười thâm trầm:

- Chắc cũng hồi tiếc đến thân thế của đệ là cùng chứ gì?
- Nhưng đệ không biết thân thế ta còn bi thảm hơn nhiều.
- Tỷ đệ chúng ta đồng bệnh tương lân, đáng lẽ nhị tử phải nói với đệ cho vui uất hận mới phải.

Phi Phi hơi do dự:

- Hồ đệ, nhị tử thực lòng coi đệ như thân nhân, nếu đệ biết về thân thế của nhị tử rồi đừng cười ta nhé... Ta nguyên thân là Phi Hà, phụ thân là một người vừa độc vừa gian ác...

Chưa hết lời, Tiểu Hồ Tử xua tay:

- Đủ rồi, đủ rồi...

Phi Phi tỏ vẻ bất bình:

- Hồ đệ có ý gì thế? Chính đệ muốn nhị tử nói mà...

Tiểu Hồ Tử vẫn xua tay kêu:

- Nhị tử xin đừng giận, tiểu đệ không có ý gì đâu, chỉ vì những điều nhị tử nói đệ đều biết rồi.

Phi Phi kinh ngạc:

- Đệ biết? Làm sao đệ biết được?
- Nhị tử, tiểu đệ xin hỏi, phải chăng tên lệnh tôn là Bích Chương?

Phi Phi kinh dị kêu một tiếng lớn:

- Đúng, sao đệ biết?

Tiểu Hồ Tử nghiêm mặt đứng hẳn dậy:

- Vì lão nhân gia chính là gia sư của tiểu đệ.

Phi Phi mừng như muốn nhảy lên:

- Thì ra đệ là môn hạ của thân phụ ta, thật là quá hay.
- Khi tiểu đệ thành tài xuống núi, sư phụ có dặn tiểu đệ nên đi tìm nhị tử

và Đức Võ đại ca, hiện tại đã tìm được nhị tử, còn Đức Võ đại ca chưa biết lưu lạc hướng nào?

Nhị tử có tin tức gì của đại ca không?

Phi Phi buồn bã:

- Chuyện cách nay đã quá lâu, nhất thời chưa thể biết rõ... Đệ hãy mau kể ta nghe tình cảnh của gia phụ hiện nay cho ta nghe cái đã, ta hận vì không thể gặp lão nhân gia ngay lập tức.

Rồi đó Tiểu Hồ Tử bèn đem chuyện “Hận Hải Du Hồn” gần đây ra kể cho Phi Phi nghe. Phi Phi vừa nghe vừa nhíu mày tự nghĩ thầm: “Hồ đệ chỉ mới ngần này tuổi đã luyện thành tuyệt nghệ kinh thế hãi tục, từ đồ đệ ắt biết sự phụ ra sao, lão nhân gia ta công lực tất phải độc bộ thiên hạ đương kim, nếu ta mời được cha ta xuất sơn thì khắp thiên hạ ai là đối thủ của người? Ta có người giúp đỡ còn sợ ai nữa...” Nàng càng nghĩ càng cao hứng không thể nào tưởng tượng nổi.

Kể xong, Tiểu Hồ Tử vô tình thở dài:

- Sư phụ hiện nay đã nguội lạnh ý muốn tranh thắng với võ lâm, nhân đó tận tâm hồi cải vẫn thường thường cảnh cáo tiểu đệ nên đem sức giúp đời vì dân trừ bạo đem an ninh cho nhân quần hậu không phụ trời đã phú cho ta tám thân...

Phi Phi gượng cười:

- Hồ đệ nói phải lắm, ngu tử nhất định mai đây cũng phải cải ta quy chánh, nhưng chỉ vì trước mắt đã lỡ ở thế cỡi lưng cọp, cố gắng cho qua giai đoạn khó khăn này...

Nghe nàng nói thế y rất mừng và tự biết muốn nàng thay đổi không thể trong một thời gian ngắn mà thành công được. Phi Phi như sực nhớ ra chuyện gì liền bảo: - Ngày mai là ngày đại lễ rửa tay gác kiếm của Cổ lão đại bảo chủ có quan hệ rất trọng yếu, lão bên ngoài tuy đã là một kẻ thua trận nhưng nếu không không chết được lão, rất có thể sẽ trở mặt quật ngược lại xoay chuyển tình thế phản bại thành thắng.

- Nhị tử muốn tiểu đệ giúp sức ra sao?

- Tửu yến ngày mai ngu tử đã an bày xong tất cả, ta hy vọng nhờ đệ trấn áp quần hùng để chúng không bị Cổ lão đại khích động lợi dụng chống lại ta.

- Nhị tử, đệ e rằng nhị tử đánh giá đệ quá cao.

- Đệ không cần khách sáo, võ công bản lãnh đệ ta biết quá rõ. Đến lúc đó, chỉ cần đệ toàn tâm toàn lực giúp tử tử là được. Sau khi hoàn thành xong lễ rửa tay gác kiếm này tử đệ ta sẽ có thì giờ đi tìm tam muội, tứ muội của ta, đệ thấy được chứ?

oo Ngày hôm sau, chính vào giờ ngo.

Cổ gia bảo khai mở đại yến tụ tập đủ mặt quần hùng, ở những bàn đầu tiên người ta thấy có mặt Thiếu Lâm Ngọc Trượng đại sư, Võ Đang Huyền Diệu, Thanh Hư đạo trưởng, Hành Sơn Thiết Chi tiên sing, Cái Bang bang chủ Ngư Hóa Long, Cửu Lãnh Đồ Chiêm Nguyên, Chỉ Thủy sơn trang Diệp Nhã Tuệ, Câu Lậu Âm Dương song ma.

Đột nhiên mọi người lần lượt đứng dậy, toàn trường im phăng phắt chú mục nhìn một đoàn người từ đại sảnh đi ra. Chủ nhân Cổ gia bảo Cổ Nhất Quán dẫn một đoàn người chậm chậm đi ra. Phi Phi được Vương đại nương theo hầu đi sau, cuối cùng là Cổ Kiếm Thu như đi hộ vệ cho Phi Phi. Trong quần hùng chỉ có Cái Bang là duy nhất có mặt Bang chủ nên được ngồi ở vị trí đầu tiên, còn tất cả chỉ là đại biểu cho môn phái mình tuân tợ ngồi xuống.

Sau đó Cổ Nhất Quán từ từ đứng ra giữa đại sảnh cất cao giọng:

- Hôm nay huynh đệ làm lễ rửa tay gác kiếm cáo biệt võ lâm, được ân chư vị anh hào tới tham gia đầy đủ không ngại đường xa vạn dặm, huynh đệ rất lấy làm vinh hạnh phấn khích, nếu có phần nào sơ sót trong chiêu đãi cúi mong chư vị đại lượng dung tha.

Nói đến đó lão rót một chén rượu giơ cao lên đỉnh đầu hướng về bốn phía ra hiệu mời:

- Trước tiên huynh đệ xin kính chư vị một chung rượu nhật biểu lộ lòng cảm tạ, sau đó kính mời chư vị anh hùng chúng lễ cho huynh đệ.

Mời xong một chén rượu coi như tiệc rượu bắt đầu.

Đang lúc mọi người ăn uống nửa chừng bỗng chủ khách lần lượt đứng dậy, tiếp đó vài thủ hạ Cổ gia bảo đi ra sắp xếp lẹ thiết lập một hương án ở giữa đại sảnh bên bày cái hàng ghế ngồi để trống một khoảng khá rộng trước cửa.

Sau khi mọi người tiếp tục nhập hội, Cổ Nhất Quán bước chậm đến trước hương án thấp hương lăm rằm khấn vái một hồi, ánh mắt chuyển nhìn Phi Phi gọi lớn: - Phi Phi, đến trước đàn nhận lễ.

Phi Phi uyển chuyển bước tới, đối mặt với Cổ Nhất Quán hành lễ cung kính, Cổ Nhất Quán đưa tay nhắc một thanh dài được bọc bởi một tấm vải đoạn màu vàng đặt trên hương án lên, sắc mặt nghiêm cẩn: - Đây là “Hổ trảo kim câu” do tổ tông lịch đại Cổ gia bảo truyền lại, hôm nay trước mặt chư vị anh hùng võ lâm lão phu chuyển cho cô nương, từ nay cô nương...

Hốt nhiên trong quần hùng thực khách một đại lão bà đứng dậy quát:

- Cổ bảo chủ hãy khoan đã, lão bà tử ta và ngươi còn có một món nợ phải trả.

Phi Phi đưa mắt nhìn tới, người đó thì ra là Âm Ma Tang Trân, nàng nhẹ cười một tiếng thu hồi mục quang không nhìn lão bà nữa. Cổ Nhất Quán mượn có bị tra hỏi đặt “Hổ trảo kim câu” xuống bàn, quay về Âm Ma Tang Trân ôm quyền xá: - Lão tiên bối có nợ gì, vẫn bối không nhớ ra.

Âm Ma Tang Trân quát tháo:

- Người quên ư, ta với người có ước định và người đã bằng lòng, trước khi người thối xuất võ lâm sẽ đem “Ngu công đỉnh” của quý bảo giao cấp cho lão bà tử, bây giờ đã đến lúc, người hãy đem “Ngu công đỉnh” giao cho lão bà tử đã.

Cổ Nhất Quán cố ý kêu “a” một tiếng:

- Không sai, đúng có việc ấy, chỉ vì...

Âm Ma Tang Trân trừng mắt:

- Chỉ vì cái gì? Chẳng lẽ người định nuốt lời hay sao?

Cổ Nhất Quán khom người:

- Lão tiên bối, xin nghe tại hạ nói một lời...

Âm Ma Tang Trân cười lạnh ngắt:

- Thôi im đi, người có cả trăm ngàn lý do, lão bà ta cũng chẳng thèm nghe, lão bà ta chỉ hỏi người có đưa hay không?

Cổ Nhất Quán khúm núm:

- Đương nhiên là đưa, chỉ vì...

- Đưa là được rồi, còn vấn đề nào khác là chuyện của các người, lão thân bất kể tới, mau đem “Ngu công đỉnh” ra đây, đừng làm trở ngại việc chính của các người.

Cổ Nhất Quán nhăn nhó nhìn Phi Phi:

- Cô nương, lão bà tử ấy rất khó chịu, cô nương tính sao đây?

Phi Phi khẽ mỉm cười:

- Lão nhân gia định mượn cơ hội này không giao “Hổ Trảo kim câu” chứ gì?

Cổ Nhất Quán vội chối:

- Lão phu tuyệt không có ý ấy.

Phi Phi lạnh giọng:

- Thế thì để ý đến lão bà ấy làm gì?

Mấy hôm nay Cổ Nhất Quán rất cay đắng vì thua tứ Phi Phi, nghe giọng lạnh lùng của nàng vội “Vâng” một tiếng nâng thanh “Hổ trảo kim câu” lên đưa cho Phi Phi.

Âm Ma Tang Trân đột nhiên nổi giận gầm to:

- Họ Cổ kia, đó là tự người nuốt lời bội tín đừng trách lão bà tử thiếu

khách sáo.

Vừa nói lão bà vừa vươn tay chụp chiếc ghế vung lên đẩy tới về hướng Cổ Nhất Quán và Phi Phi, một luồng kinh phong quét tới. Phi Phi quát nhỏ: - Tổng hộ pháp đâu rồi?

Nàng không thèm nhìn thế bay của ghế, vẫn đưa tay tiếp nhận “Hổ trao kim câu” từ tay Cổ Nhất Quán. Thế bay của ghế vừa mau vừa mạnh, chớp mắt đã đến gần vai Phi Phi, rõ ràng sắp đập vào người nàng. Sự thực nàng đã dự liệu chắc chắn Cổ Nhất Quán không cam tâm dâng vật truyền đời của Cổ gia bảo cho nàng, nhất định lão sẽ ngầm nhờ ai đó tìm cơ gây hấn để phá vỡ buổi lễ hôm nay và Âm Ma Tang Trân xuất đầu sinh sự chính là nằm trong dự định của nàng.

Tiểu Hồ Tử tuy không bằng lòng với hành vi của Phi Phi, nhưng y đã có chủ ý dần dần sẽ cảm hóa nàng, do đó y không thể để Phi Phi bị thất bại trước mặt quần hùng. Mắt y vừa thấy Âm Ma Tang Trân nhắc chiếc ghế lên quăng tới Phi Phi và Cổ Nhất Quán bỗng thân ảnh chớp lên bay vọt từ trên không đến nơi nhẹ nhàng chặn cái ghế lại.

Thân hình y vừa ổn định quần hùng nhận ra đó là Tiểu Hồ Tử. Lúc ấy toàn sảnh đường nổi lên tiếng ồn ào và Phi Phi lợi dụng sự ồn ào ấy giữ chặt lấy “Hổ trao kim câu” đồng thời di bộ về vị trí mình.

Tiếng ồn ào lắng dần xuống. Âm Ma Tang Trân kinh ngạc nói không nên lời. Nên biết, Âm Dương song ma thành danh từ rất sớm, giang hồ bối phận cũng khá cao, nội công thâm hậu ai cũng ca ngợi, chúng cũng đã liệu định thế nào Tiểu Hồ Tử cũng ra tay giúp đỡ Phi Phi nên đã truyền công lực vào chiếc ghế chuẩn bị đẩy ra mười trượng là ít. Ai ngờ, Tiểu Hồ Tử chẳng những rất dễ dàng chặn chiếc ghế lại mà còn không hề bị rung động mảy may. Y tiếp chiếc ghế không thèm nói một câu, chỉ hơi cười nhẹ đặt chiếc ghế qua bên cạnh ngồi xuống.

Bấy giờ Phi Phi mới chuyển động đôi mắt diễm lệ nhìn toàn sảnh quần hùng, quay lại nàng nhìn Âm Ma Tang Trân thán thốt cất tiếng: - Tiểu nữ có tệ tính là Lạc, được ân nghĩa phụ kiêu nhạc phụ Cổ lão bảo chủ thu làm nghĩa nữ và đem Cổ gia bảo chuyển giao cho tiểu nữ chấp chương...

Chưa hết câu nói, Âm Ma Tang Trân cười lớn:

- Cổ bảo chủ có con trai Cổ Kiếm Thu, sao lại giao quyền Cổ gia bảo cho một nữ tử lai lịch bất minh, trong này e rằng còn có gian dối gì chăng?

Phi Phi an nhiên:

- Lão tiên bối hỏi phải lắm, nếu lão tiên bối không hỏi, tất tiểu nữ cũng phải nói rõ với quần hùng thiên hạ....

Nàng hơi giả chậm lời lại một chút rồi mới tiếp:

- Chuyện này muốn giải thích cho rõ ràng phải cần rất lâu, trong nhất thời nói chưa thể minh bạch hẳn được. Sao chư vị không mời một vị nào là giang hồ tiền bối đức cao vọng trọng trước quần hùng hỏi nghĩa phụ vấn đề quan yếu nhất chứng minh cho tiểu nữ.

Dương Ma Kha Liệt tiếp lời:

- Được. Lão phu xin hỏi Cổ bảo chủ vài câu triệt phá âm mưu thủ đoạn của ngươi.

Phi Phi hàm tiếu hỏi lại:

- Lão tiền bối tự nhận mình xứng đáng với bốn chữ “đức cao vọng trọng” chứ?

Dương Ma Kha Liệt cả giận quát to:

- Lão phu đã bảy mươi lăm tuổi, sao lại không xứng đáng với bốn chữ “đức cao vọng trọng”?

Phi Phi gật đầu cười:

- Được. Hãy tạm coi lão tiền bối “đức cao vọng trọng” cũng được.

Nàng đặc biệt nhấn mạnh bốn tiếng “Đức cao vọng trọng” nên có nghĩ tương phản bao hàm ở trong khiến mọi người cười ồ. Dương Ma Kha Liệt rất tự cao tự đại không thèm để ý đến tiếng cười chế giễu của mọi người bước dài đến trước mặt Cổ Nhất Quán hỏi liền: - Cổ bảo chủ, tiểu nha đầu ấy phải chăng thực là nghĩa nữ ngươi?

Cổ Nhất Quán cúi gằm mặt:

- Đương nhiên nàng là nghĩa nữ của tại hạ.

Dương Ma Kha Liệt hỏi tiếp:

- Chiều theo lý, nghĩa nữ với con trai thân sơ khác nhau, vì sao ngươi không giao Cổ gia bảo cho con trai Cổ Kiếm Thu?

Cổ Nhất Quán đáp:

- Kiếm Thu không chịu theo chính nghiệp khiến tại hạ quá thất vọng do đó tại hạ đành giao Cổ gia bảo cho nghĩa nữ coi sóc.

- Nghe nói nghĩa nữ của ngươi từng là...

Lão định nói “từng là hoa nữ” (Hoa nữ là một tên Cổ bảo chủ đặt ra để gọi những người con gái làm nghề kỹ nữ trong bảo của lão) nhưng rồi lão chợt nhớ Cổ Nhất Quán đặt ra nhóm “hoa nữ” này là để chiêu đãi luân phiên các anh hùng bốn phương tụ tập ở đây, nếu nói ra không biết có giúp được gì cho chính mình hay lại tự bôi xấu?

Lão bèn im bặt.

Phi Phi lại có ý đùa cợt trêu chọc hỏi tới:

- Là cái gì? Sao không dám nói?

Dương Ma Kha Liệt nhìn Cổ Nhất Quán nói luôn:

-... Từng là hoa khô trong cái hoa nữ của quý bảo?

Cổ Nhất Quán ngẩng đầu nhìn qua Phi Phi, thấy nàng vẫn tươi cười, lão thu hết can đảm đáp:

- Không sai, nàng từng là hoa khô trong các hoa nữ... Bất quá đối với hai chữ “hoa nữ” tại hạ xin nói rõ không biết lão tiên bối có muốn nghe!

Dương Ma Kha Liệt nói:

- Người nói đi!

- Trong bản bảo cái gọi là “hoa nữ” là các thiếu nữ bơ vơ cô độc do tiện nội mang về dạy cho thêu thùa nên gọi là “hoa nữ” Dương Ma Kha Liệt “hừ” một tiếng: - Nghe nói người đem Cổ gia bảo giao cho nữ nhân này vì bị âm mưu của nó hãm hại không thể không được, có phải không?

Đáng thương cho Cổ Nhất Quán, lão đâu dám thừa nhận điều ấy, chỉ lắc đầu liên tiếp phủ nhận:

- Đâu có, đâu có, tuyệt không có chuyện ấy. Lão tiên bối bị trúng kế ly gián của người ta rồi đấy.

Dương Ma Kha Liệt quát to giận dữ:

- Người thật là thẳng chết nhất.

Lão xoay thân bỏ về chỗ ngồi. Tiếc thay Cổ Nhất Quán đã bị khắc chế không còn chút công lực nên không thể vận công “truyền âm nhập mật” giải thích sự đau khổ không dám nói thật với Dương Ma Kha Liệt.

Phi Phi nhìn quanh một lượt mỉm cười:

- Chư vị thỏa mãn chưa?

Âm Ma Tang Trân rống to:

- Người khác thỏa mãn nhưng lão bà tử chưa thỏa mãn. Cổ Nhất Quán, hãy đưa ngay cho lão bà “Ngu công đỉnh” đây.

Phi Phi cả cười:

- Lão tiên bối thật cần “Ngu công đỉnh” thế à?

- Đương nhiên cần, chẳng lẽ lão thân đùa giỡn với các người.

Phi Phi xoay đầu lại thủ hạ:

- Đem “Ngu công đỉnh” ra!

Một tiếng dạ vang, Lãnh diện kiếm khách Hoa Tín Phong mang “Ngu công đỉnh” đặt lên hương hán. Phi Phi chỉ vào đỉnh nói với Âm Ma Tang Trân: - “Ngu công đỉnh” đã ở đó, nhưng trước khi giao cho lão tiên bối, xin thỉnh giáo một điều không biết lão tiên bối có vui lòng?

Âm Ma Tang Trân đâu phải muốn cái đỉnh này thật, bất quá đó chỉ là cái

có để gây hỗn loạn tạo cơ hội cho Cổ Nhất Quán có thể trừ khử Phi Phi, lão gật đầu: - Có gì cứ nói.

- Thỉnh giáo lão tiên bối lúc ấy trong tình huống nào mà nghĩa phụ lại hứa trao “Ngu công đỉnh” cho lão tiên bối?

- Trong một trận tỉ thí võ công, lão thua ta nên phải hứa.

- Thế thì đương nhiên “Ngu công đỉnh” phải trao cho lão tiên bối... nhưng vẫn bối lại muốn sai người lấy lại “Ngu công đỉnh” từ tay lão tiên bối, lão tiên bối có nhã ý tỉ thí thêm một lần nữa?

Lời nói của nàng chẳng có vẻ gì khiêu khích nhưng vẫn đủ uy lực khiến người. Dù là kẻ sơ học cũng không thể không liềm thân nhận lời thách thức của Phi Phi hướng gí đó là Âm Ma Tang Trân?

Lão cười ha hả:

- Hoan nghênh cô nương, bất quá lão thân không thể không nói trước, đao kiếm không có mắt, khi lão thân động thủ nếu không đã thương đối thủ cùng phải giết chết xin đừng trách lão thân ta độc ác không chịu nói sớm.

Phi Phi mỉm cười:

- Lão tiên bối đã thanh minh trước, nếu ta có thua chỉ vì tài học ta non kém, đâu dám oán hận lão tiên bối xin đừng sợ trách móc.

Âm Ma Tang Trân cười ha hả:

- Hay, hay lắm, thế thì hãy sai người ra đây.

Phi Phi nghiêm nét mặt:

- “Ngu công đỉnh” bị nghĩa phụ làm mất, vẫn bối là kẻ kẻ nghiệp tất phải tự thân xin lãnh giáo lão tiên bối đem “Ngu công đỉnh” trở về.

Tiểu Hổ Tử lo hốt hoảng vội dùng truyền âm thần công nói vào tai nàng:

- Nhị tỷ điên rồi ư?

Phi Phi truyền âm đáp:

- Hồ đệ hãy yên tâm, nhị tỷ tự có lý do.

Âm Ma Tang Trân vui mừng chỉ vào mặt Phi Phi quát:

- Người muốn động thủ cùng lão thân?

Nàng nghiêm mặt:

- Chính thị.

Trên người Phi Phi đang mặc lễ bào cát phục, nàng đưa mắt gật đầu với Vương đại nương, đại nương bước tới cởi cát phục lễ bào bên ngoài ra cho nàng, bên trong lộ ra bộ võ phục màu xanh, quanh eo quấn một dải đai màu đỏ có dắt vô số kim câu đồng thời giữa eo đeo thêm hai thanh đoản kiếm ánh thép sáng rực.

Phi Phi hoàn toàn bình tĩnh, nàng bước giữa khoảng trống hướng về Âm

Ma Tang Trân ôm quyền:

- Vãn bối xin tạm nhờ lão tiên bối chỉ giáo.

Cả đời Âm Ma Tang Trân đã trải qua không biết bao nhiêu gian nan nguy hiểm, đâu coi Phi Phi vào đâu, lão cười hi hi: - Đến đây, đến đây.

Thân hình dao động mấy cái đã đến vị trí đối diện với Phi Phi. Nàng hơi nhúu mày:

- Lão tiên bối muốn động thủ thế nào, xin nói rõ với quần hùng.

Âm Ma Tang Trân vỗ vào hai tay:

- Người là hậu bối trẻ tuổi, có bản lĩnh gì cứ sử dụng hết ra, lão thân chỉ cần hai tay không này là đủ.

Phi Phi chỉ cần lão bà cuồng vọng như thế, nàng đưa tay vuốt eo, song kiếm đã lọt ào trong tay, hai kiếm thân đặt chéo lên nhau, tay nàng chấn động nhẹ phát xuất những tiếng kim khí chạm nhau, thần thái nghiêm túc nói: - Lão tiên bối, mời!

Âm Ma Tang Trân lạnh lẽo nhìn Phi Phi nửa mắt:

- Lão thân đối diện với hậu sinh vãn bối, không thể xuất chiêu trước.

Phi Phi mỉm cười, hữu thủ chấn động nhắc kiếm quang bật lên đâm thẳng tới ngực đối phương. Âm Ma Tang Trân “hừ” một tiếng lạnh vờn tay chụp vào thân kiếm.

Tay hữu Phi Phi thu về, kiếm tay trái xuất chiêu “Trinh Nga thích hồ” nhanh như chớp đâm vào bộ vị sườn trái đối phương.

Âm Ma Tang Trân nghiêng thân tránh kiếm ấy miệng cười gằn:

- Đồ cát đá mà dám múa may trước mặt lão thân.

Lão múa vòng hai ngón tay cong lại như móc câu vũ lộng ào ạt như cuồng phong bạo vũ. Hiển nhiên trong ý định của Âm Ma Tang Trân là trước mặt quần hùng áp đảo buột Phi Phi không trả đòn được, lão đã triển khai thế công không nhường đối phương chút nào, chiêu nào cũng là sát thủ buộc Phi Phi phải thoái lui liên tiếp hơn bảy tám thước. Lão bà vừa xuất thủ đã đẩy lùi được Phi Phi, liền cười lên ha hả: - Với thứ thân thủ của người mà dám thách đấu với lão thân, còn chưa buông kiếm chịu thua ư?

Miệng lão tuy cười nhưng hạ thủ tuyệt không chút lưu tình, từng chiêu quạt tới tấp như cuồng phong. Nhưng sau khi Phi Phi lùi bảy tám bước, hốt nhiên nàng ổn định cước bộ thì triển thân pháp một pháp môn phi phàm siêu tuyệt tránh né mọi chiêu thế của Âm Ma Tang Trân. Thân pháp của Phi Phi càng lúc càng mau và càng biến ảo kỳ dị. Trận chiến đang bắt phân thắng bại bỗng trong quần hùng có tiếng kêu “a” lên: - Đây chẳng phải là thân pháp “Ám hương lược ảnh” thất truyền trên giang hồ đã lâu đây ư?

Tất cả như tỉnh ngộ cùng “a” tiếp theo quay đầu lại nhìn theo người nói câu ấy, chỉ thấy một nam một nữ sánh vai đi tới. Tiểu Hồ Tử động tâm, đứng bật dậy thì lẽ.

- Lý đại thúc, Thiệu đại cô lâu ngày không gặp, chư vị có khỏe không?

Thì ra hai người này một là Lý Phi Bằng và một người đẹp như tiên nga giáng trần tâm tính từ bi Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh.

Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh mỉm cười:

- A! Thì ra là tiểu đệ thực khiến người ta vui chết được.

Tiểu Hồ Tử liền đến đứng bên Lý Phi Bằng và Thiệu Vân Anh. Lúc ấy trận đấu giữa Âm Ma Tang Trân và Phi Phi đang đến lúc khó phân thắng bại, vì không đánh bại được Phi Phi nên Âm Ma Tang Trân nổi giận đỏ bừng cả mặt quát lên như sấm tấn công càng điên cuồng.

Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh nhú cặp lông mày đẹp:

- Tiểu đệ, vị cô nương kia là ai vậy?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Là Lạc Phi Phi người kế nghiệp Cổ bảo chủ.

- Vì sao họ đánh nhau thế?

Tiểu Hồ Tử đem chuyện “Ngu công đỉnh” ra kể ại. Thiệu Vân Anh khẽ thở dài quay lại Lý Phi Bằng:

- Ngũ ca có cách nào khiến họ dừng tay được không?

Lý Phi Bằng lắc đầu:

- Trận chiến này không phải cuộc tỉ thí bình thường, theo quy cũ giang hồ, nếu chưa phân thắng bại chưa được dừng tay.

Vừa dứt lời trong cuộc đấu bật lên một tiếng rú thê thảm, tiếp liền thân ảnh tách ra mỗi người tự di cước lui thân. Nhìn lại thì ra Âm Ma Tang Trân đã bị chém đứt bốn ngón tay trái máu tuôn ra như mưa khiến Âm Ma Tang Trân đau đớn rú lên từng chập, còn sắc mặt Phi Phi trắng nhợt tay áo phải đã bị trảo pháp của lão bà xé rách để lộ ra cánh tay trắng như ngọc, trên cánh tay ấy có ba vết móng tay xé rách máu cũng tuôn ra xối xả, thương thế xem ra không nhẹ.

Hai nhân ảnh phân ra liền đó một bên là Vương đại nương, một bên là Dương Ma Kha Liệt hoành thân đến chớp nhoáng đưa thuốc cho họ trị thương. Tay Phi Phi chỉ bị trảo pháp của Âm Ma Tang Trân xé rách ba đường dài xem ra nhẹ hơn vết thương bốn ngón tay bị chém rụng của Âm Ma Tang Trân nhiều, do đó sau khi băng bó xong, nàng được Vương đại nương phủ lên đại bào lễ phục, sắc mặt liền hồng hào trở lại cung tay nói: - Vãn bối may được nhường thắng, “Ngu công đỉnh” khỏi phải giao lại lão tiên bối nữa.

Âm Ma Tang Trân nghe lời quên cả đau tròng mắt:

- Chúng ta chưa quyết đoán được thắng bại, lão thân còn chưa dụng tới binh khí mà!

Phi Phi không lý gì đến lão quay thân lại bên cạnh hương án. Dương Ma Kha Liệt đưa mắt ra hiệu cho Âm Ma Tang Trân rồi khẽ gạt đầu, cả hai song song búng thân vọt lên, thế là Âm Dương song ma bay thân ảnh ra khỏi đại sảnh mất bóng.

Bấy giờ toàn bộ quần hùng tâm phục khẩu phục Phi Phi không ai dám có ý kiến gì chống đối. Đột nhiên, Võ Đang Thanh Hư đạo trưởng đứng bật dậy:

- Tân bảo chủ, lúc nãy bản đạo nghe tân bảo chủ có ý định sai ai đó xuất đầu tĩ thí với các đại môn phái, chẳng hay kẻ đó là ai?

Tiểu Hồ Tử bình thân đứng dậy:

- Là tại hạ, dám hỏi đạo trưởng có gì chỉ giáo?

Thanh Hư đạo trưởng cười ha hả:

- Không dám chỉ giáo. Nhưng xem ra võ công nội lực của Lạc cô nương không phải kém, bản đạo cùng muốn thử với thiếu hiệp một phen, nhưng để tránh mất hòa khí bản đạo xin đề nghị chúng ta chỉ đọc khẩu quyết chiêu thức chứ không động thủ để phòng ngừa sự tổn thương, ý thiếu hiệp ra sao?

- Cung kính bất như tuân lệnh, xin mời đạo trưởng.

Nên biết tĩ thí võ công bằng cách đọc khẩu quyết không hề dễ hơn động thủ chút nào vì thần trí mình mãi miệng ứng đối nhanh nhạy và biến chiêu hết sức chớp nhoáng, nếu không sẽ bị đối phương áp đảo liền. Thanh Hư đạo trưởng không hề khách sáo, khẩu quyết đầu tiên đọc liền chiêu “Chỉ nhật Trung Nguyên”. Tiểu Hồ Tử trả lại chiêu “Thoát bào nhượng vị”.

Thanh Hư đạo trưởng mỉm cười:

- Bản đạo chuyển hóa “Đắc thốn tiền xích” Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tại hạ dùng “Liễu ám hoa minh” khắc chế “Đắc thốn tiền xích” tiếp đó chuyển thủ làm công đánh ra chiêu “Thiên phụng phanh long”.

Hai người đọc khẩu quyết liên tiếp, một tới một lui vừa có công vừa có thủ chớp nhoáng đã giao hoán với nhau ba mươi chiêu, cả hai đều phản ứng rất mau, thao thao bất tuyệt, người này vừa nói dứt một chiêu người kia đã đọc tiếp theo một chiêu khác đối phó lại liền. Hốt nhiên Thanh Hư đạo trưởng cả cười: - Bản đạo vừa đánh ra chiêu “Hỏa thọ ngân hoa” thiếu hiệp muốn lui không lui được, muốn tránh cũng không đường tránh phải không?

Tiểu Hồ Tử cũng cười:

- Tại hạ vẫn chống được, tại hạ biến chiêu “Phù hoa lãng nhụy” kiếm thế đánh ngược lên chính sẽ chém đứt uyển mạch tay phải của đạo trưởng...

Thanh Hư kinh ngạc:

- Chiêu “Phù hoa lãng nhụy”... Không, thiếu hiệp vừa sử dụng chiêu trước là “Tô tần bội kiếm” làm sao có thể biến thành chiêu “Phù hoa lãng nhụy” được?

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Người khác có lẽ không được thật, nhưng thân hình tại hạ nhỏ bé có thể gấp thân xuống sát đất rồi biến chiêu ấy dễ như chơi, đạo trưởng hãy nhìn đây thì rõ.

Nói xong, y bước tới sử xuất chiêu “Tô tần bội kiếm” cước trái bước lên nửa bước, đùi phải gấp xuống thân trước cúi gấp xuống, kiếm thức trong tay phải từ eo tả xuất phát, quả nhiên đã biến ra chiêu “Phù hoa lãng nhụy”. Lúc ấy Thanh Hư đạo trưởng ngậy người ra nhìn trùng trùng không biết nói lời gì. Trong đầu đạo trưởng đang cố bắt chước biến chiêu của Tiểu Hồ Tử nhưng không có cách nào làm giống được, vì động tác xuất kiếm ở chiêu này liên hệ với chiều cao lớn của thân thể, thân thể của Tiểu Hồ Tử nhỏ bé hơn người nên chiêu thức y nhẹ nhàng linh hoạt hơn hẳn.

Võ Đang Huyền Diệu đạo trưởng ngạc nhiên đến thảng thốt:

- Ngươi bang chủ, chiêu biến hoá này bang chủ có thể làm được không?

Bang chủ Cái Bang Ngự Hóa Long lắc đầu thở dài:

- Lão hóa tử chẳng những không thể mà còn là kẻ thô lậu chưa hề nghe ai nói có thể từ chiêu “Tô tần bội kiếm” lại có thể biến thành chiêu “Phù hoa lãng nhụy” được!

- Đại sư, còn đại sư thì sao?

Lão bang chủ chuyển đầu hỏi Thiếu Lâm Ngọc Trượng đại sư như vậy. Ngọc Trượng đại sư hơi nhướng cặp lông mày dài, cuối cùng đáp dài dòng: - Trong cuốn “Vạn lưu nhất tông thông điển” ở tề tự có một lần đề cập tới biến chiêu này, tiếc thay ngôn ngữ không chép rõ, đương thời lão nạp không nhận ra để nghiên cứu, không ngờ hôm nay Diệp thiếu hiệp lại sử xuất thật biến ảo lão nạp mới vỡ lẽ không phải sách chép sai.

Lão bang chủ Cái Bang lại quay sang hỏi Thiết Chi tiên sinh:

- Trương đại hiệp có cao kiến gì khác không?

Thiết Chi tiên sinh Trương Cửu Phong đáp:

- Trừ câu tán thán “Đại khai nhãn giới” ra, không còn ý kiến gì khác.

Bang chủ Ngự Hóa Long cất cao giọng:

- Chư vị có đồng ý là cuộc tỉ thí này Diệp thiếu hiệp đã thắng?

Huyền Diệu đạo trưởng cúi đầu:

- Sự thực tệ sư diệt đã bại, không cần nói dông dài, bản đạo xin nhận sự

thực là sự thực, không thể không bội phục Diệp thiếu hiệp.

Thiên hương ngọc phụng hân hoan nói với Tiểu Hồ Tử:

- Tiểu đệ đệ trời cao không phụ người khổ công, người hôm nay đã đạt tới tuyệt đỉnh võ công rồi, ta thật lấy làm vinh hạnh vì người.

Tiểu Hồ Tử từ khi gặp Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh lần đầu đã đem lòng thầm phục kính, y được ngày hôm nay có thể nói nàng cũng có công vì ảnh hưởng cảm hóa của nàng ngay từ đầu không ít, y mỉm cười: - Ấy toàn là nhờ đại cô nương khích lệ đó.

Thiệu Vân Anh cười tươi:

- Câu tho do ta tặng cho người, người hiểu rõ hết nghĩa rồi chứ?

Tiểu Hồ Tử gật đầu:

- Bây giờ đã hiểu rõ...

Chưa nói hết câu Lý Phi Bằng đã bước đến xen lời:

- Anh muội, tất cả đang đợi Tiểu Hồ Tử lên lãnh thưởng, muội có muốn nói gì đợi chút nữa hay nói.

Bấy giờ cả hội trường đại sảnh đã bị Phi Phi và Tiểu Hồ Tử thu phục, quần hùng vỗ tay hoan nghênh vang dậy.

Trở về phòng riêng, Tiểu Hồ Tử đã gặp Lý Phi Bằng đợi ở đây, hấn cất tiếng trước:

- Hồ đệ, ta nghe nói thân mẫu đệ bị chứng phong cuồng, nhân ta biết một thần y có bản lãnh chữa khỏi bệnh này cho lệnh đường trong một thời gian rất ngắn nên đặc biệt báo cho đệ biết để nếu cần đệ hãy tìm đến thần y ấy.

Không biết ngũ ca họ Lý này nói chơi hay nói thật nhưng Tiểu Hồ Tử vẫn giữ một mực lễ phép:

- Được ân chỉ bảo của Lý đại thúc thì còn gì bằng, xin nghe cao kiến dạy bảo.

- Ở Mộ Phụ sơn có một thần y tên Quái y Thạch Hoài Băng, đệ nhớ lấy và nên tìm thần y gấp chữa bệnh cho lệnh đường.

Tiểu Hồ Tử định lưu lại Cổ gia bảo vài ngày nhưng vì tin của Lý Phi Bằng, ngày hôm sau y cáo biệt Phi Phi dẫn Diệp Nhã Tuệ và con gái út của Dịch Diễm Thu là Tiểu Thanh rời Cổ gia bảo đến Mộ Phụ Sơn. Tìm đến Mộ Phụ sơn không lấy gì làm khó, đúng nơi đây là nơi ẩn cư của Quái y Thạch Hoài Băng.

Hồi 20 - Thần Y Trị Ác Bệnh

Khi họ tìm đến Quái y Thạch Hoài Băng không có ở nhà, họ vì nghe nói tính tình của Thạch Hoài Băng rất cổ quái nên không dám tự ý vào tiểu thạch thất của Quái y, đành ngồi dưới một gốc cây gần đó chờ đợi.

Đến lúc trời đã hoàng hôn mới thấy một lão đầu vừa lùn vừa gầy ốm, nhỏ bé, tay cầm một thanh trượng kỳ hình quái trạng khắp khềnh đi tới, khi lão đến gần cửa hốt nhiên hơi vênh mũi lên đánh hơi bốn phía rồi cười ha ha: - Là Hồ thiếu hiệp và Diệp cô nương đến đây ư? Lão phu đợi đã mấy ngày rồi, xin hãy mời ra tương kiến.

Người ta đồn lão cổ quái nhưng xem thái độ của lão chẳng có gì quái, chẳng người không có điểm gì kỳ quái mà còn rất hòa ái đáng thân. Tiểu Hồ Tử, Diệp Nhã Tuệ và Tiểu Thanh phi thân rơi xuống trước mặt Quái y Thạch Hoài Băng cùng làm lễ ra mắt: - Vãn bối Tiểu Hồ Tử, Diệp Nhã Tuệ khấn khiến lão tiên bối.

Thạch Hoài Băng xua tay:

- Không nên khách sáo.

Tiểu Hồ Tử cung kính:

- Vãn bối tử đệ từ lâu đã ngưỡng mộ y đạo thông thần của lão tiên bối...

Không đợi y nói hết câu, Thạch Hoài Băng mỉm cười cắt lời:

- Ý định của các vị, lão phu đã biết, lão phu đã thuận nghe Thiên hương ngọc phụng đến Chỉ Thủy sơn trang một bận, hôm nay trời đã tối, đường núi khó đi, nếu các vị không ngại sơn cư thô lậu xin mời ở lại một đêm sáng sớm ngày mai chúng ta hạ sơn được chứ?

Tiểu Hồ Tử và Diệp Nhã Tuệ đồng thời nghiêng thân:

- Đa tạ lão tiên bối, vãn bối tử đệ không dám khách sáo xin làm phiền lão tiên bối một đêm.

Gian thạch thất của Quái y Thạch Hoài Băng tuy nhỏ nhưng cũng chứa vừa bốn người ngồi điều tức, Thạch Hoài Băng dọn toàn hoa quả trong núi đãi khách và cũng là bữa ăn chiều luôn. Nói chuyện với nhau càng lâu, càng thấy Thạch Hoài Băng chẳng những không có điểm nào quái lạ mà còn là một lão nhân rất đáng khả kính. Đang khi nói chuyện tâm đắc, hốt nhiên Diệp Nhã Tuệ không khỏi cười hỏi: - Lão tiên bối, người ta đều nói lão nhân gia rất cổ quái, sao vãn bối thấy lão nhân gia chẳng có điểm nào kỳ quái cả.

Thạch Hoài Băng đáp:

- Lão phu nguyên vốn không có gì kỳ quái, chỉ vì người đời cầu đến lão phu mà không thỏa mãn nên mới gán cho lão phu tiếng quái nhân đó thôi.

Diệp Nhã Tuệ nói:

- Văn bói từng nghe giang hồ đồn rằng, mỗi năm lão nhân gia chỉ chịu chữa trị cho một bệnh nhân duy nhất, có chuyện ấy chẳng?

Thạch Hoài Băng gật đầu:

- Lời đồn ấy không sai, lão phu thực có quy định ấy.

- Lão tiên bói lấy y đạo thuật hành đạo giang hồ, mỗi năm chỉ chữa trị cho một bệnh nhân chẳng là ít lắm sao?

Thạch Hoài Băng cười ha ha:

- Thì ra lão phu bị gọi là quái nhân chỉ vì như vậy. Kỳ thực lão phu chữa trị cho người một năm chưa tới một ngàn nhưng cùng tới vào độ khoảng tám năm. Nhưng chỉ gọi là quy định mỗi năm chỉ chữa cho một người bất quá chỉ là cái cớ, chủ yếu để lão phu từ chối chữa trị cho kẻ không đáng chữa trị mà thôi, nếu như có kẻ đáng chữa, lão phu vẫn tận tâm tận lực chữa trị, còn nếu có kẻ không đáng chữa lão phu sẽ đem quy định ấy ra mà từ chối.

Diệp Nhã Tuệ cũng cười ha ha:

- Thì ra như thế, văn bói hiểu rõ rồi.

Tiểu Hồ Tử tiếp lời:

- Ai là người gọi là đáng chữa? Ai gọi là người không đáng cho lão tiên bói chữa trị?

- Loại người gọi là không đáng cho ta chữa trị có bốn:

một, người sống không bằng không sống lão phu không chữa, hai, người sống không bằng chết lão phu không chữa, ba, người sống chỉ lấy chứ không cho lão phu không chữa, bốn, người sống chỉ cho chứ không lấy lão phu cũng không chữa. Ngoài bốn loại người ấy ra, ai lão phu cũng chữa hết.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Văn bói có điểm chưa hiểu điều thứ bốn của lão tiên bói, người sống chỉ cho chứ không lấy là người rất tốt, vì sao lão tiên bói không chữa?

Thạch Hoài Băng cười đáp:

- Lý do đơn giản thế mà không hiểu ư! Thử hỏi người, người không lấy thì có gì mà cho, đó chẳng phải là loại nguy quân tử sao?

Tiểu Hồ Tử bật cười:

- Lão tiên bói quan niệm cao tuyệt, văn bói xin bội phục.

- Do đó, lão phu xin nói trước, lão phu sẽ chữa trị cho lệnh đường, nhưng phải trả đúng giá.

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Điều ấy đương nhiên, văn bói nhất định sẽ trả giá cao.

Thạch Hoài Băng nói:

- Chỉ Thủy sơn trang là thế địa nổi tiếng, thù lao cho lão phu tất phải rất

cao mới xứng.

Diệp Nhã Tuệ đáp:

- Chỉ cần lão tiên bồi chữa khỏi bệnh cho gia mẫu, vẫn bồi sẽ tận hết sức mình xin lão tiên bồi chớ ngại.

Tiểu Hồ Tử tiếp lời:

- Lão tiên bồi có thể nói trước cho minh bạch để chúng vẫn bồi chuẩn bị.

- Lão phu là người hễ có vật đáng lấy là lấy do đó không khách sáo gì với các vị, lão phu xin nói thẳng: từ khi bắt đầu học nghề thuốc lão phu đã có mộng chế tạo được loại thuốc hồi sinh, mấy chục năm nay, lão phu chỉ mới tìm hai được chín mươi ba loại kỳ hoa dị thảo, chữa khỏi cho lệnh đường. Hồ thiếu hiệp phải bằng lòng theo lão phu ba năm làm đồng tử đi tìm thuốc, được không?

Diệp Nhã Tuệ kêu lên:

- Đó là sáu vị chủ dược gì, lão tiên bồi cứ nói rõ, chúng vẫn bồi xin tìm hái cho lão tiên bồi, cần gì bắt xá đệ phải làm đồng tử tới ba năm. Xá đệ còn nhiều việc cần làm, điểm ấy có thể khoan lượng được chăng?

Thạch Hoài Băng đáp:

- Sáu vị chủ dược ấy lão phu không thể tùy tiện nói ra, vì sợ người khác phá hoại.

Còn việc tại sao cần lệnh đệ Ở đâu với ta ba năm vì có lý do đặc biệt, ta thấy lệnh đệ có thiên bẩm võ công, ta muốn dùng dược liệu trợ lực cho lệnh đệ chứ cần gì ai khác làm đồng tử?

Diệp Nhã Tuệ ngạc nhiên:

- Là quá, làm sao lão tiên bồi biết xá đệ có thiên bẩm võ công?

- Thực ra chẳng có chút gì kỳ lạ, vì lão phu cũng đã có đến Cổ gia bảo.

Tiểu Hồ Tử xen lời:

- Vì bệnh tình của gia mẫu, vẫn bồi xin ước hẹn với lão tiên bồi sẽ tìm cho được sáu vị thuốc chủ dược ấy cho tiên bồi, nhưng không dám định thời gian là bao lâu. Bất cứ khi nào vẫn bồi tìm được sáu dược thảo ấy mọi ước định của chúng ta coi như đã xong.

Thạch Hoài Băng gật đầu:

- Như vậy cũng được, lão phu chấp thuận.

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Vẫn bồi cũng chấp thuận với lão tiên bồi.

Lời nói của quân tử đáng giá ngàn vàng, Quái y Thạch Hoài Băng theo họ đến Chỉ Thủy sơn trang.

Trong ba ngày, Quái y châm chỉ chít trên người Diệp phu nhân bảy mươi

hai mũi kim và cho phu nhân uống một trăm lẻ tam viên dược hoàn. Đến ngày thứ tư, Quái y Thạch Hoài Băng mời tất cả mọi người vào phòng bệnh xem lão rút kim.

Trên thân Diệp phu nhân cắm bảy mươi hai mũi kim nên có thể nói toàn thân toàn là kim, vì vậy không thể ngủ trên giường. Trong vòng ba ngày này, phu nhân phải ngồi dựa vào một cái đôn nệm do Phong Lăng tam lão luân phiên đỡ. May mà lúc ấy Diệp phu nhân vô tri vô giác như một người bằng gỗ nên không biết tới đau đớn.

Trước tiên, Quái y Thạch Hoài Băng buộc vào chuỗi kim mỗi cái một đầu dây rất nhỏ nối liền nhau rồi nắm một đầu, sau đó lão vận khí hành công lay động cổ tay quát lên một tiếng: “Ra” kéo bật bảy mươi hai mũi kim châm lên cùng một lúc. Cùng chớp mắt ấy, khi bảy mươi hai mũi kim châm bật ra, Thạch Hoài Băng lướt thân vọt tới vươn tay đánh một chưởng lên người Diệp phu nhân. Chỉ nghe Diệp phu nhân “ọc” lên một tiếng miệng phun há ra sắc mặt biến thành màu tím.

Hốt nhiên Diệp phu nhân mở to ha mắt nhìn một lượt toàn phòng rồi từ từ nhắm lại. Quái y Thạch Hoài Băng thở phào mỉm cười: - May lão phu không đến nỗi nhục mệnh.

Tiếp đó, lão quay về mọi người vẫy tay:

- Tất cả chúng ta tạm ra khỏi phòng đừng quấy nhiễu phu nhân, qua độ hơn khắc nữa, phu nhân mới có thể nói năng được.

Tất cả lui khỏi phòng bệnh của Diệp phu nhân, ngồi chưa hết một khắc bỗng thấy thái lão hân hoan bước vào: - Diệp phu nhân tỉnh rồi.

Chỉ Thủy phu nhân dẫn mọi người vào lại phòng bệnh. Diệp phu nhân vừa nhìn thấy Chỉ Thủy phu nhân kinh hãi hô một tiếng “ủa”: - Người này... người này... không phải là tỷ tỷ sao?

Chỉ cần nói một câu ấy đủ chứng minh Diệp phu nhân chính là Hoàng Tú Hoa.

Chỉ Thủy phu nhân rất kích động vươn hai tay ra ôm lấy Diệp phu nhân kêu thét lên liên tiếp mấy tiếng “A..a... a”: - Thật là muội muội của ta đây rồi.

Hai người ôm nhau thương cảm một hồi, Chỉ Thủy phu nhân mới buông ra, ánh mắt bàng hoàng của Diệp phu nhân nhìn qua mọi người rồi dừng lại ở Tiểu Hồ Tử áp ứng: - Người... người này... là Hồ nhi?

Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc đáp:

- Y gọi là Tiểu Hồ Tử, muội muội...

Diệp phu nhân gọi Tiểu Hồ Tử:

- Đến đây cho ta nhìn xem nào.

Tiểu Hồ Tử hồi hộp bước lại gần Diệp phu nhân, phu nhân bảo y quay lưng lại rồi lật áo y lên, dưới eo lưng y có một điểm đen nhỏ, thực ra cái điểm đen ấy rất nhỏ xưa nay Tiểu Hồ Tử chưa hề để ý đến nó. Bây giờ, chỉ thấy Diệp phu nhân nhìn chăm chăm, lúc thì nhíu mày, lúc thì gật đầu, cuối cùng quay nhìn Chỉ Thủy phu nhân nói: - Tỷ tỷ hãy giúp em nhìn xem điểm đen này có phải là chữ “Hồ” không?

Đương nhiên Tiểu Hồ Tử không tự xoya lại nhìn lưng mình được, nhưng mọi người đều chú mục nhìn, quả nhiên cái điểm đen rất nhỏ ấy là chữ “Hồ” viết rất khéo léo và kín đáo không chú ý không tài nào nhận ra được. Chỉ Thủy phu nhân nước mắt lưng tròng kêu một tiếng: - Hồ nhi, thì ra người chính là diệt nhi của lão thân.

Tiểu Hồ Tử xoay lại ôm lấy gôi Diệp phu nhân ú ớ kêu lên hai tiếng “Mẹ Oi” rồi nức nở bật khóc. Đồng thời Diệp Nhã Tuệ cũng kêu thét lên “Mẹ” quỳ mọp xuống cạnh Tiểu Hồ Tử.

Diệp phu nhân nhìn Tiểu Hồ Tử rồi lại nhìn qua Diệp Nhã Tuệ đưa tay nắm lấy hai con bật khóc nức nở. Ba mẹ con cùng khóc một hồi để tiêu tan bao nhiêu trầm uất lâu nay, một hồi lâu Diệp phu nhân mới buông hai con ra, nét mặt hết sức cảm kích: - Hải tử, đứng dậy đi, mau thay mẹ bái tạ đại di đi!

Chỉ Thủy phu nhân xua tay:

- Tỷ tỷ rất thẹn vì chuyện này chẳng có công lao chút nào, tất cả đều do sức của con trai muội muội Tiểu Hồ Tử đó.

Diệp phu nhân “A, A” hai tiếng:

- Tiểu Hồ Tử nó...

Vẻ mặt phu nhân mê hoặc như chưa tin hẳn. Diệp Nhã Tuệ nói:

- Mẹ Oi, mẹ chưa biết đâu hiện nay Hồ đệ võ công rất cao.

Tiếp đó nàng thao thao kể chuyện Tiểu Hồ Tử, vừa kể vừa hết lời ca ngợi y. Bỗng nhiên Chỉ Thủy phu nhân nói: - Nhã Tuệ, hãy ra ngoài mời Quái y Thạch Hoài Băng vào đây.

Diệp Nhã Tuệ chạy vội ra, chỉ một lúc đã quay lại, vừa cầm trong tay một tờ giấy vừa nói:

- Lão ấy quái thật, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi mất rồi.

Nàng đưa tờ giấy cho Tiểu Hồ Tử, Chỉ Thủy phu nhân hỏi:

- Lão viết để lại gì?

Tiểu Hồ Tử đọc lướt qua tờ giấy rồi tiện tay cất vào trong áo:

- Chẳng có gì, lão chỉ yêu cầu tiêu diệt làm cho lão một việc nhỏ.

Thật ra tờ giấy ấy là lão quái y ước hẹn với Tiểu Hồ Tử phải quay lại chỗ

ẩn cư của lão trong vòng nửa tháng tới, y không muốn đem chuyện ấy nói cho Chỉ Thủy phu nhân biết nên giấu đi. Chỉ Thủy phu nhân cũng không tiện tra vấn, hốt nhiên chuyển qua Diệp phu nhân: - Diệp muội, chuyện khác sau này từ từ chúng ta sẽ nói, nhưng có một chuyện muội muội hãy nói ngay cho ta biết. Cứ theo ta nghe tin ở nhiều nơi, con trai của muội muội đã bị chúng giết chết trước mặt muội muội khi đó, tại sao lại còn Tiểu Hồ Tử ở đây?

Câu hỏi ấy của Chỉ Thủy phu nhân rất đúng lúc và cũng chính là câu Tiểu Hồ Tử muốn hỏi nhưng chưa tiện. Diệp phu nhân than: - Tỷ tỷ nghe không sai, thực thì có một hài tử khác bị chúng giết chết, nhưng lại không phải là Hồ nhi đây.

Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc:

- Nói như vậy không lẽ muội muội sinh đôi ư?

Diệp phu nhân lắc đầu:

- Không, tiểu muội chỉ sinh một mình Tiểu Hồ Tử, còn đứa bé kia đã chết thay cho Tiểu Hồ Tử, thật đáng thương cho đứa bé ấy, chết thật là thê thảm.

Than xong phu nhân không cầm được nước mắt lại khóc nức nở.

Chỉ Thủy phu nhân hỏi:

- Thì ra như thế, nhưng người ta vì sao lại để con chết thay Tiểu Hồ Tử?

Diệp phu nhân “ôi” một tiếng:

- Nhắc đến thật là số phận đứa bé ấy như thế... mẹ của đứa bé ấy đã từng cứu tiểu muội trong lúc nguy nan. Khi tiểu muội vừa sanh hạ Tiểu Hồ Tử nó non yếu quá nên bệnh rất nặng, mẹ của đứa bé kia liền bỏ con lại cho tiểu muội bé Tiểu Hồ Tử đi tìm thuốc chữa trị. Không ngờ ngay lúc ấy đại họa giáng xuống, bọn kia tưởng lầm đứa bé là Tiểu Hồ Tử nên giết luôn tại chỗ. Lúc ấy tiểu muội cũng quá hồ đồ sau đó sự việc xảy ra như thế nào tiểu muội hôn mê không biết gì nữa.

Chỉ Thủy phu nhân thở dài:

- Muội muội còn nhớ tên người mẹ đáng thương ấy chứ?

- Rất nhớ. Thị họ Triệu, bình thường tiểu muội vẫn gọi là Triệu đại nương, hình như chỉ có hai mẹ con chứ không biết chồng là ai.

- Họ Triệu nhưng tên là gì?

Diệp phu nhân trầm tư một chút rồi đáp:

- Hình như là Hiếu Phù.

Chỉ Thủy phu nhân quay đầu dặn Tiểu Hồ Tử:

- Hồ nhi, Triệu đại nương là người đại ân đại đức của cháu, cháu hãy chú ý tìm đại nương đem về Chỉ Thủy sơn trang nhé.

Tiểu Hồ Tử cúi đầu:

- Diệt nhi xin ghi nhớ.

Hốt nhiên Diệp phu nhân hỏi:

- Tỷ tỷ làm sao mà tìm được Tiểu Hồ Tử?

Chỉ Thủy phu nhân đem chuyện Tiểu Hồ Tử tự tìm đến Chỉ Thủy sơn trang ra kể lại, Diệp phu nhân bật cười: - Thế ra dự liệu của tiểu muội đều trúng cả.

Chỉ Thủy phu nhân ngạc nhiên:

- Người thi hành ám toán trên thân Tiểu Hồ Tử là muội muội ư?

- Sau khi sinh hạ Tiểu Hồ Tử, lo cho an nguy của nó, nhân đó tiểu muội mới ngấm hạ độc thủ để lỡ xảy ra chuyện gì nó có may thoát chết sẽ nhận thân thể dị thường mà tra cứu được căn nguyên, may mà lại tìm được tỷ tỷ, quả nhiên đúng dự liệu.

Chỉ Thủy phu nhân gượng cười:

- Khi y tìm được ngu tỷ, ngu tỷ sơ hốt không kiểm tra nên không biết y trúng “Hàn linh chỉ công”... nếu không có nhân tâm thuần hậu của Tiểu Hồ Tử, e rằng dự liệu của muội cũng uổng phí thôi.

Tiểu Hồ Tử mỉm cười:

- Nhưng tiểu diệt cũng nhân vì đó mà học được nhiều điều hay. Nếu tiểu diệt không có thân hình nhỏ bé sao lại được thành tựu như hôm nay?

Cổ phu nhân Dịch Diễm Thu xen vào:

- Phu nhân, hôm nay mẫu tử đã đoàn viên, hãy mau giải mọi kìm chế trong thân Tiểu Hồ Tử để y khôi phục sinh hoạt bình thường.

Tiểu Hồ Tử cả cười:

- Không dám phiền đến mẹ, hài nhi tự mình giải được rồi!

Diệp Nhã Tuệ cười đùa:

- Chỉ nói khoác, tự mình giải được vì sao không tự giải ngay từ trước?

Tiểu Hồ Tử đáp:

- Tỷ tỷ có chỗ chưa biết, trước đây vì tiểu đệ biết có người có tâm bất lương với đệ nên kìm giữ sự phát triển bản thân. Nhân vậy tiểu đệ tương kế tựu kế lấy thân hình chiêu dụ chúng đút đầu vào lưới, không ngờ đó là an bài của mẫu thân, bây giờ đương nhiên tiểu đệ không cần phải để thân hình nhỏ bé nữa.

Quay về tất cả mọi người y ôm quyền xá:

- Xin chư vị trưởng bối đợi cho chốc lát, tiểu diệt sẽ tương kiến cùng chưa vị trong một thân hình mới.

Rất mau, y xoay chuyển thân ra ngoài. Diệp Nhã Tuệ sức kêu “a” một tiếng vừa chạy theo vừa kêu:

- Đệ đệ, cứ từ từ, tỷ tỷ sẽ chuẩn bị áo quần cho!

Ước khoảng uống hết một tuần trà, Diệp Nhã Tuệ đã quay lại bên cạnh nàng là t thiếu niên hiệp sĩ khôi ngô tuấn tú, nhìn kỹ nét mặt vẫn là nét mặt của Tiểu Hồ Tử.

Mặt y đỏ bừng vì thẹn trong lúc Diệp phu nhân ngậm ngùi:

- Hồ nhi, con và cha con chẳng khác nhau mấy chút nhưng khí chất con xem ra còn dày dặn hơn cha con nữa...

Giọng phu nhân ngậm ngùi như sắp sửa khóc tiếp vì nhớ chuyện cũ, Dịch Diễm Thu xen vào:

- Hiện nay Tiểu Hồ Tử không còn nhỏ bé nữa, Diệp phu nhân, tiểu muội nghĩ rằng phu nhân phải đặt cho y một cái tên chính thức đi chứ.

Diệp phu nhân hân hoan:

- Dịch tỷ tỷ nói phải lắm, y nên có một cái tên chính thức. Xin nhường cho tỷ tỷ ta đây chọn cho y một cái tên.

Chỉ Thủy phu nhân lắc đầu:

- Không, tên con của muội muội, chính muội muội chọn mới đúng.

- Tỷ tỷ ơi, y là người được tỷ tỷ che chở đùm bọc thành người, tiểu muội chưa có gì báo đáp...

Chỉ Thủy phu nhân chận lời:

- Muội muội nói sao khó nghe, muội muội coi ta là ngoại nhân ư?

Diệp phu nhân hoảng hốt:

- Không, em chỉ muốn con em vĩnh viễn không quên sự yêu thương đùm bọc của tỷ tỷ nên đại týt ý đặt cho nó một cái tên để mai kia nó còn hưởng chút vinh dự của tỷ tỷ...

Chỉ Thủy phu nhân bị nài ép quá đành quay lại Tiểu Hồ Tử:

- Hồ nhi, thân thể của con bị thảm, nhưng may tuổi trẻ đã có thành tựu lớn, mong rằng con cố gắng hơn nữa, hôm nay dì đặt tên con là “Tùng Huy” để con vĩnh viễn nhớ lòng từ mẫu như ánh sáng chiếu soi và cũng là khích lệ con lấy lòng từ mẫu phát huy ra rộng lớn vì thiên hạ tiêu diệt họa hại công hưởng thái bình. Con hãy nhớ lấy lời dì.

Diệp Tùng Huy cung kính cúi mình:

- Lời từ huấn của dì, tiểu đệ xin ghi tâm khắc cốt.

Sau đó Chỉ Thủy phu nhân truyền lệnh cho gia nhân đặt tiệc mẫu tử đoàn viên, mọi người vui vẻ tới nửa đêm. Tiểu Hồ Tử Diệp Tùng Huy nhân vui quá chén bất tri bất giác quay về phòng lúc nào không biết.

Nửa đêm hôm ấy, Diệp Tùng Huy thu thập hành lý lên đường tới Mộ Phụ sơn tìm Quái y Thạch Hoài Băng.

Khi đến gian thạch thất chàng không thấy Thạch Hoài Bằng đâu cả, nhớ lại ngày ước hẹn với lão quái y dường như chàng đến sớm bốn năm ngày. Có lẽ lão quái y không ngờ chàng đến quá sớm nên đã bận việc bỏ đi đâu đó.

Lần này Diệp Từ Huy chuẩn bị ở đây lâu nên không cần khách sáo, chàng tự vào thạch thất một mình, tự tìm thức ăn ăn no rồi leo lên giường của Thạch Hoài Bằng đánh một giấc.

Chờ hai hôm nữa vẫn không thấy Quái y trở về. Ngày thứ ba sau khi ăn xong bữa chiều, Diệp Từ Huy thờ thần ra trước núi ngắm cảnh, trên đầu chàng là ráng chiều vắt ngang lưng trời đẹp một cách lạ lùng. Trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ bất giác chàng đưa chân đi sâu vào núi. Ráng chiều đã tắt, trên đầu chàng mọc lên một vầng trăng trắng bạc trong veo như nước càng làm tăng thêm nhã thú khiến chàng càng say đắm cảnh lâm tuyền.

Hốt nhiên một tiếng khóc trẻ con cất lên theo gió đưa lại như xé màn đêm. Diệp Từ Huy nghiêng tai tự nghĩ: “Nơi đây là thâm sơn cùng cốc bốn bề chẳng có người ở, sao lại có tiếng trẻ con kêu khóc?...” Tâm niệm chuyển động lại nghĩ: “Đêm vắng canh dài, sao ta không thử tìm đến xem sao.” Rồi đó liền phi hành tới hướng phát ra tiếng khóc. Theo tiếng khóc ấy Diệp Từ Huy đến một cánh rừng rậm, chàng hơi điềm gót chân vọt thân lên một cành cây cao, ở đây nhìn xuống chàng thấy toàn cảnh rộng mênh mông một vùng.

Cuối cánh rừng rậm không lấy gì làm lớn này là một đoạn nham...

Diệp Từ Huy vừa đưa mắt một cảnh tượng hiện ra khiến ai cũng phải nổi giận, trước thạch nham là một con đường ngoằn ngoèo và trên đường có một người ngồi trên một cành cây, cuối cành cây ấy treo lơ lửng một đứa trẻ đỏ hồng chưa đầy tuổi đang dẫy dụa khóc thét...

Diệp Từ Huy quát to:

- Đồ độc ác bỏ đứa bé ra.

Thân hình chàng vọt lên hướng về đầu cành cây lướt tới định giải thoát cho đứa bé... Khi chàng đến gần tới đầu cành cây treo đứa bé bỗng nghe nhiều tiếng gió rít lên vọt tới các huyết đạo trên thân, bảy ánh ám khí như lướt vông chụp xuống thân chàng.

Diệp Từ Huy ứng biến chớp nhoáng, xong tay rút kiếm khỏi vỏ đột nhiên sử xuất chiêu “Cầu chỉ điểm thủy” đánh bật tất cả ám khí rơi xuống đất phát lên những tiếng “đinh đang” liên tiếp. Diệp Từ Huy nén khí xuống đan điền chớp nhoáng hạ thân đứng đất đưa mắt nhìn. Do vậy cước bộ chàng có hơi chậm lại. Đột nhiên một tiếng quát xé tai: - Đứng lại!

Diệp Từ Huy dương đôi lông mày kiếm xoay thân lại nhìn, chỉ thấy hai

bên tả hữu trong rừng vọt ra bốn tên trong ấy có một tên ước chừng trên năm mươi tuổi dường như là tên cầm đầu vì hắn bước tới trước tiên.

Diệp Từ Huy lạnh lùng lên tiếng:

- Các người là loại chó gì mà không chút nhân tính, đêm nay bị tại hạ bắt được không thể dung thứ hành vi phi nhân của các người.

Lão nhân trên năm mươi ấy cười ha hả:

- Tên trẻ tuổi kia, người thật cuồng ngôn không sợ gió núi cắt lưỡi người ư? Người có biết người đang đứng trước mặt ai đây không?

Chàng trừng mắt quát to:

- Người là người nào?

Tên ấy ưỡn ngực:

- Ác lang trung Vu Chí Nhân chính là lão phu đây.

Chàng phì cười:

- Thì ra chỉ là một tên tiểu quỷ bất lương!

Ác lang trung Vu Chí Nhân lông lộn quát lên:

- Người dám khinh thị lão phu, lão phu sẽ để người dờ sống dờ chết cho biết sự độc địa của lão phu.

Diệp Từ Huy vừa đối đáp với Vu Chí Nhân vừa tính toán thầm:

“Ta muốn cứu đứa bé trước, nhưng cứu nó rồi phải chăm sóc nó làm sao đối phó với tên ác ma hiểm độc này được. Hừ, dư bằng tạm thời hãy để đứa bé đấy cái đã.” Chủ ý chớp nhoáng định xong, chàng không lưu ý đến đứa bé nữa, để tên ác ma kia đừng chú ý lợi dụng đứa bé làm áp lực với chàng, chàng thản nhiên mỉm cười: - Tại hạ mới xuất đạo giang hồ chính đang muốn gặp võ lâm cao nhân để thử sở học, người tự nhận là lợi hại, có thể thử qua với tại hạ vài chiêu ẩn chứng không?

Khẩu khí cố ý nhún nhường để Vu Chí Nhân tưởng lầm chàng thực mới vào chốn giang hồ. Quả nhiên Vu Chí Nhân không coi chàng vào đâu, hắn ha ha cười lớn: - Thiên đường người không chịu đi lại tìm đến địa ngục, lão phu sẽ thành toàn cho người!

Vừa dứt tiếng thân hình đã lướt tới năm ngón tay cong lại vọt tới một trảo vào mặt Diệp Từ Huy. Hắn rất khinh thường chàng nên trên vai tuy có đeo trường kiếm nhưng hắn không thèm rút.

Bảo kiếm trong tay Diệp Từ Huy chưa dứt vào vỏ, nếu chàng dùng kiếm ắt đã chém rụng tay đối phương rồi nhưng chàng không muốn chiếm lợi thế liền đưa kiếm rất chậm vào bụng dưới Vu Chí Nhân.

Vu Chí Nhân thấy thế kiếm chậm chạp của chàng bất giá cười gù một tiếng:

- Thực là tiểu tử hồ đồ...

Đột nhiên kiếm thế chàng biến đổi hốt nhiên lật qua, câu nói của Vu Chí Nhân chưa kịp nói xong mũi kiếm đã đến gần ngực khiến hắn phải vội nghiêng thân tránh năm chỉ từ tấn công co về thủ mau lẹ chụp tới cổ tay chàng.

Ai ngờ kiếm thế chàng đang đâm tới bỗng từ từ nghiêng, khí lạnh lay động quét bạt xuống chặt đứt năm ngón tay của Vu Chí Nhân. Hắn rú lên một tiếng thảm thiết phiến hồn kinh hoảng lùi lại. Diệp Từ Huy lướt thân theo đặt đầu kiếm vào ngay yết hầu hắn, lạnh lẽo quát: - Bảo người kia bỏ đứa bé xuống.

Vu Chí Nhân vừa bị cụt năm ngón tay đau đớn đến run lên bần bật, đang định rút thuốc băng bó chưa kịp liền bị kiếm chàng đặt vào yết hầu, hắn hoảng hốt tuôn lời: - Mau mau bỏ đứa bé xuống.

Liền đó có một hán tử bế đứa bé đến, Vu Chí Nhân thẳng thốt nhìn vào mũi kiếm của Diệp Từ Huy van xin: - Thiếu hiệp, xin hãy thu kiếm lại để lão phu thoa thuốc cho đỡ đau.

Diệp Từ Huy thu kiếm mỉm cười:

- Bất quá ta chỉ cảnh cáo lão, nếu lão định thừa cơ làm bậy đừng trách tại hạ không nói trước.

Vu Chí Nhân rớt rít:

- Vâng, vâng, lão phu biết sự lợi hại của thiếu hiệp rồi đâu dám làm bậy.

Miệng lão tuy ra vẻ tuân phục nhưng hai con mắt lão liên đã liếc chung quanh ra hiệu cho đồng bọn rồi đưa tay vào áo rút ra một lọ thuốc đỏ dỏc ra ba bốn viên được hoàn đầy luôn vào miệng rồi phun vào vết thương trên tay phải tiếp đó lại rút thêm một lọ thuốc phấn thoa lên vết thương.

Hốt nhiên, lão vung lọ thuốc phấn lên biến thành một đám màn khói chụp vào mặt Diệp Từ Huy còn lão vội vàng lùi lại... Đồng thời bốn tên đồng bọn cùng xuất thủ bắn ám khí vào chàng. Nhất thời, chỉ thấy ám khí bay ra như mưa dày đặc bao vây chàng vào giữa.

Diệp Từ Huy đã sẵn có chuẩn bị ngấm ngấm vận cương khí phòng vệ thân hình, vừa thấy thuốc phấn của Vu Chí Nhân bay đến tức thì ngưng hô hấp, bảo kiếm trong tay múa lên mau như chớp giật, Vu Chí Nhân lùi thân chưa được hai thước đã bị kiếm quang quét trúng, chỉ nghe một tiếng rú rùng rợn, thân hình Vu Chí Nhân đã bị cắt làm đôi. Sau khi giết chết Vu Chí Nhân, một loạt ám khí đã bay tới sát người Diệp Từ Huy.

Chàng hét lên một tiếng dữ dội đẩy mạnh cương khí hộ thân phình ra, đám ám khí như bị bắn dạt ra chung quanh hơn một trượng.

Diệp Từ Huy vừa bắn thân lên cao vừa hú lên một chuỗi dài lãnh lút kiếm múa như điên cuồng, thân pháp như điện chuyển chớp nhoáng chém rụng đầu ba tên chỉ để lại một tên mặt mũi hiền lành nhất sống sót, nhưng cũng bị kiếm chàng gọt sạch hai lỗ tai. Nên biết từ bé Diệp Từ Huy đã gặp toàn bất hạnh nên rất căm thù bọn bức hại trẻ nhỏ huống gì Vu Chí Nhân này hãm hại chỉ là đứa bé còn ẵm ngửa thì thật là bọn người mất hết nhân tính nên chàng không thương tiếc, một kiếm đã giết gần hết bọn chúng.

Tên còn sống sót chứng kiến công phu siêu phàm bạt thế của chàng, kinh sợ đến quên cả đau đớn không thốt ra được nửa lời. Khi Diệp Từ Huy phi thân rơi xuống trước mặt hắn, hắn mới giật nảy mình phi thân định vọt chạy, nhưng thân hình hắn vừa động lập tức phát giác hai bên tai đau như xé, hét lên một tiếng hai tay ôm lấy tai tâm thần hoảng hốt vì sức biết hai tai mình đã bị cắt đứt, trong lúc hoảng hốt cước bộ hắn rối loạn rơi thân ngay xuống đất thần trí mê hoảng thất hồn. Có lẽ, hắn vẫn chưa hiểu hai tai mình đã bị kiếm đối phương cắt đứt từ lúc nào. Diệp Từ Huy kêu nhỏ: - Bằng hữu, hy vọng người biết thương cái mạng sống của người, không nên vọng động chạy trốn. Bây giờ người hãy săn sóc vết thương xong đi rồi ta sẽ nói chuyện.

Hắn không dám nói nửa lời vội rút thuốc “kim sang dược” bôi lên hai vết thương, sau đó thở dài ảo não: - Đa tạ thiếu hiệp tha mạng, thiếu hiệp muốn hỏi gì xin mời hỏi, tại hạ biết gì sẽ nói hết.

Chàng khẽ mỉm cười:

- Xem ra tại hạ không đến nỗi nhìn lầm người... xin hỏi tên họ của huynh đài là gì?

Tên ấy khúm núm:

- Không dám. Tại hạ tên Thành Thanh.

Diệp Từ Huy xưng tên:

- Tại hạ Diệp Từ Huy.

Thành Thanh giật mình lắm bầm “Diệp Từ Huy..” rõ ràng hắn kinh ngạc vì chưa nghe tên này bao giờ. Diệp Từ Huy ôn hòa hỏi: - Thành huynh đài, ngoài bọn của huynh đài năm người, ngoài ra còn ai ở gần đây nữa không?

Thành Thanh đáp:

- Không chỉ có năm người sư đồ chúng tôi thôi.

- Các người bắt một đứa trẻ vô tri như thế này là có dụng ý gì?

Thành Thanh cúi gầm mặt:

- Chỉ vì dưới hang sâu đoạn nham này có một khe đất nứt mọc một loài cây leo màu đỏ sống đã ngàn năm uống vào có thể trợ giúp công lực tăng triển rất lớn nhưng phải dùng đứa trẻ con dưới một năm tuổi làm mồi dụ mới

câu được cây leo ấy lên.

Diệp Từ Huy hỏi:

- Đứa trẻ kia là con cái nhà ai, huynh đài có biết không?

- Biết...

- Vậy huynh đài hãy dẫn ta đem nó trả về cho cha mẹ nó.

Dứt lời, chàng cúi xuống định bế đứa bé nằm dưới đất lên.

Thành Thanh bỗng nhiên kêu lớn:

- Đừng bế nó, chết đấy!

Diệp Từ Huy co tay lại:

- Vì sao bế nó lại chết? Mới đây ta nhìn thấy huynh đài bế nó mà.

- Diệp thiếu hiệp có chỗ chưa biết, trên thân đứa bé đã bị thoa một lớp chất độc, có thể khiến huyết khí khô kiệt, lúc này tại hạ phải uống sẵn thuốc giải mới dám bế.

Diệp Từ Huy ưu ái nhìn Thành Thanh:

- Không ngờ huynh đài lại thành thật đến thế.

Thành Thanh gượng cười thê thảm:

- Mỗi người có chí riêng chỉ có may và rủi định đoạt, tại hạ vì chọn làm sư phụ ác độc nên thân không thể tự chủ, chứ đâu phải sinh ra đã là người ác?

Diệp Từ Huy nghiêm mặt ôm quyền:

- Tại hạ thất kính, xin tạ lỗi vì hành động bất kính vừa rồi.

Thành Thanh vội ôm quyền xá lại:

- Nào dám, nào dám, tội tại hạ đã nhiều, được ân thiếu hiệp hạ thủ lưu tình đủ lấy làm cảm kích ghi xương khắc cốt.

- Thành huynh, hãy giải được cho đứa bé được không?

- Độc được thoa trên thân nó đã lâu, e rằng khó giải, sự thực tại hạ không có cách nào khác.

Sực nhớ tới có quái y Thạch Hoài Băng, chàng nói:

- Thế thì phiền Thành huynh đệ bế đứa bé này theo tại hạ.

Diệp Từ Huy dẫn Thành Thanh quay về thạch thất của Quái y Thạch Hoài Băng, lúc ấy đứa bé đang say sưa ngủ. Thành Thanh đặt nó lên giường kéo chăn đắp ấm rồi ngồi nói chuyện với Diệp Từ Huy.

Cứ theo hần nói, hần đã theo học nghệ với Ác lang trung Vu Chí Nhân gần mười năm nên hay bị sai khiến làm những việc vặt và bị áp chế hết sức khổ sở. Tình trạng của hần cũng chẳng khác gì với chàng khi xưa do đó chàng rất thông cảm hần.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên đứa bé “oa” lên một tiếng rồi bật khóc thét lên liên miên bất tận không có cách gì dỗ yên được nữa. Đứa nhỏ càng khóc

càng lớn, tiếng nó thét lên dữ dội từng chập khiến Diệp Từ Huy và Thành Thanh nóng ruột như đốt không sao yên ổn. Chính đang lúc ấy ngoài cửa thạch thất bỗng có tiếng người quát lớn: - Bọn ác tặc, mau ra đây chịu chết.

Với công lực của Diệp Từ Huy hiện nay, trong vòng mười trượng dù chỉ có tiếng lá rơi nhẹ chàng cũng nghe được, thế mà vì tiếng khóc dữ dội của đứa bé, có người đã đến trước cửa thạch thất chàng vẫn không hề biết. Nghe tiếng quát Thành Thanh biến sắc run rẩy: - Không xong rồi, nhất định là người nhà của đứa bé đã tìm tới.

Diệp Từ Huy trấn an:

- Không có gì phải sợ, chúng ta sẽ ra ngoài nói chuyện minh bạch với họ.

Chàng bèn ra cửa thạch thất trước. Chỉ thấy trước thạch thất đã đứng hơn mười đại hán mặc võ phục người nào cũng có binh khí sát khí đằng đằng vây kín lấy thạch thất.

Đứng đầu bọn đại hán ấy là ba phụ nữ, giữa là một vị tóc trắng như cước tay cầm một thanh trượng màu đỏ niên kỷ chắc cũng đã ngoài sáu mươi. Bên trái là một người tuổi độ ba bốn mươi cầm một cặp loan đao, bên phải là một người tuổi ước hơn hai mươi cầm một dải lụa dài như nhuyễn tiên hai con mắt đỏ hoe như đã khóc nhiều lần, có lẽ phu nhân này chính là mẫu thân của đứa bé.

Bọn người ai nấy đều bị phần đầy sát khí hàm hừ chỉ đợi lúc bộc phát. Diệp Từ Huy chấp tay đưa cao nói to: - Tại hạ Diệp Từ Huy, không biết chư vị có phải đến tìm đứa bé con không?

Lão bà tóc trắng múa cây trượng đỏ:

- Tiểu tử, ngươi cần gì hỏi sao chưa chịu trối đợi lệnh ta?

Diệp Từ Huy kinh ngạc:

- Tại hạ làm gì mà chịu trối? Chính tại hạ là kẻ đã cứu đứa bé ấy đến đây...

Chưa hết câu trần tình, phụ thân trung niên chỉ thẳng vào mặt chàng:

- Người đừng nói huyền thuyên, ta nhận ra thẳng đứng sau lưng ngươi chính là bọn ác đồ kia rồi!

Diệp Từ Huy ôm quyền:

- Phu nhân, xin hãy bớt nóng nghe tại hạ nói một câu được không?

Người thiếu phụ trẻ tuổi nhất quát lên:

- Không cần nói gì hết, con của ta đâu đưa ra đây.

Dải lụa vãi trong tay nàng múa một vòng mau như tên bắn tới. Nàng vừa hành động, phụ thân trung niên cũng lập tức múa loan đao chém tới. Hai tay Diệp Từ Huy vệt ra hoành thân tiến tới gần thiếu phụ quát: - Thiếu phu nhân,

xin chư vị hãy nghe tại hạ nói cái đã...

Thân hình thiếu phụ đã đến nơi, đâu còn nghe lời chàng nói nữa, dải lụa định quấn vào cánh tay chàng đồng thời loan đao của phu nhân trung niên ra chiêu “Hoành chi đoạn điệp” chém vào tay kia của chàng. Đao ấy hệt, đao thứ hai liền vòng xuống quét ngang hai chân chàng.

Năm ngón tay Diệp Từ Huy lật lại chớp nhoáng chụp trúng mũi đao của phu nhân trung niên đồng thời chàng đá một cước vào đao thứ hai buộc lưỡi đao bật ra trúng vào dải lụa. Chàng quát lên như sấm: - Dừng tay, chư vị nếu không nghe lời tại hạ thì đừng trách tại hạ giết chết đứa bé.

Vừa quát hai tay chàng giật về dải vải của thiếu phụ đã lọt vào tay chàng còn song loan đao của trung niên thiếp phụ nọ cũng lọt vào tay kia của chàng luôn. Hai tay chàng đẩy ra liền cho hai binh khí bay ngược trở lại, chàng nghiêm giọng: - Tại hạ biết chư vị rất khổ tâm nên mới hạ thủ lưu tình, hy vọng chư vị bình tĩnh suy nghĩ lại rồi nghe tại hạ nói.

Dứt lời chàng chuyển thân vào lại thạch thất. Chàng than với Thành Thanh:

- Thành huynh, nhà này xem ra thế lực không nhỏ, ác sư của huynh vì sao lại động chạm tới họ, có nguyên do gì không?

Thành Thanh đáp:

- Thiếu hiệp hỏi không sai, lão bà bà nọ nguyên là nhân vật nổi tiếng võ lâm Xích Trượng bà bà, ác sư của tại hạ bị lão bà ấy hạ nhục nên bắt cháu của lão bà bà...

Ngoài cửa vọng vào tiếng gọi của Xích Trượng bà bà:

- Diệp thiếu hiệp, được, người ra đây, chúng ta bình tĩnh nói chuyện.

Vì đứa bé còn ở trong thạch thất, Xích Trượng bà bà đành cố nhịn nói chuyện với Diệp Từ Huy.

Chàng bước ra ngoài, chỉ thấy một mình Xích Trượng bà bà đứng trước cửa còn bao nhiêu người khác đều lui sang một bên. Chàng mỉm cười ôm quyền: - Vừa rồi tại hạ có điểm vô lễ, xin lão tiên bồi tha thứ.

Xích Trượng bà bà trừng mắt nhìn chàng rồi cười nhạt:

- Người trẻ tuổi, chỉ cần người nói cho có đạo lý, nếu không chẳng những ta giết chết người mà còn giết sạch cả sư môn bằng hữu của người nữa.

Diệp Từ Huy mỉm cười:

- Tại hạ không sợ bị chết, chỉ sợ có lý mà nói không rõ khiến dễ họa cho người khác, chỉ cần lão tiên bồi cho tại hạ có cơ hội, tại hạ xin tường thuật lại minh bạch.

Xích Trượng bà bà “hừ” một tiếng:

- Cần nói gì người nói mau đi!
- Ở một nơi không xa đây có một cánh rừng, đi qua cánh rừng ấy đến một đoạn nham, đoạn nham ấy có những gì, lão tiên bối có thể sai người đến sẽ biết những gì ấy đủ chứng minh sự vô tội của tại hạ.

Xích Trượng bà bà nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫy tay:

- Sai bốn tên đến đó xem sao!

Bốn nhân ảnh theo lệnh vọt lên phi hành đi. Lúc ấy, thiếu phụ trẻ nói:

- Thiếu hiệp, bây giờ tôi có thể vào thăm con tôi được không?

Diệp Từ Huy thở dài:

- Thiếu phu nhân, không phải tại hạ không để phu nhân thăm lệnh lang, nhưng vì lệnh lang đã bị Ác lang trung Vu Chí Nhân bôi lên thân một loại độc dược không nên đụng vào...

Thiếu phụ ấy van xin:

- Ta không sợ nếu không được vỗ về, ta xin chỉ ôm nó một chút, thiếu hiệp không nghe nó kêu khóc đó sao? Nó chắc đói lắm rồi, ta có chết cũng phải cho nó bú một tí.

Chàng không biết quyết định ra sao, đương nhiên chàng không thể chối từ tình mẫu tử của thiếu phụ, nhưng nếu... chàng đành lắc đầu: - Xin lỗi, tại hạ không thể đồng ý để phu nhân nguy hiểm.

Xích Trượng bà bà nhăn tít cặp lông mày:

- Chúng ta muốn cho đứa bé uống chút sữa cũng không được nữa sao?

Chàng gật đầu:

- Đương nhiên là được.

Bà bà quay sang thiếu phụ:

- Con hãy mang sữa cho Mao Mao uống rồi hãy nói chuyện tiếp.

Thiếu phụ ấy chuyển thân đi một lát mang lại một bát sữa đưa lên, Xích Trượng bà bà tiếp lấy:

- Lão bà muốn tự mắt thấy cháu mình uống, có được không?

Diệp Từ Huy gật đầu:

- Đương nhiên được, tại hạ chỉ ngăn cản thiếu phu nhân động tới cháu bé vì sợ phu nhân bị kích động không nén lòng được sẽ xảy ra tai họa, còn lão tiên bối công lực thâm hậu, tại hạ rất yên tâm.

Chàng nói hoàn toàn với ý tốt, chàng nghiêng thân:

- Lão tiên bối, xin mời!

Xích Trượng lão bà bà vào thạch thất nhìn thấy đứa cháu nhỏ mình đã khóc đến kiệt lực, lão thương tâm định ôm nó. Diệp Từ Huy đưa tay ngăn lại:

- Lão tiên bối, chớ ôm nó, hãy để Thành huynh giúp cho.

Xích Trượng lão bà trợn mắt nhìn Thành Thanh:
- Ta tin được người này ư?

Hồi 21 - Khổ Tâm Giữ Độc Vật

Diệp Từ Huy trấn an:

- Bây giờ chỉ có một mình hần là có thể đựng tới đưa bé, lão tiên bối nên tin hần.

Xích Trượng bà bà đành miễn cưỡng đưa bát sữa cho Thành Thanh rồi quay trở ra cửa thạch thất vừa lúc bốn tên thủ hạ được phái đi quay về vác theo bốn xác chết. Xác chết đầu tiên mà Xích Trượng bà bà nhìn thấy chính là Ác lang trung Vu Chí Nhân.

Diệp Từ Huy bèn thuật lại lý do khiến Vu Chí Nhân phải bắt cóc đưa bé dùng để câu lạc i dây leo mọc ngàn năm dưới đáy vực. Xích trượng lão bà hết lời cảm ơn Diệp Từ Huy nhưng cương quyết không chịu để đưa cháu bé ở lại thạch thất chờ Quái y Thạch Hoài Băng mà đòi Thành Thanh phải bế nó theo lão bà xuống núi. Diệp Từ Huy vì không muốn phiền phức tới mình nữa nên đồng ý để Thành Thanh bế đưa bé theo Xích Trượng bà bà về.

Họ đã kéo đi hết rồi, chàng lẩm bẩm tự than:

- Võ lâm nhân vật sao lại có người cổ quái, chỉ thích chuốc rắc rối...

- Lão bà tử ấy rất dễ ghét, cứ mặc lão ấy đi là phải.

Hốt nhiên sau lưng chàng có người đáp lời. Chàng quay người lại, chỉ thấy Quái y Thạch Hoài Băng đã đứng tại cửa thạch thất nhìn chàng gật đầu mỉm cười, chàng nghiêng thân: - Lão tiên bối đã về đó ư?

Lão y cười hi hi:

- Ta về khá lâu rồi, có nghe mấy câu chối tai của con mụ già nọ.

Diệp Từ Huy hỏi liền:

- Giữa lão tiên bối và Xích Trượng bà bà dường như có gì thù oán?

Thạch Hoài Băng vừa cười vừa lắc đầu:

- Không nói được, không nói được...

Rồi lão chuyên ra khăn thiết:

- Người đến thật đúng lúc, chúng ta có việc cần làm rồi đây. Mau theo ta.

Dứt lời, thân hình đã vọt đi hướng về phía cánh rừng rậm phi hành tới. Chàng không kịp hỏi một câu đành lăm lăm theo sau lưng lão. Hai người chạy thẳng một mạch tới chỗ đoạn nhai có vực sâu thăm thẳm, Thạch Hoài Băng nhìn xuống huyệt nhai như đo lường rồi thở phào: - Tốt lắm, hoàn hảo, chưa có cái gì mất hết.

Thì ra lão quái này cũng chú ý đến loại cây leo đỏ ngàn năm dưới đáy vực sâu, chàng tiếp hỏi: - Thế ra lão tiên bối cũng định lấy được vật?

Thạch Hoài Băng gật đầu:

- Không sai, đó là lý do tại sao lão phu phải ẩn thân ở đây mấy chục năm

nay, có thể nói hoàn toàn chỉ vì loài cây ấy.

- Cũng may vẫn bói đã phá hoại kế hoạch của Vu Chí Nhân, nếu không hẳn đã lấy mất bảo dược của lão tiên bói rồi.

Thạch Hoài Băng cả cười:

- Nó chỉ là một tên ngốc uổng công mà thôi, làm sao biết cách lấy?

Nói xong lão rút trong áo ra một bao dược phấn rắc mù mịt xuống dưới vực. Vực sâu thăm thẳm vẫn mù tối hoàn toàn không nhìn thấy gì khác, sau khi rắc hết bao dược phấn cũng chẳng thấy xảy ra gì lạ.

Quái y trầm ngâm:

- Từ Huy, lão phu vốn chờ đợi ở đây đã lâu chỉ mong cuối cùng đoạt được loại dây leo đỏ quý giá kia, nhưng nay xảy ra việc tên Ác lang trung Vu Chí Nhân, có lẽ cũng còn có người để ý đến loài cây quý ấy nữa. Để tránh hậu hoạn, lão phu cần vắng mặt vài hôm để chuẩn bị ra tay, không biết người có ý gì mới không?

Chàng mỉm cười:

- Về việc này vẫn bói không hiểu chút gì, chỉ nhất nhất tuân lệnh tiên bói.

- Trước khi ra tay lão phu cần mấy mấy ngày chuẩn bị, do đó sự canh giữ nơi đây hoàn toàn trông cậy vào người được chứ?

- Vẫn bói tuân lệnh.

- Tốt nhất là người cứ ăn ngủ ở gần đây đề phòng bất trắc có kẻ lạ đến nhé.

- Vâng, vẫn bói sẽ ở ngay tại đây giữ cho tiên bói.

Quái y Thạch Hoài Băng để Diệp Từ Huy ở lại khu huyền nham, một mình lão quay về, Diệp Từ Huy tìm một nơi kín đáo ngồi bắt đầu thở nạp công phu điều hòa khí huyết.

Khi Quái y Thạch Hoài Băng quay về thạch thất, hốt nhiên lão di động một tảng đá, dưới tảng đá ấy liền lộ ra một cánh cửa, lão thu rút thân hình chui vào. Hình như dưới gian thạch thất bé nhỏ này còn có nhiều bí mật. Vào trong cửa động có một ám đạo rất chật hẹp chỉ để một người bò qua.

Lão trườn thân bò hơn mười trượng, ám đạo tách ra làm ba, lão bò sang ám đạo bên trái, bò thêm hơn hai mươi trượng nữa, trước mắt bỗng nhiên mở rộng thành một gian thạch thất thấp sáng ánh đèn.

Giữa thạch thất có một người ngồi, hiển nhiên là đệ ngũ đệ tử Lý Phi Băng của Cửu Lãnh Nam Bình Kiêu. Lý Phi Băng nhìn Quái y Thạch Hoài Băng, hơi cười: - Đã an trí y cẩn thận chưa?

Thái độ của Quái y rất cung kính:

- An trí cẩn thận rồi.

Lý Phi Bằng “hừ” một tiếng mặt mũi rất trầm tư. Thạch Hoài Bằng không dám quấy nhiễu hấn đưa mắt nhìn chung quanh tìm ghế ngồi. Trầm tư một lúc, hốt nhiên Lý Phi Bằng mở mắt nhìn Thạch Hoài Bằng: - Ngồi xuống bên này đi!

Thạch Hoài Bằng khom thân xá dài:

- Xin vâng.

Rồi kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống. Lý Phi Bằng trầm giọng:

- Lần này lão hành sự sai sót lắm!

Thạch Hoài Bằng biến sắc run rẩy:

- Vâng, lão hủ nhất tới vụng tính bất cẩn, suýt chút nữa là hỏng đại sự, xin thiếu chủ minh xét tha cho lão hủ một lần, sau này lão hủ nhất định cẩn thận hơn để báo đáp ân đức của thiếu chủ.

Lý Phi Bằng thở một hơi dài:

- Nhân vì hoàn toàn không phải lão cố ý nên xảy ra bất ngờ, bản tòa có thể miễn cưỡng tha cho nhưng chỉ một lần này, về sau lão phải đặc biệt lưu tâm, nếu không còn lỗi lầm lần nữa, bản tòa có muốn che chở cho lão cũng không thể.

Thạch Hoài Bằng cúi đầu:

- Vâng, vâng, tâm lòng đoái hoài của thiếu chủ, lão hủ xin ghi xương khắc cốt, lần này nhất định toàn lực toàn tâm. Xin thiếu chủ yên tâm.

Lý Phi Bằng mỉm cười:

- Tiên sinh quá nặng lời, miễn việc ta giao thành công là được.

Hấn dứt lời liền đứng lên. Thạch Hoài Bằng cúi rạp thêm:

- Lão hủ cung tiễn thiếu chủ.

Lý Phi Bằng vẫy tay:

- Bất tất đa lễ.

Hấn đi khuất sau một ám đạo khác. Hốt nhiên, một bóng tiểu cô nương xuất hiện, nàng mặc một áo bào tuyết trắng đẹp một cách thoát tục, nàng kêu “ái chà” hai tiếng: - Gia gia! Đang nghĩ gì đó?

Quái y Thạch Hoài Bằng giật mình nhưng rồi thấy thiếu nữ liền cười rạng rỡ:

- Uyển Nhi, con làm ta suýt hết hồn... Đang là nửa đêm, sao con không ngủ?

Uyển Nhi mỉm cười:

- Ngoài kia vừa xảy ra trận ác đấu làm sao con ngủ được?

- Bây giờ đã im ắng cả rồi, con đi ngủ đi..

- Hải nhi chẳng buồn ngủ tí nào, chi bằng ở đây nói chuyện với gia gia

vui hơn.

Thạch Hoài Băng thở dài:

- Ta giữ con ở mãi đây, chỉ sợ hoài phí tuổi xuân của con...

Uyển Nhi vùng vằng:

- Con còn bé xiu, cần gì gia gia phải lo?

- Mười tám mười chín tuổi rồi còn bé gì nữa, nếu thêm vào năm nữa sợ thành bà lão mất rồi!

Uyển Nhi bật cười:

- Gia gia đừng dọa con, dù cho có mười năm nữa con vẫn chưa tới ba mươi, làm sao thành lão bà được?

Thạch Hoài Băng mỉm cười:

- Nhưng bây giờ có cơ hội rồi, ta từ Chỉ Thủy sơn trang dẫn về đây một trang thanh niên tuấn tú tài năng siêu quần bạt tụy... tiểu tử này... hà hà... gia gia định...

Lão định cái gì? Lão không chịu nói tiếp. Con gái Uyển Nhi của lão lắc đầu:

- Nghĩa phụ, lúc này con không muốn gì ngoài việc được nghĩa phụ truyền y bát thành một nữ thần y là mãn ý lắm rồi.

- Bản lãnh của nghĩa phụ con đã học được tám chín phần, chỉ cần một năm nữa con đã có thể là một nữ thần y, còn tên tiểu tử kia là cơ hội ngàn năm một thuở, không nên để xảy mất, tiểu tử đang ở trên chỗ huyền nhai, nếu con chưa muốn ngủ hãy đến thử xem rồi về nói với nghĩa phụ một câu, ta sẽ lo liệu cho con.

Uyển Nhi “hứ” một tiếng đỏ bừng hai má nhưng cũng chuyển thân bỏ ra ngoài.

Lão Quái y Thạch Hoài Băng nhìn theo dáng con nuôi trong lòng rất hân hoan gật đầu cười nụ, tiếp đó lão chuyển thân ra một cánh cửa, cánh cửa này đóng kín, lão đưa tay gõ năm tiếng. Đằng sau cánh cửa vọng ra tiếng hỏi: - Ai đó?

- Lão phu Hoài Băng. Chu lão đệ mở cửa mau.

Cánh cửa bật mở ra, thì ra bên trong là một gian thạch thất rất rộng sáng rực bằng ánh chiếu của nhiều hạt minh châu to lớn dát trên vách tỏa sáng. Gian thạch thất rất kỳ lạ, bốn bên vách kê đầy ngăn giá đựng kín các loại hình hũ chai lọ lớn nhỏ đủ hình thù. Giữa thạch thất là một mặt bàn đá rất rộng chất đủ mọi thứ kỳ hình quái trạng không biết là thứ gì. Ngoài ra còn có bốn cái bàn nhỏ khác có ba lão nhân đều suýt soát trên năm mươi đang cầm cúi làm gì đó không thèm để ý gì đến Thạch Hoài Băng vừa bước vào. Thạch

Hoài Bắg quết mắt nhìn một lượt gậ gù: - Chu lăo đê, tiến độ của họ hôm nay ra sao?

Chu lăo đê chính là người vừa mở cửa cho lăo nghiêng thân đáp:

- Tất cả đều thuận lợi, có lẽ chỉ trong mười ngày nữa có thể mọi việc sẽ cáo thành.

Thạch Hoài Bắg hân hoan:

- Lần này làm phiền các vị, sau khi cáo thành chúng ta sẽ uống với nhau một trận ba ngày ba đêm cho phi chí!

- Hừ! Không cần! Chỉ cần người giữ lời thả lăo phu về nhà, lăo phu cũng cảm kích lắm rồi!

Đó là câu trả lời của một trong ba lăo nhân kia. Thạch Hoài Bắg cười nụ:

- Nhất định, nhất định giữ lời, các vị cứ chuyên tâm nghiên cứu, đến lúc cần tiểu đê sẽ đưa Hâu huynh hạ sơn về phủ.

Người họ Hâu cười lạnh nhạt:

- Lần này người nói chắc thế chứ? Nếu không chớ trách lăo phu không sớm nói, lăo phu sẽ hủy hoại tâm huyết suốt đời của người.

Thạch Hoài Bắg cười mơn trớn:

- Rất chắc, không sai chút nào, các vị cứ yên tâm, lăo phu không dám quấy rầy các vị đâu.

Nói xong, lăo vôi vôi vàng vàng quay trở ra, ra đến bên ngoài rồi, hốt nhiên lăo buông một câu đe dọa: - Hâu Triển Vân, người muốn chết sớm lắm ư?

oo Theo lời của lăo Quái y Thạch Hoài Bắg, Diệp Từ Huy đã canh giữ ở chỗ vực có mọc loài cây leo đỏ này bốn năm ngày, núi này rất có nhiều giống gà núi nên chàng không cần trở về tiểu thạch thất lấy lương thực cũng đủ thức ăn qua ngày.

Hôm nay như thường lệ, trời chưa sáng chàng đã vôi đi tìm gà núi về chuẩn bị nướng ăn suốt ngày. Nhưng tình hình hôm nay quả là quái lạ, bình thời giống gà núi này có rất nhiều ở quanh vùng này, hôm nay tự nhiên biến đâu mất sạch không thấy bóng một con nào cả.

Diệp Từ Huy lục lợi trong rừng từ gần đến xa đến hai ngọn núi, ngửa mặt đã thấy bóng nắng lên đến đỉnh đầu, bụng đã đói lắm mà hai tay vẫn trống không chẳng bắt được một con gà con nào.

Đang lục tìm một bụi rậm, hốt nhiên chàng nhìn thấy trong sơn cốc vọng đến mấy tiếng gà kêu cục cục, khiến chàng mừng muốn nhảy lên, nhắm hướng ấy chạy tới.

Người chưa đến cửa sơn cốc nhưng tai chàng đã nghe rõ rất nhiều tiếng gà kêu túc túc hỗn loạn bên trong, không biết tụ tập ở đây nhiều hay ít.

Chàng tới sát cửa sơn cốc nhìn vào chỉ thấy trong cốc cỏ hoang mọc rậm, gió thổi cỏ động, cỏ động khiến gà sợ, vô số là gà núi nhón nhác bay lên. Diệp Tử Huy sung sướng cười ha hả định bước vào cốc. Bỗng nhiên, nhân ảnh xẹt đến trước mặt, một thiếu nữ mỹ mạo xuất hiện hai tay chống ngang eo chặn đường chàng hai khóm hạnh giương tròn, quát lạnh lạnh: - Đứng lại, người định đi đâu đấy?

Nàng đã chặn mất đường, chàng có muốn vào cũng không được, bèn vui vẻ đáp:

- Cô nương, tại hạ chỉ tùy tiện thôi mà.

Cô nương ấy nói:

- Cốc này không tiếp đón khách ngoài, người hãy tùy tiện đi nơi khác.

Diệp Tử Huy cười lớn:

- Cô nương, cốc này phải chăng là tài sản riêng của cô nương?

Cô nương ấy phát ra một tiếng cười lạnh, chỉ tay xuống dưới chân chàng:

- Người có mắt không mà không nhìn?

Chàng cúi đầu nhìn xuống, thì ra gần chân chàng có một tấm bia nằm sâu dưới đám cỏ rồi rậm rạp, chàng dùng chân vệt đám cỏ ra, trên mặt bia khắc mấy chữ: “Tài sản của tư, cấm chỉ người vào”.

Chưa biết nói sao, vị cô nương ấy liền “hừ” một tiếng:

- Bây giờ còn gì nói nữa không?

Trong lòng chàng muôn ngàn lần không tin sơn cốc hoang lương này lại là sản nghiệp của người nào nhưng nếu tranh luận với cô nương này cũng là vô cớ, chàng bèn “a” một tiếng: - Vâng, nhất thời tại hạ không nhìn thấy phạm vào quý cốc, may được cô nương chỉ giáo, xin chịu tội.

Nói xong ôm quyền lên thi lễ xoay thân bỏ đi. Cô nương ấy thấy chàng nhận lỗi rồi bỏ đi không thèm tranh luận với nàng mặt hiện lên vẻ thất vọng, hiển nhiên nàng có ý muốn cho chàng rời khỏi nơi đây. Diệp Tử Huy bước ba bước liền dừng lại quay đầu hỏi: - Cô nương, tại hạ muốn hỏi cô nương một câu, từ hôm qua đến nay tại hạ chưa có gì ăn, thấy sơn cốc cô nương gà núi nhiều quá muốn xin một vài con, không biết cô nương có chịu...?

- Người muốn xin vài con ư? Sao không nói sớm, đương nhiên là có thể, nhưng người phải theo quy định của chúng ta.

- Quý cốc có quy định ra sao?

- Chỉ cần người không đặt chân vào đây, bất kể người dùng cách gì bắt được gà thì gà ấy thuộc về người, chúng ta không thể đòi lại.

Diệp Từ Huy đưa mắt nhìn chung quanh, gần chàng ít nhất hai trượng có mấy con gà núi đang rìa lông trên cành cây. Chàng ngằm hít một hơi chân khí khởi vận. Thân công tỏa công lực ra tay hữa, nhẹ nhàng giơ về phía mấy con gà vậy một cái, bốn năm con gà bị kinh lực kinh thiên của chàng hút tới. Chàng chụp lấy năm con hướng về cô nương kia buông hai tiếng “Đa tạ” rồi chuyển thân đi. Năm con gà này đủ giải quyết vấn đề lương thực cho chàng hôm nay, còn ngày mai? Không lẽ chàng vẫn trở lại sơn cốc ấy tìm gà núi?

Điều lo lắng ấy của chàng không bao giờ xảy ra vì ngày hôm sau nơi ngọn núi có vực sâu huyền nhai chàng ở bốn gà núi đã kéo đến nhiều như bình thường, không cần phải đến sơn cốc có cô nương kia canh giữ nữa. Khi Diệp Từ Huy đang nướng chín một con gà đang định bắt đầu ăn bỗng dưới huyền nhai nổi lên trên gió rít dữ dội, mây mù cuốn lên mù mịt trời rồi bỗng dưới mặt đất hình như cũng có gì chuyển động một cách khác lạ. Chàng có cảm giác cái loài cây leo ngàn năm mọc dưới kia đã sinh ra chuyện dị thường nhưng chàng căn bản không hiểu gì về nó nên trong tình hình này không biết nên làm gì.

Hy vọng của chàng chỉ mong lão Quái y Thạch Hoài Băng mau quay về. Quả là cần gì được nấy, ngay lúc ấy sau lưng chàng có giọng nói của lão Quái y: - Từ Huy, chuyện gì xảy ra thế?

Chàng reo lên:

- Lão tiên bối về thật đúng lúc vẫn bối chẳng hiểu có chuyện gì, tại sao dưới huyền nhai lại chấn động như thế?

Đằng sau lưng chàng hốt nhiên lại có âm thanh thánh thót:

- Người có động gì đến cái cây linh thiêng ấy không?

Lúc ấy chàng mới nhận ra người đến không chỉ có Thạch Hoài Băng mà có đến bốn người, liền đưa mắt nhìn, người thứ nhất chàng nhìn thấy là một thiếu nữ mỹ lệ, thiếu nữ nhìn chàng cười cười. Mục quang chàng chuyển đến hai người kia, chỉ thấy hai người ấy đều là lão nhân trên sáu mươi cả.

Thạch Hoài Băng nhân dịp giới thiệu chàng với ba người mới. Thì ra, hai lão nhân một người họ Cổ tên phi Cổ, một người họ Chu tên Tây Viên, đều là danh y đương đại do Quái y mời đến trợ thủ. Còn thiếu nữ mỹ lệ kia họ Đoàn tên Uyên Nhi, cứ theo Thạch Hoài Băng nói nàng là con một bằng hữu của lão, hiện tại nhận lão là nghĩa phụ.

Sau khi làm lễ ra mắt, chàng trả lời câu hỏi của Đoàn Uyên Nhi:

- Tại hạ theo lời dặn của Thạch lão tiên bối, tuyệt không dám động gì đến cái quái quỷ ấy.

Chu Tây Viên ngưng mắt nhìn vào đám mây cuộn cuộn từ dưới vực đùn

lên, hốt nhiên lão chỉ vào một đạo sắc đỏ chợt ẩn chợt hiện giữa đám mây run giọng nói to: - Các người nhìn kia, cái cây kia đã bay lên rồi đó!

Quái y Thạch Hoài Băng rú lên một tiếng rút từ trong áo ra một cái bình nhắm hướng đạo sắc đỏ ẩn hiện ném tới, lão ngậm vận nội lực vào cái bình trước khi đẩy ra, chiếc bình bay vọt tới gần sắc đỏ bỗng một kinh lực phát ra “bình” một tiếng, cái bình vỡ tung, tuôn ra một luồng khói màu làm vào đạo sắc đỏ.

Hai luồng đỏ và lam cuốn vào nhau rồi trầm xuống một chút ẩn nhập vào đám mây mù, nhưng chỉ được chốc lát dưới đám mây lại cuộn cuộn bốc lên sắc đỏ. Cổ Phi Cổ thất sắc: - Thạch huynh, tình hình hỏng rồi. Chỉ e có trời mới cầm giữ được nó.

Vừa dứt lời dưới huyền nhai phát ra một tiếng nổ lớn, mây xám cuộn cuộn dâng lên hình thành một đám mây từ dưới huyền nhai bay vọt lên, bay lên cao mãi đến gần đỉnh núi sau đó hình thành như một lưới võng cuộn xuống. Đám mây xám ấy vừa hạ xuống tất cả đều ngửi thấy một mùi tanh ập tới mũi khiến ai nấy muốn lộn mửa, nhãn tuyến bị đám mây mù che kín không nhìn thấy gì rõ rệt nữa.

Quái y Thạch Hoài Băng vội nhét vào tay Diệp Từ Huy một viên thuốc:

- Trong đám mây có khí độc của cây leo, mau uống viên thuốc này.

Chàng đẩy viên thuốc vào trong miệng liền, lập tức một vị thơm xông lên đến não, trong lòng cảm thấy khoan khoái. Trong chớp mắt chỉ thấy một bóng ảnh mờ đỏ từ dưới huyền nhai bay vọt lên, chớp nhoáng vọt lên không trung.

Nội công của chàng rất thâm hậu, nhãn lực tinh nhuệ nên nhìn thấy đầu tiên, chàng quát lớn: - Không hay rồi, cái cây leo ngàn năm kia đã trốn thoát!

Cùng với tiếng quát, thân ảnh chàng tung vọt lên đuổi theo. Chàng chỉ vì trách nhiệm với lão Quái y Thạch Hoài Băng nên vội đuổi theo cái cây dây leo thần bí nọ, chứ thật chàng vẫn không biết nếu đuổi kịp nói rồi sẽ xử lý ra sao.

Cái cây leo ngàn năm ấy có thân dài năm trượng như một con rồng to lớn khắp thân nó là lớp mây đỏ vọt lên bay vùn vụt. Chàng triển khai tuyệt đỉnh khinh công vẫn chỉ theo sau nó hai ba mươi trượng. Chung quanh nó tỏa ra một mùi xú uế tanh nồng khiến chàng phải bịt mũi nhưng khi đến gần tức thì có cảm giác nóng rực, miễn cưỡng lắm mới phi hành được thêm một trăm trượng nữa, hai mắt đã mờ hắm hai chân cuống cuống không phân cao thấp, tiếp đó chân khí thoát lậu, mắt như phủ màu đen, không thể phi hành được nữa và cũng không nhìn thấy gì nữa.

Diệp Từ Huy đành dừng chân lại, ngồi khoanh chân dưới đất hít một hơi chân khí sắp sửa vận công kháng độc, ai ngờ chân khí chưa kịp hành khai, chàng không chịu nổi nữa, cổ họng như bị ai bóp nghẹt, hơi thở nghẹn lại bất tỉnh nhân sự.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Diệp Từ Huy hốt nhiên tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là không còn cảm thấy nóng, mắt cũng hết đau, đầu óc rất tỉnh táo thư thái phi thường. Thử hành công vận khí, người vẫn khoái hoạt như thường không có gì khác lạ.

Chàng muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng trĩu mở không nổi, chàng đưa tay lên định dụi mắt...

Bỗng nhiên một tiếng thánh thót vang đến:

- Dừng động đây kéo mù mắt đây.

Tiếng đến là người bước đến, bên tai chàng nghe thấy áo bay sột soạt mũi đã ngửi một mùi thơm nồng nàn. Chàng động tâm, kêu lên kinh ngạc: - Tiếng nói của cô nương nghe thật quen thuộc.

Cô nương ấy mỉm cười:

- Chúng ta vốn là người quen mà!

Diệp Từ Huy “a” một tiếng:

- Vâng, cô nương là người cho ta mấycon gà núi chứ gì?

Cô nương ấy đáp:

- Đúng rồi. Chỗ nào cũng có thể gặp nhau, chúng ta không ngờ gặp lại nhau nhanh đến thế.

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng tại hạ.

Cô nương ấy đáp:

- Không phải đâu. Cứu ca ca không phải là tiểu muội.

- Thế là ai?

- Là cô cô tiểu muội.

Chàng sửa lại:

- Đa tạ cô cô cứu mạng. Dám xin thỉnh giáo phương danh cô nương và cô cô.

- Tiểu muội họ Thường tiểu danh là Quân Kỳ, cô cô là Bách Thảo bà bà, tí nữa ca ca gặp cô cô, cứ gọi là Thường cô cô, người sẽ vui lắm đấy.

Thái độ của Thường Quân Kỳ hôm nay hoàn toàn biến đổi. Tâm niệm chàng chuyển động, linh cơ lóe lên: - Thường cô nương, tại hạ mạo muội xin hỏi cô nương một việc.

- Ca ca khỏi hỏi, để tiểu muội đoán thử xem đúng không... phải chăng ca ca muốn hỏi việc mấy con gà núi?

Diệp Từ Huy bội phục gật đầu. Thường Quân Kỳ mỉm cười:

- Không giấu ca ca, điều đó hoàn toàn do ca ca gây ra cả đó.

Chàng than:

- E rằng không chỉ mình tại hạ gây ra, tại hạ nghĩ rằng năm con gà xin của cô nương đều có gì khác thường.

Thường Quân Kỳ thần nhiên:

- Ca ca đã nghĩ vậy tiểu muội xin thừa nhận.

- Sao các người nữ làm vậy di họa cho tại hạ?

Thường Quân Kỳ bật cười:

- Cái gì? Ca ca nói di họa cho ca ca? Xem ra ca ca thật là ngốc!

Diệp Từ Huy kinh ngạc:

- Ta ngốc? Cô nương nói vậy là sao?

Thường Quân Kỳ đáp:

- Ca ca không ngốc sao bị người ta lợi dụng mà chẳng biết tí gì?

- Ai lợi dụng tại hạ?

- Ca ca tưởng chúng chân thành đối với ca ca sao?

Chàng quả quyết:

- Sự thật như thế, Thạch lão tiên bối đã trị liệu khỏi hẳn bệnh cho thân mẫu tại hạ.

Thường Quân Kỳ nói:

- Bệnh của lệnh đường nếu lão ta không chữa cũng có người khác chữa, lão chữa bệnh cho lệnh đường với mục đích để lợi dụng ca ca, ca ca không biết ư?

- Tại hạ lấy làm lạ, hình như cô nương biết rõ chuyện của tại hạ đến thế?

- Cái gì hình như? Căn bản là hiểu rất rõ, đến bản thân ca ca mà ca ca còn mù mờ khiến người ta vừa tội nghiệp vừa tức cười.

Chàng cười mỉa:

- Còn may cô nương chưa hỏi tại hạ là người hồng bét đấy.

Thường Quân Kỳ bật cười:

- Ca ca vốn thực là người hồng bét.

- Kỳ nhi, ta thấy chính con mới là người hồng bét đấy!

Trong phòng đã thêm thanh âm của một người, nghe khẩu khí đã biết là Bách Thảo bà bà Thường cô cô. Diệp Từ Huy nhớ lời dặn của Thường Quân Kỳ nên vội nói: - Thường cô cô, vẫn bối xin đa tạ ân cứu mạng của lão nhân gia.

Bách Thảo bà bà cười xòa:

- Bất tất, bất tất, độc thương của ngươi vốn do ta dự liệu trước, ngươi

không cần cảm tạ ta, để đó ta sẽ chữa trị cho.

Hai mắt chàng có cảm giác bị vật gì đó áp vào, chỉ một lúc sau lại nghe tiếng Bách Thảo bà bà: - Xong rồi, người có thể mở mắt ra được rồi đó.

Diệp Từ Huy chậm chậm mở mắt, trước mặt chàng bây giờ là một người đàn bà đứng tuổi tuy da dẻ có nhiều nếp nhăn nhưng sắc da vẫn hồng hào chứng minh thần thức vẫn còn vượng, thêm nữa mái tóc đen mượt chưa hề có một sợi bạc.

Nguyên chàng được đặt nằm trên một tảng đá, lúc ấy chàng vội xuống giường hành lễ với Bách Thảo bà bà: - Thường cô cô, đa tạ ân cứu mạng.

Bách Thảo bà bà mỉm cười xua tay:

- Ta đã nói không cần cảm tạ, chúng ta sẽ còn nhiều chuyện nói với nhau.

Nét mặt bà bà hòa ái rất dễ thân, bà quay sang chỉ ra cửa:

- Ngoài kia chúng ta đã dọn sẵn lương thực chờ người đến ăn.

Nơi ở này chỉ là một tiểu sơn động, đi ra phía ngoài có một cánh rừng, dưới một gốc cây thiên niên cổ thụ là một phiến đá bằng phẳng rất rộng. Ba người ngồi quây quần trên mặt phiến đá ấy, Bách Thảo bà bà hỏi trước: - Nghe nói người đồng ý làm đồng tử hái thuốc cho lão Quái y Thạch Hoài Bằng ba năm, phải không?

Chàng đáp:

- Sự thực gần đúng như thế, nhưng vẫn bồi thấy thời gian ba năm là quá lâu, vẫn bồi chỉ chấp thuận hái được thảo cho Thạch lão tiên bồi đến bất cứ khi nào xong thì coi như đã tròn lời hứa, bất luận thời gian ngắn hay dài.

Thường Quân Kỳ cười:

- Ca ca có biết hái thuốc trong thiên hạ đến bao giờ mới xong không?

Chàng đáp:

- Tại hạ và lão tiên bồi đã ấn định, chỉ hái tìm sáu loại cây thuốc thôi.

Bách Thảo bà bà hỏi:

- Sáu loại ấy gồm những loại cây tuộc nào?

- Thoạt đầu lão tiên bồi không chịu nói rõ, nên vẫn bồi chỉ biết loại cây dây leo ngàn năm kia là một trong số ấy. Cô cô, hình như cô cô không muốn cho Quái y họ Thạch chiếm được loại cây ngàn năm kia.

Bách Thảo bà bà mỉm cười gật đầu:

- Chỉ vì chúng ta không đủ sức đoạt nó nhưng thật không muốn bất cứ ai đoạt mất.

Diệp Từ Huy lắc đầu:

- Vẫn bồi nghĩ rằng đó không phải là lý do thật.

Bách Thảo bà bà:

- Thật hay không thật điều ấy hậu xét, gần đây ngươi có biết xảy ra chuyện gì trên giang hồ không?

- Là chuyện gì?

- Gần đây trong giới giang hồ một bọn... chuyên đi lùng mua các dược độc vật để hãm hại người, người chưa nghe nói tới ư?

Diệp Từ Huy chân động:

- Thường cô cô, có phải ý cô cô định nói lão quái y là nhân vật chủ yếu đứng sau lưng bọn chuyên sử dụng độc dược ấy?

- Lão có phải chủ não không chưa dám đoán định nhưng có điều này chắc chắn:

lão là người chủ trì chế luyện độc dược bán cho bọn chúng.

- Lời của cô cô có gì căn cứ?

- Đương nhiên là có căn cứ, nơi chế luyện thuốc độc của lão chính là ở trong hang động sau tiểu thạch thất của lão, người muốn chứng thực đâu có khó gì.

Lời của Thường cô cô xác định như thế khiến chàng không thể không tin, chàng buột miệng:

- Nếu chuyện ấy là có thực tế thì lão chữa trị cho mẫu thân vẫn bởi là với mục đích gì?

Thường Quân Kỳ xen vào:

- Mục đích rất rõ:

định nhân đó lợi dụng ca ca.

Chàng mỉm cười:

- Tại hạ có gì có thể lợi dụng?

Thường Quân Kỳ đáp:

- Với ca ca, ai cũng có chỗ lợi dụng được, ngay cả với tiểu muội đây cũng không ngoại lệ.

Diệp Từ Huy cười gượng:

- Cô nương cứ nói đùa.

Thường Quân Kỳ ngắt lời:

- Bởi vì chúng ta có thể hợp tác để trừ khử bọn hại nhân này.

- Chỉ cần có chứng cứ xác thật bọn chúng là ác nhân, tại hạ quyết không buông tha.

Bách Thảo bà bà mỉm cười:

- Hôm nay chúng ta chỉ nên nói tới đây là đủ. Ngươi cứ quay về, nếu hữu sự chúng ta sẽ tìm ngươi.

Vừa nói bà vừa rút ra một vật nhỏ như cái cúc áo đưa cho chàng xem vừa

nói:

- Người hãy nhìn kỹ vật này và nhớ hình dạng của nó, phạm bất cứ ai đeo cái này đều là người của lão bà tử đây.

Chàng nhìn một lúc cho ghi nhớ rồi đáp:

- Vãn bối xin nhớ.

Rồi đó từ biệt bà bà và Thương cô nương. Khi chàng quay về đến tiểu thạch thất của lão quái y đã qua nửa đêm. Từ chỗ ẩn chàng đã thấy trong tiểu thạch thất có ánh đèn thấp thoáng, chàng ngưng thần lắng nghe, mơ hồ có tiếng nói chuyện thì thầm trong đó.

Nhưng khi chàng đến gần tiểu thạch thất, ánh đèn bỗng nhiên biến mất và tiếng nói chuyện cũng ngừng hẳn. Diệp Từ Huy đẩy cửa bước vào, quả nhiên chẳng hề nhìn thấy ai, tiểu thạch thất vẫn thanh tịnh như cũ. Chàng tự tin chàng không thể nhìn lầm, tìm tòi lục lọi một lúc vẫn không phát hiện được điều gì lạ chàng đành lên giường ngồi vận công điều tức.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Diệp Từ Huy đốt một bếp lửa nhỏ chuẩn bị nấu nước uống bỗng ngoài thạch thất có tiếng chân, chàng chưa kịp ra ngoài đã thấy Quái y Thạch Hoài Băng dắt tay Đàm Uyển Nhi cười nói với tới. Lão đưa ra hai cái hồ lô: - Mừng tiểu tử trở về, người khiến ta lo lắng chết được.

Vừa nói lão vừa mở nắp hồ lô, một mùi rượu thơm ngào ngạt bốc lên, lão cầm một hồ lô dốc thẳng vào miệng xuýt xoa: - Ngon tuyệt, ngon tuyệt, tiểu tử uống mau đi rồi ta sẽ làm cơm ăn.

Diệp Từ Huy vốn biết uống rượu từ thuở bé, sau theo sư phụ “Hận Hải Du Hồn” cũng rất thường uống rượu ngửi thấy mùi thơm nức mũi, nhịn không nổi bèn cầm lấy hồ lô dốc thẳng vào miệng, quả là hảo tửu uống tới đâu chân phấn tới đó.

Sau khi uống cạn mười một hồ lô rượu, lão quái y hỏi:

- Tiểu tử và nghĩa nữ ở đây chờ ta một lát, ta đi tìm mấy con gà núi về làm thức nhắm.

Đàm Uyển Nhi dặn nói theo:

- Nghĩa phụ nhớ mau về...

Nàng ngại ngùng nép vào một góc thạch thất. Diệp Từ Huy đã say chéch choáng, không biết thứ rượu ngon có pha chất gì mà chàng cảm thấy người cồn cào khó chịu không nổi, quay sang nhìn Đoàn Uyển Nhi đẹp lồ lộ bỗng nhiên xuân tình phát động, chàng chụp tới: - Uyển cô nương, hãy lại với ta một chút.

Uyển Nhi đỏ ửng hai má:

- Diệp huynh, hình như có hơi say rồi đó...

Tay chàng chụp trúng bả vai áo của nàng kéo một đường rách toạt để lộ ra bả vai như ngọc chuốt, Diệp Từ Huy càng bị kích động trong lúc Đoàn Uyển Nhi kêu thét lên: - Diệp huynh, có lẽ trong rượu có độc rồi...

Diệp Từ Huy như lên cơn điên cuồng, chàng thuận tay xé tan áo quần Đoàn Uyển Nhi, hai người một lả nằm bên nhau. Đến giữa trưa chàng và Uyển Nhi mới tỉnh dậy.

Uyển Nhi là người thẳng thốt kêu lên đầu tiên:

- Chết rồi, tiểu muội đâu còn quần áo để thay nữa?

Đường như chất rượu đã tan biến gần hết, Diệp Từ Huy ngẩn ngơ:

- Lạ quá, sao ta lại làm thế? Chắc trong rượu có độc?

Chàng vội chồm dậy lục tung tiểu thạch thất, một lúc mới tìm được bộ quần áo rách bươm của lão quái y cho Đoàn Uyển Nhi mặc tạm. Bộ quần áo vừa rộng vừa dài quét đất trông rất buồn cười. Uyển Nhi đỏ mặt: - Diệp huynh, ta xuống núi đến thôn trang mua bộ đồ khác đi.

Không làm sao hơn được, chàng đành dẫn Uyển Nhi xuống núi. Hai người vừa xuống tới lưng chừng núi bỗng như thấy trước mặt có bóng người lay động. Đoàn Uyển Nhi rất tinh mắt kêu thất thanh: - Diệp ca ca, người kia sao giống nghĩa phụ quá.

Thân hình nàng vọt tới trước, Diệp Từ Huy phiên thân theo nàng, đúng là Quái y Thạch Hoài Băng, nhưng bấy giờ lão đã bị treo lơ lửng bằng một sợi dây thừng vào cổ đung đưa dưới một cành cây. Sau khi chết, toàn thân lão tím bầm rõ ràng huyết mạch toàn thân đã vỡ nát.

Đoàn Uyển Nhi nức nở:

- Diệp ca ca nhìn xem có lẽ nghĩa phụ đã trúng độc không còn cách nào đành tự ái.

Nàng tháo dây đỡ thi thể lão quái y xuống đất, hốt nhiên phát hiện cành cây lão treo cổ một hàng chữ do chỉ lực viết hằn vào, nàng vừa khóc vừa đọc: “Bạc quân tử nào phát hiện xác ta, xin nhắn lại Diệp thiếu hiệp ở Chỉ Thủy sơn trang, ta chết nhưng chí không đổi, xin Diệp thiếu hiệp hỏi Đoàn cô nương tìm đến Thạch bộ song thanh ắt sẽ biết.” Diệp Từ Huy an ủi Uyển Nhi đến nửa ngày nàng mới tạm nén bi thương, sau đó cả hai mai táng quái y Thạch Hoài Băng bên một gốc cây đại thọ, chàng dùng chỉ khắc vào gốc cây mấy chữ “Quái y Thạch Hoài Băng chi mộ” rồi tiếp tục xuống núi.

Sau khi thay đổi y phục, cả hai lại song song trở về núi. Tuân theo di mệnh của Thạch Hoài Băng họ tìm đến “Thạch bộ song thanh” tìm di vật của lão Quái y. Nơi gọi là “Thạch bộ song thanh” nguyên chỉ là hai cây cổ tùng mọc dưới nguồn nước thác đổ, tên này do lão quái y đặt và chỉ một mình

Đoàn Uyên Nhi biết được, vì chính lão đã từng dẫn nàng đến đây.

Dưới gốc cổ tùng có một tiểu thạch động, Đoàn Uyên Nhi thò tay vào trong ấy mò tìm một lúc kéo ra một cái hộp sắt nhỏ, trong hộp sắt này có ba lọ đan dược và một tờ di chúc. Di chúc là gởi cho Diệp Từ Huy vì nó viết: “Viết cho Diệp thiếu hiệp đọc:

sau khi lão phu chữa khỏi lệnh đường, hốt nhiên phát hiện bị người ganh ghét nên rất sợ tai họa ập đến bèn lưu lại di chúc này. Lần này kế hoạch hái tìm dược thảo của lão phu là một việc trọng đại nhất đời lão phu, xin thiếu hiệp hãy kế tục tiến hành để toàn ý lão phu. Sau khi tìm hái đủ dược vật, hãy đợi ngày ấy tháng ấy đưa đến cho Tiểu Hoa Đà thạch tam gia ở Thảo dược phổ”. Ngoài ra còn một đơn thuốc kê rõ tên sáu vị dược vật, và kê rõ phương pháp địa điểm để hái.

Cứ theo chỉ dẫn trong đơn thuốc nếu muốn hái đủ quả phải mất đến ba năm. Đọc xong di chúc ấy Diệp Từ Huy càng hoang mang suốt buổi không nói một câu. Đoàn Uyên Nhi hỏi: - Diệp ca ca dự định thế nào với di chúc ấy?

Chàng trầm giọng:

- Quái y Thạch Hoài Băng có ân cứu sống mẫu thân ta, di chúc của người, ta tự phải hoàn thành cho người.

- Nhưng ca ca nên nhớ trước sau phải mất ba năm đấy.

- Đại trượng phu một lời đáng ngàn vàng, ba năm có ăn nhằm gì.

Đoàn Uyên Nhi nghiêm sắc:

- Vâng. Huy ca ca coi lời nói ngàn vàng đúng là nam tử đại trượng phu, tiểu muội đã được nghĩa phụ nuôi nấng lẽ nào dám trái ý người? Từ hôm nay trở đi, tiểu muội sẽ theo ca ca đi khắp nơi cùng ca ca hoàn thành di chúc của lão nhân gia.

Diệp Từ Huy cảm động kêu lên:

- Uyên muội, e rằng như vậy sẽ khổ cho tiểu muội lắm.

Nàng đáp:

- Huy ca ca, tiểu muội không sợ khổ, chỉ sợ mai đây ca ca chán ghét tiểu muội, không cần đến tiểu muội nữa.

Chàng nghiêm mặt:

- Uyên muội, ta Diệp Từ Huy không phải loại vong ân phụ nghĩa, bây giờ ta có thể phát thề.....

Hai chân chàng quỳ liền xuống đất thề:

- Ta, Diệp Từ Huy..

Đoàn Uyên Nhi đưa vội tay ngọc đề lên miệng chàng:

- Huy ca ca, tiểu muội tin ca ca lắm rồi, ca ca không cần phát thệ làm chi.

Vừa nói nàng vừa ngã thân vào lòng chàng, đôi môi anh đào thơm nức máy động đặt lên người chàng một nụ hôn nồng nàn. Hai người quấn quýt lấy nhau, bỗng Diệp Từ Huy kêu khẽ: - Uyển muội, tình chúng ta như vàng, điều ấy không cần nói nữa, nhưng vì... tạ..

tạ.. có một chuyện xin tiểu muội hiểu cho.

- Chuyện gì vậy ca ca?

Chàng đáp ứng:

- Tạ.. tạ..

Chàng đâu phải là người thiếu dũng khí, thế mà lúc này cứ ấp úng mãi không thốt nên lời. Đoàn Uyển Nhi hơi biến sắc hỏi hột nói: - Ca ca.. ca ca.. có phải không thể lấy tiểu muội được?

Chàng đáp:

- Không phải điều ấy, nhưng vì ta đã có một người vợ.

Uyển Nhi rùng mình:

- Phải chăng chị ấy không thể chấp nhận tiểu muội?

- Ta nghĩ nàng không phải là loại người quá hẹp hòi nhưng... nhưng.. chỉ sợ ủy khuất cho tiểu muội thôi...

Uyển Nhi thở phào:

- Tỷ tỷ ấy là người đến trước, còn tiểu muội xin cam danh phận tiểu tinh.

Diệp Từ Huy cúi đầu hàm hồ nói:

- Uyển muội có ân cứu ta lại cam ủy khuất, lòng ta thật là cảm kích.

Chiều hôm đó, Diệp Từ Huy và Đoàn Uyển Nhi dắt tay nhau xuống núi bắt đầu thực hành di chí của quái y Thạch Hoài Băng. Mục tiêu đầu tiên của họ là tìm đến một nơi xa ngàn dặm tại Thập Vạn đại sơn ở Quế Tây, vì nơi đây có một loại dược vật cuối tháng này là đến kỳ hái dược, do đó họ phải đến cho kịp lúc.

Ngày đi đêm nghỉ, hôm đó họ đã đến núi Hoàng Sa tìm trọ trong một khách điểm, sau khi ăn cơm chiều xong, Đoàn Uyển Nhi một mình ra ngoài khi trở về ôm một số đồ vật. Diệp Từ Huy cả cười: - Chúng ta đâu phải tìm đến Thập Vạn đại sơn ẩn cư mà tiểu muội mua linh tinh lủ khủ để làm gì?

Đoàn Uyển Nhi cười bí mật:

- Chúng ta không cần đến Thập Vạn đại sơn nữa.

Chàng kinh ngạc:

- Vì sao vậy?

Nàng đáp:

- Vì đó chỉ là một vụ lừa bịp.

Tâm thần chàng chấn động:

- Tiểu muội lừa ta ư?

Đoàn Uyên Nhi thở dài:

- Huy ca ca, tiểu muội thật là vì bất đắc dĩ đó thôi.

Vừa nói nàng vừa rút ra một vật nhỏ bằng cái cúc áo đặt lên bàn, cười dịu dàng:

- Huy ca ca còn nhớ vật này không?

Diệp Từ Huy rất kinh ngạc bật kêu:

- Tiểu muội quen với Bách Thảo bà bà ư?

Uyên Nhi cười đáp:

- Bách Thảo bà bà là cô cô của tiểu muội, sao lại không biết?

Chàng mở to mắt “a” một tiếng:

- Sao... sao không nói sớm với ta?

Nàng nhướn mắt:

- Huy ca ca, thật ca ca không giận em chứ?

Chàng cố gượng cười:

- Ta vốn chẳng giận gì tiểu muội, nhưng quái y có thật là nghĩa phụ của tiểu muội chứ?

Uyên Nhi gật đầu:

- Vâng, lão xác thực là nghĩa phụ của em. Nhưng em phải mất nhiều tâm cơ nên mới được lão nhận làm nghĩa nữ đó.

- Lúc ấy, lệnh tổ mẫu biết rõ con người lão không?

- Làm sao biết được, chỉ gần đây mới phát hiện lão chuyên môn chế thuốc độc hại người.

- Thế tiểu muội nhận lão làm nghĩa phụ với mục đích gì?

Đoàn Uyên Nhi thành khẩn:

- Gia phụ bị người ám toán chết để lại một cuốn dược và hoài nghi lão làm chuyện đó để chiếm đoạt dược điền ấy, nên em mới đến tìm lão, không ngờ lão chỉ là một kẻ ác tâm đến thế.

Lòng Diệp Từ Huy chấn động:

- Nói như vậy lão chưa chết thực phải không?

Uyên Nhi mỉm cười:

- Ca ca nói đúng.

- Sao em không nói sớm với ta?

- Vì bọn chúng có tai mắt khắp nơi, quái y ấy muốn chúng ta hái thuốc hoàn toàn là chuyện lừa dối. Điều ấy ra sao? Chúng lừa ta với mục đích gì? Thực sự em cũng không rõ lắm, em chỉ biết chắc ở Thập Vạn đại sơn chúng

đã an bài sẵn bấy rập chuẩn bị bắt ca ca, vì vậy em định phụng lệnh giúp ca ca thoát khỏi hiểm nguy ấy.

Đoàn Uyển Nhi hơi chớp mắt:

- Lạ thật, sao bọn chúng không giết ca ca trừ hậu hoạn, phải có lý do gì chứ?

Chàng đáp:

- Chúng muốn lợi dụng ta, và khi còn lợi dụng được nghĩa là chúng không thể giết ta.

- Chúng là những ai?

- Hiện nay tạm thời ta chưa thể nói tên bọn chúng.

Uyển Nhi bất bình:

- Phải chăng ca ca chưa thực tin em?

- Uyển muội chớ nên nghĩ vậy, ta có chỗ nào không tin em?

- Thế ra ca ca không nói ra tên người ấy khiến em rất thắc mắc.

Chàng cười xòa:

- Vì chính ta cũng chưa dám khả quyết, lời nói rất mau lan truyền, nếu ta nói sai e rằng xảy ra tai họa, tiểu muội hãy hiểu cho ta.

Uyển Nhi gật đầu:

- Tiểu muội hiểu rồi.

Diệp Từ Huy nắm lấy tai nàng:

- Uyển muội, chúng ta hãy nói tới việc trước mắt, em định đối xử sao với quái y Thạch Hoài Băng?

- Chúng ta hãy cải dung về núi đào mộ lão lên ất biết chân tướng, thực ra lúc ấy chúng ta vẫn có thể quật mộ lão nhưng cô cô không muốn cho người khác biết chúng ta làm vậy nên sai em đưa ca ca đến đây.

Diệp Từ Huy vẫn chưa hiểu:

- Ta và em không đến Thập Vạn đại sơn, tự nhiên thất tung, nếu truy ra tường tận bọn chúng sẽ hoài nghi.

Đoàn Uyển Nhi cả cười:

- Điềm ấy ca ca chớ lo, cô cô đã tính sẵn hết rồi, sáng sớm ngày mai vẫn có một người giả ca ca và một người giả tiểu muội lên đường đến Thập Vạn đại sơn như thường.

- Rồi sau diễn biến ra sao?

- Ở Thập Vạn đại sơn, tiểu muội sẽ bị ca ca giết chết nhưng rồi ca ca cũng không thoát thân được bị người bắt giữ, giam cầm ở núi sâu.

Chàng khen ngợi:

- Lệnh tổ mẫu tính toán thật chu toàn, khiến ta rất bội phục, nhưng như

thế thì khổ cho ai đó thế thân chúng ta.

Uyển Nhi cười đáp:

- Ca ca yên tâm, hấn không khổ đâu, trái lại đó là phúc duyên của hấn đó.

Diệp Từ Huy “ồ” một tiếng định hỏi tiếp nhưng Đoàn Uyển Nhi đã xua tay:

- Chúng ta mau hóa trang lên đường, cần hỏi gì, sau này nói cũng không muộn.

Chàng được Uyển Nhi tương trợ hóa trang biến thành một thiếu niên quê mùa, còn tự nàng bôi lên mặt mình một loại dược vật biến thành một thiếu phụ sắc mặt vàng khè như đang lâm bệnh. Xem ra thuật dịch dung của Uyển Nhi rất cao cường, như quả chàng không được thấy tận mắt không thể tin được thiếu phụ bệnh hoạn trước mắt chính là Uyển Nhi vẫn kề cận bên chàng.

Hai người đi suốt đêm rời Hoàng Sơn hà không ai biết. Ngày nọ, họ đã về đến vùng mộ Phụ sơn. Đoàn Uyển Nhi hiểu rằng mọi chuyện đều có dự định trước nên không cần nấn ná, dẫn chàng vào một sơn động ẩn mật. Trong sơn động này lương thực đã sẵn đủ, nàng dặn chàng ở lại chờ nàng đến gặp Bách Thảo bà bà thừa lại chuyện tình của hai người.

Diệp Từ Huy vừa ăn cơm vừa chờ Đoàn Uyển Nhi trở về, bỗng nghe ngoài cửa động có tiếng chân người, chàng buông đũa reo lên: - Uyển muội, xảy ra chuyện gì?

Lời vừa ra khỏi miệng, thân hình chàng bay ào ra đón nàng, bỗng trước mắt bóng người lay động một thiếu nữ đã hiện thân. Chàng nhìn thấy “a” một tiếng đứng im vì người ấy không phải Đoàn Uyển Nhi.

Thiếu nữ kia chắc cũng không ngờ trong động lại có một nam nhân, nàng hơi chấn động thân hình không phát ra tiếng kêu. Nhìn kỹ thiếu nữ ấy không phải ai khác mà chính là tam tỷ mà chàng có ý tìm kiếm. Diệp Từ Huy nhận ra đó là tam tỷ Lợi Lợi, nhưng Lợi Lợi không nhận ra chàng là Tiểu Hồ Tử.

Hai người cùng kinh ngạc như nhau, nhưng biểu lộ lại khác hẳn nhau. Người mở lời đầu tiên là Lợi Lợi. Nàng trợn trừng hai mắt: - Người thật là gan liều dám tùy tiện vào động phủ của ta, còn chưa cắt ra mau đi ư?

Chàng đã biết quá rõ sơn động này là của Bách Thảo bà bà nên hơi cười:

- Cô nương, tại hạ vốn ở đây trước, chỉ mới bỏ đi có mấy ngày làm sao nói là động phủ của cô nương được, điều ấy tại hạ chưa thông.

Lợi Lợi hơi giật mình lạnh mặt lại:

- Ta bảo cắt là cắt, không cần nói nhiều.

Chàng biết Lợi Lợi khi xưa vốn là người rất ôn hòa dịu dàng, chỉ mấy

năm không gặp đã biến đổi hoàn toàn đến nỗi chiếm cứ chỗ ở người một cách trắng trợn, lại còn ăn nói vô lý.

Chàng thở dài đáp:

- Cô nương có cần giảng lý không?

Lợi Lợi cười lạnh lùng:

- Không cần, ngươi làm gì ta?

Diệp Từ Huy cười ha hả:

- Nói vậy là cô nương tự nhận là người nói dối rồi.

- Nói dối thì ngươi làm gì?

Chàng biến sắc:

- Ngoài trời còn có trời, cô nương há sao quá tự thị?

Lợi Lợi cười gằn:

- Ta bảo ngươi cút là cút, nếu không ta đổi ý, lúc ấy ngươi muốn đi cũng không được nữa.

Nói xong đánh liền, vừa dứt tiếng tay nàng múa một chương đánh tới. Diệp Từ Huy vẫn mỉm cười, chàng chỉ dùng bốn thành công lực giơ chưởng lên đỡ, song chưởng chạm nhau phát ra một tiếng “bình” toàn thân Lợi Lợi chuyển động bị bốn thành công lực của chàng đẩy lùi liên tiếp ba bước. Hiển nhiên công lực hỏa hầu của Lợi Lợi còn kém chàng rất xa.

Nào ngờ, Lợi Lợi không hề tự lượng sức mình, nàng hét lên một tiếng, múa chưởng tấn công tiếp liền ba chương nữa. “Bình, bình, bình” ba tiếng dữ dội. Chàng thấy công lực của mình hơn hẳn Lợi Lợi nên không cần dùng tới bốn thành công lực cũng đủ đẩy lùi nàng.

Lợi Lợi vội vàng thu chưởng, cười nhạt:

- Ngươi cứ ngồi đó mà chờ chết đi!

Dứt lời đột ngột nàng chuyển thân bỏ đi. Diệp Từ Huy định gọi nàng nhưng chợt nhớ mình đang cải trang, dù có nói rõ thân phận chưa chắc nàng đã chịu tin, huống gì nàng đang làm gì ở đây chàng vẫn chưa biết nên vội ngừng lại mặc nàng bỏ đi.

Hồi 22 - Thuốc Độc Người Không Độc

Đột nhiên, Diệp Từ Huy có cảm giác hai tay bắt đầu đau nhức như có hàng ngàn con trùng đang cắn xé trong ấy, dần dần lũ trùng ấy lan từ tay lên ngực, càng lúc càng cắn xé dữ dội, chàng rú lên ngã vật ra chống cự với cơn đau nhưng càng chống cự càng cảm thấy thống khổ. Mồ hôi chàng vã ra như tắm chẳng mấy chốc không thể nào chống cự nổi chàng hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Diệp Từ Huy bỗng nghe có tiếng quát:

- Bản cô nương tạm tha chết cho người, sao chưa bò dậy trả lời cô nương?

Chàng hơi hé mắt nhìn, Lợi Lợi quay về với dáng hung tợn trợn trừng hai mắt nhìn chàng. Chàng vội nhắm mắt lại giả vờ chưa kịp hồi sức gượng ngồi dậy: - Chết độc của cô nương thật lợi hại.

Lợi Lợi “hừ” một tiếng lạnh lùng:

- Người biết vậy thì tốt... vừa rồi bản cô nương chưa đánh hết độc nên người mới còn sống đây. Nếu người chưa thích chết hãy nghe lệnh của bản cô nương. Trái lại, bản cô nương nổi giận sẽ cho người độc được phát tác lúc ấy người sẽ không còn kêu vào đâu được.

Chàng trầm tư một chút rồi hỏi:

- Cô nương thực sự là ai? Đến núi này với ý định gì?

- Bản cô nương là ai người không cần biết và chuyện của bản cô nương người cũng không cần hỏi, bây giờ người chỉ cần trả lời bản cô nương, người có thuận nghe lệnh bản cô nương hay không?

Chàng do dự:

- Cái đó...

Lợi Lợi cười gằn:

- Xem ra người chưa chết chưa biết lợi hại của bản cô nương, tạm thời bản cô nương chờ người đến sáng mai phải trả lời cho rõ.

Nói xong, đột nhiên nàng búng ra một viên thuốc vào tay chàng:

- Chút nữa nếu người chưa chết hãy uống viên thuốc này.

Vừa dứt tiếng lại chuyển thân đi ra. Diệp Từ Huy cảm thấy hơi mỗi mội liền ngồi xuống điều tức vận công. Đã quá lâu vẫn chưa thấy Đoàn Uyên Nhi quay về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với nàng? Càng nghĩ chàng càng thêm lo lắng nhưng chờ tới đêm vẫn chưa thấy nàng quay lại.

Sực nhớ đến viên thuốc của Lợi Lợi cho, Diệp Từ Huy uống vội vào miệng, quả là thuốc thần, chỉ trong một lúc sau chàng đã cảm thấy trong người rất khoan khoái, thân thể sung mãn như chưa hề bị trúng độc. Diệp Từ Huy vội vàng chạy đi tìm Đoàn Uyên Nhi, lục tìm từ rừng này qua rừng khác vẫn không thấy bóng dáng nàng. Chàng mệt mỏi trở về lúc trời đã sang canh

năm. Ngồi tọa công một lúc là trời vừa sáng. Đồng thời ngoài sơn động cũng có nhiều tiếng chân người. Chàng tưởng là Lợi Lợi quay lại không ngờ người đến là Đoàn Uyển Nhi. Câu đầu tiên nàng nói là: - Ca ca, cô cô tìm được một trợ thủ cao cường lắm!

Chàng reo theo:

- Hay lắm, người đó là ai thế?
- Cô cô chưa nói rõ, ca ca cứ đi gặp ắt biết.
- Đi ngay bây giờ ư?
- Đương nhiên nên đi ngay, tiểu muội về đón ca ca đây mà.

Nắm lấy tay chàng, nàng kéo ra sơn động, đi mãi đến giữa trưa mới đến một sơn động kín đáo khác gặp Bạch Thảo bà bà và Thường Quân Kỳ đã sẵn có mặt ở đó.

Không thấy có ai khác, chàng đang lấy làm lạ thì Đoàn Uyển Nhi như đoán được ý liền nói: - Ca ca cứ thư thả, sẽ gặp lão nhân ngay bây giờ...

Chàng hỏi lại:

- Sự thực lão nhân gia là người nào?

Đoàn Uyển Nhi nói:

- Là sư tỷ của cô cô chúng ta, có thêm lực sư tỷ tương trợ, chúng ta chẳng còn sợ gì nữa.

Bạch Thảo bà bà nhìn vào mặt Diệp Từ Huy một lúc đột ngột hỏi:

- Con vừa bị trúng độc sao không nói ngay?

Nhãn lực của bà bà quả là tinh tế, chàng miễn cưỡng đáp:

- Con chưa kịp nói đó thôi, nhãn lực của cô cô thực lợi hại.

Đoàn Uyển Nhi gật mình thẳng thốt:

- Cô cô, chàng bị trúng độc gì vậy?

Bạch Thảo bà bà mỉm cười:

- Ta khoan nói ra xem nhãn lực của hai con đến đâu, các con hãy quan sát rồi nói ta nghe!

Đoàn Uyển Nhi nôn nóng nhìn khắp Diệp Từ Huy một lúc, đợi nàng kiểm tra xong tới lượt Thường Quân Kỳ kiểm tra. Bạch Thảo bà bà hỏi Thường Quân Kỳ trước: - Kỳ nhi, con xem sao, hãy nói trước ta nghe?

Nàng đáp:

- Thiếu hiệp đây bị trúng một loại độc có dược tính rất phức tạp, theo con dược tính này chủ yếu làm đau đớn thần kinh.

Bạch Thảo bà bà hơi gật đầu:

- Uyển Nhi, còn con thấy sao?

Uyển Nhi hơi chau mày:

- Con biết tên độc dược này là “Cửu huyền đan” do chúng phối chế gần đây, cứ nghe nói thì để càng lâu độc dược này có thể làm biến đổi tính người...

Nàng dừng lại lo lắng hỏi chàng:

- Huy ca ca.. ca ca.. tại sao ca ca lại bị trúng độc?

Diệp Từ Huy thở dài thuật lại mọi chuyện. Đoàn Uyên Nhi nhìn cô cô kêu lên:

- Cô cô có biết người nữ ấy là ai không?

Bà trả lời:

- Nghe nói nữ nhân ấy đến đây chưa lâu, sự thực y thị là người nào, hiện tại ta chưa tra xét được.

Thường Quân Kỳ cười bí ẩn:

- Riêng con, con biết nữ nhân ấy có quan hệ mật thiết với Diệp thiếu hiệp đây, nếu muốn hiểu rõ về nữ nhân ấy cứ hỏi Diệp thiếu hiệp ắt biết.

Diệp Từ Huy khẳng khái đáp:

- Vâng, Uyên muội, nữ nhân ấy chính là tam tỷ của ta.

Chuyện của bốn chị em Xuyên Xuyên trước đây chàng đã có lần kể với Đoàn Uyên Nhi do đó nhắc tới “tam tỷ” nàng biết liền là ai. Nhưng Bạch Thảo bà bà lại khác, bà quắc mắt: - Tam tỷ là cái gì?

Đoàn Uyên Nhi đáp tay chàng:

- Con nghe nói cô nương này là một người rất có quyền thế đứng sau lưng bọn chúng, không ngờ lại là tam tỷ của Huy ca ca, xem ra tình hình càng thêm phức tạp.

Bạch Thảo bà bà ngưng thần nhìn chàng:

- Từ Huy, con lấy tình riêng là trọng hơn lấy việc trừ ác làm trọng?

Diệp Từ Huy trả lời không suy nghĩ:

- Đại nghĩa có thể diệt thân, đương nhiên con coi trừ ác làm trọng. Nhưng con nghĩ cũng nên cho tam tỷ một coi hội, xin lão nhân gia vui lòng.

Bạch Thảo bà bà gật đầu:

- Điều ấy ta chẳng tiếc gì... nhưng độc dược vẫn còn trong thân, con nên cứu chữa trước đã.

Đoàn Uyên Nhi lo lắng:

- Không biết sư bá lão nhân gia..

Chưa hết lời đã có tiếng người cười rộ:

- Các người chẳng thèm hỏi han gì đến ta còn nhắc tên sư bá ta làm gì nữa?

Nhân ảnh di động từ trong cốc đi ra một lão bà tử y phục lam lũ nhưng

dung mạo rất hiền hậu dễ mến. Tuy lời nói có vẻ gay gắt nửa đùa nửa thật nhưng đồng thời trong tay lão bà đã cầm sẵn một lọ thuốc độc ngược ra hai viên được hoàn đưa cho Đoàn Uyển Nhi và Thường Quân Kỳ: - Các con hãy uống thuốc này bồi bổ chân lực.

Thường Quân Kỳ đón lấy viên thuốc “Đa tạ” hai tiếng rồi tránh ra. Chỉ có Đoàn Uyển Nhi đã nhận thuốc mà cứ chần chừ chưa có ý tránh khiến lão bà quát: - Uyển Nhi, ngươi còn muốn gì nữa?

Uyển Nhi cười tươi:

- Lão nhân gia chẳng từng nói muốn Diệp ca ca của con đấy ư?

Nàng đưa mắt ra hiệu cho Diệp Từ Huy làm lễ ra mắt lão bà tử:

- Vãn bối Diệp Từ Huy xin ra mắt Long cô cô.

Long cô cô nhìn chàng một lát rồi quay sang nói với Bạch Thảo bà bà:

- Nhân quang của Uyển Nhi quả không sai...

Uyển Nhi cười tươi:

- Lão nhân gia, xin cho Huy ca ca một viên “Tử kim đan”.

Lão bà tử trừng mắt:

- “Tử kim đan”! Ngươi nên biết Long cô cô chỉ luyện được có sáu viên “Tử kim đan” thôi đấy nhé...

Lão bà trừng mắt nói, thở dài:

- Nhưng ai bảo ta chỉ có hai đứa cháu là ngươi và Quân Kỳ đây làm gì? Thôi được, vì con nha đầu quỷ quái này coi như hôm nay là ngày xui xẻo của ta vậy.

Đưa tay vào bao lão rút ra một lọ thuốc điêu khắc chạm trổ rất tiểu xảo dốc ra một viên “Tử kim đan” đưa cho Diệp Từ Huy, chàng còn đang khiêm nhượng chưa dám nhận, Đoàn Uyển Nhi đã đón lấy cho chàng: - Huy ca ca còn chưa cảm tạ Long cô cô đi sao?

Chàng không tiện cự tuyệt liền cảm tạ lão bà tử. Đột nhiên Bạch Thảo bà bà nhớ đến chuyện chàng bị trúng độc liền hỏi: - Long tử, đêm qua Từ Huy nhất thời không cẩn thận bị người ta hạ một chất rất độc, nhờ tử tử xem là có cách gì chữa trị?

Long cô cô ngạc nhiên:

- Là chất độc gì muối muối, có nhận ra không?

- Cứ theo lời Uyển Nhi thì là một chất độc tên “Cửu huyền đan” mới được bào chế chủ yếu làm đau đớn thần kinh nhưng về cách bào chế nhất thời chưa tìm hiểu ra được.

Long cô cô vẫy chàng:

- Đến đây cho ta xem.

Long cô cô và Bạch Thảo bà bà vốn là sư tử muội đồng môn nhưng sở học của hai người tùy hứng thú của mỗi người mà có chỗ khác nhau, do đó thành tựu chuyên môn hai người cũng khác nhau. Bạch Thảo bà bà xưng hiệu là “Bạch Thảo” không nói cũng biết rất am tường về dược tính của các loại cây cỏ thảo mộc, còn Long cô cô lại tinh luyện về sự phối hợp điều hòa các dược chất.

Hai người có thể nói là hai bậc uyên bác về dược vật hiện nay và rất nổi tiếng trên giang hồ chỉ vì bình thường hay ở rừng sâu núi thẳm nghiên cứu kỹ hoa dị thảo, nhiều năm không biết tin tức nên người ít biết đến họ.

Long cô cô xem xét chẩn bệnh cho chàng một lúc rồi cau mày:

- Độc dược này phối hợp rất tinh diệu, chỉ sợ nhất thời chưa chế ra được thuốc giải.

Chàng hỏi:

- Không biết “Huyết chu thiêm thụ” có ích gì đối với độc dược này không?

Lão bà đáp:

- “Huyết chu thiêm thụ” chỉ có tác dụng hút chất độc chứ không giải được chất độc, bất cứ chất độc nào nó cũng có thể hút được trừ khi dùng để độc dược xâm nhập khí quản... Sao ngươi lại nhắc tới nó?

- Vì văn bối có một con “Huyết chu thiêm thụ” chỉ tiếc để quên tại Chỉ Thủy sơn trang.

- Độc dược này tuy rất tinh diệu nhưng ta có loại thuốc chặn ngăn sự phát tác của nó, tạm thời có thể dùng được, ngươi hãy mang theo mà tùy thời sử dụng.

Lão bà cho chàng một loại dược hoàn xong quay sang bảo Bạch Thảo bà bà:

- Lúc lão thân đến đây có tình cờ nhìn thấy Thạch lão quái và một hán tử khoảng ba mươi tuổi vội vàng vàng rời núi đi..

Đoàn Uyên Nhi cười chặn lời:

- Chúng âm thầm rời khỏi đây chắc có gì ám muội, Huy ca ca có định kiến gì mới không?

Diệp Từ Huy ảo não:

- Muội tử, lần này chúng ta phải tạm chia tay trong một thời gian. Vừa rời qua miệng Long cô, ca ca tin chắc lão quái y Thạch Hoài Băng chưa phải là nhân vật chủ yếu của tất cả mưu đồ mà còn một nhân vật khác đứng sau lưng bọn chúng. Ca ca muốn về Chỉ Thủy sơn trang thăm gia mẫu và hỏi ý kiến Chỉ Thủy phu nhân về hành tung mục đích thực sự của bọn này, xin hẹn với

tiểu muội tháng sau sẽ tái ngộ.

Chưa chi Đoàn Uyển Nhi đã dơ dóm nước mắt:

- Huy ca ca không cho em đi cùng sao?

- Không nên, non xanh nước biếc còn dài, tuổi ta còn trẻ lẽ nào ca ca và muội không còn gặp nhau sống suốt đời?

Bạch Thảo bà bà xen lời:

- Uyển Nhi, Diệp thiếu hiệp nói phải, làm thân nam nhi không nên lưu luyến thế nữ quá đáng, hãy để ca ca con lên đường. Diệp thiếu hiệp có một việc hệ trọng liên quan đến phu nhân, thiếu hiệp biết chưa?

- Dám hỏi cô cô đó là việc gì?

- Theo ta biết lần trước quái y Thạch Hoài Bằng chữa trị cho phu nhân không hoàn toàn là vì lòng tốt đâu. Lão đã ngầm hạ tối độc trong người phu nhân, chỉ chờ thời gian phát tác là đủ không chế uy hiếp thiếu hiệp hành sự theo ý của lão đó.

Chàng bật kêu:

- Lão quái y đáng chết, lần này vẫn bói về thăm gia mẫu, nếu có thể thật dù lão có chạy lên trời vẫn bói cũng quyết đuổi theo để đòi giải dược.

oo Một chiếc thuyền nhỏ đưa Diệp Từ Huy trở lại Quân Sơn ở Động Đình, chàng chưa vào đến sơn trang đã thấy một bóng người phi hành như bay từ sơn trang đến đón.

Chàng đưa mắt nhìn tới, người ấy chính là tỷ tỷ Diệp Nhã Tuệ. Từ rất xa, nàng đã cất tiếng kêu: - Hồ đệ Oi...

Tiếp đó không nhìn được nàng òa lên khóc. Diệp Từ Huy chấn động tâm thần đón lấy nàng: - Tỷ tỷ làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra?

Diệp Nhã Tuệ nức nở nghẹn ngào:

- Hồ đệ sao không trở về từ ngay hôm qua?

Chàng giật mình:

- Hôm qua với hôm nay đâu có gì khác?

Nàng vẫn còn thẫn thức:

- Nếu đệ về từ hôm qua, thân mẫu đâu đến nỗi bị người ta bắt đi?

Chàng kêu lên thất thanh:

- Sao? Thân mẫu bị người bắt rồi ư?

Sau khi kinh dị chàng lại trấn tĩnh, thở dài:

- Đệ vốn rất lo lắng cho an nguy của mẹ nhưng không ngờ, chúng lại dám lộng hành đến thế...

Chưa dứt câu, Diệp Nhã Tuệ ngắt lời chàng:

- Hồ đệ, thì ra đệ có biết trước rồi?

- Nói ra chuyện dài lắm, chúng ta hãy về sơn trang rồi đệ sẽ kể cho tỷ tỷ nghe.

Cả hai bước vào Chỉ Thủy sơn trang đến thẳng nội đường. Tin chàng trở về mau chóng cả sơn trang đều biết, Chỉ Thủy phu nhân và Tổ thủ kim hoa Địch Diễm Thu đều có mặt trong nội đường chờ chàng. Sau khi hành lễ cùng các bậc tiền bối, Chỉ Thủy phu nhân trách móc: - Từ Huy, cháu và Quái y Thạch Hoài Băng ước hẹn, lẽ ra cháu phải nói cho mọi người rõ, có sao lặng lặng ra đi khiến mẹ cháu rất khổ tâm...

Địch Diễm Thu mỉm cười nói hộ chàng:

- Chuyện cũ qua rồi hãy bỏ đi, chúng ta nên nói chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Chỉ Thủy phu nhân than dài:

- Mẹ cháu bị người ta cướp đi đêm hôm qua rồi, lúc ấy không ai hay biết, sáng nay đợi mãi không thấy mẹ cháu ra khỏi phòng mới phát hiện người mất tích. Kẻ cướp mẹ cháu có để lại một phong thư..

Vừa nói phu nhân vừa đưa cho chàng một phong thư màu đỏ chóa. Chàng vội vàng xé thư ra đọc: “Diệp thiếu hiệp, trân trọng tạ lỗi vì việc chúng ta buộc phải mời lệnh đường, bất quá thiếu hiệp hãy yên tâm, lệnh đường sẽ không hề tổn thất tơ hào. Chúng ta rất hoan nghênh nếu được thiếu hiệp mau chóng đến thêm lệnh đường, nhưng trước khi đến yêu cầu thiếu hiệp hoàn thành cho chúng ta hai việc nhỏ này: việc thứ nhất, chúng ta hy vọng thiếu hiệp mang đến cho chúng ta hai cái đầu của Long bà bà và Quái y Thạch Hoài Băng. Việc thứ hai, nhờ thiếu hiệp thỉnh cầu Bạch Thảo bà bà nhận lời mời của chúng ta cùng đi đến đây một lúc với thiếu hiệp. Địa điểm và thời gian gặp, tùy lúc chúng ta sẽ thông báo. Hẹn kỳ trong vòng một tháng, chớ để lâu hơn.” Cuối thư không hề có ký tên cũng chẳng có dấu hiệu gì, không biết người viết là ai. Diệp Từ Huy đọc xong thư vừa buồn bã vừa tức giận, bất giác cười gằn một tiếng, rất lâu sau chàng mới lên tiếng: - Chúng muốn tiêu đệ giết chết Long bà bà và Thạch Hoài Băng, lại muốn tiêu đệ mời Bạch Thảo bà bà cùng đến, và chỉ cho thời hạn một tháng phải hoàn thành thực là cường bức tiêu đệ quá lắm.

Chỉ Thủy phu nhân u oán:

- Thạch lão quái tuy tính tình cổ quái nhưng lão đã có ân cứu mẹ cháu, cháu phải làm sao với lão?

Chàng thở dài:

- Biết người biết mặt chứ sao biết lòng? A di, chúng ta đều làm lão Thạch quái y ấy, kỳ thực, lão giả mượn kế chữa bệnh cho mẫu thân cháu, ngầm

ngâm đã cho mẹ cháu uống một loại thuốc kỳ độc.

Chỉ Thủy phu nhân oán hận mắng:

- Thì ra lão là tên khốn khiếp, thật đáng chết.

Đột nhiên, Diệp Từ Huy đổi sắc mặt:

- Dù sao vẫn bối cũng phải lên đường tìm mẫu thân ngay.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Nhưng điệt nhi biết tìm ở đâu?

- Điệt tử sẽ tìm một người, hy vọng sẽ phăng ra sự mất tích của thân mẫu.

Chàng cáo từ vào trong lập tức sửa soạn hành lý lên đường, lần này chàng cẩn thận mang theo con cóc ngọc “Huyết chu thiềm thừ” và thanh bảo kiếm “Thất tinh kiếm” do Chỉ Thủy phu nhân tặng chàng.

Trong giới võ lâm Nam Bình Kiều Đồ gia trang ở Cửa Lãnh có địa vị rất cao do đó kiến trúc của sơn trang có khí thế phi phàm, cánh cổng sơn trang to lớn hùng vĩ, từ cổng vào tới tòa quanh dãy dọc chính thức phải băng qua một cánh rừng thưa mới tới sân theo một con đường lát đá rất rộng. Ở xa nhìn lại từ cánh cổng vĩ đại, đến đại sảnh khoảng cách dài ước độ tám chín mươi trượng. Trước cổng có canh vọng thất là nơi bọn võ sĩ canh gác suốt ngày đêm với trang phục chỉnh tề uy vũ khiến người mới vào có một ấn tượng rất mạnh.

Diệp Từ Huy vừa bước lên mấy bậc đá trước cổng đã xuất hiện liền một hán tử mặc trường bào rất lễ độ hỏi: - Xin hỏi công tử có việc gì đến đây?

Chàng khẽ gật đầu đáp:

- Tại hạ Diệp Từ Huy có việc muốn cầu kiến Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh trong quý trang.

Hiện nay thân hình Diệp Từ Huy đã đổi khác hẳn so với thân hình nhỏ bé lúc còn là Tiểu Hồ Tử, nét mặt chàng lại khôi vĩ anh tuấn rất dễ đối phương phải sinh lòng nể phục. Hán tử nọ nghe chàng đến gặp Thiệu cô nương không dám chậm trễ vội khiêm tốn: - Mời công tử vào khách sảnh đợi một lát, tiểu nhân sẽ thông báo ngay tức thì.

Dẫn khách vào trong, hán tử mời Diệp Từ Huy ngồi đợi trong một khách sảnh, sau khi mời trà, hán tử khiêm thân một lần nữa rồi lui.

Chỉ một lát sau ngoài khách sảnh vọng vào một âm thanh thiếu nữ:

- Cô nương nói không biết Diệp Từ Huy là ai, người nào, đưa tiểu muội ra gặp khách.

Một giọng nam đáp:

- Vì khách yêu cầu kiếm diện Thiệu cô nương nên ta mới mời vào khách sảnh chờ đợi.

Một tiểu cô nương áo xanh bước vào khách sảnh thi lễ với chàng:

- Tiểu tỷ Sở Vân, phụng lệnh của Thiệu cô nương xin thỉnh giáo công tử trước, không biết với cô nương tiểu tỷ có quen biết gì trước hay không? Hay chỉ vì mộ danh tìm đến? Xin công tử trả lời minh bạch.

Diệp Từ Huy “a” một tiếng mỉm cười:

- Xin lỗi, tại hạ quên một việc, Thiệu cô nương có lẽ chưa biết tên tại hạ, xin cô nương quay vào bẩm báo rằng có Tiểu Hồ Tử đến cầu kiến ắt Thiệu cô nương biết liền.

Nữ tỷ Sở Vân cũng “a” một tiếng:

- Nếu công tử quả là Tiểu Hồ Tử, đương nhiên cô nương của chúng tôi tiếp kiến ngay khỏi cần bẩm báo nữa, mời công tử theo tiểu tỷ.

Diệp Từ Huy theo Sở Vân ra khỏi khách sảnh đi xuyên qua một con đường nhỏ trồng đầy hoa vòng theo đại sảnh chính đến hậu viện, chuyển qua chuyên lại mấy lần mới đến một gian lầu màu đỏ lợp ngói đỏ. Sở Vân chỉ gian lầu đỏ ấy: - Tòa hồng lâu này tên Bích Vân lâu, chính là nơi ở của cô nương chúng tôi.

Bên trong hồng lâu trang hoàng mười phần u nhã, chung quanh thanh tịnh không hề có một thanh âm hỗn tạp khiến chàng có cảm giác rất thư thái. Sở Vân lên thang lầu một lúc trước rồi trở xuống: - Cô nương chúng tôi sẽ xuống tương kiến với công tử.

Diệp Từ Huy vốn kính trọng Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh từ lúc mới sơ ngộ, nghe nói nàng sắp xuống lầu không ức chế được kích động vội đứng dậy sửa lại áo quần. Thang lầu vọng tới tiếng chân di động, chàng chăm chú nhìn về hướng ấy. Sở Vân vội vén rèm. Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh xuất hiện ngoài rèm, bốn ánh mắt gặp nhau, cả hai đều hơi lộ vẻ ngạc nhiên. Đối với Diệp Từ Huy, chàng ngạc nhiên vì nét đẹp tuyệt thế mấy tháng trước của Thiệu Vân Anh đã thay đổi, hiện giờ nàng như một người mới qua cơn bệnh trầm kha, sắc mặt biến thành vàng xạm, nếu không nhận ra nàng chính là Thiệu Vân Anh tất ai cũng tưởng đó là một người khác hẳn. Còn đối với Thiệu Vân Anh nàng cũng giật mình khi thấy mặt Diệp Từ Huy cơ hồ nàng không nhận ra chàng vì lần trước gặp chàng, chàng chỉ là một đứa bé, nay đã biến thành một nam nhân cao lớn khôi vĩ rất khó tin.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là phản ứng nhất thời, dần dần hai người vẫn nhận ra nét quen thuộc cũ của nhau. Diệp Từ Huy bước tới thi lễ: - Đại cô, không ngờ đại cô đang lâm trọng bệnh.

Sở Vân đưa tay đỡ Thiệu Vân Anh, nàng cười một nụ cười gượng gượng thê thảm, ngồi xuống một tràng kỷ sau khi ra hiệu cho chàng ngồi xuống cầm

đôn trước mặt.

- Người cũng thay đổi nhiều lắm, chút nữa ta đã không nhận ra người.

Chàng khó khăn đáp:

- Vâng, vâng, quả thật tiểu đệ đã thay đổi nhiều.

Thiệu Vân Anh hỏi sau liền:

- Bệnh của lệnh đường khỏi hẳn rồi chứ?

Chàng nghiêm giọng:

- Đa tạ đại cô quan hoài, tiếc thay dù khỏi bệnh nhưng mới vừa đây gia mẫu lại bị một sự biến không tưởng tượng được.

Nàng kinh ngạc:

- Xảy ra chuyện gì?

- Gia mẫu bị Quái y Thạch Hoài Băng ngấm hạ độc trong thân rồi mới đây lại bị người cướp đi rồi.

Thiệu Vân Anh chấn động:

- Thạch lão quái sao lại hạ độc lệnh đường? Chắc có làm lẫn gì ư?

- Tuyệt đối không có làm lẫn, chính lão quái y đã xác nhận điều đó.

- Lão hạ độc tất có thể giải độc, lão có đưa thuốc giải chưa?

- Lão hoàn toàn không có thuốc giải. Cứ theo tiểu đệ biết, lão hạ độc gia mẫu chỉ là nghe lệnh một người, thuốc giải cũng chỉ có trong tay người đó nên tiểu đệ phải bôn tẩu đi tìm nhân vật đó đây.

- Lão có nói tên nhân vật chủ sự ấy không?

Chàng đứng dậy ôm quyền vái Thiệu Vân Anh:

- Điều đó tiểu đệ xin cậy nhờ đại cô chỉ cho biết.

Thiệu Vân Anh chấn động hơi trừng mắt kinh ngạc:

- Tiểu Hồ Tử, người..... Nàng có thể nói gì? Chỉ đến tiếng “người” liền im bặt. Diệp Từ Huy hỏi thẳng: - Đại cô chẳng lẽ đại cô không hiểu chút nào về Quái y Thạch Hoài Băng thật sao?

Nàng lắc đầu:

- Thưa ta không hiểu một chút nào.

- Thế sao đại cô lại giới thiệu cho tiểu đệ tìm đến lão?

Thiệu Vân Anh do dự đáp:

- Vì ta nghe theo lời Lý đại thúc nên mới đề nghị người tìm lão trị bệnh cho lệnh đường.

Diệp Từ Huy tỉnh ngộ:

- Thì ra là do hấn an bài tất cả.

Ánh mắt nàng sáng rực:

- Hấn làm cái gì?

Chàng thở dài:

- Nhắc đến chuyện ấy tiểu đệ phải tự trách mình ngu muội nên bị hấn dọa nạt quá sức. Đại cô, tiểu đệ có một việc rất có lỗi với đại cô, vì việc này tiểu đệ ân hận đến bây giờ mới dám nói với đại cô.

Thiệu Vân Anh nhú mày:

- Đệ có lỗi gì với ta đâu?

- Đại cô, lần gặp đầu tiên đại cô đối với đệ đã quá tốt bụng, thế mà đệ lỡ lừa dối đại cô. Đại cô có nhớ đã từng đưa cho đệ một con dao đồ chơi nhỏ nhờ trao lại cho một vị đại thúc không?

Thiệu Vân Anh gật đầu:

- Đương nhiên nhớ, chẳng lẽ đệ không trao cho ta?

- Có trao nhưng lại không phải con dao đó.

Nàng biến sắc:

- Sao? Đệ dối con “Thiên nguyên đao” của ta ư?

- Việc ấy hoàn toàn do Lý đại thúc sai khiến, chúng đệ lúc ấy không dám cãi lời hấn.

- Sao ngay lúc ấy đệ không báo cho ta hay?

- Hấn giết chết sư phụ, sư huynh tiểu đệ lại còn uy hiếp đòi giết tiểu đệ, làm sao tiểu đệ dám nói?

Thiệu Vân Anh trầm tư một lúc:

- Ta nhớ đệ lúc ấy có nói người giết sư phụ đệ là một thư sinh áo lam cơ mà.

- Điều ấy cũng chính do Lý đại thúc bắt nói, lúc ấy tiểu đệ căn bản không biết hấn là ai, bây giờ thì hiểu rồi.

Thân thể bệnh hoạn của Thiệu Vân Anh dường như đã quá mệt mỏi, sắc mặt nàng tái xanh: - Đệ biết hấn là ai?

- Ngọc kiếm lam bào Chu Thông Lương đại ca.

Nàng giật mình:

- Đệ bảo hấn là Chu đại ca ư?

- Vâng, đệ quyết hấn là Chu đại ca, bây giờ chúng ta đều là bằng hữu tốt của nhau.

Đột nhiên hai mắt Thiệu Vân Anh như hơi ươn ướt:

- Hấn biết hay không biết sự việc ấy?

Diệp Từ Huy lắc đầu:

- Tiểu đệ không hề nói với ai, tiểu đệ sợ chẳng ai tin lời đệ, hôm nay đệ đặc biệt nói với đại cô một là muốn tạ tội với đại cô, sau nữa đệ muốn hỏi đại cô, sự thực Lý đại thúc là người thế nào?

- Rất gần đây chúng ta mới phát hiện hấn là người không tốt, thế mà cũng đã chậm một bước.

- Ý đại cô là thế nào?

Thiệu Vân Anh cười thăm:

- Đệ hãy nhìn thân thể ta giờ ra sao?

Chàng chuyển động mục quang:

- Bệnh đại cô với hấn có quan hệ ư?

Thiệu Vân Anh thở dài:

- Ta cũng không biết có hay không có quan hệ, nhưng rất kỳ quái, chín sư huynh đệ đồng môn chúng ta trong đó đã năm người bị loại bệnh khô huyết này.

Diệp Từ Huy khẳng định:

- Thế thì không cần nói nữa, nhất định là âm mưu của hấn.

Nàng tiếp lời:

- Nguy hơn nữa là sư phụ điều gì cũng tín nhiệm hấn, thậm chí còn đem môn phái giao cho hấn tiếp chưởng.

- Hoặc là lệnh sư cũng bị hấn uy hiếp?

- Điều đó còn chưa rõ.

- Sau khi hấn tiếp chưởng môn phái có cải biến gì không?

- Không. Tất cả đều theo quy cũ, chẳng những thế còn khiến cho Nam Bình Kiều thanh danh hơn trước nữa.

- Nếu thế làm sao phát hiện hấn là người không tốt?

Nét mặt Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh bỗng nhiên lộ vẻ hoảng hốt, nàng giục: - Hồ đệ, chuyện ấy không nên nói, nếu không còn gì khác, đệ hãy mau rời khỏi nơi đây.

- Đệ muốn gặp Đỗ lão gia không biết có được không?

- Lão nhân gia không có ở nhà. Hồ đệ, việc của đệ ta không có cách nào giúp được, đệ hãy sớm rời khỏi đây có lẽ là tốt hơn cả.

Diệp Từ Huy thông cảm tình trạng của nàng hiện nay, chàng vốn có ý định hỏi thăm nàng về phía nghĩa mẫu Mạc đại tẩu, nhưng tâm niệm chuyển động, chàng lại không hỏi nữa. Chàng đứng dậy nghiêng mình: - Đại tỷ hãy bảo trọng:

- Diệp Từ Huy cáo biệt ra khỏi Đỗ gia trang trong lòng hết sức cảm khái vì Thiệu Vân Anh, không ngờ mới chia tay ở Cổ gia bảo, trong một thời gian ngắn nàng đã bị đẩy vào tình trạng này, thực có năm mộng chàng cũng không ngờ được.

Chàng đi một mạch hơn mười dặm, đột ngột dừng chân, mắt quét nhìn

chung quanh tìm một nơi tạm thời ẩn thân chuẩn bị chờ tới đêm sẽ quay lại Đồ gia trang thám thính. Lần này chàng đến Đồ gia trang với mục đích chứng thực hành vi của Lý Phi Bằng qua Thiệu Vân Anh, vì xét về nhiều mặt, Lý Phi Bằng là nhân vật tỏ ra có nhiều dấu hiệu khả nghi.

Giữa lúc ấy từ hướng Đồ gia trang bỗng vọng lại tiếng vó ngựa đuổi theo dồn dập, một thoáng sau đoàn người ngựa đã đến gần, một đại hán phi thân từ trên lưng ngựa rơi xuống trước mặt chàng, chàng bình tĩnh mỉm cười đợi sự việc biến hóa.

Đại hán ấy ôm quyền trước mặt chàng:

- Công tử, Ngũ gia chúng tôi đã về lấy làm tiếc vì không được gặp công tử nên sai tiểu nhân gấp đuổi theo, mời công tử về lại sơn trang tương kiến.

Diệp Từ Huy trầm tư một chút, gật đầu:

- Được, xin các hạ về báo, tại hạ sẽ đến liền.

Hán tử ấy nghiêng thân:

- Mời công tử lên ngựa, tiểu nhân sẽ về theo sau.

Tiếp đó đưa cương ngựa cho chàng chờ chàng lên ngựa. Diệp Từ Huy không cần khách sáo, thân hình nhẹ nhàng vọt lên lưng ngựa ra rồi quay lại, chàng cho ngựa đi chậm chờ hán tử ấy theo cùng: - Xin lỗi các hạ có biết một người phụ nhân tên Mạc đại tẩu có ở trong Đồ gia trang chăng?

Hán tử đáp:

- Công tử hỏi phải lắm, bà ta hiện có ở tệt trang.

- Bà ta làm gì ở tệt quý trang?

- Bà ta đang đợi trừng phạt.

- Bà phạm tội gì?

Hán tử thành thật:

- Nói đến tội bà ta có quan hệ với công tử đó. Đồ lão gia trách bà ta không khéo đối xử với công tử lúc còn bé để công tử đi lừa của cải người ta dẫn đến tai họa, do đó Đồ lão gia rất giận buộc bà phải ở trong trang đợi công chuộc tội.

Chàng nhăn mặt:

- Hiện nay bà chịu hình phạt gì?

- Tuy Đồ lão gia rất giận nhưng lại không nỡ xử nặng chỉ bắt bà ta làm một kẻ gia nhân tầm thường chứ không cho giữ trách nhiệm gì nữa.

Chàng thở phào:

- Thế ra Đồ lão gia cũng là một người quá nhân hậu.

- Đồ lão gia vốn rất nhân hậu, buộc Mạc đại tẩu ở lại Đồ gia trang làm một gia nhân tầm thường là có chủ ý tránh cho bà ta những tai họa giang hồ

chứ chẳng phải trách phạt gì đâu.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã về đến trước cổng Đỗ gia trang Diệp Từ Huy được dẫn vào thư phòng của Lý Phi Bằng nằm sau đại sảnh, Lý Phi Bằng vừa nhìn thấy chàng đã cất tiếng cười ha hả: - Từ Huy, sao vừa lại đã bỏ đi không cho ta gặp mặt?

Nhìn thấy họ Lý, chàng cảm thấy lửa giận bốc lên nhưng cố nhịn gượng cười:

- Tiểu diệp thấy đại cô bình tình nguy cấp nên có ý muốn tìm cho đại cô một thân y..

Họ Lý chận lời:

- Từ Huy, trước đây ta đã nhận ngươi làm đệ tử ký danh, hôm nay tái ngộ ta quyết định chính thức nhận ngươi làm đệ tử thực thụ. Hiện nay ta là người kế thừa chương môn Đỗ gia trang Nam Bình Kiều, tương lai ngươi sẽ là người thay ta làm chương môn đời thứ hai, ngươi bằng lòng chứ?

Đề nghị của hắn đường đột đến độ khiến chàng hoang mang:

- Đại thúc gia ơn quá trọng, nhưng còn... gia mẫu hiện nay không biết lưu lạc phương nào, làm sao tiểu đệ có thể an tâm?

Lý Phi Bằng cười lớn:

- Chuyện gia mẫu chẳng có gì khó giải quyết, cứ để ta chủ trương việc tìm lệnh đường, còn ngươi, từ nay hãy lưu lại đây để ta truyền thụ tuyệt học, sau này sư đồ ta sẽ làm nên nghịch lớn. Sư phụ ta đã chuẩn bị cho ngươi hai mươi một ngày điều dưỡng thân thể, sau hai mươi một ngày ấy sẽ dạy cho ngươi luyện công, luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau bốn mươi chín ngày này tương lai nếu ngươi không là thiên hạ đệ nhất võ công cũng ắt là thiên hạ đệ nhị.

Diệp Từ Huy kinh ngạc:

- Đó là võ công gì mà lợi hại thế?

Lý Phi Bằng cười bí mật:

- Hiện tại không cần hỏi nhiều, đến lúc là ngươi sẽ tự biết.

Chàng nửa mừng nửa lo:

- Thế còn... chuyện gia mẫu làm sao?

- An nguy của lệnh đường ngươi yên tâm, không thành vấn đề đâu. Tất cả sư phụ đã sắp đặt cho ngươi, công phu ngươi luyện thành sẽ cho mẫu tử đoàn viên hội họp vui vẻ.

Chàng vẫn lo lắng:

- Sự an bài của sư phụ, đệ tử rất tin nhưng chưa biết rõ chưa thể an tâm.

Lý Phi Bằng mỉm cười gật đầu:

- Lòng người ai cũng thế, sự phụ hoàn toàn thông cảm, người nói rất đúng, nếu chưa biết đâu có thể an tâm? Cũng được, sự phụ sẽ nói rõ kế hoạch với người để người yên tâm luyện công... Trong thời gian người luyện công, sự phụ sẽ tìm một người giả dạng người đi tìm lệnh đường, khi người luyện công thành cũng có thể ta đã nhận được tin tức bọn cướp lệnh đường, sau đó xuất kỳ bất ý, ta tấn công chúng bất ngờ tất sẽ đại thắng.

Diệp Từ Huy nguyên vốn nghi ngờ Lý Phi Bằng chính là nhân vật chủ sự đứng sau lưng Thạch lão quái, bây giờ nghe hắn ba hoa giống như hắn không hề dính vào chuyện mất tích của mẫu thân chàng, lòng chàng rất mâu thuẫn, nhất thời không biết nói sao để che đậy sự hỗn loạn trong lòng.

Lý Phi Bằng thấy chàng im lặng hiểu lầm chàng đã bằng lòng luyện công, hắn cười.

Trong tiếng cười hắn chuyển thân đi ra.

Hai mươi một ngày trôi qua, trong thời gian ấy mọi thức ăn do Đỗ gia trang cung cấp cho chàng đều là loại rất trân quý nhưng ăn mãi khiến chàng phát chán. Đương nhiên, thực đơn của chàng mỗi ngày đều do chính tay Lý Phi Bằng gia giảm và sai khiến. Trong thời gian ấy Diệp Từ Huy cũng có mấy lần gặp Thiên hương ngọc phụng Thiệu Vân Anh, trong mấy lần này hắn nói tới Lý Phi Bằng nàng lại tìm cách tránh né cố ý không tham gia ý kiến.

Nửa đêm ngày mai là đến lúc Diệp Từ Huy phải vào phòng luyện công của Lý Phi Bằng. Học loại võ công này có hậu quả gì không? Có nên học nó không? Đó là hai câu hỏi mà chàng trăn trở nhiều lần nhưng không tìm ra câu giải đáp. Tuy chưa giải đáp được nhưng trong thâm tâm chàng nảy sinh hiếu kỳ và bị sự hiếu kỳ ấy càng lúc càng dụ hoặc chàng.

Theo hiểu biết của chàng, chàng đã học qua “Thần võ thần công”, có thể nói là thần công tối đại có uy lực lớn nhất võ lâm hiện nay, nhưng cứ theo Lý Phi Bằng hỏi loại kỳ công của hắn cũng chẳng kém gì “Thần võ thần công”, nhân lời nói của hắn, Diệp Từ Huy suy đi tính lại chưa dám quyết định. Phàm đã là người có học võ, không ai không có sự hiếu kỳ cuồng nhiệt đối với loại võ công tân kỳ có uy lực lớn như thế.

Cuối cùng chàng quyết định cứ học thử kỳ công của Lý Phi Bằng xem sao.

Sáng sớm ngày hôm ấy Lý Phi Bằng thân tự tìm đến dẫn Diệp Từ Huy tới một gian thạch thất nằm dưới mặt đất rồi trao cho chàng một bản bí kíp võ công hắn đóng cửa thạch thất lại, sau khi đi ra chỉ để lại một mình chàng trong thạch thất. Trong gian thạch thất này ngoài một tấm bồ đoàn đan bằng cỏ và một cái ghế thấp, hoàn toàn không còn có một vật gì khác.

Diệp Từ Huy ngồi trên tám bồ đoàn đặt bản bí kíp trên chiếc ghế thấp giờ ra.

Bản bí kíp này không biết đã phải trải qua bao nhiêu niên đại, cái bìa của nó vàng xám và nét chữ nhiều chỗ không nhận ra vì bị phai màu theo thời gian.

Trang thứ hai có viết bốn chữ “Huyết thủ thần công” tiếp theo là “Huyết thủ thần công luyện pháp”, cuối cùng là bảy chiêu huyết thủ chương pháp. Diệp Từ Huy đọc kỹ toàn thư một lượt, chiêu pháp của bảy chiêu chương pháp có sức quyến rũ rất mạnh khiến chàng cứ bị ám ảnh. Bảy chiêu này không những thần kỳ không có gì so sánh được, chỉ cần đọc qua đã có một khoái cảm khó nói.

Đọc xong bí kíp, chàng không thể không lập tức bắt đầu luyện tập.

Thấm thoát ở trong thạch thất ba mươi sáu ngày chàng đã học được phần lớn “Huyết thủ thần công” chỉ còn một chương “Huyết chiêu tâm quang” là chưa học tới.

Nôn nóng cho mau xuống chàng càng nỗ lực.

Chỉ cần học xong “Huyết chiêu tâm quang” nữa là coi như đại công đã cáo thành, chàng có thể rời thạch thất này được. Ai ngờ, khi vận công chuyển “Huyết thủ thần công” lên đến huyết “Thiên trì” trong thân thể chàng bỗng như có luồng kinh lực từ bên ngoài chấn động vào khí huyết chàng, chân nguyên như bị tán mạn sức lực tiêu hao hết.

Hôm ấy chàng hoang mang lại phải đợi đến giờ tý hôm sau thử vận chuyển thần công lực.

Giờ tý hôm sau, Diệp Từ Huy thử vận chuyển thần công thì tình trạng cũng như hôm trước, chàng thất bại.

Hồi 23 - Tà Công Đồi Tâm Trí

Mười ba ngày còn lại, ngày nào Diệp Từ Huy cũng tận lực vận công đột phá “Thiên trì” huyết đã thông “Huyết chiếu tâm quang”. Chính giữa lúc chàng đang khổ công đã đến thời hạn ra khỏi thạch thất.

Bên ngoài thạch thất vọng lại tiếng chân người, tiếp đó cửa thạch thất rộng mở.

Lý Phi Bằng xuất hiện ngoài cửa cười ha hả. Diệp Từ Huy lo lắng:

- Có thể kéo dài thêm vài ngày nữa được chăng?

Lý Phi Bằng ngưng mục nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Ta xem con đã luyện xong “Huyết thủ thần công” cần gì kéo dài thêm vài ngày?

Diệp Từ Huy lắc đầu:

- Không, con chưa đủ thông được “Huyết chiếu tâm quang” Lý Phi Bằng kinh ngạc kêu to:

- Sao? Con đã luyện đến chỗ “Huyết chiếu tâm quang” là đã vượt khỏi tưởng tượng của ta rồi, nay con đã có thành tựu hơn người, thế là đủ độ bá võ lâm.

Nghe hắn nói vậy chàng đành miễn cưỡng đứng lên:

- Sư phụ, gần đây trong trang có xảy ra chuyện gì bất thường không?

Lý Phi Bằng lắc đầu:

- Không, người hỏi chuyện ấy làm chi?

Chàng đáp:

- Con luyện “Huyết thủ thần công” có thể tạm gọi là thành công nhưng mỗi lúc giờ tý khi vận công đến huyết “thiên trì” liền bị một kinh lực bên ngoài khuấy nhiễu khiến con rất khó chịu.

Lý Phi Bằng “a” một tiếng:

- Thì ra là chuyện ấy. Đi, chúng ta đi tìm hắn mau.

Bất giác chàng nổi giận:

- Hắn là ai?

- Là một tên hòa thượng núi.

Chàng cười gằn:

- Hắn ở đâu?

Lý Phi Bằng liếc nhìn chàng trong lòng hắn mừng thầm:

“Y luyện Huyết thủ thần công, quả nhiên đã thay đổi tâm tính.” Điều ấy hoàn toàn là do người khác nhận ra, chứ bản thân Diệp Từ Huy, chàng không hề nhận ra có gì thay đổi. Lý Phi Bằng tiếp lời: - Hắn ở phía đối diện sườn núi, mỗi đêm cứ đến giờ tý lại gõ mõ niệm kinh, không ngờ đó chính là âm

muru quấy nhiễu con, thật là đáng ghét.

Diệp Từ Huy nghe đến đó nộ khí xung thiên vọt thân nhắm hướng sườn núi đối diện với sơn trang tiến tới. Lúc ấy chính đang vào khoảng canh ba mọi vật đều chìm trong giấc ngủ yên tĩnh. Ánh trăng trên cao chiếu mờ ảo xuống cảnh vật đang chìm trong giấc ngủ say.

Hốt nhiên, một loạt tiếng “cốc, cốc... cốc, cốc” nổi lên phá tan bầu không khí trầm tĩnh, vọng đến Diệp Từ Huy. Chàng nghe những tiếng mõ ấy hai mắt dựng ngược: - Đúng rồi, chính là âm thanh này.

Vừa dứt lời thân hình lại thêm mau lẹ. Từ xa chàng đã nhìn thấy một hòa thượng thân hình nhỏ bé ngồi xếp bằng trên một khối đá, cùng với tiếng mõ là tiếng lão rì rầm đọc “A di đà phật, A di đà phật”...

Diệp Từ Huy và Lý Phi Bằng rơi thân trước mặt lão hòa thượng, có lẽ vì khinh công hai người tuyệt cao nên lão hoàn toàn không hay biết, vẫn toàn tâm toàn ý niệm kinh. Diệp Từ Huy hoàn toàn đứng trước mặt lão hòa thượng, bất giác trong lòng chàng sản sinh một cảm giác thích được khinh thị lẫn nhục người khác. Mắt chàng ánh lên màu máu dán vào thân hình nhỏ bé của lão hòa thượng, chàng quát lạnh lùng: - Lão hòa thượng quê mùa này ở đâu tới, suốt đêm không ngủ quấy phá người ta, sao chưa cắt đi cho bản công tử xem.

Lão hòa thượng hình như lảng tai, tiếng chàng quát to đến thế mà lão như không nghe vẫn cứ rì rầm đọc “A di đà phật...”. Diệp Từ Huy đại nộ hét lên lạnh lạnh: - Hòa thượng vô lễ, có nghe lời bản công tử hay không?

Lần này chắc lão có nghe tiếng hét dữ dội của chàng nên từ từ mở hai mắt nhìn chàng một cái rồi lại nhắm mắt tiếp tục gõ mõ tụng kinh. Lửa giận trong người chàng bốc lên đến óc, hai mắt đã nổi sát khí găm to: - Lão hòa thượng ngươi tự rước họa vào mình, bản công tử sẽ tiễn ngươi tới Tây Thiên cực lạc.

Hữu chương chàng đánh tới đánh trúng cái mõ gỗ. Lão hòa thượng bật mở mắt:

- Xin thí chủ hạ thủ lưu tình!

Cùng với tiếng nói, lão giơ cái mõ gỗ lên che ngực.

Diệp Từ Huy cười lạnh:

- Rất tiếc ngươi cất tiếng chậm mất rồi.

Chương lực bắn tới đánh trúng cái mõ gỗ. Lão hòa thượng “hự” một tiếng trầm uất thân hình bị chương lực chấn động văng vọt lên không rơi xuống sườn núi. Một chương đã chấn văng lão hòa thượng khiến Diệp Từ Huy giật mình như đang nằm mộng chợt tỉnh dậy thất kinh “ô” lên một tiếng: - Ô, sao ta lại giết chết hòa thượng ấy?

Chàng không hiểu tại sao trong nhất thời không nén được lửa giận bị nó lấp mất thần trí dùng chưởng giết chết hòa thượng. Thế nhưng, giết chết hòa thượng rồi lửa giận hạ xuống đồng thời khôi phục lại lương tri của nàng.

Lý Phi Bằng vẫn theo bên cạnh chàng, nhìn thấy mọi hành vi của chàng nhưng hắn không nói một câu. Lúc thấy chàng đã giết chết lão hòa thượng nét mặt hắn thoáng hiện vẻ tự đắc thâm độc. Diệp Từ Huy ai oán quay sang Lý Phi Bằng: - Sư phụ, sao người không ngăn cản đồ nhi?

Lý Phi Bằng khẽ cười đáp:

- Tên hòa thượng ấy đáng chết, con hoàn toàn không làm sai.

Chàng mê hoặc không hiểu tại sao lại làm như thế, chàng đã thay đổi tâm tính rồi chẳng? Lý Phi Bằng thấy chàng có vẻ hoang mang vội tươi cười cắt đứt ý nghĩ của chàng: - Từ Huy, sự việc đã xảy ra, đừng nhớ tới lão hòa thượng nữa, con đã khổ công bốn mươi chín ngày nay đã thành công đáng kể chúc mừng hơn là nghĩ vẩn vơ. Đi, chúng ta trở về, trong trang đã có sẵn tiệc rượu mừng con.

Trở về Đồ gia trang, Diệp Từ Huy vẫn buồn bã không vui. Trong buổi tiệc, Lý Phi Bằng uống thật nhiều hơn hẳn bình thường như cố ý làm cho chàng quên nỗi bất an trong lòng nhưng quả thật chàng chẳng làm sao vui được, chỉ uống vài chén rượu đầu chàng đã choáng váng đành xin cáo lui về phòng an nghỉ.

Khi mê mết tỉnh lại chàng vừa ân hận vừa tự giận mình đã quá nóng giận giết chết một mạng người, nếu mẫu thân chàng biết chuyện này ắt hẳn bà sẽ rất phiền chàng. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, người đến thăm chàng là nghĩa mẫu Mạc đại tẩu.

Sau khi vãn an nghĩa mẫu, chàng vội đem chuyện luyện “Huyết thủ thần công” ra kể, Mạc đại tẩu khuyên: - Hải tử hãy nghe ta nói đây, con nên mau sớm rời khỏi nơi đây và sau này đừng bao giờ sử dụng tới “Huyết thủ thần công” nữa, đó là một tà công tối độc khiến người luyện mất hẳn nhân tính. “Huyết thủ thần công” đã bị giang hồ võ lâm liệt vào tà công, bất cứ ai luyện nó đều được coi là kẻ thù chung của giang hồ. Có lẽ Lý Phi Bằng cố ý đẩy con đến chỗ bị võ lâm coi là địch thủ, buộc con phải cộng tác với hắn, con nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Chàng than:

- Sự đã lỡ rồi, chỉ biết từ nay tùy cơ ứng phó biết sao hơn? Nhưng bất kể ra sao, nhất định con sẽ phá tan âm mưu của hắn, trừ hại cho người đời.

- Ta cũng mong như thế.

- Nghĩa mẫu, có biết gì về lai lịch của hắn không?

- Nói về lai lịch hấn ta không biết gì nhiều, hấn vốn chỉ là một đứa cô nhi từ bé đã lưu đãnh giang hồ, may mà được Đỗ lão gia ở đây cứu vớt và thu nạp thành đệ tử thứ năm.

- Bình thường hấn là người thế nào?

- Cực tốt, toàn trang ai cũng kính mến hấn vì hấn rất thông minh hòa ái nhưng tất cả hình như là nằm trong âm mưu chiếm đoạt ngôi chưởng môn của hấn cả.

Đột nhiên, bên ngoài song cửa sổ có tiếng cười lạnh lùng bật ra Diệp Từ Huy quát:

- Là người nào?

Theo tiếng quát thân hình chàng bộc ra ngoài xuất một chiêu “Ô long xuất đạo” nhưng thân pháp chàng vẫn không theo kịp người nọ, thảng chốc bóng người đã mất, tìm kiếm một hồi vẫn không ra dấu tích, chàng đành quay về.

Sáng sớm hôm sau Lý Phi Bằng sai người đến mời Diệp Từ Huy đến thư phòng.

Chàng miễn cưỡng nhịn nhục thi lễ với Lý Phi Bằng và trong thư phòng hấn còn có một lão nhân áo vàng lạ mặt. Lý Phi Bằng giới thiệu: - Từ Huy, hãy ra mắt Cổ Linh lão tiên bối, Cổ lão tiên bối nổi tiếng là “Truy tung tróc ảnh” trong võ lâm chính là người ta nhờ đi tìm lệnh đường đó!

Chàng nghe tới mẹ liền mừng rỡ:

- Cổ lão tiên bối có tin gì của gia mẫu chăng?

Cổ Linh cười đáp:

- Từ khi lão phu xuất đạo đến nay, lần truy tìm lệnh đường này quả là mất nhiều tâm huyết, may mà không nhọc mệt.

Diệp Từ Huy nóng nảy, chờ đợi nghe trong khi lão vẫn chậm rãi:

- Như lão phu không tự mắt nhìn thấy e rằng không ai tìm ra được lệnh đường, các người hãy tưởng tượng phu nhân rơi vào tay ai?

Lý Phi Bằng gắt:

- Cổ huynh, khỏi cần dông dài, huynh có thấy Từ Huy nôn nóng không, hãy mau mau nói ra đi!

Cổ Linh cười ha ha:

- Lão phu nói Diệp lão phu đang ở Võ Đang sơn, các người tin hay không tin?

Lý Phi Bằng nhăn mặt:

- Điều ấy thật khó tin.

Cổ Linh đáp:

- Nhưng sự thực như thế dù nhị vị không tin vẫn là sự thực.

Lý Phi Bằng giật mình:

- Chuyện thật thế ư? Vì sao Võ Đang phái lại làm chuyện này?

Cổ Linh đáp:

- Lý huynh, lão phu không hề nói Võ Đang phái làm thế.

- Thế lão huynh...

Cổ Linh chận lời:

- Núi Võ Đang ngoài có Võ Đang phái còn có nhiều người khác nữa.

Lý Phi Bằng “a” một tiếng, mỉm cười:

- Cổ huynh, có định đùa không đấy?

- Lão phu tuy không dám nói thẳng đó là hành vi của phái Võ Đang nhưng kẻ bắt cóc Diệp lão phu nhân dám giam giữ phu nhân ở núi Võ Đang. Võ Đang phái không thể nói hoàn toàn không có quan hệ, do đó khi lão phu tìm được phu nhân nhưng còn cách cứu ra sao còn chờ đợi nhị vị sư đồ định đoạt.

Lý Phi Bằng do dự nhìn Diệp Từ Huy:

- Con có ý kiến gì không?

Diệp Từ Huy thâm nhủ:

“Có thể đây cũng chỉ là một âm mưu gì khác nhưng không vào hang hổ sao bắt được hổ con, dù có núi đao hang lửa dầu sôi lửa bỏng vì cứu mẹ chàng cũng phải vào.

Chàng cố ý cười lạnh lùng:

- Võ Đang phái sao lại... vô lý đến thế...

Lý Phi Bằng chận lời:

- Như nếu tìm được lệnh đường chúng ta cũng chẳng sợ gì Võ Đang phái...

Cổ Linh vỗ vào ngực:

- Lão phu xin bảo chứng, Diệp lão phu nhân quyết ở nơi đó. Nếu chư vị chưa tin, lão xin dẫn đường đi thám thính trước.

Sau đó ba người âm thầm rời Đồ gia trang lên đường đến gần núi Võ Đang. Họ tìm một khách điểm nghỉ chân một ngày một đêm.

Sau bữa cơm sớm ngày hôm sau họ lên ra đi nhắm hướng núi Võ Đang. Núi Võ Đang có chu vi hơn trăm dặm, nhưng khu đất mà phái Võ Đang chiếm dụng chỉ là phạm vi rất nhỏ, khi vào núi, họ vào từ bên hữu không thuộc phạm vi cai quản của phái Võ Đang.

Đường núi rất khúc khuỷu khó đi, may nhờ có Cổ Linh thông thuộc đường lối thêm nữa cả ba đều có khinh công siêu phàm do đó ước lực mới

không chậm lại.

Họ phi hành suốt đêm tới một khu rừng rậm, sau vài lần quanh co, khu rừng thưa dần, địa thế đột nhiên mở rộng, đưa mắt nhìn tới thấy một sơn cốc, trong sơn cốc tối mù mù tuy vẫn có mấy ánh đèn lúc mờ lúc tỏ chớp tắt bất định.

Cổ Linh chỉ vào sơn cốc:

- Đến rồi, ở trong sơn cốc ấy đây.

Lý Phi Bằng bảo:

- Cổ huynh đã thông đạo đường lối, xin đi trước dẫn đường.

Lão hơi rùn vai:

- Lý đại hiệp, có một vấn đề, đại hiệp cũng nên suy nghĩ kỹ.

- Vấn đề gì?

- Trong sơn cốc này canh phòng rất nghiêm mật, nếu lỡ bị phát hiện, điều ấy đối với danh vọng địa vị của Nam Bình Kiều Đồ gia trang e rằng có hơi bất tiện.

Lý Phi Bằng hỏi:

- Thế theo sở kiến của Cổ huynh thì sao?

Lý Phi Bằng hỏi:

- Thế theo sở kiến của Cổ huynh thì sao?

- Nếu theo vị trí quang minh chính đại của Đồ gia trang ta nên công khai xin gặp chủ nhân sơn cốc, nhưng lại sợ chúng chuẩn bị sẵn khó đề ta đạt mục đích.

Lý Phi Bằng trầm ngâm:

- Mục đích của ta là cứu người, như vậy việc gì cần ta không cần câu nệ tiểu tiết, còn nếu sợ chúng nhận diện, ta hãy che mặt rồi vào...

Diệp Từ Huy đã định sẵn trong bụng, khi nào chưa gặp được mẫu thân thì cứ mặc họ bài bố, còn khi đã gặp mẫu thân chàng sẽ quyết định riêng nên theo lời Lý Phi Bằng mỗi người tự rút khăn ra che kín mặt.

Sau khi che mặt, Cổ Linh dẫn họ vòng sau sơn cốc, ở đó có một sơn trang nhỏ xây tường bao quanh. Cổ Linh xoay nhẹ một hòn đá để lộ ra một ám đạo. Lão cười nhẹ: - Bên trong canh phòng cẩn mật nên ta phải vào bằng lối này, xin nhị vị đừng cười.

Thân hình lão chùn xuống chui luôn vào ám đạo. Diệp Từ Huy là người theo vào kế tiếp, cuối cùng mới tới Lý Phi Bằng. Cửa ra của ám đạo nằm cạnh một dãy phòng, họ tiến đến một hoa viên sơ xác cỏ hoa. Cổ Linh quả là thông thạo đường lối, lão dẫn hai người đi một lúc mà không hề bị ai ngăn trở.

Cuối cùng, họ đến trước một gian phòng đá tối om. Cổ Linh lên tiếng:

- Diệp lão phu nhân bị nhốt trong gian phòng này.

Diệp Từ Huy quan sát cẩn thận gian phòng, chỉ thấy nó được xây rất kiên cố chỉ có một cánh cửa nhỏ đóng im ỉm. Chung quanh gian thạch thất có bốn ô cửa sổ cao quá mặt đất hơn ba trượng và cũng rất nhỏ, có lẽ chỉ dùng để cho không khí lưu thông chứ không để ánh sáng lọt vào. Xem ra đúng là một ngục thất khó thoát thân.

Chàng cau mày:

- Gia mẫu thực bị giam trong này ư?

Cổ Linh đáp:

- Lần lão phu tận mắt nhìn thấy lệnh đường trong này cách đây đã mười mấy ngày, bây giờ còn bị giam trong ấy hay không, lão phu chưa biết chắc.

Diệp Từ Huy hỏi:

- Làm sao lão tiên bối có thể nhìn thấy gia mẫu?

Cổ Linh chỉ lên một song cửa sổ nhỏ như bàn tay trên cao:

- Nếu lệnh đường còn bị giam trong ấy thì từ song cửa sổ kia có thể nhìn thấy.

Diệp Từ Huy áp sát thân vào bức tường đó thì triển công phu bích bồ du tường leo lên cao đưa mắt nhìn vào song cửa sổ nhỏ bé. Chỉ thấy trong lao thất dưới đất có nằm một dáng phu nhân, vì chỉ nhìn thấy lưng bà ta, chàng không thể xác định có chắc là mẫu thân hay không. Đang lo nghĩ bỗng thấy một hán tử mở cửa đi vào, sau lưng hắn còn có hai hán tử khác.

Một trong hai hán tử đi sau ước độ ba mươi tuổi ăn mặc rất đáng chú ý thần thái nghiêm trọng biểu lộ thân phận địa vị khá cao, còn hán tử kia độ hơn bốn mươi mặt mũi hung ác. Ba hán tử đi vào trong lao thất, hán tử kia đi đầu đá một đá như trời giáng vào phu nhân đang nằm cơ hồ bà ta muốn bồng người lên khi nghe tiếng hán quát: - Đứng dậy.

Thân hình phu nhân lặn qua gương mặt khẽ xoay lại Diệp Từ Huy nhận ra ngay đó chính là mẫu thân Diệp phu nhân. Miệng chàng tắc nghẹn như nuốt phải cục than hồng chợt thấy khí huyết nóng rực nóng nảy không thể chịu nổi, không màng đến bất cứ chuyện gì nữa, chàng gầm lên: - Bọn ác tặc...

Hai tay chàng vận thần công đập vào những chấn song cửa sổ.

Song cửa rung lên “Bình” một tiếng chấn động, Diệp Từ Huy bị phản lực roi ngược xuống đất trong lúc chấn song cửa sổ không hề vỡ tung như chàng nghĩ. Thì ra những chấn song ấy đều được đúc bằng sắt cứng, tuy thần lực chàng là vô định nhưng bản thân đang ép sát vào tường nên chuồng lực phát xuất không đủ đánh gãy chấn song, ngược lại chàng còn bị phản chấn phải

phiên thân rơi xuống chỗ cũ.

Diệp Từ Huy hầu như đã biến thành người khác, trong chớp mắt chàng thấy một luồng sát khí xông vào tới tận phế phủ, hai mắt chàng trừng lên dữ dội gầm thét: - Mở cửa ra cho ta.

Cổ Linh sợ hãi thất sắc:

- Diệp thiếu hiệp quá nóng nảy bây giờ biết làm sao?

Người chàng nóng như lửa, chàng long mắt:

- Sợ cái gì? Tất cả do ta đảm đương.

Lý Phi Bằng lo lắng:

- Từ Huy, người chớ sử dụng tuyệt thể thần công đó nghe.

Lúc ấy tâm trí của Diệp Từ Huy đã bị “Huyết thủ thần công” xông lên che phủ, chàng cười lạnh lẽo: - Nếu các người sợ xin lùi ra mau.

Tâm trí đã mê hồ nên lời nói chàng cũng rất vô lễ. Lý Phi Bằng đành giọng gao nói:

- Từ Huy, thần công mà thi triển hậu quả khó lường, người nên suy nghĩ cho kỹ.

Chàng gạt ra:

- Im đi.

Quả nhiên chàng đã biến thành một kẻ điên cuồng hiếu sát. Bóng nhân ảnh chuyển động vùn vụt phi thân đến hơn mười người vây tròn lấy họ. Hai mắt Diệp Từ Huy đỏ ngầu, sát khí ngùn ngụt, song thủ gạt ra: - Các người lùi sang một bên, để ta giết hết bọn chúng.

Lý Phi Bằng vội gọi Cổ Linh:

- Cổ huynh, bọn giặc cỏ này chỉ mình y đã đủ đối phó rồi.

Cổ Linh gạt đầu cùng Lý Phi Bằng lui về sau lưng Diệp Từ Huy. Mắt chàng ánh lên như điện đo lường bọn vây chung quanh: - Tên nào là đầu não bước ra nói chuyện với ta.

Một hán tử độ bốn mươi ròi cả bọn bước tới:

- Nếu biết điều bỏ tay chịu trói, đừng để chúng ta động thủ.

Diệp Từ Huy gầm lên:

- Câm miệng chó lại, mau sai mở cửa ngục ta sẽ tha chết cho.

Hán tử ấy cười ha ha:

- Thì ra tiểu tử gan liều không biết trời cao đất dày là gì, đại gia sẽ mở mắt cho người.

Ánh đao trong tay hắt như ánh chớp chém xuống. Diệp Từ Huy “hừ” một tiếng lạnh lẽo, hữu chưởng chàng giơ lên, một luồng sáng đỏ rực lên kinh lực kinh người đập tới, hán tử “hự” một tiếng trầm uất thân hình bị chấn động

văng ra xa hơn trượng tiếp đó ộc ra một búng máu tươi nhắm mắt chết liền.

Có lẽ hán tử ấy là một cao thủ trong bọn, chỉ mới một chiêu xuất thủ đã bị chết thảm khiến cả bọn tái mặt đưa mắt nhìn nhau.

Diệp Từ Huy sát khí đằng đằng, không còn biết gì đến nhân tính nữa, quét ánh mắt đỏ ngầu nhìn quanh: - Mau mở cửa cho ta, nếu không ta giết chết sạch!

Một tiếng cười lạnh lùng vọng đến:

- Giỏi cho tên cuồng đồ lớn mật, ngươi thật hết muốn sống rồi đấy.

Vừa dứt tiếng vụt một cái từ trên không rơi thân xuống một người, đứng đối diện với Diệp Từ Huy. Người ấy niên kỷ chưa cao, chỉ chừng hai mươi tám, hai mươi chín là cùng nhưng mắt sáng mi dài anh khí rực rỡ ra vẻ tuấn tú anh tài, từ trong tay cầm một bảo kiếm sáng quắc. Nhìn thấy xác hán tử vừa bị chàng đánh chết, gã hơi giật mình: - Ai là người hạ độc thủ?

Diệp Từ Huy đáp:

- Là tại hạ thì sao?

Người trẻ tuổi trừng mắt:

- Ngươi là người nào hãy báo danh tính đi.

Chàng cười lạnh:

- Đại trượng phu không hề đổi danh tính, Diệp Từ Huy chính là ta.

Chàng đã nhìn thấy mẹ, không thể mau mau cứu người còn bao nhiêu việc khác chàng không cần biết tới, do đó càng thêm nóng nảy. Người trẻ tuổi nọ lộ vẻ khinh miệt, nhăn mũi cười: - Vô danh tiểu tốt!

Diệp Từ Huy cả giận:

- Còn ngươi là thứ quái quỷ gì?

Không đợi người trẻ tuổi ấy đáp, Cổ Linh đã dùng “Truyền âm thần công” nói vào tai chàng:

- Diệp thiếu hiệp, đó là thiếu trang chủ Ngọc diện thần ung Lữ Anh Bố, chỉ cần uy hiếp gã sẽ buột chúng dễ dàng thả lệnh đường.

Cùng lúc với tiếng măng của gã thiếu trang chủ:

- Đồ có mắt không ngươi, đến bản thiếu trang chủ đây mà ngươi còn không biết ư?

Hai mắt chàng đỏ ngầu dán vào mặt gã, oán hận nói:

- Thì ra ngươi là Lữ Anh Bố, thật là tốt lắm đấy.

Vừa dứt lời, hai vai chàng tức thì di động chụp trảo xuống vai Lữ Anh Bố, Diệp Từ Huy quyết tâm trong trảo đầu phải bắt được Lữ Anh Bố nên sử xuất chân công phu, nhân ảnh động chớp nhoáng năm ngón tay phải đã sắp chạm vào vai áo đối phương.

Nào ngờ, chàng xuất thủ nhanh vô tỷ nhưng Ngọc diện thần ung Lữ Anh Bố cũng không hề chậm chút nào, chỉ thấy vai gã hơi nghiêng qua đã tránh khỏi chiêu trảo của chàng, tiếp đó thân hình gã cuốn lại hốt nhiên chuyển đến sau lưng Diệp Từ Huy, gã cau mày quát: - Xem kiếm!

Khí lạnh toát ra thành chiêu “Vân long bá thủ” đâm tới huyết “Khí hải” của chàng. Khi Diệp Từ Huy xuất thủ, ít nhiều chàng cũng có ý khinh thị đối phương, do đó chiêu đầu thất thủ cảm thấy kinh ngạc, tâm thần hơi bị phân tán.

Chỉ cần một phút phân tâm, kiếm thế Lữ Anh Bố đã sắp đâm tới nơi, trước mắt chàng muốn tránh kiếm cũng không còn kịp.

Diệp Từ Huy quả là phi phạm, kiếm thế đối phương sắp tới, phản ứng tự nhiên để thân hình gập xuống thoát khỏi kiếm Lữ Anh Bố. Kiếm ấy đâm vào khoảng không, liền đó mắt Lữ Anh Bố hoa lên, không thấy bóng Diệp Từ Huy ở đâu nữa.

Lữ Anh Bố hết sức kinh dị vì chiêu kiếm vừa rồi của gã là một chiêu kỳ học phi phạm võ lâm, từ khi học được chiêu ấy đến nay chưa hề xuất thủ mà không trúng, Diệp Từ Huy chỉ là một tiểu tử vô danh sao không đâm trúng được chàng?

Diệp Từ Huy tránh được thế kiếm của Lữ Anh Bố, thân hình cũng đã chuyển động đến sau lưng gã, thần trí của chàng bấy giờ đã bị “Huyết thủ thần công” che mờ, chỉ biết lửa giận bốc lên đầu, chưởng lực liền đập xuống “Bối tâm huyết” gã một cái thật mạnh. Bấy giờ chàng chỉ biết giận dữ phi thường, thậm chí quên cả lợi dụng gã để mở cửa ngục, nhất tâm nhất ý chỉ muốn đẩy gã vào chỗ chết.

Nhưng Lữ Anh Bố cũng không kém gì, bị đẩy vào chỗ lâm nguy, gã thi triển liền một chiêu “Thất tinh chuyển đầu” xoay mạnh thân lại, chiêu thức này gã thi triển cực cao minh nhưng vừa quay lại liền bị Huyết thủ thần công quét ra chấn động khiến gã lão đảo lui bốn năm bước mới ổn định được cước bộ.

Thân hình gã vừa ổn định, bỗng có cảm giác lưng đau như bị hơi lửa, vết nóng chớp nhoáng lan tỏa khắp châu thân, gã chấn động tâm thần kinh dị kêu lên: - Là công phu gì mà lợi hại đến thế?

Lập tức hít mạnh một hơi chân nguyên nội lực, vận sức chịu đựng. Trong tình hình ấy Diệp Từ Huy vẫn không đổi ý định, lợi dụng cơ hội đối phương lâm nguy bèn tiến tới tấn công tiếp. Lúc này chàng chỉ biết tới bản thân mình bất kể phong độ võ lâm, như thế nào cũng mặc, chàng không thể tha cho thiếu trang chủ này được. Bỗng một tiếng quát dữ dội: - Cuồng đồ! Không

được thừa lúc nguy của người!

Một ánh đao quang lóe lên, hai bóng nhân ảnh nhằm Diệp Từ Huy chém tới. Bọn thủ hạ hơn hai mươi người của gã thấy thiếu trang chủ lâm nguy liền xông tới giải cứu.

Diệp Từ Huy hú lên một tiếng, hai chưởng huy động vận hết kinh lực “Huyết thủ thần công” đánh ra liên tiếp chỉ nghe nhiều tiếng rú thê thảm liên tục phát ra, trong chớp mắt hơn mười tên thủ hạ đã bị chàng đả thương. Mỗi tên đều bị chưởng chàng đánh nát nội phủ văng ra chết ngổn ngang ngoài xa hơn trượng.

Mấy tên còn lại mất hết dũng khí, không ai dám tiến tới nữa. Diệp Từ Huy cười lạnh một tiếng bước tới vươn tay chụp vào vai Lữ Anh Bố... Đột nhiên có tiếng quát lớn: - Xem chưởng!

Một luồng kinh lực mạnh dữ dội rít lên đập tới huyết “Tinh xúc” của Diệp Từ Huy.

Chàng đang dùng trảo chụp vào Lữ Anh Bố vội vàng lật trảo thành chưởng xoay lại tiếp chưởng.

Song chưởng chạm nhau phát ra một tiếng “ùm” Diệp Từ Huy chấn động tâm thần đầu vai lay động một lúc không ổn định được phải bước lùi một bước. Chàng quay lại nhìn đối thủ mới, thì ra ở bên trái không xa sừng sững đứng một người đạo sĩ mặc áo xám râu dài độ ngũ tuần.

Đạo sĩ ấy lộ sắc kinh dị cũng đang cố ổn định thân hình.

Sau lưng đạo sĩ ấy còn có hai đạo sĩ ước độ trên bốn mươi sắc mặt đang hết sức kinh ngạc. Chính lúc Diệp Từ Huy đang chú ý vào mấy đạo sĩ ấy hốt nhiên nghe sau lưng tiếng áo bay phàn phật, chàng vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy gã Lữ Anh Bố đã bị một đạo sĩ khác ôm chạy xa hơn trượng.

Hiển nhiên chàng đã bị đối phương đương công kích tây của Lữ Anh Bố đi mất.

Chàng cả giận cười gằn:

- Các ngươi là đạo sĩ Võ Đang phái?

Đạo sĩ kia hơi cúi đầu:

- Không sai, bản đạo là Võ Đang Vân Hạc, không biết Tích Ngọc sơn trang đắc tội gì với thiếu hiệp khiến thiếu hiệp đại nộ giết người bừa bãi như thế?

Cao nhân Võ Đang quả nhiên không giống phàm tục, tuy đã nhìn thấy xác người đầy đất mà vẫn bảo từ được bình tĩnh và phong độ hơn người. Diệp Từ Huy bước tới một bước: - Bản thân hỏi ngươi có biết trong thạch thất này giam giữ ai không?

Vân Hạc đạo trưởng gật đầu:

- Đương nhiên là biết.

- Biết thì rất tốt, đó là nguyên nhân bản nhân tìm đến đây.

Hai mắt Vân Hạc đạo trưởng chuyển động nhìn một lượt xác chết nằm ngôn ngang dưới đất:

- Thì ra là “Huyết thủ thần công”, có lẽ thiếu hiệp là con trai người trong ấy chăng?

Diệp Từ Huy gật đầu:

- Không sai, ta là con của người trong ấy, nếu hôm nay các người không trao trả cho ta, ta sẽ giết sạch hết tất cả.

Vân Hạc đạo trưởng cả cười:

- “Huyết thủ thần công” tuy là võ lâm kỳ học nhưng không nên sử dụng, và chẳng chắc gì uy hiếp được tề phái?

Ánh mắt chàng lóe sáng cười gần một tiếng:

- Xem ra Võ Đang các người cam tâm vô sỉ làm tay sai cho người.

Vân Hạc đạo trưởng kinh ngạc:

- Thiếu hiệp nói tề phái làm tay sai có biết là sỉ nhục tề phái lắm không?

Chàng cười nhạt:

- Cái gì là ai nhục? Rõ ràng mở miệng đạo đức nhân nghĩa nhưng sự thực chỉ là thủ đoạn hạ lưu vô sỉ.

- Thiếu hiệp, mỗi người có thể không cùng một lập trường nhưng thị phi phải trái không thể không minh bạch, thiếu hiệp thiên lý tìm phụ thân, lòng hiếu ấy là đáng phục, nhưng...

Diệp Từ Huy cắt lời:

- Cái gì thiên lý tìm phụ thân?

- Không phải thiếu hiệp đến đây tìm phụ thân?

Chàng “phì” một tiếng:

- Chính mắt ta nhìn thấy người bị giam giữ trong kia chính là gia mẫu.

Vân Hạc đạo trưởng cau mày:

- Thiếu hiệp, nói vậy là việc này e có lầm lẫn, lệnh đường làm gì có trong ấy?

- Chính mắt ta nhìn thấy còn gì lầm lẫn. Các người dám làm mà không dám nhận là thủ đoạn rất hạ lưu...

Bỗng nhiên một bóng người phi thân đến cắt lời chàng:

- Xin hỏi thiếu hiệp, phải chăng là Diệp Từ Huy thiếu hiệp ở Chỉ Thủy sơn trang?

Chàng đưa mắt nhìn tới, người ấy chính là Võ Đang Huyền Diệu đạo

trưởng đã gặp chàng một lần ở Cổ gia bảo. Người ta đã biết thân phận mình, Diệp Từ Huy không cần phải bịt mặt nữa, chàng đưa tay kéo tấm khăn che mặt xuống lạnh lùng đáp: - Không sai, tại hạ là Diệp Từ Huy, đạo trưởng đến đây làm chi?

Huyền Diệu đạo trưởng nghiêm nét mặt:

- Thiếu hiệp có thể tạm dần cơn giận để chúng ta thương lượng.
- Chúng ta chẳng có gì phải thương lượng. Các người thả gia mẫu ra, tại hạ sẽ rời khỏi đây lập tức. Nếu không, chúng ta chấm dứt quan hệ.

Huyền Diệu đạo trưởng cau mày “À.. A” lên hai tiếng:

- Ý thiếu hiệp cương quyết như thế còn có lời nào để giảng giải, xin chờ một chút cho bản đạo bàn qua với tề sư thúc được chăng?

Diệp Từ Huy vừa tiếp Vân Hạc đạo trưởng một chương đã biết sự lợi hại của Vân Hạc, bây giờ nghe Huyền Diệu đạo trưởng nói thế mới biết Vân Hạc đạo trưởng trong Võ Đang phái là bậc tiền bối trưởng lão thân phận còn cao hơn cả Huyền Diệu đạo trưởng, thảo nào công lực thâm hậu đến thế, nếu muốn quyết đấu bên họ người nhiều thế mạnh, chỉ e rất khó đạt được mục đích, chàng gật đầu: - Xin mời!

Huyền Diệu đạo trưởng chuyển thân đến gần Vân Hạc đạo trưởng dùng “Truyền âm thần công” bàn luận cùng nhau. Trải qua một lúc bị kích động, nhân lúc Huyền Diệu và Vân Hạc bàn luận khiến Diệp Từ Huy có cơ hội bình tĩnh lại. Từ khi chàng được Hận Hải Du Hồn khai đạo, sau khi nhận thức được ý nghĩa nhân chính của đời người, rất nên lưu tình với đồng loại liền dần dần bình tĩnh. Chàng đưa mắt nhìn đám tử thi trong lòng bất giác cảm thấy hối hận, tự mắng mình: “Ta thật đáng chết, sao lại không thể không chế được lửa giận? Ôi...” Đương nhiên chàng hiểu được nguyên nhân hoàn toàn liên quan đến việc chàng luyện “Huyết thủ thần công”... Đang trong lúc ảo não chàng chợt nhớ đến Lý Phi Bằng và Cổ Linh, chàng bèn xoay đầu lại tìm bọn họ. Không ngờ cả hai đã mất bóng từ bao giờ, chàng mê hoặc tự nghĩ: “Bọn họ có liên quan gì đến chuyện Võ Đang phái?...”

Thật khó đoán định...” Mắt chàng đã thấy rõ mẫu thân trong lao ngục, bất cứ lý do gì cũng không thể biện hộ cho Võ Đang phái được.

Chính đang lúc Huyền Diệu và Vân Hạc đạo trưởng đang đàm luận bỗng có mấy người vội vàng vàng chạy đến, người đi đầu mặt đỏ ửng tuổi độ trên sáu mươi, sau lưng lão chạy theo bảy tám người nữa, bảy tám người này huyết Thái dương đều nhô cao, sát khí đằng đằng.

Lão nhân đi đến gần, Huyền Diệu đạo trưởng liền tiếp đón.

- Lữ sư huynh, xin đến đây cùng thương lượng.

Có lẽ, lão nhân này chính là trang chủ của sơn trang này.

Lữ trang chủ vẫy tay, mấy thủ hạ theo sau tự chiếm một vị trí đứng yên. Lão nhìn họ Diệp Từ Huy miệng phát ra tiếng cười lạnh rồi đi đến gần Vân Hạc đạo trưởng, nghiêng thân: - Sư thúc, sao sư thúc chưa tóm cổ tên tiểu tử kia?

Huyền Diệu đạo trưởng tiếp lời:

- Sư huynh có điều chưa biết, tiểu tử ấy là nội đệ của Chỉ Thủy phu nhân và là con trai của Phiêu Bình hiệp Diệp Thái đó, hiển nhiên chẳng có liên quan gì đến Huyết thủ ác sát, e rằng sự việc này còn có rắc rối gì đây.

Lữ trang chủ nói:

- Nếu bảo y và Huyết thủ ác sát không có liên quan sao y lại biết “Huyết thủ thần công”?

- Cái ấy chỉ có hỏi y mới biết.

Vân Hạc tiếp lời:

- Tiểu tử này xem ra còn nhiều phức tạp, còn có quan hệ đặc biệt với Cổ gia bảo và Cửu lĩnh Nam Bình Kiều nữa. Nếu ta đối xử lầm lỡ với y có thể xảy ra một cuộc võ lâm phân tranh. Do đó, ý của Huyền Diệu không chủ trương khích động y, không biết ý Lữ trang chủ ra sao?

Lữ trang chủ trầm ngâm đáp:

- Người của bản trang chết nhiều thế này...

Huyền Diệu đạo trưởng:

- Việc này xong rồi chuyện chết người đương nhiên trách nhiệm là ở y, nhưng trước mắt khoan bàn chuyện ấy để tránh xung đột.

Lữ trang chủ tỏ ra là một người khoan hòa, lão trầm ngâm một lúc, nhẹ thở dài:

- Đệ tử xin nghe sư thúc dặn bảo.

Vân Hạc đạo trưởng hân hoan gật đầu:

- Được, việc này để bản đạo làm chủ chọn..

Tiếp đó sai Huyền Diệu đạo trưởng:

- Người hãy tới bàn cùng y xem sao?

Huyền Diệu đạo trưởng quay lại trước mặt Diệp Từ Huy bèn nói:

- Thiếu hiệp, chúng ta có thể mở cửa thạch thất mời thiếu hiệp vào xem xét, nhưng có vài điều cần thiếu hiệp hứa trước.

Chàng hỏi liền:

- Là điều gì?

- Trong thạch thất này giam giữ một tên cùng hung cực ác võ lâm là Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương, xin thiếu hiệp hứa, tuyệt không phải vì

nó mà đến đây và tuyệt không được cứu nó thoát ra.

- Vâng xin hứa.

Huyền Diệu nói tiếp:

- Không biết thiếu hiệp nghe người nào khích động mà quả quyết lệnh đường bị giam ở đây, nếu chứng thực được lệnh đường không hề có trong này, xin thiếu hiệp phải nghe chúng ta xử trí theo công đạo.

Diệp Từ Huy đã tin chắc mẫu thân có trong thạch thất liền gật đầu:

- Được, tất cả trách nhiệm tại hạ xin gánh vác.

Huyền Diệu đạo trưởng nghiêm giọng:

- Quân tử nhất ngôn.

Chàng tiếp lời:

- Tứ mã nan truy.

Huyền Diệu đạo trưởng đưa tay ra có ý mời khách:

- Xin mời!

Thân hình lui lại nhường một con đường. Tiếp đó, chỉ thấy Lữ trang chủ vẩy tay bắn ra một đóa kim hoa vọt lên không, đóa kim hoa vọt lên cao bốn năm trượng liền nổ “Đoàng” một tiếng phát ra một chùm ánh sáng, ánh sáng tỏa ra nháy mắt trên không trung. Đó là dấu hiệu của Lữ trang chủ ra lệnh mở cửa ngục thất. Diệp Từ Huy nhìn thẳng vào mặt mặt Vân Hạc đạo trưởng, đạo trưởng hơi cúi đầu cung kính: - Xin mời Diệp thiếu hiệp, bản đạo ở ngoài này chờ thiếu hiệp.

Chàng mỉm cười ung dung bước vào cửa ngục thất. Bốn bức vách ngục thất đều bằng đá tảng cao hơn tám thước, chui vào cửa như chui vào một cửa động, thảo nào người ngoài ky vào đây bằng con đường nào khác và tù nhân bên trong muốn thoát thân khó chẳng khác lên trời. Phần trung gian của thạch thất là một đại sảnh, hai bên đại sảnh có bốn cánh cửa thông qua bốn gian phòng ngục.

Hiện tại trong sảnh chỉ có bốn tên thủ vệ giữ cửa và một tên lãnh ban. Diệp Từ Huy thấy tên lãnh ban nhận ra liền hẳn chính là người lúc nãy đá mẹ chàng một cước.

Lữ trang chủ ra lệnh:

- Mở cửa phòng ngục ra.

Tên lãnh ban đáp “vâng” một tiếng bước tới một cửa phòng ngục. Diệp Từ Huy nhìn vị trí phòng ngục này hiển nhiên không phải là phòng ngục nơi chàng vừa lén nhìn vào cửa sổ liền xoa tay: - Khoan đã. Tại hạ muốn vào phòng bên kia trước.

Tên lãnh ban cung kính:

- Thừa thiếu hiệp, phòng ngục ấy đâu có giam ai.

Chàng gắt:

- Không giam ai ta không được vào xem ư?

Lữ trang chủ quát nhỏ:

- Hãy mở cửa theo ý của Diệp thiếu hiệp.

Tên lãnh ban không dám nói một câu bước qua cánh cửa do chàng chỉ, mở toang cửa nhấc cái đèn bước vào. Lữ trang chủ là người thứ hai bước theo, Huyền Diệu đạo trưởng bước nối theo và cuối cùng là Diệp Từ Huy. Gian phòng ngục vẫn y như lúc chàng từ trên cửa sổ cao nhìn xuống, chỉ khác trong phòng ngục bây giờ chẳng thấy bóng thân mẫu chàng đâu cả.

Diệp Từ Huy cười gần một tiếng:

- Người ở trong phòng giam này đâu rồi?

Tên lãnh ban đáp:

- Bẩm thiếu hiệp, tiểu nhân vừa mới nói trong phòng giam này không có ai.

Chàng “hừ” một tiếng:

- Người nói không có ai, nhưng tại hạ rõ ràng nhìn thấy gia mẫu ở trong này.

Tên lãnh ban cúi gằm mặt:

- Có lẽ thiếu hiệp hoa mắt chẳng?

Tình hình này thực là coi thường chàng, chàng dựng cặp lông mày giận dữ:

- Nói bậy, vừa rồi trong này rõ ràng có người, các người định làm trò quỷ gì thế?

Lữ trang chủ nhân vì con trai đang bị trọng thương, trong lòng chẳng vui vẻ gì tuy ngoài mặt hòa hoãn để yên đẹp cổ nhin đau thương, bây giờ không thể nhin được nữa bật một tiếng cười lạnh lẽo: - Toàn bộ khu ngục thất này chỉ giam giữ một người duy nhất là Huyết thủ ác sát Hương Đông Dương, lệnh đường ở đâu vào đây được? Phải chăng thiếu hiệp cố ý tìm lý do để náo loạn?

Diệp Từ Huy lửa giận đang bốc, tâm thần không thể khống chế, trừng mắt nhìn lại lão:

- Ai tìm lý do náo loạn, tại hạ cho rằng các người đã ngầm di chuyển người đi rồi.

Lữ trang chủ cười ha hả:

- Thiếu hiệp không nghe lão phu là loại người thế nào ư? Cần gì lão phu phải làm việc đê tiện dối trá ấy?

Chàng cười gằn:

- Bọn đệ tiện dôi trá thường hay làm ra vẻ ngoài thanh cao lắm.

Nét mặt Lữ trang chủ trắng bạch vì giận. Huyền Diệu đạo trưởng thở dài quay sang Diệp Từ Huy:

- Thiếu hiệp, xin bớt cơn lôi đình nghe một lời của bản đạo.

Chàng vẫn chưa nén được giận gắt liền:

- Nói gì thì nói đi!

Huyền Diệu đạo trưởng là sư đệ của chương môn nhân Võ Đang, địa vị trong võ lâm rất cao được mọi người tôn kính đã quen lần này là lần đầu tiên bị một người trẻ tuổi khinh mạn, nét mặt đạo trưởng biến sắc. Cuối cùng, cổ dẫn lửa giận thở dài một tiếng nhẹ: - Thiếu hiệp có thể kể cho bản đạo nghe tất cả tình hình mà thiếu hiệp thấy tận mắt chăng?

- Có gì không được?

Liền đó chàng đem chuyện nhìn thấy tận mắt ra kể lại, sau cùng chàng chỉ vào mặt tên lãnh ban:

- Tên này lúc ấy đã gia mẫu một cước.

Tên lãnh ban hết sức kinh ngạc, không đợi Huyền Diệu đạo trưởng hỏi liền cướp lời biện bạch:

- Trời ơi! Tiểu nhân nào dám làm chuyện như thế?

Còn Huyền Diệu thì chỉ biết lắc đầu:

- Thiếu hiệp, như lời thiếu hiệp nói thì quả là có lý, nhưng chuyện này thật khó có thể xảy ra vì gian ngục thất này người ngoài không thể vào, người trong không thể ra do đó làm sao tin lời kể của thiếu hiệp cho được?

Chàng cười gằn:

- Tin hay không tin là việc của các người, tại hạ chỉ cần gặp gia mẫu.

Huyền Diệu đạo trưởng:

- Trong này sự thực không có lệnh đường, thiếu hiệp cứ việc tra xét.

Chàng “hừ” lạnh tanh:

- Không cần tra xét gì nữa vì các người đã chuyển gia mẫu tại hạ đi rồi.

Lữ trang chủ quát lớn:

- Thiếu hiệp nhất định vu cho chúng ta làm chuyện ấy ư?

Huyền Diệu đạo trưởng lắc đầu than thở:

- Thiếu hiệp, điều làm lẫn này nếu không làm rõ được thực bất hạnh cho giới võ lâm ta.

Chàng lạnh lùng buông một câu:

- Tất cả là do quý phái gây nên cả.

Rồi chuyển thân đi ra phía ngoài. Đến cánh cửa bốn tên thủ vệ đã hoành

thân tới chận ngang lối ra. Hai mắt Diệp Từ Huy ảm diện sắc máu, chàng quát: - Với mấy tên vụng về các người mà đòi ngăn cản bản thân...

Sau lưng chàng Huyền Diệu đạo trưởng ra lệnh:

- Tránh đường, không được ngăn cản Diệp thiếu hiệp.

Diệp Từ Huy quay đầu nhìn lại đạo trưởng, đe dọa một câu:

- Tại hạ mà ra khỏi đây, coi như các người hết cơ hội đó.

Huyền Diệu đạo trưởng vội nói:

- Võ Đang phái quang minh chính đại không bao giờ làm việc hại người.

Diệp Từ Huy cười gằn bước chậm ra ngoài cửa ngục thất... Đột nhiên, sau lưng chàng vọng tới tiếng hô hoán: - Thiếu hiệp xin chậm lại một bước.

Thanh âm ấy không phải của Lữ trang chủ, cũng không phải của Huyền Diệu đạo trưởng, hoàn toàn xa lạ với chàng. Diệp Từ Huy xoay thân lại: - Người là người nào?

Thanh âm ấy từ trong phòng ngục vọng ra:

- Lão phu Hưởng Đông Dương.

Chàng hỏi tiếp:

- Người có chuyện gì?

Tiếng Hưởng Đông Dương:

- Lão phu biết lệnh đường hiện ở đâu.

Diệp Từ Huy sáng mắt:

- Lời ấy thật chẳng?

- Thiếu hiệp, thiên vạn chớ nghe nó nói bậy nói bạ.

Nhân ảnh chuyển động, Huyền Diệu đạo trưởng và Lữ trang chủ đồng thời phi thân đến trước mặt Diệp Từ Huy. Mắt chàng bắn ra tia hung quang dán chặt vào mặt họ, chàng lạnh giọng: - Buồn cười thật, các người nói bậy nói bạ lại bảo người khác nói bậy nói bạ?

Huyền Diệu đạo trưởng khỗ sở:

- Thiếu hiệp lầm rồi.

Chàng vặn lại:

- Nếu nói tại hạ làm các vị còn lầm lớn hơn. Với thanh danh của Võ Đang phái mà lại làm chuyện vô sỉ như thế.

- Thiếu hiệp quá thành kiến. Ôi...

- Gia mẫu do tại hạ nhìn thấy tận mắt, sao gọi là thành kiến?

Huyết thủ ác sát Hưởng Đông Dương thêm dầu vào lửa cười ha hả:

- Võ Đang là đồ trâu chết đâu biết gì là liêm sỉ đại trượng phu dám làm dám chịu.

Việc đã đến thế này còn cô lấy vải thưa che mắt thánh sao được?

Trong tiếng cười Hướng Đông Dương vận dụng nội công của “Huyết thủ thần công”, lão ấy và Diệp Từ Huy cùng luyện một loại “Huyết thủ thần công”, khí chất tương đồng, nên khiến Diệp Từ Huy nghe tiếng cười rất sáng khoái.

Loại công phu “Huyết thủ thần công” này thật là kỳ quái, hiện tại chàng đã biết loại công phu này là tà đạo, lúc nào cũng phải tự cảnh giác, không nên tùy tiện triển khai nó nhưng khi lửa giận bốc lên lại bị “Huyết thủ thần công” chinh phục che lấp ý chí của chàng. Hiện giờ bị Huyết thủ ác sát hiển lộ công lực, tâm linh chàng như bị khống chế.

Huyền Diệu đạo trưởng và Lữ trang chủ nghe tiếng Hướng Đông Dương nói liền biến sắc mặt, Huyền Diệu hoảng hốt nói với họ Lữ: - Lữ sư huynh, công lực của lão ma này khôi phục từ bao giờ vậy?

Lữ trang chủ ngượng ngùng lắc đầu:

- Tiểu huynh rất thẹn vì hoàn toàn không biết.

Huyền Diệu vội vàng:

- Sư huynh hãy ra báo cho Vân Hạc sư thúc biết, để tiểu đệ ứng phó trong này cho.

Lữ trang chủ và Huyền Diệu đạo trưởng là tục gia đệ tử ngang bỏi phận với nhau, kể về tuổi tác họ xung với nhau là sư huynh đệ nhưng kể về chức vị trong môn phái Lữ trang chủ lại thấp hơn Huyền Diệu đạo trưởng, do đó phải vâng lệnh của đạo trưởng.

Lữ trang chủ gạt nhẹ đầu đang định bước ra bỗng Diệp Từ Huy cười gằn một tiếng nói:

- Hiện tại, không ai được bước ra khỏi đây một bước.

Vừa nói chàng vừa đề công lực lên, mắt phát ra hung quang sát khí. Lữ trang chủ thầm giật mình cũng vội đề công lực tiếp tục cử bộ bước ra. Diệp Từ Huy hoành thân chặn ngang người họ Lữ gầm lên: - Người đứng lại ngay cho ta.

Trong giang hồ Lữ trang chủ cũng là nhân vật có tên tuổi, từ khi xuất đạo đến nay chưa hề bị người quát tháo vô lễ. Lần này họ Lữ không thể chịu nhịn được, sắc mặt biến đổi “hừ” một tiếng: - Người hãy tránh ra cho ta.

Cùng với câu nói song thủ múa len đánh liền một chương. Diệp Từ Huy vẫn sừng sững án ngữ trước mặt lão đưa cao chương thế “Huyết thủ thần công” ra nghênh chương.

Lữ trang chủ đánh ra chính là nội công căn chương tối nhu của Võ Đang phái, xem như nhẹ nhàng nhưng thực là có uy lực kinh người. Hai bên chương lực chạm nhau phát ra “ùm” một tiếng, Diệp Từ Huy vẫn đứng vững

như núi không động mảy may.

Còn thân hình Lữ trang chủ bất giác lùi lại liên tiếp ba bước mới ổn định thân hình, nhưng khí huyết nội tạng nhộn nhạo, sắc mặt tức thì ửng đỏ. Tiếp đó, chỉ thấy lão hơi rung thân mấy cái phải ngồi hẫng xuống đất nhắm hai mắt lại vận công điều tức.

Một chuông Diệp Từ Huy đã đả thương Lữ trang củ, chàng bèn không lý gì đến lão, cất bước nhắm hướng thanh âm trong ngực phòng của Hường Đông Dương bước tới.

Huyền Diệu đạo trưởng hoành thân ngang đầu chàng thái độ cương quyết không cho chàng tiến bước. Diệp Từ Huy bị ngăn trở liền dừng chân: - Đạo trưởng hy vọng đạo trưởng nhường đường cho tại hạ.

Huyền Diệu đạo trưởng:

- Thiếu hiệp còn nhớ đã hứa với bản đạo những gì không?
- Tại hạ không quên nhưng các người đã làm mất lòng tin của tại hạ rồi, các người cứ giao gia mẫu cho tại hạ, tại hạ sẽ quay ra liền, còn không tại hạ phải làm cho ra lẽ.

Trong ngực phòng lại vọng ra âm thanh của Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương:

- Thiếu hiệp hứa với chúng những gì?

Chàng đáp:

- Ta hứa không cứu thoát ngươi.

Hường Đông Dương nói ra:

- Đại trượng phu nói ra một lời tứ mã nan truy, ngươi đã hứa hãy giữ lấy lời.

Chàng kinh ngạc:

- Lão tiên bối, sao...?

Hường Đông Dương nói:

- Nếu lão phu hứa với ngươi tất cũng phải giữ lời.

Chàng mê hoặc:

- Thế còn...

Tiếng Hường Đông Dương gầm lên:

- Ta tự ra được rồi...

Vừa dứt tiếng bỗng nghe trong ngực vang lên một tiếng kim loại chấn động, tiếng vang ngân vừa dứt cửa ngực đỏ “ầm” xuống, một lão nhân tóc dài quét đất sừng sững bước ra, trên cổ tay lão vẫn còn đeo sợi xích sắt dài hơn ba tấc. Huyền Diệu đạo trưởng tái mặt: - Ngươi... mà đầu này làm cách nào bắt được sợi hàn thiết kim tỏa này?

Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương nói mau:

- Các ngươi hãy nghĩ kỹ mà xem.

Tiếp đó, lão quay lại Diệp Từ Huy gật đầu ra lệnh:

- Chạy, lão phu dẫn ngươi tìm lệnh đường.

Thân hình Huyền Diệu đạo trưởng động liền, lời nói của lão ma đầu vừa hết, lão múa liên hữu chưởng, tiếng gió rít lên, sợi xích sắt trong tay quét tới Huyền Diệu đạo trưởng.

Huyền Diệu đạo trưởng vội thi triển cước pháp “Thất tinh chuyển đầu” cuốn thân tránh xích. Bộ pháp Thất tinh của Võ Đang diệu tuyệt nhất thiên hạ, lúc này Lữ trang chủ cũng thi triển Thất tinh bộ pháp tránh chiêu thế nhanh như điện của Diệp Từ Huy, nhưng lần này Huyền Diệu đạo trưởng không hoàn toàn tránh được thế quét của Hường Đông Dương. Chỉ nghe đạo trưởng kêu lên “ôi chà” hai tiếng, xích đã quét lão lăn xuống đất.

Hường Đông Dương quát to:

- Tiểu đạo sĩ, hôm nay ta tha chết cho đó.

Lão ma đầu vượt qua Diệp Từ Huy chạy ra ngoài. Lúc này mấy tên thủ vệ thấy Lữ trang chủ và Huyền Diệu đạo trưởng đều thụ thương nào dám ngăn trở thi nhau chạy mất.

Hồi 24 - Ma Công Che Bản Tính

Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương bật cười ha hả:

- Hôm nay lão phu thấy lại mặt trời nên tạm tha cho mạng sống các người.

Hướng Đông Dương chạy trước, Diệp Từ Huy chạy sau vọt thân ra khỏi thạch thất, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy ngoài Vân Hạc đạo trưởng còn có thêm bảy đạo sĩ khoảng tuổi năm mươi nữa đều hoành kiếm ngang ngực đứng sau lưng Vân Hạc đạo trưởng.

Hướng Đông Dương cười vang động:

- Lão trâu già Vân Hạc này thật khéo giữ lễ kéo lũ đạo sĩ đến nghênh tiếp lão phu.

Vân Hạc đạo trưởng biến sắc:

- Các người làm gì các sư diệt ta rồi?

- Hôm nay là ngày tốt của lão phu, do đó chúng nó cùng gặp may vẫn sống ở trong kia.

Vân Hạc đạo trưởng quét mắt qua Diệp Từ Huy:

- Diệp thiếu hiệp có biết hôm nay đã tạo ra ác nghiệt chăng?

Chàng cười đáp:

- Đạo trưởng không thả gia mẫu còn hỏi gì tại hạ?

Thân hình chàng lướt tới trước mặt Hướng Đông Dương:

- Chúng ta chạy hướng nào để tìm gia mẫu đây?

Hướng Đông Dương đáp:

- Lệnh đường đã bị đưa ra khỏi “Tích ngọc sơn trang” này, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi hãy nói.

Diệp Từ Huy rút phăng “Thất tinh kiếm” chỉ vào mặt Vân Hạc đạo trưởng:

- Đạo trưởng tránh đường được không? Hay muốn tại hạ đả khái sát giới?

Mục quang Vân Hạc đạo trưởng vượt qua Diệp Từ Huy nhìn thẳng Hướng Đông Dương một lúc rồi thở dài:

- Hướng thí chủ khéo che đậy lắm đó!

Hướng Đông Dương cười ha hả:

- Hôm nay nếu không được gặp Diệp thiếu hiệp, lão phu thực không có mộng thoát thân được!

Đạo trưởng chuyển ánh mắt sang Diệp Từ Huy:

- Thiếu hiệp dám đỡ ba chương của bản đạo chăng?

Chàng đáp liền:

- Có gì không dám.

Hướng Đông Dương quát to:

- Không được, lão đạo sĩ cố ý kéo dài thời gian đợi viện thủ, lần trước lão phu bị mắc lừa đã bị chúng giam giữ ba mươi năm nay.

Diệp Từ Huy “a” một tiếng:

- Lão tiên bối nói có lý lắm.

Vân Hạc đạo trưởng kêu lên:

- Thiếu hiệp...

Hướng Đông Dương cắt lời:

- Đồ trâu già im đi, đỡ chiêu đây!

“Soạt” một tiếng, Hướng Đông Dương đã múa vòng xích sắt trên cổ tay đập tới Vân Hạc đạo trưởng. Thế đập của họ Hướng mạnh như núi đổ ập xuống, xích sắt rít trên không trung thành những tiếng “vo vo” rất dễ kinh người. Vân Hạc đạo trưởng giật mình nghĩ thầm: “Không ngờ, lão ma đầu này ngấm ngấm khổ luyện trong lao ngục, và đã hoàn toàn khôi phục công lực và e chừng còn thâm hậu hơn trước nữa, hôm nay nếu để ma đầu thoát thân chắc chắn sẽ xảy ra một cơn gió tanh mưa máu chứ chẳng chơi!”.

Vừa khởi niệm đạo trưởng vừa rút trường kiếm triển khai thành một đạo cầu vòng, đầy trời toàn là hoa kiếm đâm thẳng tới Hướng Đông Dương.

Chỉ thấy một phiến sắt ngấm vào nhau. Thực là một cảnh long tranh hổ đấu hiểm thấy trong võ lâm. Diệp Từ Huy và bảy đạo sĩ kia ngây mắt ra nhìn quên cả động thủ.

Hướng Đông Dương nhìn thấy Diệp Từ Huy chưa kịp xuất chiêu tấn công cùng lúc, tức giận quát to:

- Đồ tiểu tử ngu sao ngươi chưa động thủ hợp lực với ta giải vây chạy mau, đợi bọn cao thủ chúng kéo đến, chúng ta bị bắt cả bọn nữa hay sao?

Lúc ấy Diệp Từ Huy mới giật mình vũ lộng đoản kiếm thân hình chuyển động tiến sát tới Vân Hạc đạo trưởng. Hai người tấn công Vân Hạc khiến lão đạo trưởng lâm vào thế nguy đành phải buộc lùi lại. Bảy tên đạo sĩ sau lưng Vân Hạc đạo trưởng không ngờ Diệp Từ Huy hợp thủ với Hướng Đông Dương tấn công Vân Hạc đạo trưởng.

Vân Hạc đạo trưởng, Hướng Đông Dương, Diệp Từ Huy có thể nói ra ba nhân vật có công lực cao nhất hiện nay, thân ảnh lại cực mau hơn cả điện chớp. Khi thân ảnh Diệp Từ Huy lướt tới, cả bọn đạo sĩ chưa kịp chuyển niệm ba người đã phân thắng bại.

Chỉ nghe Huyệt thủ ác sát Hướng Đông Dương gầm lên một tiếng:

- Đồ trâu già, cút đi cho ta!

Tiếp đó là tiếng ho trầm uất, Vân Hạc đạo trưởng đảo người phi thân vọt

ra, thì ra đạo trưởng đã bị một thể xích quét trúng đùi phải. Tuy đạo trưởng đã luyện được cương khí hộ thân nhưng do sợi xích sắt được đúc bằng thứ hợp kim kỳ dị đồng thời được Hướng Đông Dương phổ vào chân nguyên nội lực, do đó bị trúng một đòn này, bắp đùi Vân Hạc đạo trưởng tuy không bị gãy nhưng cũng bị thương rất nặng, đạo trưởng lùi thân ra nhưng đứng không vững đành phải ngồi xuống đất.

Hướng Đông Dương cười ha ha:

- Đồ trâu già, hôm nay là ngày xui xẻo của ngươi, mới hận bị giam gần ba mươi năm lão phu sẽ trả xong.

Vòng xích sắt trong tay lão xoay tròn tiến về phía Vân Hạc đạo trưởng. Vừa lúc ấy bảy đạo sĩ đã tiến lên vây tròn lấy Vân Hạc đạo trưởng bày một kiếm trận nghiêm mật bảo vệ đạo trưởng.

Hướng Đông Dương vẫn nghiêm nhiên tiến tới như không coi kiếm trận vào đâu.

Hốt nhiên linh đài Diệp Từ Huy sáng lên, quát to:

- Lão tiên bối, thời cơ thoát thân hiếm có, chúng ta phải rời sơn trang mau thôi.

Vừa cất tiếng thân ảnh chàng vừa vọt ra hướng ngoài sơn trang. Hướng Đông Dương thấy chàng phi hành như chớp, không còn ai tiếp ứng không dám chân chừ bèn chỉ vào mặt Vân Hạc đạo trưởng: - Lão trâu già, hôm nay lão phu tha cho ngươi, lần sau còn gặp mặt, ngươi cẩn thận đấy.

Chuyển thân, lão hú lên một tiếng dài biến mất.

Diệp Từ Huy rời khá xa “Tích ngọc sơn trang” mới dừng lại đợi Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương, khi lão chạy tới, chàng hỏi: - Lão tiên bối, chúng đem gia mẫu đến nơi nào xin chỉ giáo. Vẫn bối rất nóng lòng tìm gia mẫu.

Hướng Đông Dương mỉm cười:

- Không việc gì gấp, đương nhiên lão phu sẽ dẫn ngươi tới, ngươi không thấy lão phu thế này đi đường rất bất tiện sao...

Ngừng lại một chút, lão tiếp:

- Thứ nhất, lão phu phải chặt đứt hai sợi dây xích sắt này, sau đó lão phu phải tắm rửa thay đổi quần áo, như vậy mới tiện tìm lệnh đường.

Lúc ấy Diệp Từ Huy mới chú ý nhìn lão, thực lão chẳng ra cái gì cả, người không ra người, quỷ không ra quỷ nếu đi trên đường quả rất bất tiện. Chàng chau mày: - Xin lão tiên bối cho biết địa điểm gia mẫu bị giam cầm, võ công có thể một mình tìm tới được.

Hướng Đông Dương vừa đáp vừa hỏi:

- Âm Dương cốc, người có nghe danh này bao giờ chưa?

Chàng giật mình:

- Chưa hề nghe, nó ở vùng núi nào?

- Theo lão phu biết có ba nơi tên là Âm Dương cốc, một ở vùng núi Vu Sơn, một ở gần Kim Đỉnh Lô sơn, còn một trong Tuyết Phong Sơn... lúc ấy lão phu chỉ nghe nói chúng đem lệnh đường đưa đến Âm Dương Cốc còn đến Âm Dương cốc nào, lão phu cũng không biết.

Diệp Từ Huy trầm ngâm:

- Vu Sơn cốc cách nơi đây cũng gần, có lẽ là Âm Dương cốc ở Vu Sơn.

Hướng Đông Dương gật đầu:

- Có lẽ thiếu hiệp nghĩ không sai, Vu Sơn chu vi hơn trăm dặm, Âm Dương cốc lại nằm ở nơi thâm sơn không ai bén mảng tới, nếu không có người am tường quen thuộc đường lối cũng rất khó tìm ra, thiếu hiệp làm sao tìm được?

Diệp Từ Huy hỏi:

- Lão tiên bối có rõ đường lối nơi ấy không?

- Cả ba nơi ấy năm xưa lão phu đều đã từng qua, với công phu cước bộ của thiếu hiệp nếu muốn tìm khắp cả ba nơi cũng mất ít ra là nửa tháng...

Chàng đề nghị:

- Vậy xin phiền lão tiên bối dẫn đường.

Chàng chưa hết lời Hướng Đông Dương đã cười ha hả:

- Thiếu hiệp vẫn coi lão phu là ngoại nhân ư? Lần này nếu không có thiếu hiệp đến “Tích Ngọc sơn trang” với sức lực của một người như lão phu làm sao có hy vọng thoát thân, nói tóm lại thiếu hiệp chính có đại ân cứu mạng lão phu, lão phu hiềm gì mà không dẫn thiếu hiệp đi tìm lệnh đường?

Tiếp đó lão lắc hai sợi dây xích cười khỏ:

- Chỉ vì hai sợi dây quỉ quái này không thể trừ ngay nó đi không xong. Lão phu nhìn thấy thiếu hiệp có thanh bảo kiếm ánh sáng rực mắt hình như không phải vật phàm, xin cho lão phu thử nhìn kỹ.

Chàng rút thanh Thất tinh đoản kiếm đưa cho Hướng Đông Dương:

- Mời lão tiên bối xem qua xem có chỗ dùng được chăng?

Hướng Đông Dương đỡ lấy thanh kiếm cong ngón tay khẽ búng một cái, thân kiếm phát ra một tiếng ngân nga như tiếng rỗng kêu trên không cực kỳ trong trẻo, lão buột miệng khen: - Hảo kiếm, hảo kiếm!

Anh kiếm lóe lên vươn ra thu lại mấy cái, chém sắt như chém bùn, hai sợi xích sắt liền rơi loảng xoảng xuống đất. Lão dâng kiếm trả lại cho Diệp Từ Huy. Tóc lão dài che cả mặt, quần áo lam lũ không giống ai nhưng thái độ

khi chém rụng xích sắt rất quang minh lỗi lạc, không nhìn bảo kiếm tiếc rẻ một chút nào đưa trả cho chàng liền.

Trong giang hồ Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương khét tiếng là một lão ma đầu tàn ác nhưng lúc này dưới mắt Diệp Từ Huy chỉ là một lão nhân đau khổ dễ mến, lão trao trả kiếm cho chàng rồi than thở: - Từ rất lâu rồi lão phu chưa hề được ăn một bữa no, chúng ta hãy tìm cái gì ăn trước đã sau đó sẽ tắm rửa sau.

Diệp Từ Huy không dám dẫn lão tới khách điểm, vội vàng phi hành ra thị trấn nhỏ gần đó sắm sửa đủ quần áo rượu thịt mang về cho Hường Đông Dương. Sau khi ăn uống no nê, tắm rửa thay quần áo Hường Đông Dương đã biến thành một lão nhân khá phương phi cốt cách. Nhân vì họ Hường vốn là bậc lão tiền bối từng học qua “Huyết thủ thần công”, chàng mới đem mọi thắc mắc của chàng về môn kỳ công này ra hỏi lão, tại sao sau khi luyeen “Huyết thủ thần công” chàng lại gần như thay đổi tâm tính không không chế được nó? Thì ra vì bản bí kíp “Huyết thủ thần công” chàng luyện tập chính là bản do Hường Đông Dương tự tay viết và cũng chính lão đã tự tay xé bỏ trang đầu tiên chép chân ngôn tinh túy của “Huyết thủ thần công”. Trước khi đọc cho chàng nghe trang chân ngôn ấy, Diệp Từ Huy và Hường Đông Dương kết bái làm nghĩa huynh nghĩa đệ vì theo môn phái của lão tiền bối họ Hường “Huyết thủ thần công” không thể truyền thụ cho người ngoài.

Sau khi làm lễ tế trời đất, gọi nhau bằng “nghĩa huynh” và “lão đệ”, bỗng nhiên Hường Đông Dương sực nhớ:

- Lão đệ, ta vừa nhận được ám hiệu của các bằng hữu, dường như lệnh đường không còn ở “Âm Dương cốc” nữa rồi.

Diệp Từ Huy giật mình:

- Nghĩa huynh nói đùa chăng? Cứu gia mẫu là chuyện hết sức hệ trọng, gia mẫu không ở “Âm Dương cốc” thì ở đâu?

Hường Đông Dương bí ẩn:

- Lão đệ cứ theo ta về nhà ta ở Vu Sơn, đến đó sẽ biết lắm điều hay.

Nói xong, không đợi chàng trả lời, lão đã phi thân lên đường nhắm hướng núi Vu Sơn. Con đường này chàng chưa hề đi qua nên đành cứ bám theo chân Hường Đông Dương vượt qua những dãy núi trùng điệp.

Hai ngày hôm sau hai người đến trước hai ngọn núi đứng song song cao ngất mây trời, giữa có một đường sơn kính chạy ngoằn ngoèo theo chân núi rất nhỏ hẹp. Theo con đường sơn kính ấy đi thêm bốn năm dặm nữa là tới một khu rừng rậm đầy lá khô phủ kín mặt đất bốc lên một mùi hắc khí vì lá chết từng lớp lâu ngày không được thu dọn.

Hướng Đông Dương dừng chân trong khu rừng ẩm đạm ấy hú lên một hồi dài.

Diệp Từ Huy hỏi:

- Lão ca ca, chẳng lẽ nhà của ca ca ở trong khu rừng này ư?

Chàng vừa dứt tiếng trong khu rừng đã có một thân ảnh xuất hiện, thân pháp cực kỳ mau lẹ, khinh công dị thường, chạy thẳng tới lắc lư vài cái đã đến trước mặt Hướng Đông Dương, thì ra là một lão bà ước trên sáu mươi, tóc trắng phau nhưng mặt cực kỳ xấu xí.

Lão bà ấy đến trước Hướng Đông Dương cười lạnh một tiếng:

- Tiểu muội chào mừng đại ca trở về.

Lý ra anh em gặp nhau lâu ngày phải vui mừng cảm kích khôn xiết, trái lại lão bà chỉ nói lạnh lùng một câu và nét mặt chẳng có tí gì là mừng rỡ cả. Hướng Đông Dương xua tay: - Hiền muội khỏi cần khách khí, mười mấy năm nay ta thật làm khổ hiền muội.

Lão thái bà vẫn giữ thái độ lạnh nhạt:

- Không sao đâu.

Hướng Đông Dương chỉ Diệp Từ Huy:

- Ngu huynh có nhận một huynh đệ, y tên là Diệp Từ Huy là công tử con trai Diệp lão hiệp, hiền muội cứu thoát Diệp lão phu nhân chưa?

Lão thái bà nhìn chàng với đôi mắt thăm dò hình mũi “hù” một tiếng đáp:

- Đương nhiên cứu thoát rồi.

Hướng Đông Dương quay sang Diệp Từ Huy:

- Huynh đệ, đó là thất tỷ của ngươi đó. Năm xưa nổi tiếng là Lãnh Diện Kiêu Oa, người cứ gọi là Lương thất tỷ là được.

Ấn tượng đầu tiên của chàng đối với lão thái bà này chẳng có gì tốt, nhưng chàng vốn là người ôn hòa không lộ vẻ gì khác lên sắc mặt, chỉ hơi mỉm cười ôm quyền thi lễ: - Tiểu đệ Diệp Từ Huy xin ra mắt thất tỷ.

Lão thái bà hơi gật đầu, không thêm nói một lời, chuyển thân đi luôn. Hướng Đông Dương gọi chàng theo sau:

- Thất tỷ của ngươi là một người tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng rất nhiệt tâm, hề càng lãnh đạm với ai tức là càng thích người đó, ngươi đừng lấy làm lạ.

Khu rừng này dài có hơn năm dặm nên tuy thân pháp ba người rất mau nhưng phi hành cũng mất không ít thời gian. Vượt qua khu rừng thì trời vừa sáng, trước mặt hiện ra một gian nhà lợp xây bằng đá, nhìn ngoài có vẻ tầm thường nhưng bên trong không kém phần hoa lệ đường hoàng. Chỉ có trước cửa vắng tanh không một bóng người. Vào trong sân cỏ hoang mọc rậm rạp,

có lẽ vì mười mấy năm vắng mặt Hường Đông Dương nên không có ai chăm sóc. Bước lên thạch cấp tiến vào đại sảnh, không ngờ trong đại sảnh đông tới hai ba chục người.

Diệp Từ Huy nhìn lướt qua, có đủ cả nam cả nữ, người nhỏ tuổi nhất cũng là trên ba mươi, còn kẻ lớn tuổi e trên bảy, tám mươi. Tất cả náo nhiệt chào đón Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương trở về. Hường Đông Dương cũng hết sức cao hứng chào đón mọi người.

Sau một lúc giới thiệu, Diệp Từ Huy mới biết họ đa số đều là trợ thủ của Hường Đông Dương khi xưa, rất lâu mới giới thiệu hết mọi người với chàng và mới hàn huyên xong, Hường Đông Dương liền dẫn chàng ra đại sảnh vòng về phía hậu viện có một dãy phòng. Bước vào một phòng, đầu tiên Diệp Từ Huy nhìn thấy là một lão phụ nhân mặc y phục rất hoa lệ, chàng bật kêu: - Mẫu thân!

Vội bước mau tới quỳ xuống dưới chân lão phụ nhân:

- Hải nhi đáng chết hại lão nhân gia chịu bao khổ sở, hải nhi xin nhận tội.

Diệp lão phu nhân đỡ chàng lên:

- Được, con không nên tự trách. Bây giờ chúng ta có thể về được rồi.

Chàng đứng dậy quay đầu định gọi Hường Đông Dương đến, không ngờ Hường Đông Dương đã mất bóng từ bao giờ. Chàng bật gọi: - Lão ca ạ..

Liền chạy ra cửa nhìn theo. Chỉ thấy một nữ nhân ước ba mươi tuổi bước vào bầm báo:

- Sơn thủ xin chuyển đến Diệp gia lời cáo lỗi. Diệp gia mẫu tử đoàn viên ắt cần phải hàn huyên, sơn chủ không tiện có mặt, sơn chủ xin cáo lui sửa soạn yến tiệc mừng Diệp gia.

Chàng đành “đa tạ” hai tiếng quay vào với thân mẫu. Diệp lão phu nhân vỗ vào chiếc ghế, bảo chàng ngồi xuống, bà than dài một tiếng: - Từ Huy, nơi này là nơi nào sao con tìm tới nơi được?

Chàng kinh ngạc sức nhớ:

- Nơi này là nơi nào con cũng quên chưa hỏi... tâm trí con chỉ nhớ tới mẹ cũng chẳng cần biết nơi này là đâu..... - Thế sao con tìm đến đây được?

Chàng bèn kể lại mọi việc cho mẹ nghe.

Nghe xong mẹ chàng nói:

- Mẹ đến đây trước con nửa ngày... người huynh đệ của con là người như thế nào?

Chàng hơi do dự một chút rồi đáp:

- Là Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương.

Diệp phu nhân giật mình:

- Sao con lại kết huynh đệ với người ấy?

Trước mặt mẹ, chàng không dám giấu tư hào, liền kể lại hết đầu đuôi. Diệp phu nhân “a” một tiếng:

- Thì ra bọn bắt mẹ chính là Võ Đang phái...

Liền đó bà lắc đầu cảm khái:

- Võ Đang là đại môn đại phái, không ngờ lại làm như thế.

Trong đầu chàng lóe lên một ý nghĩ, chàng hỏi:

- Mẹ, thì ra mẹ chưa biết người bắt mẹ là Võ Đang phái ư?

- Không biết. Suốt dọc đường mẹ bị chúng bịt mắt điểm huyết, chỉ khi bị giam vào thạch thất mẹ mới được chúng giải huyết.

- Mẹ Oì, bên cạnh phòng giam của mẹ là phòng giam của Hường ca ca đây, mẹ không biết Hường ca ca nhưng chính Hường ca ca là người cứu mẹ thoát khỏi tay bọn Võ Đang đây.

Diệp phu nhân bỗng thở dài:

- Chuyện đã qua rồi, nhưng nơi đây không phải là một nơi tốt, chúng ta nên rời khỏi mau thôi.

Hai mẹ con hàn huyên một lúc bất tri bất giác mặt trời đã ngã về tây, trong phòng đã thấp đèn từ lúc nào. Đột nhiên một chuỗi cười ha hả vọng tới, Hường Đông Dương bước vào. Diệp Từ Huy vội vàng đứng dậy cùng mẹ nghênh đón, Diệp phu nhân nghiêng thân hành lễ: - Mẹ con vẫn bồi...

Bà vừa nói hai tiếng “vẫn bồi” Hường Đông Dương đã xua tay vội chặn lời:

- Phu nhân, lão phu và lệnh lang đã kết làm huynh đệ vong niên, phu nhân...

Không đợi họ Hường nói hết câu, Diệp phu nhân cắt lời:

- Lão tiên bồi, xin nghe văn bồi nói một câu, Từ Huy trẻ tuổi chưa biết gì, chẳng hiểu trời cao đất dày quên kính trọng, lỗi ấy là của văn bồi...

Hường Đông Dương cau mày:

- Phu nhân nói không phải là sai nhưng chuyện giữa lão phu và lệnh lang còn có ẩn tình riêng chứ không phải lệnh lang không biết kính trọng, điều ấy phu nhân không nên trách móc lệnh lang.

Mục quang Diệp phu nhân chuyển qua Diệp Từ Huy:

- Còn có ẩn tình gì?

Chuyện gì xưa nay chàng đều không dám giấu mẹ mảy may nhưng duy nhất chuyện chàng luyện tập “Huyết thủ thần công”, vì sợ mẹ lo lắng, chàng chưa dám kể, bây giờ bị mẹ vặn hỏi, chàng đành ấp úng đáp: - Nhân vì hải nhi tập một loại võ công có quan hệ đến tâm pháp sư môn của Hường lão ca

do đó phải nhận nhau làm huynh đệ để tiện sự nghiên cứu.

Diệp lão phu nhân không thể không hỏi:

- Không nhận nhau làm huynh đệ không được sao?

Hướng Đông Dương đáp:

- Nếu nói về lão phu, điều ấy phạm vào đại tội trong môn quy nên mới phải kết huynh đệ rồi mới cùng nhau nghiên cứu được. Chuyện kết huynh đệ giữa lão phu và lệnh lang đã có lẽ cáo với đất trời, xin phu nhân chuẩn nhận.

Diệp lão phu nhân thở dài:

- Không phải vấn đề không đồng ý, chỉ giận vì Từ Huy không biết khinh trọng, phải chi nó bái làm môn hạ của lão tiên bối thì hợp lẽ hơn.

Hướng Đông Dương bật cười ha hả:

- Lệnh lang là bậc tuyệt tài đời này, lão phu không dám có vọng tưởng ấy, hiện nay được làm huynh đệ với lệnh lang đã là quá vọng rồi, phu nhân khỏi nhắc tới chuyện này nữa.

Diệp phu nhân cứ lắc đầu hoài:

- Đành vậy, chuyện giữa lão tiên bối với nó có lẽ là do duyên phận, các người cứ xưng với nhau là huynh đệ nhưng còn giữa văn bối và lão tiên bối, chúng ta vẫn phải xưng hô theo bối phận trong giang hồ, không nên thay đổi.

Hướng Đông Dương cả cười:

- Xin phu nhân khỏi cần khách sáo.

Diệp phu nhân đáp:

- Lễ là phải như thế, nếu không văn bối không an tâm.

Hướng Đông Dương “ôi chà” hai tiếng:

- Phu nhân câu nệ lễ nghĩa như thế, lão phu còn biết nói gì? Thôi, từ nay chúng ta cứ tùy ý xưng hô.

Sau đó Hướng Đông Dương mời hai mẹ con chàng tới đại sảnh nhập yến, điều lạ lùng trong bữa rượu chỉ có bốn người:

mẹ con chàng, Hướng Đông Dương và người tiểu muội già của lão mà lão gọi là Lương thất cô.

Giữa buổi tiệc, bỗng nhiên lão ngừng chén ngó Diệp Từ Huy:

- Lão phu xem ra lệnh đường nôn nóng có ý muốn trở về, nếu quả huynh đệ không ngại, lão phu xin truyền thụ cho huynh đệ tâm pháp bản môn ngay đêm nay, chỉ cần người ngồi tọa quan trong bảy ngày là có thể đưa lệnh đường trở về Chỉ Thủy sơn trang được rồi.

Diệp phu nhân quả thật có ý muốn về Chỉ Thủy sơn trang ngay nên nghe lời gợi ý của họ Hướng lấy làm vui mừng, không đợi Diệp Từ Huy, phu nhân buột miệng: - Điều đó thật hợp ý văn bối. Xin đa tạ lão tiên bối.

Hướng Đông Dương tươi cười:

- Trong thời gian Diệp Từ Huy tọa quan, lão phu cũng muốn làm một việc gì giúp phu nhân, ý phu nhân ra sao?

Lời lẽ của lão không có gì rõ ràng khiến Diệp phu nhân kinh ngạc:

- Xin lão tiên bối chỉ rõ.

Hướng Đông Dương chỉ Lương thất cô nói:

- Thất muội của lão phu đây năm xưa trên giang hồ nổi tiếng là thánh thủ về thuật thay đổi diện mạo con người, đối với cái mặt nạ da người trên đầu phu nhân, hoặc là nên cởi bỏ?

Diệp phu nhân vốn là người rất trầm ổn, lúc này vừa nghe Lương thất cô có thể lột cái mặt nạ trên đầu bà đã lâu, rất thích thúc kêu lên: - Có thật như thế?

Lương thất cô lạnh lùng nói:

- Ta tin chắc sẽ lột được cái mặt nạ ấy cho phu nhân trở về gương mặt thật cho phu nhân.

Diệp phu nhân rất kích động:

- Bị cái mặt nạ này trên đầu, vẫn bối khổ không nói nổi, chỉ cần lột được nó xuống dù có biến thành một lão bà xấu xí, vẫn bối cũng không hề hối hận.

Lương thất cô nói:

- Xấu xí thì không thể xấu xí được nếu phu nhân nguyên vốn không xấu.

Diệp phu nhân nghiêng thân:

- Như thế vẫn bối đa tạ, xin phiến lão tiên bối ra tay.

Tiệc tan, Diệp phu nhân và Diệp Từ Huy tạm chia tay người theo Lương thất cô, người theo Hướng Đông Dương về hai phòng khác nhau. Diệp phu nhân theo Lương thất cô vào một gian địa thất dưới mặt đất, gian địa thất này có tất cả ba phòng: phòng thứ nhất trên tường treo rất nhiều mặt da người đủ loại đủ kiểu khiến người nhìn thấy sợ lạnh gáy, phòng thứ hai bày đầy là đầu lâu sinh động như đầu người còn sống, không biết lão bà Lương thất cô này xử lý ra sao.

Trong gian phòng đầy những đầu người ấy, Lương thất cô dẫn Diệp phu nhân xem quanh các đầu người rồi nói:

- Phu nhân, sau khi lấy cái mặt nạ trên đầu phu nhân xuống, phu nhân muốn thay thế bằng cái đầu có bộ mặt nào? Tất cả đầu lâu ở đây đã được xử lý bằng dược vật, tùy tiện phu nhân cứ việc chọn lựa cho mình một bộ mặt tương lai.

Diệp phu nhân nhìn kỹ một lượt các đầu lâu đủ hết các khuôn mặt già trẻ xấu đẹp, phu nhân nghĩ thầm:

“Tuổi thực của ta năm nay đã gần tới năm mươi, con cái đều lớn, nên chọn cái nào cho thích hợp với thân phận.” Rồi đó phu nhân chọn một bộ mặt trên bốn mươi giao cho Lương thất cô.

Lương thất cô dẫn phu nhân vào gian phòng cuối cùng. Đây là gian phòng để thi hành thủ thuật. Lương thất cô cho phu nhân uống một chén nước và ba viên thuốc, Diệp phu nhân bỗng thấy thần trí mơ hồ rồi không còn biết gì nữa.

Khi phu nhân tỉnh lại đã thấy ở trong phòng mình trên đầu quần một lớp khăn trắng, trừ một chút chỗ hở ở miệng để ăn uống, còn toàn bộ đều bị che kín.

Bảy ngày công phu qua như chớp mắt, khi Diệp Từ Huy tọa quan xong, tâm cảnh phòng quả nhiên có bình tĩnh hơn rất nhiều. Hướng Đông Dương dẫn chàng về lại phòng Diệp phu nhân, lúc ấy lớp vải trắng trên đầu Diệp phu nhân chưa được lột ra nên không biết thủ thuật của Lương thất cô có hiệu quả gì không.

Lương thất cô cũng vừa tới nơi, lần này nét mặt lão bà có vẻ tươi vui đưa cho Diệp Từ Huy một con dao nhỏ:

- Từ Huy, ta cho ngươi được mở lớp vải cho phu nhân đó!

Diệp Từ Huy đón lấy lưỡi dao kêu lên:

- Mẹ, con động thủ đây.

Diệp phu nhân gật đầu:

- Con cứ động thủ.

Chàng vừa hạ thủ một cái từng lớp vải trắng trên đầu Diệp phu nhân rụng xuống, một gương mặt tươi tỉnh hiện ra. Diệp Từ Huy reo lên “a” một tiếng ném con dao xuống đất ôm lấy mẹ vui mừng kêu lên: - Mẹ..... mẹ Oi...

Lương thất cô đưa ra một cái kính đồng, mỉm cười:

- Huynh đệ, hãy cho mẹ ngươi xem thử kiệt tác của lão tỷ tỷ.

Diệp Từ Huy vội buông mẹ ra nhận tấm kính đưa cho mẹ:

- Mẹ xem này gương mặt mẹ thật là từ hòa hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn vào dung mạo của mình, Diệp phu nhân hân hoan gần bật khóc, cúi xuống bái lạy Lương thất cô:

- Đại ân đại đức của lão tiên bối, văn bối suốt đời không dám quên...

Lương thất cô mỉm cười đỡ Diệp phu nhân lên:

- Phu nhân không cần khách khí, chúng ta và lệnh lang vốn là huynh đệ, chuyện giúp nhau chút ít không nên nhớ làm gì.

Xưa nay Diệp phu nhân vốn nghe Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương là kẻ tàn ác nhất thiên hạ, không ngờ trong mấy ngày ở đây lão đối với mẹ

con phu nhân hoàn toàn không có chút gì ác ý, trái lại còn tốt hơn những người tốt khác khiến phu nhân không khỏi hoang mang. Thanh danh họ tuy xấu xem ra vẫn là người rất tốt, lời đồn sai lầm thực hại người không ít.

Sau đó mẹ con Diệp phu nhân từ giả huynh muội Hương Đông Dương quay về Chỉ Thủy sơn trang. Đường núi kỳ khu, không thể dùng xe hay ngựa gì được, mẹ con chàng đành phi hành ra hướng ngoài Vu Sơn.

Đi một mạch hơn mười dặm, bỗng nhiên Diệp phu nhân dừng chân, thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Diệp Từ Huy:

- Huyết thủ ác sát Hương Đông Dương tiếng ác đầy thiên hạ, hôm nay đối với mẹ con ta lại trở thành người rất tốt, thực khó mà luận định.

Nghe lời mẹ không giống như trước đây bà vẫn thù ghét điều xấu nữa, chàng thuận miệng đáp:

- Người ta làm ác làm thiện toàn do trong ý niệm, Hương lão ca ca bị Võ Đang phái giam giữ mười mấy năm ngồi diện bích hồi lỗi nên tính tình biến cải, hối hận sửa đổi thành người mới rồi.

Diệp phu nhân nhìn đứa con yêu:

- Thoạt đầu, mẹ quả có không yên tâm vì giao tình giữa con và y. Bây giờ hết hẳn...

Chưa hết lời, hốt nhiên bên tai chàng nghe thấy tiếng chân người, chàng hạ giọng xuống:

- Mẹ, có người đến, chúng ta tránh đi!

Diệp phu nhân mỉm cười:

- Sợ quái gì? Chúng ta đâu làm gì xấu?

Vừa dứt lời trước mặt nhân ảnh đã chuyển động, một đạo sĩ mặt đạo bào xám đã rơi thân xuống trước mặt cách họ hơn trượng. Diệp phu nhân lạnh lùng bảo con: - Từ Huy, chúng ta cứ tiến tới.

Bà cất bước tới trước, thân hình bà vừa động, thân ảnh đạo sĩ kia hoành ngang chặn lối đi. Diệp Từ Huy trợn mắt lướt tới trước mặt mẹ, nhìn đạo sĩ: - Đạo trượng có ý muốn gì?

Đạo sĩ rất lễ mạo cúi đầu làm lễ:

- Bần đạo xin hỏi phải chăng thiếu hiệp là Diệp thiếu hiệp?

Chàng gật đầu:

- Không sai, tại hạ là Diệp Từ Huy.

Đạo sĩ ấy nói:

- Bần đạo phụng lệnh tể chương môn nhân, xin mời thiếu hiệp theo bần đạo.

Diệp Từ Huy mỉm cười:

- Quý chương môn nhân còn biết tới tên tại hạ trong cõi giang hồ thực là vinh hạnh. Nhưng rất tiếc tại hạ còn bận nhiều việc, không tiện tuân lệnh, xin đạo trưởng về gặp quý chương môn báo rằng: ngày khác tại hạ sẽ xin đến bái yết.

Đạo sĩ ấy cười nhẹ:

- Tệ chương môn nhân đang ở rất gần đây, đi về không tốn bao nhiêu thì giờ, thiếu hiệp không thuận theo khiến bản đạo lấy làm khó nghĩ.

Diệp Từ Huy giương hai hàng kiếm mi:

- Ý của đạo trưởng là bắt buộc tại hạ phải đi?

- Không dám. Bản đạo vẫn lấy lễ mời thiếu hiệp.

- Nếu như tại hạ nhất định không đi?

- Nếu thiếu hiệp cương quyết như thế, bản đạo không biết sao hơn, chỉ còn biết cáo từ.

Nói xong cúi đầu làm lễ, chuyển thân đi luôn. Diệp phu nhân bật khen:

- Vị đạo trưởng này thật là khéo nói.

Diệp Từ Huy mỉm cười:

- Hẳn đâu chỉ khéo nói, tự biết mình không đủ sức nên sớm rút lui... Nếu hài nhi đoán không sai e rằng đằng trước còn nhiều điều bất ngờ đang đợi mẹ con chúng ta đó.

Diệp phu nhân lắc đầu than:

- Thiếu lâm Võ Đang đều là Thái Sơn bắc đầu trong võ lâm, Thiếu Lâm ra sao chúng ta không biết nhưng Võ Đang dùng thủ đoạn đối phó với ta, thực khiến ta có cảm giác chỉ là hư danh...

- Họ mưu hại ta không được sẽ còn giáng thêm họa xuống ta thực khó mà biết trước.

- Con cho rằng họ còn dùng mưu gì đối phó với ta nữa ư? Thôi chúng ta hãy tìm đường khác xuống núi, tránh mặt họ hay hơn.

Chàng đáp:

- Họ đã cố ý tìm đến, e rằng đường nào cũng có người của họ, dù ta muốn tránh cũng không thể tránh được.

Diệp phu nhân lo lắng:

- Vậy ta biết phải làm sao?... Chẳng lẽ chúng ta lại phải về lại khu rừng của Hương tiên bôi sao?

Diệp Từ Huy khẽ thở dài:

- Chúng ta không cần trở về vì nếu có về là dẫn họ tìm đến làm phiền Hương lão ca mà thôi, dù tốt dù xấu thế nào chúng ta cũng đi tới xem sao.

Diệp phu nhân vốn là một người võ công không kém chỉ vì liên tiếp gặp

bất hạnh tiêu trầm hết trắng chí biến thành người mất tự tin. Lúc ấy thấy Diệp Từ Huy ý khí kiên ngang không có một chút gì sợ hãi, bất giác bà cũng phấn phát hào khí, gật đầu liền: - Con nói đúng lắm, nếu không tránh được, chúng ta cứ tiến thẳng lên.

Chàng lướt lên trước:

- Mẹ, nếu xảy ra chuyện gì, mẹ cứ ở gần hải nhi.
- Điều đó mẹ biết, nhưng con nên cẩn thận đừng nên hiếu thắng.

Thân hình chàng vọt lên theo sơn lộ tiến đến. Chàng vượt được hơn hai mươi dặm trước mặt đến một hẻm núi, trước hẻm núi có một khoảng đất trống, xa xa chỉ thấy nhiều nhân ảnh chuyển động chặn ngay lối đi qua hẻm núi.

Diệp Từ Huy cười thâm trong bụng:

“Ta chưa kịp tìm các người tính nợ, các người đã sớm dẫn xác đến!” Hốt nhiên, chàng phát ra một hồi hú dài, thân hình mau thêm, chớp nhoáng đã phi hành tới.

Trong chốc lát, mẹ con Diệp Từ Huy đã rơi thân xuống khoảng bình nguyên.

Trong đám đạo sĩ bước ra một lão đạo sĩ, cúi đầu thi lễ.

- Người đến phải chăng là Diệp Từ Huy thiếu hiệp?

Diệp Từ Huy lạnh lùng đáp:

- Không sai. Tại hạ là Diệp Từ Huy, các người đến đây đủ thật!

Lão đạo sĩ ấy nói:

- Bản đạo phụng lệnh tể chương môn nhân ở đây kính đợi thiếu hiệp, xin mời thiếu hiệp đi theo bản đạo.

Chàng thần nhiên:

- Xin lỗi, tại hạ không rảnh, xin đạo trưởng nhường cho đường đi. Lão đạo sĩ hơi biến sắc mặt có vẻ muốn nổi giận, nhưng cuối cùng lão cố nhịn cười lên ha hả: - Thiếu hiệp muốn về Chỉ Thủy sơn trang đường đi diệp vợi, gấp cũng chẳng tới ngay được. Thiếu hiệp, sao không nể mặt tể chương môn nhân?

Diệp Từ Huy cười lạnh một tiếng:

- Tại hạ không muốn làm quen với quý chương môn nhân.
- Thiếu hiệp nhất định thế chứ?
- Tại hạ niên kỷ tuy nhỏ, nhưng nói ra một lời ắt đã định.
- Nếu thiếu hiệp không nể mặt, bản đạo đành đắc tội với thiếu hiệp.

Chàng bật cười ha hả:

- Tại hạ sớm biết đạo trưởng sẽ nói câu này, nay đạo trưởng đã lỡ nói ra,

thật là tốt lắm.

Vừa nói chàng vừa liếc mắt tìm một nơi có vách núi “truyền âm nhập mật” với Diệp phu nhân:

- Mẹ, hãy đứng dựa dưới chân vách núi, để hài nhi chỉ đôi phó với một mặt, và không sợ chúng thế đông.

Diệp phu nhân chuyển thân đến đứng dựa vào một vách núi, Diệp Từ Huy yên tâm nhìn đạo sĩ già:

- Đạo trưởng, các người hãy tiến hết lên đây!

Đạo sĩ ấy nói:

- Công lực thiếu hiệp hơn người, bần đạo đâu dám khách sáo.

Lão vẫy tay cho bảy đạo sĩ khác tiến lên bức gần Diệp Từ Huy. Chàng vì cần bảo vệ mẫu thân nên không dám rời xa vách núi, ngang nhiên mỉm cười:

- Tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ Thất tinh kiếm trận của Võ Đang rất ư lợi hại, hôm nay được thân nhãn xem có phải chỉ là hư danh hay không.

Bảy đạo sĩ ấy vốn muốn vây chàng vào giữ nhưng vì chàng đứng gần bảo vệ mẹ nên cũng đứng dựa vào vách núi, bảy đạo sĩ bị địa hình hạn chế chỉ có thể tấn công từ trước mặt.

Bảy đạo sĩ di chuyển thân hình, ba tên hoành thân tới trước, kiếm quang lóe lên trực chỉ Diệp Từ Huy. Chàng khẽ mỉm cười, đoản kiếm vọt ra khỏi vỏ quét trái đấm phải, trong một chiêu đã bức lùi ba đạo sĩ về chỗ cũ.

Địa thế này đối với Thất tinh kiếm trận của Võ Đang hiển nhiên không thể triển khai, ba đạo sĩ vừa xuất thủ liền bị bức lui lại, bốn đạo sĩ khác liền tiến lên. Bảy đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau giữ thế gườm gườm.

Lão đạo sĩ đầu tiên đứng ở phía sau quát nhỏ một tiếng:

- Thời gian không nhiều, không được để lâu!

Một trong bảy đạo sĩ kia hú lên một tiếng quát:

- Xem kiếm đây!

Tay hấn chấn động phiên thân vọt lên không xuất kiếm thành chiêu “Hỏa thọ ngâm hoa” khắp người toàn là ánh kiếm lao mạnh vào Diệp Từ Huy. Hấn vừa phát thế công, sáu đạo sĩ kia liền hò hét tấn công đồng thời tới.

Võ Đang phái được xưng tụng là đại kiếm pháp trong giang hồ, lúc này bảy kiếm tấn công đồng thời, kiếm khí như những cầu vòng đầy Diệp Từ Huy lọt vào trong vòng kiếm quang. Diệp Từ Huy lúc này mới xuất một kiếm đã đẩy lùi đạo sĩ, trong lòng không khỏi tự cười: “Thì ra cũng chẳng lấy gì làm lợi hại” Bây giờ bảy đạo sĩ đồng thời xuất thủ tấn công, uy lực rất lớn và kiếm thế kỳ ảo, tự nhiên kết thành một đạo cương sát kiếm khí vây bọc quanh chàng ép xuống.

Diệp Từ Huy vũ lộng đoản kiếm chống đỡ một lúc cảm thấy rất mệt mỏi. Sau lưng chàng vốn được vách đá che chở chỉ còn đối phó trước mặt thế nhưng xem ra càng lúc càng nao núng bị bảy đạo sĩ vây khốn ở giữa.

Vừa động thủ, chàng vừa phải để ý tới mẹ, hình như các đạo sĩ Võ Đang không hề sai thủ hạ khác đối phó với mẫu thân chàng, điều đó khiến chàng khá yên bụng.

Nhưng vì phân tâm như vậy nên không thể thi triển được toàn lực.

Bảy đạo sĩ đều là những tay kiệt xuất cao thủ, chẳng những kiếm thuật đã đạt tới chỗ thâm sâu mà về phương diện nội công cũng đạt tới cảnh giới lộ hỏa thuần thanh.

Vì đó, tình hình chưa nhất thời phân thắng bại ngay được.

Trong đấu trường vốn còn mười đạo sĩ khác nữa nhân thấy họ đánh đến lúc rất kịch liệt, đồng thời tự thấy bên họ rất thuận lợi, nắm chắc phần thắng nên không can trợ lực, do đó tất cả đều thung dung quan sát không ai để ý tới Diệp phu nhân.

Vì mục đích của chúng không phải là diệt phu nhân, chỉ cần khống chế được Diệp Từ Huy, ắt Diệp phu nhân không còn đáng kể. Sau khi được Hướng Đông Dương truyền thụ chân ngôn tâm pháp “Huyết thủ thần công”, Diệp Từ Huy đã khống chế được tâm tính, trước đây chàng rất dễ nổi giận nhưng bây giờ tâm tình ổn định hơn nhiều.

Hai bên ác đấu khoanh khắc đã qua hơn nửa giờ vẫn chưa phân thắng bại. Thực ra, nếu Diệp Từ Huy quyết hạ sát thủ, đương nhiên tình hình đã đổi khác. Tuy nói rằng bảy đạo sĩ có công lực hơn người, nhưng so với Diệp Từ Huy chúng còn thua không ít.

Còn Diệp Từ Huy hạ thủ lưu tình không hạ sát thủ vì trước mặt mẹ chàng, chàng không dám quá nặng tay.

Chính đang lúc hai bên ác đấu nan phân thắng bại đột nhiên nổi lên một tiếng gầm:

- Tất cả lui ra cho ta!

Bảy đạo sĩ nghe tiếng tức thì thu kiếm động thân lui lại hơn trượng, Diệp Từ Huy nhìn theo hướng phát ra tiếng gầm, chỉ thấy một đạo sĩ trung niên đeo bảo kiếm đứng xa ngoài ba trượng.

Lúc ấy, lão đạo sĩ đầu tiên háp tấp chạy đến thi lễ với đạo sĩ trung niên:

- Đệ tử tham kiến sư thúc.

Trung niên đạo sĩ vẫy tay cho lão đạo sĩ lùi lại, y cất bước tiến đến phía Diệp Từ Huy. Đạo sĩ ấy niên k không lớn nhưng khi di động thân hình xem ra như thông dong chậm chạp thực tế mau lẹ vô cùng. Diệp Từ Huy mới thấy

mắt hoa lên một cái, đạo sĩ ấy đã đến bên thân. Chàng đang định mở lời bỗng lại dừng vì chàng nhìn thấy vẻ mặt cao ngạo của y, chàng không lấy làm thú vị.

Trung niên đạo sĩ lạnh lẽo nhìn chàng bằng nửa mắt:

- Người phải chăng là Huyết thủ ma đồ Diệp Từ Huy?

Câu đầu y hỏi đã đầy khinh mạn, chàng khó chịu, mặt lạnh như tiền:

- Không sai, tại hạ là Diệp Từ Huy, còn ai là Huyết thủ ma đồ, đạo trưởng cũng không nên ngậm máu phun người!

Tên đạo sĩ ấy trừng mắt:

- Người xuất thủ liền dùng Huyết thủ ma công đã thương người, không phải là Huyết thủ ma đồ thì còn là gì? Người đã ngoan ngoãn bó tay chịu trói chưa? Hay còn đợi bản đạo gia động thủ?

Diệp Từ Huy cười lớn ha hả:

- Khẩu khí người gớm thật, hãy báo tên tuổi đi, bản công tử xưa nay không thèm bản tay giết kẻ vô danh.

Chàng giận y vô lễ nên cũng trả lời cực kỳ vô lễ. Tên đạo sĩ trung niên ấy quát to:

- Bản đạo Võ Đang Huyền Linh.

Các đạo sĩ Võ Đang được đặt tên bằng chữ “Huyền” chính là đồng bối phận với Võ Đang chương môn nhân, thảo nào y cao hơn hẳn các đạo sĩ ở đây Diệp Từ Huy “xì” một tiếng: - Không sai, đạo sĩ bối phận chữ “Huyền” thân phận quả cao, tiếc rằng hôm nay người đối diện với Diệp mỗ, người nên biết điều một chút, nên dẫn tất cả bọn đạo sĩ này rút đi cho lẹ kẻo Diệp mỗ nổi giận giết sạch hết bọn bay.

Diệp Từ Huy đã giận dữ không kém gì Huyền Linh đạo trưởng nên chàng ăn miếng trả miếng, chửi mắng không tiếc lời. Nên biết, sinh hoạt của chàng từ thuở bé thơ chỉ là một đứa ăn mày suốt ngày lặn lội ngoài chợ chửi bới đầu khẩu với khắp cả mọi người là việc rất thông thường, nay bản tính nổi lên chửi mắng tới nơi tới chốn, khiến đạo sĩ Võ Đang không sao mở miệng ra được.

Huyền Linh là một nhân vật rất cao ngạo, trong các đạo sĩ có tên chữ “Huyền”, y tuy nhỏ tuổi nhất nhưng kể về võ công thì thành tựu hơn hẳn các đạo sĩ chữ “Huyền”, cộng thêm bối phận, y được liệt vào hạng nhân tài kiệt xuất của phái Võ Đang.

Phái Võ Đang có “Đại thanh cương khí” được xưng tụng là võ lâm tuyệt học, hiện nay trong hàng chữ “Huyền” học được “Đại thanh cương khí” trừ chương môn nhân Huyền Huyền chân nhân ra chỉ còn một mình Huyền Linh

đạo trưởng này.

Vì đó, trong Võ Đang phái Huyền Linh đạo trưởng biến thành một kẻ tự kiêu tự mãn cũng vì được đệ tử khen ngợi quá lời, y có thái độ mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì. Thêm nữa tư chất y cũng khá đặc biệt, có thể là bậc kỳ tài trong võ lâm đương kim, do đó chương môn nhân Võ Đang chỉ cần y chuyên tâm vào võ học chứ không trách cứ kèm thúc y bất cứ điều gì. Cũng chính vì vậy ngoài võ công cực cao, tư cách y chẳng có gì đáng nói.

Lần này, Diệp Từ Huy đại náo “Tích ngọc sơn trang” cứu thoát Huyết thủ ác sát Hưởng Đông Dương, đả thương cha con Lữ trang chủ, người căm hận chàng nhất chính là vị Huyền Linh đạo trưởng chẳng biết nhân tình thế cố là gì này, do đó y nghe tin rời núi Võ Đang đuổi theo đến đây ngay.

Huyền Linh đạo trưởng vốn sẵn có thành kiến với Diệp Từ Huy nên vừa gặp mặt đã tỏ ý khinh thường. Còn chàng nhân vì chuyện mẫu thân có thể nói từ chỗ rất tôn kính Võ Đang phái biến thành rất khinh miệt, hiện tại chàng không muốn bị phiền phức bởi Võ Đang nên cố nhẫn nại, nay bị Võ Đang cho người đến chặn đầu, chàng không thể nào nhẫn nại được nữa.

Hướng gì từ sau khi luyện xong chân nguyên tâm pháp Huyết thủ thần công, bên trong dường như chàng đã tự do không chế ác tâm, nói cho tận kỳ cùng, ác tâm ấy đã ăn sâu trong tiềm thức chàng. Trước khi chưa gặp Hưởng Đông Dương chàng bị ảnh hưởng của Huyết thủ thần công, tức giận khích động liền tức thì, còn bây giờ Huyết thủ thần công đã tiềm ẩn vào nội tâm chàng nếu bị khích động chàng vẫn quên cả thân mình một cách bất tri bất giác.

Hiện tại, đương nhiên chàng chưa quên thân mình, nhưng vẫn rất căm hận Võ Đang phái. Huyền Linh đạo trưởng bị chàng cuồng vọng chửi một hồi nổi phần nộ hoành thân thẳng đến gầm rồng lên: - Khẩu khí ngươi gớm thật, bản đạo cho ngươi biết thế nào là công phu chân chính của Võ Đang phái.

Lập tức y rút trường kiếm sau lưng chỉ vào mặt Diệp Từ Huy:

- Ngươi xuất thủ mau.

Chàng vốn đang hoành đoản kiếm ngang ngực liền cười lạnh một tiếng:

- Kiếm pháp Võ Đang có gì lợi hại, ngươi xem chiêu của ta đây!

Tiếng “đây” vừa ra khỏi miệng đoản kiếm liền đâm tới, khí lạnh như băng giá quét ngang mặt Huyền Linh đạo trưởng. Đạo trưởng là đệ nhất cao thủ của Võ Đang vừa thấy kiếm thế của chàng toát ra uy thế lâm liệt trong lòng không khỏi chấn động: “Thảo nào tên này hoành hành Tích ngọc sơn trang không chút nể nang, võ công y quả nhiên có chỗ hơn người”. Dù lòng có sợ nhưng không loạn, Huyền Linh đạo trưởng chuyển thân đổi bộ vị nhẹ nhàng

qua bên một chút tránh chiêu thế của chàng, tiếp đó gầm lớn: - Ngươi hãy ném mùi kiếm pháp Võ Đang ta.

Thân hình phiến chuyển liên tiếp, trường kiếm trong tay hữu rung động vẽ thành bảy đóa hoa kiếm nhằm vào bảy huyết đạo sinh tử của Diệp Từ Huy. Chàng cười gằn, đoản kiếm xoay tít trên không, rít lên những tiếng như tiếng rồng kêu lao thẳng vào trường kiếm đối phương.

Hai thanh kiếm quán lại thành một phiến sáng rực. Cả hai đều cố ý trấn áp đối thủ, do đó vừa xuất thủ liền sử dụng công phu tuyệt đỉnh quyết xả tử vong sinh. Ngờ đâu chỉ mới quán vào nhau đã thi triển ba chục chiêu, nghiêm nhiên là một trận ác đấu không phân thắng bại.

Từ khi Diệp Từ Huy luyện thành tuyệt thế thân công đến nay mỗi khi đụng độ địch thủ thường chàng chỉ cần xuất vài chiêu đầu là đã thủ thắng, xưa nay mới gặp đối thủ cao cường như Huyền Linh đạo trưởng, do đó lòng chàng cũng có phần kinh hoảng không dám coi thường vị đạo trưởng này. Chàng đâu có biết, vị Huyền Linh đạo trưởng này tuy còn trẻ nhưng về thành tựu võ công lại hơn hẳn các sư huynh đệ cùng bối phận chữ “Huyền”, hiện tại ngoài chương môn nhân Huyền Huyền chân nhân ra trong Võ Đang phái không ai có thể so sánh với y được.

Huyền Linh đạo trưởng triển khai kiếm pháp trần sơn của Võ Đang phái, không ngờ đã qua mấy chục chiêu mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào, lúc ấy cố nhiên trong lòng rất nóng nảy nhưng không dám khinh thường Diệp Từ Huy nữa.

Sau một lúc tấn công trao đổi chiêu thế, hai bên đều đã phát hiện ra chỗ mạnh của đối phương, và cũng phát hiện ra rằng hôm nay muốn đạt được thắng lợi phải tận lực bình sinh. Hai người mỗi người đều có sở kiến riêng nên chiêu thế càng đánh càng cẩn trọng.

Sau hơn bốn mươi năm, Diệp Từ Huy tuy đã rất cẩn thận xuất chiêu, nhưng chàng tự nhận ra về kiếm pháp chàng không có gì độc đáo. Điều đó cũng dễ hiểu vì sở học của Diệp Từ Huy đều tình cờ mà học được, gặp cái gì học cái đó, công phu thâm hậu nhất của chàng là nội công và quyền chương chứ không phải kiếm thuật.

Còn Huyền Linh đạo trưởng lại hoàn toàn khác, y từ nóng nảy dần dần trầm tĩnh phát huy hết chỗ tinh ảo kỳ diệu của Võ Đang kiếm pháp.

Đột nhiên kiếm thế của Huyền Linh đạo trưởng chậm hẳn lại. Kiếm thế của Huyền Linh đạo trưởng đột biến, lập tức uy lực của Võ Đang kiếm pháp càng tăng thêm đẩy Diệp Từ Huy vào thế chỉ có chống đỡ chứ không thể trả chiêu được nữa.

Diệp Từ Huy miễn cưỡng chống đỡ một lúc tự biết nếu đấu kiếm mãi ắt không thể thủ thắng, liền chuyển ý định quát to một tiếng đột nhiên sử xuất một chiêu cực kỳ ảo bức bách Huyền Linh đạo trưởng phải nghiêng thân tránh kiếm. Đang lúc Huyền Linh đạo trưởng nghiêng thân tránh chưa kịp trả chiêu, Diệp Từ Huy thu liền đoản kiếm, hai tay đưa song chưởng ra thủ thế, mục quang chiếu vào đối phương.

Huyền Linh đạo trưởng cười thâm:

“Hừ! Ngươi định dùng Huyết thủ ma công đối phó với ta ư? Ngươi làm rồi!” Huyền Linh đạo trưởng vốn từng trải qua sự huấn luyện nghiêm cách của Võ Đang phái, bây giờ thấy địch thủ đã cất kiếm vào vỏ liền thay đổi thái độ, cũng tự thu kiếm vào vỏ, nói: - Được lắm, chúng ta hãy đổi cách đánh khác xem sao. Mời!

Thế là Diệp Từ Huy đã bỏ sở đoản dùng sở trường, trái lại, Huyền Linh đạo trưởng bỏ sở trường dùng sở đoản. Chàng nhìn thấy đối phương bỏ kiếm không dùng nữa, bất giác hơi đỏ mặt: - Kiếm thuật đạo trưởng cao cường, tại hạ không thể đối địch, nhưng về công phu quyền chưởng của tại hạ, tự tin là có thể thủ thắng, nếu đạo trưởng không khiêm nhượng cứ dùng kiếm cũng được.

Chàng nói vậy là nói thật lòng nhưng đối với Huyền Linh đạo trưởng thì lại là một câu khiêu khích châm biếm rằng y chỉ biết dùng kiếm thôi. Huyền Linh đạo trưởng cười lạnh lùng: - Chưởng của ngươi tự nhận có công phu hơn người, chẳng lẽ chưởng của bản đạo lại kém hơn người sao?

Diệp Từ Huy đáp:

- Được, vậy chúng ta hãy dùng chưởng phân cao thấp.

Vừa dứt lời chàng lướt thân đến gần đánh tới liền một chưởng lên đầu đối phương.

Chưởng phong vừa xuất đã thấy một luồng đỏ quét qua, đúng là chàng triển khai Huyết thủ thần công. Huyền Linh đạo trưởng cả cười: - Quả nhiên ngươi đã xuất Ma công!

Chàng vốn học cả “Thần võ thần công” lẫn “Huyết thủ thần công” đều là hai tuyệt học, nhưng tự trong tiềm thức “Huyết thủ thần công” vẫn ám ảnh chàng, do đó trong lúc xuất thủ thuận tiện liền triển khai Huyết thủ thần công, điều ấy với chàng là vô tâm, nhưng với Huyền Linh đạo trưởng thì là do chàng có dã tâm quyết sinh tử.

Huyền Linh đạo trưởng ho khan một tiếng, ngậm đề khởi chân nguyên nội lực “Đại thanh cương khí” của bản môn ngưng tụ giữa ngực đưa chưởng lên đón. Từ khi hai bên giao đấu bằng quyền chưởng, chớp mắt đã qua mấy

chục chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Diệp Từ Huy sử dụng “Huyết thủ thần công” trải qua mấy chục chiêu vận chuyển, uy lực thần công đã phát triển đến cực điểm, mỗi lần chàng phát chiêu ra đều có một mùi máu tanh xông tới. Nếu đối phương là người tầm thường khác e rằng chỉ cần ngửi mùi máu tanh này cũng đủ hôn mê bất tỉnh rồi.

Huyền Linh đạo trưởng vận “Đại thanh cương khí” lên khắc chế khí máu tanh của Diệp Từ Huy nên dù Huyết thủ thần công là lợi hại vô cùng cũng không thể áp đảo được Huyền Linh đạo trưởng.

Hai thân ảnh vọt qua vọt lại, càng đánh càng dữ dội và càng đánh càng nể sợ công lực thâm hậu của đối phương. Diệp Từ Huy đánh lâu sát cơ càng theo thời gian bốc lên, chàng toàn tâm toàn ý chỉ muốn đẩy đối phương vào tử địa. Huyền Linh đạo trưởng thấy chàng sát cơ dữ dội liền nghĩ bụng: “Tiểu tử này còn trẻ mà đã đạt tới mức lợi hại của Huyết thủ ma công thế này, tương lai hóa hầu tăng tiến, võ lâm làm sao yên với y? Hôm nay ta không thể không trừ hậu hoạn cho võ lâm.” Hai bên đều có ý đồ đẩy đối phương vào tử địa và vì công lực tương đương nên đều có ý đợi thời cơ có lợi cho mình. Thời gian này lâu, quả nhiên cơ hội đã đến, Diệp Từ Huy hú lên một tiếng dài, thân hình vọt bay lên cao ước chừng bốn năm trượng, đang ở trên không chàng cuốn thân chuyển người chúi xuống, song quyền đập lại thành chiêu “Thái sơn áp đỉnh” đánh xuống.

Huyền Linh đạo trưởng xoay chân ra cố định vững chắc thân hình, tiếp đó song chiêu lật lên nghênh đón. Quyền chiêu hai bên chạm vào nhau. Thân hình Diệp Từ Huy đang lao vọt xuống bị chấn động bật ngược lên, giữa khoảng không chàng lại chuyển thân rơi xuống đất. Chân vừa chạm đất chàng nhảy nhẹ lùi hai ba bước, ổn định thân hình.

Huyền Linh đạo trưởng nhân vì đánh từ dưới lên trên bị áp lực cực lớn đè xuống, thân hình y lún hẳn xuống, hai chân lún sâu vào đất ít nhất là hai tấc.

Sau chiêu ấy hai bên tức thì ngừng tay. Mỗi người tự ngưng thần điều tiết khí huyết rồi mới tiếp tục động thủ, chiêu phong thân ảnh mau như mưa bão trong chớp mắt quần vào nhau khó phân khó giải.

Không lâu sau, hai bên lại đối nhau một chiêu nữa. Chỉ nghe “ùm” một tiếng, thân ảnh Diệp Từ Huy bị chấn động phải phi thân ra rơi xuống đất nằm im bất động.

Thân hình Huyền Linh đạo trưởng tuy cũng phải lùi lại bốn năm bước nhưng cuối cùng vẫn ổn định được cước bộ. Lúc ấy Diệp Từ Huy cũng vừa ộc ra một búng máu tươi.

Diệp phu nhân nhìn thấy tình hình ấy thét lên hai tiếng “Từ Huy” thân hình vọt lại gần, đỡ chàng lên, vừa ôm vào lòng vừa kêu rói rít: - Từ Huy! Từ Huy! Con... con có sao không?

Sau khi ỏi ra búng máu thần trí Diệp Từ Huy vẫn rất minh mẫn, chàng gượng nén đau khổ:

- Không sao, hài nhi chỉ cần điều tức một lúc, chẳng có gì ngại.

Diệp lão phu nhân gần ứa lệ:

- Con hãy điều tức đi, để mẹ bảo vệ cho con.

Diệp Từ Huy nhắm hai mắt dựa vào lưng mẫu thân hành công vận khí, bắt đầu điều tiết hơi thở. Diệp lão phu nhân lắc đầu thở dài rút đoản kiếm bên lưng chàng hoành ngang ngực.

Lúc ấy toàn đấu trường không có một tiếng động vì Huyền Linh đạo trưởng cũng phải vận công điều tức. Cảnh vật yên lặng lâu hơn nửa giờ, Huyền Linh mở mắt trước nhìn thăm dò toàn trường một cái sau đó cất bước đến gần mẹ con Diệp Từ Huy.

Diệp lão phu nhân thấy Huyền Linh đạo trưởng bước tới liền nhẹ đặt Diệp Từ Huy xuống đất, vươn thân đứng dậy quát to:

- Ngươi đứng lại cho ta.

Huyền Linh đạo trưởng mới chiến thắng Diệp Từ Huy, tuy phải vận dụng tận lực rất khó mới đạt được thắng bại nhưng cũng đủ rất cao hứng thỏa mãn, do đó thần thái cũng có vẻ khoan dung hơn, y hơi cau mày dừng lại: - Bà là người nào?

Diệp lão phu nhân đáp:

- Lão thân là mẹ của y.

Huyền Linh đạo trưởng nghi ngờ:

- Lời ấy thật ư?

- Lão thân việc gì phải lừa ngươi.

Huyền Linh đạo trưởng hơi do dự:

- Thương thế lệnh lang ra sao?

Diệp lão phu nhân gần giọng:

- Cái ấy ngươi khỏi cần hỏi.

Huyền Linh đạo trưởng nói:

- Nếu quả thương thế lệnh lang không đáng ngại, bản đạo sẽ mang y đến gặp chương môn nhân.

Diệp lão phu nhân trừng mắt:

- Hiện nay y không thể đi bất cứ đâu.

Huyền Linh đạo trưởng trầm tư một chút rồi nói:

- Được, bản đạo cho các người nữa khắc nữa, hết hạn ấy, bắt kẻ thương thế lệnh lang ra sao, bắt buộc phải theo chúng ta.

Dứt lời thân hình chuyển liền ra xa hơn trượng rồi vẫy tay gọi lão đạo sĩ dẫn dò:

- Nửa khắc sau, đem mẹ con chúng về. Ta đi trước đây.

- Khoan đã! Đừng đắc ý quá sớm, ai thắng ai bại chưa phân định được.

Huyền Linh đạo trưởng nghe tiếng ấy giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Từ Huy đã đứng dậy. Huyền Linh đạo trưởng quay lại trước mặt Diệp Từ Huy cười lạnh lẽo: - Tại sao người không giả chết đợi bản đạo rời khỏi đây rồi thừa cơ chạy thoát chứ?

Chàng ngang nhiên đáp:

- Hôm nay tại hạ không thắng được đạo trưởng, dù đạo trưởng có mời tại hạ đi tại hạ cũng không đi đâu.

Huyền Linh đạo trưởng khịt mũi một cái:

- Xem người đâu còn khí lực gì nữa?

Diệp Từ Huy cương quyết:

- Nhưng cũng đủ đánh với người ba chương nữa.

Huyền Linh đạo trưởng cả cười:

- Huyết thủ ma công của người đâu so với Đại thanh cương khí của ta được, ta khuyên người không nên đại dột.

- Đại thanh cương khí là cái gì, hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là tuyệt nghệ thần công.

- Người có bao nhiêu tuyệt nghệ thần công, sao lúc nãy không thi triển mà phải giả chết nhục nhã như thế?

Diệp Từ Huy ngậm đề tạ khí chân nguyên vận “Thần võ thần công” lên, “Thần võ thần công” vừa vận hành chỉ thấy một đạo ngũ sắc hiện lên mặt chàng, trong khoảng khắc, chàng như biến thành một người khác, thần thái凛冽 kinh người.

Huyền Linh đạo trưởng mở rộng hai mắt kinh ngạc nhìn chàng nghi ngờ hoảng hốt buột miệng:

- Lạ thật, Huyết thủ ma công sao lại có biểu hiện kỳ quái thế này?

“Thần võ thần công” quả là thần diệu, lúc nãy chính nhờ chàng vận dụng Thần võ thần công trị liệu thương thế mới mau lẹ phục hồi, đứng dậy được tiếp tục cuộc đấu với Huyền Linh đạo trưởng.

Đạo trưởng xuất thân từ danh môn chánh phái nên rất bình tĩnh ngậm đề chân khí toàn thân chuyển Đại cương thanh khí lên đến cực điểm chờ đợi.

“Đại thanh cương khí” là cảnh giới chí cao của phái Võ Đang, chỉ có vài

người trong phái này học được, Huyền Linh đạo trưởng là một trong số rất ít đó. Diệp Từ Huy nói: - Chúng ta sẽ dùng nội lực công phu giao đấu ba chương để phân cao thấp, đạo trưởng đồng ý chứ?

Lúc ấy Huyền Linh đạo trưởng đã mất hết vẻ kiêu ngạo, gật đầu:

- Bần đạo hoàn toàn đồng ý.

- Mời! Xin đạo trưởng cẩn thận đây.

Dứt lời, đơn chương dựng lên đánh xẹt tới. Chương chàng vừa xuất tức thì một luồng kinh lực như di sơn đảo hải áp tới Huyền Linh đạo trưởng. Cước bộ của đạo trưởng như hai cột chống “Đại thanh cương khí” đã vận lên toàn thân, song chương hợp lại nghênh tiếp chương “Thần võ thần công” của chàng.

Hai luồng công lực thần kỳ tiếp xúc với nhau không hề phát ra một tiếng nhưng thân hình Diệp Từ Huy hơi chấn động nhẹ, phải lui lại một bước. Còn thân hình Huyền Linh đạo trưởng bất giác không thể tự chủ đành lùi một bước dài. Huyền Linh đạo trưởng ngưng sắc mặt kinh dị buột miệng: - Công lực gì vậy? Âm động dương tĩnh đại trung đại hòa?

Diệp Từ Huy cười nhỏ:

- Pháp nhãn đạo trưởng cao minh, thần công của tại hạ tên “Thần võ” đó!

Thân thể Huyền Linh đạo trưởng rung động:

- Ngươi biết “Thần võ thần công” à?

Chàng đáp:

- Cũng nhờ cơ duyên thể thôi.

Huyền Linh đạo trưởng thoáng chút trầm tư:

- Bần đạo nghe danh “Thần võ thần công” đã lâu là thiên hạ vô địch, hôm nay may được thấy đây, bần đạo xin tận lực ấn chứng xem bản lãnh “Đại thanh cương khí” của tề phái tới đâu.

- Chúng ta chỉ mới đấu hai chương, xin đạo trưởng cứ thi triển hết sở trường!

Huyền Linh đạo trưởng im lặng đứng yên một lúc vận công lực lên đến mười thành, đột nhiên bước tới một bước đánh liền song chương ra.

Lần này công và thủ thay đổi, chân Diệp Từ Huy đạp vào cung Tý ngọ thi triển “Thần võ thần công” đưa chương lên nghênh tiếp. Hai chương song phương chạm nhau, Huyền Linh đạo trưởng có cảm giác “Đại thanh cương khí” của mình như chạm vào một khối đồng nóng rực, hai tay đạo trưởng đau nhói. Nguyên vì “Đại thanh cương khí” của Võ Đang là công lực thuần nhất có diệu dụng biến đục thành trong đối với các công lực thuần âm hoặc thuần dương rất tương khắc.

Lần tiếp chương này lại hoàn toàn khác, không phải vì “Đại thanh cương khí” có vấn đề gì mà vì “Thần võ thần công” có công lực bình phàm. Còn chương của Diệp Từ Huy chạm vào chương của Huyền Linh đạo trưởng bỗng cảm thấy mềm mại khiến công lực của “Thần võ thần công” suy giảm hẳn.

Hai người có phải ứng khác nhau, kỳ thực chỉ hơi sai một chút, thắng bại liền phân. Huyền Linh đạo trưởng thu vội chương lực, lùi ngòi phích xuống nhắm liền hai mắt điều tức vận công. Diệp Từ Huy cũng ngậm hít một hơi chân khí ổn định tinh thần.

Lần này Huyền Linh đạo trưởng phải nhắm mắt điều tức tới hơn một khắc mới mở ra gật đầu:

- Thần võ thần công quả nhiên danh bất hư truyền, lợi hại vô tỉ, nhưng bản đạo còn dư thú vị muốn đánh thêm một chương tối hậu nữa.

Chàng đáp:

- Nếu đạo trưởng còn thú vị, tại hạ xin xả mạng bồi tiếp.

Huyền Linh đạo trưởng lại ngưng tụ công lực, lần này trên mặt bỗng hiện lên một sắc tia mờ tỏ, màu tia ấy càng lúc càng đậm, cuối cùng toàn thân đạo trưởng đã biến thành màu tia. Diệp Từ Huy nhìn tình trạng ấy trong lòng vừa kinh sợ vừa kỳ quái, không biết y đang luyện thứ công phu gì? Trước tình hình ấy, chàng liền ngưng tụ “Thần võ thần công” lên hai tay đến mười hai thành chân lực chuẩn bị đối phó.

Đang ở thế căng thẳng bỗng từ phía xa có nhân ảnh chuyển động, bảy tám người phi hành đến như bay. Thân pháp những người ấy vừa mau lẹ vừa kỳ lạ, trong chớp mắt đã đến gần họ. Diệp Từ Huy đưa mắt lên nhìn, bất giác chàng “Ồ” một tiếng.

Trong bọn người mới đến trừ ba đạo trưởng lớn tuổi, còn năm người kia chàng đều biết mặt, trong đó có cả Chỉ Thủy phu nhân và tỷ tỷ Diệp Nhã Tuệ của chàng.

Chàng đang hoang mang kinh ngạc bỗng có tiếng của lão đạo trưởng:

- Huyền Linh sư đệ, sao chưa thu chương đứng cạnh bản đạo đây.

Đồng thời, Chỉ Thủy phu nhân cũng kêu:

- Từ Huy, mau mau thu chương đừng làm loạn ở đây.

Huyền Linh đạo trưởng bị chương môn Huyền Huyền chân nhân ra lệnh, không dám cãi lời bèn nhìn Diệp Từ Huy nói:

- Tội chương môn nhân có lệnh, bản đạo không dám trái chưa thể cùng người như nguyện rất lấy làm tiếc, mong rằng tương lai chúng ta còn có cơ hội ân chứng sở học.

Lời nói phi thường thách khí, rồi chuyển thân đến bên chương môn nhân.

Diệp Từ Huy khẽ cười:

- Chỉ cần đạo trưởng có hứng thú, tại hạ sẽ tùy lúc bồi tiếp.

Chỉ Thủy phu nhân đã đến trước mặt chàng kêu to:

- Từ Huy, hãy đến đây ra mắt Võ Đang chủ môn Huyền Huyền tiên bối.

Chàng đã nhìn thấy Võ Đang chủ môn Huyền Huyền chân nhân, nhưng trong lòng không lấy gì làm kinh ngạc tức thì cười một tiếng lạnh lẽo: - Tiểu đệ không dám với cao, không bái kiến cũng được.

Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc:

- Từ Huy, cháu điên đấy à? Mọi khi cháu vẫn rất lễ phép cơ mà?

Diệp lão phu nhân hình như cũng có phản ứng giống chàng, tiếp đó cười lạnh một tiếng:

- Người quý ở tự tôn tự trọng, vị chủ môn này, ôi...

Bà không nói gì tiếp, kỳ thực bất tận phải nói tiếp cùng khiến toàn thể đạo sĩ Võ Đang biến sắc. Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc nhìn Diệp lão phu nhân.

Hai tỷ muội tuy đối diện nhau mà không nhận ra vì diện mạo Diệp phu nhân giờ đã đổi khác. Diệp phu nhân kêu lên:

- Tỷ tỷ, em đây mà.

Chỉ Thủy phu nhân cau mày:

- Người là ai?

Diệp Từ Huy đáp thay mẹ:

- Là thân mẫu của tiểu đệ.

Chỉ Thủy phu nhân giật mình:

- Thân mẫu nào của cháu?

Diệp Từ Huy mỉm cười:

- Đương nhiên là mẹ ruột chứ là ai?

Diệp lão phu nhân không nhịn được bật cười:

- Đại tỷ, diện mạo tiểu muội biến đổi nhưng chẳng lẽ thanh âm tiểu muội đại tỷ cũng không nhận ra?

Nhân vì sự tình phát triển quá kỳ lạ, bây giờ Chỉ Thủy phu nhân mới chú ý lắng nghe âm thanh giọng nói của Diệp lão phu nhân, bà cao hứng nhảy tới:

- Muội muội, thì ra chính là em ư? Thế thì tốt quá...

Chỉ Thủy phu nhân đang lúc cao hứng không ngờ Diệp lão phu nhân lại lạnh lẽo đáp lời:

- Đại tỷ không nên vui mừng quá độ.

Chỉ Thủy phu nhân hơi giật mình:

- Em... em làm sao thế? Sao mẹ con em đều thay đổi hết vậy?

Diệp lão phu nhân nhìn Võ Đang chưởng môn Huyền Huyền tử một cái, lạnh lẽo nói:

- Đại tử, điều ấy chúng ta trở về sẽ nói nhưng chị thử xem đó, vừa rồi Từ Huy bị Võ Đang phái của họ cơ hồ đánh sắp táng mạng...

Đương nhiên Chỉ Thủy phu nhân tin lời em, diện sắc biến đổi quay sang nhìn Huyền Huyền tử. Mục quang chưởng môn nhân Võ Đang Huyền Huyền tử nghiêm khắc nhìn lão đạo sĩ có mặt từ đầu.

- Các người làm những gì?

Đạo sĩ ấy hoảng hốt đáp:

- Diệp thiếu hiệp không chịu chấp thuận...

Diệp lão phu nhân cười lạnh một tiếng:

- Không chịu chấp thuận lời mời là đủ để các người dùng võ lực ư?

Huyền Huyền tử nghiêng thân làm lễ:

- Phu nhân, đây là một âm mưu độc, có người cố ý giả tạo thù hiềm...

Chưa nói hết câu, Diệp lão phu nhân đã trợn mắt ngắt lời:

- Ta thấy không cần ai lấy vải thưa che mắt thánh, ta là người bị hại đã bị cầm tù ở “Tích ngọc sơn trang” là bộ hạ của Võ Đang mười mấy ngày, sự thực sờ sờ ra đây, đạo trưởng có biện bác gì cũng chỉ uống công.

Nghe lời Diệp lão phu nhân, Huyền Huyền tử kinh ngạc không biết trả lời ra sao.

Huyền Diệu đạo trưởng lướt thân tới cúi đầu làm lễ:

- Phu nhân nổi giận cũng phải, nhưng trong sự việc này thật có âm mưu cực ác độc, xin phu nhân tạm dẹp lời đình để tề phái giải thích và có cơ hội chuộc tội với phu nhân.

Không ngờ Diệp lão phu nhân phần hận đến xương cốt, không thềm nghe lời Huyền Diệu đạo trưởng biện bạch, bà vẫn cười gằn không trả lời, quay đầu ra sau gọi Diệp Từ Huy: - Từ Huy, chúng ta đi thôi.

Nói xong, cũng chẳng nhìn gì tới Diệp Nhã Tuệ xoay thân đi liền. Diệp Từ Huy quét mắt nhìn mọi người, tay đặt vào cán kiếm, chuyển thân bước theo mẹ. Các đạo sĩ Võ Đang nổi giận, Huyền Linh đạo trưởng hơi động thân định ngăn cản họ nhưng chưởng môn nhân Huyền Huyền tử đã lắc đầu thờ dãi: - Tránh ra, để họ tự do đi!

Diệp Từ Huy hộ tống mẫu thân càng lúc càng xa, chưởng môn Huyền Huyền tử than:

- Nói sao bây giờ? Tại sao Diệp phu nhân tự nhận bị cầm tù ở “Tích ngọc sơn trang”?

Huyền Diệu đạo trưởng hỏi Chỉ Thủy phu nhân:

- Phu nhân nhận ra đó thực là lệnh muối ư?

Chỉ Thủy phu nhân đáp:

- Xá muối vốn bị người đội một mặt nạ da người đã mấy chục năm không biết rõ mặt thật, nên với nét mặt ta nhận cũng không ra, nhưng với âm thanh ấy có lẽ không sai.

Cặp lông mày phu nhân nhú lại hỏi ngược Huyền Diệu đạo trưởng:

- Có lẽ đạo trưởng cho lời lẽ của nó không thực?

Huyền Diệu đạo trưởng buông một câu:

- Chỉ sợ người này không phải là lệnh muối.

Chỉ Thủy phu nhân trợn mắt:

- Đạo trưởng nói vậy có bằng cứ gì?

- Bần đạo thực hoài nghi nó là... Trước đây trong võ lâm có một người là Linh Thiết phu nhân, không biết phu nhân có nghe qua?

- Có nghe qua.. Bà ta cùng tuổi ấy ư?

Huyền Diệu đạo trưởng:

- Nói về tuổi tác, tối thiểu bà ta cũng ngoài sáu mươi rồi... có thể nào người này là con gái của Linh Thiết phu nhân?

Chỉ Thủy phu nhân bật cười:

- E rằng đạo trưởng tưởng tượng quá phong phú.

- Cứ theo chỗ bần đạo biết, Linh Thiết phu nhân và Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương rất có liên quan với nhau, nếu chúng cố ý lừa bịp lệnh diệt, điều đó có thể xảy ra lắm.

Chỉ Thủy phu nhân cười lớn:

- Đạo trưởng xem Từ Huy thái quá trẻ con...

Đột nhiên phu nhân giật mình:

- Xin lỗi, ta phải đuổi theo bọn họ mới được.

Vừa dứt lời, phu nhân đã vọt thân tới đuổi theo hướng mẹ con Diệp Từ Huy vừa đi.

Chỉ Thủy phu nhân đuổi quá một ngọn núi vẫn chưa nhìn thấy hành tung của họ. Bà ngừng chân lại, ngó nhón nhác chung quanh, tự biết không tìm ra lý do tại sao lại không đuổi kịp họ, chẳng lẽ họ lại cố ý tránh mặt bà? Nếu họ có ý tránh mặt bà tất họ phải có gì khả nghi.

Lòng bà tự nhiên khởi nghi, càng nghĩ ngợi càng thấy phức tạp, bà lặng người xuất thần hồi lâu. Khi ngẩng mặt lên là đã thấy bóng chiều xuống mang mang. Bà khẽ thở dài một tiếng, tự lẩm bầm: - Ta phải tìm họ Ở đâu bây giờ?

Đột nhiên có tiếng người trả lời:

- Ta biết tìm ở đâu.

Chỉ Thủy phu nhân giật mình trầm giọng quát:

- Người là người nào?

- Lão phu tạ..

Tiếng nói ấy phát xuất từ sau một tảng đá. Chỉ Thủy phu nhân ngậm hít một hơi chân khí nội công lạnh lùng hỏi:

- Vì sao người không lộ mặt ra, hay là không dám gặp người?

Sau tảng đá ấy có tiếng cười ha hả:

- Lão phu không phải không dám gặp người, nhưng sợ xuất hiện sẽ khiến phu nhân sợ mất hồn đó thôi.

Chỉ Thủy phu nhân “hừ” một tiếng:

- Trừ phi người không phải là người...

Người ấy cắt lời:

- Lão phu là người nhưng khác người, chỉ sợ phu nhân thất vọng.

Vừa dứt tiếng đã nghe tiếng tà áo bay phàn phật, một lão nhân xuất hiện với áo bào đen, diện mạo cực kỳ xấu xí không thành hình người. Chỉ Thủy phu nhân có thể nói là người lão luyện giang hồ thấy nhiều biết rộng, kẻ có diện mạo xấu xí bà cũng đã từng gặp nhiều nhưng xưa nay chưa từng thấy ai xấu xí thảm hại như người này. Mặt lão không ra một khuôn mặt, chỉ là một đồng thịt nhẵn nhúm tạo thành. Chỉ Thủy phu nhân sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch, hét lên một tiếng kinh dị, bất giác lùi lại mấy bước. Chỉ thấy người ấy ha hả cười lớn: - Phu nhân tin lão phu nói chưa?

Chỉ Thủy phu nhân gượng đứng lại, không dám nhìn thẳng vào mặt lão nhân ấy, ấp úng thốt lên:

- Tôn giá... tôn giá...

Phu nhân quả không có hứng thú gì phải nhìn gương mặt quái dị của lão nên không biết nói sao cho thật lời. Lão nhân nọ than dài: - Phu nhân không nên sợ, xin hãy quay đầu lại nhìn lão phu.

Chỉ Thủy phu nhân trấn định tâm thần song mạnh thân lại nhìn lão nhân cực kỳ xấu xí ấy, bỗng thấy lão hoàn toàn đã biến thành một người khác có khuôn mặt hơi mập mạp, mỉm cười một cách thân thiện. Nhất định là có đeo mặt nạ da người, nhưng không biết hiện tại lão có đeo mặt nạ hay không? Và chẳng, sao lại phải đeo mặt nạ xấu xí đến như thế?

Trong lòng Chỉ Thủy phu nhân tức khí, nảy ra ý muốn đùa giỡn, bèn hỏi:

- Tôn giá cho rằng lão thân đây là một người dễ bị lừa?

Người ấy xua tay:

- Xin phu nhân chớ hiểu lầm, lão phu không có ý gì đùa giỡn.

Chỉ Thủy phu nhân thản nhiên:

- Thế người là...

Lão phu lấy làm thẹn vì chẳng có tên tuổi gì... không biết phu nhân có bao giờ nghe lệnh diệt Diệp Từ Huy nhắc đến tên lão phu?

Chỉ Thủy phu nhân giật mình, hốt nhiên đại ngộ hiểu ra bèn nghiêng thân cung kính:

- Thì ra tiền bối là sư phụ của Diệp Từ Huy, lão thân can tội thất kính.

Không sai, người đó chính là sư phụ của Diệp Từ Huy tức “Hận Hải Du Hồn”.

Hận Hải Du Hồn ôm quyền trả lễ:

- Gọi là tiền bối lão phu không dám đảm đương. Cứ gọi lão phu là “Hận Hải Du Hồn” được rồi.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười ngắt lời:

- Xung hô như vậy chẳng có gì là phương hại.

- Vậy phu nhân hãy gọi là Hận Hải sinh tiện hơn.

Chỉ Thủy phu nhân cau mặt:

- Hận Hải huynh, tại sao vừa rồi huynh không xuất hiện gặp gỡ Diệp Từ Huy?

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Lão phu cũng muốn gặp y lắm, nhưng vì thấy ngoài y còn có người khác nữa đón y nên lão phu đành phải ở đây chờ phu nhân.

- Người đón y là ai?

- Lão phu không biết những người ấy, chỉ nghe chúng nói chuyện với nhau mới biết chúng từ Cửu Lãm Nam Bình Kiều đến.

- Vậy chúng lại trở về Cửu Lãm Nam Bình Kiều ư?

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Có lẽ phu nhân đoán không sai.

Chỉ Thủy phu nhân cười gằn:

- Lạ thật, bây giờ tiểu muội đã thành người ngoài rồi!

Kể ra cũng thật đáng giận, em gái mình không về Chỉ Thủy sơn trang của mình mà lại tìm đến Cửu Lãm Nam Bình Kiều, chẳng còn kể gì đến thân sơ nữa. Chỉ Thủy phu nhân giận dữ: - Lão thân ta phải đi tìm nó làm cho ra lẽ. Lão tiền bối định đi đâu?

Hận Hải Du Hồn cười ha hả:

- Lão phu cũng đang muốn gặp đệ tử, xin chia tay với phu nhân ở đây, núi biết non xanh còn đó, ta sẽ còn ngày tái ngộ.

Chỉ Thủy phu nhân trở về Chỉ Thủy sơn trang để sắp xếp công việc trước

khi lên đường đến Cửu Lãm Nam Bình Kiều, nhưng rồi bà lại gặp bất ngờ vì bà hoàn toàn không dự liệu tân Cổ thiếu phu nhân Phi Phi lại đến đây tìm bà. Chỉ Thủy phu nhân kinh ngạc: - Đường xa diệu vợi, phu nhân đến đây e có chuyện gì hệ trọng?

Phi Phi sắc diện lạnh nhạt:

- Nghe nói tứ muội Xuyên Xuyên của ta đã là vị hôn thê của Diệp thiếu hiệp và đang bị bọn Nam Trang Võ Đang cầm giữ, ta đến đây để gặp Diệp thiếu hiệp truy cho ra lẽ, phải chăng chuyện này có chủ mưu gì của thiếu hiệp chăng?

Chỉ Thủy phu nhân vừa kinh ngạc vừa có hơi giận, sắc giọng:

- Phu nhân hãy cẩn trọng lời nói, Từ Huy là người quang minh chính đại, lẽ nào lại có âm mưu trao vị hôn thê vào tay người khác.

Phi Phi quay sang đám tùy tùng khá đông, nói như ra lệnh:

- Chúng ta hãy đến Nam Trang Võ Đang xem sự thể ra sao.

Dừng lại một chút, nàng bình tĩnh nhìn Chỉ Thủy phu nhân:

- Phu nhân, ta xin nói thật, ta rất quan tâm tới tứ nghĩa muội của ta, xin thứ lỗi đường đột. Nếu có gặp Diệp thiếu hiệp xin cho nhắn một lời: Xuyên Xuyên đang hãm thân trong Nam Trang, nếu thiếu hiệp còn nhớ đến vị hôn thê, mong được gặp thiếu hiệp ở đó nhé.

Chỉ Thủy phu nhân tuy vẫn còn buồn bực nhưng tức sự tin Xuyên Xuyên bị cầm giữ ở Nam Trang càng khiến bà bàng hoàng hơn. Đợi Phi Phi và các gia nhân của nàng kéo đi rồi, bà vội sắp xếp chuyện riêng, vội vàng lên đường đến Nam Trang.

Hôm nay có lẽ là một ngày không được tốt, Phi Phi vừa đi xong lại có tin gia nhân trở về báo tin Lý Phi Bằng cũng đã lên đường đến Nam Trang. Hừ! Có lẽ đây là dịp cuối cùng để mọi người thanh toán hết nợ nần với nhau chăng?

Hồi 25 - Ma Giáo Lộ Âm Mưu

Võ Đang có hai chi nhánh là “Tích ngọc sơn trang” nằm ở phía Bắc núi Võ Đang và Nam Trang nằm ở phía Nam núi Võ Đang. Diệp Từ Huy xa cách Xuyên Xuyên đã lâu, rất quan tâm tới an nguy của nàng nên vội đổi ý theo Phi Phi lên đường tìm đến Nam Trang. Mục đích đã tâm của Phi Phi hiện nay là tiêu diệt tất cả mọi thế lực võ lâm để nàng nắm quyền bá chủ nên nàng cũng theo mẹ con Diệp Từ Huy đến Nam Trang.

Trên đường đi, chàng gặp sư phụ và Chỉ Thủy phu nhân, chàng vừa mừng vừa kinh ngạc quỳ xuống chân sư phụ: - Kính mừng sư phụ, người xuất sơn tự bao giờ?

Hận Hải Du Hồn vỗ vai đệ tử:

- Con hãy đứng lên, nghe nói Phi Hà (Lạc Phi Hà là tên thật của Phi Phi) đi với con, ta chưa muốn gặp nó, chúng ta hãy nói mau vài câu rồi ta tránh mặt.

Chàng cúi đầu:

- Sư phụ có gì giáo huấn đệ tử xin nghe.

- Phải chăng Phi Hà và con định lập mưu tiêu diệt Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương?

Chàng gật đầu:

- Nhị tỷ chính có ý định ấy vì có ý muốn đoạt Huyết thủ thần công của Hường ca ca.

Hận Hải Du Hồn tức giận mắng:

- Đồ súc sinh, ta hận là không thể giết chết nó.

Chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử hiểu nhị tỷ có tham vọng rất lớn, đệ tử cầu xin sư phụ hãy khuyên bảo nhị tỷ, có được không?

Chàng ghé vào tai sư phụ kể hết đã tâm từ trước tới nay nàng làm thế nào để chiếm đoạt Cổ gia bảo, làm thế nào để lung lạc bọn Quái y Thạch Hoài Băng... cho sư phụ nghe. Hận Hải Du Hồn than dài: - Hay lắm, ta sẽ đợi nó ở đây.

Từ xa đã vọng lại tiếng áo bay phấp phật của Phi Phi, nhân ảnh chuyển động, Phi Phi đã hạ thân tới. Sau lưng Diệp Từ Huy là một lão nhân gầy gò nhìn nàng cười mỉm.

Phi Phi là người rất thông minh hiểu ngay ắt có nguyên nhân liền nhìn lão nhân thăm dò rồi hỏi: - Huy đệ, sao không giới thiệu với nhị tỷ tiền bối kỳ nhân này?

Chàng mỉm cười:

- Nhị tử hãy mau quỳ xuống lạy đi, lão nhân gia ấy là sư phụ của tiểu đệ và là phụ thân của nhị tử đó.

Phi Phi giật mình, quỳ mọp xuống đất:

- Cha, con nhớ cha quá.

Hận Hải Du Hồn thở dài:

- Con đứng lên.

Phi Phi đứng lên nép vào một bên nói thăm dò:

- Trước đây mấy ngày nữ nhi mới biết chỗ ẩn cư của phụ thân, có sai người đến tìm...

Hận Hải Du Hồn xua tay:

- Ba biết rồi...

Ý như không muốn nghe Phi Phi nói tiếp, lão chuyển giọng:

- Ta vừa nghe qua con định lừa cơ thù khủ Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương, điều ấy đúng không?

Phi Phi gật đầu:

- Nữ nhi thật có ý ấy nhưng còn sợ lực lượng yếu chưa thể...

- Nếu thực con có ý ấy, ta sẽ giúp con một tay.

Phi Phi cả mừng:

- Đa tạ lão nhân gia.

- Ta hỏi con, con định làm toàn là chuyện lớn, thể võ công bản thân con đã thành tựu được những gì?

Phi Phi hơi ngập ngừng:

- Nữ nhi tuy tập luyện nhiều loại võ công nhưng chẳng có gì chuyên, do đó không dám nói đến thành tựu.

- Nói thế con đâu có chân tài thực học gì, tương lai lấy gì cho người phục?

Phi Phi than thở:

- Nhi nữ cũng từng nghĩ tới điều ấy tiếc rằng con không gặp được minh sư chỉ giáo.

Hận Hải Du Hồn hỏi:

- Con có biết chuyện ta đoạt được “Thần võ bảo khố” không?

- Nhi nữ cũng có nghe Huy đệ nói qua.

- Trong bảo khố ấy trừ những bảo vật quý giá, vật cực kỳ quý là bí kíp võ công, nhưng trong các bí kíp võ công ấy ta cho rằng “Thần võ thần công” là quý nhất, kế đến là “Cửu huyền kỳ công”.

Phi Phi tiếp lời:

- Lão nhân gia đã đem “Thần võ thần công” truyền thụ cho huynh đệ,

nhưng còn “Cửu huyền kỳ công” thì sao?

- Thần võ thần công” là từ thuần dương hóa thành thuần âm chỉ thích nghi cho nam nhân luyện tập, do đó ta dạy cho Từ Huy, còn “Cửu huyền kỳ công” lại là do âm dẫn sang dương tương phản hẳn với “Thần võ thần công” rất thích nghi cho nữ nhân luyện tập, với con quả là thích hợp phi thường.

Phi Phi nghe nói vui đến điên cuồng, hưng phấn nói:

- “Cửu huyền kỳ công”, nữ nhi từng nghe người nói đến, sau khi luyện thành uy lực rất lớn không kém gì “Thần võ thần công”, không ngờ lại lọt cả vào tay lão nhân gia, không biết lão nhân gia có mang bí kíp ấy theo bên người không?

- Không. Hiện tại ta vẫn để nó trong bảo khố. Dù sao bây giờ con cũng chưa có thời gian luyện tập, mai đây ta sẽ truyền cho con cũng được.

Diệp Từ Huy bỗng nhiên xen vào:

- Nhị tỷ, lúc này tiểu đệ và sư phụ vừa bàn đến chuyện Nam Trang, sư phụ nói có thể tìm gặp Âm Dương trang chủ thương lượng, nhị tỷ thấy có nên đi hay không?

Phi Phi trầm tư một lúc rồi đáp:

- Theo kế hoạch sẵn có của ta, đêm nay tiểu đệ nên ngấm thám thính Nam Trang, đồng thời ta cũng bày mưu kinh động chúng hủy diệt Nam Trang, y ta quyết định là thế, không thể thay đổi.

- Như vậy đêm nay tiểu đệ sẽ đến Nam Trang xem sao.

- Đệ muốn đến Nam Trang cũng nên cẩn thận, không nên để lộ mặt thật.

Diệp Từ Huy gật đầu:

- Điều ấy đệ biết.

Phi Phi nói liền:

- Vậy ngu tử xin về trước.

Nàng lay Hận Hải Du Hồn một cái, rồi thung dung phi thân đi khuất. Hận Hải Du Hồn nhìn theo bóng nàng lắc đầu than: - Ta để ra đứa con gái tinh khôn thật đáng thẹn.

Chàng vội nói:

- Sư phụ không nên trách nàng quá đáng, nàng hoàn toàn vì hoàn cảnh mà có cuồng vọng như thế, nếu nàng còn tin ở đệ tử sẽ có cơ hội đệ tử khuyên nàng quay về nẻo chính.

Hận Hải Du Hồn lại thở dài:

- Mong được như thế, nếu không ta chỉ còn cách hạ thủ với nó.

- Đệ tử nghĩ rằng tình hình không đến nỗi tệ như thế, hiện thời trong lòng đệ tử còn lo một chuyện không biết nên làm sao.

Hận Hải Du Hồn cau mày:

- Bản thân con có gì khó xử ư?

Rồi đó Diệp Từ Huy đem chuyện mình luyện “Huyết thủ thần công” kể cho sư phụ nghe, tiếp theo liền hỏi: - Đệ tử rất sợ nhất thời hồ đồ mất hết tri giác không khống chế nơi bản tính tạo thành đại họa.

- Hiện tại con thấy trong người thế nào?

- Hiện tại đệ tử rất khỏe bởi vậy mới thấy sợ.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Sư phụ nghe nói “Đại thanh cương khí” của Võ Đang là khắc tinh của “Huyết thủ thần công”, lần trước ngươi đã đối chưởng cùng Huyền Linh đạo trưởng và đạo trưởng đã khắc chế được “Huyết thủ thần công” rồi, do đó con mới tỉnh ngộ được.

- Điều ấy đệ tử cũng có biết. Chỉ vì sau trận chiến ấy đệ tử chưa hề tập lại “Huyết thủ thần công”... Kể ra thật kỳ lạ, xưa kia một ngày đệ tử không luyện “Huyết thủ thần công” là cảm thấy ngứa ngáy không yên không thể không luyện nó, nhưng gần đây áp lực ấy biến mất.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Ha lắm, thế là “Huyết thủ thần công” đã bị “Đại thanh cương khí” khắc chế rồi.

- Trước mắt là như thế nhưng không biết tương lai ra sao?

- Điều đó sư phụ cũng không biết trừ phi thỉnh giáo Võ Đang chương môn Huyền Huyền tử.

Chàng kêu lên:

- Chuyện gia mẫu bị Võ Đang giam giữ chừng nào chưa minh bạch, đệ tử chưa muốn nhờ ân của họ.

- Thế lần này con đến Nam Trang thì sao?

- Chuyện đến Nam Trang lần này không liên quan gì đến chuyện cũ của gia mẫu.

Hận Hải Du Hồn rút từ trong áo ra một chiếc mặt nạ đưa cho chàng:

- Con đeo mặt nạ này vào, chúng ta đến Nam Trang xem sao.

Hận Hải Du Hồn và Diệp Từ Huy đều là cao thủ có tuyệt đỉnh công phu về khinh công, Nam Trang tuy là một chi nhánh của Võ Đang không thiếu gì cao thủ, nhưng khi họ triển khai thân pháp y nhiên như vào chỗ không người, đi sâu vào nội trang mà chưa hề bị ai phát hiện.

Thuở trẻ Hận Hải Du Hồn từng mấy lần đến Nam Trang nên lần này trở về chôn cũ trong lòng ít nhiều cảm khái, từ kinh nghiệm của quá khứ, họ chẳng mất mấy công phu đã tìm đến thư phòng của Âm Dương Xuân, trang

chủ Nam Trang. Trong thư phòng, Âu Dương Xuân chính đang tiếp đãi Chỉ Thủy phu nhân. Họ đã nói với nhau những gì không biết nhưng chỉ thấy nét mặt Chỉ Thủy phu nhân sắc lạnh biểu lộ câu chuyện của họ không có gì hòa hợp. Hận Hải Du Hồn hạ giọng dặn nhỏ: - Con chưa nên lộ diện để sư phụ ra trước.

Chàng vừa gật đầu, sư phụ chàng đã từ trên mái nhà phi thân rơi xuống trước cửa thư phòng cười lạnh một tiếng: - Âu Dương Xuân, người chết đến nơi vẫn còn nằm mộng.

Hận Hải Du Hồn rơi xuống đất không gây một tiếng động nhỏ, người trong phòng đều chưa hay biết, tiếng lão vừa thốt lên khiến người trong phòng chấn động vừa lúc Hận Hải Du Hồn bước vào.

Âu Dương trang chủ không then là đệ tử kiệt xuất của Võ Đang, vừa giật mình kinh hoảng liền trấn định được ngay, cười lên ha hả: - Bằng hữu thâm nhập đến trang viện Âu Dương Xuân mà không bị ai phát giác đủ thấy cao minh, xin hỏi tôn tính đại danh.

Hận Hải Du Hồn đáp:

- Hận Hải Du Hồn!

Âu Dương Xuân giật mình, căn bản gã chưa hề nghe qua tên này nhưng vì lịch sự gã vẫn thi lễ: - Ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ!

Chỉ Thủy phu nhân thêm vào một câu:

- Hận Hải Du Hồn là sư phụ của Diệp Từ Huy đó!

Sắc mặt Âu Dương Xuân biến đổi, đột nhiên “ồ” lên một tiếng:

- Thì ra tôn giá là tôn sư của Diệp đại hiệp, không biết nửa đêm đến tệ trang có gì chỉ giáo?

Diệp Từ Huy là một tên khiến cả Võ Đang đều kính nể nay sư phụ chàng đến đây, tâm lý Âu Dương Xuân quả thực có hoảng sợ, chưa nói gì khác, với mấy chục năm tu dưỡng công lực của gã mà không phát hiện được Hận Hải Du Hồn đến bằng cách nào đủ khiến gã nể nang rồi.

Chỉ Thủy phu nhân mỉm cười:

- Âu Dương huynh không nên hoảng sợ, Hận Hải Du Hồn là cao nhân tuyệt thế, lượng rộng như biển, không có gì bất lợi cho quý trang đâu.

Âu Dương Xuân cười gượng:

- Mời ngồi! Mời ngồi!

Sau khi ngồi xuống, Hận Hải Du Hồn chuyển qua hỏi Chỉ Thủy phu nhân:

- Phu nhân và Âu Dương trang chủ đã bàn vào vấn đề chính chưa?

Chỉ Thủy phu nhân lắc đầu:

- Âu Dương trang chủ không thừa nhận giam giữ Xuyên Xuyên cô nương.

Hận Hải Du Hồn hỏi Âu Dương Xuân:

- Các hạ không thừa nhận quý trang đây không có Xuyên Xuyên cô nương ư?

Âu Dương Xuân nổi giận, phản nộ đáp:

- Âu Dương Xuân ta tuy không có sở trường gì nhưng bình sinh xưa nay không hề nói láo nửa câu. Là nam tử đại trượng phu dám làm dám nhận, nếu ta có giam giữ Xuyên Xuyên cô nương, việc gì ta không dám thừa nhận?

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Các hạ nói như thế tại hạ không thể không tin lời...

Hơi dừng lại một chút tiếp theo chuyển ngữ khí:

- Chỉ vì có rất nhiều sự việc ra khỏi lẽ thường, các hạ có thể nhận không do các hạ làm nhưng biết đâu có người khác trong quý trang làm thì sao?

Âu Dương Xuân là người rất chính trực, lời tuy cứng cỏi là thế nhưng trong lòng gã vẫn có cảm giác nửa tin nửa ngờ, nếu không có chút nguyên nhân nào sao lại xảy ra chuyện hôm nay? Nghe câu nói của Hận Hải Du Hồn, bất giác gã giật mình: - Lời của tôn giá có gì căn cứ?

- Đương nhiên là có căn cứ.

- Xin nói cho rõ.

- Sự việc phát sinh từ nửa năm trước, có người của quý trang đem về đây một thiếu nữ điên cuồng...

Chưa hết câu, Âu Dương Xuân đã “a” lên một tiếng tiếp lời:

- Tôn giá bảo thiếu nữ ấy là Xuyên Xuyên cô nương?

- Không phải tại hạ bảo mà nàng thực sự là Xuyên Xuyên cô nương.

Âu Dương Xuân tự vỗ vào trán:

- Nếu nàng là Xuyên Xuyên cô nương thì thực tại hạ có lỗi.

Chỉ Thủy phu nhân gấp nói:

- Các người làm gì Xuyên Xuyên rồi? Nàng có mệnh hệ nào thì, Âu Dương huynh, đó là đại bất hạnh cho quý trang đó.

Âu Dương Xuân đáp:

- Chúng ta chẳng làm gì hại nàng cả, nhưng vì bệnh điên cuồng của nàng rất nặng, bắt buộc phải giam giữ nàng lại.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Nay có người khiêu khích dèm pha khiến Cổ gia bảo thiếu phu nhân đem lực lượng tới đây, các hạ biết chứ?

Âu Dương Xuân giật mình:

- Có chuyện ấy ư? Tiểu đệ quả chưa biết... chuyện này với Cổ gia bảo có gì quan hệ?

Chỉ Thủy phu nhân đáp:

- Cổ gia bảo thiếu phu nhân và Xuyên Xuyên cô nương là chị em kết nghĩa, Cổ gia bảo thiếu phu nhân là nhị tỷ, còn nàng là tứ muội.

Âu Dương Xuân hỏi Hận Hải Du Hồn:

- Xuyên Xuyên cô nương có quan hệ gì với lệnh đồ?

- Nàng chính là vị hôn thê của Từ Huy.

Cổ gia bảo và Diệp Từ Huy là những người thế nào Âu Dương Xuân đã hiểu rất rõ, gã biến sắc thở dài một tiếng: - Kỳ thực tể trang có giữ Xuyên Xuyên cô nương cũng là do hảo ý, nếu như tể trang không giữ nàng lại, có lẽ nàng đã chết đói nơi hoang sơn dã lĩnh rồi.

Hận Hải Du Hồn gật đầu:

- Chúng ta hiểu hảo tâm hảo ý ấy nên mới đến đây cùng các hạ tìm một cách giải quyết toàn vẹn.

Âu Dương Xuân đáp:

- Tại hạ thực khó nói, xin nghe chư vị chỉ dẫn.

Sai liền nhận sai, phong độ quân tử thật đáng nể, Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Âu Dương huynh hãy đưa Xuyên Xuyên cô nương ra đây để tiểu muội dẫn nàng về. Có Xuyên Xuyên cô nương, tiểu muội sẽ dễ nói chuyện thay huynh.

Hận Hải Du Hồn lắc đầu:

- Phu nhân, cách ấy sợ không xuôi.

Chỉ Thủy phu nhân cau mày:

- Chẳng lẽ Từ Huy vẫn còn gây sự?

Hận Hải Du Hồn nói:

- Vấn đề hiện nay không do Từ Huy quyết định.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Dù là Cổ thiếu phu nhân cũng phải nể mặt tiểu muội phần nào.

Hận Hải Du Hồn thở dài:

- Cổ thiếu phu nhân cũng không phải là người quyết định.

Chỉ Thủy phu nhân lấy làm kỳ quái:

- Tiểu muội không hiểu rõ ý của huynh đài.

- Có người quyết tâm lấy máu tẩm Nam Trang của Âu Dương huynh. Từ Huy và Cổ thiếu phu nhân bất quá cũng chỉ là con cò do người ấy lợi dụng mà thôi.

Âu Dương Xuân giận dữ “hừ” một tiếng:

- Khẩu khí thật là cuồng vọng, các người nhìn lầm chúng ta rồi!

Hận Hải Du Hồn vẫn cười:

- Âu Dương trang chủ, không phải tại hạ dọa người, nếu nói là nhìn lầm, trang chủ đã biến quý trang thành máu sông xương núi một cách oan uổng đó.

Hai mắt Âu Dương Xuân phát ra tia lửa giận:

- Các hạ định uy hiếp bản nhân?

Hận Hải Du Hồn cười nhẹ:

- Các hạ hiểu lầm ý tại hạ rồi.

- Tôn giá là sư phụ của Từ Huy cố ý đến đây gieo nghi hoặc, hay còn có ý gì nữa cứ nói thẳng đi.

- Âu Dương trang chủ hoàn toàn nghĩ sai, chẳng những tại hạ không có ý gì xấu với quý trang mà đến tiêu đệ Diệp Từ Huy cũng không nỡ để quý trang bị thảm sát nên tại hạ mới đến đây trước cùng trang chủ tìm ra phương cách an toàn. Theo tại hạ, trang chủ hãy tạm thời lui hết lực lượng khỏi quý trang...

Âu Dương Xuân lắc đầu, chận lời:

- Điều đó không thể được!

Đột nhiên ngoài phòng có người tiếp lời:

- Bần đạo thấy chuyện này còn có thể thương lượng.

Vừa nói nhân ảnh vừa ẩn hiện, thì ra là Huyền Diệu đạo trưởng.

Huyền Diệu đạo trưởng cúi đầu thi lễ với Chỉ Thủy phu nhân và Hận Hải Du Hồn xong mới quay qua Âu Dương Xuân nói: - Chương môn nhân đến.

Âu Dương Xuân vội chạy ra cửa đón, Chỉ Thủy phu nhân và Hận Hải Du Hồn cũng đứng dậy chờ đợi. Võ Đang chương môn nhân Huyền Huyền từ dẫn theo Huyền Linh đạo trưởng bước vào phòng, nói với Chỉ Thủy phu nhân trước: - Nghe tin có phu nhân đến, bần đạo vội đến... vị này là...

Mục quang di chuyển nhìn Hận Hải Du Hồn. Hận Hải Du Hồn ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ Hận Hải Du Hồn.

Võ Đang chương môn kinh ngạc vì xưa nay chưa hề nghe qua tên này bao giờ.

Chỉ Thủy phu nhân đành tiếp lời:

- Hận Hải Du Hồn là sư phụ của tệt diệt Diệp Từ Huy.

Đúng là “người có tên, cây có bóng”, tuy Hận Hải Du Hồn là tên chưa ai biết nhưng còn tên của Diệp Từ Huy rất nổi tiếng, sư phụ của Diệp Từ Huy ắt khiến người nghe kinh hãi.

Võ Đang chương môn nghiêm mặt, cúi đầu:

- Bần đạo có mắt không thấy Thái sơn, xin được lượng thứ.

Tiếp đó Huyền Huyền tử giới thiệu Huyền Diệu và Huyền Linh đạo trưởng rồi cùng nhau ngồi xuống. Chương môn đưa mắt ra hiệu cho Huyền Diệu đạo trưởng, đạo trưởng mỉm cười nói: - Hận Hải thí chủ, bần đạo vừa mới nghe ở ngoài rằng thí chủ khuyển tặc sư huynh bỏ Nam Trang, không biết thâm ý thí chủ ra sao, xin nói cho rõ.

Hận Hải Du Hồn đã nghe Phi Phi nói qua, Nam Trang có rất nhiều gian tế của Lý Phi Bằng mai phục bên trong, lúc này trong phòng có tới sáu người tuy không dám hoài nghi ai nhưng để đề phòng vạn nhất, chỉ gật đầu đáp: - Lẽ ra tại hạ phải nói rõ, nhưng trước mắt tại hạ xin điều trần riêng với quý chương môn, xin chừa vị lượng thứ.

Võ Đang chương môn nói:

- Bần đạo xin nghiêng tai nghe tôn ý.

Hận Hải Du Hồn liền vận dụng “truyền âm nhập mật” kể với chương môn Huyền Huyền tử về âm mưu của Lý Phi Bằng muốn tiêu diệt Nam Trang, chỉ vài câu tóm tắt đã nói hết sự tình. Huyền Huyền Tử sau một lúc trầm tư cũng dùng truyền âm đáp: - Cứ theo bần đạo điều tra được biết, Diệp thiếu hiệp không phải cùng bọn cực ác đó, nay theo thí chủ nói rõ có lẽ Diệp thiếu hiệp bị áp lực của “Huyết thủ ma công” mới chịu khuất tất với chúng, bần đạo có thể chấp thuận lui bỏ Nam Trang để phối hợp với sự an bài của Cổ phu nhân.

Hận Hải Du Hồn nói:

- Khi lui khỏi Nam Trang, quý phái nên tính toán cho khéo léo, đừng để lộ khiến người sinh nghi mới được.

Võ Đang chương môn mỉm cười gật đầu:

- Điều ấy bản tòa tự có kế hoạch.

- Tại hạ còn một việc xin thỉnh ý chương môn.

- Xin hỏi chuyện gì?

- Là chuyện có quan hệ tới mẫu thân Từ Huy.

- Diệp thiếu hiệp ra sao?

- Diệp Từ Huy muốn minh bạch sự việc.

- Bần đạo có thể vì thanh danh tể phái thề rằng, tể phái không hề giam giữ mẫu thân Diệp thiếu hiệp.

- Quý phái không giam giữ Diệp phu nhân chẳng lẽ Từ Huy nhìn lầm?

Chương môn Võ Đang đáp:

- Điều Diệp thiếu hiệp nhìn thấy hoặc có thể là thật nhưng đều do tên “Huyết thủ ác sát” sắp đặt nên cả.

Hận Hải Du Hồn nửa tin nửa ngờ:

- Là do “Huyết thủ ác sát” Hường Đông Dương sắp đặt cả ư?

- Sau đó tề phái đã cho điều tra nghiêm cách, phát hiện mấy tên khán thủ “Huyết thủ ác sát” bị hấn mua chuộc, chúng theo lệnh “Huyết thủ ác sát” sắp đặt khiến Diệp thiếu hiệp lấy giả làm chân hận thù tề phái.

- Nhưng cả Diệp phu nhân cũng nói giống như Từ Huy nhìn thấy, điều ấy giải thích ra sao?

- Theo tề phái điều tra, “Huyết thủ ác sát” đã an bài một nơi giam giữ giống hệt như Bắc trang của tề phái khiến Diệp phu nhân lầm là bị tề phái giam cầm do đó lộng giả thành chân.

Hận Hải Du Hồn nghe lời chương môn Huyền Huyền Tử nói rất có lý bèn buột miệng: - Chương môn cao kiến, việc này đã rõ ràng minh bạch. Từ Huy từ nay sẽ không để lòng nghi kỵ quý phái nữa, xin chương môn yên tâm.

Chương môn nhân Huyền Huyền Tử liền cúi đầu niệm câu “Công đức vô lượng” rồi nói: - Trong võ lâm ân oán tương kết chém giết không ngừng chỉ vì nhân tâm đa nghi, nếu ai ai cũng như Diệp thiếu hiệp có tâm địa quang minh tất yên bình hết rồi.

Chương môn nhân và Hận Hải Du Hồn nói chuyện với nhau một hồi, nguyên là dùng “truyền âm thần công”, lúc ấy chương môn nhân thu “truyền âm thần công” lại, câu cuối cùng chương môn nói bằng giọng bình thường khiến ai nấy đều ngạc nhiên nhìn người. Chương môn đưa mắt nhìn khắp lượt: - Bản tòa đã quyết định bỏ Nam trang...

Âu Dương Xuân kêu lên:

- Chương môn sư huynh, không thể bỏ Nam trang, việc ấy chỉ làm lớn uy thế của chúng và yếu sức mạnh của ta, xin chương môn sư huynh xét lại, không nên...

Võ Đang chương môn nhân vẫy tay:

- Âu Dương sư đệ, hãy cứ nghe lệnh mà làm.

Đó là lệnh của chương môn nhân, Âu Dương Xuân đành miễn cưỡng nghiêng thân “Vâng” một tiếng không dám cãi nữa. Hận Hải Du Hồn quay lại Chỉ Thủy phu nhân gọi: - Phu nhân, chúng ta về thôi.

Chỉ Thủy phu nhân nói:

- Còn chuyện Xuyên Xuyên thì sao?

Hận Hải Du Hồn đang do dự bỗng bên tai nghe tiếng “truyền âm” của Diệp Từ Huy: - Sư phụ, xin hãy để Xuyên Xuyên cho họ tạm thời bảo hộ cũng được.

Hận Hải Du Hồn lấy ý kiến ấy của chàng nói ra, Chỉ Thủy phu nhân nhận

thấy thế càng hay rồi đó họ giao phó Xuyên Xuyên cho Võ Đang phái.

Sau khi ước hẹn thời gian với chàng môn nhân, hai người lìa khỏi Nam Trang.

Khi họ vừa ra trời cũng vừa hừng sáng. Sáng ngày thứ hai Lý Phi Bằng dẫn một đoàn thủ hạ đến.

Hồi 26 - An Bài Sinh Đột Biến

Nửa đêm hôm ấy Phi Phi dẫn Diệp Từ Huy và bốn thị nữ tìm đến Nam Trang. Bảy giờ Diệp Từ Huy lui lại sau để Phi Phi chủ động. Phi Phi vẫy tay:
- Tiến lên gõ cửa.

Bốn thị nữ tùy thân của nàng (thứ tự bốn thị nữ tùy thân của Phi Phi là:

Mẫn Hoa, Thanh Hoa, Tuyên Hoa và Nghi Hoa), trong ấy cô đầu tiên là Mẫn Hoa ứng thanh “Vâng” một tiếng, thân hình vọt tới trước cửa trang, ngọc thủ giơ lên đập một chưởng kinh động vào cánh cửa, tiếp đó hít chân lực vào đan điền nàng quát to: - Diệp Từ Huy và Cổ phu nhân đến gặp trang chủ.

Vừa dứt tiếng, hai cánh cửa trang mở rộng, đồng thời ánh sáng của hai chiếc đèn lồng tỏa ra chiếu sáng cả cửa ngoài. Đưa mắt nhìn vào trong cửa từ ánh đèn ra không có một bóng người. Mẫn Hoa cười lạnh một tiếng: - Trong trang có người nào không, hãy ra trả lời ta đây.

Không có ai xuất hiện, nhưng có tiếng người ẩn nấp đâu đó đáp:

- Đại môn đã mở, trang chủ đang đợi trong đại sảnh, các người có việc gì cứ tiến vào.

Mẫn Hoa “hừ” một tiếng:

- Các người hãy xem bản lãnh của cô nương.

Vừa dứt tiếng hai vai lay động lộn luôn vào đại môn. Bỗng nghe trên không trung có tiếng xé gió, ba mũi tên từ trong vùng tối bắn tới như bay phân ra làm ba hướng nhắm vào các huyết đạo trên người Mẫn Hoa.

Thế bay của ba mũi tên rất mạnh và định phương hướng rất chuẩn xác đủ biết người bắn tên hỏa hầu rất thâm hậu. Mẫn Hoa lật tay, trường kiếm trên vai đã lộn vào tay, nàng huy động thành một bức màn kiếm, chỉ nghe ba tiếng “Đinh, đinh, đinh” ba mũi tên đều bị đánh rơi.

Mẫn Hoa nạp khí vào đan điền, thân hình bắn vọt tới xa hơn trượng. Thân hình nàng đang tà tà rơi xuống đột tên thứ hai lại bắn tới, lần này không phải ba mũi mà là một trận mưa tên dày đặc. Mẫn Hoa vũ động trường kiếm che thân, tuy ngăn được trận mưa tên ấy nhưng nàng cũng bị uy hiếp không tiến tới được nữa.

Đột nhiên Phi Phi đi sau hú lên một tiếng dài, ngoài cửa trang mười đại hán hắc y phi thân vào, một tay cầm lệnh bài, một tay cầm quỷ đầu đại đao xông vào bên trong, lướt qua mặt Mẫn Hoa chặn đứng lớp mưa tên. Phi Phi lại hú lên tiếng thứ hai, một đoàn hắc y đại hán khác lại phi thân tới tấn công vào Nam Trang.

Những tay bắn tên của Nam Trang chỉ ẩn thân nghênh địch, không hề

hiện thân đấu cùng các hắc y đại hán, do đó bên Nam Trang có bao nhiêu người không thể đoán biết được.

Diệp Từ Huy lẳng lẳng theo sau Phi Phi, chỉ thấy các hắc y đại hán đều là võ công cao thủ giang hồ, nên uy lực rất dữ dội. Phi Phi chỉ huy mấy chục đại hán tấn công vào sâu Nam Trang.

Người của Nam Trang chỉ dùng cung tên ngăn cản dĩ nhiên không chặn được sự tấn công của các đại hán ấy đành phải thối lui. Tiến đến gần đại sảnh, hốt nhiên nghe trong ấy có người quát to: - Hai bên ngừng tay, trang chủ chúng ta có lời muốn nói.

Cùng với tiếng quát, hai bên đều ngừng hành động. Phi Phi dẫn bốn thị nữ và Diệp Từ Huy tiến lên vừa lúc cửa đại sảnh mở rộng, trang chủ Âu Dương Xuân dẫn đầu mười người xuất hiện trên bậc tam cấp.

Phi Phi quét mắt:

- Vị nào là Âu Dương trang chủ?

Âu Dương Xuân đáp:

- Lão phu Âu Dương Xuân, người phải là tân Cổ phu nhân?

- Chính thị.

Âu Dương Xuân nói:

- Những điều liên quan tới nghĩa muội Xuyên Xuyên cô nương, lão phu đã nhờ Chỉ Thủy phu nhân chuyển đạt tới phu nhân, nàng tuyệt đối không có trong tệ bang, sao phu nhân lại dùng sức nhập trang?

Phi Phi đáp:

- Vì chúng ta không thể tin lời các người. Nếu người biết điều hãy mang Xuyên Xuyên ra đây, tất cả mọi việc liền xong. Trái lại, đừng trách ta không nói trước, hậu quả tàn khốc đều tại người mà có.

Âu Dương Xuân cười ha hả:

- Cổ phu nhân quá tự đại tự cuồng, lão phu hành đạo giang hồ mấy chục năm nay lần này là lần đầu gặp phu nhân không biết trời cao đất dày là gì, phu nhân có can đảm đấu vài chiêu với lão phu chăng?

Phi Phi cười nhạt:

- Người không đủ tư cách động thủ với bản phu nhân.

Tiếp đó nàng quát nhỏ:

- Các người cứ tiến lên bắt hết chúng cho ta.

Âu Dương Xuân tròn mắt chưa kịp quát câu nào, bọn đại hán đã ào tới vây tất cả vào giữa bắt đầu ác đấu. Diệp Từ Huy lo sợ bọn đại hán hạ thủ vô tình liền quát to: - Chỉ được bắt sống, không được giết chết để còn trao đổi với Võ Đang phái.

Phi Phi tiếp đó hạ lệnh:

- Chỉ được bắt sống!

Sau trận hỗn chiến, bằng vào công phu chân lực bọn hắc y đại hán đã bắt sống được hết người của Âu Dương Xuân. Âu Dương Xuân bị bắt, sức đối kháng của Nam Trang coi như mất hết, sau khi Nam Trang rút lui hết, chỉ có bảy tám mươi người làm tù binh của Phi Phi.

Phi Phi hạ lệnh điểm huyết Âu Dương Xuân rồi nhốt gã vào dãy nhà ngang. Cuộc chiến thành công, Phi Phi cho bày ngay trong Nam Trang ăn mừng. Bọn hắc y đại hán dự tiệc có tới ba mươi sáu người, nhân số tuy không đông nhưng hiển hiện của họ khiến chàng hết sức bất mãn.

Lần này tuy Nam Trang chưa dốc hết toàn lực kháng cự nhưng dưới mắt mọi người là Nam Trang đã kiệt lực và không xứng là đối thủ của ba mươi sáu đại hán này, dù Nam Trang có dốc toàn lực cũng chịu thêm tổn thất mà thôi. Điều ấy, Âu Dương Xuân biết rất rõ, trước khi bị giam gã còn dùng truyền âm với Diệp Từ Huy: - Lời của lệnh sư quả nhiên không sai, tệ trang thực không thể kháng cự, từ nay tất cả đều trong vào thiếu hiệp giúp đỡ.

Trong buổi tiệc Phi Phi chính thức giới thiệu Diệp Từ Huy với bọn hắc y đại hán và giới thiệu chúng với chàng, chàng chỉ nhớ mơ hồ toàn những tên tuổi dữ dằn: Sách mệnh vô thường Hà Thông, Bách bộ tiêu binh Nghê Côn, Độc nhãn ôn thân Bảo Lãnh Xung, Quỷ thủ thân hồn Khang Trọng Sơn, Hoạt đồ phu Phương Nhất Dao, Âm hồn bất tán Tần Phi v.v...

Chính đang lúc tất cả cất chén chúc mừng bỗng nhiên ngoài đại sảnh có tiếng quát dữ dội: - Diệp Từ Huy, người ra đây nói chuyện với bản đạo.

Phi Phi cau mày hỏi:

- Là người nào?

- Bản đạo Huyền Linh, các người chỉ là một bọn chó cút đi cho rảnh mắt bản đạo.

Hiển nhiên Huyền Linh đạo trưởng trong sơn quá thịnh nộ không giữ gìn thân phận chủ nhân. Lúc ấy Nghê Côn cúi giận cười gằn: - Huyền Linh là cái quái gì, để thuộc hạ ra giết nó cho!

Diệp Từ Huy ngăn lại:

- Đa tạ thịnh tình, việc này cứ để tiểu đệ đối phó.

Chàng xô ghế bước ra đại sảnh, Phi Phi ngăn tay lại:

- Các vị cứ việc uống vui không cần để ý đến bọn đạo sĩ Võ Đang.

Nàng là người thông minh dự liệu Huyền Linh đạo trưởng giận dữ tìm đến tất phải có nguyên nhân do đó nàng muốn tất cả hắc y đại hán ở lại trong sảnh để tránh ảnh hưởng đến nhân tâm.

Diệp Từ Huy bước ra đại sảnh, chỉ thấy Huyền Linh đạo trưởng đến có một mình, trường kiếm đang hoành ngang ngực, hai mắt đỏ ngầu vì lửa giận. Chàng nhớ đến ước hẹn của sư phụ với họ bất giác ôm quyền: - Đạo trưởng...

Chỉ nói được hai tiếng “đạo trưởng”, Huyền Linh đạo trưởng đã lớn giọng mắng: - Thật là đồ thô bỉ hạ lưu, hôm nay bản đạo muốn phân sinh tử tồn vong với ngươi.

Diệp Từ Huy cau mày:

- Đạo trưởng hãy nói cho minh bạch được không?

Huyền Linh đạo trưởng giận dữ:

- Ngươi đừng giả vờ ngu ngốc, người lừa bịp chúng ta cướp cả Bắc trang rồi.

- Hừ! Cái gì gọi là lừa? Cái gì gọi là bịp? Hai bên đối địch ai có công lực, người ấy thắng, các ngươi không tự thẹn còn cớ nại lý do làm gì?

Phi Phi vừa kịp ra tới bắt bẻ Huyền Linh đạo trưởng cứng họng. Nàng dứt lời liền chuyển ra “truyền âm thần công” nói vào tai chàng: - Huy đệ ta phải giả che đây đề phòng Lý Phi Bằng biết chuyện ta liên kết với Võ Đang coi như uổng công.

- Hiện tại chúng ta phải làm sao? Có nên nói rõ với hắn?

Phi Phi đáp:

- Hiện tại dù chúng ta có nói hết tâm cơ chưa chắc hắn đã tin, tốt nhất là bắt giữ hắn, dù Lý Phi Bằng có biết phần nào cũng không thể phán đoán ngay lập tức được.

Huyền Linh đạo trưởng bị Phi Phi nói càng thêm tức giận, im lặng một lúc lâu mới thốt lên lời: - Hay lắm, té ra bọn ngươi đều là đồ có mắt không trông, Diệp Từ Huy, hôm nay bản đạo sẽ vì tương lai võ lâm trừ khử họa hại.

Diệp Từ Huy rút bảo kiếm cười lớn:

- Đạo trưởng tự tìm cái chết, tại hạ chỉ chiều ý đạo trưởng thôi.

Kiểm chàng bật lên vẽ thành một vòng hoa kiếm chụp xuống ngực Huyền Linh đạo trưởng. Kiếm chàng xuất thủ khiến tình trạng kích động của Huyền Linh đạo trưởng lắng dịu xuống, đạo trưởng cười gằn cất kiếm nghênh đón.

Lần trước giao đấu cùng Huyền Linh đạo trưởng, Diệp Từ Huy đã thi triển “Huyết thủ thần công” và bị thất thủ, lần này chàng triển khai “Thần võ thần công”, nhân thế uy lực hết sức tăng tiến. Sau khi đánh hơn bốn, năm chục chiêu kiếm và thân chàng hợp nhất, kiếm khí như cầu vòng tấn công mãnh liệt dị thường.

Võ Đang phái lấy kiếm thuật dương danh thiên hạ, riêng Huyền Linh đạo trưởng về kiếm pháp chỉ nhường một người duy nhất là chương môn, nhưng bây giờ đối diện với kiếm chiêu ào ạt như từng đợt sóng lớn của Diệp Từ Huy, đạo trưởng cũng phải lúng túng chống đỡ, bất giác trong lòng không khỏi kinh sợ tự nghĩ: “Chỉ mấy ngày không gặp, không ngờ y đã tiến bộ đến cảnh giới mới, nếu ta không thi triển hết tuyệt học ắt sẽ thụ thương vì kiếm y. Được, ta sẽ liều mạng!”. Tâm nhiệm vừa chuyển, kiếm thể liền biến đổi triển khai liền “Thiên tâm cửu kiếm” tinh diệu tuyệt đỉnh của Võ Đang phái.

Hai người đều thi triển tuyệt học giao đấu khiến gió mây đều biến sắc, thảo mộc kinh sợ, đồng thời Phi Phi và các thủ hạ của nàng đều ngây người ra nhìn. Mọi người thể hội được sự lợi hại của Võ Đang kiếm pháp và sự cao minh của Diệp Từ Huy, nếu đối phương không phải là Diệp Từ Huy mà là bất cứ ai e rằng không ai đáng là địch thủ của Huyền Linh đạo trưởng. Nhân đó, mọi người đối với chàng càng thêm kính phục.

Thần võ thần công của Diệp Từ Huy là thiên hạ vô địch về kiếm pháp tạo chỉ cao hơn Huyền Linh đạo trưởng, dù kiếm pháp của đạo trưởng đã là cực cao nhưng về công lực và uy lực còn thấp hơn chàng một bậc tạo thành thế cực ác đấu khó phân.

Chớp mắt đã hơn quá trăm chiêu, Phi Phi ngậm đưa mắt ra hiệu cho Quỷ thủ thâm hồn Khang Trọng Sơn, hẩn vội ý khẽ gạt đầu, đưa tay vào áo lấy ra một vật gì đó nhét vào miệng, sau đó khoanh tay sau lưng giả như quan sát trận đấu mê mải nhưng cước bộ đã lén chuyển từ từ đến gần hai đối thủ.

Khi hẩn còn cách khoảng hai trượng đợi chờ cơ hội hai môi chum lại, dùng chân nguyên nội lực phun bắn ra một đạo hắc ảnh nhắm thẳng tới vai phải Huyền Linh đạo trưởng. Lúc ấy hai người giao đấu đang đến lúc quên cả chung quanh, không ai ngờ bị người khác ám toán, ám khí nhỏ quá, mắt thường khó thấy do đó bắn ra liền trúng, đầu vai Huyền Linh đạo trưởng đau nhói lên, kiếm thể hơi chậm lại một nháy mắt.

Cao thủ khi giao đấu chỉ cần sai một tơ hào thắng bại liền phân. Huyền Linh đạo trưởng vừa hơi chậm thể đã tạo cho Diệp Từ Huy một cơ hội. Tả chương chàng đánh vụt tới trúng ngay vai trái của đạo trưởng Huyền Linh đạo trưởng vừa nhận ra mãnh lực đập vào mình tức thì đau thấu xương, cước bộ không ổn phải lùi lại ba bước. Diệp Từ Huy xuất chương đắc thủ tiếp quát lên một tiếng lớn tung luôn một cước đá vào vùng hạ đẳng của đạo trưởng. Bị một cú đá thân tốc ấy đạo trưởng văng lên rơi xuống đất đồng thời kiếm trong tay cũng bật ra theo.

Diệp Từ Huy không tha, chỉ pháp bay xẹt tới điểm vào hai huyệt đạo

Huyền Linh đạo trưởng quát to: - Đem hấn khiêng quăng vào chỗ giam.

Tức thì một đại hán hắc y chạy đến đưa tay vác Huyền Linh đạo trưởng mang tới phòng giam cùng chỗ với Âu Dương Xuân. Diệp Từ Huy động tâm bước tới gần Phi Phi: - Nhị tỷ, lúc này có phải có người ám toán hấn?

Phi Phi gật đầu mỉm cười:

- Tiểu đệ để ý làm chi? Chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Chàng lắc đầu:

- Vậy tiểu đệ thắng có vinh dự gì?

- Hai bên ác đấu, phương tiện nào cũng có thể dùng, người thắng vẫn vinh dự như thường.

Trong bóng đêm, một nhân ảnh phi thân vọt tới, cười hỏi:

- Vừa rồi các người bắt được ai?

Thân hình vừa dừng lại đã nhận ra đó là Lý Phi Bằng. Phi Phi chỉ Diệp Từ Huy: - Huy đệ vừa mới bắt sống Võ Đang Huyền Linh đạo trưởng.

Lý Phi Bằng cả mừng:

- Các người bắt được Huyền Linh đạo trưởng thực là đáng mừng. Hấn ở đâu rồi?

- Đã điểm huyết đạo hấn và giam lại.

Lý Phi Bằng vỗ vai Diệp Từ Huy:

- Hôm nay ngươi bắt sống được Huyền Linh đạo trưởng, hy vọng cuối tháng ngươi sẽ đánh bại Võ Đang chứng môn Huyền Huyền Tử, lúc ấy chúng ta mới gọi là công thành danh toại.

Hấn có vẻ rất sung sướng, không cần hỏi kỹ tình hình, hấn vẫy tay:

- Đi, chúng ta tới xem Huyền Linh đạo trưởng ra sao.

Phi Phi hơi cau mày:

- Có gì đáng xem?

- Cô nương không biết, ta muốn nói chuyện với hấn.

Không thể chối từ, Phi Phi đành dẫn Lý Phi Bằng và Diệp Từ Huy đến chỗ giam Huyền Linh đạo trưởng. Lúc ấy huyết đạo của đạo trưởng vẫn bị kẽm chế chưa tỉnh lại.

Lý Phi Bằng tiến tới trước vươn tay vỗ vào huyết đạo của đạo trưởng, Huyền Linh đạo trưởng vẫn bất động, thủ pháp của Lý Phi Bằng xem ra vô dụng. Diệp Từ Huy tiến lên: - Đệ tử đã dùng độc môn thủ pháp điểm huyết hấn...

Mặt Lý Phi Bằng ửng đỏ vì thẹn:

- Ngươi giải huyết mau, ta có chuyện muốn hỏi hấn.

Chàng vỗ liên mấy cái vào bộ vị Huyền Linh đạo trưởng, đạo trưởng tỉnh

lại ngay tức thì và bên tai liền nghe tiếng truyền âm của chàng: - Đạo trưởng, sự việc bất đắc dĩ, xin đạo trưởng nguyên lượng. Hiện tại, tại hạ đã giải khai huyết đạo cho đạo trưởng, nhưng hy vọng đạo trưởng không nên sơ suất, đợi thời cơ, tại hạ sẽ giải thoát...

Huyền Linh đạo trưởng ngậm hít một hơi chân khí thử vận khí hành công, quả nhiên thể trạng đã bình thường, mở mắt nhìn thấy đứng bên cạnh Diệp Từ Huy và Phi Phi là một tráng niên Lý Phi Bằng tuy là môn hạ của Nam Bình Kiều Đồ lão nhân nhưng chưa hề gặp mặt Huyền Linh đạo trưởng nên đạo trưởng không biết hắn là ai, do đó đạo trưởng không thèm để ý gì đến hắn.

Lý Phi Bằng “hừ” một tiếng:

- Con trâu nước Huyền Linh kia, đừng có giả vờ giả vịt nữa, ngươi biết bản nhân là ai không?

Huyền Linh đạo trưởng không nhìn lên, cười lạnh lẽo:

- Bất kể ngươi là ai cũng chỉ là đồ sâu bọ.

Lý Phi Bằng tự chỉ vào mình:

- Bản nhân họ Hường, gia phụ Hường Đông Dương đã bị bọn Võ Đang các người hành hạ khổ sở mấy chục năm trời.

Huyền Linh đạo trưởng cười gằn một tiếng:

- Ngươi là con của Hường Đông Dương cũng có sao?

Lý Phi Bằng đáp:

- Võ Đang phái các người và Hường gia chúng ta thù sâu như biển, hôm nay ngươi đã lọt vào tay ta, ngươi sẽ phải đền tội.

Huyền Linh đạo trưởng “xì” một tiếng khinh thị:

- Ngươi có thủ đoạn đê hèn gì, cứ thi hành hết ra ta coi.

Lý Phi Bằng trừng mắt:

- Ngươi không tin phải không?

Hắn giơ tay định chụp vào đầu vai Huyền Linh đạo trưởng. Diệp Từ Huy vội kêu lên “sư phụ” vươn tay chặn tay hắn lại. Lý Phi Bằng đối với Diệp Từ Huy cũng có nể nang ngũ khí biến liền: - Cái gì?

Chàng đáp:

- Dù sao hắn cũng đã lọt vào tay ta, hà tất phải ra tay ngay bây giờ...

Lý Phi Bằng giận dữ:

- Ta muốn giết hắn ngay mới hả giận.

Phi Phi mỉm cười xen vào:

- Ngũ gia, hà tất chúng ta phải bắn tay, chúng ta hãy quay về uống rượu mừng công cái đã.

Lý Phi Bằng lắc đầu:

- Khoan đã, ta còn hỏi hắn một câu.

Tiếp đó quay lại quát hỏi Huyền Linh đạo trưởng:

- Con trâu đáng chết kia, nghe nói ngươi là người thứ hai trong Võ Đang luyện được “Đại thanh cương khí” có phải không?

Huyền Linh đạo trưởng nhìn hắn một cái rồi quay mặt đi như không hề nghe câu hỏi. Diệp Từ Huy vội xen lời: - Sư phụ, cái ấy không cần hấn trả lời, con cũng biết “Đại thanh cương khí” của hắn ít nhất cũng đạt được bảy thành hỏa hầu, lần trước con đã thất thủ vì hấn đó.

Lý Phi Bằng nói:

- Hắn nếu quả biết “Đại thanh cương khí” thì cực tốt. Ta sẽ mang hấn đi.

Dứt lời, vươn tay điểm huyệt Huyền Linh đạo trưởng liền. Diệp Từ Huy vừa muốn ngăn cản nhưng Phi Phi đã ngầm kéo áo chàng ra hiệu không nên can thiệp. Lý Phi Bằng điểm ba huyệt đạo trên thân đạo trưởng rồi vác đạo trưởng lên vai buột miệng nói một câu: - Ta bắt người này đi, hai người tạm thời thủ phòng nơi đây đợi lệnh hành sự.

Thân hình chuyển động chớp nhoáng mang Huyền Linh đạo trưởng đi. Diệp Từ Huy không đoán nổi Lý Phi Bằng định xử trí đạo trưởng ra sao, trong lòng không thể an ổn, nếu hấn hãm hại đạo trưởng tất chàng cũng có liên hệ, do đó vừa đi ra ngoài chàng vừa nói với Phi Phi: - Nhị tỷ, tiêu đệ không yên tâm về Huyền Linh đạo trưởng, tiêu đệ phải theo họ xem sao?

Vừa dứt tiếng không cần sự đồng ý của Phi Phi, chàng điểm song cước cất cao thân vọt theo hướng Lý Phi Bằng đuổi theo. Chàng triển khai thân hình cực mau, trong khoảnh khắc đã nhìn thấy Lý Phi Bằng đang tập trung phi hành tới trước.

Diệp Từ Huy ngấm ngấm theo hộ tống một lúc lâu, chỉ mong Lý Phi Bằng không hãm hại Huyền Linh đạo trưởng giữa đường là đủ yên tâm trở về Nam Trang. Chính lúc chàng đang chuẩn bị quay về, bỗng nghe Lý Phi Bằng kêu lên một tiếng, quăng mạnh Huyền Linh đạo trưởng xuống.

Thân hình Huyền Linh đạo trưởng văng lên không trung liên rung vai thi triển chiêu “Đại bằng triển xí” phiêu phiêu rơi xuống trước mặt Lý Phi Bằng. Lý Phi Bằng trợn trừng hai mắt kinh ngạc ú ớ: - Ngươi... ngươi...

Huyền Linh đạo trưởng cười lớn:

- Thủ pháp của ngươi đâu làm gì được bản đạo, bây giờ ngươi hãy theo bản đạo đi.

Lý Phi Bằng cười lạnh:

- Theo ngươi đi, ngươi nói dễ nghe quá, dù ngươi có tự giải huyệt được

cũng khó thoát khỏi tay ta.

- Người xuất thủ đi.

Lý Phi Bằng lật tay rút trường kiếm chỉ vào mặt Huyền Linh đạo trưởng:

- Được, hôm nay ta sẽ cho người biết sự lợi hại của Hường gia.

Hắn vọt thân tới, trường kiếm rung động đâm thẳng vào ngực Huyền Linh đạo trưởng. Trường kiếm của Huyền Linh đạo trưởng đã mất từ lúc nãy, hiện tại chỉ còn hai tay không nhưng vẫn không coi Lý Phi Bằng vào đâu, liền triển khai “Không thủ nhập bạch nhận” ác đấu cùng họ Lý. Hai bên chưa đánh quá hai mươi chiêu bỗng nghe một tiếng lảnh lót: - Song phương ngừng lại!

Tiếng đến là người đến, đó là Phi Phi từ trên không lướt tới. Sau khi động thủ với Huyền Linh đạo trưởng, Lý Phi Bằng mới biết đạo trưởng quả thực lợi hại phi thường, hôm nay muốn đơn thân thắng được đối phương không phải chuyện dễ, trong lòng đang nóng vội đúng vào lúc Phi Phi xuất hiện. Lý Phi Bằng càng thêm phấn chấn tinh thần không chịu dừng tay, càng tấn công dữ dội đồng thời luôn miệng kêu: - Phi Phi cô nương đến đúng lúc lắm, chúng ta không thể để con trâu ngu này trốn thoát.

Chưa dứt lời đã nghe giọng lạnh lùng của Phi Phi:

- Các người không nghe ta dừng tay ư?

Lý Phi Bằng nhìn thấy Phi Phi không ra tay tương trợ, dũng khí bèn tan biến, động thân lùi lại kinh ngạc chất vấn Phi Phi: - Phi Phi, cô nương làm sao thế?

Vút! Vút! Tám hắc y sát thủ phi thân đến vây Lý Phi Bằng vào giữa. Hắn càng thêm kinh ngạc thốt lên hốt hoảng: - Phi Phi..

Phi Phi không thèm nhìn hắn, lạnh lùng ra hiệu cho tám thủ hạ:

- Bắt sống hắn cho ta!

Lý Phi Bằng gầm lên:

- Các người điên rồi ư?

Nhưng tám hắc y sát thủ ấy vẫn lãnh đạm vũ lộng đao quanh vây đánh Lý Phi Bằng. Phi Phi quay sang Huyền Linh đạo trưởng đang kinh ngạc đứng bên, nàng ôm quyền: - Đạo trưởng, xin lỗi để đạo trưởng kinh sợ, mời đạo trưởng trở về, chuyện nơi đây không liên quan gì đến đạo trưởng.

Thần sắc Huyền Linh đạo trưởng nghi hoặc:

- Sự thực chuyện các người là thế nào?

Phi Phi đáp:

- Phiền đạo trưởng về báo với chưong môn, chúng ta không phải là những kẻ bội tín nuốt lời, chuyện chúng ta tập kích Bắc trang chính chúng ta cũng bị

lừa và bị lợi dụng. Khi đạo trưởng đến Nam Trang vì trước đông người không biết ai là gian tế nên không thể giải bày và đành chịu đắ tội với đạo trưởng. Hiện nay chúng ta đã phát hiện được tên này sắp về báo tin với đồng bọn nên buộc phải ngăn cản hẳn.

Huyền Linh đạo trưởng chợt tỉnh ngộ, bật kêu “a” một tiếng:

- Thế ra như thế, bản đạo sẽ lập tức về bẩm báo với chương môn, xin cáo từ.

Nói xong, chuyển thân đi liền.

Hồi 27 - Vật Đổi Sao Dời

Phi Phi chuyển động mục quang nhìn bốn bề rồi quát to:

- Huy đệ, sao chưa chịu hiện thân ra?

Diệp Từ Huy đành cười lớn, từ trong chỗ ẩn thân bước ra:

- Nhị tỷ, sao biết được có tiểu đệ Ở đây?

Lúc ấy tám hắc y sát thủ đã bức bách Lý Phi Bằng chỉ có chống đỡ chứ không thể hoàn chiêu. Vừa thấy có mặt Diệp Từ Huy, Lý Phi Bằng phát ra một tiếng hú rất kỳ dị.

Tiếng hú này đối với người khác hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với Diệp Từ Huy phản ứng lại khác hẳn, nghe tiếng hú chàng cảm thấy máu huyết trong người sôi động, tự nhiên sinh ra mối đồng cảm với Lý Phi Bằng. Từ lâu chàng không còn luyện “Huyết thủ thần công” nữa, nhưng tiếng hú vẫn kích thích khiến chàng muốn xuẩn động.

Thoạt đầu hai mắt chàng ánh lên tia máu, tiếp đó hô hấp khò khè rất khó khăn gấp gáp. Phi Phi vừa nhìn thấy đã nhận ra chân tướng, nàng liền găm lên chân động:

- Huy đệ, mau triển khai “Thần võ thần công” đề kháng ngay.

Đang lúc tâm trạng chàng lay động, được Phi Phi cảnh giác, linh trí liền bật sáng, lập tức hít một hơi chân khí vận đề “Thần võ thần công” lên, liền đó tiếng hú dài kỳ dị của Lý Phi Bằng không còn tác dụng gì nữa.

Chàng thở phào:

- Nhị tỷ, đa tạ. Nếu không có nhị tỷ bên cạnh, tiểu đệ đã lại bị “Huyết thủ thần công” khống chế rồi!

Phi Phi bảo:

- Sau này đệ nên nhớ, lúc nào ở gần chúng cũng nên hết sức cảnh giác.

Chàng gật đầu:

- Nhị tỷ hãy bảo bọn chúng lui ra để tiểu đệ thu thập hãn cho.

Phi Phi đáp:

- Bất tất. Hiện tại chính là lúc nhị tỷ muốn thử thách xem bọn sát thủ này có trung thành với tỷ hay không?

Chàng nói:

- Đệ xem tên Lý Phi Bằng này còn giấu giếm sự lợi hại chưa thì thoắt hết.

- Huy đệ đừng xem thường tám tên thủ hạ của tỷ, chúng đều là những cao thủ, hôm nay nếu chúng không hạ được Lý Phi Bằng, sau này ta đâu dám cho chúng đối phó với Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương nữa!

Ngữ khí của Phi Phi rất tự tin khiến chàng chỉ còn cách đứng theo dõi trận đấu.

Tám tên sát thủ này chẳng những mặc toàn đen mà mặt mũi cũng đen đúa như có dán mặt nạ không cho ai nhìn rõ mặt thật.

Chàng nhìn thấy Lý Phi Bằng bị tám tên ấy vây đánh chỉ còn chống đỡ chứ không thể trả đòn, kỳ thực cước bộ hắn vẫn không hề hỗn loạn, hiển nhiên hắn cố ý che giấu thực lực chưa lộ ra hết.

Đột nhiên Phi Phi nghiêm giọng ra lệnh:

- Hạ độc thủ bắt sống hắn mau!

Chớp nhoáng tình thế thay đổi, thế công của tám hắc y sát thủ tăng thêm lợi hại, chỉ thấy đao quang xé gió đảo lộn đầy trời. Lúc ấy Lý Phi Bằng tận lực thi triển hết sở học cốc chống đỡ. Võ công thực lực của hắn tuy có cao hơn tám hắc y sát thủ, nhưng cả tám địch thủ tên nào cũng là cao thủ và cũng đều tận lực thi triển sở học, thời gian càng lâu, Lý Phi Bằng càng cảm thấy kiệt lực, tả xung hữu đột nhưng không cách nào thoát khỏi vòng vây. Diệp Từ Huy vẫn đứng ngoài nhìn càng làm nặng thêm áp lực đối với hắn, hắn lo lắng tự nghĩ:

“Không ngờ Diệp Từ Huy tiểu tử đủ can đảm thoát khỏi sức hấp dẫn của ta, xem ra hôm nay phải tìm cơ thoát thân kéo mang hận”. Tâm niệm vừa chuyển, hắn đánh ra một kỳ chiêu hiểm độc, mong tạo cơ hội thoát thân.

Hốt nhiên, hắn có một cơ hội may mắn, vội vàng cuốn thân tay hữu kiếm thế lay động vẽ thành một phiến ngân quang, tay tả đâm ra một chưởng ngay ngực một hắc y sát thủ. Hắc y sát thủ này bị chưởng lực bức bách chuyển thân tránh lộ ra một chỗ sơ hở, thân hình Lý Phi Bằng lại chuyển lần nữa hoành vọt ra chỗ hở ấy. Ngay lúc ấy không ngờ tên hắc y sát thủ kia đã hồi thân về, đưa thân chịu chưởng của Lý Phi Bằng để chặn đường thoát của hắn.

Thân hình Lý Phi Bằng đang động không thể ngừng lại, chưởng tuy đánh trúng đối phương nhưng cơ hội để hắn vọt ra đã mất. Hắc y sát thủ bị chưởng đánh dội ra nhưng một tên khác đã kịp hoành thân đến án ngữ chỗ cũ đồng thời nhân cơ hội xuất trảo chộp vào huyệt đạo sau lưng Lý Phi Bằng.

Lý Phi Bằng chỉ cần đã thương một tên là có thể phá vòng vây, không ngờ vì do gấp vội, hắn cũng để lộ sơ hở. Trảo ấy chụp trúng huyệt đạo hắn, hắn vắng ra gần một đối thủ khác. Đối thủ này thân tốc vô tỉ, cước pháp quét lên tới vai Lý Phi Bằng đá một cước cực mạnh, thân hắn chấn động lại bay ngược trở lại. Lần này ánh đao quét tới khí lạnh như băng, Lý Phi Bằng rống lên thảm thiết, chân trái hắn đã bị đao đâm trúng.

Lý Phi Bằng đau thấu xương, lại còn bị những bóng chỉ tới tập đến điểm vào thân hắn. Lý Phi Bằng tránh được chỉ thứ nhất, nhưng chỉ thứ hai điểm trúng hắn “hự” một tiếng trầm uất, hoàn toàn mất hết sức đề kháng.

Bọn hắc y sát thủ sau khi chế phục được hắc tức thì nhân ảnh phân ra lui lại hơn trượng đứng im.

Sắc mặt Lý Phi Bằng trắng nhợt, hoảng hốt kêu to:

- Phi Phi, quá khú ta đối với các người không tề.....

Phi Phi quát to một tiếng:

- Câm miệng, người đối với ta không tề không cần người phải nói. Nói nhiều cũng chỉ là phí tâm sức, chuyện cũ không cần nhắc tới.

Lý Phi Bằng van xin:

- Lẽ nào quên chuyện cũ, nhưng xin vì cảnh tình riêng với ta cho ta một cơ hội.

Phi Phi bật cười lạnh lẽo:

- Người mà còn biết đến cảnh tình riêng cũng thật nực cười!

Hắn than:

- Thế người muốn xử ta ra sao? Nói mau đi!

Phi Phi trầm ngâm một lúc, hốt nhiên, hốt nhiên ra lệnh cho một hắc y sát thủ:

- Đem hắn về Nam Trang rồi nói sau!

Hắn tử áo đen ấy dường như sẵn chuẩn bị vâng liền một tiếng bước tới trước mặt Lý Phi Bằng xuất chỉ điểm vào huyệt đạo hắc sau đó giở ra một cái bao vải đen nhét Lý Phi Bằng vào bao vải vác lên vai cất bước quay về đường cũ.

Phi Phi vẫy tay, cả bọn quay về Nam Trang. Tới nơi Phi Phi bảo Diệp Từ Huy đón lấy bao vải đem vào tư sảnh. Phi Phi và Diệp Từ Huy ngồi trên cao, bốn thị nữ tùy thân của nàng đem bao vải lật ngược cho Lý Phi Bằng chui ra, một thị nữ giải khai huyệt đạo cho hắn.

Lý Phi Bằng mở to mắt chỉ thấy Phi Phi và Diệp Từ Huy ngồi trên cao, hắn thành tù nhân của họ. Lần này hắn không van nài Phi Phi nữa mà hướng về Diệp Từ Huy:

- Từ Huy, tình nghĩa giữa người và ta có khác, từ bé người đã được ta bảo vệ, rất gần đây lại có ý muốn để người tiếp chương Cửu Lãnh Nam Bình Kiêu Đồ trang, lẽ nào người biến ân thành oán không chiếu cố gì đến ta?

Diệp Từ Huy thực sự cũng thấy bất nhẫn với hắn, chàng định mở miệng thì Phi Phi đã cướp lời:

- Huy đệ, ta có một chuyện giấu trong lòng đã lâu chưa có cơ hội nói ra, bây giờ ta có thể nói cho tiểu đệ hiểu rõ.

Lý Phi Bằng cơ hồ hiểu dụng tâm của Phi Phi nên vội ngăn cản:

- Phi Phi.. đừng.. đừng...

Phi Phi gạt phắt, tiếp tục nói với chàng:

- Huy đệ, đệ còn nhớ lúc chúng ta mới gặp nhau?

Chàng tươi cười:

- Đương nhiên là nhớ, lúc ấy tuy đệ gặp xui xẻo cực điểm, nhưng tinh thần lại rất sung sướng.. - Có nhiều người được phúc mà không biết, người thật là tương phản, dù sao đó cũng là thời gian hạnh phúc.

- Nhị tỷ, đệ chưa hiểu rõ ý tứ...

Phi Phi thở dài:

- Đệ thật chỉ là tên hồ đồ, nói thực cho đệ biết, lúc ấy nghĩa mẫu và chúng ta chẳng ai thích gì đệ đâu.

Chàng nghe lời như bị đánh một trùy “ồ” một tiếng ngân người. Phi Phi nói tiếp:

- Lúc ấy bất quá chúng ta chỉ đùa giỡn với đệ rồi đẩy đệ vào chỗ chết mà thôi.

Chàng thảng thốt:

- Vì sao vậy?

- Vì sao ư? Câu hỏi ấy Lý Phi Bằng có thể trả lời rõ hơn.

Hai mắt chàng lóe sáng quay sang Lý Phi Bằng:

- Vì sao? Hãy nói đi!

Lý Phi Bằng run rẩy ngó Phi Phi, chỉ thấy mắt nàng cũng rực sáng đáng sợ không kém gì Diệp Từ Huy, tự biết không còn thể lừa dối, hăn than dài:

- Vì ta muốn hủy diệt ngươi.

Chàng ngẩn mặt hỏi:

- Ngươi muốn hủy diệt ta? Lúc ấy ta chỉ là một đứa bé đâu có làm hại gì ngươi?

Lý Phi Bằng đáp:

- Nguyên ta có ý giết ngươi từ đầu, ngươi rồi ngươi gặp Đỗ lão gia xong ta không dám xử trí ngươi, nhưng cố ý dạy ngươi làm những điều bại hoại.

Diệp Từ Huy đột nhiên tỉnh ngộ “a” lên một tiếng. Phi Phi mỉm cười tiếp lời:

- Đệ thật là người phúc lớn mạng lớn, nếu không có Cái Bang tham dự vào phá vỡ âm mưu của hăn, đến bây giờ e rằng đệ đã mục xương trong ngục thất. Vì bị Cái Bang quấy nhiễu phá vỡ âm mưu hăn nên hăn mới sai bọn sát nhân “Thất tinh bang” đuổi theo trừ khử chúng ta. May thay, chúng ta đều phúc lớn mạng lớn, thoát chết.

Nàng xoay đầu lại Lý Phi Bằng:

- Ta không hề nói sai chứ?

Lý Phi Bằng chỉ còn nước gật đầu thừa nhận lời của nàng. Diệp Từ Huy chợt nhớ ra một chuyện:

- Đệ thoát chết rồi còn các tỷ tỷ làm sao cũng thoát thân được cả?

Phi Phi đáp:

- Nhân vì đệ thoát chết nên hẳn thay đổi ý định... để cho chúng ta sống, ta cho rằng lúc ấy dụng ý của hẳn là muốn để chúng ta lại đối phó với đệ. Lý Phi Bằng, người có dụng ý ấy phải không?

Lý Phi Bằng gượng cười đau khổ:

- Cô nương biết cả rồi, cần gì ta phải nói nữa?

- Sự thực cũng chứng minh như thế, thí dụ như Xuyên Xuyên và ta, bị lệnh ngầm lung lạc đệ, lợi dụng đệ, ai ngờ chúng ta đối với đệ đều sản sinh mối tình tỷ đệ chân chính, do đó hẳn vì quá khéo mà thành vụng về, tính toán sai lạc cả.

Tình hình ấy chàng cũng có lần dự đoán qua, lúc này nghe Phi Phi nói ra lời trong lòng lấy làm cảm khái lắc đầu than:

- Lý Phi Bằng, còn chuyện Võ Đang phái chắc cũng do người sắp bày?

Lúc ấy Lý Phi Bằng chợt động tâm tự nghĩ:

“Phải rồi, mẫu thân y vẫn nằm trong tay ta, ta còn sợ gì?” Ý ấy nảy sinh, Lý Phi Bằng liền cười gian hoạt:

- Không sai, đều do ta sắp bày.

Phi Phi lạnh lùng:

- Lý Phi Bằng, người không còn cơ hội nữa, hãy cúi đầu chịu chết, đừng mơ màng mưu kế gì khác.

Nhãn lực nàng rất lợi hại tinh tế, chợt nhận ra tâm trạng của hẳn. Lý Phi Bằng rất tự tin cười nói:

- Phi Phi, tất nhiên là các người hãy thả ta ra sau đó xin làm thủ hạ của ta, đợi lệnh ta truyền ta sẽ tha cho tội chết lần này, nếu không các người sẽ chịu mọi tai họa.

Phi Phi cười ha hả:

- Quả nhiên là tên si ngốc, ta không có gì nắm chắc sao dám phản lại người?

- Có lẽ các người cũng có chút tự tin hão nhưng mẫu thân Diệp Từ Huy vẫn nằm trong tay ta, trừ phi Diệp Từ Huy cam nhận tội bất hiếu giết mẹ đòi nào ta chết được?

Trái lại, các người chỉ cần động tới sợi tóc ta tự sẽ có người đem mẫu thân Từ Huy ra giết chết đền mạng.

Phi Phi mỉm cười:

- Lý Phi Bằng người chớ uống tâm cơ, người nhìn xem đây là cái gì?
Vừa nói nàng vừa đưa tay vào áo rút ra một tờ giấy đưa ra trước mặt Lý Phi Bằng.

Hắn tái mặt khi đọc mấy hàng chữ:

“Huy đệ, nghĩa mẫu của người thật tuyệt diệu, không biết bà đã lấy được giải được ở đâu chữa cho Thiệu tử tử và tất cả những người trong Đỗ trang bị trúng độc. Chúng ta đã trừ hết đồ đảng của Lý Phi Bằng.” Bên dưới ghi một chữ “Tỷ”. Tự dạng của Diệp Nhã Tuệ rõ ràng, điều này chàng tin chắc là đúng.

Lý Phi Bằng tái mặt như con gà bị cắt tiết không nói gì... Đột nhiên hắn ngẩng mạnh đầu lên cười nói:

- Từ Huy, người đừng quên mẹ người vẫn còn độc được trong người đây nhé.

Phi Phi gạt phăng:

- Huy đệ hãy yên tâm, nhị tỷ đã thay đệ tìm được Bạch Thảo bà bà, Long bà bà và Quái y Thạch Hoài Bằng, có bọn này sợ gì không tìm được thuốc giải? Huống gì Lý Phi Bằng đang ở tay chúng ta, hắn muốn hại bá mẫu cũng chẳng được nào, nhưng ta sẽ có cách làm cho hắn phải đưa thuốc giải ra.. Lý Phi Bằng, người dám đánh cuộc với ta không?

Nàng vừa hỏi vừa trả lời:

- Hy vọng người không nên đánh cuộc với ta vì không có thủ đoạn nào ta không dám làm đâu... Thuốc giải ở đâu? Bằng không trả lời ta sẽ cho người nếm mùi “Ngũ quỷ sưu hồn” đó!

“Ngũ quỷ sưu hồn” thủ pháp chính là do Lý Phi Bằng khi còn hòa thuận với Phi Phi đã truyền thụ cho nàng, hắn dư biết sự lợi hại ghê gớm của nó, nếu trúng thủ pháp này suốt đời dở sống dở chết đau đớn vô tận. Lý Phi Bằng vốn lấy thân phận là con trai của Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương gởi thân nơi Cửu Lãnh Nam Bình Kiều làm môn hạ, chẳng những hắn lừa bịp Đỗ lão gia mà còn phát triển nhiều thế lực hiểm ác lừa đảo hết cả mọi người, có thể nói về sự ác độ, hắn cao hơn nhiều người nhưng bây giờ lọt vào tay Phi Phi mới biết vị cô nương thường ngày mềm yếu ôn nhu này so với hắn còn cao hơn nữa.

Hắn run lập cập co rúm người lại:

- Không. Không. Ta sẽ nói ra chỗ cất thuốc giải...

Phi Phi mỉm cười:

- Người kẻ cũng thông minh. Ở đâu? Nói mau!

Hắn đáp:

- Thuộc giải cát ở chỗ Thất cô tại Vu Sơn.

- Ai là thất cô?

Diệp Từ Huy xen vào:

- Đệ biết người này. Bà ta khi xưa trong giang hồ gọi là Lãnh diện Kiều Oa.

Phi Phi truy vấn Lý Phi Bằng:

- Vu Sơn là tại chỗ nào?

Văn chàng trả lời:

- Nơi này tiểu đệ cũng có đi qua rồi...

oo Diệp Từ Huy đem theo mười hắc y sát thủ tìm lại đến vùng núi Vu Sơn nơi thạch thất của Hướng Đông Dương mà trước đây chàng đã lưu lại mấy ngày với mẫu thân, cầm đầu mười tên hắc y sát thủ này là Bách bộ tiêu hình Nghê Côn.

Ngày nọ đoàn người của chàng đã xuyên qua khu rừng rậm tiến đến tòa nhà đá của Hướng Đông Dương. Mấy gian nhà nằm yên như chết, không có một tiếng động, có lẽ không ai ngờ chàng dám đến đây. Chàng nhỏ giọng dặn Nghe Côn:

- Người phải án binh bất động chuẩn bị tùy thời tiếp ứng. Đẻ ta vào trước thử xem sao.

Nghê Côn vừa khẽ gạt đầu mắt hẩn liên hoa lên, thân ảnh Diệp Từ Huy đã biến mất. Chàng đã ở đây mấy ngày nên vị trí các phòng ốc thuộc lòng, do đó chàng không vào từ cửa chính mà vòng thân ra sau phi thân qua tường đột nhập.

Trong phòng tĩnh mịch không tiếng người. Diệp Từ Huy hít một hơi chân nguyên nội lực đi một vòng tắt cả các phòng vẫn không phát hiện ra một bóng người, thậm chí không thấy cả Lương thất cô. Chẳng lẽ chúng kéo đi hết để tiếp sức cho Huyết thủ ác sát Hướng Đông Dương? Tuy vậy chàng không dám sơ xuất, và b lão họ Lương kia vẫn có thể ở dưới gian địa thất dưới mặt đất. Chàng tìm được cửa vào của gian địa thất, chính đang định mở cửa cơ quan bước xuống, bỗng nhiên từ dưới vọng lên bước chân người. Chàng vội nép mình vào một chỗ kín, nếu quả dưới ấy chỉ có một mình Lương thất cô thì chẳng có gì đáng ngại.

Bóng người hiện ra, chỉ là một mình Lương thất cô, bà ta vẫn có dáng điệu chẳng khác gì ngày trước, bộ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Bà đi ra cửa địa thất, hốt nhiên cau mày dừng lại, đưa mắt đảo nhìn chung quanh, khịt mũi mấy cái liên tiếp rồi cười lạnh một tiếng, quát:

- Là người nào? Sao chưa hiện thân ra cho lão bà thử xem.

Diệp Từ Huy vốn tin bản thân có thần công tuyệt nghệ, lại thêm nén hơi thở ắt không bị người có khả năng phát hiện ra, thế mà vẫn bị Lương thất cô phát hiện, xem ra có lẽ chàng quá xem thường lão bà này.

Trong lòng chấn động, liệt biết không thể ẩn thân được nữa, chàng ứng tiếng đáp:

- Thất tỷ, là tiểu đệ đây mà. Sao tất cả chẳng thấy ai ngoài thất tỷ?

Lương thất cô lạnh lùng nhìn chàng bằng nửa mắt:

- Người đi theo ta đây.

Nói xong xoay thân trở lại cửa địa thất. Bà ta không thềm hỏi chàng một lời liền gọi chàng đi xuống địa thất. Dù chàng là người thông minh, bất giác cũng phải kinh ngạc hơi do dự tần ngần vì không biết bà dự định gì.

Lương thất cô không thềm quay đầu lại, cứ đi thẳng xuống địa thất, căn bản không lý gì đến việc chàng có đi theo hay không. Diệp Từ Huy ngấm ngầm nghĩ rằng:

“Sợ quái gì? Phúc hay họa gì cũng được, huống gì bà ta chỉ có một người, dù có bị dẫn xuống địa thất cũng chẳng đáng sợ” Liền đó bình tĩnh bước theo Lương thất cô xuống địa thất. Đi hết những bậc thạch cấp, lại thông qua ba cánh thạch môn, cuối cùng là một gian đại sảnh, gian đại sảnh này sạch sẽ đến không có một hạt bụi so với những phòng bên trên, chỉnh tề hơn nhiều, có lẽ là nơi sinh hoạt của Lương thất cô.

Lương thất cô ngồi trước xuống ghế rồi ra hiệu cho chàng ngồi xuống. Diệp Từ Huy để đề phòng Lương thất cô bèn cố ý chọn một cái ghế khá xa bà ngồi xuống.

Lương thất cô hỏi:

- Là ai bảo ngươi đến đây?

Diệp Từ Huy đáp không nghĩ:

- Là tiểu đệ tự tìm đến.

- Ngươi đến làm gì?

- Trong lòng tiểu đệ có mấy chuyện thắc mắc muốn hỏi thất tỷ.

- Ngươi nói đi.

Chàng hít một hơi dài, nói:

- Thất tỷ, tiểu đệ muốn xin thất tỷ một cái này, xin thất tỷ chấp nhận.

- Cái này là cái gì?

- Tiểu đệ nghe nói thất tỷ có một loại dược vật có thể giải “Cửu thương chi độc”, xin thất tỷ cho tiểu đệ chút ít dược chẳng?

- Ngươi nghe ai nói?

- Lý Phi Bằng!

Chàng chỉ biết Lý Phi Bằng là con trai của Hường Đông Dương còn hẳn có thêm tên gì nữa không chàng không biết nên đành cứ gọi là Lý Phi Bằng.

Lương thất cô giật mình:

- Lạ thật, sao nó đem chuyện ấy nói với ngươi?
- Vì nhân sinh quan của y đã thay đổi nên mới nói với tiểu đệ.

Hốt nhiên, Lương thất cô mỉm cười:

- Không, nó không nói thật với ngươi đâu.

Xưa nay chàng chưa hề thấy bà lão này cười, bây giờ hốt nhiên lại cười khiến chàng hết sức kinh ngạc không biết phải nói gì cho hợp.

Lương thất cô chỉ cười tg, nét mặt lạnh lùng như cũ:

- Vì thân mẫu của ngươi đâu có cần thuốc giải.
- Mẹ tiểu đệ không trúng độc sao?
- Vì người ấy căn bản không phải là mẹ ngươi.

Câu nói ấy rất lạnh lùng nhưng Diệp Từ Huy nghe lọt vào tai như tiếng sấm sét hoàn toàn chấn động, đang ngồi trên ghế phải nhảy nhồm lên hỏi lớn:

- Mẹ tiểu đệ Ở đâu?

Lương thất cô như một người bằng gỗ, không hề bị ảnh hưởng của chàng kích động, vẫn lạnh như băng:

- Chính ở tại đây.

Chàng bật cười lớn:

- Ở đây càng tốt.

Vừa nói đột nhiên hữu thủ vừa lật tới, năm ngón tay như điện xẹt bầu vào uyển mạch của Lương thất cô. Giữa chàng và Lương thất cô nguyên vốn cách xa bảy tám tấc, nhưng khi chàng xuất thủ mau lẹ chớp nhoáng, khoảng cách bảy tám tấc như không có, chớp mắt tay chàng đã đến bên thân Lương thất cô.

Lương thất cô cười lạnh một tiếng, cả người và ghế đều ngã ra sau tránh thế chụp của chàng. Đại hạng gia khi đã xuất thủ là biết cao thấp liền, chiêu ấy của chàng không đơn giản và thế tránh của Lương thất cô cũng không phải tầm thường.

Diệp Từ Huy hừ mũi một tiếng, nhảy lại. Lương thất cô lạnh giọng quát:

- Ngươi mà không dừng tay chắc chắn mẹ ngươi sẽ chết.

Diệp Từ Huy hoảng hốt thu tay không kịp phải lùi lại ba bước, đau khổ kêu lên:

- Thất tử mà động thương đến mẹ tiểu đệ, tiểu đệ sẽ giết sạch hết người ở trong đây =.

Lương thất cô cười lạnh lùng:

- Đừng nói người giết sạch người ở đây, người có giết sạch người trong thiên hạ, người cùng không uy hiếp được lão thân ta.

Chàng vì sự sinh tử của mẹ, không dám động thủ, chỉ ho khan tiếng nhẹ:

- Thất tử có gì dạy bảo tiểu đệ?

Cương không được, chàng đành dùng nhu xem bà ta có ra điều kiện gì. Lương thất cô chiếu ánh mắt lạnh băng vào chàng một lúc lâu, cuối cùng thốt:

- Người đi theo ta!

Chuyển thân đi vào một thạch môn. Diệp Từ Huy do dự một chút chột hiều tình hình không thể xấu hơn bèn cười thầm bước theo Lương thất cô. Xuyên qua thạch môn, trong ấy là một gian phòng đẹp không nhỏ không to, trong phòng ấy có một người đang ngồi xếp bằng, đó là một nữ nhân nhắm mắt ngồi thiền định.

Chàng bàng hoàng ngăn người vì nữ nhân này giống hoàn toàn với thân mẫu chàng, vừa lúc đó tiếng quát lớn của Lương thất cô:

- Diệp Từ Huy, sao người chưa bái kiến mẫu thân của người?

Diệp Từ Huy quay lại trùng trùng nhìn Lương thất cô:

- Thất tử, sự thật thất tử định làm trò gì thế này?

Nữ nhân dang ngồi tĩnh tọa, thở dài nhẹ nhẹ:

- Hải tử, chẳng lẽ đến mẹ ruột của con mà con không nhận ra ư?

Đối với mẹ chàng thật thà mà nói thời gian ở gần người rất ít, từ khi mẹ con gặp nhau xảy ra bao nhiêu tai biến có được gần nhau mấy đổi. Chàng hơi rung động vì âm thanh tha thiết của phụ nhân, quay sang Lương thất cô:

- Xin thất tử minh giải giùm tiểu đệ.

Lâu đầu thấy Lương thất cô mỉm cười, nụ cười tuy vừa hiện lên đã vụt tắt, nhưng đối với bà đó là điều rất quý hiếm, bà gật đầu:

- Người thật cẩn thận. Nói thật cho người biết, người này mới là mẫu thân thực của người, còn người trước kia chỉ là thể thân mà thôi.

Sự thực thế là đã rõ nhưng chàng vẫn ngưng mắt trân trân nhìn Lương thất cô, không biểu lộ đồng ý hay bất cứ cảm giác nào khác. Diệp phu nhân cất tiếng:

- Từ Huy, việc trọng yếu trước mắt là con phán đoán mẹ nào là chân là giả, trừ điều ấy ra con bất tất phải lo sợ.

Đúng vậy, chỉ cần mẹ chàng là thật là đủ rồi, còn mọi chuyện khác không thành vấn đề. Chàng không đề nén được xúc cảm bật kêu lên “Mẹ” rồi quỳ hẳn xuống trước mặt mẹ bái lạy. Diệp phu nhân ghen ngào đỡ lấy chàng:

- Hải tử, đứng lên nào! Hãy bái kiến cả Lương a di con đây.

Chàng không do dự chuyển thân bái Lương thất cô, áp ứng:

- Lương a di ôi, Từ Huy.. lấy làm thẹn... với a di..

Lương thất cô cười đỡ chàng lên:

- Người rất tốt, người cũng có ảnh hưởng đối với ta đó. Bởi vậy ta mới bị mẹ người thuyết phục đến thay đổi cả tâm tính.

Diệp lão phu nhân nói:

- Mẹ và Lương a di kết tình tỷ muội, a di đã chấp thuận sẽ giúp con một tay vượt qua lúc gian nan này.

Chàng vừa mừng vừa lo:

- Thật thế ư? Nhưng... a di sẽ đối xử ra sao với Hường Đông Dương?

Không đợi chàng dứt câu, bà thở dài ngắt lời:

- Phải, a di tự không thể dứt tình huynh muội với hần mấy chục năm nay, nhưng mỗi lần nghĩ đến kiếp nạn của võ lâm, a di chỉ muốn vì đại nghĩa mà diệt tình riêng...

Diệp phu nhân quay sang hỏi con:

- Hải tử, con làm sao mà tìm đến với mẹ Ở đây được?

Chàng bèn đem mọi tình hình kể lại cho mẹ nghe, cuối cùng chàng nói:

- Hiện tại con đã dẫn các cao thủ đến đây còn đang đợi ở ngoài, để con ra gọi họ vào...

- Không cần! Chúng đã bị lão phu đuổi chạy hết rồi.

Đột nhiên có tiếng trả lời chàng và người ấy cũng xuất hiện đột ngột. Huyết thủ ác sát Hường Đông Dương dẫn hai lão nhân bước chậm vào. Sự xuất hiện của Hường Đông Dương chẳng những khiến Diệp Từ Huy bị bất ngờ chấn động mà Lương thất cô cũng không thể nghĩ ra, mặt bà ta biến sắc, kinh hô lên:

- Ô! Đại ca, đại ca về từ lúc nào?

Hường Đông Dương “hừ” rất lạnh lẽo:

- Nếu ta không về chắc đã bị bay bán rẻ mất rồi.

Lương thất cô cúi đầu:

- Đại ca, xin tha thứ cho tiểu muội và nghe tiểu muội nói một lời.

- Thôi khỏi nói, nếu còn biết điều hãy chấm dứt mau đi đỡ phiền cho ta động thủ.

Dù sao cũng có giao tình hơn mấy chục năm với Hường Đông Dương, nhất thời phản lại hần cũng là điều đáng thẹn, nhưng vì lời đe dọa của Hường Đông Dương, Lương thất cô sức nhớ đến chính nghĩa, bà nghiêm mặt:

- Đại ca không thể cho tiểu muội có cơ hội biện bạch sao?

Hường Đông Dương cười gằn:

- Cho người cơ hội? Ta cho người nhiều cơ hội lắm rồi! Không ngờ kết quả là người định phản lại ta, nếu ta sớm giết người chết là xong.

Lương thất cô nghiêm giọng:

- Cả đời đại ca làm toàn chuyện ác hiểm, năm nay đã tám mươi ba tuổi, trong tám mươi ba năm trước chẳng làm được một việc gì tốt, hưởng gì nay đã đến cuối đời nếu có đạt được gì đi nữa cũng không còn thời gian hưởng thụ, sao đại ca không nghĩ đến điều ấy...?

Hướng Đông Dương gầm lên:

- Người biết cái quái gì, im cái miệng lại!

Lương thất cô thẳng thốt định nói gì đó nhưng tay Hướng Đông Dương đã vung lên một luồng sáng lấp lánh bắn ra. Lương thất cô không ngờ bị lão ám toán không một chút chuẩn bị, luồng sáng lóe lên, bà không còn tránh kịp đành rú lên, ám khí đã bắn tới vai bà. Diệp Từ Huy không nhận ra đó là loại ám khí gì nhưng Lương thất cô lại rất am tường, bà biến sắc ú ớ:

- Người... người... nữ nào hạ độc thủ...

Ú ớ chưa hết câu, hai chân bà mềm nhũn ngã gục xuống. Diệp Từ Huy hốt hoảng kêu “A dì..” vươn liền tay đỡ lấy bà. Diệp lão phu nhân đã kịp thời quát:

- Từ Huy, không được động vào người.

Chàng co tay lại, chỉ thấy sắc mặt lạnh lùng của Lương thất cô đã biến thành đen xạm, tiếp theo thất khiếu đều tuôn ra một thứ nước màu vàng, trước sau chưa tới một khắc, xác Lương thất cô đã biến thành một vũng nước vàng sền sệt, trừ bộ quần áo, không còn nhìn thấy thịt xương đâu nữa.

Trong lúc thi thể Lương thất cô bị tan biến, Hướng Đông Dương hoàn toàn bất động, đến thi thể bà chỉ còn lại một vũng nước vàng, lão mới cười lạnh một tiếng:

- Các người nhìn thấy rồi chứ, đó là kết quả của người nào phản bội lão phu.

Lửa giận trong lòng chàng bùng khởi, muốn tấn công lão ngay, nhưng nhớ tới an nguy của mẫu thân chàng tàn nhẫn chưa biết quyết định ra sao. Giữa lúc ấy Diệp lão phu nhân vừa bắn tới cho chàng một viên dược hoàn vừa “truyền âm nhập mật” nói vào tai chàng:

- Không việc gì mà sợ, Lương a di đã sớm đoán được tình hình nên có cho mẹ viên thuốc giải này, con hãy tìm cơ hội uống thuốc trước, dù có trúng “hóa huyết thần châm” của lão ta cũng không sợ!

Thực ra chàng không sợ cho chàng mà sợ cho mẫu thân, bây giờ mẫu thân cho chàng viên giải dược cũng có nghĩa dặn chàng không nên lo cho an

nguy của bà nữa.

Chàng định tâm, ngậm hít một hơi chân khí, cất tiếng cười:

- Thủ đoạn đối với thất cô của ngươi thật là đê tiện!

Hướng Đông Dương đáp:

- Tiểu tử ngay bây giờ thay đổi chủ ý vẫn còn kịp, lão phước có thể đối với tất cả chuyện cũ của tiểu tử đều bỏ qua được.

Bên tai chàng lại có âm thanh vo ve của mẫu thân:

- Mẹ có thể tự bảo thân được, con chớ lo cho mẹ. Con thấy gì nên làm thì cứ làm.

Diệp Từ Huy đưa mắt nhìn mẹ, Diệp lão phu nhân gật đầu ra hiệu cho chàng hãy yên tâm. Đám khí của chàng nổi lên, chàng lắc đầu:

- Chúng ta không thể sống chung, lão đừng hòng lợi dụng ta nữa.

Hướng Đông Dương cất tiếng cười ha hả:

- Lời ấy do chính ngươi nói ra khiến thật nực cười chết được.

Sắc mặt chàng nghiêm lại:

- Anh hùng không luận tới chỗ xuất thân hà hướng chính và tà khác biệt, ý niệm tại tâm, tâm chính tức người chính, cái đó có gì đáng cười?

Hướng Đông Dương nghiêm sắc mặt:

- Tiểu tử đã quyết định rồi chứ?

- Cứ nhìn cái chết của Lương a di cũng đủ nói cho ta không bao giờ thỏa hiệp với ngươi được.

Mắt Hướng Đông Dương lộ ra hung quang:

- Được, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi! Lão phu nhường ngươi xuất thủ trước đó.

Mục quang chàng chuyển động nhìn hai lão nhân đứng sau lưng Hướng Đông Dương, thăm dò:

- Ngươi muốn đấu tay đôi hoặc cả ba đều ác đấu?

Hướng Đông Dương mỉm cười:

- Tiểu tử tự tin cuồng ngồng quá lắm! Muốn đấu với cả ba ư?

Tuy chàng đã được mẫu thân ám thị người có thể tự bảo vệ thân, nhưng trước mặt chàng là ba địch nhân, nếu chỉ cần hai lão kia thừa cơ xuất thủ tấn công mẹ, chàng lẽ nào yên tâm cho được, nghĩ vậy chàng gật đầu:

- Chính ta có ý ấy.

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Nhưng hiềm vì trong này chật chội, bốn người động thủ rất khó thi triển thủ cước, chúng ta ra ngoài kia tốt hơn.

Hướng Đông Dương quay lại vẫy tay đồng bọn:

- Hai người ra trước đi!

Hai lão ấy chuyển thân ra liền. Hướng Đông Dương nghiêng thân như có ý mời chàng ra theo, chợt nhìn lại mẫu thân, thấy bà ngằm ra hiệu bằng mắt, chàng đáp:

- Mời lão trước, ta không yên tâm nếu lão ra sau cùng.

Lão cười ha hả:

- Lão đệ người chớ xem thường lão phu.

Rồi cất bước đi trước Diệp Từ Huy. Chàng bước liền theo sau chân lão ra ngoài gian thạch thất. Khi chàng vừa bước ra khỏi cửa, cánh cửa đóng “ầm” một tiếng lớn, nhốt mẹ chàng bên trong. Hướng Đông Dương đảo mắt nhìn quanh:

- Nơi đây rộng rãi lắm, chúng ta động thủ thôi.

Đó là một gian đại sảnh dưới mặt đất, nếu muốn thoát thân lên trên mặt đất còn phải vượt qua ba thạch môn nữa. Hướng Đông Dương chọn nơi đây động thủ hiển nhiên là tự tin chàng không có đường chạy thoát. Chàng mỉm cười:

- Xin mời tùy tiện.

Hướng Đông Dương xoay qua nói với hai lão nhân:

- Phiền nhị vị thu thập tiểu tử này cho ta!

Lời của lão rất khách sáo chứng tỏ hai lão nhân này không phải hạng tầm thường.

Diệp Từ Huy ngấm ngấm hít chân nguyên nội lực vận khởi “Thần võ thần công” lên đến tám thành, hơi mỉm cười:

- Sao lão không tự mình động thủ?

Hướng Đông Dương nói:

- Chớ xem thường bằng hữu lão phu, người tiếp được mười chiêu liên thủ của nhị vị đây là người giỏi lắm rồi đó!

Diệp Từ Huy đưa mắt nhìn hao lão nhân, chỉ thấy hai lão đều đã trên dưới sáu mươi, một sử dụng binh khí ngắn tên gọi “Tử mẫu càn khôn quyền”, một sử dụng binh khí dài tên gọi “Âm dương ngũ hành quái”. Hai loại binh khí này, một dài một ngắn, nếu phối hợp nhuần nhuyễn có thể tương trợ bổ túc lẫn nhau. Tâm lý của chàng không hề có ý khinh thị liền rút “Thất tinh bảo kiếm” hoành ngang ngực:

- Nói vậy tại hạ xin thỉnh giáo nhị vị liên thủ.

Hai lão này từ đầu đến nay hoàn toàn chưa nói một lời, đến lúc này vẫn không hề mở miệng chỉ đưa mắt trao đổi với nhau một cái, lão sử dụng “Tử mẫu càn khôn quyền” múa tay vẽ một vòng đập tới ngực Diệp Từ Huy.

Chàng hoành kiếm bảo vệ ngực. “Choeng” một tiếng hai binh khí chạm nhau, chàng thấy một kinh lực lớn truyền đến chấn động cánh tay, đồng thời lão sử dụng gậy cũng quét gió đánh luôn. Diệp Từ Huy cuốn thân di động cước bộ, “Thất tinh bảo kiếm” vẽ một phiến ánh sáng lạnh, lấy công làm thủ, điềm tới uyển mạch một lão.

Không ngờ lúc ấy lão cầm “Tử mẫu càn khôn quyền” hai tay lật lại thành chiêu “ngũ phụng nguyệt” quét từ dưới lên trên chớp nhoáng tới nơi.

Chiêu này vọt đến rất kỳ nguy, bức bách chàng phải bước lùi một bước. Chiêu thế chàng hơi chậm lại, hai lão nhân vội vàng đoạt thế chủ động, tấn công mãnh liệt.

Diệp Từ Huy quyết định phải thanh toán cục diện, kiếm chàng biến đổi, khai triển Thần võ tuyệt học. Hai lão nhân đang đánh rất đặc thủ bức bách Diệp Từ Huy phải lùi lại, hai lão đưa mắt nhìn nhau như có ý mừng thầm, bỗng thấy kiếm thức chàng đột biến, không biết từ đâu đâm tới, kiếm quang chớp lóe, đâm tới lão cầm “Tử mẫu càn khôn quyền”. Lão này kinh hoảng, kiếm thế của chàng vừa mau vừa kỳ lạ, đừng nói đến chống đỡ ngay cả ý niệm chưa kịp nghĩ tới máu đã vọt ra, lão đành thả rơi “Tử mẫu càn khôn quyền”, rú lên một tiếng vội lùi ra sau. Diệp Từ Huy không buông tha, tái diễn kỳ chiêu, kiếm quang lóe lên rất công bình đâm trúng ngay cổ tay lão cầm gậy vạch một đường dài đâm máu.

Hướng Đông Dương giật mình kinh hoảng:

- Kiếm pháp của ngươi là kiếm pháp gì thế?

Chàng thu kiếm mỉm cười:

- Lão sợ chứ gì?

- Chỉ là trò khéo đặt, có gì đáng sợ.

Chàng vẫn cười:

- Nếu không sợ, xin mời.

Hướng Đông Dương là lão ma đầu giáo hoạt, vừa mới quyết định ở nơi đây động thủ chặn mọi đường thoát thân của chàng, bây giờ lại tự đâm ra lo cho thân mình. Vạn nhất nếu không thể thắng chẳng lẽ lão cũng không có đường đào tẩu? Lão miễn cưỡng gật đầu:

- Được. Hôm nay là cuộc đấu tranh bại sinh tử của chúng ta..

Lão dùng lời đảo mắt bốn bề rồi tiếp:

- Nhưng chỗ này sợ không đủ rộng cho chúng ta thi triển hết sở trường. Chúng ta hãy ra ngoài đi!

Không đợi chàng trả lời, thân hình lão đã chuyển bước ra ngoài. Chàng cười thầm đáp - Xin tùy tôn ý.

Theo liền lão ra ngoài. Hướng Đông Dương đi lên khỏi địa thất, đi xuyên qua đại sảnh đến một khu đất rộng trước cổng mới dừng lại. Hào khí bốc lên ngàn ngút, Diệp Từ Huy nói to:

- Mời rút võ khí.

Hướng Đông Dương rút trong lưng ra một nhuyễn tiên màu đen bóng chỉ dài ba tấc bảy thôn, rung tay cho nhuyễn tiên bay tới quấy lộn một vòng, hốt nhiên thu nhuyễn tiên lại, nói:

- Lão đệ, lão phu biết ngươi luyện thành “Thần võ thần công” tuyệt thế, nhưng mà mười năm trở lại đây lão phu cũng luyện thành mấy loại tuyệt thế thần công, tự tin không kém gì “Thần võ thần công”. Lời thường có nói “Hai hổ tương tranh ắt có con bị thương”, lão đệ ngươi thực muốn tranh hơn thua với lão phu chứ?

Chàng “xì” một tiếng:

- Ai cần tranh hơn thua với lão?

- Thế thì ngươi không cần tranh hơn thua với lão phu và chắc cũng không có ý tranh bá đồ vương với lão phu, sao chúng ta không thương lượng biến can qua thành thái bình cùng mưu đại sự. Nay lão phu niên kỷ đã cao, sống chắc chẳng còn bao lâu.

Tất cả sự nghiệp tương lai sẽ vào trong tay lão đệ tất cả, không thỏa chí hơn ư?

Chàng bật cười:

- Tại hạ đợi lão động thủ, không cần uổng phí tâm cơ nữa.

Hướng Đông Dương thở dài:

- Tuổi ngươi còn trẻ quá, lão phu lấy làm tiếc cho ngươi.

- Nếu tại hạ bại, số mệnh coi như hết, chẳng có gì đáng tiếc, nếu lão không động thủ, tại hạ không có thì giờ nói chuyện thêm.

Dứt lời “Thất tinh bảo kiếm” lập tức vọt tới đâm thẳng vào đại huyệt “Thất khảm” trên ngực Hướng Đông Dương.

Hướng Đông Dương nổi giận quát:

- Không biết cái quái gì là thời vụ, ngươi bảo lão phu không dám giết ngươi ư?

Lập tức múa tít nhuyễn tiên đen bóng chặn bảo kiếm của chàng lại. Hai bên vừa động thủ liền chỉ thấy kiếm quang tiên ảnh mù mịt trời đất, chưởng kinh rít ghê rợn trên không mau đến nỗi không phân biệt đâu là thân ảnh của ai.

Diệp Từ Huy và Hướng Đông Dương ai cũng có tốc độ mau lẹ kỳ quái, ác đấu một lúc, hai bên đều ý thức được thân thủ đối phương so với tưởng

tượng, sự thực hơn hẳn, cả hai đều hoảng kinh hiểu ra rằng không thể phân thắng bại trong một thời gian ngắn nên thế công và thủ dần dần chậm lại.

Chiến thế của bọn họ tuy có chậm lại nhưng nội công vận dụng lại sử xuất toàn lực, trận đấu càng thêm kinh tâm động phách.

Trong chớp mắt, hai người đánh hơn hai trăm chiêu, công lực Hường Đông Dương tuy có thâm hậu nhưng rốt cuộc niên kỷ quá cao, thời gian càng lâu càng thất thế trước “Thần võ thần công” của Diệp Từ Huy.

Nhưng kinh nghiệm của chàng lại còn non nớt, không thể phát huy hết toàn lực, nếu không với uy lực tuyệt thế của “Thần võ thần công” chàng đã có thể đánh bại Hường Đông Dương từ lâu rồi.

Bấy giờ Hường Đông Dương đã lâm vào thế hạ phong, bị chàng bức bách chỉ có thể chống đỡ chứ không thể tấn công. Sắc mặt Hường Đông Dương toát ra hung quang, hốt nhiên hơi chuyển thành ác độc, vừa dựa thế chuyển thân tả thủ vừa rờ vào lưng eo móc ra một ám khí cực độc hình tròn. Lúc ấy kiếm quang của Diệp Từ Huy chuyển động xuất thành chiêu “Lưu tinh hân nguyệt” đâm thẳng tới “Kiên trung huyệt” của đối phương.

Thân hình Hường Đông Dương lật ra sau tránh chiêu kiếm, phản thủ bắn ra thế như rắn phun nọc độc, bức bách chàng phải tránh thân qua bên. Lão gầm lên:

- Đỡ quyền.

Tay tả lão đã ngấm nắm ám khí cực độc, đột nhiên đánh tới bụng phải chàng.

Thân chàng hoành ngang hai tác, “Thất tinh bảo kiếm” trong tay quạt ngang quyền đối phương. Hường Đông Dương co tay lại lật tọt qua thành chiêu “Đường lang đương xạ” tay tả dựng thẳng đập xuống, kiếm quang của chàng thuận thế hạ xuống, mũi kiếm hơi nghiêng, chém luôn một miếng thịt trên tay Hường Đông Dương. Máu lập tức tuôn ra, Hường Đông Dương cười gian xảo, thủ chưởng mở ra đóng vào, ám khí cực độc bắn theo chưởng vào người Diệp Từ Huy.

Hai bên cách nhau không quá một tác, Diệp Từ Huy vừa chém đứt một mảng thịt của Hường Đông Dương nhận ra ám khí bay vọt tới. Công lực của chàng tuy cao nhưng về phương diện nguy kế hiểm độc lại không bằng Hường Đông Dương. Ám khí xuất thủ vốn đã mau, cự ly lại quá gần, chàng dù phát hiện ra nhưng chưa kịp đề khởi cương khí hộ thân, một luồng hắc ảnh đã áp tới đùi chàng. Tuyệt thay Diệp Từ Huy, đang lúc ám khí sắp phá da thịt chàng, chàng thẳng chân cuốn thân thành chiêu “Trụ địa ly trần” phát xuất một kinh lực quái dị.

“Soạt!” Luồng ám khí độc ấy bị kinh lực quái dị đẩy bật ra lướt qua da thịt chàng đem theo một chút máu rơi ra xa. A”m khí ấy vượt qua chân chàng phi ra xa hai thước hốt nhiên nổ “đoành” một tiếng bắn tia lửa lên không trung tóe khắp nơi. Diệp Từ Huy cũng bị đóm lửa rơi xuống mấy chỗ trên thân đau đến xương cốt, chàng nghiêng răng, “Thất tinh bảo kiếm” hóa thành chiêu “Chi lộ hoàng tuyền” quát to:

- Lão tặc nạp mạng!

Mũi kiếm đâm phập vào vai phải Hướng Đông Dương. Lão ta vừa mới sử dụng ám khí của mình, không còn cách nào tránh kịp, cả cánh tay phải của lão bị kiếm khoét sâu rưng xuống đất.

Sau khi chém đứt tay phải của lão, Diệp Từ Huy cảm thấy hai mắt đột sụp xuống, một mùi xú khí xông lên đè mạnh cả chân khí của chàng, chàng lão đảo lùi lại ngã xuống.

Phát sinh ấy đột ngột xảy ra trong nháy mắt, nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, hai bóng nhân ảnh tách ra hẳn. Diệp Từ Huy ngã xuống đất còn Hướng Đông Dương cũng lùi lại liên tiếp ra xa ba thước đưa tay trái điểm huyết liên tiếp để cầm máu bên tay phải.

Tay trái Hướng Đông Dương đang thụ thương, tay phải thì bị đứt đoạn, thương thế tuy không phải là nhẹ, nhưng so với Diệp Từ Huy đang bất tỉnh dưới đất còn khá hơn nhiều. Lão ngậm hít một hơi chân khí, đứng tại nơi vận công điều tức một lúc, sau đó bật cười ha hả:

- Tiểu tử, lão phu mất một cánh tay còn người sẽ vĩnh viễn không trở dậy được nữa.

Đưa tay vào áo, lão rút ra một lọ nhỏ, cắn bật nút ra dốc một viên thuốc rơi xuống đất. Sau khi cất lọ thuốc, lão cúi xuống nhặt viên thuốc, bước tới gần Diệp Từ Huy. Lão thực độc ác, không thềm để ý đến thương thế của mình, định sẽ bắt chàng nuốt viên thuốc độc không chế thần trí.

Lão đi đến bên cạnh thân Diệp Từ Huy, cười khè khè mấy tiếng ác độc cúi thân xuống vươn hai ngón tay bạnh mềm chàng ra còn viên thuốc đặt sẵn trong lòng bàn tay định đẩy thẳng vào. Đang khi viên thuốc sắp lọt vào miệng chàng thì một bạch quang loé lên, một viên đá bay vụt tới đánh bật viên thuốc văng ra xa hơn một trượng rơi xuống đất.

Hướng Đông Dương giật mình kinh hoảng, thân hình bay vọt lên đồng thời gầm lên dữ dội:

- Là đứa nào?

Quay đầu lại phương hướng có người vừa xuất hiện từ trên không rơi xuống, lão lạc thân “ôi” lên một tiếng:

- Ngươi... Ngươi...

Người ấy không phải ai xa lạ, chính là người lão vừa tận mắt trông thấy thi thể tan thành nước, Lương thất cô, do đó miệng lão ngoài lấp bắp “Ngươi... ngươi” ra, không còn biết nói gì hơn. Sắc mặt Lương thất cô lạnh như băng:

- Kẻ chết không phải là ta, ngươi không ngờ ư?

Hướng Đông Dương gắng gượng cười mỉu:

- Thất muội, hãy nghe ta nói...

Lương thất cô quát một tiếng lạnh:

- Câm miệng. Ai là thất muội của ngươi, thất muội ngươi đã sớm bị chính tay ngươi giết chết rồi!

Hướng Đông Dương bây giờ đang bị thương, tự biết không thể chống cự lại Lương thất cô, lão liền cố tươi tỉnh kêu đại “Thất muội”, đồng thời cước bộ chậm chạp bước gần tới. Lương thất cô cầm kiếm đứng vững, liếc mắt lạnh nhìn lão, không biểu lộ nét gì.

Thấy Lương thất cô bất động thanh sắc, Hướng Đông Dương lại tưởng bà còn nghĩ đến tình cảm giữa hai người, bèn dịu giọng nói:

- Thất muội, lúc này ngu huynh quá nóng giận nên mới...

Lương thất cô trừng mắt:

- Vì thế tiểu muội cũng xin trả lại độc dược cho người đây.

Vừa dứt lời tả thủ vươn lên, một luồng khói vàng bay cuốn lan tới nơi vết thương tay tả của lão. Luồng khói vàng vừa cuốn tới, Hướng Đông Dương biến sắc, kinh hô mấy tiếng vội vàng lui lại. Lương thất cô cười gần mấy tiếng, song thủ đánh tới, lại thêm một luồng khói vàng công tới nơi trọng thương trên người lão, vì vết thương lộ ra ngoài, luồng khói vàng ùn ùn kéo tới cuốn vào vết thương không tài nào tránh được, khó đã xâm nhập vào vết thương phát sinh tác dụng, xâm nhập luôn vào nội phủ hòa tan trong đó.

Hướng Đông Dương nhìn thấy tận mắt khó thoát chết, liền lui thân một chút, hốt nhiên thân hình ả tới tả thủ vươn ra chụp vào người Lương thất cô. Lương thất cô “hừ” lên một tiếng, vung kiếm nhanh như chớp vào người Hướng Đông Dương. Hướng Đông Dương rơi xuống, gằm lên như con thú điên cuồng nhảy chồm lại Lương thất cô, hai tay của lão bây giờ đã bị cụt hết, người nhảy chồm tới chỉ là vì trong cơn giận dữ, nửa chừng lão mất đà rơi phịch xuống đất bất động.

Lương thất cô nhìn Hướng Đông Dương nằm vật trên đất, bà thở dài một tiếng, quay mình ôm Diệp Từ Huy chạy vào trong địa thất.

Không bao lâu, Diệp Từ Huy tỉnh dậy, bên cạnh có mẫu thân chàng, sư

phụ Hận Hải Du Hồn, và nhất là Xuyên Xuyên. Mọi người đều rõ từ nay không còn thế lực nào chống đối với chàng nữa.